CEMAL LATİFOĞLU

Süveyda

MEDCEZİR

II

Varmı bir kalp kaç defa vurur bir göğse?
Acı bir çığlık döndürür mü deniz kızını evine?

Yaşananların ardından Karan ve Karya kendilerini sırt sırta ve hayata farklı pencerelerden bakarken bulmuşlardır. İkisi de aynı dalgaların kıyıya vuruşunu seyretmekte, çekilen suların ardından kıyıdaki yalnızlıklarıyla bakışmaktadırlar ancak birbirlerine dönüp de yüz yüze gelemeyecek kadar da kırgınlardır geçmişlerine. Aralarına hayat girmiş, Karan ve Karya kelimenin tam anlamıyla iki yabancıya dönüşmüştür.

Karya, bedenini ve ruhunu iyileştirmekten vazgeçmiş ölümü beklerken Karan bir yandan kendisi ölümle el ele ona nefes almanın güzelliğinden bahsetm[illegible] bir türlü bırakmayan k[illegible]nektedir. [illegible]fa doğup [illegible]amıştır.

[illegible] sular [illegible]sına [illegible]erkesin [illegible]den [illegible]miş

"Çekmişsin perdelerini;
Kalbin gözyaşı dolu
bir cenaze evi."

...ne öte gelemedim."

TMG
027013*
027013 JPT

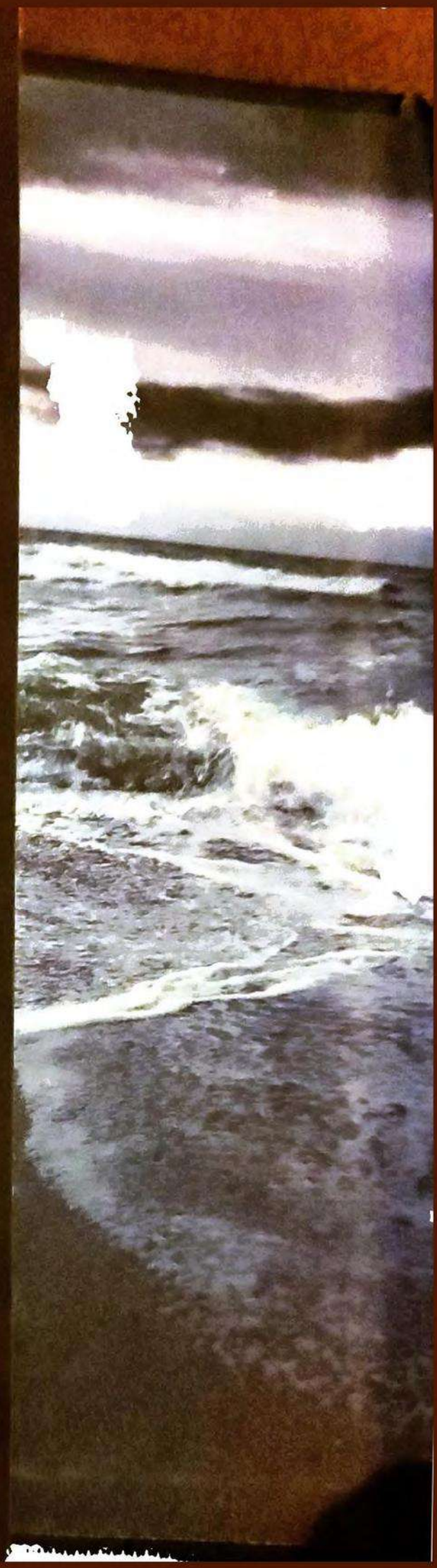
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786258 133943

"Ruhların da renkleri vardır,
Karya. İnsan öldüğünde
siyaha boyanır.
Sen beni sevdiğinde ruhum
kaldığı karanlıktan sıyrıldı,
dünya bir sahneyse o
sahnedeki tek ışık da benim
ruhumun üzerine yansıdı.
Sevgin beni yaşattı.
Sen, eline bir fırça aldın,
baştan ayağa kendine
boyadın."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

CEMAL LATİFOĞLU

Süveyda

MEDCEZİR

EPHESUS

Her seferinde aynı dalgalarla sarsılan o deniz kenarına...
Ve yabancıya...

"Bize hiçbir şey yapılmadı, yalnızca tam bir hiçliğin içine koyulduk. Çünkü bilindiği gibi dünyada hiçbir şey insan ruhunuhiçlik kadar baskı altına alamaz."

Stefan Zweig

BÖLÜM 1:
BİR YABANCI VE DURGUN NABZI

Diren. Senin savaşın yeni başlıyor, yaşlı adam.
Kırlangıcın için diren, sevgin için diren.
Zira direnmek, hasta kalbinin bildiği en iyi iştir.
Diren...

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.15

Karan Kerimoğlu

İçimde yarattığım nefret, yapışkan ve boğucu kolları olan bir canavara dönüşüyordu her geçen saniye. Elimde avucumda sevgiyle büyüttüğüm ne varsa kaybediyordum. Bildiğim tek bir şey vardı: Bize bunları yaşatan kişinin nefes almasına izin vermeyecektim. Ben nefretle doğmamıştım ama nefretle büyümüştüm. Buna rağmen hiçbir zaman bir canavara dönüşmemiş, kendimi kara bir kutuda muhafaza etmiştim. Lakin şimdi ellerinden tutup yaralarını öptüğüm o kız çocuğunun canı yanıyordu. Bu, canavar olmam için içimde saklanan nefreti harlıyor, küllerinden bir yangın doğuruyordu. Kendim için yapamadıklarımı, onun için yapabilir hâle geliyordum. Karartamadığım kalbimi, onun gözyaşlarıyla siyaha boyuyordum.

Biz, Karya ve Karan; sırtımızda bunca yükle, geçmişimizde bunca acı ve suçla, adımızdaki lekeyle, hikâyemizin orta yerine kalemin ince ucundan sızan mürekkebin siyahlığıyla ve hak etmediklerimizle nefes alamıyorduk. Bunu bize yapanlara karşı her zaman affedici olmuştuk. Çünkü biz, karanlık bir odanın içinde çiçek açmış pembe ve beyaz kasımpatılardık. Şefkati ve masumiyeti hep yüreğimizin orta yerinde taşımıştık, bu yüzdendi yaşadıklarımızı hak etmeyişimiz. Şimdiyse buna bir son vermem gerekiyordu. İkimizden birinin bu yükü sırtlanması gerekiyorsa o kişi ben olmalıydım. Karya bunun için fazla yorgundu.

O tüm zorluklara rağmen gökyüzüne sarılmış bir çiçek tomurcuğuydu, bir defa daha kasırgaya kurban gitmesine müsaade etmeyecektim.

Bu hâle nasıl geldiğimi bilmiyordum. Suratıma kapatılan tüm kapılara, yanağıma yediğim tüm tokatlara, yarı yolda bırakıldığım tüm yolculuklara

ve nefrete sarıldığım tüm gecelere rağmen iyi bir insandım. En azından bu kocaman bedenimin içinde bir yerlerde, görüntümün aksine küçücük bir çocuk nefes alıyor ve benim gerçeğimden titreyerek saklanıyordu. Bu gece o çocuk ölmüştü. Bir çukur kazmış, yağan yağmur toprağını çamurlaştırırken onu o bataklığa gömmüştüm. O ölmüştü, ben de razı gelmiştim. Artık eski Karan değildim.

Ben, ölümden kaçan masum bir kadının dudak izlerini avuçlarında taşıyan bir adamdım.

Bir canavara nasıl dönüşebilmiştim?

Bilmiyordum.

Kalbimde onca ağrı biriktirmiştim yirmi iki yaşıma kadar... Dokuz yaşımda, on iki yaşımda, on beş yaşımda, her yaşımın her gününde ağrıyla uyanırdım uykularımdan. Kaygı dolu gecelerimin sabaha kavuşması öyle zor olurdu ki bir ağabey olarak kardeşimin odasına koşar, beni yanına alması için ona yalvarırdım. Bir tek onunla rahatlar, kesintisiz bir uyku çekerdim. Bir tek onun yanında dinerdi kalp ağrım. Oysa o benim kardeşimdi. Korkup yanıma sığınması gereken kişi oydu fakat benim kalbimin ağırlığı, kalbimin orta yerindeki delikten olsa gerek ki onun kalbinin ağırlığından hafif kalmıştı. Ben ona sığınmıştım. Şimdiyse kalbimdeki ağrı, daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu ve benim sığınabilecek kimsem yoktu.

Hayat, uykuyla uyanıklık arasında kaldığın o gece yarısında akrebin saat dördü gösterdiği an gibidir. Kaçmış bir uyku, düşmüş bir düş, kan ter içinde kalmış bir ten, huzursuzlukla kıvranan bir zihinden ibarettir. Ayakların yere sağlam basmasa da sen o yatakta yatmak istemezsin. İlla doğrulursun. Pencerenden içeri sızan ay ışığı yüzünü gölgeler, düşünceler kalbini dişler. Boynundan aşağıya süzülen ter damlası, içini gıdıklayarak sana varlığını hatırlatır ama sen var olmamak adına büyük bir savaş verirsin. Canın yanar. Elini yanına atarsın, boşluk karşılar avucunu. Dahası, elinden önce kalbindeki o boşluğun da her daim farkındasındır. O yatakta tek yatıyor olmak, senin için bir tabutta yatmak gibidir.

Karanlık ve perdeleri sonuna kadar açık bir odada, ayın son demleri bir hüzme şeklinde göz bebeklerini delerken senin savaştığın ne karanlığın vadettiklerinin hiçliği ne de aydınlığın korkutucu varlığıdır. Yüreğin bir isim ve bir çift göze efsunlanmışsa, sen o bakışların yokluğuyla savaşırsın. Arar durursun; o göz sana denk düşene kadar yalnızca bakar, bir türlü göremezsin. Dünyayı artık siyah-beyaz değil, sadece siyah görürsün. *Siyah, koyu, kapkara...*

Aşkın büyüsünün bir ismi vardı ve o Karya'ydı. Ben her saniye o büyünün etkisiyle yaşarken ve tek çaresi de yine oyken elimi yan tarafıma attığımda rastlaşamadığım o el çok uzaklardaysa eğer; bu büyü, hasta kalbimi

bir fareyi kapana kısıştırmasına köşeye kıstırmıştı. Aşk, acımasız bir oyundu ve ben, oyun oynamayı hiçbir zaman becerememiş bir çocuktum. Düşüncesiz, bir de tecrübesizdim. Bu içine düştüğüm bataklıktan kurtulmak değildi niyetim, ben o bataklığa mutlak bir sadakatle bağlıydım. Kahrı çeken de yanımda olmalıydı. Yoksa bu bataklık, aşk, insanı yüzünden yüze eritir, en sonunda da yok ederdi.

Cebimi, oturduğum şoför koltuğumun yanındaki boş koltuğa çevirdiğimde çaresinin yanımda olmadığını tekrar ve tekrar yordum. Yutkunup hızla öndüme döndüm, arabanın farlarını uzun mesafeye göre ayarladım ve gaza bastım. Boşlukta savrulur gibi yerini arayan ellerimi direksiyona varmış, yerinden sökercesine bir kuvvetle sıkıyordum. Her yanı ay ışığının delip geçmekte zorlandığı gür ağaçlarla kaplı, iki şeritli yolda ilerliyordum. Yol çakıl taşlarıyla dolu ve toprak içindeydi. Terk edilmiş bir köye giden yollardan farksızdı. Gaza bastıkça arkamda büyük bir toz bulutu bırakıyordum.

"Neredesin? Neredesin, Karya?" diye bağırdım arabanın içinde ve ardı ardına direksiyona yumruklar attım.

İçimdeki his, nefretin rüzgârı, bir ateşi harlayan nefes gibi tenimin duvarlarına çarpa çarpa savruluyordu. O rüzgârın ardından yağmur başlıyordu. Her damlasında özlemim, kaybetme korkum ve yakarışlarım vardı.

Bir yağmur, insanın tenini un ufak eder miydi?

Ediyordu.

"Bir daha kaybedemem seni. Bir daha izin veremem buna."

Başımı iki yana sallayarak duruşumu düzelttim ve arabanın vitesini yükseltip gaza daha sert bastım. Kulaklarımda telefon sesi yankılanmaya başladığında elimi yan koltuğa attım. Gelişigüzel fırlattığım telefonumu güç de olsa avuçladım. Karanlık arabanın içinde mavi ekran ışığı yüzümü aydınlatırken gözlerime yansıyan isimle telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Ne var, Kaan? Ne?"

"Karan!" Sesimi duymasıyla bir anlığına şaşkınlıkla duraksamıştı fakat bu çok sürmedi, hızla toparladı kendini. "Karan, beni dinle! Korhan'la beraber peşindeyiz, kardeşim. Yakınız sana. Yakalayacağız onları, merak etme. Sen sakin ol, tamam mı? Sakin ol!" Onu dinlemeyeceğimin farkındaydı ve bu yüzden sesinin hiddeti her geçen saniye katbekat artıyordu. "İ-İyi misin şu an? İyi misin? Karan, ses ver!"

"İyiyim," diyerek geçiştirdim onu. "O herifi bulacağım. Bu ormandan çıkamayacak. Aldığı her nefes için onu pişman edeceğim! Kalbini yerinden sökeceğim!"

"Kardeşim, beni dinle! Sakın yanlış bir şey yapma, sakın! Biz geliyoruz, sen de sakin ol." Duraksadı bir anlığına, sesinin şiddetini düşürdü.

"Biliyorsun, artık çok daha fazla dikkat etmelisin. Doktorun söylediklerini unutma!"

"N-Ne doktoru?"

Arkadan bir ses ulaştı kulaklarıma, Korhan'ın sesiydi. Gözlerimi kapattım, bunu öğrenmemesi gerekiyordu.

"Bir şey değil," diyerek geçiştirdi Kaan, Korhan'ı.

Derin bir nefes verip göz kapaklarımı araladığımda etrafa bakınıyor, yanından geçtiğim ağaçlık alanı bakışlarımın mızrağıyla tarıyordum.

"Korhan!" diye seslendim telefona doğru. "Bulabildin mi bir şey?"

"Bakıyorum! Bakıyorum, bir saniye," dedi nefes nefese. Tekrar konuşana dek yalnızca sesinden hissettiğim korkusu soluklandı telefonun ucunda. "Çok uzakta değil! Bir kilometre sonra karşına bir yol ayrımı çıkacak, oradan sağa sap."

Bir anlığına duraksadı, dudaklarına kadar gelen kelimeyi yutmuştu sanki.

"Ne oldu?" diye bağırdım. "Ne oldu, söyle! Korhan!"

"K-Karan! Karan!" diye heyecanla yanıtladı Korhan beni. "Karya'nın telefonu birkaç dakika önce kapandı ama iyi haber, hâlâ hareket hâlinde! Karya ormanda! Telefon sinyali ormanın içinden geliyor!" Birkaç saniye sessizlik oluştu, muhtemelen sinyali takip ediyordu. "Araba yolunda değil, parikada ilerliyor. Her saniye değişiyor konumu. Koşuyor olmalı... Muhtemelen kaçmayı başarmış! Karya kaçmayı başarmış, Karan!" Gülmeye başladı. Kahkahasına sirayet eden sevinç ve gururu hissedebiliyordum. "İşte, benim kızım be! İşte, benim kızım! Aferin, kuzucuk!"

Pes etme, sevgilim. Yalvarırım sana, pes etme.

Umut dolu bir gülümseme yayıldı yüzüme endişeyle dudaklarımı kemirirken fakat çok uzun sürmedi.

"Tamam, takip etmeye devam et!" diye bağırarak gaza bastım ve telefonu yan tarafımdaki boş koltuğun üzerine bıraktım. "Sekiz yüz metre sonra bir yol ayrımı gözüküyor, nerede durmam gerektiğini söyle bana, Korhan."

"Bakıyorum, bir saniye!"

"Karan, ormana girme! Bizi bekle!" diye araya girdi bir hışımla Kaan.

"Bekleyecek vakit yok, kardeşim," dedim onun aksine daha sakin, ne yapması gerektiğini bilen bir ses tonuyla. "Bekleyecek vakit yok. O ormanda bizim kaderimiz gizli. Ölüm de kalım da... Bu gece ne yaşanacaksa yaşanacak, kimsenin kaçışı yok."

Kararlılıkla direksiyonu sıkı sıkı tuttum, gözlerimi araba farlarının aydınlattığı karanlık yolun ilerisine diktim. İçimde bir kurt uluyor, bir şahin

gözlerini kısarak bakışını keskinleştiriyor. bir yırtıcıysa tüm öfkesini dişlerinde taşıyordu.

"Kaan, beni dinle bir kere de! Bir kere de ben ne dersem onu yap be!"

"Kaan, konu Azra olduğunda seni dinlerim ama konu Karya! Benim sevdiğim kız! Konu, onun canı!"

"Lan-" diye öfkeli bir ses tonu ve şiddetli bir kelimeyle söze girişmişti ki onun sözünü Korhan'ın sesi kesti:

"Kaan, yol ayrımında durursan Karya'nın ilerlediği patikaya girebilirsin! Ç-Çok uzakta değil!" Birkaç saniye bekledi. "Üç yüz metre kadar içeride, hâlâ koşuyor!"

"Zaman daralıyor..." diye hayıflandım kendi duyabileceğim bir sesle. "Karya hızlı koşamaz, yorulur. Yetişmem lazım."

"Merak etme," dedi Kaan. "Karya'nın ona karşı koyabilecek gücü var. Pes etmez! Hem biz yetişeceğiz!"

"Umarım, kardeşim... Umarım."

Kaan haklıydı. Karya pes etmezdi. Ne olursa olsun, hiçbir şeye boyun eğmez, teslim olmazdı. Savaşırdı. Hep savaşmıştı. O savaşlarda canı çok acısa da, çok yara alsa da bir şekilde hayatta kalmayı başarırdı. Ayağa kalkar, üstüne bulaşan tozu toprağı silkeler, gözyaşlarını silerdi. Belki açılan yaralarını saramazdı ama onları da ben sarar, sıkı sıkıya kapatırdım. Hep öyle olmuştu, yine öyle olurdu. Ama şimdi... Şimdi korkan bendim. Karya, o adamla hep bir başına savaşmıştı. Hep yapayalnız ve savunmasızken, küçücük bedeni korku ile titrerken ona karşı koymuştu. O korkmazdı tek başına kalmaktan. O korkmazdı bu kocaman ormanda karanlığın içinde aydınlığı aramaktan. Ama ben korkuyordum. Onu bu karanlığın içinden çekip çıkaramazsam nasıl yaşardım, bilmiyordum.

Onu bir kez daha yalnız bırakırsam bir daha nasıl tam olurdum, bilmiyordum.

İçimdeki korkularla yüzleştiğim sırada, gözlerim yaklaşık otuz metre uzağımda, yolun kenarında bir ağaca çarparak durmuş, arka farları yanıp sönen, ön kaputundan dumanlar yükselen bir araçla buluştu. Ani bir frenle durdum. Öne doğru savrulmamla ön camdan araca doğru bakarken ufak bir küfür döküldü dudaklarımın arasından. Yan koltuğumdaki telefondan kulağıma ulaşan Korhan ve Kaan'ın endişeli seslerini anlamayı reddedercesine elimi kapının kulpuna attım. Bir an bile gözlerimi araçtan ayırmadan aşağı indim. Bedenim, açılan kapının arkasındayken ellerim, kapının sıcak metalinden aşağıya doğru kaydı.

"Karya!" Nefesim dudaklarımı yakıp geçti. "Karya!"

Sesim, karanlığın içinde bir rüzgâr gibi tüm ağaçların varlığını hatırlattığı an kapıyı sertçe kapatıp hurdaya dönmüş araca doğru koşmaya başladım. O araca ulaşana kadar kaç saniye geçti, ayaklarım ve bacaklarım beni paramparça olmuş arabanın yanına nasıl ulaştırdı, bilmiyordum. Kendimi, yıllar önceki gibi yine kaza yapmış bir aracın o tanıdık cehennem sıcaklığının etrafında bulduğumda anılarım zihnimde canlanacaktı ki buna izin vermeden kendimi o çukurdan çekip çıkardım.

Hızla arabaya doğru atılıp kırılan pencere camından içeriye baktım fakat kimse yoktu. Ne yapacağını bilemez bir hâlde etrafa bakındım. Her yerde Karya'yı aradım.

"Karya!" diye bağırdım boğazımı yakarak dudaklarıma tırmanan acı dolu bir sesle. "Karya! Neredesin, sevgilim?"

Tam bu sırada etrafı bir kamera gibi tarayan gözlerime, arabanın sağ tarafındaki çalılıkların arasında parlayan beyaz ve açık mor renkli bir tül takılınca duraksadım. Dudaklarım korkuyla aralanırken koşup çalılıkların önünde eğildim ve dikenlerin arasına sıkışmış olan tülü, ellerime dikenler bata bata çıkardım oradan. Karya'nın bu gece giydiği, üzerinde parlak taşları olan elbisenin kumaşıydı. O hep istediği elbisenin kumaşı... Giymek için gün saydığı, benim görmemem için türlü oyunlar kurguladığı, benimse yanağına öpücükler kondurarak onu ikna etmeye uğraştığım elbisesi... Üzerinde kan vardı.

Hayatımda görüp görebileceğim en güzel prensestin, sevgilim. Tıpkı hayal ettiğin gibi...

Gözlerim acıyla yaşarırken avucumda sıktım kumaşı, diğer elimi de yumruk yapıp yanı başımdaki ağaca bir yumruk savurdum çığlık çığlığa. Eklemlerim kan içinde kaldığında ayaklandım ve çalılıkların yanındaki patika yola atıldım. Hiç durmadan koşmaya başladım. Koşmam yasaktı ama ben durmayı aklıma dahi getirmedim. Bacaklarım birbirine karışana dek, nefeslerim zehir olup ciğerlerimi sıkana dek, tüm gücüm vücudumdan sıyrılıp etimle kemiğimle bir çuvaldan farksızlaşana dek koştum. Aklımda tek bir düşünce, dudaklarımda tek bir isim, avucumda onun kanlı elbisesinin kumaşı, göğüs kafesimde keskin ve derin bir ağrı vardı.

"Karya!" diye bağırdım, ormanın içindeki hayvan sesleriyle beraber yankılandı sesim.

Karanlık öyle bir bastırmıştı ki göz gözü görmüyordu. Etrafta sis vardı, bir perde gibi çekilmişti her metreye. Attığım adımların ve her adımımda kumaş pantolonuma takılıp bacaklarımı yırtan çalılıkların kırılma sesi ulaşıyordu kulaklarıma. Gözlerimin önünde acıdan ve hırstan yaşlar birikmiş, beyazlarım kızarmıştı. Sonunda kendimi ileriye doğru atarak tek elimle bir ağaca tutundum, nefes nefese öne eğilerek irislerimi bir şahin gibi ileriye

doğru diktim. Kirpiklerimin arasından bir ok çıktı sanki. Aradığını buldu ve ona saplandı. Bakışlarım karanlık bir gölgeyi saptadığında bir an olsun kırpmadım göz kapaklarımı.

"Buldum seni," dedim öfkeyle soluyarak. "Bu sefer kaçamayacaksın. İzin vermeyeceğim buna. Seni öldüreceğim."

Tutunduğum ağacın kabuğunu sıktım, koşmaya devam ettim. Ona ulaşana dek durmayacaktım, duramazdım. Bu, benim için bir seçenek değildi artık, bir mecburiyetti. Hayatta hiçbir şeyi başaramayan o küçük çocuk, sekiz yaşındaki Karan artık büyümüştü. Yatağının altına saklanıp her şeyin geçmesini, öfke dolu seslerin susmasını, babasının gitmesini bekleyemezdi. Ne arkasına sığınabileceği bir kardeşi ne de tüm acılara onun için katlanması gereken bir annesi vardı. Yapayalnız kalmıştı ve artık bir şeyleri değiştirmeliydi.

"Karya! Buradayım, sevgilim! Buradayım. Korkma, güzelim!"

Kelimelerim ormanın içinde yankılandığında takip ettiğim o karanlık gölge bir anlığına duraksayıp arkasına baktı. Yerinde kalakaldı. Gözlerimiz karanlığın içinde birbirine değdi. Vücut dili burada olmama şaşırdığını belli etse de bu şaşkınlık pek uzun sürmedi, önüne dönüp koşmaya devam etti. Bense bir yandan koşarken diğer yandan bu karanlık ormanda kaybolmuş dünyanın en güzel prensesine sesimi duyurmaya ve ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalıştım.

"Yalnız değilsin, Karya! Korkma! Çıkaracağım seni buradan!"

Göğüs kafesimin altında küçülüp duran, tekmeler yemiş gibi kıvranan kalbimi dinlemedim. Nefes almak zorlaşmaya başladı ama ben azıyla yetindim, durmadım. Vücudum bir deprem anındaymış gibi sarsılmaya başladı ama ben, o depremde toprağa sıkı sıkıya sarılan bina oldum, durmadım. Camlarım kırıldı, duvarlarımdaki boyalar döküldü, durmadım. Evim, yuvam, yaşam alanım, tüm varlığım yerle bir oldu ama ben durmadım. Duramazdım. Durmak bir ihtimal bile değildi.

O yanımda değilken göğüs kafesimin altında atan bir kalbi ne yapabilirdim ki?

"Karya! Kuzucuk, geldik! Korkma! Karan!"

"Karya! Geldik, ağabeyim! Geldik!"

Korhan ve Kaan'ın seslerini duyduğumda gülümsedim. Peşinde olduğum o gölgenin sahibi iyice köşeye sıkıştığını anlamış olmalıydı. Sona yaklaşıyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. Başaramamıştı, başaramayacaktı. Bu ormandan çıkamayacaktı. Gitgide yaklaşırken elimi belime attım ve pantolonumla tenimin arasına yerleştirdiğim silahı çıkardım. Mermiyi namluya sürdüm.

"Bitti," deyip silahı göz hizama kaldırıp nişan aldım. "Yolun sonuna geldin."

İşaret parmağım tetiği baskıladığı anda ormanda kulak zarımı zorlayan, adımlarımı yavaşlatan ve beni bir çivi gibi olduğum yere mıhlayan silah sesi duyuldu. Bana ait değildi. Parmağım tetikten ayrıldı, gücünü azalttı. Kuşların kanat sesi, kurtların uğuldaması, uçuşan ateş böcekleri... Hepsi sustu. Tüm orman sağırlaştı. Yalnız bir ses duyuldu. Yalnız yüreğimin en iyi tanıdığı o ses kulaklarımda can buldu.

Bir çığlık...

Kalbimin etini soyan o titreşim...

Karya.

Yüreğim yerinde ağırlaştı. O ağırlaştıkça toprak, içinde adını yeşerttiğim hasta kalbimi bedenimden çekip almak ister gibi dizlerime sarıldı. Beni kendine çekti. Bu bir savaşsa eğer, diz kapaklarımın yere değmemesi için son kurşunuma kadar dayandım lakin başaramadım. O son kurşun, namlumun ucundan hiç çıkmadı. Çaresizce yere kapaklanırken sağ elimdeki silah parmaklarımın arasından sıyrıldı, sol elim göğsümün üzerine gitti. Kasılan damarlarım daha fazla ayakta tutamıyordu beni. Canımı yakan taşlı toprağın üzerine yüzüstü serildim. Bir elim, Karya'ya yetişmek istercesine ileri doğru uzanırken diğer elim, kalbimi benden isteyen toprağa rağmen göğsümle yeryüzü arasına sıkıştı.

"Karya..." diye fısıldadım acıyla.

Belki de bu, adını son kez zikredişimdi. Dudaklarım son defa seviyordu onu.

Hislerim köreliyordu. Saniyeler akarken vücudumdan çekilen o hissi tanıyordum. Tıpkı bir dalganın kıyıyı terk edişi gibiydi. Bu, ilk ölüşüm değildi.

Ben yine kaybediyordum. Bir yenilgiye daha hazırlanıyordu içimdeki okyanus. Rüyalarıma giren o deniz kızını bir kez daha hayal kırıklığına uğratacaktım. Bu düşünceyle gözlerimden yaşlar aktı. Onu okyanusun ortasında yalnız bırakmıştım ama ben de teknemi bulamamıştım. Yüzmeyi göze almıştım ama artık olacakları da kabullenmiştim. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım; üzerimizdeki o lanet, okyanusun dalgalarıyla beraber yutacaktı beni; kaybolup gidecektim. Bu defa onun gözyaşları dahi mezar olamayacaktı bana. Yine de o yaşasın istedim. Yaşasın ve âşık olduğum gözlerinden tek bir inci dahi dökülmesin istedim.

Belki, dedi kalbim. *Belki onun kulaçları yeter bize.*

O deniz kızıyla yaşamak için her şeyimi feda etmiştim. Eğer imkânım olsaydı, eğer denizin altında benim için bir hayat olduğuna inanabilseydim,

onunla yaşayabilseydim gökyüzünden dahi vazgeçip okyanusun karanlık sularını seçerdim. Ben, o sonsuza dek özgür olsun diye ondan vazgeçmeyi seçtim ama onun özgürlüğü benim kollarımın arasındaydı. Bilemedim

Deniz kızım... Özür dilerim. Kalbimi avuçlarına bıraktım, okyanusuna göm beni.

Dudaklarımı kilitledim. Yardım dilenemedim. Elimle sertçe toprağı avuçladım ve kalkmaya niyetlenip başımı zeminden ayırdım ama sadece ormanın sonsuz karanlığını görebildim.

Kara bulutlara eşlik ederken zifiri gece, yağmur yağmaya başladı üzerimize. Islanan yüzüme dokundum, yanağımda gezindi parmaklarım ve gülümsedim. Bitmişti işte.

Bu defa sözümü tutabilmiştim sanırım.

Son nefesimde, dudaklarımın andığı son kelime onun adıydı. Benim son nefesim onu yaşatıyordu.

Günümüz

26 Haziran 2021 | İstanbul

Pembe kasımpatı. Beyaz kasımpatı.

Yere düştü, kana bulandı.

Elimdeki kasımpatı çiçeklerine baktım. Biri pembe, biri beyazdı. Biri Karya, biri Karan'dı. Karya'ya almıştım. Bir çiçekçinin önünden her geçişimde, evinde de boş bir köşe gördüysem; yüzünün asıldığı, mutsuz olduğu günlerde ona yetiştirebileceği, adlarını Karan ve Karya koyabileceği kasımpatı çiçekleri alırdım. Bu, onu biraz olsun mutlu ederdi. Pembe dudakları utançla kenara kıvrılır, yanaklarını çukurlaştıran yara izleri birer gamzeye dönüşürdü. Heyecanla üst dişlerini alt dudaklarına geçirir, bir bana bir de ellerimdeki çiçeklere bakıp bana o kadar da büyük bir hayal kırıklığı olmadığımı hissettirirdi.

Kavurucu yaz güneşi gözüme vururken Karya'yla beraber adımladığımız sokaklardan geçip bizim sokağımıza çıkan yokuşun başına gelmiştim. Kablosuz kulaklıklarımdan zihnime ulaşan şarkının sözleriyle beraber bir heyecanla adımladığım yola bir de iki koluma aldığım kasımpatılara bakıyordum. Üzerimde bej renginde bir tişört ve altımda beyaz, bol bir pantolon vardı. Ayaklarıma geçirdiğim bağcıklı bez ayakkabılarım da yine tişörtümün rengindeydi. Bu kombini Karya seçmişti. Pikniğe gidecektik ve her zamankinin aksine daha renkli, cıvıl cıvıl giyinmemi istemişti.

İçimdeki varlığını inkâr edemediğim ve yüzüme yansıyan mutlulukla yokuşu tırmanırken dudaklarımdan dökülen hafif mırıltılarla kulaklarımdaki şarkıya eşlik ediyordum.

"O hayatımın çocuk yanıydı beni sevdi benden çok.

Yaralarıma üfledi dudakları beni öptü benden çok."

Redd – Beni Sevdi Benden Çok şarkısıydı ve her dinlediğimde bana Karya'yı hatırlatıyordu. O küçük kız çocuğu, bedenimi sarmaya yetmeyen elleriyle yaralarımı sarmış, açık olanların üzerine üflemiş, utangaç gözleriyle gözlerime bakarak beni benden çok sevmişti. Zira ben, kendini sevmeyi başaramayan biriydim. O bana, *ben nasıl sevilirim,* bunu göstermişti.

Şarkıya eşlik ederken yokuşu tırmanmış, düzlüğe çıkmıştım. Evimiz bir çıkmaz sokaktaydı ve ben de o sokağın başındaydım. Yirmi metre ötemdeki gri binaya bakarak gülümsedim. Tam adımlarımı duraklatmadan hatta hızlandırarak binaya doğru adımlayacaktım ki hırçınca yağmur yağmaya başladı. Damlaları saçlarıma düştü, ardından kucağımdaki kasımpatılara değdi. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda az önceki yaz güneşinin bulutların ardına saklandığını gördüm. Beyaz ve mavi olan her şey, bir anda siyah ve laciverte bürünmüştü.

"Kahretsin!" diye mırıldandım yavaşça. "Tam pikniğe gideceğimiz günü buldun sen de!"

Başımı onaylamaz gibi sallayıp indirdiğimde gözlerim bir anda korkuyla açıldı. Evimizin bulunduğu sokak her zaman aydınlık olmuştu. Renkli binalar, zemin kattaki evlerin pencere demirlerine bağlanan bisikletler vardı. Arnavut kaldırımlarında koşuşturan küçük çocuklar ve onların oyun sesleri donanırdı her köşeyi. Tertemiz, sakin ve huzurlu bir sokaktı her daim. Ama şimdi... Şimdi gördüklerim de neyin nesiydi? Tüm bunlar ne demek oluyordu?

Tüm evlerin renkleri solmuştu. Hepsi kömür karası, simsiyahtı. Sanki kocaman bir yangın çıkmıştı da çatılarından duman yükseliyordu. Pencere demirlerine bağlanan bisikletler yere düşmüş, gidonları kırılmış, zincirleri kopmuştu. Hiç çocuk yoktu etrafta. Arnavut kaldırımlarındaki taşların araları suyla dolmuş, küçük birikintiler oluşmuştu. Bahçe duvarlarından sokağa sarkan sarmaşıkların yaprakları yeşilden laciverte dönmüş, kararmıştı. Korku dolu, ölüm dolu bir sokaktı gördüğüm.

"Karya..." diye mırıldandım korku dolu bir sesle, öyle ki tek bir kelime dudaklarımdan zar zor dökülmüştü.

Sağ kolumla bedenimin arasına sıkıştırdığım kasımpatı saksısını sol elime alarak cebimdeki telefonumu çıkardım. Rehbere girip Karya'yı buldum ve arama tuşuna tıkladım. O an çalan şarkı duraksadı, arama başladı. Çaldı,

çaldı, çaldı fakat Karya cevap vermedi. Kalp atışlarım gitgide hızlanıyor, can alıcı birer sancıya dönüşüyordu. Arama sonlandığı anda kulaklıkları çıkardım fakat tam o sırada öyle bir şimşek çaktı ki yirmi metre ötedeki evimizin üzerine, kendimi hafifçe yere doğru eğilirken buldum. Avucumdaki kablosuz kulaklıklar kayıp yere düştü. Telefonla bağlantıları kesilmiş olmalıydı ki ses telefondan duyulmaya devam etti lakin yalnızca bir cızırtıdan ibaretti.

O an, avucumda tutmak için çaba sarf ettiğim ne varsa kollarımın güçsüzleşmesiyle bedenimden ayrıldı. Önce telefonum kaydı avucumdan, kulaklıkların yanına düştü, ekranın kırılma sesi kulaklarıma ulaştı ama şarkı cızırtıyla beraber çalmaya devam etti. Ardından sol elimde tuttuğum iki saksı kaydı kollarımdan, zeminle buluştu. Saksılar kırıldı, toprakları kaldırım taşlarına dağıldı, yağan yağmurla beraber çamurlaştı. Pembe kasımpatının yaprakları koptu, beyaz kasımpatının kökü çiçeklerinden ayrıldı.

"Çıkarıp küçük kalbini yerine koydu;

Beni benden çok sevdi."

Cızırtı...

"Karya!" diye bir haykırışla az önce üzerinde şimşek çakan evimize doğru koşmaya başladım. "Karya!" Haykırışlarım sokağı dolduruyordu. Önünden geçtiğim evlerin duvarlarından boyalar dökülüyor, koşarken bastığım su birikintilerindeki kirli su üzerime sıçrıyor, yağan yağmur her geçen saniye şiddetini artırıyordu. Saçlarım ıslanmış, alnıma doğru dökülmüştü. Karya'nın özenle seçip giydirdiği kıyafetler üzerime yapışmıştı. Çok geçmeden evimizin önüne ulaştım, giriş kapısının tam karşısında durup başımı yukarı kaldırdım ve üçüncü kata, bizim katımıza baktım.

"Sevgilim!" deyip kapıya doğru atılacaktım ki kulaklarımda yankılan bir sesle yerime mıh gibi saplandım.

Bir çığlık koptu, kalbim korkudan sustu.

Bir beden, metrelerce yüksekten önüme düştü.

"Karya..."

Yutkunmak istedim fakat boğazımdaki kuruluk bir çöle dönüştü, yutkunamadım. Bulutlu gözlerime yansıyan bu görüntü, benim sevdiğim kıza mı aitti? Önümde boylu boyunca uzanan beden; üzerinde beyaz bir gecelikle önüme düşen, kanı tüm vücudunu kirleten benim sevgilim miydi? Bedenim bir zelzeledeymiş gibi titrerken elimi uzattım ve yüzünü kapatan saçları çektim. Bembeyaz teni, morluklarıyla dans ediyordu. Dudakları, göz çukurları, saç dipleri...

Her yeri morarmıştı sevgilimin.

"K-Karya..." diye fısıldadım ismini bir giz gibi.

Cevap vermedi. Kanlar aktı, yağan yağmurla beraber beyaz kasımpatıya kadar ulaştı. Pembe dudakları, bir gülüşüyle beni efsunlayan o üç santimlik açıklığı kırmızıya boyandı. Yağmur üzerine yağdı, bedenini ıslattı, üşüttü. Ben orada, öylece ona bakakaldım. Yüzüne dokunamadım, bedenini kucaklayamadım, ismini haykıramadım. Ona yardım edemedim.

Göz bebeklerimden birer damla yaş düştü avucuma. Gerçek miydi, değil miydi, anlayamadım. Tenimden kayıp gitti, hissi baki kaldı.

Pembe kasımpatı. Beyaz kasımpatı.

Yere düştü, kana bulandı.

"Karan!"

Yağmur duruldu. Evler tekrar canlı renklerine büründü, bisikletler yeniden pencere demirlerine bağlandı. Sarmaşıklar duvarlara asıldı, grileri yeşile boyadı. Karya'nın çığlıkları sustu. Kanı aktı, gitti, kayboldu. Su birikintileri kurudu. Kasımpatılar saksılarına girdi, yeniden çiçek açtı. Telefondan gelen cızırtı kesildi, şarkı devam etti. Güneş açtı, bulutlar saklandı.

Bir tek... O gözyaşı. O gözyaşı hep orada, avucumda kaldı.

"Karan! Karan, uyan! Buradayız, kardeşim, iyisin. Bahar! Bahar, hemşire çağır!"

Derin nefesler, bağırışlar, yakarış ve dualar... Yutkunuşlar, adım sesleri, bir el... Şakaklarımda ıslak bir dudak... Tenimden aşağıya kayan bir su damlası... Bu bulutlar ağlamakta niye böyle ısrarcı? Titreyen göğüs kafesi, birbirini zorlayan kemikler... Sarılmak için pek hevesli.

"Kardeşim, Karan! Aç gözlerini, kardeşim! Buradayız! Buradayız, duyuyor musun beni? Yanındayız!"

Göz kapaklarım yuvalarından ayrılıp kirpiklerim tenime battığında irislerimin önünde gri bir perde belirdi. Saydamdı ama gördüklerimi seçebileceğim kadar temiz değildi. Bilincim yerine geliyor olmalıydı çünkü işittiğim her ses artık daha gerçekçi ve yaralayıcıydı. Bir kâbustan gerçeğime uyanıyordum ve benim gerçeğim, kâbuslarımdan bile acımasızdı. Başımda dönüp duran insanlar, birbirine karışan ve zihnimde yerini arayan kelimeler, korku dolu yürekler, ne yapacağını bilemez bakışlar vardı. Tüm bunlar ne zaman hikâyenin doğru sayfasına yerleşecekti? Her şey çok karmaşıktı. Algılayamıyordum.

Bir hastane odasındaydım. Duyduğum sesler, sevdiğim insanlara aitti ama endişe doluydu. Gördüğüm ama seçemediğim simalar da onlara ait olmalıydı.

Göz bebeklerimin önündeki saydam, gri perde tamamen aralanıp her şey netleşmeye başladığında duyduklarım da hissettiklerim de belirginleşiyordu. Kendime geliyordum. Bunu hiç istemesem de canhıraş bir öykünün

orta yerine geri dönüyordum. Kalbimde koskocaman bir ağrıyla, düzelte meyeceğim acılarla yüz yüze, göz gözeydim. Hepsi sıra sıra diziliyordu şim di. Artık korkmamam gerekiyordu. Sinmemem, saklanmamam, yaptıkları mın sonucuyla yüzleşmem ve onları göğüslemem gerekiyordu. Savaşmam gerekiyordu.

Kaçamazsın, Kaan. Bu yükten ömrün boyunca kaçamazsın. Uyan. Kanat ellerini gerekirse, bu yük senin eserin. Sırtlan.

Kaçamazsın, Kaan. Bir balkon boşluğunda gözlerine bakan bir çift gözün rengini kesen kırıklarından kaçamazsın. Onlar senin. Onarmadan ölemezsin.

Yüreğimin orta yerinde hissettiğim ağrıyla kendime geldim. Her şey çok daha sahiciydi artık. Kâbus değildi, gerçekle hayal arasında değildi; gerçeğin ta kendisiydi. Omuzlarımdan tutan ve titrememi engellemeye çalışan, bir yandan da şakaklarıma dudaklarını bastıran Kaan; bir elime iki elini sıkıca saran ve Bahar'dan yardım dilenen Korhan, odanın girişine doğru bakıp bağıran Bahar... Tüm bunlar gerçeğin ta kendisiydi. Benim için endişeleniyor ve iyi olmam için yalvarıyorlardı.

Tek bir kelime döküldü dudaklarımdan:

"Beyaz ka-"

"Karan, iyi misin, kardeşim? İyi misin?"

"Kaan..." diye mırıldandım, yardım dilenir gibiydi sesim. Kalbim yerine sığmıyormuşçasına olduğu yerde tepiniyor, saçlarımdan ve boynumdan aşağıya terler akıyordu. Üzerime giydirilmiş hasta kıyafeti göğsüme dar geliyordu, sıkışmış gibi hissediyordum. Elimi zar zor kaldırıp sol tarafımda duran Kaan'ın tişörtüne atabildim. "Kaan, yardım et... K-Karya d-dü..." Devamını getiremeden gözlerim yaşardı, dudaklarım titredi. "...düşüyordu."

"Şşt," diye mırıldandı Kaan ve uzanıp alnıma dökülen ıslak saçlarımı kenara çekti. "Her şey yolunda, kardeşim. Her şey yolunda, iyisin."

Gözlerimi sağ tarafıma, yatağın önünde diz çöküp iki eliyle sağ elime sarılan Korhan'a çevirecektim ki yutkunup çekti gözlerini benden. Tam o sırada odaya bir hemşire girdi. Odanın içinde takip edemeyeceğim kadar çok şey oluyordu. Kime bakmalı, kimi dinlemeliydim, bilemiyordum. Hemşire yanı başıma gelip Korhan'ın müsaade etmesini istedi ve herkesin geri çekilmesini rica etti. Hepsi teker teker bir bana sesleniyor bir de hemşireye ardı ardına sorular sıralıyorlardı.

Gözlerimi onlardan alıp başımı yana çevireceğim sırada hemşire nabzıma dokundu. Ardından koluma tansiyon aletinin manşetini geçirip pompayı sıkarak tansiyonumu ölçtü. Bu sırada bir doktor elinde bir dosyayla odaya girmişti. Dosyayı yatağımın ucundaki ayaklı masaya bırakıp yanı başıma geldi. Önce hemşireyle hararetli bir konuşma geçti aralarında, ar-

dından da birkaç soru sorarak benimle konuşmaya çalıştı. Bunu yaparken de vücudumdaki bulguları incelemişti, yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığını kontrol etmiş olmalıydı. Ne kadar süre geçmişti, bilmiyordum ama bu sırada tüm arkadaşlarım yatağın karşısındaki duvara yaslanarak sıra sıra dizilmiş bir şekilde, endişeli ama bir yandan da mutlu gözlerle bana bakıyorlardı.

Ne kadar süredir uyuyordum? O korkunç andan sonra kaç gün geçmişti? Ben gerçeğimden kaç gün kaçabilmiştim? Ya Karya? Neredeydi? Nasıldı?

Zihnim bu sorularla savaşırken doktor derin bir nefes verip doğruldu ve dosyayı aldı. Bana bakıp gülümsedi. Kırklı yaşlarının sonunda, sevecen biriydi.

"Her şey yolunda gözüküyor, Karan," dedi minik bir tebessümle. Korhan, Kaan ve Bahar derin bir nefes alarak birbirlerine baktılar. Korhan ve Bahar kısa bir anlığına el ele tutuşup birbirlerinin parmaklarını sıktılar. "İyi gidiyoruz. Her zaman inatçıydın ama kendine geldikten sonra bu kadar çabuk uyanacağını tahmin etmiyorduk. İyi bir savaşçı çıktın." Elini omzuma attı ve sıvazladı babacan bir tavırla. "Eğer böyle giderse kısa sürede toparlarsın. Geçmiş olsun."

Doktor küçük bir baş selamı verdiğinde ben de gözlerimi kapatıp açtım. Hemşireyle beraber odadan çıkarlarken Kaan da onları takip etti. Bahar yatağın solundaki koltuğu çekip hemen yanıma oturdu, Korhan sağ tarafımda ayakta kalmayı tercih etti. İkisinin de yüzlerine baktığımda gördüğüm tek şey yorgunluktu. Bahar'ın gözleri kızarmış, saçları dağılmış, yüzü uykusuzluktan olsa gerek ki şişmişti. Korhan da her zaman zayıf biri olmasına rağmen cılızlaşmış, göz altları çökmüş, morlukları belirginleşmişti.

"Ne kadar süredir uyuyorum ben?" diye sordum.

"Bir ay oldu. Bir ay, iki gün." Derin bir nefes verdi Bahar. Sesi dahi yorgundu, sanki dudaklarından dökülmek istemiyordu kelimeler. "Uyandın ya sonunda, kaç gün olduğunun bir önemi yok."

Korhan'a döndüm hızla, gözlerine baktım fakat o gözlerini kaçırıyordu.

"K-Karya?" diyebildim yalnızca. Bir cevap gelmedi. "Karya nerede? Nasıl? İyi mi? O da mı uyuyor yoksa?" Bakışlarım bir Korhan'ın bir Bahar'ın üzerinde dolaşıyordu, bana bir cevap vermelerini bekliyordum. "Bir şey söylesenize!" diye bağırdım yorgun, çatallı ve kısık sesimle. "Bir şey söyleyin! Karya nerede? Nasıl?"

"İ-İyi!" dedi Bahar. Tek bir kelimeydi fakat oldukça zor çıkmıştı dudaklarından. Kekelemiş, gözlerini kapatıp açmıştı. "İyi, merak etme, o da senin gibi tedavi görüyor," diye devam ederken bir şeyler sakladığı her hâlinden belliydi. Ya da benimle bu konuyu konuşmak istemiyordu, anlayamıyordum. Neler olup bittiğini çözemiyordum.

"Benden bir şey saklıyorsunuz," dedim kuşkuyla. Yatakran doğrulup Korhan'a dönecektim ki kaburgalarımda hissettiğim ağrıyla inleyerek ve niden yatağa uzandım. "Benden, bir şey, saklıyorsunuz!" diye tayıkladım dişlerimi sıkarak. Hecelerin üzerine basmıştım.

Derin nefesler verirken Korhan kaburgalarımın üzerine koyduğum elimi çekti göğsümden.

"Karya iyi, Karan. Senden bir şey saklamıyoruz, merak etme." Yurkundu. Göz kapaklarımı aralayıp bakışlarımı onunkilerle buluşturduğumda çenesini sıktığını görmüştüm. Korhan düşünceleriyle buluştuğunda çene hatları belirginleşir, yanaklarında çukurlar oluşurdu. "Sadece..." Bahar'la göz göze geldiler bir anlığına, çok sürmeden gözlerini Bahar'dan çekip bana yöneltti ve cümlesini tamamladı: "Sadece şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Kendini yormaman gerekiyor, aksi hâlde durumun kötüye gidebilir."

Beni ikna etmek istercesine konuşmuş ve yaptığı konuşmayı destekleyen gözlerle bakmıştı gözlerime lakin ne söyledikleri ne de gözleri içimdeki acıyı ve merakı tatmin etmişti.

"Durumum umurumda değil," dedim keskin bir biçimde. "Daha fazla ne olabilir ki? Karya gözlerimin önünde..." dediğim an sesim titredi, duraksadım fakat duraksamak bu gerçeği silip atmıyordu. "...kendini aşağı bıraktı. Tutmaya çalıştım, itti beni. Tutamadım. Kendime çektim, gelmedi. Vazgeçmişti her şeyden. Ölüyordu. Onun, o balkonun altında kucağımda küçüldüğünü gördüm ben. Kanlar içindeydi... Daha fazla ne yıkabilir ki beni?"

"Doğru," dedi Korhan, sinirlenmiş gibiydi. Hem sert hem de alaycı bir tavır vardı üzerinde. "Daha fazla ne olabilir ki? Bir defa ölür bir insan, değil mi?" Kaşları havalanmış, gözleri gözlerime kilitlenmişti. Elleri ceplerindeydi. Bu sorunun cevabını bilmesine rağmen benden de bir cevap bekliyor gibiydi. "Sen öldün bir kere, bir daha ölemezsin." Hatırlatır bir edayla konuşmasını bitirdiği sırada gözlerini gözlerimden çekti fakat sözleri bir hançer olup göğsümün orta yerine saplanmıştı.

"Korhan!" diye dişlerinin arasından konuştu Bahar. Bir yandan da hâlâ elimi tutuyordu. "En iyisi sen dışarı çık, biraz hava al."

Bahar kaşlarıyla kapıyı gösterdiğinde Korhan, ellerini ceplerinden çıkarıp oflayarak odanın çıkışına doğru ilerledi. Ona söyleyecek tek kelimem yoktu. Öylece baktım, gözlerim doldu fakat hislerimi anlatamadım. Haklıydı. Zaten sözlerinin ağırlığı haklı oluşundan kaynaklanıyordu. Çok geçmeden Korhan odadan çıkmış, ardından Kaan girmişti. Korhan kapıdan çıkarken sinirli olmalıydı ki Kaan içeri girerken arkasından bakmıştı bir süre. Bahar'a dönüp ne olduğunu sorarcasına baktığında Bahar geçiştirdi ve tekrar bana döndü.

"Üzülme sen ona," dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana da. Karya'ya da çok düşkün, biliyorsun. Sinirleri yıprandı bu süreçte." Gülümsemeye çalıştı zorla da olsa. "Düzelecek her şey."

"Bilmiyorum," dedim sessizce.

Hem zihnimin içinde olanlar hem de gözlerimin önünde yaşananlar çok karmaşıktı. Hiçbir şeyi sıraya koyamıyor, bir anlam yükleyemiyor, etrafımda neler olup bittiğini çözemiyordum. Tek hatırladığım, gözlerim kapanırken her yerin kan içinde olduğuydu. O rengi bir türlü silip atamıyordum önümden, aklımın kuytu köşelerinden. Her seferinde canım yine aynı şekilde yanıyor, aynı yerden vuruluyordum.

Kalbim öpselenmişti. Üzerine defalarca kez yumruk atılmış kartondan bir kutuydu sanki. Küçülmüş, buruşmuş, bir çöp gibi yere atılmıştı. Bunu hak etmiş miydim, emin değildim ama yaptıklarımın sonucu olduğunun da farkındaydım. Yine de bu hayatta her şeyin bir karşılığı varsa eğer, bana yapılanların da olmalıydı. En azından on sekiz yaşıma kadar yaşadığım onca acının, insanlara yaşattığım acılarla eşitlenmesini istiyordum. Çünkü kaburgalarımın ardındaki bu ağrı, hiçbir ağrıya denk değildi. Bu çok fazlaydı. Kemiklerimin taşıyamayacağı, ruhumun sindiremeyeceği kadar ağır...

"Karan, iyi misin?" Zihnimin içindeki düşüncelerden Kaan'ın sorusu çekip aldı beni. Dalan gözlerimi önümdeki duvardan ona doğru çevirmiştim. Benim cevap vermemi beklemeden Kaan, Bahar'a döndü. Ne olduğunu sorar gibi baktı. Bahar geçiştiren bir yüz ifadesiyle gözlerini Kaan'dan alıp bana odakladığında Kaan da yatağın etrafında dolaşarak az önce Korhan'ın bulunduğu tarafa gelmişti. Yatağa oturdu, gözlerimin içine baktı. "Bir sorun mu var? Bir yerin mi ağrıyor? Hemşire çağıralım hemen."

"Kaan," diye mırıldandım dişlerimin arasından, sık nefeslerimle beraber zorlukla çıkmıştı dudaklarımdan ismi. "Bir şeyim yok, merak etme." Gülümsemeye çalıştım inansın diye. Kaan inanmaz, sorgulardı, biliyordum. "Bana olanları anlat," dedim konuyu değiştirmek adına. "Ben uyurken olan her şeyi bilmek istiyorum. Saklamadan, gözlerini kaçırmadan, içindeki nefreti gizlemeden anlat, ne olur!"

"Ne nefreti?" dedi aniden. "Ben senden nefret edebilir miyim, kardeşim?"

Yutkundum. Edebilirdi. Burukça dudaklarımı büzdüğümde yanaklarım da titriyordu.

"Kötü bir insan oldum ben, kardeşim. Başaramadım. Uğruna savaştığımız ne varsa heba ettim."

"Karan," deyip yanıma doğru uzattığım elimi avuçladı, sıktı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Tek istediğin, Karya'ya iyi bir hayat bırakmaktı. Düşmanları olmadan, ondan çıkar sağlayabilecek insanlar olmadan yaşayabile-

ceği ve hayallerini gerçekleştirebileceği bir hayat yaşasın istedin. Bunun için aşkından vazgeçtin. Yetmedi, kendinden vazgeçtin. Kimliğinden, yaşamından, varlığından... Öldürdün kendini." Dudaklarını ıslattı ve merhametli bakışlarını irislerimden hiç ayırmadan konuşmaya devam etti: "Evet, istediğin gibi olmadı. Ne sen Karya'sız kalabildin ne de Karya sensiz yaşamaya devam edebildi ama yaptığın her hatanın bedelini ödedin."

Başımı iki yana salladığımda başını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi, diretti.

"Öyle," dedi sertçe. "Sen kabul etmesen de öyle!" Gözlerinin kızardığını fark ettiğimde bir anlığına başını sola çevirdi, pencereden dışarı baktı. Sanki dilinin ucuna gelenler zihninde yaşanıyordu da kalbine ağır geliyormuş gibi sarsılıyordu göğsü. "Ben," deyip tekrar gözlerime dikti gözlerini, belki de onu ilk defa çenesi titrerken görüyordum. "Ben, o gün seni ve Karya'yı kanlar içinde yatarken gördüm. Avucunda Karya'nın başı vardı. Parmakların, tenin paramparçaydı." Gözlerim bir anlığına sargıdaki ellerime kaydı, acıyorlardı. "Onu korumak için kendini feda ettin sen."

"Koruyamadım," dedim çaresizlikle. "Onu korumak için yaptığım her şeye rağmen sonunda canı yanan yine o oldu. Başaramadım."

"Karan," diye adımı zikrederek konuşmamızı böldü Bahar. Dikkatimi ona vermemi sağladı. Sesi hüzün doluydu, az önce ağlamış olmalıydı ki burnu ve gözleri kızarıktı. "Bunları konuşmanın sırası değil. Sen iyisin. Daha da iyi olacaksın." Yutkunup gözlerini kaçırdı bir anlığına fakat bu uzun sürmedi. Bana kendimi kötü hissettirmemek için olsa gerek, göz temasımızı sürdürdü. "Karya da iyi olacak, merak etme. Sadece... Şu an onu düşünmemen gerekiyor."

Zihnimin içinde onun olmadığı tek bir boşluk yoktu. Benim her zerrem Karya'yla doluydu.

"Bana sadece nasıl olduğunu söyleyin, yalvarırım." Yattığım yatakta sanki bir mezara canlı canlı girmişim gibi kıvranmaya başlamıştım. Bahar ve Kaan'ın gözlerine bakıyor, onlardan bir cevap alamadıkça kıvranışım devam ediyordu. "Lütfen. Bahar, Kaan... Lütfen!" Sesim titremeye başlamıştı. Tenimden aşağıya akan ter damlalarına eşlik eden gözyaşlarım yüzümü ıslatıyordu. "Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum. G-Gözlerini açtı mı, bunu bilmek istiyorum."

Çırpınışlarım devam ederken bir omzumdan Bahar, diğer omzumdan da Kaan tutuyor; beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı lakin nafileydi.

"Buna hakkım yok, biliyorum ama lütfen, yalvarırım," deyip omzumdan tutan Kaan'ın tişörtüne tutundum. Gözlerine baktım. "Kaan, bana Karya'yı göster, lütfen."

Kaan bir anlığına Bahar'la göz göze geldi.

"Karan, şimdi değil. Şimdi değil, yapma böyle."

"Karya iyi, çok iyi. Biraz zamana ihtiyacımız var sadece."

"Bahar, yalvarıyorum sana." Durmadım, Kaan'a döndüm. "Kaan, lütfen, kardeşim. Lütfen, Karya'yı görmek istiyorum. Yardım et bana. Yardım et bana, ben-" dediğim sırada tişörtüne yapışan parmaklarım güçsüzleşti ve aşağıya doğru kayıp yatakla bütünleşti.

Vücudumdaki tüm canlılığın su gibi akıp gittiğini hissetmeye başladığımda gücüm de tükeniyordu. Önce ellerimden başladı tükenişim, ardından yerinde durmak bilmeyen kalbim yavaşladı ve sırtımı baskılayarak yatağa düşmemi sağladı. En sonunda göz kapaklarımın ağırlaştığını ve yuvalarına oturmak için büyük bir gayretle irislerimle savaşmaya başladığını hissettiğimde daha fazla karşı koyamadım.

Kaan ve Bahar'ın ne olduğunu anlayamaz çığlıkları eşliğinde gözlerimi kapattım ve gerçeğimden kaçarak zihnimdeki o karanlık ve yalnız olduğum kafese doğru ilerledim.

"Karan! Karan, iyi misin?"

Zihnimdeki tek soru gibi dudaklarımdan dökülen şey de bir tek ona aitti.

"Karya... Karya gözlerini açtı mı?"

Pembe kasımpatı. Beyaz kasımpatı.

Yere düştü, kana bulandı.

Gözlerimi araladığımda irislerime yansıyan gece lambasının delici ışığıyla yüreğimdeki korku gün ışığına çıktı. Üzerine suçlayıcı bir ışık tutulmuştu da utancından kendini gösteremiyor gibiydi. Sanki korkmaya bile hakkım yokmuş gibi... Endişelenmeye, üzülmeye, zihnimde dönüp duran Karya'nın düşüne ve kâbusuna... Hiçbirine hakkım yokmuş, hiçbirine sahip olamazmışım gibi hissediyordum.

Tamam, hak etmiyorum. Hak etmiyorum ona dair hiçbir şeyi ama bir kez baksın gözlerime istiyorum.

Her şeyi kaldıran dünya, bu bencilliğime mi burun kıvırıyor yalnızca?

Vicdanım bir türlü susmuyordu fakat Karya'ya karşı hissettiğim duyguların vicdanıma tesiri yoktu. Vicdanıma tesir eden şey kendimle alakalıydı. Annemin göz hizama denk gelen ayaklarına bakarken ve dahası, ölümün ağırlığı çökmüş vücudunu kollarımın arasında canlandırmaya çalışırken ona iyi bir insan olacağıma dair söz vermiştim. Tutamamıştım sözümü ve o söz vicdanımı eşeliyordu.

Konu Karya olunca hasta kalbimdeki deliğin başaramadığını o büyü başarıyordu. Beni bir delikten içeri çekiyor, sonsuz bir hüzün hizmetinin içerisinde savuruyor, yolumu kaybettiriyordu.

"Karya..."

İsmini mırıldanırken odanın içerisindeki tek ses buydu. Göz kapaklarımı kırpıştırdım ve uzun kirpiklerimin tenime değmesiyle uykumun açıldığını hissetmeye başladım. Damağım kurumuş, bağırmaktan olsa gerek ki boğazımda bir acı peyda olmuştu. Bedenimde hissettiğim yorgunluk başımı çevirmeme dahi mâni oluyordu. Tek algılayabildiğim karanlığın çöktüğü ve bu odada yalnız olduğumdu. Kimse yoktu. En son gözlerimi kapatmışımdan bu yana neler olup bitmişti, bilmiyordum lakin sol tarafımdaki kanepede Kaan'ın ceketini görünce onun refakatçi kaldığını anlamıştım.

"Kaan?" diye seslendim belki odadadır diye fakat herhangi bir cevap gelmedi. Cam parçaları batıyormuş gibi acıyan ve yanan boğazım biraz olsun rahatlayabilsin diye öksürdüm lakin hiçbir şey eksilmedi acımdan. Yüzümü buruşturdum. Elimi üzerimdeki pikeye atıp bir çırpıda kenara attım. Acı içinde inleyerek doğruldum yataktan ve belki de haftalar sonra ilk defa ayaklandım. Ayak parmaklarım buz gibi zemine temas ettiğinde içimde birçok şey gıdıklandı, rahatsızlandı.

Karya da böyle ayağa kalkabiliyor muydu? Yerinde miydi canı yoksa eksilmiş miydi çoğu şey?

Onu görmek istiyordum. İyi mi, kötü mü, bilmek istiyordum. Gözlerine bakmak, defalarca kez özür dilemek istiyordum. Ellerine sımsıkı sarılıp bir daha düşmesin, bir daha dizleri acımasın, bir daha sırtında izler birikmesin diye korumak istiyordum. Tüm bu istekler içimde uyanırken beraberinde kendime karşı bir nefreti de getiriyordu. Bu yıkımın sebebi bendim ve belki de çekip gitmem gerekirken kalmakta, arsız bir çocuk gibi yıktığım inşa etmekte ısrar ediyordum. Bu ısrarım beni yüzsüz bir insan yapıyordu ama artık kalbimden vermektense gururumdan vermeyi, ruhumdan eksiltmektense bedenimden eksiltmeyi yeğliyordum.

Yatağa tutunarak ilerlemeye başladığımda uzun süre sonra ilk kez gerçekleştirdiğim bu eylemin bana böylesine yabancı gelebileceğini tahmin edemezdim. Bacaklarım tüm kuvvetini yitirmişti sanki. Yürümek canımı acıtıyordu ama ona doğru attığım her adım bir o kadar da şifalıydı. Dudaklarımda kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım gizleyemediğim bir inilti yle odanın çıkışına doğru ilerledim. Bir elimle duvardan destek alırken diğer elim, göğüs kafesimin üzerindeydi.

Kapıyı açtım, hastane koridoruna çıktım ve etrafa bakındım fakat karanlık odadan sonra karşılaştığım aydınlık gözlerimi kamaştırmış, görüş alanımı birkaç saniye boyunca netleştirmeme izin vermemişti. Üzerimdeki

hasta önlüğünün bol kısmını avucumda toplayarak tutunacak başka bir şey yokmuşçasına kendi varlığımdan destek alıp yürümeye başladım. Adım attıkça canım yanıyordu ama artık bekleyecek vaktim yoktu.

Yüreğimdeki ağrının hafiflemesi için onun yüzünü görmeliydim. O bir merhem, bir şifacı, büyünün ta kendisiydi.

Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için hastane koridorları boştu. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Karya neredeydi, hangi odadaydı, bilmiyordum ama gerekirse tüm hastaneyi dolaşacak ve onu bulacaktım. Kaç koridor aştım, kaç odaya girip boşlukla ve yanlış insanlarla karşılaştım, kaç kere canımın acısıyla bir duvar dibine sığındım, sayamadım ama pes etmedim. Dakikalardır onun varlığıyla karşılaşmayı umutla bekliyordum. Gözlerim etrafta çaresizce dolaşıyor, titreyen dudaklarım yalnız onun adını sayıklıyordu.

"Karya, neredesin?" diye sayıklayıp avucumu bir duvar köşesine yaslayarak öne doğru eğilmiştim ki başında olduğum koridorun sonunda tanıdık bir simayla karşılaştı irislerim. "Azra," diye adını mırıldandım içimde umut tomurcukları yeşerirken. Tam karşısına baktığımda yoğun bakım ünitesinin önünde olduğunu fark ettim. Yanında bir kadın daha vardı fakat onun yüzünü göremiyordum. Diğer tarafa dönmüş, uyuyordu. Azra da oldukça yorgun görünüyordu ve bir hayli dağılmıştı.

Ona gözükmemek için koridorun başındaki duvarın köşesine sindim. Dakikalar boyu gitmesini diledim ve bu süreçte tam karşımdaki yoğun bakım kapısının ardındaki Karya'yı düşledim ama bu düş, bana zarar verdi. Azra hiçbir yere kımıldıyor, yalnızca ara ara kalkıp odanın yarı açık jaluzi perdelerinden içeriye bakıyordu. Her bakışında umutsuzca yerine dönüyor, ağlıyordu. Böyle olmayacağına karar verip onunla konuşmak için yerimden çıkmıştım ki yoğun bakıma bağlanan diğer koridordan Bahar çıkageldi.

"Azra'm," diye düşük tonlu bir mırıldanışla kollarını boynuna sardı ve sırtını sıvazladı.

Uzakta olduğum için ne konuştuklarını tam olarak duyamıyordum ama Bahar'ın, Azra'ya telkinde bulunuyor, onu bir şeylere ikna etmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Elini tutuyor, ayakta kalmasına yardımcı oluyor, diğer yandan da yüzüne dökülen saçları geriye çekiyordu.

Ablalık görevi her daim üzerindeydi. Geçmişte de bugünde de. Hiç vazgeçememişti bundan. İrislerimi karanlığa gömdüğümde ondan bu hissi çalanın ben olduğum gerçeği, bir hançer gibi kalbimin toprağını eşeliyordu. Hayatım boyunca ne yaparsam yapayım, sevdiklerime iyi gelememiştim. En çok bunun için çabalamış ama en fazla da bundan yara almıştım. Bir türlü başaramamıştım. Babamın başıma yıktığı o enkazdan kurtulamamış, omuzlarımdan o enkazın molozlarını atamamıştım.

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi açtım, tekrar onlara baktım. Bu sırada Bahar, Azra'yı ikna etmiş olmalıydı ki az önce geldiği yöne doğru birlikte ilerlemeye başladılar. İstediğim olduğu için şükrederek saklandığım duvarın arkasından çıktım ve koridorda ilerlemeye başladım. Koridorun tam ortasında, o yoğun bakım ünitesine doğru ilerlerken hissettiğim tek şey korkuydu. Göreceklerimden korkuyordum ama artık korktuğu şeylerden kaçan biri olamazdım.

Canım yansa da ses etmedim. Hızlı adımlarla kapının önüne geldiğimde hemen çaprazdaki sandalyede oturmuş, başını duvara yaslayarak uyuyan kadının yüzünü görmemle duraksadım. Yıllar önceki o kazadan sonra hastaneye gidip ismini, nasıl göründüğünü bilmeden oda numarasından durumunu öğrendiğim hasta kızın teyzesiydi bu kadın. Karya'nın teyzesi... Bir defa hastane bahçesinde oturmuş, dertleşmiştik; ona başka bir hasta yakını gibi yaklaşmıştım. Niyetim, sebep olduğum şeyden sonra vicdanımı rahatlatmaktı ama onun söyledikleri bir urgan gibi boğazıma sarılmış, beni o hastane bahçesindeki ağaçlarda sallandırmıştı.

"Kardeşim gitti, hatırası kaldı. Küçücük çocuk, on altı yaşında daha. Babasını paramparça gördü, annesini kurtarmak için alevlere atıldı. Yandı her yeri güzel kızımın. Öylece tavana bakıyor. Konuşamıyor. Yiyemiyor. İçemiyor. Ağlıyor sadece."

Karya... On altı yaşındaydı daha.

Yutkundum hatırladıklarımla. Son defa baktım uyuyan kadına, hatıralarımdan bir türlü silinmeyen yüzüne. Acı, bir insan oldu sanki o an; geldi, karşıma oturdu ona bakarken. Bense o insandan koşar adım uzaklaştım. Ne çok hesabım vardı kapanmayan ve ne çok kaçmam gereken savaş vardı bir türlü veremediğim... Yüreğimdeki mahkemenin savcısı bir türlü susmazken başımı iki yana salladım ve kapının yanındaki duvara sabitlenmiş alıcıya elimi okuttum. Gözlerimi kadından aldım, önüme döndüm.

Kapı sonuna kadar aralandı, kocaman bir karanlık karşıladı irislerimi.

Buradayım. En büyük savaşım burada. Bir adım ötemde. Tüm ölümler de burada, tüm yaşamlar da. Bu karanlıkta.

Karanlığı delercesine odanın aralık perdesinden içeri hücum eden loş ışık, yalnızca yatağının üzerine vuruyordu. O etrafı karanlıkla çevriliyken bile masumiyetini koruyabilen, beyaz kalabilen biriydi. Bir adım atsam içeri girecek ve sadece ucunu gördüğüm yatakta yatan, ellerinden tutup koruyamadığım küçük sevgilimi görecektim. Yapamadım. Durdum öylece. Gözlerimi kapattım ve korkak bir adım attım karanlık odaya doğru. Ona attığım her adım, ardımda bir mektup bırakıp ondan gittiğim her adımdaki gibi yaralayıcıydı. Hem ona hem bana zarar veriyordu. Titreyen nefeslerim, bedenimi taşımakta zorlanan bacaklarım, göğsümün içinde sınırlarını

zorlayan kalbim, her zerrem korkaktı. Gözlerimi açtığımda karşılaşacağım görüntüden delicesine korkuyordum.

Onu bıraktığımda gözlerinin içi gülen bir kız çocuğuydu. İyileşmişti. Bana sarılıyordu. Sımsıkı, kaybetmenin ne demek olduğunu bilmeden, ölümden kaçıp hayatın kucağına atlamış gibi, o kazanın gerçekleştiği yolda kaybettiği hazinesini bende bulmuş gibi sarılıyordu. Titremiyordu, kalbi huzurla atıyordu. Onu son gördüğümdeyse ilk gördüğüm andan daha beter bir hâldeydi. Saçları yıpranmış, gözleri çukurlaşmış, umudu tükenmiş, gülüşleri sönmüştü. O on dört günde başına ne gelmişti, bilmiyordum ama bir taburenin üzerinde gözlerime bakan o kız, benim bıraktığım kız değildi. Omuzları düşmüştü, kimsesiz bir insan nasıl yalpalarsa rüzgâr dahi esmeden, o da öyle yalpalıyordu. Hem de onu yalpalatan şey bir rüzgâr bile değil, kendi nefesleriydi.

O, kanlı ve canı eksilmiş bedeni kucağımda yatarken her şeye rağmen gözlerime bakmış ve gülümsemişti. Canım acımasın diye yapmıştı bunu. Yine savaşmıştı. Bu sefer benim için kendisine kılıç çekmiş ve o savaşı da kazanmıştı ama kaybeden taraf bendim. O gülüşlerinde, dudaklarının arasından kan süzülürken ruhumu kaybetmiştim. *Olsun,* dedim içimden. *Ben hep kaybettim. Bir defa da onun için kaybederim.*

Gözlerimi açtığımda arkamda kalan kapı da kapanmıştı, baş başaydık. İrislerimin önü açıktı. Ne göz kapaklarım ne de kirpiklerim perdeliyordu odadakileri. Fakat buna rağmen ona bakmaya cesaretim yoktu. Dudaklarımı ıslatıp bir adım daha attım öne doğru. Ellerim yumruk şeklindeydi, omuzlarım öne doğru düşüktü. Sanki suçunu bilen bir çocuktum. Yüzüm öne düşmüştü ama kalbini kırdığım kişinin beni affetmesini de deli gibi istiyordum. Arsız bir istekti bu. Lakin farkındaydım artık, ne ben çocuktum ne de kalbini kırdığım kişinin beni affetmesi mümkündü.

Büyü artık, Karan. Küçük sevgilini büyüttüğün gibi büyüt kendini. Hâlâ babasından dayak yememek için kaçıp kardeşinin yatağının altına sığınan o Karan değilsin. Bir perdenin ardına saklanabilirsin ama kendi gerçeğinden kaçamazsın. Büyü.

Yumruk yaptığım elimin parmaklarımı bir bir çözdüm, omuzlarımı dikleştirmek istesem de bunu yaparken zorlandım, en sonunda kaçırdığım bakışlarımı ona çevirdim.

Onu, o yatakta bir mezarda yatar gibi uyurken gördüm.

Artık kaçış yok, sevgilim. Buradayım. Yarattığım enkazın önünde, o enkazdan sağ çıkmanı dileyecek yüzsüzlükle sana geldim.

İçim titredi gördüğüm yüzüyle. Bembeyaz teninde bir ruhun matemi vardı sanki. Dudakları morarmış, göz altları çukurlaşmış, o çiçek bahçesi gibi cıvıl cıvıl gözüken yüzüne sonbahar rüzgârı esmişti. Zayıflamıştı.

Küçücük ellerindeki kemikler belirginleşmiş, damarlarının rengi derisinin altından görünür hâle gelmişti. Saçları... O turuncu, kendisinin yanık kokluğunu düşündüğü ama hayatımda kokladığım hiçbir kokuya benzemeyen saçları artık yoktu. Kısacık kesilmişti. Kafatasını çepeçevre saran bir bandaj vardı başında. Sanki hiç acı çekmiyormuş gibi sessizce uyuyordu. Odasına ölümün gölgesi düşmüştü âdeta ve ben, yirmi bir yıllık hayatımda ilk defa bir gölgenin, bir insanın omuzlarına yük diye binebileceğini öğrenmiştim.

"Karya."

İsmini sayıkladı dudaklarım utançla, özlemle, çekingen bir umutla. Cevap gelmeyeceğini bile bile bir cevap istedi zihnim fakat o, bir solunum cihazına mahkûm şekilde uyumaya devam etti. Ses vermedi. Her zaman böyleydi; hiçbir şeye ses etmez, yalnızca mutlu olmak isterdi. Tek dileği korkusuzca nefes almak, biraz olsun gülümsemek, biraz da sıcak süt içmekti. Ben ondan tüm istediklerini almıştım. Bu suçluluk duygusuyla boğazıma tırmanan nefeslerim yakıcı birer aleve döndü, etimi kora çevirdi.

"Karya... Eşsiz'im," diye mırıldandım. Ona baktıkça gözlerimin içindeki kıvılcımlar birleşip dünyanın en büyük yangınının sebebi oldu. Onu öyle gören gözlerim yandı sanki.

Yavaş adımlarla yanı başına ilerledim. Yatağının etrafında dolanıp sol tarafına geçtim. Hızla eğildim, güçsüz elini avuçlarımın arasına aldım. Soğuktu, çok soğuk. Kanı ellerinden çekilmişti, bir boşluğu avuçluyordum âdeta. O ele, o parmak uçlarına ve avuç ortasına can gelsin diye sıkı sıkı sardım tenini, kendine gelsin diye alnımı yaslayıp nefesimi bıraktım. Hissederse kendine gelir diye umdum, o hislere inanırdı. Hislerin varlığına ve gerçekliğine sıkı sıkıya bağlıydı. Eğer burada olduğumu, yanında olduğumu hissederse; nefeslerimden yaşadığımı anlarsa güçlenir, savaşırdı.

"Karya... Buradayım. Duyuyor musun beni? Buradayım, küçüğüm."

Duy beni, Karya. Yalvarırım sana, neredeysen çık gel yeniden yanıma. Yüzüme bakma, elimi tutma, sesini bile esirge benden ama çık gel yeniden yanıma, yamacıma. Duy beni, Karya.

O günün üzerinden bir ay geçmişti ve Karya hâlâ gözlerini bir an olsun aralamamıştı. Bir aydır uyuyordu. Neyi bekliyordu uyanmak için? Neyi bekliyordu gözlerini açmak ve yaşama tutunmak için? O, ölümle köşe kapmaca oynamış biriydi. Ve her defasında ölümü oyun dışı bırakıyor, mağlup ediyordu. Şimdi böylesine zorlanışı niyeydi? O oyun alanından galip olarak çıkıp gelmek niye bu kadar zordu? Çok kırmıştım onu. Çok üzmüştüm. Belki de kalbi artık kan pompalayamayacak, beni sevemeyecek, göğüs kafesine vuramayacak kadar yorgundur. Belki de artık savaşmak değil, bir köşede oturmak istiyordur yalnızca.

"Yoruldun mu verdiğin tüm savaşlardan?" diye sordum içimdeki düşün celeri es geçemeyerek. Yatağının yanında yere çökmüş, ellerini tutmuş, kapalı gözlerine bakıyor, yüzünü seyrediyordum. "Savaşmak istemiyor musun artık? Pes mi ediyorsun, Karya Eşsiz?" Sesim titredi, çenem ve dudaklarım sarsıldı odada yankılanan cümlelerimle. İsmi ağır gelmişti ağzıma. İsmini oluşturan harfler tırmanırken boğazımdan yukarı, kancalarıyla delik deşik etmişti soluk borumu. Nefessiz kalmıştım. "Yapma... Yapma, Karya. Biliyorum; çok yoruldun, çok üzüldün, çok yara aldın ama sen her defasında ayağa kalktın. Gözyaşlarını sildin, meydan okudun tüm acılarına. Yapma. Şimdi benden aldığın son darbeyle yıkılamazsın."

Bu hâlde olmasının tek sorumlusu bendim. Onu bu koca şehirde yapayalnız bırakmıştım. Amacım bu değildi. Ona bensiz, düşmansız, etrafındaki insanların ondan bir çıkar elde etmediği, onun hislerini sömürmediği ve ona bir daha kimsenin zarar veremeyeceği, her zaman hayalindeki gibi sakin ve sevgi dolu bir hayat bırakmak istemiştim. Bu yüzdendi tüm yaptıklarım. Başaramamıştım ve başarısızlığımın sonucunu yine çok ağır ödüyordum. Bir önceki yenilgimin sonuçları ne kadar ağırsa, benden nasıl iki canı aldıysa şimdi de iki canımla karşı karşıyaydım. Karya ve kalbim. Eğer bu sefer de yenilgiyle ayrılırsam bu odadan, bir daha geri dönemeyecektim. Ne evime ne de kendime...

"Karya... Karya... Karya..."

Adını sayıkladım karanlık odada. Nefeslerim, eliyle yüzüm arasına sıkıştı, yeniden tenimde hissettim sıcaklığını. Ona seslendim bana cevap vermesi için ardı ardına fakat o beni duymadı, duymak istemedi, duyamadı; bilmiyordum. Bir defa adımı zikretmesi için her şeyimi verirdim ama onun verebilecek bir şeyi de kalmamıştı. "Özür dilemeye yüzüm yok," deyip kaldırdım başımı yasladığım elinden. Uzun uzun çehresini seyrettim. "Beni affetmeni de isteyemem senden. Söz veriyorum, çekip gideceğim hayatından beni görmek istemezsen. O mezara gireceğim yine. Başında ağladığın mezara... İçinde ben varım diye çığlık çığlığa kalkmamı istediğin mezara gireceğim ve yine öleceğim senin için, sevgilim. Yalvarırım, uyan, yalvarırım sana."

Göz bebeklerimde akmak için sıra bekleyen yaşlar daha fazla dayanamadılar. Bir bir döküldüler göz çukurlarımdan aşağıya, yanaklarımdan süzülüp boynumu ıslattılar. Hıçkırıklarım firar etti dudaklarımdan ama kimse duymasın, duyup da beni Karya'nın yanından almasın diye çarşafı avuçlayıp dudaklarıma bastırdım. Sarsılan omuzlarımdaki yükü daha fazla taşıyamıyordum. Ben yirmi bir yaşında bir adamdım ama sevdiğim kızın nefes almak için savaştığı bu odada küçük, savunmasız ve çaresiz bir çocuğa dönüşüyordum. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyor, hazmedemeyişim yü-

zünden ciğerlerime derin nefesler çekiyordum, o yanımda bir ölüden farksız yatarken dudaklarım öne doğru bükülüyordu.

"Bu nasıl bir acı?" diye sayıkladım kendi kendime, odanın tavanına bakarak. "Dayanamıyorum."

Karya benim gidişime, ona bıraktığım mektuba, ölüm haberime ve mezarımı görmeye bile dayanmıştı. Ona bıraktığım bir mektuba tutunmuş, beklemişti. Ona mektubumda, *"Hayat seni büyütecek ve öyle çıkaracak bir yere,"* demiştim. O ise ben yokken büyümeyi dilemiş, bir gün karşısına çıkmamın hayaliyle yaşamıştı. Beni ilk gördüğündeyse gerçek miyim, değil miyim, bilmiyordu bile. O kadar çok hayal kurmuştu ki bana. *"Gerçek misin?"* diye sormak yerine, *"Büyüdüm mü?"* diye sormuştu. O büyüdüğünde gelecektim ben. *Büyüdün*, demiştim. *Büyüdün, sevgilim.* Ama canı öyle çok yanmıştı ki hayal olmadığımı anlayınca gerçeğimden kaçmıştı.

En acısı da buydu sanırım. Benim küçük sevgilim, benim nefes alıyor olmamın ağırlığındansa ölümün ağırlığını seçmişti.

"Nasıl dayandın, Karya?" diye sordum gerçekten merak ettiğim bir konu üzerine konuşuyormuş gibi. Gözyaşlarımı durdurup zor da olsa nefes almaya çalıştım. "Nasıl dayandın? Anlat bana. Bana kahramanın olduğumu söylemiştin. O gün, kapımın önüne oturup söylediğin her şeyi duymuştum. Nasıl dayandın kahramanının yok olmasına?" Titreyen dudaklarımı ısırdım, başımı iki yana salladım. "Ben dayanamıyorum, küçük kız çocuğu. Kahramanım olan o yürekli kızın, bir yatakta böyle çaresizce yatmasına dayanamıyorum." Yaklaştım iyice ona. Tam karşısındaki pencereden içeri sızan koridorun ışığı yüzümüzü gölgelerken dudaklarım yanağına değecek kadar sokuldum. "Kalk, ne olursun. Kalk, Karya. Aç gözlerini."

Aç gözlerini, benim savunmasız, yüreği avucundan minik kahramanım.

"Hâlâ uyuyorsun, Karya. Neyi bekliyorsun?" Ağlamamı bastırdım, ağlamaktan artakalan kırgın ses tonumla konuşmaya devam ettim: "Bak, önümüz sonbahar. Bu beraber geçireceğimiz ilk sonbaharımız. Çok uyumuşsun. Dinlenmedin mi yeterince? Uyanmayacak mısın, sevgilim?" Ardı ardına sorular sıralıyordum, o bana cevap vermiyordu ama ben pes etmiyordum. Israrcı bir çocuktum. "Bir daha tutamayacak mıyım ellerini? Zaten hiç tutamadım ki. Bir gün... Bir gün bile doyamadım kokuna. O gece, bana geldiğin ve söz vermemi istediğin gece bile doyamadım ben sana. Tutamadım ellerini istediğim kadar." Fısıltıya dönüşmüştü sesim. "Geri dön, yalvarırım. Geri dön bana."

Onu izlerken kalbime bir ağrı saplanıyordu. Her zamankinden farklı bir ağrı... Bu ağrı ne çocukluğumdakine benziyordu ne de gözlerimi açtığımdan bu yana göğüs kafesime saplanana. Başkaydı, bambaşka. Onu kaybetmenin acısı hiçbir şeye benzemiyordu. Ben bu savaşı kaybedeli çok olmuştu gerçi ama sonuçlarının bu kadar ağır olabileceğini hiç hesaba katmamıştım.

"Seni tutmak istedim. Sen aramızdan kaldırmak istediğimiz balkondan aşağıya bırakırken kendini, ellerinden tutup kendime çekmek istedim ama sen, benden öyle bir kaçtın ki içindeki his her neyse kaçman da yetmedi senin beni. Bir ceza gibi ardında bıraktın." Sağ gözümden bir damla yaş süzüldü yanaklarıma. Dudaklarıma değmesiyle dişlediğim etimde kayboldu. "Aklım öyle bulanık ki bu hayatta verdiğim ne kadar söz varsa unuttum, tutamadım. Biliyorum, güvenilmez bir adamım. Ama sana verdiğim söz... Mıh gibi aklımda, Karya. Adın gibi. Bakışların gibi. Gülümseyişin gibi. Sözüm, bir mıh gibi aklımda. Unutmadım. O gün, sen beni terkederken gözlerine baktığımda senden gitmeden önceki gece baktığım gözlerin geldi irislerimin önüne."

Parlıyorlardı, sevgilim. Oysa o gün balkonda soğuk rüzgâr keserken tenini, gözlerinde hiç ışık yoktu. Karanlıktaydın.

"Sana söz vermiştim. Demiştim ki..." deyip avuçlarımın arasındaki elini sıcaklığımla ısıttım. Gözlerimden damlayan yaşlar ellerimizin arasına düştü, sıcaklığımla o bile kurudu. Yuvalarına oturmuş göz kapaklarına ve en bitkin ağaçtan bile güçsüz, seyrek kirpiklerine baktım. Kısalardı ama teninde her daim ışıl ışıl parlarlardı. "Yaşlı adamın kırlangıca yaşattığını asla sana yaşatmayacağım. Bir uçurumdan atlaman gerekse bile ellerini bırakmayacağım." Gülümsedim acıyla, yaşlı adamın kırlangıca yaşattığının aynısını yaşatmıştım ona. Onu dışarıda bırakmıştım söz vermeme rağmen. "Seni pencere kenarında beklettim ama ellerini hiç bırakmadım, Karya Eşsiz." Sıkı sıkıya avuçlarıma hapsettiğim elinden öptüm ilk defa. İçim titredi, göğüs kafesimin kemikleri kalbimin etine değdi. "Ellerini hiçbir zaman bırakmadım. Gittiğimde bile avuçlarımdaydın. İki tutam saç telin... Avuçlarımdaydı."

Sağ elimi, elinin üzerinden çektim; sol elim, elinin altında kaldı. Yavaşça yüzüne doğru uzandım fakat parmaklarım titriyordu. Gözlerine dokunmak istesem parmak uçlarım yönünü şaşırır, alnına uzanırdı. Ona dokunmak dahi çok zordu. Kafatasını saran bandaja değdi parmaklarım, ardından saçlarına doğru yol aldı. Tenini ve o dokuyu hissettiğimde gözlerimi kapattım. Tanıdık bir hisli, bir köşebaşında onu tekrardan görmüşsün ama yabancı iki insan gibi bakışmış ve geçip gitmişsiniz gibiydi. Titreyen çenemi sıktım, içimde biriken haykırışları yuttum.

"Özür dilerim," dedim yediremiyormuş gibi. İçime içime akıtı harflerim. "Özür dilerim, sevgilim. Binlerce defa özür dilerim. Sana nefes almanın güzelliğini hatırlatıp soluk boruna yumrukları dizdiğim için binlerce defa özür dilerim. Tek istediğim, dilediğince yaşaman ve saçlarını rüzgârda özgürce savurmandı. Öldükten sonra bile bunu dileyeceğim, mutluluğunu. Lakin başaramadım, paramparça ettim seni. Eğer şimdi bu yatakta yatıyorsan so-

sonsuzu benim, biliyorum." Başımı iki yana salladım kabullenemezcesine ağladı. "Yalvarıyorum sana, savaş benim için. Bir yabancı için."

Sana mektubumda dilediğimi yaşa dediğim için mi yaşamadın, boşa mı gitti bu saçların? Onları da rüzgârda savurmanı istediğim için mi bırakıp [illegible] *istemezdim, dilemezdim senden fazlasını. Bilseydim bir ellerini de yoksa bir de sevdiğini. Ne öfkeyi bilirdim ne intikamı. Bir seni bir de senin için atan kalbimi...*

Dizlerimin üstünden kalktım ve onu rahatsız etmeden yatağa oturdum. Ağlıyordu fakat inlememi dişlerimin arasına hapsedip ses çıkarmıyordum. O, yatağın tam ortasında düz bir şekilde yatarken ben, yatağın sol tarafına yan dönmüş bir şekilde uzandım; elimi beline attım, sağ eline uzandım. Başı yastığın tam ortasında, tavana bakacak şekilde dururken benimkini yastığın sol tarafına, ona bakacak ve burnum yanağına değecek şekilde yerleştirdim. Gözlerimi kapattığımda kokusu bir dalganın kıyıya vuruşu gibi hücum etti ciğerlerime, ferahladım. Yıllar sonra evime dönmüş gibi hissettim. Belinin üzerinden sağ eline attığım sol elimin parmaklarını, tek tek parmaklarına mühürledim. Üzerine yattığım sağ elimi, yatakla aramdan çıkardım ve yastıkla yatak arasındaki boşluğa, avucum çarşafa değecek şekilde yerleştirdim. Sol omzum, sağ omzunun üzerini kapatıyordu.

Nefesim boynundaydı, göğsünün altındaki kalbini tetikliyordu.

"Ellerini ver bana, Karya Eşsiz," dedim ve avucumdaki parmaklarını dişledim. "Bu ilk dansımız."

Odadaki tek ritim, onun nabzının sesleriydi. Arkamda kalan solunum düzeninden yükselen ve hep aynı çizgide ilerleyen nabız seslerinin bir an olsun değişmesini, hızlanmasını diledim. Bana bir işaret versin ve ben, o sesle tınınarak yıllarımı çürüteyim istedim ama olmadı. Dakikalar boyunca o ses hep aynı tonda ilerledi. Ne hızlandı ne de yavaşladı. Ellerim bir elinde bir yüz hatlarında gezindi ama göğsü hep aynı şekilde kalktı, aynı şekilde indi. Heyecanlanmadı. Beni hissetmedi. Bir umut, kahramanım olan kız çocuğunun beni görmesini diledim ama dileğim boşa çıktı.

Kaç dakika boyunca orada, Karya'nın yastığında öylece kaldım, bilmiyordum. Dudaklarım yanağına değdi ama öpmedim. Öpemedim. O, saçlarına dokunmak için izin isteyen, buna hakkı olmadığını düşünen bir kızdı. Ben uyurken saçlarımdan öpmüştü, elleriyle yüzümü okşamıştı. Benim bundan haberim olmadığını düşünürdü ama ben, onun her dokunuşunu bilirdim. Yine de benim ona dokunmamı ister miydi, emin değildim. Bana hep *yabancı* diye seslenirdi. Onun için bir yabancı mıydım her zaman, onu da bilmiyordum ama gözlerime son bakışında, tanıdığı için pişman olduğu bir çift göze bakıyor gibiydi. Ağırlığı altında ezildiğim bakışları vardı.

"Ben güçsüz, korkak, yatağının altına saklanmış bir çocuğum," diye mırıldandım fısıltıyla. "Ama eğer uyanır ve elimden tutarsan, Karya... Benim aksime güçlü, cesur ve hayata meydan okuyan küçük bir kız çocuğu ellerimden tutarken tüm dünyayla savaşabilirim." Gözlerim kapalıydı, yanağına değen nefesimi boynumda hissediyordum. "Benimle savaşır mısın?"

Onun huzurlu mahzeninde, kokusu burnumda, eli elimdeyken; tenim tenine değerken ve kalbi, kalbime bir karış kadar yakınken uykuya dalmamak imkânsızdı. Bir aydır hiç uyumamışım gibi yüzyıllık bir uykuya yatabilirdim. Çocukluğumdan çalınan tüm uykuları, burada geçireceğim bir saatlik uykuyla silip atabilirdim ama çok vaktim kalmamıştı. Sevdiğim kızın yanında olabilmek için ya görünmez olmalıydım ya da başka biri. Karan olarak yerim yoktu. Kimse gelmeden buradan çıksam iyi olacaktı. Kimse, Karya'yı görmek bir yana, onun hakkında soru sormama dahi izin vermiyordu. Onu merak etmeye hakkım yoktu, onu görmek istemeye, onun için Tanrı'ya yalvarmaya... Onunla alakalı hiçbir şeye hakkım yoktu benim, anlamıştım.

Elimi elinden çektim, gözlerimi açtım, başımı yastıktan kaldırıp doğruldum ve yataktan kalktım. Karşısına dikildim. Odaya girdiğimden beri hareket ritmi değişmeyen göğsüne ve bir an olsun kıpırdamayan göz kapaklarına baktım. Dudaklarım büzüldü kırgın bir çocuk gibi ama kırılmaya da hakkım yoktu, biliyordum. Üzülmüştüm sadece. Ona çare olamamak, merhem olamamak, şifa olamamak, yakıcı bir maddenin tenimi eritmesi kadar can acıtıcıydı. Bana öyle bir küsmüştü, öyle bir sırt çevirmişti ki kalbime, beni tanımıyordu artık.

Peri masallarına benzer bir son hayal etmiştim oysa. Varlığımı hissedince kalbi yerinden çıkmak için göğüs kafesini zorlayacaktı ama hiçbir şey umduğum gibi olmamıştı. Atladığım iki nokta vardı: O, varlığımı hissedebilecek kadar bile alışamamıştı bana ve ben, peri masallarında yaşayabilecek kadar masum bir insan değildim aslında.

Bizim hikâyemiz, sayfanın orta yerine kan sıçramış bir veda mektubuydu.

Perdeden dolayı şeritler şeklinde içeri giren ışık gözlerini aydınlatıyor, dudaklarını es geçiyordu. Eğildim önünde, dizlerimin üstüne çöktüm ve yatağın üzerindeki elini avuçlayıp işaret parmağına takılmış olan nabız oksimetresini çıkardım. Solunum cihazından yükselen tiz ses odada yankılanırken parmak ucundan öptüm. Gözlerim bir anlığına kapansa da bu süre uzarsa odaya hemşirelerin geleceğini bildiğimden geri çekildim. Dudaklarım titredi, gözyaşlarım tane tane parmaklarına düştü. İşaret parmağını tekrar oksimetrenin arasına yerleştirdim, kapalı gözlerine baktım.

"Öptüğüm yerlerden bağlan hayata, Eşsiz'im."

Ayağa kalktım ve yataktan uzaklaştım. Artık gitmek zorundaydım. Kaan odaya dönerse ya da Azra ile Bahar yoğun bakım ünitesine gelirlerse

[illegible] çıkabilirdi. Çok hata yapmasam, sanki sürüyordum ama ne kadar ağır bir sürüş hızla cinsiz miydim, bilmiyordum.

Ben bütün bir ömür değişirim, ya bir ömür tamamının ama sizi, sonsuzluk kadar da tanıyamamış olsam.

Sevdiğim kızın yüzü. Karşıma çıkmış ayrılmalardan tamamen yeni başlayacağımı sandığım buluşmalarım. Dudaklarının kıvrımı değişti sevgisi bakışlarımda. Ağ bir ihtimalinde dudaklarımda yeniden.

"Seni bekleyeceğim, sevgilim. Kırlangıçlar gittikten ülkeden dönene kadar, sokak penceremin önüne konana kadar, son ölüm sevdiğimi kadar seni bekleyeceğim. Sen, yüreğe kanatlarından ağır kırlangıçsın. Döneceğim, biliyorum."

Kırlangıçlar dönmeyecekler ama ben, ama sonsuzluğa ne ağlayacağım.

Elimi kendi göğsüme koydum ve hızla çarpmasını durmasını, sakinleşmesini çabuk değişti istedim. Başaramadım. Gücümü yitirmiş gibi hissettim ve düştüm. Kalkmak da ne saçma demişti belli etmeye başlamıştı. Kendimi zorladım ve doğrulmaya çalıştım. Lakin olmadı. Ona sarılmış değişti ağlamak ile olmuştu yeniden başlayacağım bir ağ parçalı nasıl bir yenilmişti. Onun yaşlarından başka, sıcaklığı ellerimden tüm vücuduma yayıldı. Gözlerini kapatıp durmasını dilerdim, sabretsin ama değişti gerçekleşmedi. O ağ büyüdü, boğmaya çalışır gibi. Ben sadece onunla birlikte olmanın sağladığı rahatlamayla kaldım.

"Yalnız."

Ah dedi bir fısıltıyla...

Kuşa...

Dudaklarından çıkan ismi neden dahi hatırlıyorum. Ona döndüm, yüzüne baktım. Gözleri, tüm perdeler kapalı bir evin tek penceresinin perdesinden içeri sızan ışık hüzmesinin bir aralığı gibi çekingen bir şekilde aralıktı. Kapıldım ağladık yapmıştım sanki şiir kapatılmış ve o, kapatılmış bir kuşu bırakmayacak kadar vurgundu. Ismı dinledi dilimin ucunda bir ağ, bir sızıydı, bir sızı gibi... O sevap vermedi. Gözleri başka yerde, başka yerdi. Yüzünde kendisi, yüreğe vurduğum çarpıntı hızımdı bir anda. O zaman, ölü gibi yatan kuşcağı bir anda acı çeken bir varlığa dönüştü.

"Kuşa!" diye yan yattım, yan kendim dışında bir sesleniştir başımın üstüne geldim ve bir elimi bileğine, diğer elimi de başına koydum. Ismını söyledim. "Kuşa, buradayım, gördün! Buradayım, aç gözlerini!"

O ağ güzel gözleri, ben başında onu bulduğum ilk defa gözlerimde buluştu. Kahverengileri, yeşillerimde vardı. Gözlerini açtı yeniden, sonsuzluk sevgi bulduğunda. Ben sevinç ve heyecanla bakarken ona, o durmuştu. Gözü kalbim bir anda ve bileğimi tuttuğum elime vardı.

Bana korkuyla baktı.

Elime sarılan eli, elimi itmeye başladı. Başına attığım elimden kaçırdı başını ufacık yastıkta. Gücü öylesine tükenmişti ki elimi iten eli bir kuş kadar hafifti. Elimin üzerinde kayıyordu parmakları, tenime dokunmaya dahi gücü yetmiyordu. Sanki hâlâ uykudaydı ve uykudayken bile acı çekiyordu.

"Y-Yabancı," dedi tekrar. Korku dolu gözleri hayal kırıklığıyla kırıldı, bin parçaya ayrıldı. İrislerini irislerime sabitleyip tekrar etti: "Git," dedi zorlukla, dudaklarının arasında nefes vermesini kolaylaştıran bir hortum varken. Gözlerime baktı. "G-Git. Git buradan..." diye fısıldadı ardı ardına yalvarır gibi. Bu sessiz, mezar gibi odada onun fısıldayışları aramızda birer çığlığa dönüştü. Kulaklarımı acıttı.

"Karya..."

"Yabancısın sen, Karan değil."

"Yabancı değil, Karan... Karan'ım ben!"

Yabancı değil, Karan...

Sendeledim gerisin geriye. Ne dudaklarımdan bir şey dökülebildi ne de kalbimden bir his geçebildi. Kendimi bir anda bir kuyunun en dibinde, gökyüzüne hasret çekerken buldum. Adımlarım, yatakta yatan ve acı içinde kıvranan o bedenden çaresizce kaçarken gözlerim kapandı bir anlığına. Bir daha açamadım. Vücudumdan tüm kanım çekildi, kalbimdeki ağrı dindi, göğüs kafesim zorlanmayı bıraktı. Bedenim kocaman bir darbeyle sarsıldı, ardından başıma soğuk bir güç iki defa baskı uyguladı. Nefes almak ne demek, yutkunmak ne demek, o saniye unuttum.

Kulaklarımda çığlıklar, adım ve adının yankılanışı can bulurken göz kapaklarımı araladığımda gördüğüm şey, yoğun bakımın aralanan kapısından içeri koşan hemşireler ve Karya'nın teyzesiydi. Bense yere düşmüştüm ve hareket edemiyordum. İnsanlar hızla koşuşturuyor, birbirlerine anlamlandıramadığım şeylerden bahsediyor, Karya'nın teyzesi de onun adını haykırıyordu. Başıma bir hemşire geldiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı ama ben gücümü çoktan yitirmiştim. Şu an yaşanılan anda değildim. Az önce gözlerime korkuyla bakan Karya'nın, *"Git!"* diye haykırdığı saniyede kilitli kalmıştım. Acıyordu ve bu his, hiçbir fiziksel acıya benzemiyordu.

Gözlerim kapanmaya başladığında Karya'nın bağlı olduğu solunum cihazından çıkan ve tüm odada yankılanan o ince, kulak eşeleyen, kalp sızlatan, tekdüze nabız sesine vuruldu kalbim. Onunla beraber attı, onunla beraber kasılmaya başladı. Susarsa susacaktı.

Nabzı yoktu sevgilimin...

"Tüm mutlu aileler birbirine benzerler, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır."

Lev Tolstoy

BÖLÜM 2
ÇATISIZ EVLER VE BÜYÜYEN ÇOCUKLAR

Vazgeçme. Günahların yapışsa da yakana bir alacaklı gibi, ölmedikçe cennete arzulayabilirsin. Daha yanmadı senin. Hâlâ Arafta bekleyensin. Vazgeçme...

Bir hafta sonra | İstanbul

Kimi zaman hayatın bir oyun alanı olduğunu düşünürdüm. Yaşamaksa sınırları beyaz boyayla belirlenmiş, düz çizgileri olan o oyun alanında oynanan bir oyundu. Tüm insanlar birer çocuk gibi bir amaç uğruna koşuşturuyor, çarpışıyor, zaman zaman kavga ediyor, zaman zaman da birlik oluyorlardı. Oyunu kazanınca sarılıyor, kahkahalar atıyor; kaybedince hırslanıyor veyahut pes ediyorlardı. Bir akış, bir süreklilik vardı. Bir döngüydü. İnsanların o döngüde kaybolduğunu görürdüm. Ben nerede miydim? Ben... Bir çocuk vardı o oyun alanına alınmayan, beyaz çizgilerin ardına canı yakılarak itilen ve hiç sevilmeyen... Kenarda duruyordu öylece. Omuzları düşük, çehresi üzgün, kalbi kırık ve gözleri yaşlıydı. Bekliyordu. Oyundan dışarı atılmıştı ama hâlâ oynamayı diliyordu. Gururu kırılmıştı ama vazgeçmiyordu da. Israrla oyunu izliyordu.

Ben, o çocuğun ruhundaydım.

Küçüklüğümde olduğu gibi şimdi de o oyun alanının dışına itilmiştim. Hayat akıyordu ama bana bir köşede beklemem söylenmişti. Kimse o akışa karılmamı istemiyor, herkes onları rahatsız edeceğimi söylüyordu. Oysa tek istediğim ötekileştirilmeden hatalarımla ve yaptığım iyiliklerle bir bütün olarak kabul görmekti. Ben hiç kabul görmemiştim. Hiç anlaşılmamıştım. Her zaman bir yanım eksikti. Çocukken babam, oğlu olduğumu bir türlü benimseyememişti. Annem beni severdi ama kucağında yerim yoktu. Arkadaşlarım olmuştu, sevmiş ve sevilmiştim ama hep bir yanım eksikti. Ben tamamlamaya çalıştım o eksiği, bunu yaparken de herkesin canını yaktım. Zarar verdim, yanlış kararlar aldım ama hiçbiri benim özgür irademin tercihi değildi.

Çocukluğumda toprağıma verilen can suyunun bedelini ödemiştim. O su beni büyütürken, gövdemi genişletirken temelimi sarsmıştı ama ses etmemiştim.

Kulaklarıma ulaşan şarkı beni kendime getirirken bir yandan da anıların can yakıcı ateşine doğru sürüklüyordu. Kafede, mutlak perdesinin önüm deydim. Etrafa bakıyordum, her yerde Karya ve bıraktığı anılar vardı. Bakışlarım fırına değiyordu, fırının önünde kurabiyelerin pişmesini beklerken uyuyakalıyordu. Tezgâha bakıyordum, kurabiye yapmak için giydiği uzun önlük ayaklarını kapatıyordu. Kahve makinelerinin olduğu tezgâha döndü gözlerim; makinelerin önünde durmuş, nasıl çalıştığını bilmediği için etrafa bakınıyor, birileri izliyor mu diye kolaçan ediyordu. Sonra tepsileri deviriyor, kalbi ağzında atıyor, tezgâhların arasında küçük ayaklarıyla ses çıkarmamaya çalışarak dolaşıyordu. Dudaklarım kenara kıvrılırken Korhan'la oynadıkları açılık oyunu can bulmuştu zihnimde. Bağırıyordu: *"Korhan, daha hızlı!"* Korhan da gülüyor ve *"Kilo almışsın sen sanki bina,"* diyordu.

Tek bir damla yaş süzüldü gözlerimden. Onu da elimin tersiyle yok ettim ve derin bir nefes verdim.

"İyileşeceksin," diye mırıldandım utançla. "İyi olacaksın. Beni istemesen de, bilmesen de mutlu olacaksın. Biliyorum."

Nereye gittiğini bilmediğim adımlarla ilerlemeye başladım. Tezgâhların arasından geçip arkadaki odaya girdim. Gözlerim sol tarafımda duran, Karya'nın uyuduğu koltuğa kaydı. Fırının önünde uyuyakalınca onu bu koltuğa yatırmıştım. Bırakıp geri çekildiğimde iki eliyle koluma sarılmış, beni koltuğa çekmişti gitmeyeyim diye. Uyku mahmuru bir sesle, "Bırakma beni, Karan," demişti. "Herkes bıraktı beni. Sen bırakma. Senin kolların ev gibi..." Yanında kalmıştım kolumu bırakana kadar. Bırakmaya niyeti de yoktu ama en sonunda yorgunluktan elleri koltuğa düşmüştü. O uyurken onu izlemek dünyanın en güzel hissiydi. Şimdiyse yokluğuyla bakışıyordum. Bunu aşabilir miydim, bilmiyordum.

Koltuğa oturdum ve elimi soluma doğru attım. Karya'nın boşluğuna...

Çenem titremeye başladığında odanın kapısı açıldı ve içeri Kaan girdi. Bakışlarım bir anlığına ona kaysa da önümę döndüm. Bu tavrımın farkında olmalı ki sessizce yanıma kadar geldi ve az önce elimi uzattığım yere oturdu. Bana bakmadan benim gibi ileriye bakındı. Kaan böyleydi. Benimle beraber sonsuza dek susabilir ya da sonsuza dek konuşabilirdi, yanımda olması yeterdi ona. Bugüne kadar ne olursa olsun, hiç vazgeçmemişti arkadaşlığımızdan.

"Kontrole gitmen gerekiyor bugün, farkındasın, değil mi?" diye sordu hiç istifini bozmadan. Hesap sorar gibi değildi ama üzerinde durmadan da hatırlatmak istiyordu. "Tam bir hafta oldu."

"Biliyorum," dedim geçiştirerek. "Tam bir hafta oldu," diyerek üzerinde düşündüğüm konuya değindim. "Bugün Karya uyandı ve benden korkalı tam bir hafta oldu. Gitmem için yalvaralı bir hafta oldu."

"Şu an düştünmen gereken kişi Karya değil. Kendinsin, Karan," dedi Kaan uyarıcı bir ses tonuyla. Gözlerim ona kaydığında o da gözlerini bana çevirmişti. "Sen de hastasın. Her anlamda." Gözlerime bakarak söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu bana. Dudaklarından çıkanlar değil de irislerindekileri okuyordu zihnim. "İyileşmeden Karya'ya iyi gelemezsin. Onu iyileştiremezsin. Eğer bir şeyleri düzeltmek istiyorsan önce kendinden başlamalısın. Kendi yaralarından, kendi düşüncelerinden..." Dudaklarını ıslattı ve kaşlarını kaldırarak ekledi: "Kendi çocukluğundan."

Önüme döndüm, gözlerimi çektim gözlerinden. Söyledikleriyle haklıydı ama artık ne sabredecek ne de kendimi iyileştirebilecek vaktim vardı. Bu hayata, böyle giderken katlanamıyordum.

"Bilmiyorum, kardeşim," diye hayıflandım. "Bu hâldeyken her dakikam harammış gibi geliyor. Karya bu hâldeyken benim burada rahatça oturuyor olmam bile ağır geliyor. Yaşamak ağır geliyor. Hak etmiyormuşum gibi geliyor. Karya o hastane odasında ölümle burun burunayken..." deyip duraksadım ve göğsüm titrerken derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Şu çektiğim hava bana zehroluyor."

"Eğer bir çiçek öldüyse onu yeniden filizlendirmek için yeni toprağa ekmelisin. Yeniden açması için her gün suyunu vermen, ışığını esirgememen, sevgini göstermen gerekir. O bir gün yeniden filizlenmeyi bekler; sense onun çiçek açmasını, güzelleşmesini beklersin." Yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. "Karya'nın çiçekleri öldü. Çok rüzgâr esti, toprağından oldu. Sevgisiz kaldı. Yıprandı. Ama şimdi çiçek açmıyor diye umudunu kesemezsin. Şimdi çiçek açmıyor diye hiçbir zaman açmayacakmış gibi üzülemezsin. O hâlâ aynı Karya. Onu tanıdığın günden sonra bana gelip gözlerin parlayarak, *"Bir kız tanıdım, saçları anneminki gibi parlıyor,"* dediğin Karya. Bir gün yeniden filizlenecek ama onun filizlenmesi için senin de yaşamaya devam etmen gerekiyor." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri dolmuştu. "Onun güneşi sensin, Karan. Onu aydınlatan, ısıtan kişi sensin."

Dudaklarımı bilemez gibi büktüm.

"Kendimi öyle iğrenç hissediyorum ki..." dedim, sesim titriyordu. "Aynaya bakıyorum, midem bulanıyor. Gözlerimdeki yansımamda iğrenç bir insan varmış gibi geliyor. Öyle çok hata yaptım ki artık Karya'yı sevmeye dahi hakkım yokmuş, onu sevmem bile yüzsüzlükmüş gibi hissediyorum." Üst dişlerimle alt dudağımı dişledim ağlamamak için. "Buna rağmen onu çok seviyorum."

Elini omzuma attı, sıvazladı, destek vermek için sıktı. Ardından eli yavaşça boynuma çıktı ve ensemle beraber boğazımı kavradı, başımı kendine çekip göğsüne yatırdı. İki elimle omuzlarına tutunup ağlamamak için kendimi sıkarken omuzlarım sarsılmaya başladı. Ensemden tuttuğu avucuyla yüzüme bakmamı sağladı, gözleri gözlerime değecek kadar yakındı.

"Sen iğrenç bir insan değilsin, kardeşim," dedi, sanki ona hakaret etmişim gibi ağzına gitmişti. "Ben biliyorum, Karya seni dinlediğinde anlayacak. Senin kendine olmadığın kadar merhametli olacak. Sadece... Çok yara aldı be, Karan. Çok yaralandı. Öyle çok hasar aldı ki şu an ne aşkı ne de seni düşünebilecek durumda. O kendini bile düşünemiyor ki şimdi. Karya'ya ne oldu, neler yaşadı o on dört günde, neden bu hâlde, hiçbirimiz bilmiyoruz. Şu an zihninin içinde neler dönüyor, neler yaşanıyor, bilmiyoruz. Anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım fakat bu bir hafta içinde olanları düşündükçe canım yanıyordu.

"Yaşıyor olmam öyle çok acıtmış ki canını, silmiş beni aklından. O güzel aklının içine sığdıramamış beni. Ölü olmam, onu terk etmemden, yalan söylememden daha az yaralamış onu. Kaldıramıyorum, Kaan. Bana gitmemi söyledi o gün. Beni öylesine görmek istememiş ki silmiş aklından yaşadığımı, ölümümü yazmış. Şimdi istesem de çıkamam karşısına. İstesem de göremem onu. Elimi kolumu bağladı benim, çok çaresiz hissediyorum."

Karya yaşadığımı ve intihar ettiğini hatırlamıyordu. Doktorların söylediğine göre *Travma Sonrası Stres Bozukluğu* yaşıyordu. Bu gibi durumlarda hasta, onunla yaşayamayacağını, kaldıramayacağını düşündüğü anıları zihninden silebiliyor; hiç yaşanmamış, o gün öyle bir şey olmamış gibi hissedebiliyordu. Karya intihar etmeden önce gerçek olduğumu, hayal olmadığımı anlamıştı ama öyle çok zoruna gitmişti ki bu durum, şimdi ne gerçek olduğumu ne de intihar ettiği günü hatırlıyordu. Hâlâ ölü biliyordu beni, hâlâ ölümümün ağırlığıyla savaşıyordu zihni. O gün, o hastane odasında da hayalimi gördüğünü zannetmişti. Bir daha da yanına gidememiştim zaten. Doktorlar travmasının tetiklenmemesi için karşısına çıkmamamın, beni görmemesinin daha iyi olacağını söylemişti.

"Karan Bey, Karya'nın bu dönemi hasarsız atlatması ve psikolojik sağlığının daha fazla zarar görmemesi için bir süre, en azından o olanları kabullenene kadar karşısına çıkmamanız, iki taraf için de en iyisi gibi görünüyor."

"Tek sorun ben miyim yani? Bir tek ben mi kötü geliyorum ona? O yüzden mi bu hâlde?"

"Karya'yı bu noktaya sürükleyen sebep ne, bilmiyoruz. Henüz konuşabilecek, terapi alabilecek durumda değil. Bir süre daha hastanede tedavisine devam

edilecek. Fiziksel iyileşme gerçekleştiğimiz noktada terapi almaya ve ilaç tedavisine başlayacak. Sizden rica ederim, bu süreçte karşısına çıkmamanız."

"Ne kadarlık bir süreçten bahsediyorsunuz?"

"Birkaç ay kadar."

Kaan sırtımı sıvazladı ve beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Başımı onun omzundayken kürek kemiklerine tutundum ama yüzlerimi kaparabilecek kadar geçmedi acım.

"Her şey düzelecek, kardeşim. Güven bana, halledeceğim."

"Korhan, Bahar, Azra... Herkes sırtını döndü bana. Korhan ve Bahar uyandığımda başımdaydılar ama iyileştikten sonra yanımda kalmadılar. Bu kadar kötü bir insan mıyım ben? Niye herkes bir bir yüz çevirdi? Kabul ediyorum, yaptıklarımın bir telafisi yok. Ama..." Duraksadım, çenem titrerken ağlamamak için kendimi sıktım. "Ama daha iyi bir muameleyi hak ediyordum."

"Korhan yokluğunda eridi bitti, Karan. Belki de en çok o etkilendi. Sana kırıldı, kızdı ama ondaki yerini sorgulama." Yutkunup gülümsemeye çalıştı. "Herkese biraz zaman ver. Sindirsinler."

"Her şey çok karmaşık, Kaan... Sanki bir daire çizilmiş ve ben ortaya alınmışım gibi. Etrafımı sevdiklerimin kalp kırıklıkları, Karya'nın yaşadıkları, babam olacak o adamın yaptıkları, geçmiş günahlarım sarmış. Ben hangi birine yetişeyim, hangi birini çözeyim, bilmiyorum. Bir aralık bulsam... Bir ışık sızsa içeri, koşacağım oraya doğru ama yok." Gözlerine baktım, acıyla mırıldandım: "Hiç ışık yok."

"Var," dedi aniden baskılayarak. "Işık da, umut da var, Karan." Aniden elimi tuttu, sıktı tüm gücüyle. "Hatırla, o gece yaşadıklarımızı hatırla." Gözlerinden okudum yine söyleyemediklerini, çok fazlasını anlattı bana bakışlarıyla. "Herkes dağılmıştı. Biz, seninle ben yine el ele vermiş, her şeyi çözmüştük. Halletmiştik. Eğer beraber olursak yine halledebiliriz, kardeşim. Benim sana ömürlük sözüm var," deyip elimi tutarken gülümsedi. "Savaşamadığın her ne varsa senin yerine ben savaşırım. Kaybettiklerini kazanırım, dağıttıklarını toplarım. Sen iyi ol, her şeyi hallederiz. Tamam mı?" Gözleriyle bir kez daha sordu aynı soruyu ve benden bir yanıt bekledi. Çaresizce ama içimde yeşeren küçük bir umut kırıntısıyla başımı salladım, gülümsedim. "Ben buradayım, Karan. Kimse anlamazsa seni, ben anlarım, kardeşim. Sen ve ben aynı çocuğuz." İlk defa dudakları titredi belki de Kaan'ın. "O karanlık evlerde bir küçük gün ışığı bekleyen o çocuklarız."

Sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüme.

"Gel buraya," deyip Kaan'ı tuttum ve göğsüme çekip sarıldım, saçlarını karıştırıp öptüm.

Kaan benim çocukluğumun en büyük tanığıydı. Keza ben de onun öyle. Birbirimize karşı bu kadar anlayışlı olmamız ve yaptıklarımızı açıklama olmadan bir nedene oturtabilmemiz bundandı. Küçükken okula giderdik ve ikimizin de yüzü morarmış olurdu. Canımızın acısını diğerlerinden saklardık ama baş başa kalınca da beraber ağlardık.

Kaan göğsümden kalkınca aniden gülümsedim derin bir nefes eşliğinde ve oturduğumuz koltuktan kalkıp yaşaran gözlerimi sildim. Sırtım Kaan'a dönükken tüm yaşlarımı yok ettim ve üzerimi düzeltttim, yeniden ona baktım.

"Yeter bu kadar duygusallık," dedim. "Yine ağlattın beni, hayvan herif."

"Sen her zaman sulu gözdün, bana suç atma."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Hatırlat, her şey düzelince bunun için de bir posta döveceğim seni."

Ayaklandı. Yanıma kadar geldi.

"Sözüm olsun, kardeşim," deyip elini köprücük kemiğime attı, sıvazladı ve gurur dolu bir bakışla gözlerime baktı. "Şimdi söyle, nereden başlıyoruz dağıttıklarımızı toplamaya? Ne yapıyoruz?"

"Karya kayıpken Özgün'ün defterini okudum. Karya'nın terapilerinde tuttuğu notları, psikiyatristle aldıkları ortak kararı gördüm." Hatırladığım o gün, zihnimde bir film sahnesi gibi akarken yutkundum ve kendime gelip sözlerime devam ettim: "Karya'ya *Paranoid Şizofreni* teşhisi konulmuş geçmişte ama Özgün ve psikiyatristin incelemelerine göre bu yanlış bir teşhis." Söylediklerimle Kaan'ın kaşları çatıldı, o söze girmeden ben tüm bildiklerimi ardı ardına döktüm ortaya. "Önce bu teşhisi koyan psikiyatristi bulacağız. Karya şizofreni değil ama bu hâlde olmasının da bir sebebi var, olmalı. Yanlış tedavi, yanlış ilaçlar, yanlışlıkla veya kasten yapılmış hatalar... Bir şey var, Kaan."

"Bu... Bu çok zor bir ihtimal, Karan," dedi Kaan. Tıp Fakültesinde dördüncü sınıf öğrencisiydi, henüz bir alan seçmemişti fakat onun bu konudaki bilgilerine, en azından deneyimlerine güvenirdim. "Bir danışana yanlış teşhis koymak, binde bir ihtimali olan bir şey... Hele ki yanlış tedavi," deyip başını iki yana salladı şaşkınlıkla. "İnanılmaz."

"Bir girdabın içindeyiz, Kaan. Karya'nın not defterinde okuduklarımız, kapısına gelen notlar, on dört gün boyunca ortadan yok oluşu, ortaya çıktığındaki o hâli, babamın Karya hakkındaki planları, etrafına yerleştirdiği dinamitler, Karya'nın sürekli kendinden nefret edişi ve insanlarla barışsa bile kendisiyle barışamayışı..." Oflayarak ellerimi saçlarımdan geçirdim ve derin nefesler verdim. Çaresizce Kaan'ın suratına baktım, o da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Bu girdap çok derin, çok çetin, Kaan. Çıkamaya-

biliriz. Ama Karya için denemeye değer, kaybedecek bir şeyi kalmadı. Aldıma gelenler başıma gelmesin istiyorum, kardeşim."

"M-Mey..." dedi Kaan dilinin ucundan dökülen kelime hazinesinde can bulurken. "O gün, kafede Korhan, Karya'nın kaçırıldığını söylerken sen Mey diye birinden söz etmiştin." Elini yanağına attı ve sakallarını kaşıdı, gözleri tek bir noktanın üzerindeydi. "Karya'nın geçmişinde neler oldu Kaan? Bir yanda psikiyatristi, bir yanda Mey adında bir gizem, bir yanda baban, bir yanda... Sen." Derin bir nefes verdi. "Nasıl bir cehennemden kaçtı bu kız?"

"Bilmiyorum, kardeşim. Bilmiyorum..." Arkamı döndüm ve odanın ortasındaki tezgâha yasladım iki elimi, öne doğru hafifçe eğildim. Göğsümün altında atan kalbim sınırlarını zorlarken derin bir nefes çektim ciğerlerime. Başımı hafifçe yana çevirdim, Kaan'a baktım. "Ama yemin ederim Karya'ya ne olduysa, başına ne geldiyse, ona bunları yapan her kimse bulacağım."

Ellerim tezgâh mermerinin üzerindeyken başımı yere eğdim, nefes aldım.

Söz veriyorum, kırlangıcım. Kim ıslattıysa kanatlarını, kim düşürdüyse seni gökyüzünden, hesabını soracağım. Göz pınarlarında kuruyan her yaş için bir ateş yakacağım.

Ağır ağır tırmandım merdiveni. Aslında bu ağırlık fiziksel bir nedenden dolayı değildi. Karşılaşacağım simadan ve ona hissettirdiklerimden, onun da bana hissettireceklerinden kaçıyordum. Yürüyordum ama bunun bana iyi gelmeyeceğinin de farkındaydım. Ne onu tatmin edecekti söyleyeceklerim ne de beni onaracaktı onun gözleri. Bana karşı acımasız olacağının da farkındaydım ama dayanmalıydım. Artık aldığım ilk darbede annesinin kucağına kaçan biri olamazdım. Bin darbe de alsam, 'Acımadı ki,' diye hayatla dalga geçebilecek kadar dirayetli olmalıydım. Sonunda çıkacak merdiven, adımlayacak basamak kalmamıştı. Kapısının önündeydim. Kapıyı tıklattım, geri çekildim. Biraz bekledim ama açan olmadı. Bir defa daha tıklattım, sağımdaki duvara yasladım sırtımı ve kapıyı sağıma aldım. Başım duvara yaslıyken içeriden sesler gelmeye başladı. Adım sesleri...

Çok geçmeden kapının kilidi açıldı, ardından sonuna kadar aralandı ve o karşıma dikildi.

"Karan?" diye mırıldandı pek de hoşnut olmayan bir sesle.

Sırtım da, başım da hâlâ duvara yaslıyken bakışlarımı sağıma çevirdim. "Misafir kabul ediyor musun?" diye sordum çekingen bir tavırla.

"İyi misin?" diye sordu emin olmak istercesine.

Hastanedeki yeni tabancı olmuştum. Farkındaydı ve benimle oyun oynamıştı. Bana iyi davranıyorlardı fakat bilmiyordum. kalpleri kirliydi. Bir yüzdeydi aramızda hep bir mesafe vardı, hep bir uçurum. O uçurumu aşmaya ve adımlarımı ne de duygularımı yetiyordu. O uçurum kapanmıyordu.

Başımı salladım. "İyi olmamayı dilerdim," dedim. Gözlerimiz birbirine değdi. "O zaman belki de merhametinize layık olurdum. Şimdi değilim."

Dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Başını bir anlığına sola doğru çevirip derin bir nefes aldı ve tekrardan bana döndü. duruşunu toparladı.

"Neden geldin, Karan?" diye sordu.

"Beni dinlemene ihtiyacım var," dedim hiç saklanmadan, duygularımı arındırmadan. "Yıllar önce beni bir çatının köşesinden çekip alan o çocuğun beni duymasına ihtiyacım var," deyip dolu gözlerimi gözlerine kilitledim ve adını zikrettim: "...Korhan."

"Karan..." dedi yapmamamı istercesine. Hem bu konuyu açmamdan rahatsızlık duymuştu hem de öfkesi büyümüştü fakat bu öfke, bana yönelen bir öfke değildi. Canımı yakmamıştı. "Çok zaman geçti üstünden, çok şey yaşandı. Biz artık o çatı katındaki çocuklar değiliz."

"Bana ayırabilecek on dakikan yok mu, Korhan?" diye sordum kırılgan bir ses tonuyla. "Bu kadar kötü bir insan mıyım ben gerçekten? Bu kadar mı sildiniz beni?"

Korhan duraksadı ve gözlerini kapattı bir anlığına. Yutkunup gözlerini açtığında kapıyı da içeri geçebilmem için aralamıştı.

"Mutfağa geç," diye mırıldandı.

İçeri girip mutfağa ilerlemeye başladığımda arkamdan bir kapı kapanma sesi geldi, ardından Korhan da peşimden mutfağa girdi. Küçük bir mutfağı vardı; eni dar, boyu uzundu. Kenarda duran koltuğa oturduğumda Korhan ayakta kalmayı seçmişti. "Bir şey içer misin?" diye sordu. "Kendim için kahve hazırlıyordum," diye mırıldandığında sırtı bana dönüktü. Mutfak tezgâhında bir şeylerle uğraşıyordu.

"Olur," dedim sessizce. Duraksayıp bedenini hiç çevirmeden omzunun üzerinden yüzüme baktığında bağladığım ellerimi çözdüm ve açıklama yaptım. "Yani kendine ne hazırlıyorsan aynısından olur. Kahve... İçerim."

Herkese karşı yabancı gibi hissetmeye başlamıştım. Önce Karya gözlerime korkuyla bakmış, bir yabancıdan kaçar gibi mezarından kaçmaya çalışmıştı. Bir canavarın kucağında feryat figan yardım dilenir gibi çaresizdi. Şimdiyse ailem dediğim insanlar bana yüz çevirmişti. Bir kahve isterken bile yoldan geçen bir yabancıdan çekinir gibi çekiniyordum. Bunun ağırlığı başkaydı. Dört duvarı da pencerelerle kaplı bir odadaydım ve tüm perdeler sonuna kadar kapalıydı sanki. Özgürlüğe açılan bir sürü pencerem vardı,

muduluğa giden bir sürü yolum... Ama hepsi kapalıydı. Beni bu hale getiren bendim ama tek suçlu da ben miydim? Tüm günah benim miydi? Bilmiyordum.

Çok geçmeden Korhan, elinde iki kahve kupasıyla bana döndü. Önce önüme kahve kupasını koydu, sonra da karşımdaki koltuğa kurulduk. Aramızda küçük bir sehpa vardı. Kahvesinden bir yudum aldığımda yüzüme doğru saçları döküldü. Kahvesini sehpaya bırakıp saçlarını toparladı geriye doğru yatırdı. Bir hayli uzamıştı son zamanlarda. Benimle ilgilenmek ve konuşmak için çabalamak hariç her şeyi yaptı. Söyleyeceklerimi de merak etmiyor gibiydi.

"Ben..." dedim nereden başlayacağımı, kendimi nasıl doğru ifade edeceğimi bilemeden. Oysa o benim çocukluk arkadaşımdı, beni tanırdı. "Ben çok hata yaptım, Korhan. Biliyorum. Hiçbirinin telafisi de yok. Çok kırdım sizi, paramparça ettim herkesi. Şu an böyle darmadağınık olmamızın tek suçlusu benim, farkındayım." Yüzüne bakamıyor, iki elimle kavradığım kahve kupasından yükselen sıcak kahvenin dumanını izliyordum. "Bir şeyleri telafi edebilir miyim, bilmiyorum." Bakışlarımı çevirdim duruşumu hiç bozmadan, dirseklerim diz kapağıma yaslıyken omzumun üzerinden gözlerine baktım. Sağımdaydı. "Ama denemek istiyorum, Korhan. Bana bunu çok görmeyin."

Gülümsedi alay eder gibi ama niyeti beni küçümsemek değildi, farkındaydım. Cümlelerim ona çok hafif gelmiş olmalıydı.

Önüne bakarken aniden gözlerini gözlerime çevirdi.

"Ölümün bir telafisi yok, Karan," dedi sertçe. "Ölümün bir tedavisi de yok. Sen bir hastayı iyileştirmek, oyuncağı kırılmış bir çocuğa yeni oyuncak almak istiyorsun. Böyle telafi edebilirsin, her şeyi düzeltebilirsin sanıyorsun ama durum bu değil. Sen öldün, Karan. Ne öleni geri getirebilirsin ne de ölenin ardında kalanları bir daha hiç ölmemişsin gibi iyi edebilirsin." Yaslandığı koltukla sırtının ilişkisini kesti, benim gibi öne doğru eğildi. İrislerim, titreyen irislerimle buluştu. "Bir kez ölümle karşılaşmış bir kalp bir daha iyileşmiyor, açılan o deliği hiçbir yama tutmuyor."

"Korhan..." dedim yalvarırcasına. "Ölmedim ben, kardeşim. Yapma." Sesim titriyordu. "Siz... Zamanında beni yaşatanlar sizlerdiniz. Yaşamam için, hayata tutunmam için savaş verdiniz. Sen beni bir çatının eşiğinden aldın, Elif beni bir karanlıktan çekip aldı. Elimden tuttunuz. Ben yaşamak istemezken beni yaşamam için birçok sebebim olduğuna inandırdınız." Yutkundum ama cümlelerim yutkunuşumu kılıç çekti, tıkandım. "Şimdi ise ben yaşamak istiyorum ama siz ölmeni istiyorsunuz. Ölümü, cesedimi, yaşayan bedenime tercih ediyorsunuz."

"Benim senden başka kimsemiz yoktu Karan. Benim senden başka kimsem yoktu. Biz... Biz hep yanlış, berbat anne olduk. Bir evimiz yoktu ama bir Can kazandık. Duvarlarımız yoktu ama Can, bizi her türlü felaketten korudu. Ne yağmur akarsa ne rüzgâr eserdi. Biz buna yetecektik. Elif kaybetmişti ama yine de dağılmamıştık. Yine de sarılmıştık birbirimize. Kayıplarımız da bizdendi. kaybettiklerimiz de ama biz vazgeçmedik. Sen vazgeçtin, Karan. Ama şunu bil ki biz senin kadar acımasız değiliz." deyip yutkundu gözlerime bakarı. "Senin gibi ölmiyoruz."

Gözlerimden yaşlar aktı.

"Yapma. lütfen. Beni böyle vurma."

Korkan'ın avuçlarında tutmuğu kupadan kahve damlaları dökülmeye başlada. Elleri titriyordu. Öyle sıkıyordu ki kupayı elindeki damarlar belirginleşmişti. kahvenin sıcaklığı elini yakmış olmalıydı ki teni kırmızıya dönmüştü. Gözlerime bakmıyor, önüne bakıyordu.

"Biz mi yaptık, lan?" diye bağırdı aniden. Elindeki kupayı sehpaya bıraktı fakat öyle sert bıraktı ki kahve eline döküldü, canı acıdı ama umursamadı. Öfkesini kustu. "Biz mi yaptık?" Gözleri gözlerimdeydi, sesi tüm evde yankılanıyordu. "Sen bize ölümünü yaşattın! Sen bizi mezarında ağlattın! Ben... B-Ben, o kızı..." deyip duraksadı ve ani bir nefes vererek sinirle güldü. Karyâdan bahsediyor olmalıydı, canı acımıştı. "Ben o kızı, senin mezarından yaka paça sökerek aldım! Tırnaklarına toprağın doldu, ağlamaktan helak oldu o kız! O mezarın başından kucağımda taşıyarak çıkardım."

Her cümlesinde hem ses tonu artıyordu hem de kırgınlığı. Kalbime batan bir oksa eğer en derine inmişti.

"Ben onu yaşatmak istedim!" diye bağırdım aynı şekilde. "Çok mu kolaydı sanıyorsun? Çok mu kolaydı bir ömür yanında kokusunu duymak istediğim kadına toprağımı koklatmak? O yaşasın diye öldüm ben!" Aklıma gelenlerle gözlerimi kapatım. Duraksayıp kahve kupasını sehpaya bırakım ve derin nefeslerle gözlerimi araladım. "Eğer ben ölmeseydim Elif'e, Nisan'a, anneme ne olduysa Karya'ya da o olacaktı! Ben dördüncü bir mezar taşında vicdanımın boynunu vurmamak için kendi boynumu vurdum!" Başını iki yana salladım, bu duyguyu bilmiyordu, bilemeyecekti de. "Böylesi daha kolaydı çünkü! Böylesi, ölmem... O mezar taşını görmekten daha kolaydı!"

"Bırak, Karan," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen sadece babana yenilmek istemedin! Aşamadın bir türlü çocukluğunu. Yaşadıklarını, yaşatılanları, kaybettiklerini... Bu savaşı bir türlü bitiremedin! Benden saklama," deyip güldü. Anlam veremez gibi başını iki yana sallamıştı. "Sen sadece kahraman olmak istedin. On sekiz yıl boyunca nasıl yakıp yok ettiysе ba-

han seni, aynısını ona yaşatmak istedin. Kişiseldi savaşın. Onunu almaktı niyetin. Kendini kandırma boşuna. Ama artık anla, hepimiz iyi insanlar olmak zorunda değiliz. Kahraman olmak için hikâyenin kurtarıcısı, kendini feda eden düşünceli adamı olmak zorunda değilsin. Karan! Babana, *hem burudayım, varım*, demek için bizi harcamamalıydın."

"Öyle değil, Korhan... Yemin ederim, öyle değil."

"Öyle! Bir sebebin olmasından yoruldum artık. *Karan yapıyorsa bir sebebi vardır*, demekten yoruldum. *Ama niyeti iyiydi*, demekten yoruldum. Kimse senden iyilik meleği olmanı beklemiyor. Bizim yerimize düşünmeyi bırak, bizim iyiliğimiz için bir şeylerden vazgeçmeyi, kendinden vermeyi bırak. İyi olmak için savaş vermekten vazgeç ve kendin için bir kötülük yap. Kötülük yap, Karan! Bu, en büyük iyilik olacak içinde ölen o çocuğa. Babana benzememek için verdiğin savaş, seni her geçen saniye ona benzetiyor, görmüyor musun?"

Durdum.

Babama mı benzemiştim? Ben de mi bir canavardım artık?

Sözleri bir küfür gibi yüzüme çarptığında kalakaldım karşısında öylece. Kimdim ben? Kahramanlık peşinde olmasının sebebi, örselenmiş ve gururu incinmiş olan o küçük çocuk mu? Gülümsemeye çalıştım söylediklerinden sonra ama olmadı. Zordu. Kaçtığım her şeye yakalanmak bir oyunun sonu gibiydi.

"Üç defa yenildim ben o adama karşı," dedim dingin bir ses tonuyla. İrislerim kendine bir yer seçmiş ve oraya mıhlanmıştı bir balta gibi. Sapmıyordu. Sözlerim dudaklarımdan dökülürken zihnimin raflarından da yaşanmışlıklar bir kitap gibi devriliyor, sayfalar bir bir açılıyordu. "Ondan kaçmak için göz yumduğum ilk kötülükte ona yakalandım. Ona benzedim. Göz yummam benden iki canı aldı. Gözümü yumdum ve karanlığa gömüldüm. Sonra o kaçtı ama arkasında aklını yitirmiş annem kaldı, beni görünce kahkahalar atan, kardeşimin ölümünü kaldıramayan, yaşamaktan vazgeçmiş bir kadın olarak öylece kaldı." Gözlerimi Korhan'a çevirdim, tek bir yaş süzüldü sağ gözümden. "İnsan, annesinin daha fazla gülmemesi için dudaklarını kapatır mı? Susturmaya çalışır mı, Korhan?" Nefes alamadım, annemi gördüğüm o dolap kapağına ben asıldım. "Ben susturdum. Annem her güldüğünde daha fazla gülmesin istedim."

Sesim titriyor; yaşlar, yüzümde mimik oynamadan bir duvardan dökülür gibi dökülüyordu.

"Ben kahraman olmak istemedim. Hiçbir zaman da büyümedim. Öyle olsaydı ilk önce annemi kurtarırdım. Yapabilseydim, gücüm yetseydi bunu isterdim. Olmadı. Hâlâ yüzü gözü moraran o çocuğum. Morluklarım derimin altına indi ama hâlâ oradalar, kaybolmadılar. Ben sadece Karya'nın,

babamın yaratmaya çalıştığı cehennemde yaşamasını istemedim. Ona bir cennet veremezdim ama Araf'ta kalmasını sağlayabilirdim. O, Araf'ı dahi çiçeklendirebilecek kadar yaşam dolu bir kızdı. Eğer gitmeseydim, eğer ölmeseydim o adama bir kez daha yenilecektim, doğru. Ama niyetim hiçbir zaman kazanmak olmadı. Bu yenilgi, Karya'nın ya ölmesi ya da acı çekmesi demekti. Onu öldürmek istemedim. Benim ölümüm unutulur ama o, onu iyileştirmeye çalışan adamın, ailesinin ölümüne göz yuman bir canı olduğu gerçeğini unutamazdı. Bununla yaşayamazdı."

Ben konuştukça Korhan sustu, daha fazla bir şey demedi ama ben susamadım. İçimde biriken her ne varsa, ne kadarı taşıyorsa bardaktan akıttım.

"Beni dinlemediniz. Anlamadınız. Olsun. Alışığım, bir şey diyemiyorum. Haklısınız, ben haksızım, biliyorum." Hıçkırıklarım sardı duvarları. "Ama ben sizin düşmanınız değilim, Korhan. Beni anlamasanız da ölmemi istemeniz kalbimi yerinden söküp atıyor."

"Ölmeni istemiyoruz," dedi aniden. O da benim gibi sesinin hiddetini kırmıştı. Gözleri yaşlıydı. "Kendin söyledin, seni yaşatan bizlerdik. Yalnızca senin, bunu bize yapabilmene inanamıyoruz."

"Ben size bir şey yapmadım ki, Korhan. Ben ne yaptıysam kendime yaptım. Bu cehennemi ben seçmedim ama bedelini ben ödüyorum. Yanmaksa yanıyorum. Kaybetmekse kaybediyorum. Ben kendimden vazgeçtim. Karya, beni hayata döndürdü ve bunun için ona bir hayat borçluydum, borcumu ödedim. Bunu yapmalıydım. *Onun iyiliği için yaptım*, diyemiyorum. Zorunda da değildim. Bu bahanelerin arkasına sığınmıyorum. Sadece eğer yapmasaydım, gitmeseydim, ölmeseydim ben nasıl bir adam olurdum? Nasıl kalırdım da nefes almaya devam edebilirdim? Çaresizdim, Korhan. Elim kolum bağlanmıştı, bu benim seçimim değildi. Ama yine de bedel ödemekse mevzu, ödüyorum."

"Karya'yı niye bu kadar çok seviyorum, biliyor musun?" Derin bir nefes alıp verdi. "O kazadan sonra değiştin sen. Babasının elinin havaya kalkmasından korkan Karan, dünya karşısına dizilse üzerlerine yürüyecek bir adama döndü. Hissizleştin. Korkusuzlaştın. Cesur değildin ama hayatı da çıkarmıştın gözden. İntihar edemiyordun ama bu dünyada ölümün onu gelip almasını bekleyen bir hastadan farksızdın." Gülümser gibi oldu ama gözyaşları perdeledi dudaklarını. "Oysa Karya geldiğinde yıllar sonra uyanmış bir hasta gibiydin. Bir ilaç gibi karıştı kanına, ayağa kaldırdı seni. Annenden sonra sanki annenin yarım kalmış görevini tamamlamak için gelmişti."

O, Karya'dan bahsettikçe ben, onu tanıdığım ilk günlere, o çocuklar gibi heyecanlandığım sabahlara dönüyordum.

"Karya senin yaşama umudundu. Ve sen yaşama umudunu öldürdün, Karan," dedi, sesi titriyordu. "Bu yüzden affedemiyorum seni. Sen gittiğin-

de yıkıldım. Yemek yiyemedim, uyuyamadım, yataktan da kalkmak istemedim. Çünkü senin gidişin, sadece Karya'yı terk etmek değildi. Anlamıştım, sen kendinden yine vazgeçmiştin. Kardeşimi kaybettiğimi hissettim. Ben sana kızgınım, Karan. Kendinden vazgeçişine..." Başını bir anlığına sağına çevirdi, gözlerini kaçırdı benden. Ardından toparlandı ve devam etti sözlerine: "Ben Karya'ya gözüm gibi bakıyordum. Çünkü o benim kardeşimi uçurumun kıyısından alacak tek kişiydi. Elif'in mezarından çekip sıcak yatağına yatıracak tek insandı. Sense onu bir sabah ansızın yok etmin."

"Karya yaşayacak, Korhan. Bana rağmen yaşayacak. Ona yazılan kadere rağmen, soyadıma rağmen, soyadına rağmen yaşayacak. İyileşecek, ayağa kalkacak ve kendi kaderini kendisi yazacak. Benimle veya bensiz mutlu olacak. Biliyorum. Tek isteğim, Karya hastaneden çıkmadan, tedavisi bitmeden ona korkusuzca dışarı çıkabileceği bir dünya bırakmak. Kalbinde korkunun zerresi kalmasın istiyorum. *Beni sevsin*, demiyorum ama bana korkuyla bakmasın istiyorum." Gözyaşlarımı sildim elimin tersiyle. Bazı şeyleri kabullenmişçesine sindirdim söylediklerimi ve geçiştirdim Korhan'ın bana acıyla bakan gözlerini. "Beni öldü bilin, tamam. Nefret edin gerekirse. Ama Karya için yeniden bir arada olmalıyız." Dudaklarımı ısırırken yardım dilenircesine baktım ona. "Sensiz yapamam, Korhan. Bu sefer tek başıma bu yükü sırtlanamam, kardeşim."

Örselenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi bana. Dudakları sadece kıvrılmıştı belki ama yüreğinin buruşmuş bir kâğıt parçası hâline geldiğine emindim.

"Ben, senden nefret etmiyorum ki, Karan," dedi ve ardından hemen ekledi: "Biz, senden nefret etmiyoruz," diye düzeltti. "Ne ben ne de Bahar. Aksine," deyip gözlerime baktığında onu ilk tanıdığımdaki o küçük çocuğu gördüm irislerinin yansımasında. Bir aynaydı ve içinde sakalları olmayan, boyu kısa, saçları her zamanki gibi uzun Korhan'ı gördüm. "Seni hâlâ çok seviyorum, bu yüzden affedemiyorum. Eğer senden nefret ediyor olsaydım affetmek daha kolay olurdu, inan." Durdu aniden. Dilinin ucuna gelen kelimeleri yutuyor gibiydi fakat bu, beni kırmak istemediği için değil de kendini kırmaktan kaçışındandı sanki. "Sen bana, bir daha kimseyi ailem gibi sevmemem gerektiğini tekrar ve tekrar..." deyip yutkundu ve ekledi: "...hatırlattın."

Hatırlattım.

Çünkü bu, Korhan'ın çok iyi bildiği ama unutmak istediği bir gerçekti. Ben yirmi bir yaşındaki Korhan'ı değil, on bir yaşındaki Korhan'ı yaralamıştım.

"Özür dilerim, kardeşim. Seni hiçbir zaman bu duyguyla tekrar sınamak istemedim. Hiçbir zaman! Yemin ederim sana."

"Sınandım," dedi, geçiştirircesine fakat o da geçip gitmeyeceğinin farkındaydı. Yer edinmişti. "Alıştım, benim de sınavım bu, kimseyi ailem yerine koyamamak."

"B-Bahar," diye mırıldandım konuyu değiştirmek adına. Biraz daha bu konunun etrafında dolaşırsak Korhan'ı geri dönülemez bir çukura iteceğimin farkındaydım. O, zamanında çok zor çıkmıştı o çukurdan. Bir daha yukarı tırmanmaya gücü yeter miydi, bilmiyordum. "Bahar'la da koptunuz mu? Ben uyurken neler oldu, bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda hiçbir şey eskisi gibi değildi."

Yutkundu. "Sen uyurken," deyip Bahar konusunu es geçti. "Sen ve Karya uyurken her şey çok zordu. O sabah sizi o bahçede, kanlar içinde yan yana yatarken gördüğümüzde..." derken sürekli duraksamış ve zorlukla konuşmuştu. Sanki harfler dudaklarından dökülürken onu eziyor, geride acı bırakıyordu. "O anın bir tarifi yoktu, Karan," dedi hızla. "O an hayatın durmasını istedim. Bir köşeye geçmek ve görebilmek, duyabilmek, hissedebilmek için hayatın bana zaman tanımasını istedim ama hayat öyle acımasızdı ki devam etti. *Hayat devam ediyor* cümlesi öyle yaralayıcıydı ki o an... Hayat devam etmemeliydi, devam edemezdi."

"O gün Karya'yı tutmak ve ölümün beşiğinden çekip almak için çok savaş verdim. Ama o, ona uzattığım yardım elini bile istemedi. İtti ellerimi." O anı tekrar yaşadığım her anda bedenimde keskin bir ağrı can buluyordu. "O beni itince ben ona daha sıkı sarıldım. Sonu ölmekse ölecektim ama bu defa sözümü tutacaktım. Ona, bir gün bir uçurumdan aşağı atlasa bile ellerini bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Bırakamazdım."

"Ambulans geldiğinde de, hastaneye kaldırılırken de bilincinin açık olduğu her saniyede onun adını sayıkladın. Dudakların kanlar içindeydi," deyip titreyen çenesine elinin tersini bastırdı. "Sen ölüyordun ama Karya yaşasın diye yalvardın."

"Karya'yı o urganın arkasından gördüğümde benim için yaşam bitmişti. O anı ilk defa yaşamıyordum. İlk defaymış gibi de yakmadı canımı zaten, daha ağırdı. Karya o urganı boynuna geçirdiğinde hem Karya'yı hem de annemi kaybetme korkusunu yaşadım bir kez daha. Ona, *yapma*, diye yalvarırken..." dediğim an sağ gözümden bir damla yaş süzüldü. "Anneme de yalvardım sanki. Ona, *ben buradayım*, derken anneme de yanında olduğumu söylemek istedim." Gözlerim Korhan'ın gözlerine değdi, beni anladığını görebiliyordum. "Ben anneme çok geç kalmıştım bunları söylemek için. Karya'ya da geç kalacağım diye çok korktum. Karya'nın kapısını açtığımda annemin odasının kapısını açmıştım sanki. Gözlerimin hizasında annemin ayaklarını gördüğüm gibi Karya'nın da ayaklarını görürüm diye çok korktum, Korhan."

Çaresizlikle küçüldüm karşısında ve dizlerime doğru gömülüp ağlamaya başladım. Çok geçmemişti ki Korhan oturduğu koltuktan kalkıp ve bir elini omzuma, diğer elini boynuma atıp sarıldı.

"Geçecek, Karan. Her şeyi atlattığımız gibi bunu da atlatacağız."

"Yapma, Korhan," dedim başımı iki yana sallayarak. Ağlamam durulmuştu. "Bana yalan söyleme. Biliyorum. Ne biz o çocuklarız artık ne de acılarımız eskisi kadar masum. Kirlendik ama en çok da ben bartım. Toparlayamayacağım."

"Masum olmayabiliriz, aynı çocuklar da olmayabiliriz ama biz hâlâ o Çatı'nın altındayız, Karan. Dağılsak da biriz. Bahar, Kaan, ben... Sizi ambulansla hastaneye götürürken sedyede yan yana oturup el ele tutuştuk, dua ettik. Siz ameliyattayken birbirimize sarıldık. *Geçecek*, dedik. Siz uyurken başınızda sırayla nöbet tuttuk. Yastık bulamadık, omuzlarımızı yastık bildik, beraber uyuduk. Senin iyi olman için, Karya'nın iyi olması için her şeyi bir kenara bıraktık. Tüm kızgınlıklarımızı, tüm kırgınlıklarımızı, silip attık. Şu an iyisin, şükürler olsun. Sana sırtımızı dönmüş gibi gözüküyoruz ama sana olan kırgınlığımızı yüzümüzde görüp de yıkılma diye senden saklanıyoruz aslında. Sana yeniden gülümseyebilmek için çabalıyoruz, Bahar da, ben de."

"Seviyor musunuz hâlâ beni?" diye sordum çocuksu bir ses tonuyla. "Ben sevgiyle sizin sayenizde tanıştım, benden çekmeyin sevginizi, Korhan."

"Biraz canının acımasına müsaade et ki kabuk bağlasın yaran. Biz ediyoruz. Bu yara da iyileşecek. İzi kalacak ama o izle de barışacağız, inan buna." Kırgınca gözlerime baktı. Bu hâlde oluşumuzdan ani bir darbe almıştı sanki. "Hiçbir kesik açık kalmaz sonsuza dek. Biri gelir, bir iğne alır eline; canını yaka yaka diker söküğünü."

"Kimse kalmadı, kardeşim. Bahar, ben uyandığımda başımdaydı ama şu an Karya'nın hâlinden ve onu görememesinden beni sorumlu tutuyor. Kendini eve kapattı, hiçbirimizi görmek istemiyor. Azra, hepimizden soyutladı kendini. Görmek bile istemiyor, haklı belki de. Onun da kahramanıydı, Karya," derken gururla kıvrılır gibi oldu dudaklarım ama çok uzun sürmedi, silindi tebessümüm. "Bir tek Kaan var, o da kafeyi tek başına idare edemiyor. Neye yetişeceğine şaşırdı." Elimi çekinerek eline attım. "Sen?" diye sordum. "Sen, Korhan? Dönecek misin aramıza? Yardım edecek misin bana? Savaşabilir misin benimle?"

Çenesi titredi yalnızca. "Karya için," dedi titreyen sesini bastırarak. "Bu sefer ne yapacaksak beraber yapacağız. Bir günah sırtlanacaksak beraber sırtlanacağız. Yanacaksak beraber yanacağız." Eli kalktı havaya, bana doğru atıldı fakat titriyordu. Atıldıktan sonra bir anlığına duraksasa da göz göze gelişimizle kesin bir şekilde omzumu avuçladı, sıktı hafifçe ve sıvazladı. Gülümsedi

anda "Üşüyorum, bu defa ne başıma kahraman olamayacağım," dedim ama yok geçmeden sıralı dudaklarımı " kardeşim," diye ekledi

Gözlerim gözlerim bulutu karanlıkta seyre gibi aniden Dudaklarımı bir hayat hareketim ve oturduğum kalbimde öne kayıtlarak uzandım, kollarıma sarılmaya sarıldım

"Teşekkür ederim," dedim nefeslerimin arasından Boynumu sıktı ve omuzuna hareketi başımı "Teşekkür ederim, Korhan Kardeşim "

"Halledeceğiz," dedi kararlı bir şekilde "Can, biz yeniden yuva olacak Ben koruduğu gibi Kerem'i de koruyacak Kalbimizin çatlakları bizi ayırmış olsa da o çatlaklara rağmen el ele kalmak için savaşacağız Çünkü biliyorum, Kaan," dedi hâlâ başım omzunda, ona sarılmış bir şekilde dururken. "Can, yuva demektir. Ne olursa olsun, yuvan senin gitmedir. Evine küsemezsin."

Ona, o gece ölüme bir adım kalmışken beni çekip aldığı boşluktan uyardır gibi, yaşama sarılır gibi sıkı sıkıya sarıldım.

Ona, yirmi bir yaşındaki gibi değil, on beşimdeki gibi sarıldım. Ellerim küçücükken, kollarım kısa olmasına rağmen tüm vücudunu sarmaya yetecek kadar zayıfken ve hasta bir adama dönüşmemişken nasıl sarıldıysam öyle sarıldım.

Çünkü insan evine küsemez. Perdelerini çekip onu terk edemez. İçeride kahkahalar ve gözyaşları yaşar. Onları hiçbir perde karanlıkta bırakamaz.

İnsan, evine küsemez.

Mayıs 2017 | Bursa

Başımı yasladığım masadan kaldırdım ve etrafıma bakındım. Uzun süredir uyuduğum için gözlerim karanlıktan aydınlığa geçerken uyum sağlayamamış, etrafı net görememişti. İrislerimin çevresindeki karanlık yok olup her şey aydınlığa büründüğünde başımı, solumda bulunan pencereye çevirdim. Okul bahçesinde oyun oynayan çocuklar vardı. Bakışlarım sınıfın içine kaydığında büyük gürültünün de farkına varmıştım. Öğretmen serbest bırakmış olmalıydı. Herkes kendi arasında konuşuyor; kimi birbirine kâğıttan uçaklar fırlatıyor, kimi de kümeler hâlinde oyunlar oynuyordu. Gözlerim bizimkileri aradığında sağ tarafımda bulunan orta sıranın en arkasında, Korhan'ın etrafına toplandıklarını görmüştüm.

"Elif," diye mırıldandım dikkatini bana vermesi için.

Çok geçmedi ki Elif sırtı bana dönükken ani bir şekilde yüzünü çevirdi ve oturduğu masadan inip yanıma geldi. Kaan ve Bahar sırada otururlarken Korhan da Elif gibi masanın üzerine kurulmuştu. Elif yanıma gelirken onlar sohbetlerine devam etti.

"Karan," diye seslendi adımı Elif yumuşacık sesiyle. Sanki sesi uzanmış ve saçlarımı okşamıştı. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Yok," dedim geçiştirerek. "Fazla uyumuşum, kaçıncı dersteyiz?"

"Son ders, birazdan zil çalacak."

"O kadar oldu mu? Hiç fark etmemişim," diye mırıldanırken esnedim fakat esnerken omurgamın ağrıması ile inlemiş, cümlemin sonuna nokta koymaya fırsat bulamamıştım.

Bu ani inlememle Elif, yaslandığı masayla ilişiğini kesmişti. Hızla sıraya oturmuş, yanıma yanaşmıştı.

"İyi misin? Neren acıdı?" diye sordu, endişeliydi.

"İ-İyiyim," dedim ses tonumu düzeltmeye çalışırken. Elif'in vücuduma, sırtıma ve göğsüme uzanan ellerini tutup kendimden uzaklaştırdım fakat avucumun içinde tutmaya devam ettim. "İyiyim, Elif. Merak etme. Oluyor arada böyle, önemli bir şey değil."

Elif bir anlığına arkasına döndü ve Korhan ile Kaan'ın bize bakıp bakmadıklarını kontrol etti. Ardından tekrar bana döndü ve daha da yanaştı yanıma. Diz kapaklarımız birbirine değerken sıranın altındaki elleri de ellerimin arasındaydı.

"O adam..." dedi utana sıkıla. "Yani, baban... Sana yine bir şey yapmadı, değil mi?" dedi, sesi titremişti bunu söylerken. Avuçlarımın arasına hapsettiğim ellerinden birini sıyırdı tenimden ve canımı incitmekten korkarcasına parmaklarını yüzüme yaklaştırdı. Kuş tüyünün değişi gibi göz pınarlarımda ve elmacık kemiklerimde gezdirdi parmak uçlarını. "Daha bu izler geçmedi," dedi sessizce. Bir sırmış gibi... "Hâlâ acıyorlar, biliyorum. Benden saklamaya çalışıyorsun. Canının acıdığını bilmeyeyim istiyorsun, üzülmeyeyim istiyorsun ama ben biliyorum, Karan." Parmak uçları yüzümde dolaşmaya devam ediyordu, o dolaştırdıkça sızısını hissediyor, dişlerimi sıkıyordum. "Şu an canın acıyor ama ben, sana dokunmaktan geri durmayayım diye dişlerini sıkıyorsun, biliyorum. Benim canım acımasın diye kendi acını benden gizliyorsun."

Elimi yüzümde dolaşan eline attım, narince tutup yeniden aşağıya indirdim ve içinin rahat etmesi için gülümsedim.

"Ben senden bir şey gizleyebilir miyim, Elif?" diye sordum, gözleri gözlerime değdikçe içimde bir gözyaşı kuyusu açılıyor ve ben o kuyuya düşüyordum. "Sen benim içimdesin, beni benden iyi bilirsin, beni benden iyi hissedersin. Canım acımıyor, gerçekten. Zaten..." deyip omuzlarımı kaldırıp indirdim ve derin bir nefes vererek tebessüm ettim. "Uzun zamandır babam elini kaldırmıyor, birbirimizi evin içinde gördüğümüz de söylenemez. Rahatım anlayacağın, aklın bende kalmasın."

Uzandım ve avuçlarımın arasında sıkı sıkıya hapsettiğim el bileklerinden öptüm.

Dün gece dayak yemiştim. Sırtımda kemer izleri vardı. Kan içinde kalmıştı tenim, sırtımı temizlerken annemin gözyaşları kanıma değmişti.

"Bana yalan söylersen sana bir daha kek yapmam ama," dedi oyunbaz bir tavırla. "Çok ağlarsın sonra havuçlu ve cevizli kekinden istiyorum diye."

Güldüm tüm dişlerimi göstere göstere fakat belirginleşen elmacık kemiklerimin sızlamasıyla yüzüm buruşacaktı ki gülüşümün büyüklüğünden dolayı öne doğru eğilmişim gibi yaparak kucağına yattım. Dizlerinin üstünü kapatan eteğine tutundum.

"Tamam, söz. Yalan söylüyorsam bir daha havuçlu ve cevizli kekinden yiyemeyeyim."

"O zaman sürekli yalan söyleyeceksin desene!" diye atıldı Bahar sağımızdaki sıradan.

Elif ani bir tepki vererek Bahar'a döndü ve ona hainmiş gibi baktı.

"Susar mısın? Hep senin yüzünden tuzlu oluyor keklerim! Pusu kuruyorsun güzel kek yapamayayım, Karan yiyemesin diye!"

"Hayır, canımın içi," dedi Bahar. "Sen güzel kek yapamıyorsun, kabul et şunu." Bahar gözlerini bana çevirdiğinde Elif'in kucağından kalkmış, masanın üzerine doğru eğilerek Elif'in omzunun üzerinden onunla göz teması kurmaya çalışmıştım. "Bakma, Karan bir hayvan olduğu için tüm keki yiyip bitiriyor. Kekinin güzel olmasıyla alakalı bir mevzu değil bu."

"Sevgi dolu bir hayvan," diye ekledi Kaan ve yüzünü buruşturdu. Kollarını da önünde bağlamış, sırada iyice öne doğru kaykılarak yayılmıştı. Memnuniyetsiz bir tavır vardı üzerinde her zamanki gibi.

Elif hızla bana döndü ve gözlerime bakarak bir cevap bekledi.

"Sevgi dolu bir hayvan olduğum doğru," dedim, iki elimi de teslim oluyormuşçasına havaya kaldırmıştım. "Ama yemin ederim, keklerin de çok güzel."

"Tabii, efendim," diyerek alaya aldı söylediklerimi Korhan. "En son beş litre suyla beraber yemiştin bir tepsi keki. Yüksek tansiyondan acile kaldırıyorduk seni," diyerek kahkaha attı. "Bu performansı Kaan'dan beklerdim tabii ama onun, ona kek yapacak bir sevgilisi yok."

"Yalnızlığım ve ben çok mutluyuz, sen kendi hâline bak," dedi Kaan. "Günlerini Muhteşem Yüzyıl izleyerek geçiriyorsun," diye ekledi imalı, hafife almış bir şekilde.

Korhan gözlerini kıstı. "Seni boğdurup çuvalla boğaza attırayım da gör gününü, hain köpek!" diye bağırdı ve Kaan'ın üzerine atıldı, Kaan kendince savunma mekanizması geliştirdiği için Korhan amacına ulaşamadı, Kaan'ın

kucağına düştü. Pes etmeyip boğazına sarılmaya çalışırken zil çaldı ve zaten kargaşa içerisinde olan sınıfın içindeki gürültü ve hengâme daha da arttı. Bahar onları izleyerek gülerken ben önüme döndüm ve Elif'e baktım. Çantasını toparlıyordu.

"Küs müyüz?" diye sordum.

"Ben sana küsemem ki," dedi Elif. Gerçek bir cümleydi bu, az öncekı şakalaşmalardan hiç alınmamıştı. Bir yandan çantasını toparlarken diğer yandan da gözü bendeydi. "Hem keklerimi çok sevdiğini de biliyorum, onlar yalan söylüyor. Sana her kek getirişimde gözlerinin içi gülüyor, çok mutlu oluyorsun. Bir anda sekiz yaşında bir çocuğa dönüşüyorsun," deyip kıkırdadı, söylediklerini kendi içinde yaşayarak mutlu olmuştu. Bu hâli gözüme çok tatlı geldiği için oturduğum sıradan kalktım ve onu göğsüme doğru çekerek sarıldım kısa bir anlığına. "Ve ben o çocuğu çok seviyorum."

Oysa bana kek getirdiğinde neden sekiz yaşına döndüğümü ve çok mutlu olduğumu bilmiyordu. Belki de bilmemesi en iyisiydi, böylece bana her zaman kek getirmeye devam ederdi.

"Haydi, çıkalım," diye seslendi bize doğru Bahar. Sınıf da yarı yarıya boşalmış, kalabalık hayli azalmıştı.

"Geliyorum," deyip çantasını omzuna astı Elif ve koşarak Bahar'ın yanına gidip koluna girdi.

İkiz olmalarına rağmen Bahar ve Elif çok farklı kişilerdi. Dış görünüş olarak da bambaşkalardı ama onları birbirlerinden ayıran şey kesinlikle karakterleriydi. Bahar atılgan, konuşkan ve olgun bir insanken Elif, onun aksine daha çok dinleyen bir kişiydi. Ne çocuksu ne de olgundu, yaşının olması gerektirdiği kişiydi. Atılgan değil, çekingendi fakat fikirlerini söylemekten de geri durmazdı. Kendini çok iyi ifade ederdi ama buna rağmen haksızlığa uğradığı çok olurdu. Bahar, böyle durumlarda onu korumakla mükelleftı. Kardeşini asla ezdirmez, kimsenin kötü hissettirmesine müsaade etmezdi. Elif, bambaşka bir insandı. Cesur değildi mesela ama cesur olmamasına rağmen bir karanlığın içine girip o karanlık köşeden beni aydınlığa çıkarmak için savaş verecek kadar da yürekliydi. O karanlık benim evimdi, odamdı, yatağımın altıydı ve Elif, beni evimden kurtarırdı.

"Karan!" İsmimin seslenilmesiyle irkildim ve kendime geldim. Tek omzuma asılı çantamın askısındaydı bir elim, diğer elimse cebimdeydi ve Elif'i seyrediyordum. "Daldın, iyi misin?" diye mırıldandı Kaan.

"İyiyim," dedim geçiştiren bir tavırla. "Bir şey düşünüyordum."

"Haydi, gidiyoruz."

Duraksadım. "Nereye?" diye sordum kaşlarım havalanırken. Gerildiğimi hissetmişlerdi ve hepsi bana dönmüştü.

Elif'öne atıldı ve Bahar'ın kolundan çıkıp yanı başıma geldi, önümde durup gözlerime baktı.

"Sen uyurken Çatı'ya gider, akşama kadar oturur, sonra da evlere dağılırız diye konuşmuştuk. Ne zamandır yapmıyoruz, hem sana da iyi gelir. Olmaz mı?" diye sordu her zamanki narin ve kırılgan ses tonuyla. Gülümsediğinde ben de kendimi gülümsemeye zorladım fakat olmuyordu. Eğer eve geç kalırsam babamdan yiyeceğim dayağı düşünüyordum. Hatta daha fazlasını... Eğer onu çok zorlarsam beni evdeki o odaya dahi kapatabilirdi. Dudağımı ısırıp bir cevap vermeden düşüncelerimle savaşırken Elif elini yüzüme attı, gözlerine bakmamı sağladı. Bu sırada diğerleri özel bir konuşma yapacağımızı anlamış olmalılardı ki kendi aralarında bir sohbet kurdular. "Karan, iyi misin? Bir problem mi var? Eğer gelmek istemiyorsan sorun değil, eve git, dinlen. Tüm gün de uyudun zaten. Sonra yapabiliriz."

"H-Hayır," dedim aniden. "Haklısınız. Bayağıdır gitmedik Çatı'ya."

"Ee, haydi o zaman!" dedi Bahar sıkılmış bir şekilde. "Herkes dağıldı, bir biz kaldık."

"Ne bağırıyorsun, prenses?" diye muzip bir ses tonuyla Bahar'ın omzuna kolunu attı Korhan ve onunla beraber ilerlemeye başladı. "Sakin ol, gidiyoruz işte."

Elif'e gülümsedim ve elinden tutup okul çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Kaan da bu sırada bizim arkamızdan geliyordu. Dakikalar sonra okulun olduğu ana caddeden ara sokaklara girmiş ve Çatı'ya giden dar, üç dört katlı evlerin olduğu mahallede ilerlemeye başlamıştık. Kaan bu sırada önümüze geçmiş, Bahar ve Korhan'ın sohbetine dâhil olmuştu ama sohbet daha çok Kaan ve Korhan arasında dönüyordu. Korhan her daim olduğu gibi Kaan'a sataşıyor, Kaan'ın gücünden korkarak ondan kaçıyordu. Bahar'ın gözüyse bir onlarda bir de bizdeydi. Sürekli olarak Elif'i kontrol ediyordu. İyi mi, değil mi; suratı asık mı, mutlu mu diye bakıyordu.

"Seninki yine bizi gözetliyor," diye hayıflandım Elif'e. Rahatsız olduğumdan değildi, alışık olduğumuz bir durumdu. "İkizin değil de annen sanki."

"Karan," dedi Elif uyarıcı bir ses tonuyla. Ardından birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı gevşetip yeniden kenetledi. "O ikizim benim, tabii ki merak edecek. Ben de onu merak ediyorum."

"Aman iyi, hiç toz da kondurma kardeşine," dedim memnuniyetsizce. "Sevsinler seni," deyip eğildim ve yanağından küçük bir ısırık aldım, canını yakmadan bıraktım.

"Aaa!" diye bağırdı Elif.

Korhan yokuş yukarı yolda arkasına döndü ve yukarıdan bize baktı.

"Hop! Aramızda sevgilisi olmayanlar olabilir yalnız! Biraz daha anlayışlı

olabilir miyiz? Dizlerini yastığa sarılarak ağlıyor insanlar sonra." Gülümsedi. "Nereden bildiğimi sormayın, bana da bir arkadaşım anlattı."

Kaan, elindeki fındığı Korhan'ın başına fırlattı.

"Korhan, seni bilmemek şerefsiz, şıpsevdi, ayran gönüllü ve gevşek olmadığına inanacağız ya."

Korhan, Bahar'a döndü. "İftira bunlar," dedi ellerini iki yana açarak. "Yemin ederim."

Bahar göz devirdi. "Bana ne?"

Korhan gülümsedi ve Bahar'a doğru yaklaşıp iki kolunu kanadıymış gibi açtı ve Bahar'ın arkasına geçti. Onu kanatlarının altına alıyormuş gibi yaptı.

"Sonra çok ağlarsın arkamdan ama," dedi muzip bir ses tonuyla.

Bahar yüzünü buruşturdu ve Korhan'ın kollarının altından çıktı, hızla ilerlemeye başladı. Bu hareketiyle hepimiz gülmüştük. Yol boyu birbirimize sataşmış, kimi zaman Korhan'a karşı cephe almış, kimi zaman da Kaan'ın yalnızlığıyla uğraşmıştık. En sonunda Çatı'nın olduğu binaya ulaşmıştık. Beş katlı binanın tüm katlarını gülüp eğlenerek çıktıktan sonra Korhan cebinden anahtarını çıkardı ve demir kapının kilidini açıp sonuna kadar araladı. Sırayla beşimiz de çıktık, yan yana dizildik ve kocaman bir nefes çektik ciğerlerimize. Hepimiz evimizde gibi hissediyorduk çünkü bunun gibisi yoktu. Çatı bizim evimizdi.

Beş katlı bir apartmanın terasıydı burası. Korhan'ın büyükbabasından kalma bir apartmandı ve biz de yıllar önce burayı kendimize ait bir alana çevirmiştik. Kocaman terasın bir köşesini seçmiş ve kendimize bir ev yaratmıştık. Belediyenin parklardan kaldırdığı bankları almış, sırtımızda taşıyarak buraya çıkarmış, üzerlerine sünger atarak koltuğa çevirmiş, yere de halılar sererek birkaç armut minder atmıştık. Çalışmayan bir televizyon vardı köşede, onun yanında da Korhan'ın elektrik kablolarıyla uğraşarak kurduğu bir buzdolabı. Dört köşenin dördüne de satın aldığımız sokak lambalarını dikmiş, aralarına ışıklar çekmiştik. Çatısı yoktu ama biz buraya "Çatı" demiştik.

Çünkü biz, kalplerinde her zaman sevgisizliğin hançerini hissetmiş bu beş çocuk; çatısı olan ama rüzgâr geçiren, yağmur yağdığında ıslatmayan ama zatürre eden, kar yağdığında üşütmeyen ama ellerimizi ısıtmak için kalbimizi yakmamızı gerektiren evlerde büyümüştük. Evlerimizin çatısı vardı, kiremitten bir korunaktı ama bizi hiçbir şeyden korumamıştı. Ne yediğimiz dayaklardan ne gördüğümüz işkencelerden ne işittiğimiz küfürlerden ne de sevgisizliğin kâbuslarından. Bir evse mesele, evdi yaşadığımız yerler. Ama o dört duvarlar bizi korumak, dışarıdan gelen saldırılardan bizi muhafaza etmek yerine çığlıklarımızı bastırmış, kimseye duyurmamıştı.

Oysa Çatı öyle değildi. Beraber ıslanmıştık, beraber üşümüştük burada. Aç kalmıştık bazen. Üzüldüğümüz, ağladığımız da olmuştu ama hiçbir zaman çaresiz hissetmemiştik, hiçbir zaman yüreğimiz korkuyla çarpmamıştı burada.

İnsan, anne ve babasından sevgi görmeyince gece çatısız bir evde uyumuş gibi hasta olur, yüreği üşürmüş. Öyle okumuştum bir kitapta.

Beşimiz de hastaydık.

Beşimiz de çok üşümüştük.

"Haydi, Karan," diye mırıldandı Kaan ve beni desteklercesine sırtıma vurdu, öne doğru ittirdi hafifçe fakat ben dalmış olmamın ve Kaan'ın gücünün etkisiyle ani bir refleks göstererek acıyla bağırdım. Kaan'ın dokunuşundan kurtulmak için öne doğru kaçtım. "Karan?" diye sordu Kaan kuşkuyla. Yutkunduğumda her biri bana bakıyordu ve bu, bir şeyleri anladıklarını gösteriyordu. "İyi misin?" diye yineledi sorusunu. Başımı salladım iyi olduğumu anlatmak için fakat Kaan'ın kuşku dolu bakışları son bulmadı. "Sırtın mı acıyor? Ne oldu?" diye üst üste sorular sormaya başladığında onu dikkate almadım ve arkamı dönüp banklardan birine doğru ilerlemeye başladım.

Korhan durdurdu beni. "Sırtını aç."

"Korhan, bir şey yok. Kaan aniden dokununca huylandım sadece, dalmıştım, fazla tepki gösterdim."

"Tamam, sırtını aç, bakalım."

"Korhan," dedim öfkeyle. Dişlerimi sıkıyordum. "Bir şey yok diyorum."

"Çocuklar," diye konuşmaya girdi Bahar, Korhan ve Kaan'ı uyararak. "Tamam, üstelemeyin. Bir şey yok diyorsa bir şey yoktur." Bana döndü ve gözlerime baktı. "Anlatmak istediği zaman anlatır."

Kaan hızla yanıma geldi. "Yine dövdü mü o adam seni?" diye sordu. "Ya daha iki gün önce yapmadı mı şu yüzündekileri? Hiç mi vicdanı yok bu adamın? Hiç mi acımıyor?"

Kaan'ın çıkışıyla Elif'e döndüm, gözlerime bakıyordu kırgınlıkla.

"İki gün mü?" diye sordu, omuzları çökmüştü. "Hani el kaldırmıyordu sana, rastlaşmıyordunuz bile evin içinde?" Sesi titriyordu. "Yalan mı söyledin?"

"H-Hayır, hayır!" diye bağırdım etrafımı çepeçevre saran dördüne karşı. "Bir şeyim yok, yemin ederim. İyiyim."

Kaan hızla elini kazağımın ucuna attı. Öfkeyle ellerimi ona doğru yönelticektim ki Korhan'ın da Kaan'a yardımcı olmasıyla elim kolum bağlı kalakaldım. Kaan, kazağımı yukarı doğru kaldırdı ve sıyırıp sırtıma baktı. Her şeyin ortaya çıkmasıyla onlara karşı koymayı bıraktım, nefes nefese sırtımı incelemelerini bekledim.

"Tamam! Tamam, bakın!" diye bağırdım. "Bakın," diyerek Elif ve Bahar'a da döndüm sırtımı. Sırtımdaki kemer izlerini ve o izlerin oluşturduğu kesikleri gözlerinin önüne serdim. "Dün gece yine dövdü beni! Yine karşı koyamadım, bir şey yapamadım. Oldu mu? Rahatladınız mı?"

Elif, iki elini de dudaklarının üstüne kapatmıştı, gözleri buğuluydu. Kaan ve Korhan, keyifsizce gözlerini gözlerimden kaçırırken Kaan'ın yüzünde gördüğüm şey öfke, Korhan'da gördüğümse çaresizlikti. Bahar yutkunmuş ve gözlerini benden kaçırmakla yetinmişti.

"Karan, kardeşim benim," diyerek öfkemi yatıştırmaya çalıştı Kaan, tıpkı kendi öfkesine yapmaya çalıştığı gibi. "Bizim derdimiz, senin sakladığını ortaya dökmek değil. Derdimiz sensin. Her şeyi tek başına sırtlanmaya çalışman, tek başına acı çekmen... Tamam, susmak istiyorsan susarız ama bizden niye saklıyorsun acını? Neden?"

"Polise gitmemiz gerekiyor," diyerek daha gerçekçi bir bakış açısıyla konunun seyrini tamamen değiştirdi Korhan. Hepimize baktı sırayla. Her zamanki alaycı tavrını bir kenara bırakıp oldukça ciddi bir ses tonu ve tavırla konuşmaya devam etti: "Artık polise gitmemiz gerekiyor, farkında mısınız?"

"Korhan, kes sesini," dedim öfkeli ama yatıştırılmış bir ses tonuyla.

"Annem ve Nisan, o adamın himayesindeyken kendimi düşünerek hareket edemem."

"Ya çıldıracağım!" Ellerini uzun ve kıvırcık saçlarından geçirdi Korhan, etrafında döndü. "Bıktım artık çaresizce bekleyişimizden! Her sabah, acaba Karan okula neresi morarmış olarak gelecek, diye düşünmekten yoruldum! O adam her gece sana ne yapacak, hangi gece bir daha uyanamayacaksın, bu sabaha çıkabilecek misin diye endişe etmekten yoruldum, Karan!" Hızla üzerime doğru adımladı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen yorulmadın mı? Sen hiç mi 'yeter' demiyorsun, Karan? Ben dayanamıyorum, sen nasıl dayanıyorsun?"

Yutkundum. Tek gözümden bir damla yaş aktı.

"Ben bu hayata doğdum. Farklı bir hayatın kucağından bu hayatın pençesine düşmedim," dedim tekdüze bir ses tonuyla. "Doğduğumdan beri her gün aynı şeyi yaşıyorum. Değişmedi. Ben alıştım," deyip elimin tersiyle dökülen yaşlarımı yok ettim. "Siz de alışın."

"Alışmak zorunda değilsin," dedi Elif daha sakin bir ses tonuyla. Yaşlı yanakları ışıldıyordu hafifçe kararan gökyüzünün altında. "Hiçbir şeye alışmak zorunda değilsin, Karan. Bizler de farklı hayatlar yaşamıyoruz, biliyorsun. Ama hiçbirimiz senin gibi canıyla sınanmıyor. Ölümle burun buruna yaşamıyor." Yanıma kadar geldi, tam önümde durdu ve başını kaldırıp gözlerime baktı. Dudakları titriyordu. "Gitme o eve, sana yalvarıyorum. O ev senin mezarın, gitme, Karan."

"Elif," diye adını sayıkladım yapmamasını istediğimi belirterek. "Annem ve Nisan o evde, onları yalnız bırakamam." Dudaklarımı ısırdım. "B-Babam, Nisan'a dokunmuyor ama en azından annemi hedef olmaktan kurtarabiliyorum. Bana yöneltiyor nefretini, anneme dokunmuyor."

"Öleceksin, Kaan," deyip hüngür hüngür ağlamaya başladı. Başını öne eğip ellerini göz yuvalarına kapattı ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Öleceksin bir gün."

Elimi yüzüne attım. "Ölmeyeceğim, söz veriyorum, yaşayacağım senin için." Gözlerimi diğerlerinde gezdirdim. "Sizin için. Az kaldı, dayanın biraz. Ben dayanıyorum. Bir sene sonra üniversite sınavımız var. Annemle Nisan'ı da alıp gideceğim buralardan. Siz de gelirsiniz benimle." Gözlerim tek tek hepsinin gözlerinde dolandı, bir cevap aradı fakat bulamadı. "Geleceksiniz, değil mi? Yalnız bırakmazsınız beni. Beraber İstanbul'da bir hayat kurarız, hem okur hem çalışırız. Bu hayattan kurtuluruz, olmaz mı?"

Çocuksu bir hayal olduğunun ben de farkındaydım. Hatta içten içe kendime gülüyor, bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Onlardan böyle bir fedakârlık istemem dahi bencilce geliyordu. Onlara vadettiklerimin zor olduğunun ve bir sene sonra, on sekiz yaşındaki beş çocuğun koskocaman bir şehirde hiçbir şeyleri olmadan hayatta kalmalarının zor olduğunun bilincindeydim. Ama... Ama her şeye rağmen bunun hayaliyle yaşamak ve bu umuda tutunmak, beni geceleri korkudan öldürmemek için tutunacak iyi bir daldı.

"Biz her zaman beraber olacağız, kardeşim," dedi Kaan ve bana sarıldı. Ellerini sırtıma koyamadı ama beni sıkı sıkıya sardığını hissettim. "Tüm zorlukların üstesinden geleceğiz, tüm kötülüklerden uzakta bir yaşam kuracağız. Kolay olmayacak, tozpembe olmayacak ama hayat bir gün bize de gülecek." Gözlerime baktı. "Biz kötü insanlar değiliz, olmayacağız da."

"Evet, olmayacağız," diye destekledi Bahar. "Hayata bir sıfır geriden başlamış olabiliriz. Ama bununla avunamayız. Değiştirmek bizim elimizde."

"Konuştu psikolog," diye hayıflandı Korhan.

"Korhan!" diye ağlamaklı bir sesle sabır dileyerek nefesini verdi Elif.

"Bir sene... Bir sene sonra her şey çok daha güzel olacak."

Kaan sustuktan sonra Bahar aramızdaki mesafeyi katetti ve kollarıyla Elif, Kaan ve beni kapsayacak şekilde bize sarıldı. Korhan daha gönülsüz ama mecburiyetle kolunu Bahar'ın omzunun üzerinden hepimize sardı, başını başıma yasladı.

"Masal karakteri gibi bir iyimserlikle yaşıyoruz ama haydi, hayırlısı," dedi keyifsizce.

Sarılmayı sonlandırdığımızda geriye çekildim ve bir kararan havaya bir de kolumdaki saate baktım. Saat geç olmaya başlamıştı. Babam birazdan eve gelirdi ve beni görmezse hırçınlaşabilirdi.

"İlaç saatim geliyor benim, gitsem iyi olacak."

"Dur," dedi Elif. Hızla çantasına atıldı ve bankın üzerinden alıp en küçük cebinden bir ilaç kutusu çıkardı. "Ben yanımda taşıyorum, bunu içebilirsin." Bana doğru uzattı ve yeniden çantasını karıştırıp bir su şişesi çıkardı. "Al babalım."

"Gözlerim yaşardı," deyip dalga geçerek gözlerini sildi Korhan. "Midem de bulandı tabii. Vıcık vıcık."

"Sevgili oldukları için olabilir mi, canım?" diye iğneleyici bir ses tonuyla Korhan'a döndü Bahar. "Sen anlamazsın tabii."

Bu sırada ben de ilacımı içmiş, kutuyu ve şişeyi tekrar Elif'e uzatmıştım.

"Sevgililik böyle bir şeyse hiçbir zaman evlenmeyeceğim," dedi Kaan.

"Kaan boku yedi," deyip el hareketi çekti Korhan. "İlk o evlenecek."

Korhan, evliliği ve aile olmayı korkunç bir şey olarak görürdü. Ne zaman konusu geçse ya kapatmaya çalışır ya da dalga geçerdi.

"Haydi oradan!"

"Aramızda en son evlenecek kişi de sensin o zaman."

Bahar'ın, Korhan'ı bozmak için kurduğu cümleye Korhan gülümsemekle yetindi ve arkasındaki beton duvara yaslanıp kollarını iki yanına konumlandırdı. Sağ ayağını kaldırıp sol ayağının yanına dik bir şekilde yerleştirdi. Hafif bir eğimle duruyordu.

"O zaman sen de en son evleneceklerden birisin," deyip göz kırptı.

Bahar gülümseyerek önüne döndüğünde Elif'le bir anlığına göz göze geldiler ve böylece Bahar'ın gülümseyişi uzun sürmedi, hemen silinip gitti. Bu konuyu Elif'le konuşmuştuk. Korhan'ın hareketlerini anlamlandıramadıkları için Bahar'ın daha temkinli davranmasını istiyordu. Hepimiz aralarındaki iletişimin farkındaydık fakat farkında olmayan kişiler de onlardı, bu iletişimi kuranlar da. Ne olduklarını, ne hissettiklerini kendileri dahi bilmiyordu.

"Neyse," deyip konuyu değiştirdim Elif ve Bahar'ın daha fazla gerilmemesi adına. "Ben kaçayım. Siz eğlenin."

Herkesle selamlaştıktan sonra kapıya doğru ilerleyecektim ki Elif'in arkamdan geldiğini fark etmemle duraksadım. O da bu duraksamamı fırsat bilip elime uzandı ve tuttu. Başı koluma değerken gözlerime bakıp, "Onlardan ayrı vedalaşalım istedim," dedi ve uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı. Morarmış kısmın tam üzerine... "Yarın seni okulda bekliyor olacağım. Mutlu uyu ve mutlu uyan, sevgilim." Gülümsemesiyle ben de gülümsedim. "Ve beni haberdar et, tamam mı? Senin için kek yapacağım."

Kulağına doğru eğildim.

"Keki Bahar'dan koru, lütfen. Fazla kıskanç, sabote ediyor sonra." Yutkundum, gözleri gözlerime değmişti. "Ve seni düşünerek uyuyacağım, sevgilim. Mutlu olmamam imkân dâhilinde bile değil."

Elif...

Elif benim en yakın arkadaşım, çocukluğum, dostum, öğretmenim, sırdaşım, suç ortağım, sevdiğimdi. Biri bitse biri kalıyordu. O ellerimi tutarken daha güçlü hissediyordum. Bana bu dünyada yalnız olmadığımı, sevilebileceğimi ve birini sevebileceğimi ilk defa o göstermişti.

Bu karanlık dünyadan bir çıkış yolum varsa eğer, o çıkış yolunu bana Elif'in göstereceğini biliyordum.

On yedi yaşımdaydım, on yedi yıldır bu dünyadaydım. Çok değil, iki ay sonra on sekiz yaşıma girecektim ve bu, on sekiz yıldır varlığımın acı çekmesi demek oluyordu. Kaç gece huzurlu bir uyku çektim, bilmiyordum. Oysa saysam parmaklarımın yetebileceği kadardı. Her zaman merak etmiştim. Mutlu ailelerin çocukları geceleri uyurken nasıl hissederdi? Annesi babasını seven, babası annesine iyi davranan ve ailesinde şiddetin, küfrün hiç bulunmadığı çocukların gözyaşları ne için akardı? Öyle çok merak ettiğim şey vardı ki bu hayata karşı, şu zamana kadar hiçbirine cevap alamamıştım ne yazık ki. Bir gün alabileceğimi de zannetmiyordum. Ne iyi bir babam vardı ne de mutlu bir ailem.

Yüzlerce kez adımladığım bu yolun evime çıkışı, beni hiçbir zaman güvende hissettirmemişti. On yedi yıldır hiçbir an korkusuzca yürümemiştim bu yolu. Şimdi karşısındaydım. Beyaz duvarları, bahçesinde rengârenk bitkileri, pencerelerinden dışarıya yansıyan görkemli, göz kamaştırıcı ışıkları vardı. Ama sanki dünyanın kör noktasındaydı ve ne güneş vuruyordu bu eve ne de ay ışığı. Öyle bir karanlık, öyle bir kasvet vardı ki üzerinde, hiç yaşam yoktu sanki içinde. Ölüm gibiydi bu ev. Nefes sesleri, adım izleri, gülüşler, sıcak yemek kokusu, huzur eksikti. Karşısında dururken ve onu izlerken omuzlarım hep çöküktü. Bu eve her girişim, bir sonraki güne çıkabilecek miyim, sorusunu doğuruyordu.

Bir mezarlık bile bu evden daha yaşam doluydu. Çünkü o mezarlarda uyuyan insanlar ölüyken bile bizden çok daha fazla canlıydı.

Elimi kalbime attım ve çocukluğumdan beri sıkışıp duran o et parçasına yaşamamız gerektiğini hatırlattım. Ardından korkak ama zorunda oluşumun verdiği kaçınılmaz sona yürüyen hızlı adımlarla bahçe kapısından geçerek girişe doğru ilerledim. Babam gelmiş olmalıydı, bahçe kapısının önünde ve bahçenin her yerinde siyah takım elbiseli adamlar vardı. Babam olmadığında da evin etrafında olurlardı fakat babam eve girdiği dakikadan itibaren sayıları artıyor, korumayı güçlendiriyorlardı. Yıllar boyu bunun sebebini çözememiştim ama babamın kendi çocuğuna bile böyle bir adam oluşu, dışarıda ne kadar fazla düşmanı olabileceği gerçeğini gözlerimin önüne seriyordu. Şaşırmıyordum.

Kapının önüne gelince pantolonumun cebinden anahtarımı çıkardım, titreyen elime hâkim olmaya çalışarak anahtarı deliğine soktum ve çıkarabileceğim en az sesi çıkararak bir defa sola doğru çevirdim. Kapı açılınca anahtarı delikten çıkardım ve cebime attım. Ardından parmak uçlarımla kapıyı ittirdim ve içeri girip ardımdan kapattım. Önüme dönüp sağ taraftaki merdivene ilerleyecektim ki evin yuvarlak şekildeki girişinde tok bir ses yankılandı, bir uyarıcı gibiydi. Yerimde kalakaldım ve sesin geldiği yere baktım kaçamak bakışlarla. Salon kapısının önündeki babam, elleri ceplerinde, bana bakıyordu. Ayakkabısının topuğunu yere vurarak çıkarmıştı o sesi. Ona bir şey dememi bekliyordu.

"Hoş geldiniz, Karan Bey," diye mırıldandı fakat bir mırıldanış ne kadar küçük düşürücü olabilirse o kadar küçük düşürücüydü. "Teşrif ettiniz." Bana doğru adımlamaya başladı. "Nerelerdesiniz?"

Başımı yerden kaldıramadım. O korkutucu film yine başlıyordu. O bana doğru adımlarken çekinerek ona doğru döndüm, dudaklarımı ısırıyordum. Omuzlarımı kendime doğru çekmiştim.

"A-Arkadaşlarımlaydım," diyebildim yalnızca. Bir yalan söylemeyecek veya bir bahane bulmayacaktım. Zaten hiçbir bahane, onun nezdinde kabul görmüyordu.

"Arkadaşlarınla vakit geçirmek için benden izin aldığını hatırlamıyorum," dediğinde tam karşımda durmuştu. "Sordun mu bana?"

"S-Sadece oturduk biraz. Bir yere gitmedim."

Gözlerimi kapatacağım sırada çenemde hissettiğim keskin bir ağrıyla gözlerim yuvalarından çıkarcasına aralandı. Beş parmağıyla çenemi kavramış, dudaklarımı sıkıyordu.

"Ben sana, saat beşte evde olacaksın, dedim mi, demedim mi?" diye kükredi üzerime doğru. Bir eli çenemdeyken bir eli hâlâ cebindeydi. "Sen benim sözümü hiçe mi sayıyorsun? Kimsin sen? Adam oldun da kendi kararlarını mı alıyorsun?" Yüzümde kocaman bir ağırlık yer edindi. Attığı tokadın sesi girişte yankılandı. Çok geçmeden çenemi tekrar kavradı. "Konuş, cevap ver!" derken çenemi öyle bir sıkıyordu ki konuşmamın imkânı yoktu. O da bunu istiyordu zaten. Konuşmak istesem bile o izin vermediği sürece konuşamayacağımı biliyordu.

Gözlerimin önünde biriken yaşlar etrafı görmemi zorlaştırırken adımın girişte yankılanmasıyla babamın omzunun üzerinden, mutfak kapısının önünde Nisan'ı gördüm. Kardeşimi...

"Karan!" diye bağırdı. Adımı korkuyla haykırışıyla hiç beklemeden bize doğru koşmaya başladı. "Baba! Baba, bırak!" diye atılarak aramıza girdi ve babamın kolunu çekiştirerek çenemi avucunun içerisinden kurtarmaya çalıştı.

"Nisan, odana çık!" diye bağırdı babam lakin ne gözlerini gözlerimden çekmişti ne de istifini bozmuştu. Nisan'a bakmıyordu bile. "Odana çık!" diye yineledi cümlesini çok geçmeden. "Haydi!"

Nisan onu dinlemedi, durmadı. Tüm gücüyle babamın elini çenemden çekti ve aramıza girdi. İki kolunu da açarak beni arkasına aldı, korudu. Bense arkasında, iki duvarın kesişimi olan köşeye sinmiştim. Çenem titriyor, gözlerimin önünde biriken yaşlar dökülmek için sıra kolluyordu fakat babam ağlamama dahi izin vermeyen bir adamdı. Eğer o yaşlar dökülürse sırf bunun için bile bana saldıracağını biliyordum.

"Baba, yapma," dedi nefes nefese. "Her gece, her gece ağabeyime dokunmana katlanamıyorum! Hiç mi için sızlamıyor? Daha dün gecenin izleri geçmedi," diye mırıldandı ve hiç duraksamadan ekledi: "Daha..." Nefeslendi. "Karan'ın hiçbir izi iyileşmiyor ki! İçindeki öfke, her gece tekrar yaralıyor onu! Ağabeyimi en son ne zaman yüzü gözü şiş olmadan, morarmadan gördüm, hatırlamıyorum." Titreyen sırtı göğsüme değiyordu. Nisan benden iki yaş küçüktü ve boyu da benden kısaydı. Kız kardeşimdi. Ama sanki büyük olan oymuş gibi beni koruyan oydu. "Yapma artık, lütfen."

"Nisan, çekil şuradan!" diyerek Nisan'ın kolunu kavradı babam. Hiçbir zaman Nisan'a şiddet uygulamamıştı, kolunu şu an sıkı sıkıya kavrayışı bile fazlaydı aslında. "Ağabeyinin akıllanacağı yok, kurallarımı hiçe saymaya devam edecekse sonuçlarına katlanacak!"

Haksızlığa uğramış bir ifadeyle dudaklarımı büktüm.

"Ben senin adamlarından biri değilim, baba," dedim bir cesaretle, aniden. Konuşmamla onun da Nisan'ın da hareketleri yavaşlamıştı. Babamla göz gözeydim, Nisan'sa bir elini elime atmıştı önümde dururken. "Ben senin düşmanın değilim. Ben senin çocuğunum. Her zaman bana bir an olsun sevgiyle yaklaşmanı bekledim ama sen bir eksikle doğmuşum gibi hiçbir zaman sevmedin beni." Yutkundum, biriken gözyaşlarım aktı o an. Babam, her zamanınkinin aksine duraksamış ve beni dinlemişti. Bu bile inanılmazdı. "Hatayı hep kendimde aradım, kendimi suçladım, akılalmaz yasaklarına ve kurallarını bile belki beni seversin diye kabullendim." Başımı iki yana salladım umutsuzlukla. "Olmadı, sevmedin beni, sevemedin. Ya öldür beni ya da rahat bırak artık. Eksiksem de kabullen eksiğimi." Çenemi dikleştirdim ve dilimin ucunda bekleyen son cümlemi de döktüm dudaklarımdan dışarıya. "Çünkü ben kabullendim babamın sevgisizliğini, kötü biri oluşunu."

"Sen, kendini sevilmeye layık mı görüyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Senin gibi bir oğlum olacağına ölseydin, doğmasaydın keşke!"

"Öldür o zaman beni," dedim tüm kırgınlığımla.

Cümlelerim onu üzmedi, rahatlatmadı, durdurmadı. Dudaklarım birbirine kapandığı an Nisan'ı bir hiddetle aramızdan çekti ve bana saldırdı. Kü-

fürler, hakaretler ve on yedi yıldır duyduğum her cümlenin aynısıyla beraber boğazıma sarıldı. Kaç tokat yedim, kaç defa başımı duvara vurdu, kaç defa öfkeyle saldırdı bana, sayamadım.

Nisan'ın bağırışları yankılandı evin içinde, annem uyudu.

Kalbim tekler gibi oldu, duracak sandım, annem uyudu.

Kanım beyaz duvara bulaştı, annem uyudu.

Babam, boğazıma sarılıp nefesimi kesmeye başladığında gerçekten öleceğimi hissettim. Sanırım oluyordu. O, yıllardır istediği şeyi yapıyordu. Tüm parmakları, nefeslerimden nefret edercesine bir hınçla sıkıyordu tenimi. Bense yapmaması için ellerimi kaldırıp ellerine koymuyordum bile. Onun gibi ben de bunu istiyordum. Ellerim aşağıda, ayaklarım yerden kesilmiş bir şekilde beni öldürmesine izin veriyordum. Kardeşim, babamın arkasında çığlık çığlığa yapmamasını istiyor, engel olmaya çalışıyordu ama o durmuyordu. İçindeki o nefret, gözlerinin içinde bir ışık gibi parlıyordu. Ben, nefretin neye benzediğini gözlerinde görüyordum. Öz babam, hiç acımadan beni boğuyordu. Ve annem... Annem uyuyordu.

Çünkü annem, uyumadan zihninin içinde yaşayanlarla nefes almaya devam edemezdi.

Olsun. Belki annemin en azından uykusunda mutlu olan bir oğlu vardır. Belki onun mutluluğuna sığınıp bizden kaçıyordur.

Gözlerimi kapatıp sonsuz bir karanlığa teslim olacağım sırada kulaklarımda yüksek bir ses yankılandı ve ciğerlerim nefeslerle doldu. Boğazımdaki güç kesildi ve yere düştüm, göğüs kafesim dur durak bilmeden hızla kalkıp inmeye başladı. Bir elim zemindeyken diğer elim göğüs kafesimin üstündeydi. Gözlerim karanlıktan kaçıp açılmaya başladığında etrafa baktım, babamın yerde uzandığını gördüm. Her yerde kırık cam parçaları ve demetin içinden savrulmuş çiçekler vardı. Nisan, babamın başına vazoyla vurmuş olmalıydı.

Kulaklarımda sesler can bulduğunda bir tek Nisan'ın sesini duyuyordum.

"Karan! Karan, iyi misin? Karan, nefes al. Buradayım. Ağabey, buradayım!"

Elleri, nereye koyacağını bilemez şekilde vücudumda dolaşıyordu. Kendime geldiğimde elini tuttum ve gözlerine baktım.

"N-Ne yaptın sen?" diye sorabildim güçlükle.

"İyi misin?" diye bağırdı. Ardı ardına sıraladı sorularını. "K-Kalbin, iyi mi?" Göğsüme dokundu. "İlacını içtin mi?"

"İyiyim," dedim sakinleşmesi için ve avucumdaki elini sıktım. "Merak etme, iyiyim. İçtim ilacımı."

"Karan," dedi nefes nefese ve bir eli elimin içindeyken diğer elini yanağıma attı. Ağlıyordu. "Kaç, ne olursun! Kaç bu evden. Kurtar kendini." Başını iki

yana salladı, hıçkırıkları bir düğüm olup nefesini kesti. "Babam uyandığında her şey çok daha kötü olacak. Ne olursun, kaç."

"Nisan... Siz," dedim sessizce. Gözlerimi gözlerinden aldım ve merdiveni takip edip üst katın balkonundan annemin odasının kapısına baktım. "Annem... Yapamam."

"Karan," dedi inatla, yalvarır gibi. "Babam bana bir şey yapamaz. Yapmaz. Yıllardır acı çeken sensin. Yıllardır kırılan, dövülen, yakılan sensin. B-Bana dokunmuyor bile." Suçluluk duyuyordu. Babam, Nisan'a asla kötü davranmazdı. İyi bir baba değildi ama Nisan hiç fiziksel şiddet görmemişti. Hep psikolojik şiddetle kalmıştı bir noktada. Babamın nefreti bana ve annemeydi. Ben ölmemiştim ama yaşamıyordum da. Annemse sona gelmişti, ötesi yoktu. Ona verebileceği zararın en fazlasını zaten vermişti. "Anneme de ben sahip çıkacağım, söz veriyorum. Ben varken dokunamayacak anneme, lütfen, Karan. Bu adamdan, ölmeden kurtulman için son şansın bu. Lütfen. Kaç."

Kollarımdan tuttu ve ayağa kaldırdı beni. Kanlar dudaklarımdan boynuma doğru akarken kapıya sürükledi vücudumu ve kapıyı açıp son kez gözlerime baktı. Bense önce ona baktım, ardından evin içine, yerde yatan o caniye ve annemin odasının kapısına...

"Nisan," dedim bilemez gibi.

"Korumalara, içeri birinin girdiğini ve babama bir şey yaptığını söyle. Ben halledeceğim."

"Korumalar öyle bilse ne olacak?" diye sordum sinirle. Sinirim ona değil, yaşanan bu durumaydı. İçime sinmiyordu. "Babam uyandığında senden hesap soracak."

"Bir şey olmayacak, merak etme." Elini yüzüme attı, yaralarımı okşadı. "Git, ağabey. Lütfen. Gitmen gerekiyor, arkana dahi bakmadan git." Parmak uçlarında yükseldi, uzanıp yanağımı öptü, sarıldı. "Seni seviyorum, Karan. Seni çok seviyorum."

Sıkı sıkı sarıldıktan sonra gözlerine baktım ve mahcup bir ifadeyle beni affetmesini söyledim hiç konuşmadan. Ona ağabeylik yapamamıştım. O benim kardeşimdi ama bana ablalık hatta bazen annelik yapmıştı. Beni babamın şiddetinden koruduğu geceler olmuştu, tıpkı bu gece gibi. Koruyamasa da yaralarımı sarmış, göğsünde uyutmuş, yatağında saklamıştı. Gözlerine son defa özür dilercesine baktıktan sonra bir damla yaş aktı ve yaramın üzerinde kayboldu, kanıma karıştı.

"Seni seviyorum, Nisan."

Kapıdan çıktım ve merdivenden indim. Nisan kapıyı arkamdan kapatırken ben de bahçe kapısına doğru ilerlemeye başlamıştım. Babamın adamlarının önünden geçip kapıdaki korumaların yanına geldiğimde nefes nefese bir

şekilde yardım istemeye başladım. Bu kapıdan başka türlü çıkışım yoktu.

"Yardım edin! Biri babama saldırdı, bir şey oldu! Yardım edin!" diye bağırmamla hızla silahlarına davrandılar ve demir kapıyı açıp içeri girdiler, eve doğru koşmaya başladılar. "Nefes almıyor, bir şey yapın!"

Onlar eve doğru ilerlerken ben, kapıda bir başıma kaldım ve son defa eve doğru baktım. Öfkeyle yumruklarımı sıkıp kapının yanındaki duvara geçirdim ve bir daha arkama bakamadan demir kapıdan dışarı çıktım, koşmaya başladım.

Gözlerimden yaşlar aktı, hüngür hüngür ağladım, hıçkırıklarım boğazıma dizildi ve öksürüğe dönüştü, soğuk rüzgâr yüzümdeki kanlara değdi, yakıp geçti ama ben bir saniye dahi durmadım, koştum yalnızca. İçimde hiçbir zaman büyümemiş olan o çocuğun yaşadığı kalp kırıklığı can buluyor, yaşadığım bu hayata lanet okuyordum. Canım daha öncekilerden daha fazla yanmamıştı aslında. Ne babam kaynar suyla tenimi yaktığında ne de ilaçlarımı benden saklayıp can çekişmemi istediğinde canım bundan daha az yanmıştı. Küçücük bir çocukken nefretle tanıştığımda daha az yanmamıştı ama şimdi bir yolun sonundaydım sanki.

Evden yeterince uzaklaştığımda ve evin etrafındaki ormanlık alandan çıkıp ara sokaklara giriş yaptığımda adımlarımı yavaşlattım. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım, ekranı aydınlattım. Gözyaşlarımı silerken yeni bir mesajın olduğunu gördüm. Elif'tendi. Mesaja tıkladım. Gördüğüm mesajla gülümsedim, sonra tekrar ağlamaya başladım.

Kimden: Elif

"Bak, sana kek yapıyorum."

Kek kalıbını kucağında tuttuğu ve arkasında da Bahar'ın olduğu bir fotoğraf vardı.

"Bahar'dan da koruyorum, merak etme."

Saatler sonra bir mesaj daha atmıştı.

"Kek çok güzel oldu, yarın için çok heyecanlıyım. Umarım beğenirsin."

"İyi geceler, sevgilim, mutlu uyu."

Telefon ekranını kararttım ve ağlayarak yürümeye devam ettim. Adımlarım beni evime, Çatı'ya götürdü. Etrafa bakındım, kimse yoktu. Ama yalnız değildim. İnsan evinde yalnız hissetmezdi. Dakikalar sonra bir duvarın üstüne çıkıp oturmuş, yıldızları izlerken bulmuştum kendimi. Zihnimin içi, düşüncelerimle öyle doluydu ki hareketlerimi takip edemiyor, farkına varamıyordum. Bundan sebep olmalı ki zihnimdeki düşünceler, tüm vücuduma ağırlık yapıyordu. Omuzlarım her zamanki gibi çöküktü. Hayatın omzuma yüklediği ağırlıklar kamburumu çıkarmıştı, öyle hissediyordum.

Göz bebeklerimin önünde biriken yaşlar yanaklarıma dökülüyordu ama ne ağladığıma dair bir ses çıkıyordu dudaklarımdan ne de yüzümde bir mimik oynuyordu. Gözyaşlarımın sıcaklığı yanaklarımda can buluyor, ardından gittikçe soğuyordu. Yaşlar akıyordu ama ağlamıyordum sanki. Burukça dudaklarımı birbirine bastırdım, ellerimi oturduğum duvarın iki yanına yasladım.

Yıldızları öyle çok izledim ki yerinden kaybolan her bir yıldızı fark ettim. Birileri, bir yerlerde yıldızları gökyüzünden topluyor olmalıydı.

Başımı öne eğdim ve beş kat aşağıya baktım. İlk defa yüksekten korkmuyordum, düşmekten de.

Yanımda duran telefonu elime aldım, ekranını aydınlattım, şifresini girip Elif'in mesajlarına tıkladım yine. Profil fotoğrafını büyüttüm, baktıkça daldım, karanlığı beni içine çekti. Simsiyah saçları vardı; ince, kendisi gibi narin, her an kopabileceklermiş gibi güçsüzdü. Avucum kadar küçük bir yüz, güldüğünde dudaklarının etrafında beliren kırışıklıklar ve dudağının solunda ufacık bir ben... Ona baktıkça gülümsediğimi dahi fark edemiyordum. Ona âşık mıydım, bilmiyordum. Aşk neydi, onu da bilmiyordum. Onu seviyordum. Ona minnet duyuyordum. O benim ailemdi. İkimiz de ailesi olmayan çocuklardık, bu yüzden böyle bağlanmıştık birbirimize. O benim yaralarımı umursayan, bakıp geçmeyen ilk insandı. Bana hayata tutunmam için sebepler vermişti.

Ekrana uzunca basılı tuttum ve ses kaydını aktif hâle getirdim. Bir süre konuşmadım, öylece bekledim.

"Elif," dedim saniyeler sonra. "Canım, çocukluğum, sırdaşım. Bu gece bir şeyleri halledemeyeceğimi anladım. On yedi yaşımdayım. Her şeyin geçeceğini biliyorum. Hep senin söylediğin gibi... Her acı bir gün mutlaka dinecek. O acının, o yaranın yerini bile unutacağım. Ama... Ama ben artık o acının, o yaranın geçmesini istiyor muyum, emin değilim. Geçtiğinde sil baştan yaşayabilecek miyim, bilmiyorum. Hayat defterim öyle çok karalandı ki bana yer kalmadı. Sıkışıp kaldım uçurumun kenarında. Kalbim daha fazla dayanmıyor. Özür dilerim. Sana söz verdim; yaşayacağım, dedim ama çıkış yolu bulamıyorum. Çok yoruldum ama ben korkmadan uyuyamıyorum bile."

Derin bir nefes böldü cümlelerimi. İçim titredi.

"Beni tanıdığında babasından dayak yemiş küçük bir çocuktum, hâlâ o çocuğum. Büyüyemedim bir türlü. O adama karşı koyamadım. Sana..." deyip gülümser gibi oldum ve bu sesime de yansıdı. "Liseyi bitirince evleneceğimizi söylemiştim. Bir aile kuracaktık, bir yuva. Ve o yuva, ne benim aileme ne de senin ailene benzeyecekti. Biz, bize verilmeyen hayatı kendi ellerimizle inşa edecektik. Çünkü sen demiştin; bizim, bizden başka bir şansımız yok, diye. Yanlışsın, Elif. Senin benden çok daha fazla şansın var. Sen, bir insana verilebilecek en büyük şanssın ve bunu, benim gibi ümitsiz bir vakayla harcamanı istemiyorum. O şansı kendin için kullan, olur mu? Hayallerini gerçekleştire-

bilirsin, bensiz de ayakta durabilirsin. Benim dizlerime o kadar çok vurdular ki artık sen ellerimden tutarken bile ayakta duramıyorum. Oysa sen yaşayabilirsin. Gülebilirsin. Hem biliyor musun, hep istediğin gibi çok güzel bir anne olursun."

Telefon elimde dururken kazağımın kollarıyla gözyaşlarımı sildim, burnumu çekip dudaklarımın arasından nefeslerimi bıraktım.

"Elimden tuttuğun için teşekkür ederim. Benim yerime savaştığın için... Sen, benim en iyi arkadaşımsın. Sen, benim oyunları sevmemi sağlayan kişisin. Hayat da bir oyuna benziyor ama ben oyun oynayamayacak kadar gururu kırılmış bir çocuğum. Özür dilerim." Onu daha fazla üzmemek için gülümsettim kendimi zorla ve sesimi yükselttim. "Ben yokken de kek yapmaya devam et, tamam mı? Bahar'a bakma. Harika keklerin var. Hayatımda yediğim en güzel kekler... Kimse bana kek yapmadı senden başka. Ben de istemedim zaten. İlkokula giderken kantinden hep kek almak isterdim. Tüm arkadaşlarım alırdı ama babam bana para vermezdi, alamazdım. O, acı çekmem için bana her şeyi yasaklarken sen, bir gün karşıma elinde dünyanın en güzel kekiyle çıkageldin."

Dudaklarım titredi. Daha fazla ses kaydına devam edemeyeceğimi anlayınca tüm cümlelerimi yuttum.

"Bir yerlerden seni izliyor olacağım. Yaşlandığını görmek istiyorum. Kendine iyi bak."

İyi geceler, sevgilim, mutlu uyu. Benim yerime de...

Ses kaydını sonlandırdım, ardından mesajı gönderdim. Ekranı karartıp telefonu yanıma bıraktım.

"Yaşamaktan vazgeçtim," diye mırıldandım boşluğa bakarken. "Zaten bu hasta kalbimle daha ne kadar yaşayabilirim, bilmiyorum. Özür dilerim, anne. Hayat beni sevmedi. Ben de onu sevemedim. Belki... Belki uykularındaki kadar mutlu olurum gittiğim yerde."

Oturduğum yerden kalktım ve duvarın üzerinde ayakta durdum. Sırtımı boşluğa, yüzümü Çatı'nın kapısına döndüm. Bakmadan boşluğa bıraksam kendimi, her şey daha kolay olacaktı. Kollarımı iki yana açıp bedenimi karanlığın kollarına teslim ettiğim an her şeyin bittiğini ve acının dindiğini hissetmiştim ki varlığım boşlukla savaşırken adım yankılandı kulaklarımda. Ben ne olduğunu anlayamadan bir el avucuma kapandı, bileğimi kavradı sıkıca. Gözlerimi açtığımda karanlıkla yüz yüzeydim. Başımı yukarı kaldırdım ve elimi tutan elin sahibine baktım. Korhan'dı. Bir elimi tutuyor, beni yukarı çekmeye çalışıyordu.

"Karan, elimi tut!" diye bağırdı ama ben çaresizce iki yana salladım başımı. "Karan! Haydi, kardeşim, elimi tut!" Gözleri gözlerime değdi. "Sensiz biz

nasıl devam edeceğiz, düşündün mü hiç? Edemeyiz, Karan. Edemeyiz. Çatı başımıza yıkılır, altında kalırız! Yapma!"

Gözlerimi aşağıya çevirdiğim an vücudumu bir endişe kapladı. Ölümden korkmuyordum ama geride bıraktıklarım için endişe duyuyordum. Annem ve Nisan yapayalnız kalacaktı bu hayatta, o zindanda. Sevdiklerime bir yara açacaktım.

"Haydi, gel, kardeşim," diyerek elimi daha sıkı kavradı ve tüm gücüyle yukarı çekti beni. "Haydi, Karan! Yapma, lütfen! Vazgeçme bizden!"

Yutkunup diğer elimi de ona doğru attığımda sevinçle elimi tuttu ve avucumu duvara yasladı. Hem ondan hem duvardan güç alıp çıktığım an Korhan belime sarıldı, beni yüksek duvarın üzerinden Çatı'nın zeminine çekti. İkimiz de yere düşmüştük bu hareketiyle. Nefes nefese kalmış bir şekilde soluklanırken Korhan'ın göğsüne yaslandım, ağlamaya başladım. O da ağlıyordu benim gibi.

"Neden yaptın bunu? Neden?" diye bağırdı ağlarken fakat bağırışı da, sorusu da öfke dolu değil, yara doluydu. Bunu yaptığım için yara almıştı. "Neden vazgeçtin kendinden, bizden? Halledecektik hani?"

"Halledemedim, yapamadım," dedim başımı göğsünde iki yana doğru sallayıp ağlarken. "Bu kadar nefretle yaşayamadım."

Elini saçlarıma attı ve dudaklarını bastırarak öptü, acısı tenime işledi.

Sustum ve öylece kalakaldım orada. Yaşamak kadar yaşayamamak da zordu. Ben ikisini de beceremeyiştim bir türlü. Sıkışıp kalmıştım bir köşeye, o köşede dönüp duruyordum. Bir gün bu girdaptan çıkabilir miydim, umudum yoktu. Bununla yaşamayı öğrenmek de istemiyordum. Bir hayli tecrübeliydim bu konuda ama tecrübem, beni dayanıklı kılmıyordu. Buna dayanamıyordum. Taştan duvarları yoktu kalbimin ve bu nefreti içine sığdıramıyordu. Çünkü benim gibi hiçbir çocuğun kalbi, bunca nefrete ve bunca kine sığınak olacak kadar büyük değildi.

Eğer kalbim, avucum kadarsa benim kalbime sadece hastalığım sığardı. Bir delik vardı orta yerinde, oradan dışarı da zehrim sızardı.

Kalbim hasta doğmuştu ama hasta ölmesini istemiyordum. Kalbim çürüsün istemiyordum. Göğsüm mezar koksun istemiyordum.

O an bir yıldız daha kaydı gökyüzünden. Bir hırsız, bir yıldızı daha topladı geceden.

"Oysa benim ruhumda savaş var. Durmadan ölüyor içimdeki insanlar."

William Shakespeare

BÖLÜM 3
ÖLÜ KIRLANGIÇ VE GİZLİ DEFTERİ

Yaşat. Pencerenin önüne konan o kırlangıcı al içeri, tut sözünü, yaşat kalbini. Yaşat ki yaşasın hasta kalbin. Yaşat...

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.25

Kaan Sezer

Karan'dan dakikalardır ses gelmiyordu. Telefonun diğer tarafından bir küfür, ardından ani bir fren sesi gelmiş ve Karan çığlık çığlığa Karya'nın adını haykırmıştı. Arabanın farlarını yakıp gaza daha sert bastım ve yanımdaki Korhan'a dönüp kucağındaki dizüstü bilgisayarının ekranına baktım. Karya'nın telefon sinyalini takip ediyordu. Hastaneden taburcu olduktan sonraki her gece kâbus görerek uyandığı için telefonuna konumunu görebileceğimiz bir takip uygulaması indirmiştik. Korhan'ın teklifiydi. Karya, kendini daha güvende hissetmişti böylece. Bu yaptığımızın şimdi lazım olabileceğini hiçbirimiz tahmin bile edemezdik fakat hep beraber kahkahalarla yılbaşını kutladığımız geceyi, kimsesizliğin cirit attığı bir ormanda sonlandırıyorduk işte.

Göz bebeklerim karanlık gecenin içinde, araba farlarının aydınlattığı yolda, yine farları yanık üç araca rastladığında ayağımı gazdan çektim, sert bir şekilde frene bastım.

"Korhan!" diye bağırdım, elimi yanımda oturan Korhan'ın omzuna attım. Korhan ani frenim ve ona bağırarak dokunuşumla başını kaldırdı, endişe dolu gözleriyle önümüzdeki manzaraya baktı. "Korhan! İn, in!"

Korhan ve ben aynı anda arabanın kapılarını açtık ve aşağı indik. Açık kapıların ardından birbirimize baktık. En önde Mey'in arabası vardı. Üzerinden dumanlar yükseliyordu. Bir ağaca çarpmış ve neredeyse yarısı yok olmuştu. Onun hemen arkasında Karan'ın arabası vardı, yolun sağına doğru kırarak durmuş ve kapısını açık bırakmıştı. Karan'ın arabasının birkaç adım arkasında ise Armin'in arabası vardı. Karan'ın aksine, tek şeritli yolun

soluna doğru kırmıştı ve bu yüzden tüm yolu ikisinin arabası kapatmıştı. İrislerimde, birkaç metre önümdeki enkazın yansıması dalgalanırken zorlukla yutkundum.

"Kaan..." diye mırıldandı Korhan, girdiği şokun etkisinden kurtulamamıştı. "Armin'in arabasının ne işi var burada? O, kızlarla dağ evinde kalmamış mıydı?"

"Bilmiyorum! En son Nehir'i sakinleştirmeye çalışıyordu!" Cümlelerim biter bitmez duraksadım ve arkasından çekilip ufak bir dokunuşla kapıyı kapattım. "Korhan... Azra ve Bahar," dediğimde Korhan başını reddedercesine iki yana salladı. "Ara çabuk! Çabuk Bahar'ı ara!"

"Ya of!" diye bağırdı Korhan. Telefonuna davranmıştı. Ben de aynı şekilde elimi pantolonumun cebine atmış ve rehberime girerek en baştaki isme, Azra'ya tıklamıştım. "Evde kalacaklardı! *Bana güven, Karya'yı alıp geleceğim,* demiştim! *Karışmayın siz, biz halledeceğiz,* demiştim!"

"Aç, Azra," diye yalvarırcasına sayıkladım. "Aç, yalvarırım, aç!"

"Bahar... Bahar... Bahar... Yapma, şimdi yapma."

İkimizin de telefonlarından yükselen sistematik o sese bir yanıt bulamadığımızda Korhan'la göz göze geldik. Başımızı iki yana salladık. Telefonumu cebime attım, hızlı adımlarla arabanın arkasından dolanarak Korhan'ın yanına ulaştım ve omzuna dokunup aynı anda ormana giren patika yola doğru koştuk. Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar sıkken zifirî karanlık ormanın içinde bir aydınlık arıyor, sis ve çalılıkların arasından bir insan bedeni seçmeye çalışıyorduk lakin yoktu. Hava öylesine kararmış, gece ormanın üzerine tüm günahları saklar gibi öylesine çökmüştü ki bu soğuk ve ıssız yerde omzuma değerek yanımdan geçen birini dahi görmem çok güçtü.

"Karya!" diye haykırdı Korhan. Ses tellerinin yıprandığını hissetmiştim bağırışıyla, tüm orman yankılanmıştı. İçindeki acı, hırıltılı bir şekilde boğazına tırmanmıştı. "Kuzucuk, geldik! Korkma! Karan!"

"Karya, geldik, ağabeyim! Geldik!" diye bağırdım sesim Korhan'ın sesine karışırken. "Geldik, dayan!"

"Karya! Neredesin? Bahar!"

"Karan! Karan, ses ver! Buradayız!"

Cümlelerim dilimden döküldükten sonra dudaklarımın arasındaki boşluk kapanmadan ormanda bir silah sesi duyuldu, Korhan da ben de olduğumuz yere sabitlendik. O, öne doğru savrularak bir ağaç kovuğuna tutunurken ben, bastığım çalılıkların kırılma sesiyle o çalının üstüne bir mıh gibi saplanmıştım. Tek bir kurşun sıkılmıştı. Korhan'la göz göze geldiğimiz an titreyen nefeslerimiz birbirine sarılacaktı ki tüm ormanı yakıp yıkan,

feryat figan bir yakarış yankılandı ağaçların arasında. Bir çığlıktı. Tüm kuşlar, o çığlığın etkisiyle kanat çırptı; kurtlar ve tilkiler uludu. Karya'nın sesi, bedenini aşarak tenini yırtarcasına yükselmişti göğe.

"Korhan... B-Bir şey oldu! Birine bir şey oldu!"

Korhan başını iki yana salladı. Korkuyla etrafa bakıyor, her yeri kolaçan ediyordu ama kimse yoktu.

"Karan! Azra! Bahar! Ya delireceğim, biriniz ses verin! Neredesiniz?" Sesim çaresizce kısıldı, gitgide gücüm tükendi. "Hangi birinizi bulacağım ben bu cehennemde?"

Bağırışlarım fayda etmezken Korhan silah sesinin geldiği yöne doğru baktı ve "Ses buradan geldi, haydi!" diye bağırdı. Ne ironiydi ki Korhan'la yerleri değiştirmiştik sanki. Ben, o görkemli ve hiçbir şeyden etkilenmeyen duvar gibi görüntümün aksine çok daha umutsuz, çaresiz bir hâldeyken hiçbir olayı gözünde büyütmeyen ve çok daha kırılgan olan Korhan, benim suretime bürünmüş, pes etmeden savaşıyordu. Bağırışıyla beraber yeniden koşmaya başlayacaktık ki ikimiz de işittiğimiz küçük bir fısıltıyla duraksadık. Elimi Korhan'ın koluna attım ve bir adım önümde dururken hareket etmemesini sağladım. Gelen fısıltıyı duyup duymadığını anlamak için gözlerine baktım. O da aynı bakışla beni teyit ediyordu.

Başımı soluma doğru çevirdiğimde kulaklarımda can bulan fısıltının kaynağını birkaç metre ötemde, ruhum tenime değse dahi görmeyeceğim karanlıkta, bir çalılığın önünde gördüm.

"K-Kaan... K-Kaan, buradayım... K-Kor-"

"Karan, kardeşim!" diye acıyla ismini mırıldanarak ona doğru koştum. Ben aramızdaki metreleri adımladıkça o karanlık, Karan'ın baştan ayağa siyah giyinmiş bedenine dönüştü. Yüzüstü yatan bedeninin yanına çöktüm ve bedenini sırtı toprağa değecek biçimde çevirip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Korhan da Karan'ın diğer tarafına geçtiğinde korku dolu bağırışlarımız dolduruyordu aramızdaki boşluğu. "Karan! Bak bana! İyi misin? Aç gözlerini! Karan, aç gözlerini, yalvarırım! Karan, yapma! Yapma, ne olursun! Ne olursun, yapma, kardeşim!"

Hayatım boyunca her zaman duvar gibi bir suratım, soğuk bir meltemim, hissiz cümlelerim, sert bakışlarım olmuştu fakat konu Karan olduğunda bunların hiçbiri kalmıyordu. Çünkü ben onunlayken annesinin mezarının başında ağlayan kimsesiz bir çocuğa dönüşüyordum. Çünkü ne o ne de ben annelerimizi zalim bir yazgıdan sakınabilmiştik. Yine eskiden olduğu gibi hıçkırarak ağlamaya başladığımda, onun canı çekilmiş gibi avuçlarımdan düşen başını tutan kişi, yirmi iki yaşındaki Kaan değil, on dört yaşındaki Kaan'dı. Küçülmüştüm, arkadaşımın ölmemesi için yalnızca ağlayabiliyordum.

"Karan..." diye adını mırıldandı dudaklarım titreyerek. "Dedim sana! *Bekle bizi,* dedim!" Kucağımda duran Karan'ın başına doğru kapandım ve alnımı alnına yasladım. "Karan, aç gözlerini..."

"Karan! Karan, buradayız, kardeşim! Karan, aç gözlerini, yalvarırım! Aç!"

"Korhan!"

Ormanın içinden ağlayarak bir yardım çığlığı yükseldiğinde Korhan, Karan'ı sarsmayı bırakmış ve kısa bir anlığına ileriye doğru bakınmıştı. Karya'nın feryadıydı bu. Korhan aceleci, endişe duyan gözleriyle Karan'ın bedeninin etrafını taradı. Çok geçmemişti ki aradığı şeyi bulmuş olmalıydı, kenarda duran silahı avuçladı. Ardından hızla bana döndü yüzünü. Gözlerimin içine baktı kararlılıkla. Tek eliyle ensemi kavradı, benim de onun gözlerine bakmam için yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Kaan, beni dinle. Sakin ol ve işini yap! Ben, Karya'nın peşinden gidiyorum. Onun ve diğerlerinin bize ihtiyacı var! Anlıyor musun?" Onu dinlesem de işitemediğimin farkındaydı. Ellerini omuzlarıma atıp aniden sarstı tüm vücudumu. Bu ani sarsılmayla dikkatimi topladım, yanağımı ıslatan yaşlarımı yok edip derin bir nefes çektim içime. "Kendine gel ve Karan'a yardım et! Doktor olan ben değilim lan! Ağlayacak vaktimiz yok! Duydun mu? Bu ormandan hep beraber çıkmak istiyorsak soğukkanlı olmalıyız!" Gözlerime baktı, bir cevap aradı. "Kaan, tamam mı?" diye yineledi bir cevap istediğini belli edercesine. Yutkunup başımı salladım ve gözyaşlarımı silip hızla oturduğum yerden kalktım. "Güzel," deyip omzuma dokundu ben ayaklanırken. "Karan'ı yaşat!" diye bağırdıktan sonra az önce silah sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Avuç içlerimle ıslanan yüzümü sıvazlayıp kuruttum ve hızla yapmam gereken işe koyuldum. Karan'ın siyah gömleğinin düğmelerini açtım. Nabzını yokladım, işaret ve orta parmağımın altında atan damarıyla derin bir nefes verdim. "Karan, haydi, diren. Diren, kardeşim," diye beni duyması için seslendim, baygındı. "Sen nelere direndin, bunun da üstesinden geleceksin! Duyuyor musun beni? Karya da iyi olacak, merak etme!" Ses tonumu yükselttim ve bir yandan işimi yaparken bir yandan da Karan'ın beni duyması için çabaladım. Bedenini yana doğru çevirip tek bacağını karnına çektim ve vücut ağırlığını düz bir şekilde uzanan bacağının üstüne verdim. "Kendine gel, kardeşim, haydi! Yapabilirsin, yapabilirsin, Karan!"

Aldığım tüm eğitimler, gördüğüm tüm vakalar ve seçtiğim mesleğin gereklilikleri, konu kendi canımdan bir insan olunca aniden silikleşmişti. Belki normal bir zamanda çok daha kolay bir şekilde üstesinden gelebileceğim bu his, şimdi Karan'ı kurtarmaya çalışırken benim boğazıma sarılıyor, nefesimi kesiyordu.

"Kaan!"

Kulaklarımda çınlayan sevdiğim kızın sesiyle bakışlarımı ormanın derinliklerinde dolaştırdım. Tam varlığına ihtiyacım olduğu anda adımı haykırmıştı.

"Azra," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Azra, buradayım! Sevgilim, buradayım! Sesime gel! Azra!"

Azra'nın sesinin ardından küçük mırıltılar ve fısıldamalar da ulaşmıştı kulaklarıma. Yalnız değildi. Gözlerim Karan'ın üzerindeyken bir yandan da etrafımda, bir boşluğun içinde Azra'yı arıyordu. İleride, ağaç kovuklarının ardında hızla koşan birkaç gölge gördüğümde yaklaşık olarak kırk beş saniye sonra Azra'nın irisleri irislerimi buldu. Önce bana baktı, sonra yanı başımda boylu boyunca uzanan Karan'a döndü ve hâlini görmesiyle olduğu yerde kalakaldı. Göz bebeklerim, Azra'nın arka çaprazında duran Armin'in bedeniyle karşılaştığında Armin, Azra'dan çok daha çevik bir şekilde öne atıldı.

"Karan!" diye bağırarak bir hışımla yanıma kadar koştu ve diz çökmesine bile gerek kalmadan yere kapaklandı. Karan'ın baş ucuna düştü. Toz toprak birbirine karıştı. Eline batan dikenleri ve canını yakan taş parçalarını umursamadı. "Karan, aç gözlerini! Ne oldu?" Gözlerini gözlerime çevirdi aniden, eli ayağına dolanmıştı. Yakamdan tutup silkeledi. "Kaan, bir şey söylesene! Neyi var Karan'ın? Susma!"

Donakalmış bir şekilde fısıldadım: "H-Hastaydı... Hastalığı ilerlemişti."

"Hayır..."

Onunla göz gözeyken Azra yanı başıma çöktü ve benim şokta olduğumu fark edip ellerimi Karan'ın üzerinden çekmemi sağladı. Benim aksime çok daha büyük bir soğukkanlılık ve titizlikle Karan'ı kendine getirmeye çalıştı. Hızlıydı fakat bu hızın yanında ne yapacağını bilememe durumu yoktu. Oldukça hâkimdi meseleye. Bir yandan Karan'ın adını mırıldanırken diğer yandan üzerini yokluyor, bir şey arıyordu. Elini, yüzüne dökülen saçlarına attı ve iki taraftan da kulaklarının arkasına sabitledi ıslak saç tutamlarını. Bana baktı ardından. Gözlerimdeki yaşları gördü, birkaç saniyeliğine bedenini bana çevirip bir duvar gibi duran suratımı avuçlarının arasına aldı. Umutla baktı yüzüme, okşadı elleriyle.

"Kaan, bana bak! Karan iyi, merak etme, tamam mı? İyi! Hâlâ nabzı var! Kalp ritimleri yerinde. Sadece baygın, güçsüz! Onu kendine getireceğim, bana güven. Bana güven, olur mu?" Bir tepki bekledi benden, başını öne eğerek şefkatle izledi gözlerimi. Başımı salladım, gülümsedi. "İyi olacak," deyip bana umut aşıladıktan sonra yeniden Karan'a döndü.

"Azra, bir şey yap," diye yalvardı Armin. "Ölmemeli. Karan ölmemeli!"

"Ölmeyecek!" diye baskıladı harflerin üzerini Azra ve elini Karan'ın gömleğinin yakasına attı. Yakalarını dikleştirdi, ensesindeki boşluğu böylece doldurdu. Ardından ellerini gömleğinin önündeki cebe attığında aradığı şeyi bulmuş olmanın verdiği keyifle küçük bir mırıltı döküldü dudaklarından. "Karya'nın koyduğu ilaçlar. Karan'ın gömleğini ona göndermeden önce belki yılbaşı telaşıyla içmeyi unutur diye her ihtimale karşı gömleğinin cebine koymuştu." deyip güldü işe yaramasından kaynaklanan mutlulukla.

Küçük saklama poşetini açıp bir ilaç kapsülü aldı avuçlarına, ardından Karan'ın başını dizlerine kadar yükseltti ve birkaç defa yanağına küçük tokatlar attı. "Karan, ilacını içmen lazım!" diye nefes nefese konuştuktan sonra önüne tekrar düşen saçlarını geriye doğru savurdu.

Bu sırada Karan öksürerek sayıklamaya başladı. Tek bir isim dökülüyordu dilinin ucundan: "Karya."

"K-Karya iyi olacak! Karya iyi olacak, kardeşim!" diye bağırdım biraz olsun kendisini önemseyebilmesi için.

Azra, Karan'ın aralık dudaklarının arasından ilacı diline yerleştirdi ve Karan yarı baygınken ilacı yutmasını sağladı. Yutkunmasının kolaylaşması adına Karan'ın başını dikleştirmiş ve yan duran bedenini sıkıca tutmuştu. Armin de ona destek veriyor, Karan'ın gözlerini tamamıyla aralaması için adını sayıklıyordu küçük harflerle.

"Haydi, Karan... Haydi!" diye destek verdi Azra, sesi yalvarırcasına tırmanmıştı boğazını.

"Ölemezsin, Karan! Şimdi ölemezsin, izin veremem buna! Ayağa kalkman gerekiyor!" dedi Armin. Bu isteği, duygudan yoksun bir istek değildi fakat Karan'la arasındaki çatışmalı iletişimi düşünecek olursak göz yaşartacak cinstendi. Ölmesini istemiyordu, bunu görebiliyordum lakin kendi çıkarını gözetiyor gibiydi ya da bile isteye öyle davranıyordu. "Uyan..."

Karan gözlerini araladığında dudaklarından dışarıya inlemeleri dökülüyordu. Göz kapaklarını birkaç defa kapatıp açtı. Elini zar zor kaldırıp göğsüne attı, kalbinin üzerine koydu. "Kalbim..." diye mırıldandı sık nefeslerinin arasından.

"Nefes almaya çalış, Karan! Derin nefesler alıp ver, tamam mı?" diye direktifler vererek durumu yönetmeye çalıştı Azra. Bir eli Karan'ın kalbinin üzerinde, diğeri de ensesindeydi. "Yapabilirsin, dayanabilirsin, haydi! Pes etme, daha yolun başındayız... Pes etme, Karan!"

"Kardeşim!" deyip bileğine attım elimi ve sıvazladım. "Haydi, diren!"

"Y-Yaşayacağım..." dedi Karan oldukça kısık ve güçsüz çıkan sesiyle.

"Buradayım, kardeşim! Yanındayım, korkma, tamam mı? Kardeşin burada," dediğimde başparmağımla elinin üstünü okşamıştım ki Armin'le göz

göze geldik. Karan'ın elinin üzerindeki elime baktı bir süre. Sonra çekti gözlerini hemen. Karan'ın uyanışıyla derin bir nefes almıştı. Karan, tuttuğum elini hareketlendirip parmaklarımı sıktığında sevinçle gülmeye başladım. "Elimi sıktı, Azra! Bilinci yerine geliyor! Kendine geliyor! İlaç işe yaradı!"

Azra derin bir *oh* çekerek gülmeye başladı. Hemen ardından bana döndü, gözlerime kilitledi gözlerini. Teşekkür edercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. Kollarını boynuma dolayıp ellerini ensemdeki saçlarıma attı, okşadı, sırtımı sıvazladı.

"Sana, *uyanacak,* demiştim," dedi sevinçle. Geriye çekilip alnı alnıma değecek kadar yakınımdayken bir ok gibi göz bebeklerini göz bebeklerime sapladı fakat hiçbir ok, bu kadar canı besleyen türden olamazdı. Beslendim. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," deyip elini elime attı. Bir eli ıslanmış saçlarımdayken diğer eliyle parmaklarımı parmaklarına kilitledi. Karan konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyordu ve artık beni anlıyordu. Tüm korkularımı, üzüntülerimi, zihnimin içinde dönüp duran her düşünceyi... Azra benim yalnızca göğsümün sol yanının değil, her zerremin haberdarıydı. "Beraber her şeyin üstesinden geleceğiz, Kaan. Ağlama."

"Armin..." diye bir sayıklama ulaştığında kulaklarımıza, ikimiz de duraksadık ve bakışlarımızı Karan ile başında bekleyen Armin'e çevirdik. Karan nefes nefese bir şekilde Armin'e bakıyor, onu daha iyi görebilmek için başını geriye yaslıyordu. Armin'in onu dinlemesi için çırpınıyordu âdeta. "Bana söylediğin o kelimenin hakkını ver." Yutkundu zorlukla. "Senden ilk defa bir şey istiyorum. K-Karya... Karya'yı kurtar." Dudakları titredi. "Lütfen. B-Ben yapamadım, sen yap. Y-Yalvarırım, Armin. Git!"

Armin hiçbir şey söylemeden Karan'ın gözlerine baktı saniyelerce. Yuttu dilinde biriktirdiği tüm kelimeleri. Çenesi titrerken dudaklarını içe doğru kıvırmış, birbirine bastırmıştı. Gözlerini bir anlığına ormanın sonsuzluğunda ileriye doğru dikti, ardından tekrardan Karan'a baktı. Elini boynuyla yanağının arasına atıp kısa bir an da olsa okşadı. *Bana güven,* dedi sanki dudaklarından dökülmese de.

"Armin!" Karan aniden elini Armin'in eline atarak durdurdu onu. Zorlukla soluklandı. Cümleleri dudaklarından bir fısıltı gibi kesik kesik ve birkaç saniye aralıklarla dökülmeye başladığında Armin kaçırdığı gözlerini onun gözlerine sabitledi. "Yalan söyledim. Ona benzemiyorsun. Sana inanıyorum. Bunu bil. Nefret etmiyorum..." Yutkundu. "...senden."

Armin dudaklarını birbirine bastırdı buruk bir ifadeyle.

"Sen yaşamaya bak, Karan. İnan, sözümü tutacağım, tamam mı?"

Hiç beklemeden ayaklanıp az önce baktığı zifirî karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Karya!" diye bağırdı gözden kaybolurken ve sesi bir uğultuya dönüştüğünde bir isim daha döküldü dudaklarından: "Nehir!"

Onların arasında ne geçmişti, neden böyle konuşuyorlardı, bilmiyordum. Bana hayatında olanlardan, hiç kimseye bahsetmediği kadar bahseden Karan, Armin'den hiç söz etmemişti. Yalnızca ondan hazzetmediğini ve ona güvenmediğini biliyordum. Ama şimdi söyledikleri ve Armin'in ona, daha önce hiç olmadığı kadar şefkatli bakan gözleri, içime bir şüphe düşürmüştü. Karya'dan dolayı birbirlerine kötü bakmadıkları tek bir an yokken Armin, Karan'ın başında ölmemesi için yalvarmıştı. Ve Karan'ın da ben burada dururken, yanındayken Karya'yı kurtarması için Armin'den yardım istemesine anlam veremiyordum.

Karan, neden Armin'e ondan nefret etmediğini söylemişti?

Ben zihnimdeki tonlarca soruyla boğuşurken Azra, Karan'ın durumuyla ilgilenmişti. Sırtını bir ağaç kovuğuna yaslamış, dinlenmesini sağlamıştık. Ormanın içinde bir ölüm kalım savaşı yaşanırken üçümüz o savaşın dışında kalmıştık. Sesler geliyor, çığlıklar ve korku dolu haykırışlar duyuyorduk. Bazen sessizleşiyor ve yalnızca nefeslerimizi işitiyorduk, bu daha korkunçtu doğruyu söylemek gerekirse. Ne olduğunu bilememek insanı bitiriyordu. Karan'ı sakinleştirmek için elimizden geleni yaparken seslere kulak asmamaya çalışsak da başarılı olduğumuz söylenemezdi.

Bu sırada dakikalar akmış, zaman geçmişti. Armin gideli neredeyse yirmi dakika oluyordu. Karan yavaş yavaş kendine geldi, nefesleri düzeldi, bakışları netleşti ve kalp ritmi düzene girdi.

"İyi misin?" diye mırıldandım sakince Karan'ın saçlarını okşayarak.

Uykulu gözlerle baktı gözlerime, gücünü yeni topluyordu.

"Karya..." diye sayıkladı. "Kaan, gidelim," deyip elini giydiğim deri ceketin yakasına attı. Yüzünden aşağıya akan ter damlalarını gördüğümde gözleri kapalıyken bile rahat etmediğini anlamıştım. "Gidelim... Lütfen, Kaan. Yalvarırım, burada durmayalım."

"Karan, dinlenmen gerekiyor. Herkes onun peşinde, Karya yalnız değil. Bahar, Korhan, Nehir, Armin... Herkes Karya'yı arıyor."

"Yetmez..."

"Merak etme, Karya'yı çıkaracağız bu ormandan."

"Bekleyecek vaktimiz yok. Onu bir kez daha yalnız bırakamam. Herkes olsa da gözleri beni arar, kalbi beni ister, biliyorum. Ben olmayınca korkar o, Kaan."

Gözlerimi Azra'ya çevirdim ne yapacağımı bilemez şekilde. Azra düşünceli ve endişe dolu gözlerle etrafına bakarken zihninin içinde bir plan kurdu, kararsız bakışlarını netleştirdi. Kumar oynarcasına hareket ederek

öne atıldı ve bir eli Karan'ın omzundayken diğer eliyle elimi tuttu güven vermek için. Karan'ın söylediklerini bakışlarıyla onayladı.

"Burada beklemek hiçbirimize iyi gelmeyecek," dedi fısıltıyla karışık. O da Karya'yı merak ediyordu. "Karan'ı burada yalnız bırakamayız. Gidelim. Onu geride tutarız."

"Emin misin?" diye sordum.

"Kaan," diye yalvarırcasına araya girdi Karan. "Bunu çok görme bana, lütfen."

İçinin rahat olmadığını görünce daha fazla ısrar edemedim. Aynı korkuları tekrar tekrar yaşıyordu. Azra da ben de Karan'ın kollarından tuttuk ve onun omuzlarının altına girdik. Karan ayağa kalktı, duruşunu düzeltti ve nefes aldı. Elimi destek vermek adına kalbinin üzerine koydum.

"İyi misin? Yürüyebilecek misin?"

Bu sırada aniden şimşek çaktı ve yağmur hızlanmaya başladı. Yavaş yavaş değil, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Öyle sert ve hırçın düşüyordu ki yağmur damlaları, saniyeler içerisinde her tarafımız sırılsıklam olmuştu. Gökyüzü öfkeyle kükremeye, gök gürültüleri ormanın içinde her tarafı sarmaya devam ederken birbirimize daha sıkı tutunduk. Korkunç ve yürekleri hoplatan bir şimşek daha çaktığında yuvalarındaki tüm kuşlar uykularından uyandı.

Azra duraksadı, başını sola doğru çevirdi ve ardından bize döndü.

"Sesler bu taraftan geliyor."

Yönümüzü değiştireceğimiz sırada ormanda yankılanan son bir şimşek sesi bizi olduğumuz yere mıhladı. Çünkü kulaklarımızda yankılanan tek ses o değildi. Tam o an gökyüzüne bir feryat, bir yardım çığlığı, boğazları yırtan ve kulakları tırmalayan bir haykırış, kalbimi olduğu yerde sancılar içinde kıvrandıran bir figan yayıldı.

"Korhan, yapma! Hayır!" diye bağırdı yorgun bir kalbin sesi.

Karya.

Hiçbir kırlangıcın sesi, göğe böylesine acı verici yükselmemiş olmalıydı.

Gözlerimiz yerinden çıkarcasına büyürken ve irislerimizin etrafındaki beyazlıkların içindeki damarlarımız dahi belirginleşirken aramızda öyle bir sessizlik oluşmuştu ki göğüs kafesimizden dışarıya sızan titrek nefesler tenimize çarpıyor ve birer yankıya dönüşüyordu âdeta. O yankı bir acı oldu, bir mızrak gibi kaburgalarımızın tam ortasına saplandı, ikiye yardı.

İki kurşun firar etti bir namlunun ucundan; bir çığlık yükseldi nefes nedir, unutan bir soluk borusundan.

Karanlığın içinden gelen ürkütücü bir isyan, bir ruh gibi süzüldü bedenlerimizin arasında, soluğunu ensemize bıraktı ve üfledi.

"Ölüm."

Günümüz

3 Temmuz 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Üzerime çiseleyen yaz yağmurunun altında yavaş adımlarla yürürken, kafenin önüne gelince ellerimi ceketimin ceplerinden çıkardım ve kapıyı ittirerek içeri girdim. Kapının açılmasıyla önce bir çan sesi yankılanmıştı içeride, ardından kulaklarımda kafede çalan şarkı ve birkaç insanın sessiz sohbetinin fısıltısı can bulmuştu. Parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirerek arkaya doğru yatırdım, ceketimin düğmelerini açıp mutfağa ilerledim. İç mekânla mutfağı birbirinden ayıran kırmızı perdeyi aralayarak mutfağa giriş yaptığımda gözlerim, tezgâhın arka tarafında kurabiye hamuru olduğunu tahmin ettiğim hamurla savaş veren Kaan'la buluştu. Her zamanki gibi kaşları çatıktı fakat beni görünce yumuşamıştı.

"Hoş geldin," diye mırıldandı keyifsiz bir ses tonuyla.

"Hoş buldum," dedim ceketimi omuzlarımdan sıyırıp elime aldıktan sonra. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

"İyiyim, bir problem yok." Önündeki hamurla uğraşmaya devam etti. "Sen iyi misin? Dün Korhan'la konuşacaktın, konuştun mu?" Duraksadı, başını kaldırıp yüzüme baktı, kısa bir süreliğine yüzümü inceleyip kaşlarını kaldırıp indirdi ve önüne döndü yeniden. "Göz altlarına bakacak olursak pek de huzurlu bir gece geçirmemişsin."

"Zor bir geceydi," dedim ona doğru ilerlerken. Elimdeki ceketi tezgâhın üzerine bıraktım ve parmaklarımı avucumun içine kapatıp tezgâha yaslandım. "Kırgın bana, haklı da... Ama halledeceğiz, yardımı edecek bize. Karya için yeniden bir araya geleceğiz."

"Sana söylemiştim," dedi ve bakışlarını kaldırıp bir anlığına arka odanın kapısını kontrol etti, sonra bana baktı. Bunu neden yaptığını algılayamadan konuşmaya devam etti: "Sen yıllar önce hiçbirimizi yalnız bırakmadın. Ne Korhan'ı ne de Bahar'ı... Onlar da seni bırakmayacak."

Cümlelerinden ne dediğini anlayamasam da bakışları bakışlarıma değdiğinde ikimiz de birbirimize bakakaldık. Geçmişin tozlu sayfaları bir anda aralandı ve toz ciğerlerimize doldu, kir pas içinde kaldık. Yutkunmak istedim, yutkunamadım.

"O bir kazaydı," dedim önemsizce. "Yapmam gerekeni yaptım, yaptık."

"Yapman gerekeni değil, her zamanki gibi fedakârlık yapın." Dudaklarını birbirine bastırdı, birkaç saniye boyunca minnetle gözlerime baktı. Dolu doluydu irislerinin içi. "Sen her hata ve günahta bizim yanımızda olurken onların sana sırtını dönüyor olması çok acımasızca."

"Kendilerince haklı sebepleri var, Kaan. Boş ver." Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve başımı sağa doğru çevirip derin bir nefes verdim. "Korhan bize yardım edecek ve bu meseleyi çözeceğiz. Hep beraber yapacağız ne yapacaksak. El ele," deyip gülümsedim buruk bir şekilde. "Eskisi gibi."

"Eskisi gibi," deyip tezgâhın arkasından uzanıp omzuma dokundu. "*Çatı* olarak."

Bu sırada arka odanın kapısı açıldı ve bir hışımla Azra çıktı. Uzayan saçlarını ensesinde toplarken beni görmesiyle duraksadı, yerinde kaldı. Kaan'la kısa bir anlığına göz göze geldiler, çok geçmeden çekti gözlerini ve yarıda kalan işini tamamlayıp ellerini saçlarından indirdi. Göğsünün sağında kıyafetinin üzerine tutturulmuş, isminin yazılı olduğu metal yakalık vardı. Gözlerimi Azra'dan alıp Kaan'a çevirdiğimde, Kaan da bana bakmış ve bu anlamsız sessizliği bozmuştu.

"Azra," deyip eliyle arka çaprazında duran bedenini gösterdi. "Bize yardım etmeye geldi, kafede eleman eksiği var malum. Yeni birilerini bulana kadar burada olacak."

Azra olduğu yerden hareketlendi ve kahve makinelerinin olduğu tezgâha doğru ilerledi.

"İyi bir insan olduğum için değil, maaş alacağım için çalışıyorum," diye ekledi Azra, Kaan'ın söylediklerinin ardından. Tezgâhın altından bir şeyleri çıkarmaya çalışırken konuşmaya da devam ediyordu: "Takdir edersiniz ki geçinmem gerekiyor. Burası olmasa başka yerde çalışacaktım." Tezgâhın altında aradığı şeyi bulmuş olacak ki doğruldu, elinde süt köpürtme çırpıcısıyla bize baktı. Tezgâha yaslıydı elleri. "Eve ve okuluma en yakın yer olunca Kaan'dan rica ettim, o da beni işe aldı. Duygusal bir karar değildi."

"Benimki duygusal bir karardı," dedi Kaan kırgın ama kararlı bir ses tonuyla.

Boğazına tırmanan kelimeler canını öyle yakmış olmalıydı ki Azra'nın gözlerine hiç sevilmemiş bir çocuk gibi bakıyordu. Göz gözeydiler, bir kuşun sapanla vurulması kadar acımasız, ani, sert bir buluşmaydı bu. Kaan bir an olsun gözlerini çekemezken Azra, birkaç saniye sonra kendine geldi ve dudaklarını ıslatıp kaşlarını kaldırdı.

"Neyse," diye mırıldandı dudaklarının içine doğru. "Ben işimin başına döneyim."

İki kahve tezgâhının arasından çıktı ve yanımıza kadar gelip Kaan ile aramıza giren tezgâhın benim olduğum tarafından geçerek mutfağın çıkışına doğru ilerledi.

"Azra!" diye seslendim bana bakması adına. Çekinerek ekledim: "Bakar mısın?"

Azra duraksayıp arkasına döndü ve gözlerini bana dikti, konuşmadan gözleriyle ne olduğunu sordu.

"Ben, yani, şey soracaktım," deyip parmaklarımı avucumun içine doğru kapatıp açtım, bilemez gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkunuşumla o ad döküldü dudaklarımdan: "K-Karya," deyiverdim. Derin bir nefes aldım ve daha fazla böyle gitmeyeceğini anlayıp gözlerimi kapattım, açtığımda dudaklarım da aralanmıştı. "Karya nasıl? İyi mi? Ne durumda? B-Ben göremiyorum malum... Bir şey de söylemiyorlar. H-Hakkım yok, onu da biliyorum." Ardı ardına sıralamıştım cümlelerimi fakat bir anda, hızla çıkmamıştı hiçbiri dudaklarımdan. Bekleyerek, soluklanarak, boğazıma yumrular dizilerek söylemiştim hepsini. Başparmağımın ucuyla işaret parmağımın etiyle oynuyordum. "Bir haftayı geçti uyanalı, her şey yolunda mı? Tedavisi iyi gidiyor mu?"

Azra başını omzuna doğru yatırdı ve dilinin ucuna gelen şeyi söylemekle söylememek arasında gidip geldi. Yüzünden okunuyordu her şey.

"Karya'nın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, Karan," dedi geçiştirircesine.

"Yalnız... Yalnız değil, bensiz kalmasına ihtiyacı var, biliyorum. Çıkmıyorum da karşısına, tamam. Öldü bilsin beni. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Yutkundu, birkaç saniye boyunca zihninde dönüp duranları sakladı benden ama sonrasında daha fazla buna devam edemeyecekmiş gibi bir tavırla araladı dudaklarını: "Kimseyle konuşmuyor, kimseye bir şey anlatmıyor, polislere ifade vermiyor. Ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Öylece yattığı yatakta duvarları seyrediyor. Omuz kapsülü ve bacağındaki kırıklar iyileşti, alçıları çıktı. Fizik tedavi görmeye başlayacak." Gözleri kapandığında bakışlarım ellerine indi. Parmaklarını avuçlarına doğru kapatıp açarak geriyor ve tırnaklarını etine batırıyordu. "Bugün Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevk edildi," dedi, gözlerini açtı, yaşlı irisleri birer silah olup kalbimi kurşunladı.

Çenem titremeye başladığında alt dudağımı dişledim. Azra ve Kaan'a sırtımı dönüp parmak uçlarımla yüzümü sıvazladım. Vücudumda dolaşan kanın akış hızını ve şiddetini hisseder durumdaydım. Dünyadaki tüm sesler susmuştu ve benim düşüncelerim bana başkaldırmıştı. *Bağır,* diyordu. *Bağırsana,* diyordu. *Susma artık,* diyordu. *Sen sustukça öldü kırlangıç.*

Bağıramadım. Bir yara daha aldı kırlangıcım.

"N-Ne kadar süre kalacak orada?" diye sordum zorlukla. Harfler boğazımdan yukarı tırmanırken etimi paramparça etmişti de soluk borum yara içinde kalmıştı sanki. Konuşmak da, nefes almak da bir yaranın üzerini kapatmayıp ona rüzgâr esmesine izin vermeye benziyordu. "Çok mu?" Yeniden Azra'ya döndüm. Titreyen sesime ve ellerime ket vurmak için çabalamadan, acımı ondan gizlemeden konuşmaya devam ettim: "Farkında mı her şeyin? Biliyor mu oraya gönderildiğini?" Başımı iki yana salladım. Kaan'a baktım. "Karya yapamaz orada, Kaan. Karya sevmez hastaneleri, doktorları, psikologları..."

"Ona ne olduğunu bilmiyoruz, Karan. Buna mecburuz. Karya'nın kanında yalnızca ağır vakalarda kullanılan ilaçlara rastlandı. Bu ilaçları ona kim verdi, neden verdi, bilmiyoruz. Bir gün, bir bitki gibi etrafı izliyor sadece. Kirpikleri bile kıpırdamıyor. Bir gün, korkusundan yanına yanaşamıyoruz. Her şeyden, herkesten korkuyor. Göz kapakları yerine bir an olsun oturmuyor. Uyandı uyanalı uzun tek bir cümle kurmadı. Doktorlar yazmasını istedi, eline bir kalem, bir kâğıt verdiler." Bağırır gibi hışımla konuşuyordu, cümlelerinin arasına nefesleri dahi girmiyordu. Ağlıyordu. "Karya sadece, *bana inanmayacaksınız,* yazdı. Kimsenin, tek bir kişinin bile ona inanmayacağını düşünüyor."

"Karan," diye sözünü böldü, araya girdi Kaan. Dikkatimi ona vermemi sağladı. "Bu, uzun ve zor bir yol ama en çok da Karya için zor. Ama o savaşçı, güçlü bir kız. Bugüne kadar her şeyin üstesinden gelmedi mi? Yine gelir."

"Tedaviyi reddediyor," diye onun aksine bir cümle kurdu Azra. Kaan'a zıt düşmüştü. "Tedaviye yanıt vermiyor, istemiyor." Acısı, dudaklarında düğüm düğüm bir ipe dönüşmüştü ve Azra o düğümü çözemiyordu. Elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. "Ne zaman iyileşecek, ne zaman konuşacak, bize olanları anlatacak mı, bilmiyoruz. Tekrardan eskisi gibi yürüyebilecek mi, her şeyi hatırlayacak mı, bilmiyoruz. Bir tek Karan'ın öldüğünü hatırlıyor, hâlâ hayalini gördüğünü sanıyor. Canı öyle çok yanmış ki sevdiği adamın yaşadığı gerçeğini bile taşımak istememiş zihninde. Silmiş hepsini."

"İyi bir tedaviyle kendine gelebilir ama Azra, değil mi?" diye atıldı Kaan. Bir Azra'ya bir de bana bakıyor, Azra'dan umut verici bir cümle bekliyordu ama Azra'nın buna niyeti yoktu. Belki de umudu yoktu, bilmiyordum ama benim umudum hâlâ diriydi. Karya bu savaşı da kazanacaktı, biliyordum. "Hiçbir şey imkânsız değil, kardeşim," diyerek düşüncelerimden çekip aldı beni Kaan. "Karya'nın olduğu durum, kolay sonuç alabileceğimiz bir durum değil, evet. Ama eğer süreç doğru yönetilirse zor da değil. Böyle vakalarda stajyer olarak terapi seanslarına girebiliyor arkadaşlarım, gerekirse çok

güvendiğim kişilerden rica ederim. Onlar seanslara girmek için ellerinden geleni yaparlar. Karya'nın iyi bir tedavi aldığından emin oluruz."

Kaan ve Azra, Tıp Fakültesi öğrencileriydiler. Azra ikinci sınıfa, Kaan'sa dördüncü sınıfa geçiyordu bu dönem. Şimdi ikisinin de farklı cümleler kuruyor olması, umut eşiklerinin farklı düzeylerde olması hiç iyi hissettirmiyordu.

Duraksadım. Aklıma gelenlerle gözlerimi yerden kaldırdım.

"Karya'ya yanlış teşhis konuldu," diye mırıldandım. Azra'nın dudaklarından ani ve sert bir şaşırma tepkisi döküldü. "Kendi gözlerimle okudum. Özgün'ün, Karya için oluşturduğu danışman raporunda yazıyordu. Karya'nın psikiyatrist geçmişi varmış. İki yıl önce gittiği psikiyatrist, Paranoid Şizofreni teşhisi koymuş ama yanlışmış. Yıllar boyunca yanlış teşhisle üzmüş Karya kendini, yanlış tedavi almış, yanlış ilaçlar kullanmış..." Başımı iki yana salladım ve gözlerimi sabitlediğim noktadan çektim. "Belki de hiç hasta olmamasına rağmen insanlardan bu yüzden korka korka yaşadı. Belki de iyileşebilecekken sırf bu yüzden kendini hep farklı hissetti. Bize uzak hissetti."

"Karan, sakin ol. Eğer gerçekten böyle bir durum varsa sevk edildiği hastaneye yatırılırken mutlaka ortaya çıkar. Özgün'e güvenemeyiz, biliyorsun."

"Karya ilaçlarını almıyordu," diye sayıkladı Azra. Bir şeyleri hatırlar gibi uzaklara daldı gözleri, tezgâha yaslanarak destek aldı. "Bana ilaçlarını almadığında daha iyi hissettiğini, o ilaçların ona iyi gelmediğini söylemişti. Yanlış ilaçlardı çünkü..."

"İstanbul'a geldiği zamanki hâliyle son hâli arasında da büyük farklar vardı. İyileşiyordu. Biz sevgiyle iyileşiyor sanırken ilaçlarını kullanmadığı için iyileşiyordu muhtemelen," dedi Kaan. Ona bu konuyu açtığımdan beri olaya çok temkinli yaklaşıyordu. "O psikiyatrist kimse onu bulmamız lazım. Karya'nın dosyasına ulaşmaya çalışacağım," diyerek hızla elini cebine attı Kaan ve telefonunu çıkardı.

Gözlerimi ondan aldığımda içimde büyüyen nefret beni bir canavara dönüştürdü. "Onu bu yaptığına pişman edeceğim," diye mırıldandım oldukça sakin bir şekilde fakat bu sakinlik bir nefreti kapana kıstırır, kilide alır ve nefesini keserdi. Tezgâhın üzerinde duran bardak, parmaklarımın baskısıyla avucumda un ufak olurken Kaan aniden elime sarıldı ve adımı haykırdı, bense tenimden süzülen kanı fark etmemiştim bile. Öylece duruyor ve bakıyordum fakat gördüğüm şey bir duvar değil, zihnimin içindekilerdi.

"Karan, iyi misin?" diye bağırdı yeniden Kaan.

Ben bir tepki vermeden Kaan bakışlarını Azra'ya çevirdi ve Azra bakışından ne demek istediğini anlamış olmalı ki koşarak arka odaya girdi. Bu sırada Kaan elimi tuttu ve tezgâhın solunda bulunan musluğun altına

götürdü. Suyu açtı ve avucumdaki kanı temizledi. Acıyı hissetmiyordum Azra elinde ilk yardım çantasıyla geri döndüğünde bakışlarımı duvardan almış, onlara dikmiştim. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, kendime geldim ve elimi Kaan'ın elinden çektim.

"İyiyim, bir şey yok," dedim. "Acımıyor."

"Elini ver," diye sert bir tavırla avucunu açtı Azra. Kaan ve Azra'nın arasında dururken ikisi de elimdeki kesiklerle ilgilenmeye çalışıyordu. "Cam parçaları kalmış olabilir, temizleyelim."

Yutkundum ve benim tercihime kalmadan Azra, elimi kendisine doğru çekti. Beni lavabonun önüne getirip tenime batan cam parçalarını bir cımbızla temizlemeye başladı. Tüm bunları yaparken Kaan da elimle ilgilenmek bahanesiyle ona bakıyor, onu seyrediyordu. Bakışları hafif kırgındı ama hayranlık da barındırıyordu. Sanki ona yardım etmek istiyor ve ona, o kadar da kötü bir insan olmadığını kanıtlamak istiyordu. Kaan'la göz göze geldiğimizde bakışlarını Azra'dan çekerken benden de kaçırmıştı. Çok geçmeden Azra işini bitirdiğinde kanı sildi, ardından pansuman yapıp bir merhem sürdü ve sargı beziyle sardı.

"Bir dahakine öfkene sahip çık," diye mırıldandı.

"Gittikçe Kaan'a benziyorsun, Kaan da sana," dedim, sanki rolleri değiştirmişlerdi.

Gözlerime baktı keskince. Yüzünde bir mimiğin kırıldığını hissettim. Söylediğim şey, onu da bu farkındalığa ulaştırmıştı ve bana hak vermişti içten içe.

"Neyse," deyip doğruldu. Kaçamak bakışlarla Kaan'a bakıyordu ara ara. "Ben işimin başına dönüyorum. Müşteriler sesleri duymuştur."

Arkasını dönüp mutfak çıkışına doğru ilerlerken Kaan da arkasını dönmüş, tezgâhın diğer tarafına geçmişti. Üzgün ve umutsuz görünüyordu.

"Teşekkür ederim geldiğin için," diye seslendim durması adına. Azra adımlarını yavaşlatıp yüzünü bana döndü, sert değildi ifadesi fakat hiçten yoksundu. "Duygusal bir karar olmasa da yanımızda olduğun için. Ne kadar sen aksini söylesen de bu civarda çok fazla iş yeri var, burayı tercih etmenin senin saydıklarının aksine daha gerçek bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Seni daha güvende hissettirmesi gibi bir sebep..." Kaan'la göz göze geldik bir anlığına. "Tıpkı ev gibi..."

"Güvende hissetmek olsaydı aradığım şey, burası son tercihim bile olmazdı," dedi sözlerini hiç esirgemeden. "Birbirimizi yormayalım, olur mu? Ben size güvenmiyorum, sizin planlarınıza da. Çünkü gördüm. Karya'nın bir hastane yatağında bir ay boyunca hareket etmeden, kıpırdamadan, eli dahi titremeden nasıl uyuduğunu kendi gözlerimle gördüm." Nefes nefese

sıralarken cümlelerini, artık yüzünde acı vardı. "O benim kurtarıcımdı, sizi seviyordu. Ben de sandım ki onun sevdiği insanlardan zarar gelmez, güvenebilirim. Ama şimdi yaşadıklarını, ne hâlde olduğunu görünce üzgünüm ama size karşı tepkisiz kalamıyorum." Kaan'a baktı, dudakları titredi. "Bu yüzden konuşmamak en az yaralayıcı olan şey. Hepimiz için."

"Azra," diye mırıldandı Kaan, Azra'nın aksine çok daha ılımlı bir ses tonuyla. "Böyle konuşma, yalvarırım. Biz kötü insanlar değiliz."

"Kimi sorumlu tutmalıyım olanlardan, Kaan?" Başını iki yana salladı. "Ben size, *kötü insanlarsınız*, demiyorum. *Karya'yı sevmiyorsunuz*, demiyorum. Seviyorsunuz. Çok seviyorsunuz ama yanlış seviyorsunuz. Sevgi böyle bir şey değil." Gözlerini kaçırdı birkaç saniyeliğine, ardından derin bir nefes alıp tekrar bize baktı. "Ben sevginin hiçbir zaman tam verilmediği, yarım olduğu bir yerde büyüdüm. Ev değildi, yuva değildi. Taştan bir binaydı yetimhane. Buna rağmen gerçek sevgiyi de orada öğrendim. Sizin sevginiz birilerini bir şeylerden, kendinizden bile sakınmak üzerine kurulu. Birini sevince onu alıyorsunuz, bir kutunun içine koyup rafa kaldırarak saklamak, korumak istiyorsunuz." Bir adım yaklaştı bize doğru. Söylediklerindeki haklılık payı canımı yakıyordu. "Sevgi böyle bir şey değil."

"Azra, öyle değil," diye kendini anlatmaya çalıştı Kaan, bense yalnızca sustum.

"Sevgi can yakıcı bir şey ama tek taraflı değil. Eğer birini seviyorsanız onu saklamak yerine ellerinden tutar, tüm kötülüklerin üzerine beraber yürürsünüz. Yaralanmaksa mesele, beraber yaralanırsınız. Sevgi, kör bir kurşuna göğsünü siper edip kötülüğün kurbanı olmak gibi bir şey değil. Kötülükten sakındığınızı, yokluğunuzla sınamak değil." Çenesiyle beraber dudakları da titrediğinde, içindeki acı sesine de tesir etmişti. "Yoklukla sınanmak kör bir kurşunun göğsünü ikiye ayırmasından daha yaralayıcı, daha ölümcül... Bilmiyorsunuz. O yarayı dikebilirim zannediyorsunuz ama o yaraya hiçbir iğnenin geçmeyeceğini bilmiyorsunuz."

"Biliyoruz," diye ekledim ve önüme eğdiğim başımı kaldırdım. Küçük bir baş işaretiyle Kaan'ı gösterdim. "Bir Kaan'a bak bir de bana. Ne görüyorsun? Aynı kişiyi mi? Ben söyleyeyim. Aynı felaketi, aynı yıkımı... İkimizin de önümüze gelen herkesi bir öğütücü gibi ezdiğimizi düşünüyorsun, sevdiklerimiz dâhil." Gülümser gibi oldum ama acım baskın geldi, gülümsemem bir deniz dalgası gibi yayıldıkça yüzümde kayboldu. "Biz, o yıkımdan sağ çıkan iki çocuğuz, gördüğün buysa doğru. Ama göremediğin şu, bizim sağ çıktığımız o yıkımda ikimiz de bir şeyi kaybettik. Ne için, biliyor musun? Onları saklayamadığımız için. Kaan'ın annesi de benim annem de onları evimizdeki kötülükten sakınamadığımız, onları saklayamadığımız için öldü."

Kaan'ın gözleri dolunca arkasını döndü, teni kızarmıştı. Bembeyaz bir teni vardı ve her üzüldüğünde, kızdığında hatta mutlu olduğunda tüm hisleri tenine yansırdı.

"Kısacası, bir yokluk, bir göğüs kafesini nasıl darmadağın eder, biliyoruz."

"Karan..."

"Kaan, annesini göğsünde açılan o yaranın çukuruna, o yarayı açan kurşunla beraber gömmek zorunda kaldı. Ona güvenmeyebilirsin. Ona kızabilirsin. Ondan nefret de edebilirsin." Ardı ardına sıraladığımda cümlelerimi, Azra'nın gözleri de Kaan'ın bedenine kaymıştı hüzün dolu bakışlarla. "Ama onu, en sevdiği kişiyi sakınamadığı için kaybetmiş birini, sevdiklerini saklarsa onları kaybetmeyeceğini sandığı için suçlayamazsın. Biz, ısıtıcısı sevgi olan evlerde büyümüş çocuklar değiliz. Bu yüzden sevgiyle alıp vermeli bir savaş hâlindeyiz belki de. Elimize yüzümüze bulaştırıyoruz ama savaşarak da olsa onunla yaşamayı öğrenmeye çalışıyoruz." Azra'ya doğru adımladım ve yanı başında durup Kaan'a odaklanmış irislerine baktım. "Ben bu sözlerini hak ediyor olabilirim ama o hak etmiyor. Sana ihtiyacı var. Ona sırtını dönme."

Kaan bir hışımla arka odaya doğru ilerlerken gözlerimi ondan aldım ve mutfak perdesini kaldırıp kafenin iç tarafına geçtim. Azra arkamdan gelmek yerine mutfakta kalmıştı. Onu da anlayabiliyordum. İnsanlara karşı duyduğu güvensizlik Karya'yla aynıyken güvendiği insanların hatalarıyla yüzleşmişti. Şimdi kendini korumak için bir duvar örmüştü çünkü Azra, Karya'nın aksine her zaman daha sert mizaçlı biri olmuştu. Gün geçtikçe Kaan'la daha çok benziyorlardı, yalan söylememiştim. Ondan Kaan'a karşı daha anlayışlı olmasını istemiştim çünkü bu oyunda hata yapan Kaan değil, bendim. Kaan'ın en büyük korkusuyla baş başa kalmasını istemiyordum.

Gözlerim giriş kapısının önünde, ıslanmış saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarayan Korhan'a takılınca ona doğru ilerledim. Adımlarımı fark ettiğinde kaşlarıyla boş bir masayı göstermişti ve ben de o masaya geçmiştim. Masanın sağındaki koltuğa yerleştiğimde Korhan da karşıma kurulmuş, ceketini çıkarmış ve yanındaki koltuğun üzerine bırakmıştı.

"Kaan nerede?" diye sordu kafenin içinde kısa bir süreliğine göz gezdirerek.

"Gelir birazdan, içeride işi vardı."

Başıyla anladığına dair işaret verdi. "Nereden başlıyoruz?"

"İlk yapacağımız şey, Karya'ya yanlış teşhis koyan doktoru bulmak. Kim olduğunu, kasti yapılan bir şey olup olmadığını, amacını, her şeyi öğrenmemiz lazım. Karya, anne ve babası öldükten sonra teyzesinin yanında, Bursa'da yaşadığını söylemişti. Muhtemelen doktoru da Bursa'da yaşıyordur."

"Özgün'den bir haber var mı? Belki işimize yarayabilir."

Başımı iki yana salladım. "Babamın elinden kurtardım onu ama sonrasında ne yaptı, bilmiyorum. Ulaşamadım. Yurt dışına çıkmıştır muhtemelen."

"Anladım. Tamam, doktor işini ben hallederim. Karya'nın psikiyatri dosyası Özgün'ün elinde vardır, sana vermiş miydi?"

"Evet, evdeydi. Bir kopyasını da telefonuma yedeklemiştim, ileteyim sana," deyip telefonumu çıkardım. Ekranını aydınlattım ve Özgün'ün bana attığı dosyayı Korhan'a gönderdim. Korhan dosyayı açtı ve bir süre inceledi. Yazılanları okudu. Bense ezberlemiştim. O okudukça elleri kasıldı, çenesindeki hatlar belirginleşti ve yüzü kızardı. Tüm kızgınlığı, üzüntüsü yüzüne, gözlerine yansımıştı.

"Barbaros Kaynarca," diye doktorun adını mırıldandı, telefonun ekranını bir parmak hareketiyle karartıp önümüzde duran masanın üzerine bıraktı. "Tamam, ben araştırırım."

"Korhan... Karya geçmişte neler yaşadı, bilmiyoruz." Öne doğru eğilmiş, dirseklerimi diz kapaklarıma yaslamış ve parmaklarımı birbirine kenetlemiştim. "Onu bu kadar savunmasız, korkak, yıpranmış birine dönüştüren şey yalnızca yaşadığımız kaza olamaz." Yutkundum ve başımı sağımdaki pencereden dışarıya çevirdim. "O kazadan sonra onu her ziyarete gidişimde tedavisi iyiye gidiyordu. Teyzesi bana toparladığını söylemişti. Ama her ne olduysa, aldığı o psikiyatri tedavisinden sonra oldu." İrislerimi Korhan'ın irislerine kilitledim, ne demek istediğimi anlıyordu. "Onu İstanbul'a getiren şey de buydu. Dönem ortasında okula devam etmesini sağlayan, Bursa'dan kaçıp İstanbul'a sığındıran... Korhan, hatırlıyorum. İstanbul'a geldiği ilk gün, henüz tanışmamışken adıyla seslenince gözlerinde oluşan korkuyu hatırlıyorum. Onu geçmişten tanıyor olmamdan öyle korkmuştu ki..."

"Kaçtığı birileri veya bir şeyler vardı." Sustu bir süre, gözleri uzaklara daldı. Ardından çok sakin bir şekilde ama hatırladığı şeyleri ardı ardına sıralayarak konuştu: "Karya'nın defteri... Hatırlıyor musun? İki yıl boyunca seyrek aralıklarla birinden bahsetmişti..."

"Mey," diye tamamladım cümlesini. Gözlerimiz kesişti. "Kapısına notlar gönderiyordu."

"Bir insan kendine neden *Mey* der, Karan?" Başını anlamlandıramazcasına iki yana salladı. "Karşımızda, bir kimlik yaratıp ona bürünebilecek manyaklıkta biri var ve onu tanımıyoruz." Yutkundu. "On dört gün... On dört gün boyunca Karya'ya ne yaptı, bilmiyoruz. Bir tek Karya biliyor."

"Konuşmuyormuş," dedim acıyla. "Kimsenin ona inanmayacağını düşünüyormuş," dememle haksızlığa uğramış bir çocuk edasıyla sesim titredi.

O çocuk, içimde büyüyen Karya'ydı. Haksızlığa uğramıştı.

Başımı önüme eğip duygularıma yenik düşerek ağlayacağım sırada derin bir nefes çektim ciğerlerime ve kendime güçlü kalmam gerektiğini hatırlattım. "Sen ulaşabildin mi bir şeylere?" diyerek hızla konuyu değiştirdim.

"Emniyette çalışan bir arkadaşım sayesinde davanın içeriğine eriştim. Karya'nın teyzesi ve Armin'in ifadelerine ulaştım. Karya ifade vermediği için net olarak bir kaçırılma, alıkoyma durumu var mı, bilinmiyor. Bileğindeki aşınmalar, kanındaki ilaçlar, Karya'nın intihar ederken Azra'ya söyledikleri... Karya'nın psikiyatri geçmişi şüpheye düşürüyor. Polis delil arıyor. Savcı da araştırma yapıyormuş. Karya'nın susturulma ihtimali üzerinde duruyorlar şu anda. O delili biz bulacağız, Karan. Karya anlatamıyorsa biz anlatacağız. Eğer o delili bulamazsak delil yetersizliğinden olaya intihar denilecek ve dosya kapanacak."

"Karya'nın teyzesi ne demiş ifadesinde?"

"Onu, kendine ait olmayan bir numaradan aradığını ve yardım istemek yerine ona olan kırgınlığı hakkında konuştuğunu söylemiş. Teyzesi üst üste nerede olduğunu, kimin onu kaçırdığını ve nasıl olduğunu sormuş ama Karya ne yardım istemiş ne de nerede olduğunu söylemiş."

Gözlerim deniz manzarasında takılı kalırken dudaklarımdan, "Peki, Armin? Armin'in ifadesinde ne yazıyor?" cümlesi döküldü.

"Karya'nın onu aradığını ve ona gelip gelemeyeceğini sorduğunu söylemiş. Onu, olduğu yerden gelip almayı teklif etmiş ama Karya cevap vermemiş. Telefonu kapattıktan on dakika sonra da Armin'in evindeymiş. Ayağında ayakkabı yokmuş, ayakları tozluymuş. Üzerinde beyaz bir elbise varmış ama kirli değilmiş, etiketi dahi üzerindeymiş. Kapısının önüne gelince bayılmış."

"Karya neden herkesten önce Armin'i arar, aklım almıyor."

"Arayabileceği başka kimsesi yoktu belki de," dediğinde gözlerimiz buluştu. Dudaklarını birbirine bastırdı. "O gitmeden önce kafede bir tartışma yaşanmıştı Kaan ve Bahar arasında. Kaan, Karya'nın buradan gitmesi gerektiğini söylediğinde Bahar da onun iyiliği için kabul etmişti. Karya duyunca çok kırılmıştı. Bir daha da göremedik onu o günden sonra. Kayboldu. Ne Bahar'ı arayabilirdi ne de Kaan'ı. Beni neden aramadı, bilmiyorum." Ellerini saçlarından geçirdi ve derin nefesler verdi. "Belki de sana dair olan her şeyi reddetmek istedi. Seninle alakalı olmayan tek kişi Armin'di ve ona sığındı. Nihayetinde çocukluk arkadaşı... Bilmiyorum, Karan."

Sırtımdaki üç kurşun yarasını düşününce Armin'in bana pek de uzak olduğu söylenemezdi. Korhan bunu bilmiyordu.

"Her şey karmakarışık. Karya'ya olanları öğrenmek için nereden başlamalıyız, bilmiyorum," dedi Korhan ve arkasına yaslandı.

O, biraz rahatlamak adına etrafı gözetlerken ben, tek bir noktaya odaklanmış, bir şeyler düşünüyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Zihnimin bana oynadığı oyunlara yenilmeyecek, Karya'yı o oyundan galip olarak çıkartacaktım.

"Korhan, bir noktayı kaçırıyoruz," dedim hızla. Fark ettiğim şeyle gözlerim kısılmıştı. Dudaklarımdan kelimeler ardı ardına dökülürken bir yandan da zihnimdeki parçalar birbirlerini aramaktaydı. "Teyzesinin ifadesine göre Karya onu bilinmeyen bir numaradan aradı. Yardım istemedi. Onu kurtarmasını istemedi. Çünkü Karya zaten kurtulmuştu." Tek tek, bir hikâyeyi anlatırcasına, yapboz parçalarını birleştirir gibi sakince konuştum. "O... Mey, Karya'yı kendi elleriyle bıraktı ve eline bir telefon verdi. Bilmiyorum, belki de Karya bir yerden bir telefon buldu ama Armin'in numarasını ezbere bileceğini zannetmiyorum. Mey, içinde gidebileceği herkesin telefon numarası kayıtlı olan yeni bir telefon vermiş olmalı. Bize ulaşmasını istedi çünkü niyeti hiçbir zaman Karya'yı öldürmek değildi. *Senin ailen benim*, diye notlar gönderen biri, Karya'yı gözden çıkaramaz. Onu kurtarmamızı istedi aslında. Karya kaçmadı, serbest bırakıldı."

"Karan..." diye şüpheyle ismimi fısıldadı Korhan.

"Ya Armin'in söyledikleri?" dediğim an aklıma Armin'in yüzü düştü. Yutkundum. "Karya kapısına kendi ayaklarıyla geldi. Ayakkabıları yoktu, ayakları da pis değildi, yalnızca tozluydu."

"Aynı şeyi düşünüyoruz ve bu çok korkutucu, Karan. Düşündüklerimiz çok korkutucu," dediğinde elleriyle kafatasını kafes içine almış, parmak uçlarıyla baskılıyordu. Başını öne doğru eğmiş, dirseklerini diz kapaklarına yaslayarak kendini içeri doğru gizlemişti.

"Korhan, düşündüm. Karya'yı uzak bir yerde tutmuş olamaz. Karya, yanında aramızdan biri olmadan bir araca binemez. Taşıtlardan hâlâ korkuyor. O pisliğin onu tuttuğu yerden Armin'in evine yürüyerek gitti. Ayakları pis değildi, çok fazla yürüme ihtimalini siliyor bu da. Yakınlardaydı."

"Bunu bilerek yaptı, diyorsun. Karya'yı on dört gün boyunca tutsak etti ve kendi isteğiyle bıraktı. Yardım isteyebilmesi için de yakınlarda bir yerde alıkoydu, öyle mi?"

"Biliyorum," diyerek başımı iki yana salladım ve onu ikna etmek için ona daha çok yaklaştım. "Deli saçması gibi geliyor ama öyle. Öyle, Korhan. Bu ihtimal, bizi ona götürecek!"

Korhan cümlelerim bittikten sonra gözlerini hızla aralarken gözlerinin önünde beliren şeyle dudaklarını da aralamış ve şaşkınlıkla elini dudaklarının üzerine kapatmıştı. Ona soran gözlerle baktığımda başını iki yana salladı. "Karan..." diye mırıldandı, kendine gelip dudaklarını ıslattı. "Karan, hatırla!" deyip elini masaya vurdu, ardından mutfak perdesini işaret etti.

"O gün, Karya'nın odasında günlüğünü bulup kafeye geldiğim gün, oda kapısının kenarındaki süpürgelikte çamur görmüştüm. Ona bunu yapan her kimse, bilerek çamur izini bıraktı oraya! Haklısın! Onu yakınlarda bir yerde tuttu ama bizim şehir dışında, taşra bir yerde, belki bir köyde, bir ormanda tuttuğunu düşünmemizi istedi!"

"Şerefsiz!" Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye bekledim. Karya'ya dair her şey kalbimin sınırlarını zorluyor, beni bir ateşe atıyor, yakıp kavuruyordu. Canım yanıyor, sevgim acıyor ve etim kıskaca alınıyordu. Ağlamak istiyordum ama kendimi tuttum. Karya'nın yaşadıklarını tahmin edebiliyordum ama tahmin etmek istemedim, susmak istedim, hem aklım hem de kalbim sussun, gözümün önüne gelmesin istedim. Kalbimi avucuma alıp sıktım, hapsettim ki ağlamasın. "Karya'nın onun elinden kurtulduğu saati öğrenebilirsek Armin'in evine gidebileceği süreyi de hesaba katarak aramamız gereken alanı daraltabiliriz."

"Halledeceğim, tamam," dedi Korhan kararlılıkla.

"Teyzesini ne zaman aradığını öğrenebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Polisler, Karya'nın kendine ait telefonunu almışlar ama Karya, bu aramaları kendi telefonundan yapmadı. Diğer telefon da bulanamadı. Nerede, bilmiyorum."

"Odasında bir yerlerde olmalı, Korhan. Karya, Armin'in evinden başka bir yere gitmedi. O telefonu bulursak Mey'e bir adım daha yaklaşırız."

"Tamam, ben bugün gidip bakarım odasına. Belki başka şeylere de rastlarız," dedi Korhan ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Karya'nın hastane raporlarına da ulaşmamız lazım. Ayak ve el bileklerindeki aşınmaların derecesini bilirsek o yaralarla ne kadar süre yürüyebileceğini öğrenebiliriz." Karya'yı bir taburenin üstünde gördüğümde, ayak bileklerindeki izleri de fark etmiştim ve içim acımıştı. "Kötü hâldeydi. O acıyla çok fazla yürüyebileceğini zannetmiyorum, Korhan."

"Ben kalkıyorum o hâlde. Önce hastaneye, sonra da Karya'nın evine uğrarım."

"Evinin anahtarı, benim kapımın yanındaki duvara asılı kasımpatının toprağında." Ayaklanırken bir anda duraksayıp bakışlarını bana kilitledi, öylece baktı bir süre tıpkı benim gibi. Dudaklarımın titrediğini gördüğünde uzandı ve omzuma dokunup sıvazladı. Başımı yana çevirip dolan gözlerimi gizledim. "Alırsın oradan."

"Sen?" diye sordu ben hâlâ pencereden dışarıya bakarken. "Sen ne yapacaksın bugün?"

Bakışlarım sahilde dolanırken gözlerim bir anlığına bileğimdeki saate kaydı. Ardından yine denize baktım, gelip geçen vapurlarda takılı kaldım.

"Bir yere gitmem gerekiyor," diye mırıldandım küçük harflerle.

Korhan daha fazla konuşmadı. Camdan yansıyan görüntüsünde dudaklarını birbirine bastırdığını ve bir baş selamı vererek uzaklaştığını gördüm. Bense orada, o vapura bakarak kalakaldım. O vapur karşıya ulaştı, bir başkası göz bebeklerimin yansımasında dalgalandı, yağmur yağmaya devam etti, deniz dalgalarıyla yağmur damlaları çarpıştı. Ben... Karya'nın geldiği ilk gün oturup sıcak sütünü içtiği o masada kaldım. Onu seyrettim, onu hayal ettim. Ne kalkabildim ne de gözlerimi çevirebildim.

Karya... Beni yabancı bilen gizlim, sırrım.

Beş kırk beş vapurunun hatırına kalk ayağa. Beni artık görmeyecek de olsan, yaşadığımı bir çırpıda silip atmış da olsan bir yabancı uğruna bağlan hayata. Benim yaşayamadığımı sen yaşa.

Yalvarırım, küsme o parka.

Elimde tuttuğum defterle içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarı bir defa sağa çevirerek kilitledim. Kısa bir anlığına içeriye göz gezdirdiğimde kimsenin olmadığını teyit edip rahat bir nefes aldım. Avucumda tuttuğum defterin kapağına bakarak gülümsedim, kapının arkasından çekilerek sol tarafımda bulunan koltuğa doğru ilerledim. Koltuğa oturmak yerine, koltuğun önünde yere çöktüm ve sırtımı yaslayıp bacaklarımı önümdeki sehpanın altına doğru uzattım. Ardından bir bacağımı kendime doğru çektim ve defteri de o bacağıma yasladım. Defterin kapağına baktıkça gülümsedim, gülümsedikçe acıyla doldu içim. Taştı zehrim. Üzerinde tatlı çizimler olan, sayamadığım kadar fazla renkle süslenen çocuksu bir defterdi.

Karya'nın defteri.

Kapağını araladım, ismi gözüme ilişti.

Karya Eşsiz

Bir sayfa daha çevirdiğimde çocukluğundan beri bu deftere sahip olduğunu fark ettim. İlk sayfasındaki yazının sağ üst köşesinde 2010 tarihi vardı. Karya sekiz yaşındaydı. Yazdıklarını okudukça yüzümde buruk bir tebessüm oluştu, yanaklarımdaki çizgiler belirginleşti. Çocuk Karya'yı tanımak isterdim. Her şeye rağmen; onu büyüten, acı veren ben olmama rağmen, onunla bir çocuk parkında, bedenlerimiz de küçücükken karşılaşmak isterdim. Bir ihtimal de olsa, belki o zaman ne sesini unutacak kadar yalnızlaşır ne de sesinin kısılmasını isteyecek kadar çok konuşmak isterdi. Belki o zaman ben, içimde birikenleri anlatmak için bir deftere muhtaç kalmazdım. Eğer onunla henüz büyümemişken rastlaşsaydık ruhumuzun büyümek için didinmesine gerek kalmazdı.

Tarih: 17 Aralık 2017

"Annemle babamın evlilik yıl dönümüydü bugün. Babam, anneme bir kucak dolusu çiçek aldı. Kasımpatıymış. Umarım bir gün, bana da kasımpatı alan biri olur hayatımda. Babama benzer, annemin sevildiği gibi sevilirim ben de."

Ona kasımpatı çiçekleri aldığımda bana hayranlıkla bakmıştı.

Ben o gün... O, karşımda bir masal kitabından dünyaya çıkagelmiş gibi dururken bir insanın gülümsediğinde yalnızca dudaklarının değil, göz bebeklerinin bile kıvrılabileceğini görmüştüm. Gözleriyle gülümsemişti bana. Dudakları değil, gözleri kıvrılmıştı sanki kenara.

Tarih: 4 Ocak 2018

"Bugün doğum günüm. On altı yaşıma girdim! Annem ve babamla yaşayabileceğim, özgür bir hayatım olsun. Bir tek bunu diliyorum."

Hayatındaki her şey anne ve babasıyla ilgiliydi. Onlara o kadar bağlıydı ki başka hiç kimse yoktu; hiçbir isim, hiçbir olay, hiçbir söz... Defterdeki her sayfada anne ve babasından söz etmişti. Sayfaları geçtikçe ve her gün yazdıklarını okudukça içimdeki boşluğun sanki bir tabanı varmışçasına, daha derine inebilirmişçesine o acı, saplıyordu kazmasını. Kazıyordu. Ne kadar derine inebilirse o kadar oyacaktı içimi. Bakışlarım harflerin üzerinde gezindikçe suçumla, günahımla, göz yumduğum katliamın öncesindeki çiçek bahçesiyle yüzleşiyordum. Ve bu yüzleşmede, karşımdaki yansımam dahi olsa yüzüme tükürüyordu.

Ne kadar sürdü, bilmiyorum. Sayfalar boyu okudum. Acımdan da, suçumdan da kaçamadım. Bir sonraki nota geçtiğimde, bir sayfa önceki notla arasında aylar olduğunu fark ettim.

Tarih: 9 Aralık 2018

"Annem ve babam öldü.

Bir kamyon geldi, onları benden aldı. Onları son görüşümü nasıl unutacağım, bilmiyorum. İnsan anne ve babasını unutmalı mı, onu da bilmiyorum. Ama bununla yaşayamıyorum. Göz kapaklarımı kapattığım her saniye, babamın önüme düştüğü o an geliyor aklıma. Onunla beraber ben de düşüyorum o asfalta. Annemle beraber yanmaya devam ediyorum.

Bu bir ceza olmalı ama bu cezayı hak edecek ne yaptım? Bilmiyorum. Ölmek daha kolaydı."

Ölmek daha kolaydı, evet. O gece, o cehennemin üzerindeki ince ipte yürüdüğüm gece, etrafımdaki ağaç kovukları ve araçlar cayır cayır yanarken ben sanki bir yangının içinde, tenime alevler değmeden yanıyordum. Etrafım bir çembere alınmıştı alevlerle ve ben o alevlerin ortasında; sağım-

da kardeşimin baygın bedeni, solumda gelinliğiyle beni hayata bağlayan insanın cesedine bakıyordum. Elif, sırtına saplanmış bir demir parçasının karnından çıkmasıyla kollarımda can vermişti. Nisan'ı arabadan uzağa kaçırabilmiştim ama hastanede vazgeçmişti yaşamaktan. Küçük bedeni dayanamamıştı. Karya'yla aynı yaştaydılar. Karya kadardı. Kardeşim dayanamazken Karya, bu acıyı nasıl göğüslemişti?

Bir sayfa daha çevirdim, ardından bir sayfa daha, yetmedi bir sayfa daha ve sonra bir sayfa daha... Gözyaşım açılan son sayfada, adının üzerine damladı.

Tarih: 3 Ocak 2019

"Adım Karya. Kalbime değen her kurşunun bedelini ödedim.

Bugün on altıncı yaşımın son günü. Ben birini öldürdüm. On yedinci yaşım, bir katili büyüteceksin."

Parmaklarım sayfanın üzerine dağılan harfleri takip etti. Duraksadım. Oturduğum yerde hızla toparlanıp diğer sayfaları karıştırmaya başladım. Her sayfada aynı acıdan, aynı suçluluktan, aynı olaydan bahsediyordu. Bir sırmış, bir günahmış gibi hep üstü kapalı yazmış; hiç açık açık anlatmamıştı. Kendini bir katil olarak görüyor, iğrenç bir insan olduğunu düşünüyordu. İki yıl boyunca her gün kendine bir katil olduğunu hatırlatmış ve kendi mahkemesinde yine kendisini yargılamıştı. Verdiği ceza her şeyden ağırdı, Tanrı'nın anne ve babasını bu yüzden ondan aldığını düşünüyordu.

Tarih: 29 Haziran 2019

"Bir katil için fazla masumum. Bu mahkemede yargılanırken işlediğim cinayetle değil, öldürülen hislerimle yargılanmayı istiyorum."

Ne oldu sana, Karya? Ne yaptılar sana iki yıl önce? Kim öldürdü içindeki masumu?

Tarih: 16 Ağustos 2019

"Onu öldürdüm. Ya onun öldürdükleri?"

Tarih: 1 Eylül 2019

"Sırf hayatta kaldım diye yargılanmayı adil bulmuyorum. Ya ölen ben olsaydım, o zaman katilim de benim gibi acı çekecek miydi? Ben, onu öldürmedim. Kendimi yaşattım."

Başımı kabul edemezcesine iki yana salladım. Sayfaların arasında bir umut, bana dayanak olabilecek bir dal aradım ama yoktu. Acı içinde kıvranışını, can çekişini yazmış; kendine bile itiraf edememişti. Kendi gerçeğinden öyle bir kaçmış, acısına öyle bir yüz çevirmişti ki bir başka felaketle karşılaşacak diye gözlerini açamıyor, dünyaya bakamıyordu. *"Ben, onu öldürmedim. Kendimi yaşattım,"* derken ve bu satırları kendine yazarken

aslında en çok kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Hâkimi de kendisiydi, avukatı da. Bir yandan kendini cezalandırırken bir yandan da cezasının acımasızlığından kaçıyordu.

Keşke on altı yaşında çıksaydım karşına...

Keşke on altı yaşında girseydim hayatına, göğüs kafesin bir tabuta dönüşmeden önce.

Tarih: 23 Nisan 2019

Annemi ayaklarının üstünde değil, bir dolap kapağında asılı gördüğüm gün.

Annemin öldüğü gün...

Kirpiklerim birer ok olup tenime batarken, aralarından süzülerek bir damla yaş aktı yanağıma.

"Teyzem delirdiğimi düşünüyor. Beni hastaneye yatırmak istiyor. Annemi özlüyorum. O olsaydı böyle yapmazdı. Beni kucağında uyutur, *geçecek*, derdi. Annem derse geçerdi çünkü. O beni dünyadaki tüm kötülüklerden korurdu. Eğer yaşıyor olsaydı, herkesten uzakta, etrafı yüksek duvarlar ve tel örgülerle çevrili evimizin bahçesinde beni bütün zalimlerden saklardı.

Hastanelerden ve doktorlardan çok korkuyorum ben. Annemi istiyorum."

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsılıyor, göğsümün içindeki kalbim sancılanıyordu. Vicdanıma vurulan sıcak ve kızgın demirler dahi hissettiklerimi köze çeviremiyor, acısı baki kalıyordu. Benim annemi kaybettiğim gün, Karya annesini özlemişti ve bu özlemin nedeni benim hatamdı. Hatamın bedelini annemin canıyla ödemiştim. Annesinin özlemiyle yanıp kavrulan genç kızın ahını yanıma bırakmamıştı Tanrı. O gece öyle bir vurmuştu ki beni, bir daha toparlanamamıştı vücudum. Aldığım darbe, bir daha ayağa kalkmama da, dayak yemiş bir çocuğun kırılgan utancını üzerimden atmama da müsaade etmemişti.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandım ağlayışımın arasında.

Gözyaşlarım tenimden aşağıya süzülürken bıraktıkları sıcaklık birer cehennem yağmuru gibiydi. Tenime değen her damla beni eritiyor, küle çeviriyor, yok ediyordu.

"Özür dilerim, Karya. Bilemedim. Ben bilemedim..." Öksürüğümle derin bir nefes verdim dudaklarımın arasından. "Babasının işkencelerinden kaçmaya çalışan küçük bir çocuktum. Bilemedim." Harfler dudaklarımın arasında eziliyor, yutkunuşumla tükürüklerimin arasında boğuluyordu. Boğuk çıkan sesim tüm odadaydı. "O gece... O gece babanı aradım, yemin

ederim ki aradım. Dışarı çıkmamanız, o arabaya binmemeniz için her şeyi yaptım. Başaramadım. Bedelini ödedim, yetmedi. Yetmez de, biliyorum ama ödedim. Hâlâ ödüyorum."

Bedelini seninle ödüyorum, kırlangıcım. Yaptığım tüm iyiliklerin bedeli sensin, tüm kötülüklerime feda ediyorum seni.

"Hayatım boyunca boynundaki günahın urganından kurtulamamış bir adam olacağım."

Yaşanılan her şeye; doğumuma, büyüyüşüme, büyüyemeyişime, yazgıma, nefes aldığım her güne kırgındım. Hiçbir zaman güzel bir çocukluğum olmamıştı. Benliğimi fark ettiğim günden bu yana, kalbimde bir delik ve ritimsiz nabızlarla yaşıyordum. Ne bana duyulan nefreti ne de bunu hak edecek ne yaptığımı anlayabilmiştim. Tam kendi hayatımı kendim kuracağım, kaderime yazılandan kaçıp kendime yeni bir kâğıt, yeni bir kalem bulacağım derken omuzlarımı kavrayan iki elle bir aslanın pençesine kurban edilmiştim. Tek istediğim, her gece korkuyla uyumamak ve bedenimde ağrılarla uyanmamaktı.

Olmadı. Seçmediğim bir hayatın içine itildim zorla. *Yaşa*, dendi. *Savaş*, dendi. *Diren*, dendi. Ama hiç *bitti*, denmedi. O savaş hiç bitmedi.

Yorgun ve gücü tükenmiş ellerimle son defa araladım defterin kapağını. Artık yüzleşebileceğim ve acımı kazıyabileceğim bir gerçek kalmamıştı. Her sayfayı dikkatle okudum. Karya'yı nasıl yaşatamadıysam acısını öyle yaşattım içimde. Günler geçmiş, üniversite sınavına girmiş, İstanbul'u kazanıp okulunu dondurmuş, ardından kendine bir şans vermek istediğinden bahsedip kaydını aktifleştirmiş ve İstanbul'a gelmiş, bambaşka biri olarak yeni bir hayat kurabileceğine inanmış... Her şeyi yazmış defterine. Hatta bir sayfayı daha açtığımda benimle tanıştığı ilk günü dahi yazdığını görmüştüm. Bahar'ı, Korhan'ı, Kaan'ı... Sevdiği ve anlamaya çalıştığı herkesi yazmıştı.

Tarih: 10 Şubat 2021

"Ona *yabancı* diyorum ama kalbim bir tek onun ismini biliyor."

"Bir tek o yabancı değil gibi."

"Şimdi gerçek bir yabancıyım, Karya," dedim zoruma gidercesine. "Şimdi kalbin, bana yabancı bir şehir. Tüm sokaklarından kovulmuşum, fırtınan bir bana esmiş, güneşin bir beni görmemiş gibi... Kalbin, benim yuvam değil."

Bir yabancı olmanın ağırlığını kaldıramadım.

Evim bildiğim kalpten kovulmanın acısını yediremedim.

O benim evimdi, beni kapı dışarı edip perdelerini çekti. Evsiz kaldım.

Yüzüme çarpan bu gerçekle başımı arkamdaki koltuğa doğru yatırırken

gözlerimin önü puslanmıştı. Tavandaki avizeden saçılan ışık, irislerimin önünde dağılıyordu. Elimi yüzüme attım, parmaklarımla gözlerimin önünü perdeleyip tüm dünyadan saklanabilirim sandım. Vicdanım bir insan oldu, karşıma dikildi. Ellerime yapışıp gözlerimin önünden çekti ve ona bakmam için beni zorladı. *Kaçamazsın*, dedi. Kaçamazdım. Vicdanım, yattığım yatakta dahi gözü olan, her gece gördüğüm bir kâbustu.

Yutkundum ve bir yaprağı daha çevirip yazdığı son notun üzerinde gezdirdim irislerimi.

Tarih: 27 Şubat 2021

"Ölmemiş. O adam ölmemiş. Nasıl oldu, bilmiyorum. Buna sevinmeli miyim yoksa ondan korkmalı mıyım, bilmiyorum. İçimde katil olmamamın sevinci, kendi bayramını kutlarken ruhumdaki yaralar, onun nefretinden çekiniyor, bir kez daha kanamaktan korkuyor. Ne yapacağım, kimden yardım isteyeceğim, bilmiyorum. Ona tek başıma bir kez daha karşı koyabilir miyim, bilmiyorum.

Bana hâlâ *Agape'm* diyor. *Narkissos'un geldi, bırakmam seni*, diyor.

Ben nergis çiçeklerinden nefret ediyorum."

Defter avuçlarımdan kaydı, düştü ve zeminle buluştu. Göz bebeklerim titremeye başladığında krem rengi sayfanın üzerinden aldım harelerimi, nereye baktığımı bilmeden ileriye diktim. Hızla ayaklandım, odanın içerisinde zihnimin içinde canlananlar ve hatırladıklarımla bir sağa bir sola yürüdüm. Ellerim şakaklarımda, saçlarımda, boynumda, göğsümde... Ellerim her yerde... Beynim kurduğu bağlantıyla bana oyun oynuyor, benden aklımı istiyordu. Aniden durdum, elim durdu, gözlerim durdu, nefeslerim durdu. Ve aralık dudaklarımın arasından fark ettiğim gerçeği dışarıya döktüm:

"Karya... Onu tanıyordu. Mey'i öldürdüğünü sandı yıllarca. Bu yüzden Mey'den gelen notlar için polise gitmek istemedi." Göz kapaklarımdaki damarlarım belirginleşmiş, beyaz tenimin altından kırmızılıkları gözler önüne serilmişti. Az önce dibine çöktüğüm koltuğun yaslandığı duvardaki aynada kendimle bakıştım. Yutkundum. "O gün... Bahar evime gelip hesap sorduğu gün, Karya'nın sesli mesajlarını dinlerken arkadan gelen o ses..."

Zihnimde tekrar ve tekrar yaşandı o an.

"Agapem."

Robotik ses... Mey'in sesi. Karya'nın defterinde gizliden gizliye yazdığı her şey Mey içindi.

"Ben geldim. Sana nergis çiçekleri getirdim."

Karya, nergis çiçeklerini bu yüzden sevmiyordu. Yıllar boyunca Mey'in öldüğünü sanırken bir gün, birden karşısına çıkmış, ona geçmişte her ne

yaşattıysa aynısını hatta daha ağırını yaşatmakla tehdit etmişti. Ve Karya geçmişte işlediği suçtan ötürü, o suç gerçek olmasa dahi, utancından ve korkusundan kimseden yardım bile dileyememişti. Beni uzak tutmak istemesinin nedeni de buydu. Ailesiyle alakalı bir mesele olduğunu düşünmem onun için daha kolaydı. *"Neden bana sürekli duvarlar örüyorsun,"* diye ona bağırdığım anlarda bunun sebebi, duvarın öteki tarafında, ensesinde bir katilin bekliyor oluşuydu. Beni kendi karanlık tarafına çekmek istemedi hep aydınlık kalayım istedi.

Oysa ben katillerin içinde büyümüştüm. Katil olmasam da katlediliş sessiz kalandım. Bu hikâyenin gölgesi olmayan tarafı bendim.

"Seni içine düştüğün bu çukurdan kurtaracağım, Karya," dedim hâlâ aynadaki yansımama bakarken. Eğilip yerdeki defteri aldım, tek elimde tutup üzerini okşadım başparmağımla. "Babamı da Mey'i de o doktoru da.. Sana zararı dokunan, senin hayatının etrafına dikenli tel örgüler çeken kim varsa herkesi önce o çukura çekeceğim. Sonra seni, tırnak aralarıma topraklar dola dola yeryüzüne çıkaracak ve tekrardan o çukura ineceğim. Sense üzerimize yığın yığın toprak atacaksın, gömeceksin bizi." Gözlerimi kapattım. "Kalbini acıtan herkesi, ben de dâhil, bir mezara gömeceksin. Arkana bakmadan kendine filizleneceğin yeni topraklar aramaya gideceksin."

Söz veriyorum sana.

O balkon kenarında tuttuğum sözün aynısından hem de, tutmak için canımdan vazgeçtiğim sözün.

Olmamam gereken bir yerdeydim. Kendimi bir türlü alıkoyamadığım, sakınamadığım, uzak tutamadığım; yalnızca kendimi değil, zihnimi de onsuz bırakamadığım, hayali ve anılarıyla kalbimi çarmıha gerip kızgın demirlere vurduğum bir çift gözün karşısında, uzağındaydım. Hastane bahçesini çepeçevre saran demirlerin ardında, belki bahçeye çıkar diye bekliyordum. Yalnızca uzaktan da olsa onu görmek, hâlâ nefes aldığını bilmek istiyordum. Karşısına çıkmayacak, gözlerine bakmayacak, öldü bildiği Karan'ın ona yalan söylediğini bir kez daha düşündürmeyecektim. Ölmüştüm. Eğer o, zihninin bununla başa çıkabileceğine karar verdiyse ben de ölümle yaşayabilirdim.

Öğle saatlerinden beri buradaydım. Birazdan hava kararmaya başlayacaktı ve ne yazık ki Karya bahçeye çıkmamıştı. İçim içimi yiyordu. Bu binanın içinde, dört duvarın arasına hapsolarak yaşayamazdı o. Karya gökyüzüne âşık, doya doya nefes almanın tadına varınca mutluluktan havalara uçan bir kızdı. Onunla sahilde bisiklet sürerken hayatında hiç o günkü kadar özgür olmadığını hissetmiştim. Gözlerimin içine bakıp, *"Ben deli değilim,"* diye ağlamıştı. Her zaman onu anlamamamdan korkmuştu. Her cümlesi

nin sonunda, *"Bana inanıyor musun?"* diye sorar ve gözlerini, gözlerimden bir an olsun ayırmazdı. Bense ona inanırdım. Koşulsuz şartsız, dudaklarından çıkan her kelimeye inanırdım.

Başımı öne eğip derin bir nefes verdiğim ve artık inancımın sonuna geldiğim için önünde beklediğim duvarın ardından çekileceğim sırada hareletimde, bir kapının önünde elleri iki hemşirenin ellerinde olan küçük, yorgun, üzgün çehreli bir bedenin yansıması can buldu. Gözlerim o çehreden bir an olsun vazgeçemezken bedenim de olduğu yerde kalakaldı, hareket edemedi. Dudaklarım kıpırdamadı, göz kapaklarım kapanmadı, kirpiklerim titremedi. Ben, onu gördüğüm o saniyede kalırken onun için saniyeler akmaya devam etti. Zor da olsa adımladı, dalgın gözleriyle kendine bir bank seçti ve hemşirelerin yardımıyla o banka oturdu. Başını gökyüzüne kaldırdı; öyle derin bir nefes çekti ki ciğerlerine, göğsünün nasıl kalkıp indiğini metrelerce öteden, gözyaşlarımdan dolayı puslanan gözlerimle gördüm.

Bir nefes verdi. Bu sırada hemşirelerden biri içeri dönerken diğeri Karya'nın arkasına geçti, birkaç adım gerisinde durdu. Karya o bankın sol köşesinde; bir eli kucağında, diğer eli yanındaki boşluğa tutunmuş bir şekilde durdu. Başındaki sargı bezi çıkmıştı. Saçlarını kazıdıkları için bir bandana takmış olmalıydı. Yine saçlarının renginde, üzerinde çiçekler olan turuncu bir bandanaydı. Bembeyaz teninde bir yaşam belirtisi gibiydi. Artık eskisinden de zayıftı. Güçsüzdü. Belki bir rüzgâr esse teninin altında hissederdi. Ama biliyordum ki güçlenecekti. Eğer benden korkmuyor olsaydı ona çok sevdiği çorbamdan yapardım. İyileşirdi. Üzgün bakan gözlerine bakamazdım belki ama onu ellerimle beslerdim.

"Karya..."

Adını fısıldadım utançla. Nefeslerime karıştı ismi.

Bir elim kalktı; önümdeki uzun, beyaz demirlere tutundu. Bir elim, avucumda onun *yin-yang* kolyesiyle bacaklarımın hizasında kaldı.

"Beni duy. Beni gör. Beni hisset." Alnım, paslanmış demirin soğukluğuyla buluştu. "Buradayım, sevgilim. Duy beni. Sana inanıyorum. Sana hep inandım." Yutkundum. Parmak uçlarımdaki karıncalanmayı, titreyen avucumu demirlere sararak geçirmeye çalıştım. Olmadı. Her zerremde varlığı kıvranıyordu. "Yalvarırım, konuş, Karya. Susma. Sen hiç susma. Aklında yaşayan o caninin sesinden korkma. Kalbine uzan, oradayım, sesim orada, beni duy, sevgilim."

"Bana inanmayacaksınız," yazmıştı doktorlara. O, eline düştüğü cani, aklıyla öyle bir oynamıştı ki Karya'nın, en çok tutunduğu yerden yara almıştı. O balkonda bana inanması için yalvarırken de zihninde onun sesi vardı. Bizi değil, onu duyuyordu. Nasıl yapacaktım, bilmiyordum ama Karya'nın beni duymasını, kendini duymasını sağlayacaktım. İçinde hâlâ

o adamın sesi yankılanıyordu ama biliyordum, benim yankım ona galip gelecekti.

Bakışlarım yüzünün her santiminde dolaşırken Karya, gözlerini kucağına indirdi.

Ne düşünüyordu şu an, kim bilir? Ne hissediyordu? Neye inanıyor, neyi dert ediyordu kendine? Beni arıyor muydu yanında? Yaşamdan vazgeçmişti, yeniden bağlanacak mıydı peki? İsteyecek miydi nefes almayı?

Keşke zihninin içini görebilseydim. Keşke onu zihninin içindekilerden bile koruyabilseydim.

"Karya... Bu gece benim doğum günüm." Her şeyi bir kenara bırakmış, suçumu günahımı yok sayarak, utancımı sırtıma asarak, çocuksu bir heyecan ama hafif de kırgınlıkla bahsetmiştim bundan. "Yirmi iki yaşıma giriyorum. Büyüyorum, tıpkı senin gibi." Duraksadım. Yutkundum. Utandım. Çekindim. "*Aslında hiç büyümedim,*" diye ekledim sesim titreyerek. Bir itiraftı bu. Canımı yakan, acıtan, gururumu örseleyen bir fark edişti. "Seni büyütürken kendimi büyütmeyi unutmuşum. Bu bir oyunsa mızıkçılık yapmışım. Ama inan bana... *Büyüyeceğim. Seni büyüten acı, beni de büyütecek.*"

Dudaklarım yanaklarıma doğru kıvrıldı fakat bu, bir cesedin mezara cenin şeklinde uzanışı gibiydi. Ölümü andırıyordu. Gülümsemem bir mezar boşluğuydu.

"Ben, yirmi ikimde yeniden doğmak istiyorum, Karya." Beni duymuyordu, uzaktaydı ama ona konuştuğumu hissediyordu, biliyordum. Uzaklardan da olsa, gökyüzünden de olsa beni hissederdi o. "İzin verirsen seninle doğayım, seninle büyüyeyim, seninle yaşayayım istiyorum. Göğsünde... Cennetimde. Benim göğsüm çiçek bahçesi gibi kokmuyor artık. Ama senin göğsün cennetten bir köşe..." Başımı iki yana salladım, onu karşımda hissiz bir duvar gibi gördükçe eserimle yüzleşmek kalbimi eziyor, un ufak ediyordu. Hata yapmış bir çocuk gibi başım öne eğikken aniden bakışlarımı kaldırdım ve ona baktım. "Eğer benim ölümüm, karşımda toprağından alıkonulmuş bir çiçek gibi oturuşunun canımı yaktığı kadar bile yaktıysa senin canını, hiç affetme beni."

Hissetmiş gibi yüzünü çevirdi, arkasındaki hemşireye baktı. Ardından önüne döndü, sanki üşümüş gibi omuzlarını kendine çekti, ellerini kaldırıp göğsünün tam ortasına koydu. Başını kucağına doğru düşürdü, öylece kaldı bir süre.

"Bakma, sana büyüyeceğimi söylüyorum ama... Ben bir tek senin yanında çocuk oluyorum aslında. Kalbim seninle büyüyecek belki ama bedenim de seninle küçülüyor, Karya. Ruhum seninle çocuklaşıyor."

Ruhum seninle çocuklaşıyor, süveyda.

"Ben bir tek seni severken sekiz yaşıma geri dönebiliyorum."

Sesim, cümlelerimle eş değer bir şekilde kısılmış, küçülmüştü. Sekiz yaşındaki Karan nasıl korkak, nasıl çaresiz ve tükenmiş konuşuyorsa öyle konuşuyordum.

"Ben bir tek senin yanında ufalıyorum, güçsüzleşiyorum."

Konu Karya olunca elim ayağım bağlanıyor, ayaklarıma bir yığın beton dökülüp denize atılıyordum. Öyle çaresiz, öyle her şeyden yoksun kalıyordum.

"Ben bir tek seninle güçleniyorum," dedim ardından az önceki düşüncelerimin tam aksine.

Çünkü onu sevmek, tüm zıtlıklarla bir arada bulunmak gibiydi. Onu sevmek, tüm ihtimalleri kapsıyordu. Onu sevmek, olmak ve olmamak demekti. Yalnızca biri değil, hepsiydi. Karya, benim tüm ihtimallerimin kesiniydi. Karya, benim tüm ihtimallerimin birleşimi; hepsinin hayat bulmasıydı.

Sevgi böyle bir şeymiş, öğrendim.

"Ben yalnız sana koşuyorum yara bere ayaklarımla."

Nefeslerim öyle can yakıcıydı ki sanki gerçekten yeniden doğuyor gibiydim. O yeniden doğuş anı, ciğerlerime ilk defa dolan oksijenin ciğerlerimi yakışı, o gözyaşları ve çığlıklar tekrar yaşanıyordu benliğimde.

"Ben bir tek sana karışınca günahsız sayılıyorum. Ben bir tek sana yakınken adıma uzak oluyorum. Sana yakınken karanlıklardan aydınlığa sarılıyorum."

Karya başını kaldırdı, ellerini göğsünden çekip etrafa bakındı. Birini arıyordu sanki. Sağına, soluna, önüne, arkasına, her yere bakındı alelacele bir tavırla. Beni göremezdi, arkasında bulunduğum demirlerin önünde ağaçlar ve çalılıklar vardı.

"Ama," dedim titreyen dudaklarım çenemi de sarsarken. "Sana açılan her kapı, suratıma çarpıyor her seferinde. Sen cennetin elmasısın, bense cennetten kovulan. Sana çıkan her yolda şimşekler çakıyor üzerime. Sana kanat çırpacağım gökyüzünde yağmur başlıyor, kanatlarıma ağlıyor gökyüzü. Sana yüzeceğim her deniz, dibe çekiyor beni yine." Karya gökyüzüne baktı yeniden, iki eliyle bankın demirlerine tutunmuştu. Gözlerinde bir deniz can buldu, dalgaları kıyıma vurdu. "Olsun," dedim. "*Kulaçlarım sana varamayacak ama ben yüzmekten hiç vazgeçmeyeceğim.*"

Gülümsedi. Ellerini göğsüne koydu ve gülümsedi. Parmakları dudaklarına doğru tırmandı ve utançla dudaklarının önünü perdeledi.

Aylar sonra gördüm o tebessümü, yanaklarındaki boğumları, yüzündeki o ışıltıyı.

Gamzeleri birer cennet kuyusuydu. Ve ben her gülüşünde o kuyuya düşüyor, o kuyuda yaşıyordum.

Keşke elimde olsaydı ve her an gülümsetebilseydim onu. Her cümleme, her yaptığıma gülseydi ve ben gülüşünü izleseydim öylece. Belki o zaman sevgim de, vicdanım da rahat bir nefes alır, can çekişir gibi kıvranmazdı içimde.

"Yirmi ikimde de seni seveceğim, yirmi üçümde, yirmi dördümde ve yirmi beşimde de... Ben hep seni seveceğim." Gülüşünü izlerken ben de gülümsemiştim ve bu sesime de sirayet etmişti. İki elimi de kaldırmış ve soğuk demirlere yaslamıştım. "Ben son nefesimi bile senin adınla vereceğim, Karya Eşsiz."

Eşsizim.

Bakışlarım donuklaşırken bir telefon sesiyle kendime geldim. Ceketimin cebinde titreyen telefonuma attım elimi, gözlerimi Karya'dan hiç ayırmadan. Telefonu çıkarıp gözlerimin hizasına yükselttim. Korhan'ın aradığını görünce aramayı yanıtladım.

"Efendim?" dedim, hâlâ Karya'yı izliyordum.

"Karya'nın hastane raporlarına ulaştım," diye giriş yaptı konuya. "Kaan'a gönderdim. Tahlillerine göre durum pek de iç açıcı değil, Karan. Karya, ayak bileklerindeki o yaralarla yirmi dakikadan fazla yürümüş olamaz. Çok derin yaralar, hâlâ iyileşmiş değil."

"Bu, Karya'nın çok yakınlarda tutulduğu anlamına geliyor yani."

"Evet, öyle," diye doğruladı dudaklarımdan çıkanları. "Kaan hâlâ inceliyor raporları. Kanında bulunan ilaçları, iyileşme sürecini, tedavisini araştıracak. Yalnızca... İlaçlar, herkesin bulabileceği ilaçlar değilmiş. Piyasada olmayan ilaçlardan söz ediyoruz. Anlayacağın, karşımızdaki canavar tam bir profesyonel." Derin ve içli bir nefes verdi, keyifsizdi. "Ne yapmak istiyorsa oldukça bilinçli bir şekilde yapmış."

"Şerefsiz!" diye tısladım. "Ben de birkaç şeye ulaştım. Mey'in çok yakınındayız, Korhan. Buluşalım, anlatacağım."

"Tamam," dedi. "Bu arada, Karya'nın arama yaptığı telefon ortalarda yok. Bulamadım. Arama kayıtlarına ulaşabilirim yine de, iyi yanından bakalım. Arkadaşımdan rica ettim. Bu gece ilgilenecek."

"Güzel. Bana gel, konuşuruz."

"Tamam," dediğinde karşılık vermeyip telefonu kulağımdan indirecektim ki aniden seslendi: "Ha, Karan! Bir şey daha öğrendim ama bu pek ho-

şuna gitmeyecek." Cevap vermedim, konuşmaya devam etmesini bekledim. "Karya'nın doktoru... Barbaros Kaynarca. Ona ulaşmamız artık imkânsız gibi görünüyor, kardeşim."

Gözlerimi Karya'nın yüzüne kaldırdım. Hava kararmıştı, bankın yanındaki lamba aydınlatıyordu yüzünü. Korhan'ın söyledikleriyle yüzüm düşmüştü.

"Neden?" diye sordum tekdüze bir ses tonuyla.

"Adam ölmüş," dediğinde damarlarımdaki kan kalbime çekildi. "İki yıl önce bir saldırıda vefat etmiş."

"N-Nasıl yani?" diyebildim zorlukla. "Ne zaman? Tam tarihi belli mi?"

"Evet, dur bir saniye," deyip birkaç saniye duraksadı. Dosyaya bakıyor olmalıydı, kulağıma sayfaları çevirme sesi geliyordu. Çok geçmedi, Korhan bulduğuna dair hafif bir mırıltı çıkardı. "3 Ocak 2019," dedi. "3 Ocak 2019'da ölmüş."

Yere düşen bakışlarım duyduklarımla Karya'ya sabitlendi. Sanki gözlerimde bir kamera vardı ve Korhan'ın söyledikleriyle onun yüzüne yakınlaşmıştı. İrislerindeki ışıltıyı, yüzündeki tebessümü ve tüm bunlara rağmen, her şeyin aksine tenindeki yaşamın yok oluşunu bir kameranın dürbününden yavaşlatılmış bir şekilde seyrediyordum âdeta. Hayat vücudundan çekilmiş, soluklaşmıştı. Akrep ve yelkovan durmuş, zaman akmıyordu. Zihnimdeki tüm bilgiler, Karya'nın görüntüsüyle birleşiyor ve onun gülüşü, bir anda yürek burkan bir ağlayışa dönüşüyordu.

Karya'nın sesi, zihnimin duvarlarına çarpıyor ve bir deniz feneri, kaybolduğum o okyanusun dalgalarını aydınlatıyordu.

Tarih: 3 Ocak 2019

"Adım Karya. Kalbime değen her kurşunun bedelini ödedim.

Bugün on altıncı yaşımın son günü. Ben birini öldürdüm. On yedinci yaşım, bir katili büyüteceksin."

Duraksadım. Karya'nın sesi duraksadı, kesildi. Ardından sesli bir nefes sesi yankılandı kulaklarımda ve Karya konuşmaya devam etti:

Tarih: 27 Şubat 2021

"Ölmemiş. O adam ölmemiş.

Bana hâlâ *Agape'm* diyor."

Karya sustu, bir ses kaydının aniden durdurulması gibi keskindi suskunluğu.

Korhan'ın söyledikleri dönmeye başladı bu defa da zihnimde.

"İlaçlar, herkesin bulabileceği ilaçlar değilmiş. Piyasada olmayan ilaçlardan söz ediyoruz. Anlayacağın, karşımızdaki canavar tam bir profesyonel."

Mey.

İçki, şarap, kana karışan, güzelliğiyle sarhoş eden, tedavi eden, ilaç...

"Karan?" diye seslendi Korhan telefonun diğer tarafından. "Karan, orada mısın?"

"O adam ölmedi." Mırıldanışım kuruyan boğazımı acıttı, yutkunamadım bile. Nefeslerim dahi titrerken dudaklarımı araladım, içimi soğutan o nefeslerin arasından gerçeği sayıkladım: "Hâlâ yaşıyor." İrislerim dalgalanırken Karya'ya son defa baktım. Tüm yaşadıkları bir film şeridi gibi aktı önümden, parça parça olan her şey yerli yerine oturdu ve kilit açıldı.

"Barbaros Kaynarca, Mey'in ta kendisi... Mey, Karya'ya yanlış teşhis koyan psikiyatrist. Ölmedi, o hâlâ yaşıyor."

"Neyi seversen, o olursun. Sevgi simyadır.
Asla yanlış şeyi sevme çünkü seni dönüştürecektir.
Hiçbir şey sevgi kadar dönüştürücü değildir. Seni
daha yükseklere, doruklara çıkarabilecek bir şeyi sev.
Senin ötende bir şeyi sev."

Osho

BÖLÜM 4
GECEDEN KALPLER VE MUM IŞIKLARI

Fısılda. Hiçbir haykırış, içine acını yerleştirdiğin fısıltı kadar güçlü olamaz.
Bağırdıklarını başkaları duyar, fısıldadığını kalbin...
Ve dudaklarına yuva yapan o kimsesiz.
Fısılda...

4 Temmuz 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Elimi sıcaktan buharlanan aynaya attım ve yalnızca gözlerimi görebileceğim eğimli bir aralık açtım kendime. Banyonun sıcaklığı, tenimin duvarlarını zorlayarak beni bir ateşte yanıyormuş gibi hissettirdiği için kapıyı sonuna kadar açmış ve içerisinin serinlemesine izin vermiştim. Tenimden intikamını alırcasına, yakıp kavururcasına sıcak suyla duş almıştım. Az önce elimle yarattığım buhar boşluğundan yüzüme baktığımda üçe vurduğum saçlarımla karşılaştı gözlerim. Duşa girmeden önce tıraş makinemle tüm saçlarımı kesmiştim.

Dün Karya'yı saçları kesilmiş, başında bir bandanayla gördüğümde tüm saçlarımın varlığından nefret etmiştim. Karya'dan gittiğim o sabah da saçlarımı kesmiş, onun kokusu sinmişken ve parmak izleri kazınmışken her teline, *uzağa gidemem,* demiştim. Şimdiyse ondan giderken kısacık olan saçlarımı, bir tek o bana döndüğünde sevebilir hâle gelmiştim. O bana döndüğünde ve saçlarımı, buzdolabına iki şişe süt bırakarak gittiğim sabahın gecesindeki gibi sevdiğinde ben de saçlarımla tekrardan barışabilirdim.

Gözlerim yüzümde dolaşmaya devam ettiğinde birkaç yıl önceki Karan'a göre ne kadar değiştiğimi fark etmiştim. Artık ne gözlerimin etrafında dayak yediğimi gösteren morluklar ne de vücudumda her ay tazelenen yanık izleri vardı. Aynada kendime baktıkça gözlerim bulutlandı, önce küçüklüğüm belirdi önümde. Boyu lavaboyu geçmiyordu ama acısı benden uzundu. Baktı gözlerime, gülümsemek istedi, gülümseyemedi. Eğdi başını. Onun yerine ben gülümsedim yine bana. Sonra kulaklarımda sesiyle Karya

belirdi hemen arkamda. Bu banyoda, yarasına pansuman yaptıktan sonra aniden göğsüme saklanışı ve gözlerini kapatışı canlandı zihnimde.

Tam arkamdaydı.

"Göğsün," diyordu bana. *"Göğsün, Karan. Bana huzur veriyor. Çiçek bahçesi gibi kokuyorsun. Kalbinde kimsenin mezarı yokmuş gibi... Sadece sevgiye yer varmış gibi."*

Sağ elim kalktı, parmak uçlarım göğüs kafesimin tam ortasına doğru yükseldi. İşaret parmağımın ucuyla daireler çizdim göğsümün üstünde.

"Göğsüm bir mezarlık, Karya," diye mırıldandım aynadaki yansımasına bakarken. "Onu çiçek kokutan sendin, sen gittin, kuru bir yel aldı yerini. Ne çiçek kaldı ne de bahçe."

Bitsin istiyordum artık yüreğimdeki sızı. O sızı öyle güçlüydü ki ben üstüne gitmedikçe o benim üstüme gelmiyor ve sızmadığı, girmediği kaç zerrem varsa oraya da sızıp canımı acıtıyordu. Ben bununla yaşayamıyordum. Hayata böyle devam edemiyordum. Nereye dönsem vicdanım vardı. Sağıma dönüyordum, boğazıma yapışıyor ve nefesimden öcünü alıyordu. Soluma dönüyordum, yüzüme tükürüyor ve beni alaşağı ediyordu. Arkama dönüyordum, elinde bir hançerle bekliyor ve kaburgalarımın arasını açıyordu. Önümde, her daim önümde, bir adım önümde yürüyor; onun adımlarını takip etmem için beni zorluyordu.

Susmuyordu. Ben sustukça o susmuyordu. Kendimi insandan saymadığım, sevilmeye layık görmediğim ve sevmeye hakkım yokmuş gibi hissettiğim, aşağılanmaların en âlâsını hak ettiğimi düşündüğüm her saniye, o daha da üzerime geliyor ve beni bir köşede; bacaklarımı karnıma kadar çekmiş, kollarımı da bacaklarımın etrafına sararak ellerimi başıma siper etmiş bir şekilde kıstırıyordu. Ama ben insandım. Birini öldürmemiştim veya birine tecavüz etmemiştim. Ben hataları olan, tamamen beyaz olamayan, günahlarıyla ve suçlarıyla her yaptığının bedelini sırtlamış bir insandım. İyi biri değildim belki ama insandım.

En azından ciğerlerime çektiğim nefesin hakkım olduğunu bilerek yaşamak istiyordum.

Dudaklarım titrediğinde başımı önüme eğdim, ellerimi lavabonun mermerine yaslayıp nefes aldım. Karya tamamen iyileştiğinde karşısına çıkacak, yaptıklarımın tamamını anlatıp ondan sevgisini isteyemesem de affını isteyecektim. Belki gözlerime nefretle bakar, belki üzerime yürür, tokat atardı, bilmiyordum. Belki tepkisiz kalır ve bir yabancının günahını umursamazdı ama en azından beni, bu bilinmezliğin boşluğundan çekip çıkarırdı. O boşlukta savrulmak her şeyden, her histen zordu.

Yaslandığım lavabo mermerinden ellerimi çekerek doğruldum, pantolonumu düzelterek banyodan çıktım. Üzerim çıplakken odama geçip yatağımın üstünde katlı duran siyah tişörtü aldım, bir çırpıda üzerime geçirip yeniden koridora çıktım ve mutfağa yürüdüm. Bu sırada mutfak ve oturma odasının bitişiğindeki arada, bir ipin peşinde koşuşturan Mavi'yi görmemle gülümsedim. Azra'dan rica etmiştim benimle kalmasını. Son konuşmamızdan sonra bana da, Kaan'a da ılımlı yaklaştığı için ve muhtemelen bana iyi geleceğini düşündüğü için müsaade etmişti. Adımlarım Mavi'nin önünde durduğunda Mavi, bacak aramdan geçerek yuvarlanan ip topunun peşinden koşuşturacaktı ki dudaklarımdan derin bir nefes vererek gülümsedim. Eğilip, "Gel buraya bakalım," diye mırıldanıp Mavi'yi kucağıma aldım.

Mavi kucağımdayken ipin ardından miyavlamaya başladığında aniden burnuna bir öpücük bırakarak geri çekilmemle sustu. Başını omzuma yerleştirip kucağımda dönmeye, sırnaşmaya başladı. Bu hareketiyle kahkaha atıp tüylerini okşadım ve karnını kaşıdım.

"Acıktın mı bakalım, kızım?" deyip mutfağa girdim ve Mavi sağ omzumda etrafı izlerken sol elimle buzdolabının kapağını araladım. Kendime hazır sandviçlerden birini çıkarıp ada tezgâhın üzerine koydum. Mavi sandviçi görünce omzuma tırmanarak sandviçe doğru uzanacaktı ki, "Hop, hop," diyerek onu tuttum ve yeniden kucağıma çektim. "O benim yiyeceğim, kızım," dedim, hafif sitemkâr bir ses tonuyla. "Onu yiyemezsin, bekle bakalım." Mutfak tezgâhına döndüm ve bir kupa çıkarıp içine iki tatlı kaşığı granül kahve koydum. Hazırda bekleyen sıcak suyu üstüne döküp karıştırdıktan sonra yeniden ada tezgâha döndüm, bir tabure çekip oturdum. Tüm bunları yaparken Mavi de hareketlerimi takip etmiş, beni dikkatle izlemişti.

"Miyav..."

Mavi'nin üzgün çıkan sesiyle güldüm. O ise sesinin hüznünü daha da artırmıştı. Mamasını koymadan oturduğum için bana kızıyordu ama bilerek yapmıştım. Tekrardan ayaklandım ve buzdolabının yanındaki dolaptan yaş mama çıkardım. Mavi tanıdığı mamayla yerinde dönmeye başladığında yaş mamanın açma metalini, kapağına vurarak onunla oynadım. Mavi bu sesi duyduğunda kendinden geçiyordu. Mamayı açıp tezgâhın üzerine koyduğumda hızla elime doğru saldırdı ve yönünü şaşırıp elimi yaladı. Elim gıdıklandığında kahkaha atarak çektim elimi ve "Dur, obur kedi!" diye mırıldanıp mamasını yemesine müsaade ettim. Ben de sandviçimi açmış ve bir ısırık almıştım.

Bu sırada mamasını yiyen Mavi'nin bedeni, tezgâha paralel bir şekilde yasladığım kolumdan destek alıyordu. Bir elimle sandviçi tutarken diğer elimle Mavi'nin tüylerini seviyor, ardından başına öpücük konduruyor-

dum. Mavi yemek yerken rahatsız edilmekten hoşlanmamış olacak ki tek patisini kaldırıp dudaklarımı itti, gülüp geri çekildim.

"Hanımefendi," diye seslendim mızıp bir ses tonuyla. "Keyfiniz ve kâhyası ne zaman isterse o zaman seveceğiz sizi anlaşıldı."

"Miyav..."

Aynen öyle.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve sandviçimden bir ısırık daha alıp ardından bir yudum da kahve içtim. Mavi'yle vakit geçirmek biraz olsun beni rahatlatsa da aklım hâlâ dün yaşananlardaydı. Bir türlü kabullenemiyordum bu gerçeği. Mey her zaman gözümüzün önündeydi aslında. Bir adım uzağımızda. Karya'yı kaçırmış ve ilaçlar vermişti ona, tıpkı geçmişte olduğu gibi. Bildiği en iyi şey buydu çünkü o bir psikiyatristti. İlaçların piyasada olmayan ve bulunması zor olan ilaçlar olmasından anlamalıydım bunu. Geç kalmıştım. Yaşanan her şeyi çok merak ediyordum ve Karya'nın konuşması, anlatması için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Ona hem geçmişi unutturacak hem de kendi meselesini kendisi kapatması için yardım edecektim.

Korkmayacaktı artık. On dokuz yılını korkarak geçirmişti, şimdi özgür bir kuş olup uçma vaktiydi. Gerekirse benim penceremin önünden bile uçup gidecekti ama onu özgür, kuşlar kadar özgür bir gelecek bekleyecekti.

Kahvemden bir yudum daha alıp sıcaklığının boğazımı ısıtmasını sağladım. Aklıma gelen anımızla dudaklarım buruk bir şekilde kenara doğru kıvrılmıştı. Onunla beraber kahve içtiğimiz gün; daha doğrusu ben kahve içerken onun sıcak süt içtiği gün, kahvemden tatmak istemişti. Ve ben, kahvemden ilk yudumunu aldığı o anı hiç unutamıyordum. O kadar tatlıydı ki... Bir yudum almış, yüzünü ekşitmemek için zor durmuş ve dudaklarını birbirine bastırarak yutkunmuştu. Sonrasında da beğenmiş gibi rol yapmış ve çok güzel olduğunu, o güne kadar neden hiç denemediğini sorgulamıştı. Ama içinden zehir gibi olduğunu geçirdiğine emindim.

Bana o kadar da çocuksu biri olmadığını kanıtlamak için türlü türlü oyunlar oynardı. Ben her zaman, hepsinin farkındaydım ama onun çocuk oluşunu çok seviyordum. Gözümün önünde, zarar görmeden, günden güne iyileşerek büyümesini seyretmek dünyanın en güzel hissiydi.

Oturma odama baktım; Karya kanepemde bağdaş kurmuş, anne ve babasının resmine bakarak ağlıyordu.

Mutfağın içinde dolaştı gözlerim; Karya, ben yemek yaparken yanıma sokulup omzumun üzerinden ocakta pişen çorbayı izlemeye çalışıyordu.

Balkonuma döndüm yüzümü; Karya karşı balkondan bana gülümsüyor, adımı sayıklıyordu.

Koridoru takip etti bakışlarım; Kapının hemen önünde tırnaklarını yüzüne geçiren Karya'yı bir kedi gibi kucaklayıp yatak odama götürüyordum.

Her yer onunla doluydu, onun hayaliyle...

Oturduğum yerde ayaklandım. Yediğim sandviçi ve içtiğim kahveyi yarım bıraktım. İçimi bir anda hüzün kaplamış, aldığım nefes haram olmuştu bana bu evde. Baktığım her yerde anılarımız vardı. Başımı pencereden dışarıya çevirsem Karya'nın pencerelerini görüyor, o pencerelerin arkasındaki perdelerin ardına sığınarak benden nasıl saklandığını anımsıyordum. Yağmur altındaki balkon konuşmalarımızı ve en sonunda da o balkondan birbirimize sarılarak düşüşümüzü hatırlıyordum. Sonra kanepemde ben sırtüstü bir şekilde uzanmışken onu, bacaklarımın arasına sığınmış, yüzüstü bir şekilde başını göğsüme koymuşken nasıl uyuttuğumu görüyordum. Odamda başı dizlerimdeyken ve benim de başım dizlerindeyken birbirine dolanmış geceyle gündüz gibi nasıl sarıldığımızı seyrediyordum.

O, tüm anıların en güzeliydi ama o anılara özlem duymak, o hasret duygusu beni bitiriyordu.

Kapının yanındaki uzun bilekli ayakkabılarımı ayağıma geçirip bağcıklarını bağladım. Askılıktan anahtarlarımı ve ceketimi aldım, Mavi'ye baktım. Yemeğini yemiş, tezgâhın üzerinde gerilerek yatıyordu.

"Görüşürüz, kızım," dedim ve el salladım. "Ev sana emanet."

Kapıyı açıp çıktım, ardımdan kapattım. Kenarda duran duvara asılı kasımpatıyı görmemle yerimde öylece bekledim. Eğilip kapının yanındaki suluğu aldım, kasımpatının suyunu verdim, yapraklarını okşayıp öptüm. Yaz ayları gelmişti, yeni çiçek açıyordu ve beyaz renkteydi. Karya'nın renginde, onun masumiyetinde.

Pembe kasımpatı. Beyaz kasımpatı.

Yere düştü, kana bulandı.

Kâbusumdan yalın ayak kaçar gibi kaçtım, kendime gelip merdivenlerden inmeye başladım teker teker. Ağır apartman kapısını sonuna kadar aralayıp dışarı çıktığımda sıcak yaz güneşi yüzüme vurmuş, gözlerimi kısmama sebep olmuştu. Hiç beklemeden yürümeye başladım. Bugün geçmişe dair ne kadar mesele varsa, ne kadar kırgınlık varsa hepsini kapatıp onaracağıma dair söz vermiştim kendime. O yüzden sabahın ilk saatlerinde başlamıştım güne. Gece Korhan ve Kaan'la geç saatlere kadar konuşmuş, araştırma yapmıştık. Bu nedenden dolayı yalnızca birkaç saat uyumuştum ama kendimi yorgun ve bitkin hissetmiyordum. Kararlıydım, elimdeki acının kesiğini dikmeden kalbimin çığlıklarına kulaklarımı tıkayacaktım.

Telefonum çalmaya başladığında elimi, koluma asılı ceketimin cebine attım, ekranda yazan isimi görmemle aramayı yanıtladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Kaan'dı.

"Kardeşim," diye bir seslenişle giriş yaptı konuya. "Neredesin?"

"Şimdi evden çıktım, Kaan. Bir şey mi oldu? İyi misiniz?" diye sordum meraklı ses tonu içime endişe tohumları ekince.

"İyiyiz, merak etme. Bugün kafeye gelecek misin?"

"Birkaç işim var bugün, Kaan," deyip günümü düşündüm, boş anım olup olmadığını yokladım. "Belki uğrarım kısa bir süreliğine. Neden?"

"Karya'nın terapi seanslarına giren stajyer kızın adını öğrendim. Aslına bakarsan seninle bilgi paylaşması imkânsız ama etik değerlerine çok bağlı biri değilse de denemeye değer."

"Adı ne? Adresi var mı?"

"Nehir Yılmazer," dedi. "Psikoloji dördüncü sınıf öğrencisi, bizim üniversiteden. Aynı bölümde okuyan bir arkadaşım var, ona sordum ama tanımadığını söyledi. Muhtemelen sessiz, sakin bir tip... Bugün saat on ikide Karya'nın terapisi varmış, belki çıkışta yakalayabilirsin."

"Fotoğrafı var mı, Kaan? Nasıl bulacağım kızı?" diye sordum keyifsiz bir sesle, göz devirmiştim. "*Güzeller içinden bir seni seçtim,* diyerek mi bulacağım?"

"Gülmedim."

"Tamam... Bir seni seçerim güzeller içinden, asma suratını."

"Karan, gülmüyorum."

Kaan'ı sinirlendirmek hoşuma gidiyordu, Korhan'ı anlayabiliyordum.

"Azra espri yapsa gülersin ama hayvan herif," dedim umursamaz bir tavırla.

"Konuşma," dedi tekdüze bir ses tonuyla. Muhtemelen sabır dileyerek başını iki yana sallamış ve iç çekmişti. "Gönderdim fotoğrafları, bakarsın."

"İyi, tamam, halletmeye çalışacağım."

Telefonu kapatıp yeniden cebime koyduğumda ana caddeye çıkmıştım. Biraz yol kenarında yürüdüm, yoldan geçen arabaları kontrol ettim. Çok sürmeden bir taksi çevirmiştim. Binip adresi söyledim ve arkama yaslandım. Dakikalar boyunca taksinin camından dışarıyı izledim. İstemsizce bacağımı sallıyordum. Ne kadar süre geçmişti, bilmiyorum ama kendime geldiğimde taksiden inmiş, mavi renkli bir apartmanın beşinci kattaki penceresine bakarken bulmuştum bedenimi. Bu yüzleşmeye gücüm var mıydı, emin değildim fakat ertelemenin de bir faydası yoktu. Önünde sonunda

yaşanacaktı, canım yanacaktı, can yakacaktım ama bir şekilde, her zaman olduğu gibi birbirimize sarılacağımızı düşünüyordum.

Göğsüm ciğerlerime dolan nefesle kalkıp indiğinde daha fazla olduğum yerde beklemedim, apartmana doğru adımlayıp dış kapısını araladım, içeri girdim. Merdivenleri tırmanıp beşinci kata çıktığımda basamakları çıkmak yıllar sürmüş gibi gelmişti. Sanki kaçmam gerekiyordu ama kaçamıyordum. Her şey irademden bağımsız bir şekilde gerçekleşiyor, olması gereken buymuş gibi itiraz edemiyordum. Sonunda kapısının önünde durdum, biraz bekledim. Önüme baktım, dudaklarımı dişledim, ellerimle oynadım, topuklarımda yükselip alçaldım ama zaman akmadı. Belki bir dakika dahi geçmemişti. Uzanıp yumruk yaptığım elimle iki defa ahşap kapıya tıklattım, ardından geri çekildim. Bekledim, bekledim, bekledim... Kapı açılmadı. Bir daha uzandım, yine iki defa tıklatıp üstüne zili çaldım.

İçeriden gelen adım sesleri kulaklarımda yaşamaya başladığında birazdan bu kapının açılacağına ve gözlerime bakacak olan kırgın gözlerin canımı ne denli yakacağına kendimi hazırladım. Öyle de oldu. Kapı açıldı; karşıma kızıl saçları, yorgun gözleri, çökük omuzları ve bitkin bedeniyle Bahar çıktı. Gözleri gözlerimi bulduğunda o yorgunluk yok oldu, kırgınlık can buldu. Canım yandı, ses edemedim. Bir süre o bana baktı, ben de ona. İkimiz de konuşamadık. Sanki ilk kim konuşursa bıçağı da o çekecekmiş gibiydi.

"Karan..." dedi, ilk bıçağı o çekti ama etime geçirmedi. "Karya'ya bir şey mi oldu?"

Hasta gibi görünüyordu. Saçları yağlanmış, dağılmış, yüzü uykusuzluktan çökmüş, gözlerinin içi kızarmıştı.

"H-Hayır," dedim onu incelemeye bir son verip şaşkınlığımı ve üzüntümü gizleyerek. "Ben senin için geldim. Seninle konuşmak için."

"Ne hakkında?"

"İçeride konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Kapı önünde konuşulacak şeyler değil."

Duraksadı ve düşündü. Bunu yaparken de düşünceli hâlini benden hiç sakınmadı. En sonunda çaresiz bir şekilde kapıyı sonuna kadar araladı, hemen karşıdaki odayı gösterdi eliyle. Ben içeri geçerken o da elini saçlarına atmış ve saçlarını kaşıyıp yüzünü sıvazlayarak uykulu bir şekilde peşimden gelmişti. Odanın en ucundaki koltuğa oturduğumda Bahar da hemen yanımdaki kanepenin en ucuna oturdu, gözlerime baktı. Dirseklerimi bacaklarıma yaslayıp öne çıktım, avuçlarımı birbirine kenetleyip parmaklarımla ellerimi kavradım.

"Nasılsın?" diye sordum çekinerek.

"Gördüğün gibi," dedi o da hâlini gizlemeyerek. "Kendime yıkılmak için alan ve zaman tanıyorum."

"İyiydin," dediğimde göz göze geldik. "Yani uyandığımda... Çok daha güçlüydün. İyiydin."

"Güçlü olmak zorundaydım." Dudaklarını birbirine bastırdı. Acısını, dudağının yanağına doğru seğrildiği kısacık bir anda görmüştüm. Mimiği canımı yakmıştı. "Canımdan bildiğim iki insan yaşam savaşı veriyordu. Yıkılmak istedim ama yıkılamadım. Şimdiyse birine karşı içimdeki kızgınlık bir türlü dinmek bilmiyor; diğerini ise görmek hakkım bile değil."

Karya'yı bir tek teyzesi ziyaret edebiliyordu vasisi olduğu için. Bizim göremeyişimiz Bahar'ı derinden sarsmıştı. Karya'nın da isteği bu yönde olmalıydı. Kimseyi görmek istemiyordu, benim de hayalimden kaçıyordu.

Gözlerimi zemindeki halıya diktim. "Bu hep böyle mi olacak?" diye sordum. "Bundan sonra yalnızca ölüm döşeğinde mi seveceğiz birbirimizi? Ben ölürken mi bakacaksın yüzüme sadece?" Yutkundum ve bakışlarımdaki kırgınlığı saklamadan onunla paylaştım. "Ya ben, bir tek mezarına mı gelebileceğim?"

Derin bir nefes verdi. "Başka türlü olmasını ben de çok isterdim," dediğinde içimdeki bir duvardan yere dökülerek kırılanların yine içimi kestiğini hissettim. "Sana olan sevgim, sen ölümle savaşırken tüm kızgınlığımı silip atmıştı. Her gece başındaydım. Bir ay boyunca. Biraz Karya'yı, biraz da seni izleyip nöbet tutardım. Uyanman için, yaşaman için dualar ettim. Ama şimdi... Şimdi yüzüne bakasım gelmiyor, Karan." Dudakları titredi. Hareleri, kapının önünde çektiği bıçak oldu, soluk borumu deldi. "Sana bakarken sadece kaybettiklerimi hatırlıyorum. Elif'i hatırlıyorum. Karya'yı hatırlıyorum." Başını tavana kaldırdı, oflayarak ağladı. "Seni hâlâ çok seviyorum ama seni sevmek, bana acı veriyor."

"Ya benim kaybettiklerim?" dedim onunki kadar büyük bir kırgınlıkla. Niyetim, ne acılarımızı ne de kaybettiklerimizi yarıştırmaktı. İkimizin de yarası aynıydı. "Bense herkesi kaybettim, Bahar. Sen Elif'i kaybederken ben başka bir yerde değildim. Seninleydim. Yanındaydım. Senin olduğun yerde, seninle bekledim. Nisan'ı kaybettim. Annemi kaybettim. Karya'yı kaybettim. Yetmedi. Yetmiyor. Şimdi de sizi kaybediyorum. Korhan'ı, seni... İnsan kaybettikçe eksilir ama benim kaybedişim bir türlü bitmiyor. Sanki dünya, acımın dibini kazıyor."

"Karan, biz seninle çok zorlu yollardan geçtik." Oturduğu kanepede diz kapaklarını birbirine yaslamış, omuzlarını kendine doğru çekmiş ve ellerini diz kapaklarının arasına sıkıştırmıştı. Ara ara gözlerime bakıyor ve sık sık da tavana kaldırıyordu bakışlarını. Sanki akan gözyaşlarını böyle azaltabiliyormuş gibiydi. "Hepimizin bir savaşı vardı. Hepimiz çok üzüldük.

Hayat hiçbirimize altın tepside güzel bir yaşam vadetmedi. Dostluklarımız sınandı, ailemiz sınandı, sevgimiz sınandı. Ama seninle ben... Korhan ve Kaan bir yana, seninle ben, her şeye rağmen bir arada kalabildik. Birbirimizi sevebildik."

Haklıydı. Bahar ve benim dostluğumuz, diğerleriyle olan dostluklarımızdan daha zordu. Daha çetrefilli ve acı vericiydi ama biz bu acıya rağmen birbirimize sarılabilmiştik. Acımızı içimizde dindirmiş, kardeşlerimizi kaybettikten sonra beraber ayağa kalkmıştık.

"Ben senin yüzünden Elif'i kaybettim. O kaza bir suikastti ve suçlusu babandı." Yutkunup diliyle dudaklarını ıslattı, burnunu çekti. "Seni, babanın günahıyla yargılayamam ama o kazaya göz yummuş olman, bizden iki canı aldı. Ben, senin o kazaya göz yumduğunu bile bile senin yanında kaldım. *Kardeşimi kaybettim ama o da kardeşini ve karısını kaybetti,* dedim. İçim kan ağlarken elini tuttum. Belki bu kendime yaptığım bir haksızlıktı ama yaptım. Çünkü ikimiz de aynı yerden sınanıyorduk." İşaret parmaklarının kenarıyla göz pınarlarında biriken yaşları sildi. Ağlıyordu fakat ağlayışı hunharca değil, oldukça sessizdi. "Ve ben, senin babanın işkencelerinden kaçmak için bunu yaptığına inandım. Aslında..."

Gözlerime baktı; kahverengi göz bebekleri, deniz dalgalarının arkasında buğulanmış bir cisimdi.

"Aslında?" diye sordum devamını getirmesi için.

"Aslında ben seni değil, bir zalimin elinden kurtulmak için susmak zorunda olan o küçük çocuğu affettim."

Duyduklarımla içime yayılan hüznün çocukluğumu yaraladığını hissettim. Anladığıma dair başımı salladım, titreyen dudaklarımı ağlamak için değil de gülümsemek için zorladım ama olmadı. Düşünceli gözlerimi odanın ilerisine doğru diktim, Bahar ağlarken öylece bekledim. İçimde birikenleri dökmek istemiyordum çünkü ben her zaman başkaları için susan taraf olmuştum. Yıllar boyu kimsenin kırılmaması için susmuş, onları anlamıştım ama şimdi gördüğüm muamele haksızlığa uğramışım gibi hissettiriyordu. Onları yine anlıyordum. Yine hak veriyordum fakat eşit gelmiyordu.

"En çok neye kırgınım, biliyor musun?" diye sordum odanın içerisine hüküm kurmuş sessizliği alt ederek. Bahar bana baktı, kendisini toparlamıştı. "Bu hikâyede hiç kimse masum değil. Hem de hiç kimse... Tek bir masum var, o da bizden değil; Karya. Ne Kaan ne Korhan ne sen ne de ben... Her birimiz bir noktada suçluyuz, Bahar. İyi insanlar değiliz, bunu sen de biliyorsun. Sizden tüm hatalarımı silip atmanızı beklemedim hiçbir zaman. Tek istediğim, beni anlamanızdı. Siz ayakta duramadığınızda size yasladığım omzu, ben ayakta duramazken de sizin bana yaslanmanızdı. Onu da yapmadınız." Öne eğdiğim başımı kaldırdım, bakışlarımı bakışları-

na kilitledim. Canını yakacağını bile bile o cümleyi kurdum: "Kırgınım... Kırgınım çünkü ben, siz masum değilken sizin için masumiyetimi kirletmiştim. Sizse şimdi beni kirlendiğim için suçluyorsunuz."

Harfler dudaklarımı terk ettiği anda karşımdaki çehre, suçuyla yüzleşen, günahıyla göz göze gelen bir çehreydi.

"K-Karan..." diye yalpaladı dudaklarından çıkanlar, sarhoş kelimelere dönüştü.

"Yine de bir önemi yok, biliyor musun?" diyerek açtığım konuyu yine ben kapattım. "Sizden af dilemiyorum. O kazadan sonra yaşadığım her anın kefaretini ödedim ben." Kaşlarımı kaldırıp indirdim, ellerimi iki yana doğru açıp tekrar birbirine bağladım. "Neyse, buraya bunları konuşmak için gelmedim zaten." Karşımda hâlâ az önce söylediklerimin tesirinde olan biri vardı, aşamamıştı. Tıpkı benim gibi. "Sana ihtiyacımız olduğunu bil istiyorum. Benim sana ihtiyacım var, Bahar. Korhan'ın sana ihtiyacı var. Bizim, bize rağmen bir arada kalmaya ihtiyacımız var. Eğer gelmezsen Çatı başımıza yıkılacak. Bunu bil, olur mu?"

"Korhan..." dedi ve kendini düşüncelerin çukurundan çekip aldı. "Nasıl?"

"Daha iyi zamanlarını görmüştüm. Korhan günden güne farklılaşıyor, başka birine dönüşüyor, kendini kaybediyor, Bahar. İyi değil anlayacağın. Söyleyemiyor ama Karya'ya çok üzülüyor, sana çok üzülüyor."

"Bana mı?" deyip histerik bir şekilde güldü, öne doğru eğilip dizlerine yaslandı ve başını benden olmayan tarafa doğru çevirdi. Yüzüne dökülen saçlarını geriye çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. "Korhan hiçbir şeye üzülmez, Karan. Yapma."

"Korhan seni seviyor, Bahar." Gözlerime baktı. "Bu gerçeği ne sen yok sayabilirsin ne de o."

"Bizim Korhan'la hikâyemiz yıllar önce bitti, Karan," dedi durağan bir ses tonuyla. Dinginleşmiş, sesindeki acıyı gizlemişti. "Beni reddettiği gün, kalbimi yerinden söküp avuçlarıma aldım. İçimde ne Korhan kaldı ne de kalbim. Hâlâ bir aradayız çünkü biz her şeyden önce birbirimize aile olmuş çocuklarız. İnsan, ne olursa olsun ailesinden gidemiyor. Seninle Elif gibi... Siz başarmıştınız, biz başaramadık." Omuzları kendine doğru çekikken başını tavana doğru kaldırdı, nefes aldı. "Kendime bile itiraf edemiyorum ona olan kırgınlığımı."

"Siz, Korhan ve Bahar'sınız, kimyanız bu. Birbirini iten iki manyetik cisim gibisiniz ama ne kadar iterseniz itin, çekileceğiniz yer yine birbirinizsiniz."

"Ona çok kızıyorum. Ona çok kırılıyorum. Onun ağzından çıkan her şeyi, başkalarının ağzından çıkan sözlerden çok daha başka dinliyorum ama o günden beri ona iyi davranamıyorum. O da bana davranmıyor zaten. Hep bir kavganın içindeyiz sanki. İki çocuğuz. O benim omzuma vuruyor, ben onun omzuna. Bir yarış hâlindeyiz. Gözlerime baksın ve canımın acıdığını görsün, dursun istiyorum ama o gözlerimden kaçıyor." İçindeki tüm zehri akıtıyordu ve bu, onu rahatlatmıştı. Çok daha sakin konuşuyordu. "*Yoruldum artık, vurma omzuma,* demek istiyorum ama diyemiyorum. *Ben artık çocuk değilim, bu yarışa devam edemem. Yaslan omzuma,* demek istiyorum ama diyemiyorum."

"Neden?"

"Kalbimi öyle un ufak etti ki dilim, yüz bulup da konuşamıyor. Ben diyemiyorum, *kırgınım hâlâ,* diye ama anlasın istiyorum."

"Hâlâ mı?" diye sordum o kırgınlığı çok iyi tanımama rağmen.

"Kırgınlık bir yara değil ki... Kırgınlık bir iç burkulması. O hiç geçmiyor, o hep seninle." Bana karşı gardını indirmiş, tüm çıplaklığıyla konuşurken çok uzun sürmeden toparladı kendini. Omuzlarını dikleştirip yaşlarını sildi. "Neyse," diye mırıldandı son kez ağlamaklı çıkan ses tonuyla ve o sesi bile sildi bünyesinden. "Ben geri dönmeyeceğim, Karan. Kendimleyim ve bu bana daha iyi geliyor. Boşuna tüketme nefesini."

"Eğer gelmezsen Çatı yıkılacak, Bahar. Tamam, dinlen, kendinle kal ama dön. Seni bekliyor olacağız."

"Çatı zaten yıkıldı, Karan!" diye bağırdı aniden. "Elif'in öldüğü gün Çatı yıkıldı! Bunu yok sayamayız. Biz bir arada kalmış olabiliriz ama bir enkazın altındaydık, gökyüzüne bakan o beş katlı binanın en tepesinde değil!"

"Elif'i yok saymıyorum, sayamam. Sen onun diğer yarısısın, tamamlanabiliriz, Bahar."

Başını iki yana salladı. Az önceki öfkesinin aksine daha sakin bir ses tonuyla, "İstemiyorum," diye mırıldandı ve gözlerime bakmadan eliyle kapıyı gösterdi. Daha fazla konuşamadım, ısrar etmeden ayaklandım ve kapıya doğru ilerledim. Odadan çıkıp tam karşısındaki dış kapıyı araladığımda dönüp açık kapının ardından Bahar'a baktım, bir anlığına gözleri beni buldu. Yutkundum, yutkundu.

"Elif bu hâlini görse çok üzülürdü," dedim düşüncelerimi esirgemeden. "Bunu biraz düşün."

Elimde birkaç tane psikoloji kitabı ve not tutmak için aldığım bir defterle hastane bahçesini çevreleyen duvarın arkasında bekliyordum. Beyaz demirlerin arasından, hastane binasının giriş kapısıyla bahçe kapısı arasın-

daki uzun yolu gözetliyor, birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Yaklaşık yarım saattir buradaydım ve öğle güneşinin kavurucu sıcaklığı tenimde etkisini gösteriyordu. Karya'yı bekliyor olsam belki saatlerin akışını dahi fark etmezdim lakin şimdi ona giden yolda ihtiyacım olan birini bekleyişim sabırsız davranmama neden oluyordu. Gözlerimle etrafı süzerken hastane bahçesi kadar çevresinde de birinin olup olmadığını yokluyordum. Zira Barbaros Kaynarca'ya bu kadar yaklaşmışken onun da bir köşede oturup Karya'nın iyileşmesini bekleyeceğini düşünmüyordum. Muhtemelen peşimizdeydi. Bir nefes kadar yakınımızda, etrafımızdaydı.

Şüpheli gözlerim bir yakın çekim kamerası gibi çevrede dolaşırken önüme döndüm ve dönmemle taştan, üç katlı hastane binasının eski ve yıpranmış kapısından çıkan, tanıdık olmasa da aşina olduğum o yüzü gördüm. Uzun boylu, kahverengi ve ince telli saçları olan, sıradan giyimli bir kızdı. Avucunda, karın hizasında tuttuğu bir defter ve kitap taşırken bir diğer elinde de askılı çantasının kayışı vardı. Hastane bahçesinin ortasında bulunan bir arabanın sığabileceği genişlikteki yolda çıkışa doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Onu görmemle omuzlarımı dikleştirdim ve onun kadar olmasa da hızlı ama kendimi fark ettirmeyeceğim adımlarla giriş kapısına doğru adımladım.

Demir, siyah renkli ve sürgülü bahçe kapısının kenarda kalan yaya çıkışından çıktığında çantasında bir şeyler arıyordu. Aradığı şeyi bulamayınca gözlerini de çantasına indirmişti ki tam o an, *fırsat, bu fırsat,* diyerek adımlarımı hızlandırdım, o bakışlarını çantasından kaldırmadan yanından geçiyormuş gibi yaparak omzuna çarptım. Bu çarpışma onu birkaç adım geriye sendeletirken elinde tuttuğu kitap ve defter yere serildi, bense kendimi gerçekten darbe almışçasına kenardaki bahçe duvarına doğru yalpalattım. Anın şokunu atlatıp kendine geldiğinde gözlerimiz birbirine değmişti. Dudaklarını aralayacaktı ki ben hızla kendimi toparladım, eğilip yere düşen defter ve kitabı toparlamaya çalıştım. Bir yandan da yalandan özür diliyor, görmediğime ve acelemin olduğuna dair açıklamalar yapıyordum.

Sayfaları açılan defteri kapatıp avuçlayacağım sırada bir sayfasında *Karya Eşsiz* yazısını görmemle duraksadım lakin içinde bulunduğum durumun hemen farkına varıp kendimi toparladım. Nehir adındaki kız yere eğilmeden defteri kapattım, kitabın üzerine koydum.

"Kusura bakmayın, lütfen," diye mırıldanmaya devam ettim az önceki gibi. "Gerçekten nasıl olduğunu anlamadım, acelem vardı."

"T-Tamam, tamam, sorun değil," diyerek hafif sitemkâr bir ses tonuyla tuttuğum kitap ve deftere sarıldı parmakları, çok değerli olduğunu hissettirircesine çekip aldı avuçlarımdan. "Keşke biraz daha dikkat etseydiniz," diye eklemeyi de ihmal etmedi. "Hastane önü burası, bir hastaya da çarpabilirdiniz."

"Yeniden özür dilerim." İkimiz de ayaklandık. O duruşunu toparlarken ben de az önce onun defter ve kitabını toparlamak için bahçe duvarının üzerine koyduğum kitabımı aldım. "Seansı kaçırıyordum, hızlı olmam lazımdı. Eh, tabii, gözler de miyop olunca..." deyip gözlerimdeki yuvarlak gözlükleri gösterdim, planıma biraz aksesuar ve inandırıcılık katmıştım.

Gözleri bir anlığına baştan ayağa üzerimde dolaştı, ardından da hastaneye bakındı. Tek kaşı kalktı.

"Siz," diye mırıldandı ve eliyle hastaneyi işaret etti. "Doktor musunuz?"

"Ah, yok," dedim gülümseyerek, başımı iki yana sallamıştım. "Psikoloji dördüncü sınıf öğrencisiyim. Dördüncü sınıfa geçeceğim bu dönem daha doğrusu. Stajımı da burada yapıyorum. Gönüllü stajyerim anlayacağınız." Çok fazla açıklama yaptığımı fark edince neden sorduğunu merak eden bir tavır takındım üzerime, bakışlarımı kucağında duran kitaplara indirdim. Üzerindeki yazıları okuyunca farkındalık sahibi olmuşçasına başımı hafifçe yana doğru kırdım. Merakla bakındım. "Siz?" diye sordum. "Siz de mi stajyersiniz yoksa?"

Başını salladı. "Evet," dedi histen yoksun bir sesle. Oldukça soğuk bir havası vardı. Duvar gibi bir surat, sert bir tavır ve samimiyetten kaçan hâller bütünüydü. "Hangi üniversitedesiniz? Ben de dördüncü sınıfa geçtim." Sorgulayışı meraktan değil, şüphedendi. Güven verici gelmemiş olmalıydım.

"İstanbul Üniversitesi."

"Öyle mi?" dedi, şaşırmıştı. "Aynı üniversitedeyiz ama ilk defa görüyorum sizi koskoca dört yıl içinde."

"Eh, malum," deyip kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Büyük okul... Bir gördüğümüzü bir daha bulamıyoruz. Çok normal."

"Doğru," deyip yüzüne doğru dökülen saç tellerini işaret parmağının ucuyla teninden çekti, kulağının arkasına sabitledi. "Adınız neydi?" diye sordu. "Aynı okuldayız, aynı yerde staj yapıyoruz... Tanışalım."

"Karan," dedim ve sağ elimde tuttuğum kitaplarımı sol elime alarak sağ elimi ona doğru uzattım. "Karan Kerimoğlu."

Adımı duymasıyla elime inen bakışlarını gözlerime çıkardı, kısa bir süreliğine olsa da oldukça etkili bir göz teması yaşadık. Bir anahtarın kilide oturması gibiydi. Daha fazla beklemeden donuk suratındaki buzları eritti, uzattığım elimi tuttu ve sıktı.

"Nehir," dedi ve ardından gülümsedi. "Nehir Yılmazer."

"Memnun oldum, Nehir." Eli hâlâ avucumun içindeyken gözlerimi kıstım. "Adınla hitap etmemde bir sakınca yok, değil mi?"

Gülümsemesini sürdürdü. "Yok," dedi ve elini, avucumun içinden çekip aldı. "Bundan sonra sık sık karşılaşacağız gibi duruyor, sorun değil." Aldığım cevaptan tatmin olmuşçasına başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini gözlerimden çekti, az önce ilerlediği yola doğru çevirdi. "Şimdi izin verirsen gitmem gerekiyor. İşe geç kalmamak için acele ediyordum, sayende biraz geç kaldım," dedi, *biraz* kelimesini cümlenin geneline göre farklı bir tonlamayla söylemişti.

"İş mi?" diye sordum konuşmayı uzatıp hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için. "Nerede çalışıyorsun?"

"Bir kitap kafede çalışıyorum. Yakın buralara, belki bilirsin," deyip birkaç saniye duraksadı. "1502 Kitap Kafe. Ders çıkışlarında bizim bölümün çoğu orada toplanır."

"Ah, evet," dedim ona ayak uydurarak. Yalandan bir gülüşle ve gözlerimi yumarak desteklemiştim cümlelerimi. "Ben de çok severim orayı. Ders çalışmak için harika bir ortamı var."

"Evet, öyle..."

Gözlerini kaçırdı, başını öne eğdi. Kibarlık yapıp gitmemek için konuşmayı benim bitirmemi bekliyor olmalıydı, ben de daha fazla uzatmadan, onun gibi benim de acelem olduğu için az önceki tavrımı takınıp dikkatini bana vermesini sağladım. İşe yaradı, gözlerini gözlerime kaldırdı. "Özür dilerim tekrar," dedim gerçekten mahcup bir ifadeyle. "Seni daha fazla tutmayayım, benim de seansa yetişmem gerekiyor. Sonra görüşürüz o hâlde," dedim, cümlemde hafif bir soru tınısı vardı. Onun vereceği cevabı merak ettiğim belliydi.

"Tabii," dedi, birkaç saniye tepkisiz kalsa da gülümsedi. Zoraki bir gülümsemeydi bu. Anlaşılan güvenini kazanmak pek de kolay olmayacaktı. "Görüşürüz, Karan."

Elini kaldırıp kısa bir selam verdi, yanımdan geçti ve ilerlemeye başladı. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdikten sonra önüme döndüm ve hastanenin bahçe kapısına doğru ilerledim. Çok geçmemişti ki Nehir'den iz kalmamıştı, bunu fırsat bilerek sürgülü kapının önünden çekildim. Nehir'in gittiği yönün tersine doğru yürüdüm koşar adım. Bu sırada pantolonumun cebinde titreyen telefonumla bir yandan yürümeye devam ederken bir yandan da elimi cebime attım. Telefonu çıkardım, ekranda arayan kişinin ismini görmemle aramayı yanıtladım ve kulağıma götürdüm.

"Efendim, Korhan?"

"Neredesin? Acil."

"Karya'nın hastanesinin önünde, ne oldu?" Yürümeye bir son verdim ve olduğum yerde kaldım. "Kötü bir haber mi var?"

"Hayır," dedi Korhan. Sesi oldukça heyecanlı geliyordu. "Yüz yüze konuşmamız lazım, konum atıyorum, çabuk gel."

"Tamam, tamam," dedim aceleyle.

Telefonu kapatıp hızla kaldırımdan inerek yola atıldım. Karşıya geçip yoldan geçen arabaların arasında bir taksi aradım. Birkaç dakika sonra yaklaşan taksiyi görmemle elimi uzattım ve durdurdum. Ön koltuğa oturup Korhan'ın gönderdiği konumu taksiciye söyledim. Arkama yaslandım, dakikaların akmasını bekledim. Düşüncelerimle savaştığım; Karya'yı, Barbaros Kaynarca'yı, Karya ve Barbaros Kaynarca arasında neler geçtiğini. Karya gibi zararsız bir kızdan ne istediğini ve Karya'yı konuşmaya nasıl ikna edeceğimi düşündüğüm onca dakikanın ardından taksi bir sahilde, trafik ışıklarının önünde durdu.

Ücreti ödeyip indikten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Taksi uzaklaşırken ben de koşarak deniz kenarına doğru adımladım. Harelerim birkaç bank uzağımda oturan Korhan'a değdiğinde ona yöneldim. Gözleri beni buldu, endişeli gözleriyle ayaklandı ve bakışlarını benden hiç çekmeden yanına ulaşmamı bekledi. Birkaç adımda yanı başında bitip iki elimi omuzlarına attım, gözlerine baktım. Nefes nefeseydim.

"İyi misin?" diye sordum ve sarıldım. O da bana sarıldı, sırtımı sıvazladı. Bedenimi bedeninden ayırıp gözlerine baktığımda sorumu cevaplamasına rağmen yeniden sordum: "İyi misin? Ne oldu? Neden gözlerin korkuyla bakıyor?"

"Otur, otur, Karan," dedi ve az önce kalktığı yere tekrardan oturdu. Ben de yerime kuruldum. O, sırtı banka yaslı bir şekilde oturup denizi izlerken ben, hafifçe ona doğru çevirmiştim bedenimi. "Çok garip şeyler öğrendim," dedi, sesinde hâlâ şaşkınlığın donakalmış ifadesizliği vardı. Başını iki yana salladı. "Çok garip..."

"Ne oldu, Korhan? Gelene kadar öldüm bittim zaten! Anlatsana, kardeşim!" diye bağırdım, hâlâ nefes nefeseydim. Hızla kalkıp inen göğsümü dinginleştirmek için elimi göğsüme attım ve baskıladım.

"Seninle konuştuktan sonra Bursa'ya gittim. Karya'nın teyzesinden yaşadıkları yeri ve doktorunun adresini istedim. Bir gün boyunca araştırma yaptım. Ulaşabildiğim dosyalar oldu, ulaşamadıklarımı komşulardan öğrenmeye çalıştım." Gözleri gözlerimi buldu. "Öncelikle Barbaros Kaynarca'nın bir oğlu var," demesiyle yutkundum, o ise biraz duraksayıp bir daha araladı dudaklarını: "Aytunç Kaynarca," diye ekledi. Ben yavaşça önüme dönüp sırtımı banka yaslarken o konuşmaya devam etti: "Karya'yla yaşıt ve Karya'nın liseden sınıf arkadaşı muhtemelen. Aynı lisede okumuşlar. Babasının ölümünden sonra, daha doğrusu babasının sahte ölümünden sonra İstanbul'a taşınmış. Tek başına yaşıyor."

"Annesi..." diye mırıldandım gözlerim deniz dalgalarının üzerindeyken. Dalmıştım. "Annesi yok mu?"

"Var," dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama bunu nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum. Sadece zihnimde dönüp duranlar bana oyun oynuyor da olabilir. Her şeyin en kötüsünü düşünmeye meyilliyim ama karşımızda öyle bir psikopat var ki bu ihtimalleri göz ardı edemiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne olmuş, Korhan?"

"Kadın ölmüş."

Başımı hafifçe öne doğru eğdim fakat göz temasımızı kesmedim. "Yani?" diye sordum devam etmesi adına, sessiz ve üzerine bastığım harflerle.

"Karan, bak," diyerek duruşunu düzeltti ve sırtını banktan ayırıp bana doğru döndü. Sol ayağının yerle temasını keserek sağ bacağının altına aldı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da eliyle söylediklerini destekleyecek hareketler yapıyordu. "Biliyorum, deli saçması gibi gelecek ama her şeyi birleştirince ortaya böyle bir ihtimal çıkıyor. Aytunç'un annesi, Meral Okşan... Ülkenin zengin ailelerinden gelen, kültürlü, donanımlı, kendi ayakları üzerinde duran bir kadın... Hâliyle ailesinden gelen bir şöhreti ve saygınlığı var. Bu yüzden ölümü haberlere konu olmuş. Yaptığım araştırmalarda bu konuyla ilgili kimsenin irdelemediği şeylere ulaştım. Kadının hastane raporlarından, otopsi raporuna ve en yakın arkadaşlarına anlattıklarına kadar..."

"Korhan, çıkar ağzındaki şu baklayı! Ne olmuş? Niye söylemesi bu kadar zor?"

"Tamam, en baştan başlıyorum," deyip dudaklarını ıslattı ve bir hikâye anlatıyormuşçasına konuşmaya başladı: "Meral Okşan, Barbaros Kaynarca'yla bir aşk evliliği yapıyor ve bu evlilikten bir yıl sonra Aytunç doğuyor. Sonrasında yıllar içinde evliliklerini yürütemiyorlar. Meral, çevresine Barbaros'tan ayrılmak istediğini söylüyor. Barbaros'un asabi tavırlarıyla, öfke sorunlarıyla ve sinir krizleriyle başa çıkamadığını anlatıyor ailesine. Hatta bu evlilik içerisinde psikolojik şiddete maruz kaldığını, yetersiz hissettirildiğini ve Barbaros'un, kendisinin şöhretini kaldıramadığını ifade etmiş bir röportajında. Fakat Barbaros tüm bu iddiaları reddetmiş. Meral'in psikolojik sağlığının yerinde olmadığını ve mantıklı düşünemediğini iddia etmiş."

Başımı iki yana salladım. "Burnuma kötü kokular geliyor, Korhan."

"Meral'in söylediğine göre Barbaros hasta bir adam," dedi ve gözlerime baktı. "Narsist," diye ekledi.

İkimiz de aynı şeyi düşündüğümüzde onun cümlesini ben devam ettirdim:

"Bu yüzden kendisine Narkissos diyor," deyip doğruldum, şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı elimle kapattım. "Bu yüzden Karya'ya nergis çiçekleri getiriyor. Karya en çok kasımpatıları seviyor ama o kendisini hatırlattığı için nergis çiçeklerini sevdiğini düşünüyor."

"Aynen öyle," diye destekledi beni Korhan. "Ama asıl mesele başka... Meral, Barbaros'a boşanma davası açıyor 2018'de. Fakat Barbaros boşanmıyor, diretiyor, dava süreci sürekli uzuyor. Zaten boşanamıyorlar da... Onlar boşanana kadar Meral ölüyor."

"Nasıl?"

"Yüksek doz ilaçtan evinde ölü bulunuyor," dedi, kaşlarını kaldırıp indirdi imayla.

Korhan'ın dudaklarından dökülenlerle ufak bir küfür savurarak başımı sağa doğru çevirdim. Ellerimi birbirine kenetledim ve dirseklerimi diz kapaklarıma yasladım. Gözlerimi kapattım acıyla. Tüm ihtimaller birleştiğinde Karya'nın, eline düştüğü psikopatın ininde çektiği acıları düşünmek daha da güçleşiyordu.

"K-Korhan..." diye mırıldandım zorlukla. "Kimse, bir Allah'ın kulu bile şüphelenmiyor mu bu durumdan? Kimse çıkıp da bir şey demiyor mu?" diye isyan ettim öfkeyle.

"Olay tahmin ettiğimiz kadar basit değil, Karan. Barbaros... Sandığımızdan çok daha zeki bir adam," deyip gözlerime baktığında öfkeli gözlerimiz birbirini delmişti. Çenesini sıkıyordu o da. "Bursa'da Meral Okşan'ın en yakın arkadaşına ulaştım ve onunla bu konu hakkında konuşmak istedim fakat kadın ilk başta beni magazinci sanıp reddetti. Sonrasında her şeyi anlattım ona. Karya'nın başına gelenleri ve Barbaros'un yaşıyor olabileceği ihtimalini... Kadın beni içeri davet etti, konuştuk, her şeyi anlattı."

"Ne olmuş? Anlat."

"Meral, Barbaros'a boşanma davası açtıktan sonra Barbaros boşanmak istemiyor fakat medyaya böyle yansıtmıyor. Her gece başka kadınlarla görüşüyor hatta bu kadınları oğluyla beraber yaşadığı eve götürüyor. Meral buna sessiz kalmıyor, Barbaros'u rezil ediyor fakat bu medyaya kıskançlık krizi olarak yansıyor. Barbaros, Meral'i peşinden koşuyormuş gibi lanse ediyor. Sonrasında, Meral'in arkadaşının anlattığına göre Meral'e psikolojik şiddet uygulamaya başlıyor. Evi kundaklanıyor, arabası kaza yapıyor, sevdiklerinin başına yavaş yavaş bir şeyler gelmeye başlıyor... Kendisine geri dönmesi için her şeyi yapıyor. Oğluyla dahi tehdit ediyor... Olay sadece psikolojik şiddetle de kalmıyor tabii. Çok sonradan ortaya çıkıyor. Barbaros, Meral'in evindeki yardımcısını kiralayıp yemeklerine ilaç katıyor, günden güne paranoyaklaşmasını ve ona muhtaç hâle düşmesini sağlıyor."

"Şerefsiz!" diye tısladım, elimi yumruk yapmıştım.

"Kısacası... Barbaros'tan önce kendi ayakları üzerinde duran, yaşam dolu, cıvıl cıvıl bir kadın olan Meral Okşan; Barbaros'tan sonra her şeyini kaybetmiş, acınacak hâle düşmüş ve Barbaros'a olan aşkı yüzünden kıskançlık krizleriyle kafayı yemiş bir kadın olarak lanse ediliyor."

"Kadın ona dönmediği için bir nevi onu cezalandırıyor. Tıpkı bir narsist gibi."

"Aynen öyle."

"Peki, evinde yüksek doz ilaçtan ölü bulunması?"

"Orası çok daha kan dondurucu ve..." deyip duraksadı, duraksamasını fark etmemle yüzümü ona çevirdim. Tek kaşımı kaldırdım. "...Ve Karya'yla ilgili." Gözlerimi kapatıp düşündüğüm şeylerin olmamasını dileyerek dilimi dudağımda gezdirdim. Bu sırada Korhan derin bir nefes aldı. "Meral'in arkadaşının söylediğine göre, Barbaros son zamanlarda boşanmaya çok daha ılımlı bakmaya başlamış. Bu zaman dilimi ise Karya'nın kazadan sonra psikiyatriye sevk edildiği döneme tekabül ediyor." Korhan elini yüzüne attı ve kirli sakallarının üzerinden tenini sıvazladı. Ofladı. "Bir gece Barbaros'un çalışma odasındaki masanın çekmecesinde bir kız çocuğunun fotoğrafını bulmuş Meral. Arkasında *Agape* yazıyormuş."

Yutkundum. "Karya'nın fotoğrafı..." diye sayıkladım sessizce.

"Meral," dediğinde Korhan, sesi titremişti. "Bunu görünce ortalığı ayağa kaldırıyor. Barbaros'u polise vereceğini söylüyor. Hem hasta mahremiyetinden hem de..." deyip yutkundu, nefesini hissettim. "...pedofiliden."

"Barbaros da onu susturmak için öldürdü," dedim. Öfkem içimde canlanıyor, dipdiri bir insana dönüşüyordu. "Karya hayatına girdikten sonra Meral'i gözden çıkardı. Çünkü ona ihtiyacı kalmamıştı. Boşanma aşamasında ince ince işlediği Meral'in hasta bir kadın olduğu, kıskançlık krizleri geçirdiği ve psikolojik sorunlar yaşadığı düşüncesini de hesaba katarak *yüksek doz ilaç almış ve aşkından intihar etmiş* süsü verdi."

"Ö-Öyle... Meral'in elinde," deyip sustu, dudaklarına kilit vurdu âdeta. "Karya uyurken..." dedi, ardından yine sustu. Dudakları da, çenesi de titriyordu. Başını iki yana salladı, öyle bir nefes çekti ki ciğerlerine, kaburgaları birbirinden uzaklaştı. "Barbaros'un hastane odasında onu taciz ettiği görüntüleri-"

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak yumruk yaptığım elimi banka geçirdim, ardı ardına vurmaya devam ettim. Dudaklarımdan aynı küfür defalarca dökülürken Korhan arkadan bana sarılarak yumruk yaptığım elimi tuttu, beni durdurmaya çalıştı. "Öldüreceğim onu! Bu defa gerçekten öldüreceğim! Öldüreceğim onu!" diye ardı ardına aynı cümleyi tekrar ederken

ilk başta öfkeli çıkan ses tonum sona doğru kırıldı, Karya'nın yaşadıklarının hüznü üzerime çöktü ve dudaklarım gibi sesim de titremeye başladı. Gözyaşlarım döküldü yanaklarımdan aşağıya. "Öldüreceğim onu, Korhan..."

"Karan, dur, dur, dur... Dur, Karan!" Onun sesi de acılı ve yanıktı. Benim gibi titriyordu. Bedenimi zorla kendisine çevirdi, yüzüne bakmam için zorladı. "Sakinleş. O şerefsizin hakkından beraber geleceğiz, tamam mı?" Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Duydun mu beni? Tamam mı?" diye bağırıp beni kendine çekti ve sarıldı. Ellerim bir uçurum kenarına tutunur gibi sırtına tutunurken gözyaşlarımı omuzlarına akıttım. Acımın sıcaklığıyla kavruldum, kül olmak dahi yetmedi geçmesine. Dinmedi o acı. "Sakin olmak zorundayız, kardeşim. Acıyla savaşamayız. Karya savaştı, yenildi. Bizim yenilme şansımız yok. Biz onun yerine kazanmalıyız, tamam mı?"

Kaç dakika boyunca başım Korhan'ın omzuna yaslı, ellerim sırtında, tişörtünü kavramış bir şekilde ağladım, bilmiyordum. Karya'nın böylesine acı dolu bir geçmişten sağ çıkıp, canlı kalıp bana gelmesi, güvenmesi ve o yaralı kalbini benim avuçlarıma gözü kapalı bırakmasına rağmen benim rüzgârımla bir yaprak gibi boşlukta savrulması artık daha fazla ağırıma gidiyordu. Kendimden daha fazla nefret ediyor, kendime daha fazla kızıyordum. Onu dünyanın en mutlu insanı yapmam gerekirken ona acılardan acı beğendirmiş, yarasına merhem olmak yerine tuz basmıştım. Üstelik o tuzu öyle sert basmıştım ki parmağımı çektiğimde yara izinin yerinde benim parmak izim vardı, geçmemişti.

Ona her baktığımda parmak izimden yakalandığım bir suçun infazı gerçekleşiyordu. Boğazımda bir urgan, kalbimde bir delik; beni yaşamdan, bir kemikten sıyırır gibi sıyırıyordu.

Kendime gelip doğrulduğumda Korhan da gözyaşlarını silmiş ve kendini toparlamıştı. Saçlarını geriye doğru atarak yüzündeki acının emarelerini silip attı, intikamı giyindi. Bana baktı. Gözlerinden gözlerime aynı intikamı akıttı.

"Artık harekete geçme zamanı, Karan. Bekleyecek vaktimiz yok." Başımı salladım. "Barbaros'un yaşadığını ne kadar erken ispat edersek o kadar iyi."

"Elimizde birçok kanıt var aslında," dedim ve burnumu çektim. Sakinleşmek adına deniz havasını içime çektim. "Ses kayıtları, telefon aramaları, yazılan mektuplar fakat bunlar Mey'e çıkıyor. Mey'in kimliğinin Barbaros Kaynarca olduğunu ortaya çıkarmamız lazım."

"Bizi, Barbaros Kaynarca'ya götürecek tek bir kişi var... Aytunç Kaynarca," dedi aniden. "Aytunç, İstanbul'da yaşıyor. Üzerine kayıtlı hem annesinden hem babasından kalan birçok taşınır, taşınmaz mal varlığı var. Bizi alakadar eden kısmı ise... Babasından kalan bir dairesi var, inşaat hâlindeki bir apartmanın içinde. Armin'in evine yirmi dakikalık bir mesafede

ve polis karakolunun hemen yanında." Cümleleri dudaklarından dökülür dökülmez ayaklandım ve kuşkulu gözlerimi Korhan'dan alarak etrafta gezdirdim. "Ne hikmetse, tam da Karya'nın intihar ettiği günden bir gün önce, o evde bir doğalgaz patlaması yaşanıyor."

"Korhan..." Başımı durmadan iki yana sallıyor, etrafımda dönüyordum. Sahildeki kesici rüzgâr tenime işlerken ellerimi kısacık olan saçlarımdan geçirdim, elimi dudaklarımın üzerine kapattım. "Bu... Bu adam, Karya'yı kendi evinde mi tuttu yani? Ne diyorsun?" Öfkeyle bağırmaya başladım. "Bir polis karakolunun yanı başında, on dört gün boyunca, bir inşaatın içinde mi sakladı? Bu nasıl bir kafa? Bu nasıl bir manyaklık? Aklım almıyor! Aklım almıyor!" diye bağırarak öne doğru eğildim, avuçlarımı sertçe başıma yasladım. "K-Karya, bu adamın yanında on dört gün geçirdi, Korhan! On dört gün!"

Korhan ayağa kalktı. Tüm duyguları içinde yaşıyor, benim gibi dışa dökmüyordu. Yüreğinde bir volkanın taştığını ve bu taşkının etini cayır cayır yaktığına emindim ama benim aksime dirayetli olmayı seçiyordu.

"İnşaat hâlindeki bir apartmanın tamamlanmış bir dairesinde sakladı. Çünkü ne inşaata başka insanlar girebilir, Karya'yı bulabilirdi ne de diğer dairelerde Karya'nın sesini duyurabileceği birileri yaşıyordu. Polis karakolunun yanındaydı çünkü her an dosyayı takip etmek istedi, her şeye en erken vakitte ulaşmak istedi. Biz, polisler, herkes onu şehir dışında, ormanlık arazilerde ararken o şehrin göbeğinde, polis karakolunun yanındaydı. On dört gün boyunca Karya'ya psikolojik şiddet uyguladı, ilaçlar verdi ve ona kimsenin inanmayacağına onu inandırdı. Karya polislerden bile korkan bir kızdı. Oradan kurtulunca yardım istemek yerine intihar etmeyi seçti."

Cevap vermek yerine sustum ve bir sağa bir sola gidip gelmeye başladım. Düşünceli gözlerim yerde, aklımsa bir tek Karya'daydı.

"Sonra da bir patlamayla evi yaktı, kül etti. Arkasında iz bırakmak istemedi. Apartman hâlâ inşaat hâlinde olduğu için doğalgaz patlaması yadırganmayacak, sorgulanmayacaktı," diye ekledim Korhan'ın söylediklerinin üstüne. Korhan başını sallayarak onayladı beni. "O hâlde Aytunç babasının ölmediğini biliyor hatta onunla iş birliği içinde," dedim bu ihtimal beni korkuturken. "Küçücük çocuk, Karya kadar," dedim ardından isyankâr bir ses tonuyla. "Nasıl böyle bir şeyin içinde bulunabilir? Nasıl?"

"İş birliği içinde mi, bilmiyorum ama yaşadığını bildiği kesin," dedi Korhan. "Belki de hâlâ iletişim hâlindeler. Saklandığı yeri biliyor ve görüşüyorlar. Bu yüzden Aytunç'u takibe almalıyız."

"Belki de direkt olarak karşısına çıkmalı ve tepkisini ölçmeliyiz, Korhan," diye mırıldandım aklımdaki düşüncelerin arasında bir tilkinin kuyruğu dolanarak kalbime değerken. Onun ismiyle birleşince her şey çok daha

kolay oluyordu. "Barbaros ensesinde olduğumuzu hissetsin, ona yaklaştığımızı bilsin. Hissetsin ki paniklesin. Bilsin ki hata yapsın. Bizi, kendisine götürsün."

Korhan'la göz göze geldik, karşı karşıya duruyorduk. Korhan gülümsedi. Elini omzuma attı ve köprücük kemiğimden kavrayarak omuz kaslarımı sıktı. Başını olumlu anlamda salladı onay verircesine, gururla.

"Onu kıskıvrak yakalayacağız, Karan," dedi umutla. "Onu öyle bir kapana kıstıracağız ki kaçacak delik arayacak ama yine bize sığınacak." Bir adım daha yaklaştı bana ve avuçlarıyla boynumdan başlayarak boğazım ile ensemi kavradı. "Karya korkup çekildiği mahzeninden geri çıkacak. Gecesi bitecek." Gözleri dolu doluydu fakat bu sefer irislerinden hem mutluluğu hem de umudu okuyordum. Aniden bedenimi bedenine doğru çekti ve sıkı sıkıya sarıldı. Uyandığım günden bugüne kadar hiç sarılmadığı gibi, kemiklerimi kırarcasına. "Karya uyanacak... Güneş doğuyor, Karya da doğacak."

Güneş doğuyor, Karya da doğacak. Sil baştan. Yine. Yeniden.

O, umudunu uçurtma iplerine bağlayan küçük bir kız çocuğuydu. Uçurtması yere düştü, umudu kırıldı. Ama bir rüzgâr yeter. Yeniden nefes almak için iki dudak arasından üflenen bir rüzgâr yeter.

Bizim için, her yeri kırık olan çocuklar için, umudumuzun göğe yükselmesi için yüreğimize değen bir rüzgâr yeter.

Kapıyı araladım ve içeri girip arkamdan kapattım. Yoğun bir sessizlik hâkimdi dört duvarın arasına. İnsanlar masalarda ya ders çalışıyor ya da kitap okuyorlardı. Sohbet edenler de vardı lakin birer fısıltı hâlindeydi. Rafların arasında yürüyüp üst kata çıkan asma merdivenin basamaklarını tırmandıktan sonra etrafa kısaca göz gezdirdim. Kendime uygun bir yer bulduktan sonra kucağımda taşıdığım kitapları önümdeki masanın üzerine bıraktım. Omzuma astığım çantamı da karşımda duran sandalyeye yerleştirdikten sonra gerçekten ders çalışmaya gelen bir insanmış gibi tüm eksiklerimi giderdim, düzenimi kurdum. Ardından oturduğum yerde ayaklandım ve hemen arkamda kalan kitaplığa bakındım aradığım bir kitap varmış gibi.

Bir kitabı raftan çektiğim sırada diğer kitaplar da çektiğim kitapla beraber raftan aşağı düşünce –bunu gerçekten beklemiyordum– şaşkınlık ve keyifsiz bir mırıltı eşliğinde yere eğildim, kitapları toparlamaya çalıştım. "Hay aksi," diye mırıldandığım esnada kitapların üzerinde dolaşan ellerimin yanına bir el daha eklendi ve görüş hizama bir sima giriş yaptı. Bakışlarımı kitaplardan kaldırdım, yanı başımda benim gibi yere çökmüş, kitapları toparlamaya çalışan bedenin sahibine baktım. "Nehir," diye adı döküldü

dudaklarımdan. Buraya onun için gelmiştim ama hiç beklemediğim anda, olayın benim planladığımın dışında gelişmesi şaşırmama neden olmuştu.

Adını seslenmemle duraksadı ve gözlerime baktı, kaşları kalkık şaşkınlıkla fakat çehresinde muzip bir ifade de vardı.

"Kaan," diye adımı mırıldandı o da benim gibi. "Ne işin var burada?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp cevap vermek yerine, yerdeki kitapları aldım ve ayağa kalktım. O da benim gibi geri kalan kitapları kucakladıktan sonra ayaklandı, tek tek kitapları rafa dizmeye başladı. Bense bu sırada kitapları yere düşürdüğüm için mahcup bir ifadeyle kenarda bekliyor, işini bitirmesini bekliyordum. Kendi kucağındaki kitapları rafa dizdikten sonra bana döndü ve iki elimle üst üste taşıdığım kitapları tek tek alarak dizdiği kitapların yanına yerleştirdi. Bu sırada, "Seansım bittikten sonra ders çalışabileceğim bir yer arıyordum. Bugün seninle tanışınca da üstüne denk geldi," diye kendimi açıklamıştım. "Staj için raporları düzenlemem gerekiyor ama bir raporda eksik vardı, ben de buradaki kitaplardan yardım alabilirim diye düşünmüştüm," dememle gözleri gözlerime değdi, ben de bakışlarımı takip etmesi adına bakışlarımı kitaplığın üzerinde yazan tür yazısına çevirdim.

Psikoloji.

"Anladım," deyip derin bir nefes verdi. Kitapları dizmeyi bitirmişti. "Biraz sakarmışsın, iş çıkardın bana."

Dudaklarımı aralamış bir şekilde öylece bakakaldım gözlerine, ardından da kitaplara. Kendimi açıklamak için giriş yapacağım sırada gülmeye başladı.

"Takılıyorum, açıklama yapmana gerek yok." Bakışlarını üzerindeki kıyafetin yakasına takılı, adının yazılı olduğu kartlığa indirdi. "İşim bu, malum." Ben cevapsız kalırken o, rafın kenarında duran ve az önce kitapların arasından çekip aldığım kitabı alıp bana doğru uzattı. "Kitabın," diye mırıldandı.

Kitabı aldım ve arkamdaki çalışma masamın üzerine bıraktım. "Teşekkürler," deyip tekrardan yüzümü Nehir'e döndüm.

"Başka bir isteğiniz var mıdır?" İşinin başında olduğu için bana bu şekilde davranıyor olmalıydı. Saçlarını sıkı bir şekilde atkuyruğu yapmış, başka kıyafetler giymişti. Bir adım yaklaştı bana ve etrafa bakınarak bir sırrı paylaşıyormuşçasına fısıldar gibi konuştu: "Eğer hemen benden bir şey istemezsen seninle burada çene çaldığım için kovulabilirim," dedi, geri çekilip gülümsedi ve dişlerinin arasından konuşmaya devam etti: "Lütfen, bir şey iste artık."

Başımı sallayarak güldüm. "Bir filtre kahven varsa alırım."

"Süt?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

Pantolonunun arka cebinden bir adisyon kâğıdı çıkardı ve listeden kahveye çentik attı. Ardından yanımdan geçip arkamdaki masanın üstünde duran şekerliğin altına sıkıştırdı kâğıdı.

"Harika," dedi. "Kahveniz beş dakika içinde geliyor, efendim. İyi çalışmalar," deyip bir baş selamıyla arkasına döndü, asma merdivenden aşağı inip gözden kayboldu.

Ben de o gittikten sonra yerime kuruldum ve raftan aldığım kitabı açıp okumaya başladım. Daha doğrusu gözlerimi gezdiriyor ve gerçekten içinde bir şeyler aradığımı hissettirmeye çalışıyordum. Nehir zeki birine benziyordu ve bana kolay kolay güvenmeyeceği de aşikârdı. Ondan Karya hakkında bilgi almak ve dahası, bana yardım etmesini sağlamak için çok dikkatli çalışmam gerekiyordu. Ne şüphe uyandırmalı ne de bir açık vermeliydim. Şimdilik her şey istediğim gibi hatta daha iyi gidiyordu. Nehir ilk günden bana alışmış, en azından kurduğumuz iletişimi garipsememişti. Bunda aynı okul ve aynı bölümde oluşumuz, beraber staj yaptığımız yalanının etkisi büyük olmalıydı.

İrislerim kitabın üzerinde dolaşırken çok geçmemişti ki masanın üzerine bir kahve fincanı konmuştu. Bakışlarımı kitaptan aldım ve kahveyi masaya bıraktıktan sonra geri çekilen Nehir'e kaldırdım.

"Afiyet olsun," diye mırıldanırken bir yandan da çaktırmadan neye çalıştığıma bakınmıştı. Gözümden kaçmamıştı fakat o, bunu fark ettiğimin bilincinde değildi. "Başka bir isteğin var mı?"

"Hayır, yok," dememle gözlerini kitapların ve açık sayfaların üzerinden çekti. "Teşekkür ederim."

Anladığına dair başını sallayıp arkasını döndü ve gitti, alt kata indi. Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslandığımda telefonumun ekranı aydınlanıp tekrar kararttı. Bildirim geldiğini anlayıp ekrana doğru eğildim ve gelen bildirimi okudum. Kaan'dı, mesaj atmıştı.

Kimden: Kaan

"Akşam kafeye uğra. Konuşmamız gereken şeyler var."

Klavyeyi açtım, parmaklarımı üzerinde gezdirip kısa bir mesaj yazdım.

Kime: Kaan

"Bir kere de ne olduğunu söyleseniz..."

Gözlerimi sabırla kapatıp telefon ekranını da karartacağım sırada Kaan benden erken davrandı ve mesajımı yanıtladı.

Kimden: Kaan

"Sus ve akşam kafeye uğra."

Memnuniyetsizce ekranı kararttım. Kulaklıklarımı takıp önümdeki kitaplara odaklandım.

Öylesine odaklanmıştım ki başımı masadan kaldırıp karşımda duran duvar saatine baktığımda buraya gelişimin üzerinden altı saat geçtiğini fark ettim. Bu süre içerisinde Nehir'den bir kahve daha istemiştim. Altı saat boyunca inandırıcı olması için o kadar çok şey okumuştum ki gerçekten psikoloji adına bilgi birikimim oluşmuştu. Ara sıra dışarı çıkmış, biraz hava almıştım. Aslına bakarsak etrafımdaki ders çalışan insanlar ne yapıyorsa onları taklit ediyor ve aynılarını yapıyordum. Ben tüm bunları yaparken Nehir de kimi zaman üst kata çıkıp kitaplıkları düzenlemiş, kimi zaman da müşterilerle ilgilenmişti. Altı saatin çoğunluğunda alt katta çalışmış olsa da çalıştığımı gördüğü zaman dilimi de az değildi. Staj yapan ve rapor düzenleyen bir öğrenci imajını çizebildiğimi düşünüyordum.

Kafenin kapanma saati yaklaşıyordu. Nehir de uzun süredir ortalıkta yoktu. Muhtemelen üzerini değiştiriyor ve çıkmak için hazırlanıyordu. Ben de kitaplarımı toparladım, çantamın içine koydum ve ayaklanıp omzuma astım. Alt kata inip etrafa bakındığımda Nehir'i görememiştim, o sırada kahve barının arkasındaki kapı açıldı ve sabah gördüğüm kıyafetlerini giymiş bir şekilde Nehir çıktı. Saçlarını da açmış ve omuzlarına yatırmıştı. Çıktığı kapıyı ardından kapatıp ön tarafa geçtiğinde beni gördü. Gülümsedi, kaşlarını kaldırdı.

"Oo," diye mırıldandı yanıma gelene kadar. "Çalışkan stajyer, aramıza hoş geldin. Harap ettin kendini."

Çalışmasam da çalışıyor gibi görünmekten belim ağrımıştı gerçekten. Zihnimdeki yorgunluğu söylemiyordum bile.

"Biraz öyle oldu," dedim ve omzuma asılı çantamın kayışını kavradım. "Neyse ki işimi bitirdim, rahat bir nefes alabilirim." Derin bir nefes çektim ciğerlerime, ardından dudaklarımın arasından vererek gülümsedim. O da bu hareketimle gülümsemişti. "Çıkıyor muydun sen de?" diye sordum konuyu değiştirmek adına.

"Hı hı," deyip kafenin kapısına doğru bakındı. "Evet, çıkıyorum."

"Harika," dedim kendimi tutamayıp. Ben, bu tepkiyi onunla konuşma fırsatı verebileceğim için gerçek Karan olarak verirken o, yalancı Karan'ın bu tepkisini garipsemişti haklı olarak. "Beraber yürüyebiliriz diye düşündüm," dememle durumu toparlamaya çalıştım fakat pek işe yaradığı söylenemezdi. "İstersen tabii."

"Olur," dedi dudaklarını büküp serbest bırakarak. *Önemi yok* dercesine bir tavır takınmıştı. "Haydi, gidelim," deyip yürümeye başladığında ben de peşinden ilerledim.

Kafenin kapısını aralayıp benim için tuttuğunda kapıyı destekleyerek dışarı çıktım, onun gibi kendimi birkaç adımda sokağın ortasına attım. Sakin, sessiz, kafelerin olduğu ve iki katlı binaların çevrelediği bir sokaktı. Araba girmiyordu. Bu yüzden küçük, kare kaldırım taşlarından oluşan yolun ortasında yürüyorduk. Aniden esen yaz rüzgârıyla ellerimi ceplerime soktum. Soğuk değildi, aksine bu havaları çok severdim. Nehir bu hareketimi görünce gözlerini kısa bir anlığına bana çevirdi, ardından önüne döndü. Çapraz askılı çantasının kayışındaydı elleri, yorgun bir şekilde yürüyordu.

"Ee," diyerek konuya giriş yaptım. Üstüne denk gelmişti. "Yorulmuyor musun böyle? Hem staj hem iş... Zor olmalı."

"Eğer paraya ihtiyacın varsa içinde bulunduğun durumun zorluğu pek de umurunda olmuyor," dedi çok net bir biçimde. Sözünü esirgeyen bir insan değildi anladığım kadarıyla, hayli rahattı bu konuda. "Kısacası, yoruluyorum ama başka bir şansım olmadığı için de ayak uydurdum."

"Haklısın," dedim ben de aynı şekilde. "İnsan çaresiz kalınca *üstesinden gelemem,* dediklerinin üzerine toprak atarken buluyor kendini. Hayat bu, kaybetmeli ve kazanmalı bir savaş hâli."

"Ne yazık ki öyle," dedi içli bir nefes vererek. "Bugünkü hastam da öyleydi. Hâliyle çok daha zor bir gün oldu benim için. Ne kadar profesyonel olmak için zorlasa da insan kendini, bir noktada etkileniyor." Gözlerime baktığında Karya'dan bahsettiğini anlamıştım, kalp atışım hızlanmıştı. "İnsanız nihayetinde, et parçası değiliz."

"E-Evet," dedim zorlukla. Bozuntuya vermemek adına hızla önüme döndüm. "Çok mu kötü durumdaydı?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. "Yani, hastan... Ben de bugün girdiğim seansta epey zorlandım." İşaret parmağımla sağ yanağımı kaşımıştım kısa bir anlığına. Yalan söylediğimde her zaman elim ayağıma dolaşır, ne yapacağımı bilemezdim. Bugün içinde söylediklerimse bir hayli fazlaydı.

"Bilmiyorum," dedi dudaklarını bükerek. "Belki de duygusal bir bağ kurmamalıydım kızla. Hem yaşı çok küçük hem de şu anki hâli yürek parçalayıcı."

"Ne olmuş? Biliyor musun?"

Gözleri, gözlerime değdi. "Boş ver," diye mırıldandı. "Paylaşmam etik olmaz. Bu konular canımı sıkıyor. Biraz da senden konuşalım." Gülümser gibi oldu hafifçe fakat zar zor seçtim yüzündeki kıpırdamayı. "Karan kimdir? Anlatsana biraz."

Kulaklarıma ulaşan son kelimeleriyle duraksadım, gözümdeki ışıltı söndü. Zihnimde canlanan hatırayla önüme döndüm; yüreğimdeki ağırlığın, göğsümün ortasındaki denizin dibine batmasına müsaade ettim.

Gözlerimi yürüdüğümüz uzun sokakta ileriye diktiğimde Karya'nın sesi yankılandı. Yağmurun altındaydık.

"Neredeyse iki hafta oldu bu şehre geleli ama hâlâ tanımıyoruz birbirimizi," dedi önce, ardından gözyaşım o günkü yağmur oldu, damladı yanağıma. *"Karan kimdir? Anlatsana biraz."*

Acıyla tebessüm ettiğimde kendime geldim hızla ve Nehir'in gözyaşımı görmesine izin vermedim.

"Karan..." diye fısıldadım. "Bildiğin kadarım ya," deyip geçiştirdim.

Karya'ya anlattığım gibi uzun uzun anlatasım gelmemişti. Benim tüm güzel yanım ona aitti sanki. Onunla ortaya çıkıyordu. O yokken sabırlı olamıyordum. O yokken bir şeye tutkuyla bağlanamıyor, heyecan duyamıyordum. O yokken umut besleyemiyordum. O yokken kendime sahip çıkamıyordum. O yokken iyi bir insan olamıyordum.

"Kendini anlatmayı sevmiyorsun anlaşılan," dedi Nehir.

Zoraki bir gülümsemeyle yanıtladım onu: "Öyle."

"Anladım," diye mırıldandı sessiz bir biçimde. "Ama benim bildiğim Karan, senin bildiğimi sandığından çok daha fazlası." Yürürken adımlarını yavaşlattı ve duraksadı. Yönünü bana çevirdi. Dudaklarından dökülenlerle ben de durdum ve ona döndüm. Kuşkuyla, anlamlandıramadığımı belli eden bakışlarla gözlerine baktım. Başını hafifçe omzuna yatırdı, uzun uzun baktı. Benim konuşmamı bekliyordu sanki ama ben konuşmayınca derin bir nefes aldı ve sözlerine devam etti: "Her şeyin farkındayım, Karan. Beni kandırmaya çalıştığının farkındayım." Gözleri kısıldı ve dudakları memnuniyetsizce kıvrıldı. "En başından beri."

"A-Anlamadım," dedim, gözlerimi kapattım bir anlığına ve bunun nasıl olabildiğini sorguladım.

"Gönüllü staj yapmıyorsun, stajyer değilsin. Psikoloji öğrencisi hiç değilsin." Alaycı tavrı ve bakışları bana bir tokat atmıştı. Elleri ceketinin ceplerindeydi ve oldukça rahattı. Başını kaldırmış, meydan okuyordu âdeta. "Bana bilerek çarptın. İletişim kurmaya çalıştın. Çalıştığım yeri öğrendin ve geldin. Hatta benimle sırf bu yürüyüşü yapmak, konuşmak için saatler boyunca çalışıyormuş gibi yaptın, türlü numaralar çevirdin." Başını iki yana salladı onaylamazcasına. "Her şeyin farkındayım, Karan. Neyse ki adın doğru, bundan eminim," diye ekledi. "Bir dahakine çalıştığın kitaplara, çıkardığın sahte raporlara dikkat et, daha inandırıcı olmalısın. Zira hiçbirinin birbiriyle alakası yok. Sen ara verdiğinde kontrol ettim."

"Nehir, ben..." Başımı öne eğdim, ardından iki yana sallayıp bir cesaretle kaldırdım. Yaptıklarımın bir açıklaması yoktu ve eğilip bükülmem de bir işe yaramayacaktı. "Yapmak zorundaydım. Kusura bakma."

"Biliyorum," diye yanıtladı beni. "Merak etme. Bunu neden yaptığına kadar biliyorum ama daha fazla bu oyunun içinde olmaya dayanamayacağım. Senin bana söylediğin yalanların dışında da bildiklerim var." Dilini dudaklarında gezdirdi ve bakışlarını bir ok gibi gözlerime yapıladı. Cüretkâr bakışlardı. "Ölmüşsün mesela."

Elimi enseme attım ve saç diplerimi kaşıdım. Tüm yapıklarının farkındaydı. İşler iyice çıkmaza girecekti ve bu, bana köşeye sıkışmış gibi hissettiriyordu. Karya'ya ulaşmak artık daha zor olacaktı.

"Karya Eşsiz, değil mi?" diye sordu amacının o olduğunu kastederek. "Sevgilin."

Karya Eşsiz. Sevgilim.

Başımı salladım. "Evet."

"Hastane önünde bana çarptığında stajyer olmanı garipsemiştim çünkü bizim okuldan, o hastanede stajyerlik yapan bir tek ben vardım. Tabii, ismini söyleyince de her şey yerli yerine oturdu. Gün boyunca bir noktada itiraf etmeni ve amacını söylemeni bekledim ama senin söyleyeceğin yokmuş. Sonuna kadar böyle gidecektin. Daha fazla katlanamadım. Keşke beni kandırmayı seçmek yerine ona iyi gelmeyi seçseydin."

"Sen... Sen nereden tanıyorsun beni?"

"O kız... Karya. Bir tek seni anlatıyor. Bir tek seni düşünüyor. Vasisinden hakkında bilgi aldık konuya tamamen hâkim olmak için."

"B-Ben... Özür dilerim. Niyetim seni kandırmak değil, Karya'ya bir adım da olsa yakın olabilmekti. Beni görmemesi gerekiyor çünkü beni hâlâ öldü biliyor. Yaşadığımı hatırlamıyor. Ben... Ben ne yapacağımı bilemedim, çok çaresizdim."

"Bu hâlde olmasının sebebi sen misin?" diye sordu çok acımasız ve tekdüze bir ses tonuyla. Bakışlarım bakışlarıyla kesiştiğinde bana karşı ne kadar sert bir duvar ördüğünü görüyordum. Yüz hatları çok keskindi, simasının da tatlı olduğunu söyleyemezdim. Soğuk, itici, hissiz bir çehresi vardı. "Tüm bu yaptıkların vicdan azabından mı yoksa onu gerçekten seviyor musun?" Sorularına yanıt vermemi beklemeden konuşmaya devam ediyordu, benden de bir yanıt beklediği de yoktu. "Gerçi, sanıyorum ki çok seviyor olsaydın bu durumda olmazdınız."

"B-Benim bir suçum yok," diyebildim tam aksine inansam da. "Ben bir şey yapmadım. Tamam, onu yalnız bıraktım ama bu hâle gelmesine ben neden olmadım."

"Eminim, öyledir," dedi ve histerik bir şekilde gülümsedi.

"Nehir," deyip ona doğru adım attığımda bir adım geri çekildi fakat bu geri çekiliş korkudan değildi, aksine meydan okuma gibiydi. Kaşları kalk-

mış, gözleriyle olduğum yerde kalmamı söylemişti âdeta. Bu hareketiyle başımı salladım ve daha fazla yaklaşmadım. "Bak, biliyorum... Biliyorum, yaptıklarım doğru değil. Sana bu şekilde yaklaşmaya çalışmamalıydım ama zamanı geri alamam. İzin ver, her şeyi anlatayım sana. Yardım et bana, lütfen. Karya'yı düştüğü çukurdan kurtarmam için sana ihtiyacım var."

"Seninle hastam hakkında konuşmayacağım. Yalancı ve güvenilmez bir adam oluşun bir yana, bu etik bile değil."

Gözlerimi kapattım bir anlığına. "Ben sandığın gibi biri değilim," dedim ve tekrar gözlerine baktım. "Tüm bu yaşananları düzeltmeye çalışıyorum. Karya şu an bir uçurumun dibinde ve benim kolum ona uzanacak kadar uzun değil ama o uçurumun en tepesindeyim, ona sesimi duyurabilirim. Eğer beni duyarsa kendisi o uçurumu tırmanır. Sesimi duyurmama izin ver, Nehir. Bana yardım et."

Başını iki yana salladı ve bana inanamazcasına güldü.

"Sen ne istediğinin farkında mısın? Benim sana yardım etmem demek; mesleğimi, değerlerimi hiçe saymam demek. Ayrıca senin Karya'ya iyi gelip gelmeyeceğini, amacının ne olup olmadığını bile bilmiyorum. Takdir edersin ki kendini bana tanıtman da pek iç açıcı değildi," deyip bir hışımla konuştu ve gözlerime baktı hesap sorarcasına. "Bence daha fazla zorlamayalım. Bir daha karşıma çıkma. Aksi hâlde, o hastanenin çevresine bile yaklaşamazsın, anladın mı?" Elini kaldırdı ve işaret parmağını bana doğru salladı. "Karya'dan uzak dur! Seni ilk ve son kez ikaz ediyorum."

Dudaklarımı aralayıp bir şey dememe kalmadan elini kaldırarak beni susturdu ve arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Arkasından öylece bakakaldım. Ne bir şey söyleyebildim ne de itiraz edebildim. Haklı mıydı, bilmiyordum ama onun tarafından bakılınca başka bir tepki vermesi de düşünülemezdi. Öfkemi kontrol edemeyerek yumruk yaptığım elimi bir haykırışla beraber arkamdaki duvara geçirdim. Nefes nefese başımı aynı duvara yaslayıp yere çöktüm. Sırtımı arkamdaki dükkânın camına yaslayıp ardı ardına yere vurmaya devam ettim.

Titreyen göz bebeklerimi kararan gökyüzüne kaldırıp yıldızları gördüğümde dudaklarım büküldü, çenem titredi.

Karya... Benim kayıp yıldızım.

Neredesin? Yönümü şaşırdım, siyaha bulandım. Son bir kez daha ışılda benim için. Neredesin?

İnsanı en çok anlatamadıkları yaralıyordu belki de. Sustukları, söyleyemedikleri, içinde birikenleri... Hepsi birer zehre dönüşüyor ve o zehir, günden güne damarlarında gezinen sinsi bir katil gibi insanı öldürüyordu. Bazı

anlar vardı hayatta: bir deniz kenarında, bir uçurum kıyısında, bir dağ başında, kimsenin seni duyamayacağı bir yerde bağıra çağıra ağlamak istiyordu insan. Başkalarına anlatamıyordu ama yine onlardan kaçarak anlatmak istiyordu kendini. Kimsenin yüzüne bağıramıyor, boşlukla savaşıyordu. O boşluk, insanın tenini çepeçevre saran dikenli bir teldi sanki. Bağırdıkça tenini kıstırıyor, etine batıyor, canını alıyordu. *Bağır,* diyordu sana ama bağırdığın her an susman için cümlelerine işkence ediyordu.

Ben her zaman kendimi anlatmak istemiştim. Tüm yaşlarımda... Küçücük bir çocukken de, acının ne demek olduğunu anlayabilecek kadar gençken de, o acının beni öldürebileceğini bilecek kadar büyüyünce de... Her an içimde bir ukdeydi bu his. Küçükken anlatacak kimsem yoktu. Bir defterim vardı, babam o defterime bile düşmandı. Öğretmenime defterimin bittiğini söyledikçe bana defter alırdı, babamdan gizli günlük tutardım. Tek arkadaşım o defterdi, doğum günümü bile bir tek o kutlardı. Büyüdüm. Genç oldum. İnsanlar birikti etrafımda ama kelimeler azaldı. Kendimi anlatamadım. Yetişkin oldum, artık acım yüzümü çevirebileceğim kadar küçük değildi, keza utancım da. Sustum, bağıramadım.

Acım kadar suçum da büyüktü, bir savaşa girdiler; suçum, acımı boğazladı.

Anlatamadım. Anlaşılmadım. Yarım kaldım.

Berbat, acınası bir hâldeydim. Ve bu hissi kimseye bırakmayıp kendime acıyordum. Şu dünya üzerinde, beni anlayan tek bir insan dahi yoktu. Ellerimi tutan, gözleriyle gözlerime sarılan, yanımda olduğunu hissettiren, yirmi iki yaşındaki bedenimi kucaklarken on yaşındaki yaralı bedenimi de kucaklayan kimse yoktu. Biri vardı, artık bana fazla uzaktı. Yapayalnız hissediyordum. Çaresiz, kimsesiz, sevgisiz... Yüreğim üşüyordu. Bir çukura düşmüştüm ve üzerime kar yağıyordu âdeta. Yaşamak buysa yaşamaya değer miydi, bilmiyordum. Sanırım kızmamalıydım Karya'ya. O da böyle hissettiyse eğer, tek çıkış yolu gözlerini kapatmaktı belki de. Haklıydı.

Sersem adımlarımı yavaşlattım, başımı kaldırıp doğru yere gelip gelmediğimi teyit ettim. *Çatı Kafe.* Yutkundum ve avucumda tuttuğum anahtarı, anahtar deliğine sokup iki defa sağa çevirdim. Kafe çoktan kapanmıştı, içeriden kilitlemişlerdi muhtemelen. Kapıyı aralayıp içeri girdim, karanlığın içinde gözlerimi gezdirip tekrar kapıya döndüm ve kapatıp yine kilitledim. Masaların arasından geçerek mutfağa doğru ilerledim, perdenin arasından ışık sızmıyordu. Neredeydi Kaan? Akşam kafeye uğramamı söylemişti ama kendisi yoktu.

"Kaan?" diye seslendim emin olmak için. Ses gelmeyince dudaklarımı bilemez gibi büktüm ve etrafa bakınmaya bir son verdim. "Kaan, burada mısın?"

Elimi kırmızı perdeye atıp kenara çektiğim ve ilk adımımı attığım an bir mum yandı mutfağın içinde. Küçücük bir alevdi ama loş ışık altında tüm yüzleri aydınlatmıştı. Kaan, Korhan, Azra ve Bahar... Her biri bana bakıyor, beni izliyordu. Belki bakışları farklıydı; kimi mutluluk ve umutla bakarken bana, kimi kırgınlığını kenara bırakmaya çalışan onarıcı bakışlarla bakıyordu ama hepsi tek bir pastanın etrafında toplanmış, gülümsememi bekliyordu. Dudaklarımı seyrediyor, kenara kıvrıldığı anı kolluyorlardı.

"İyi ki doğdun, Karan'ım! İyi ki doğdun, kardeşim! İyi ki varsın!"

Gülüşler, alkışlar ve çığlıklar...

"Doğum günün kutlu olsun! İyi ki doğdun!"

"İyi ki varsın, Karan..."

"Seni seviyoruz."

Kaan, Korhan, Azra ve Bahar'ın sırasıyla cümleleri ulaştı kulaklarıma. Bense öylece kalakaldım. Kirpiklerim tenimi iğneledi, nefesim kara bir büyü gibi ciğerlerime dizildi, dişlediğim dudaklarımla o mumu seyretmeye devam ettim.

Göz bebeklerimde yaşadı o mum; yandı, yandı ve gözyaşımı eritti, yanağıma damlattı. Bir an, tek bir an dudağım kenara kıvrıldı.

Gülümsedim, hakkım olmadığını bile bile tebessüm ettim.

"Haydi, üfle!" diye bağırdığında Kaan, gözlerimi ondan aldım. "Dilek tutmayı unutma!"

O muma doğru korkak bir adım attım, bir nefes daha yaklaştım. Onunla bir kez daha karşı karşıyaydık.

Bir dilek tuttum.

"Karya beni hatırlasın."

Yutkundum, nefeslendim, titredim, güçsüzleştim.

Dudaklarımı araladım ve ciğerlerimde son nefesim gibi acıyla taşıdığım o tanıdık nefesi yine serbest bıraktım.

Ucundaki alev söndü belki ama o mum, içimde yanmaya devam etti.

O mum ışığı hiç sönmedi.

4 Temmuz 2007

Karan 8 yaşında

Sevgili günlük,

Bugün sekiz yaşıma girdim. Ben, tam sekiz yıl önce bugün doğmuşum. Annem öyle söyledi. Arkadaşlarım doğum günleri olduğu zaman sınıfta kutlama yapıyorlar. Anneleri pasta yapıyor, babaları sınıfa süsler getiriyor. Ama benim

babam, anneme pasta yapması için izin vermedi. Süs de getirmedi zaten. Çok üzgünüm. Fazla üzgünüm, günlük. Annem pasta yapmayınca doğum gunum olduğunu söyleyemedim kimseye. Utandım biraz. Kimse kutlamadı o yüzden doğum günümü.

Ben, doğduğu için sevinilecek biri değil miyim, günlük?

Babam beni sevmiyor mu sence? Arkadaşlarımın babaları onları her gün okuldan almaya geliyor. Beraber sinemaya gidiyorlarmış. Benim babam beni hiç okuldan almadı. Sinemaya da gitmedik. Sinema nasıl bir yer? Bilmiyorum, günlük.

Benim babam, beni sevmiyor sanırım. İnsan sevdiğine vurur mu hiç? Acıtır mı canını? Babam öyle yapıyorsa belki benim de öyle yapmam gerekiyordur. Ama annem hiç vurmuyor ki bana... Kötü söz de söylemiyor. Odaya da kilitlemiyor. Aç bırakmıyor annem beni hiç.

Baba olmak böyle bir şey mi, günlük?

O zaman Nisan'a niye öyle davranmıyor? Davranmasın zaten. O daha küçük. Benden iki yaş küçük. Altı yaşında. Ben büyüğüm, sekiz yaşımdayım. Bunları bilmelisin yoksa beni anlayamazsın.

Sana bunları yazıyorum ama sıkılmazsın, değil mi?

Kimse dinlemiyor beni. Aklımda çok soru var. Ama hepsini bu gece yazamayacağım, parmaklarım yoruldu. Kalem tutmak çok zor... Şimdi uyumam gerek. Babam geldiğinde yatağımda olmazsam çok sinirlenir. Anneme vuruyor sonra...

Ben bugün doğmuşum, günlük. Sen kutlar mısın?

Doğum günün kutlu olsun, Karan! Ben, senin arkadaşınım!

Teşekkür ederim, günlük. Seni seviyorum.

2008

Karan 9 yaşında

Anneciğim,

Bu sefer sana sesleniyorum. Seninle konuşmak istiyorum konuşamadığım ne varsa. Ben biraz erken büyüdüm sanırım. Cümlelerim de büyükmüş çünkü... Öğretmenim öyle söyledi. Çok olgun bir çocukmuşum. Ne demekse o... Hani bunları okuyorken şaşırıyorsan eğer, "Benim yavrum mu yazdı bunları?" diye şaşırma. Ben yazıyorum.

Çünkü sana göre hep savunmasızdım. Öyleyim belki de, bilmiyorum ki. Hep sessiz, ses çıkarmayan bir çocuktum. Konuşmuyorum bile bazen. Bunları yazmam seni şaşırtacaktır ama ben konuşamadıklarımı yazıyorum, anneciğim. O yüzden inan tüm yazdıklarıma. Bunların hepsini, senin Karan'ın yazdı.

Bazen ölmek istiyorum.

Özür dilerim, anneciğim. Eğer bunu okuduğunda üzülüyorsan beni affet, tamam mı?

Ama bu isteğimi durduramıyorum.

Babam benden neden nefret ediyor ki? Babam bile ölmemi söylüyorsa her seferinde, ölmem için hakaretler edip vuruyorsa hep, belki de ölmeliyim ben. Sonuçta babam o benim, değil mi? Bir baba neden ölmesi için döver ki çocuğunu, anne? Yoksa anneler yaşatan, babalar öldüren midir?

Sen beni yaşatıyorsun.

Ben, senin ve Nisan'ın mutlu olma hayaliyle yaşıyorum. Ama babam bunu istemiyor. Sorun şu ki ben bir insan nasıl öldürülür, bilmiyorum bile. Kendimi nasıl öldüreceğim? Belki bu sayede hiç dayak yemem babamdan. Belki bu sayede acımaz artık canım.

Okuldaki panoda okuduğum bir yazıda, "Çocuklar öldürülmez, çocuklar yaşatılır. Çocuklar dövülmez, çocuklar sevilir," yazıyordu.

Öyleyse neden hiç sevilmedim ben?

Bir insanı sevmek zor bir şey mi?

Bu sorularımın hepsine bir gün cevap bulacağım, anneciğim. Umarım o zamana kadar babamdan koruyabilirsin beni. Çünkü şikâyet edecek başka kimsem yok benim.

2009

Karan 10 yaşında

Sevgili günlük,

Artık çok az sayfan kaldı. Sana daha fazla yazamayacak olmam beni çok üzüyor. Annemden yeni bir tane senden isteyemem. Zor durumda kalacaktır, babam her sözüne kızıyor zaten. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu kadar büyük bir evde yaşayıp bir defter isteyememek çok kötü...

Sana defter dediğim için kızmadın, değil mi? Kızma. Bir defterle bir insan da arkadaş olabilirmiş. Bunu sen öğrettin bana.

Canım çok acıyor, günlük. Artık babamın neden böyle yaptığını anlayamıyorum. Ama sanırım, babam beni sevmiyor. Ne yapmam gerek, bilmiyorum. Babalar çocuklarını ne yaparsa sever? Derslerimde başarılıyım, öğretmenlerim beni çok seviyor, anneme bağırmıyorum, kardeşime sevgi gösteriyorum, hayvanları seviyorum, bahçemizdeki çiçekleri suluyorum... Nerede hata yapıyorum, günlük?

Her gün eve gelince kıyafetlerimi özenle katlayıp dolabıma koyuyorum. Ödevlerimi hemen yapıp bitiriyorum. Sabahları saatinde kalkıyorum. Sana yalan söylemeyeceğim. Bazen uyumuyorum bile. Öğretmenlerim gözümdeki morluğu sorunca kardeşim kalemini fırlattı, diyorum.

Bir yerde hata yapıyor olmalıyım, günlük. Bir yerde babamın hoşuna gitmeyen bir şeyler yapıyor olmalıyım. Ama nerede, bilmiyorum.

Aslında, Nisan ne yaparsa aynısını yapıyorum. Merdiveni onun çıktığı gibi ikişer ikişer çıkıyorum. Onun gibi babama gülüyorum. O nasıl konuşuyorsa ben de öyle konuşmaya çalışıyorum. Onun yattığı gibi yatıyorum yatakta. Ama babam her seferinde onun başını okşuyor, benim başımı ise duvara vuruyor.

Belki de babam hastadır. Hasta olduğu için ne yapacağını bilemiyordur, olabilir mi? Belki isteyerek yapmıyordur, günlük, ne dersin? Babam beni seviyor olabilir mi? Ya da bir gün gerçekten sever mi? Sevsin, günlük, lütfen.

Beni sevmese de annemi sevsin artık. Her gece annemin çığlıklarını duymamak için erkenden uyuyorum. Ama her seferinde o çığlıklara uyanıp yatağımda ağlıyorum. Babam kötü biri mi, günlük? İnsanın babası, annesini döver mi hiç?

Annemi çok seviyorum. O melek gibi birisi. Biraz sessiz ama... Benimle pek konuşmuyor ama Nisan'la da konuşmuyor annem. Babam bazen anneme deli diye bağırıyor. Ama insanın annesi deli olur mu hiç? Deli ne demek hem öyle? Benim annemin zehir gibi bir aklı var! Baban geldiğinde yatağının altına saklan, demişti bana. Ama sonra onun canı çok yanmıştı. Sanırım babam kötü birisi, günlük. Silah taşıyor zaten hep. Silah taşıyan insan iyi olmaz ki, günlük... Birinin canını yakan iyi olur mu? Olmaz bence. Ben de ileride babam gibi mi olacağım? Öyle mi olmam gerekiyor? Korkuyorum.

Belki de babam hasta olduğum için sevmiyordur beni. Hastaneye gittiğimizde doktor kalbimin düzgün çalışmadığını söyledi. Çok kaygılı bir çocukmuşum. Kaymayı sevdiğimi nereden bildi, anlamadım. Annem duyduğunda çok üzüldü. Kötü bir şey sanırım.

Bazen canım çok acıyor ama ilaçlarımı aldığımda geçiyor. Bir de anneme baktığımda... O çok güzel bir kadın.

2010

Karan 11 yaşında

Sevgili günlük,

Bugün okulda arkadaşım bana kekinden vermek istedi. Aldım. Ama biraz sonra tartışınca kekini geri verdim. Bana kızınca belki onu da ister diye düşündüm.

Babam kızınca bana ceza veriyor ya... Belki o da bana kızınca kekinden vermek istememiştir.

2012

Karan 13 yaşında

Sevgili ikinci günlük,

Uzun zaman sonra buluşabildik. Seni bana öğretmenim hediye etti. Ah... Neredeyse iki yıldır uzak olmak çok kötüydü. Şükür ki artık sana başımdan geçenleri anlatabileceğim.

Okulda bir kız var. Bir de çocuk... Yaren ve Barış. Bana çok iyi davranıyorlar. Her gün gelip günaydın, diyorlar. Ben de onlara diyorum tabii. Ayıp olur yoksa. Sonra bana yemeklerini veriyorlar. Ben de annemin hazırlayıp gizli gizli çantama koyduğu yemeklerden onlara veriyorum.

Bugün ilk defa çikolata yedim! Nasıl mutlu oldum, bilemezsin... Nisan yerken görmüştüm ama bana vermek istediğinde babam engel olmuştu. Bana her şey yasakmış, öyle dedi. Hakkım yokmuş. Nisan'a okula giderken para veriyor ama bana vermiyor, kantine inmem de yasak zaten. Ama olsun. Nisan aldıklarından bana da veriyor. Onu çok seviyorum. Bazen çok korkuyor babamdan. Onu anlamıyorum. Babam bana öyle davransa dünyanın en mutlu insanı olurdum. Ama Nisan, babamı sevmiyor. Neden, bilmiyorum. En çok beni seviyormuş, sonra da annemi...

Her neyse... Çikolata yedim, demiştim. Tadı çok güzelmiş, günlük. Ama çok da sevmek istemedim. Çünkü seversem alışırım. Ama bir daha yiyemeyeceğimi biliyorum. O yüzden tadının kötü olduğunu ve hiç yemediğimi söyledim. Buna inanmak zorundayım. Yoksa seviyorum diye acı çekerim. Acı çekmek istemiyorum.

Günlük... Sen benim sırdaşımsan senden hiçbir şeyi saklamamam gerekiyor. Babam bazen beni öldürmeye çalışıyor. İlaçlarımı saklıyor benden. Ben bunları hak edecek ne yaptım, günlük? Artık çok ağır geliyor her şey. Buna dayanamıyorum.

Ona karşı koymak istiyorum ama gücüm yetmiyor ki... Babam, birine söylersem anneme zarar vereceğini söylüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu söylediğim kötü bir şey mi, bilmiyorum ama keşke babam ölse. O kötü biri, günlük. Anladım ki sorun bende değilmiş. Babam birini sevemezmiş. Ama yine de bir gün sevmesi ve bana gülmesi için bekleyeceğim. Tüm babalar öyle yapar çünkü.

4 Temmuz 2015 | Bursa

Kaan Kerimoğlu

Gömleğimin açık kalan son düğmesini de ilikledim ve yanı başımda duran boy aynasına döndüm yüzümü. Kendime bakındım. Beyaz bir gömlek, siyah bir pantolon ve beyaz spor ayakkabılar giymiştim. Babam göndermişti hepsini. Bugün on altıncı yaşıma giriyordum ve bu evde anlamadığım bir şekilde ilk defa doğum günüm kutlanacaktı. Daha önce hiç kutlanmamıştı, babam izin vermemişti. Bu seneyse kendisi aniden annemi aramış ve evde hazırlık yapıl-

masını, benim doğum günümün kutlanacağını söylemişti. Hâlâ inanamıyordum ama bir yandan da mutluydum, umutluydum. Belki babam artık beni sevmek için çabalıyordur, bize bir şans vermek istiyordur, diye düşünüyordum.

Aynadaki yansımama gülümsediğim sırada kapım iki defa tıklatıldı, ardından yavaşça açıldı. Küçük aralıktan içeriye Nisan bedeninin yarısını ve başını uzattı. Siyah bir etek ve siyah bir bluz giymiş, açık kahverengi saçlarını da göğsüne doğru yatırmıştı. Gözleri kapalıydı.

"Ağabeyciğim, hazır mısın? Giyindin mi?"

"Aç gözlerini, Nisan. Giyindim, gel."

Sıkı sıkı yumduğu gözlerini açtı ve bana baktı. Bakışlarımızın birbirine temas etmesiyle gözlerini büyüttü, kapıyı tamamen aralayıp içeri girdi ve bana doğru yürüdü inanamadığını belirten bir ifadeyle.

"Çok yakışıklı olmuşsun, Karan. İnanamıyorum!" diye mırıldandı gözleri hâlâ üzerimde gezinirken.

"Öyle mi?" diye sormadan edemedim ve aynadan yine kendime bakındım. Bu kıyafetlerin içinde kendimi güvende hissetmiyordum çünkü yıllardır aynı kıyafetleri giyerdim ben. Bunlar yeniydi, üstelik babam kendi isteğiyle almış ve göndermişti. "Babam almış kıyafetleri, biliyor musun? O göndermiş. Çok şaşırdım," diyerek Nisan'la da paylaştım bu şaşkınlığımı.

"Harika gözüküyorsun." Tam önümde durup elini koluma attı ve kendine doğru çekip bileğimden kavradı. Açık olan gömleğin kol düğmelerini iliklerken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu: "Ama bence bu gömleğin üzerine kahverengi kazağını giymelisin. Sana çok yakışıyor." Kol düğmelerini iliklediken sonra hareleri boynuma kaydığında sonuna kadar ilikli düğmeleri gördü ve elini gömleğin yakasına attı. "Ve bence bir iki düğme açalım, nefes alamıyorsun. Boğulacaksın!"

Ellerimi gömleğin düğmelerini açmaya çalışan ellerine attım ve durdurdum onu.

"Babam kızmaz mı?" diye sordum.

"Kızmaz," diyerek diretti. Yanımdan geçip arkamda duran dolabımdan kahverengi kazağımı çıkardı ve askısından sıyırıp bana uzattı. "Haydi, bu kazağı da giy gömleğin üstüne. Çok daha güzel olacak."

"Nisan, babam bunları gönderdi giymem için..." dedim emin olamayarak. "Kızacak sonra. Hem yaz günü ne kazağı?"

"Birincisi," deyip almadığım kazağı avucunda tutarak bana yaklaştı. "Babamın kızmaya hakkı yok, bugün senin doğum günün ve sen ne istersen onu giyeceksin." Kazağın yakasını genişletip başımdan geçirdi, annemmiş gibi giydirdi beni. Ardından kazağın uçlarından tutarak üzerimdeki duruşunu düzeltti. "İkincisi de bu kazak gayet ince, tam yaz akşamı serinliğinde seni üşütmeyecek cinsten. Bana güven."

Gözlerini kapatıp açtı güven verircesine ve ben de ona güvendim. Sanki büyük olan ben değildim de oydu, o bana ablalık yapıyordu.

"Peki o zaman," deyip aynada kendime baktım son kez.

"Haydi, aşağı inelim. Annem bizi bekliyor, babam da gelir birazdan."

Elini bana doğru uzattı ve gözlerime bakarak tutmamı bekledi. Elini tuttuğumda önden ilerlemeye, beni de arkasından çekiştirmeye başladı. Odadan çıkıp ikinci katın asma koridorunda ilerlemeye başladığımızda Nisan'ın ayakkabısının sesi tüm evde yankılanıyordu. Evin mimarisi gereği biz koridorda ilerlerken alt katın girişini de görebiliyorduk. Yuvarlak bir girişi vardı ve ikinci katın odaları o yuvarlağın çevresindeydi. Gözlerimi alt kattan alıp Nisan'a çevirdiğimde koşmaya başlamıştı ki ben de arkasından koşmaya başladım, eli hâlâ elimdeydi.

"Anne!" diye bağırdı evin içinde. "Karan'a bak, ne kadar yakışıklı olmuş!"

"Nisan, sessiz ol..." dedim bıkkınlıkla.

Merdivenden aşağı inerken kısa bir anlığına arkasına döndü ve yüzünü buruşturdu. "Olmayacağım, sussana sen! Herkes ağabeyimin ne kadar yakışıklı olduğunu görmeli!" diye bağırdı, ardından tekrardan önüne dönüp anneme bağırmaya devam etti.

Bu sırada annem mutfaktan çıkıp koridora giriş yaptı. Nisan'ın bağırışını ellerini iki yana açarak karşıladı, yüzünde kocaman bir tebessüm yer edinmişti. Beyaz, tüllerden oluşan, boydan bir elbise giymişti. Boğazına kadar yükselen bir yakası vardı. Turuncu saçlarını atkuyruğu yapmış, kıvırarak göğsüne doğru yatırmıştı.

"Canlarım..." diye mırıldandı biz ona doğru ilerlerken. Her zamanki dinginliği üzerindeydi. Annemi bildim bileli yorgun bir kadındı fakat bu yorgunluk, günlük hareketliliğin getirdiği bir yorgunluk değildi. Gözleri hep yorgun bakardı, vücudu hep dokunsam düşecekmiş gibi dururdu. Hayata karşı yorgundu. Yanına ulaştığımızda açık olan iki kolunun arasına yerleştik ve sıkıca sarıldık, sarılmam yorgunluğunu alsın istedim. "İkiniz de ne güzel olmuşsunuz."

"Ben daha güzelim," dedi Nisan anneme sarılırken omzunun üzerinden bana bakarak. "...değil mi, anne?"

"Sen hep en güzelisin," diye cevap verdim ona, anneme bırakmadan. Annemden ayrılıp geri çekildiğimizde Nisan bana göz kırpmıştı. "Tamam, şımarma."

"İkiniz de yüreği güzel çocuklarsınız. O yüzden yüzleriniz de güzel," deyip iki elini, ikimizin yanaklarına attı annem ve şefkatle okşadı.

Elini sıkıca tutarak avucunu öptüm. Gülümsedi ve dünyam aydınlandı. Onun gülümsemesi o kadar parlaktı ki tüm karanlıkları delip geçer, beni burdu.

"Babam ne zaman geliyor?" diye sordu Nisan ve annemin dikkatini benden çekip ona vermesini sağladı.

"Birazdan gelir." Yüzü düşmüştü. Sessizce, çekinerek söylemişti bunu annem. "Çocuklar... Lütfen, babanızın yanında sessiz olun, olur mu? Neye sinirleneceği belli olmuyor malum. Bir tatsızlık çıkmasın misafirlerin yanında."

"Misafir mi?" diyerek atıldı Nisan. Gözlerini bir anlığına bana çevirse de tekrar anneme dönmüştü. "Ne misafiri? Ailecek kutlayacağımızı sanıyordum."

"Babanın iş yaptığı bir aile gelecekmiş. Bize eşlik edecekler."

Nisan bana baktığında buruk bir şekilde gülümsedim. Ellerim kazağımın uçlarındaydı ve tırnağımla kazağımın kumaşını eşeliyordum. "Babamın neden doğum günümü kutlamak istediği belli oldu," dedim zoruma gitmişçesine. Oysa zoruma gitmemesi gerekiyordu, bu bile büyük bir şeydi. "İşi bağlaması gerekiyor, kaynaşmak için de benim doğum günümü seçmiş." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Olsun. Hatırlaması da bir şey..."

Nisan yanıma gelip koluma girdi ve başını omzuma yasladı.

"Öyle düşünme, yavrum," deyip iki eliyle yüzümü kavradı annem. "Belli ki baban da bir şeyleri düzeltmek istiyor." Uzandı ve iki yanağıma da melek dokunuşu gibi iki öpücük bıraktı. "Asma suratını."

Yüzüme sevgiyle bakarken göz temasımızı kapı zili kesti. Tüm evde yankılanan sesle üçümüz de girişe doğru bakarken Nuran abla hızlı adımlarla kapıya ulaştı ve sonuna kadar açtı. Babam önden kocaman bir gülümsemeyle girerken arkasından da misafirlerimiz girdi. Annem bizi arkasında bırakarak onlara doğru yürüdü ve sevecenlikle, "Hoş geldiniz, buyurun," diye seslendi. Önce gelen adamla selamlaşmış, ardından adamın eşi olduğunu tahmin ettiğim kadınla tanışmış ve ikisinin arkasında kalan kızlarına sarılmıştı.

Ben, Nisan'ın yanında dururken Nisan'ın adama selam vermesiyle ben de selam verdim. Ardından kadına gülümsedi, ben de gülümsedim. En sonunda Nisan, onun boylarındaki kıza elini uzattı ve adını söyledi. Kız, Nisan'ın elini tuttu, gülümsedi ve "Zeynep," dedi.

Ben de Nisan'ın hareketlerini taklit edip Zeynep'le tanıştım. Ardından ebeveynlerimizin arkasından salona giriş yaptık. Babam tüm bu olanları keyifle seyretmiş ve hiçbir aksilik çıkmaması adına gülümsemesini yüzünden hiç silmemişti. Onu hiçbir zaman bu kadar güler yüzlü görmemiştim. İçimden, keşke bize karşı da bu kadar fazla gülümsese, diye geçirmiştim. Belki o zaman her şey daha güzel olurdu. Ne annemin canı yanardı ne de benim kalbim kırılırdı. Babamın kollarının altına sığınır, ondan korkmazdım. Belki o zaman tüm ihtimaller silinir ve yalnızca mutluluk kalırdı.

"Sofra hazır, geçelim mi?" diye sordu annem misafirlere. "Buyurun."

Misafirler sofraya yerleşmeye başladığında ne yapacağımı bilemez bir şekilde Nisan'a baktım. Herkes masadaki yerine otururken ben ayakta kalmış, onları seyrediyordum. Babam, masanın ucuna otururken misafirler, masanın sol tarafındaki sandalyelere kurulmuştu. Annem ve Nisan da yan yana sandalyelere oturduğunda çekinerek boşta kalan sandalyeye dokundum. Geriye çekip oturdum ve babama baktım. Bana bakıyor ve gülümsüyordu. Bir hata yapmamıştım sanırım, doğru sandalyeydi oturduğum. Rahat bir nefes alarak gülümsedim ben de.

"Nuran, servise başlayabilirsin."

Annemin dudaklarından dökülen cümleyle ızdırap dolu yemek başlamıştı. Nuran abla önce çorbaları, ardından ara sıcakları ve en sonunda da ana yemekleri servis etmişti. Yaklaşık kırk dakikaya yakın masada kalmıştık. Babam, sonradan adının Ömer olduğunu öğrendiğim adamla yemek boyu iş hakkında sohbet ederken annem de Beril Hanım'la muhabbet kurmuştu. Kızları Zeynep yemek boyunca telefonuyla ilgilenmişti. Bize bakmıyordu bile. Nisan ve benim masada telefon bulundurmamız da yasaktı. Telefonlarımız odalarımızdaydı. Herkes için keyifli geçen bu yemek, ikimiz için oldukça sıkıcıydı. Birbirimize bakıyor ve ne yapacağımızı düşünüyorduk.

"Nasıl kaçacağız buradan?" diye mırıldandı Nisan oldukça sessiz harflerle.

"Kaçamayacağız," diye yanıtladım onu. "Otur ve sessiz ol."

Nisan oflayarak önüne döndüğünde gözlerim karşımda oturan Zeynep'in üzerindeydi. Elindeki telefonla masanın üzerine doğru eğildi ve telefonunu ikimizin da çaprazında, masanın ucunda duran vazoya yasladı. Kulaklarında kulaklıkları vardı, bir şey seyrediyor olmalıydı. Hâlini garipsediğim için gözlerim önce Beril Hanım'a kaydı ama o da kızını gülümseyerek seyrediyordu. Daha sonra Ömer Bey'e bakındım, umurunda bile değildi, babamla koyu bir sohbet içerisindeydi. Zeynep istediğini yapabiliyordu bizim aksimize. Dudaklarımı büktüğüm sırada Zeynep sıkılmış olmalı ki elini telefonuna attı ve yasladığı vazodan çekip aldı lakin parmakları vazoya değmiş, vazonun yerinden oynamasını sağlamıştı. Masanın ucunda sarsılan vazonun düşmemesi için elimi vazoya doğru atmıştım ki vazo devrildi, parmaklarımın arasından kaydı, kocaman bir gürültüyle yere düşüp parçalara ayrıldı.

Masadaki tüm sesler bir anda kesildi, herkes bana bakmaya başladı. Bir elim havada kalırken diğer elim oturduğum sandalyedeydi, ayakta kalmıştım. Babam çatık kaşlarıyla beni süzdüğünde titreyen dudaklarımı araladım lakin yalnızca, "Ben..." diyebildim, başka hiçbir söz dönmedi dilimde.

Zeynep hızla Beril Hanım'a döndü. "O yaptı!" diye bağırarak işaret parmağıyla beni gösterdi.

"Yalan söylemesene! Sen ittirdin vazoyu!" diyerek çıkışmıştı Nisan, Zeynep'e.

Hiçbir şey söyleyemedim. Babamın öfke dolu gözlerinden kaçabilmek adına yeniden yerime kuruldum ve Nisan'ın arkasına gizlendim. Nisan'ın sırtından annemle göz göze gelince yardım dilenircesine baktım gözlerine.

"Ben... Özür dilerim," dedim masaya doğru. Başımı öne eğmiştim.

"Sen bir şey yapmadın ki, Karan!" diye bağırdı Nisan. "Niye özür diliyorsun?" Elimi masanın altından bacağına attım ve sıktım susması için. İrisleri, irislerime değdi ve susmasını diledim. Gözlerini kapattı sabırla.

"Nuran, şuraları toplayıver, kızım!" diye Nuran ablaya seslendi annem.

Nuran abla hızla salona gelip yere düşen vazonun parçalarını temizlemeye başladı. Bu sırada gözlerim Beril Hanım'a kaymıştı. Zeynep'i kucağına doğru çekmiş, saçlarını okşuyor ve önemli olmadığına dair bir şeyler söylüyordu ona sessizce.

"Olsun ya," dedi babam aniden. Ortamı yumuşatmak adına gülmeye başladı. "Çocuk bunlar. Kırarlar da, dökerler de. Onlardan kıymetli değil ya!" Ömer Bey'e bakmış ve destek beklemişti. "Bir vazo altı üstü."

"Öyle," diye mırıldandı Ömer Bey. "Olur böyle şeyler."

"Üzülmeyin siz, çocuklar!" Babam masaya doğru eğilmiş ve şefkatle bir bana bir de Zeynep'e bakmıştı. "Haydi, pasta keselim de keyfimiz yerine gelsin. Bugün Karan'ımın doğum günü!" deyip ayaklandı ve bana baktı.

Karan'ım... Babam bana ilk defa böyle seslenmişti. Ne tarifsiz bir histi! Çenem titrediğinde babama baktım ve gülümsemek istedim. Gerçek bir gülümsemeyle bana baksın, saçlarımı okşasın istedim. Gözlerime baktı, gülümsedi. Göz bebeklerine bakarken ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama o benim babamdı en nihayetinde ve belki de gerçekten bir şeyleri düzeltmek istiyordu. Başımı öne eğdim, gerçek bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

Aniden tüm ışıklar kapandı ve girişte loş bir ışık can buldu: Mum ışıkları.

"İyi ki doğdun, Karan!" sesleri eşliğinde içeri bir pasta getirdiler. Babam aldı ve yanıma kadar geldi. Bir yandan alkış tutuluyor, diğer yandan o sözler söylenmeye devam ediyordu. "İyi ki doğdun, Karan!"

İnsanın doğum gününün kutlanması böyle bir şey miydi? Gerçekten, iyi ki doğmuş muydum? Babam böyle düşünüyor muydu yoksa her gün doğduğum için lanet mi okuyordu? Elinde kocaman bir pastayla karşımda duran ve mum ışıklarının ardından gözlerini, gülümsemesini gördüğüm adam beni seviyor muydu? Babam beni kabullenmiş miydi artık? O gülümseme sahici bir gülümse miydi?

"Haydi, oğlum," dedi babam. "Üfle, dilek tutmayı unutma."

Bana, oğlum, dedi. Babam, bana ilk defa oğlum, dedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya dökülürken kahkahalarla gülmeye başladım. Etrafımdaki insanlara minnetle bakıp tekrardan babama döndüm. Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve tüm nefesimi kullanarak mumların üzerine doğru üfledim. Hepsi birer birer sönerken tam ortada tek bir mum kaldı, o sönmedi. O mum, babamın yüzünü aydınlatırken bana da onun gözlerindeki sevgiyle geleceğe dair umut aşılıyordu. Birbirine kenetlediğim ellerimi çenemin ucuna kadar kaldırdım, çenemi elime yasladım.

Küçük alev topunun ardından babamın sevgi dolu göz bebeklerine baktım. Lütfen, dedim içimden. Lütfen, bu gözler yalan olmasın.

Bir dilek diledim, o tek başına yanan muma dileğimi fısıldadım:

"Babam beni sevsin."

Harelerimde yanan mum ateşi dileğimle beraber yok oldu ve kocaman bir karanlığın içine hapsoldum. Babamın sevgi dolu gözleri kayboldu, yemek yediğimiz masa kayboldu, misafirler kayboldu.

O mum sönmüştü.

O mum benim umudumdu.

Keşke o mum sönmeseydi.

Dudaklarımın arasından bıraktığım nefesimle beraber kapattığım göz kapaklarımı yeniden araladığımda ve irislerimle aydınlığı seçmeye çalıştığımda aradan saatler geçmişti. Misafirler gitmiş, doğum günü kutlamam bitmiş, babamın sevgisi de yeniden öfke kostümünü üzerine giymişti. O beyaz, boyumun iki katı olan görkemli giriş kapısı kapandıktan sonra babamın korkutucu gözleri gözlerime kilitlenmiş, benden canımı istiyordu. Hızlı adımlarla yanıma kadar geldi. Ellerini gömleğimin yakalarına attı, bedenimi duvara çarparak tüm gücünü üzerimde tüketti. Bense ona yapma, diyemeyecek kadar çaresizdim, başımı iki yana sallıyor ve gözlerinden kaçmaya çalışıyordum.

"Ben sana hiç güvenemeyecek miyim, ha?" diye bağırdı yüzüme doğru. Bir aslanın dişlerinin arasındaydım âdeta, etimi çiğ çiğ yiyordu. "Bir kere de utandırma beni! Bir kere de yüzümü yere eğme!"

"Baba!" diye bir çığlıkla salondan çıkageldi Nisan ve babamın ellerine yapıştı, çekti. "Baba, yapma!"

Babam elime sarıldı ve bileğimi sıktı, canım öyle yandı ki çığlıklarım tüm evi sardı.

"Kenan!" diye babamın ismini haykırarak odasından çıktı annem. Hızla merdivenden aşağı indi ve beyaz elbisesiyle koşarak yanımıza kadar geldi. Takılarını çıkarmış, saçını açmıştı. Babamın kollarına sarıldı. "Kenan, yapma!" dedi nefes nefese, içli bir şekilde. "Kenan, yalvarırım. Kenan, bırak. Bırak yavrumu. Yapma! Yap-ma!"

"Bu elinle mi kırdın o vazoyu?" diye bağırdı babam, annemi bir an olsun bile umursamamıştı. Öfkesi bir bıçak oldu o an, bedenimi delip geçti. "Bu elinle mi kırdın, dedim sana!"

"Baba! Karan bir şey yapmadı, o kız kırdı vazoyu!"

"B-Baba... B-Baba, ben bir şey yapmadım. Yemin ederim. Yemin ederim, ben bir şey yapmadım! E-Elimi bile sürmedim o vazoya." Başımı iki yana sallıyordum. "O-Oturdum sadece, senin istediğin gibi."

"Kenan... Bir şey yapmadım, diyor. Karan yalan söylemez! Bırak, yalvarırım. Bırak, uyusun çocuklar. Sabah konuşuruz, tamam mı? Ararım Beril Hanım'ı, Zeynep'i üzdüysek eğer özürlerimizi iletiriz. Tamam mı?"

Babam kısa bir anlığına anneme baktı ama bana bakarken gözlerinde büyüyen nefret bakiydi, ona da aynı gözlerle bakıyordu.

"Ben," deyip elini gömleğimin yakasından çekti ve bileğimi kavrayarak sırtımı duvardan ayırdı. "Ben bu çocuğu adam etmesini bilirim," diyerek vücudumu çekiştirmeye başladığında anneme baktım çaresiz gözlerle. "Ben sana yapacağımı bilirim."

"Anne! Anne, yardım et! Anne, korkuyorum!" diye bağırdım babam vücudumu merdivene doğru sürüklerken. Annem koştu, yanıma kadar gelip boşta kalan diğer elime sarıldı ve çekmeye başladı çığlıklar eşliğinde. "Anne, bir şey yap! Korkuyorum!"

Babamın beni nereye götürdüğünü biliyordum ve oraya gitmek istemiyordum. Beni o odaya sokmasını istemiyordum.

"Nisan, kurtar beni!" diye bağırdım son bir umutla Nisan'a bakarak. Duvarın dibine çökmüş, dizlerine sarılmış, ağlıyordu. Vücudu titriyordu. "Nisan, çok korkuyorum!"

Boğazımda yükselen çığlıklarım bir fitil oldu, ateşi yaktı, bir çocuğun hayalleri yandı.

Keşke o mum sönmeseydi.

"Bitti artık! Sen akıllanmayacaksan ben seni akıllandırmasını çok iyi bilirim!" Babam duraksadı ve beni sürüklemeye bir anlığına son verip gözlerimin içine baktı. Üzerime kükredi âdeta. "Sen, Kenan Kerimoğlu'nun oğlusun! Sen benim oğlumsun! Benim oğlum senin gibi güçsüz, hasta, eksik olamaz! Anladın mı beni? Sen, Karan Kerimoğlu olduğun müddetçe benim lanetim dinmeyecek! Yüz karası!"

Hasta olmayı ben seçmemiştim ki... Kalbimde bir delikle doğmak benim tercihim değildi.

"Kenan! Ne suçu var onun? Ne günahı var?" Annem arkamızdan geliyordu. Merdivenden aşağı iniyorduk, alt kata. Babam beni sürüklerken annem

elbisesinin eteklerini tutarak bize yetişmeye çalışıyordu. "Bırak evladımı, Kenan, sana yalvarıyorum!"

"Bu yaşasa ne yaşamasa ne!" Babamın bu kadar nefret dolu olmasını kaldıramıyordu kalbim. "Ne işe yarıyor? Utanç kaynağı sadece! Birine benim oğlum diye bahsedemiyorum utancımdan!"

"Kenan!" Annem öyle bir bağırdı ki en sonunda babam duraksadı ve gözlerini ona çevirdi. Tek eliyle bileğimi tutarken ben, iki elimle o eline sarılmıştım. Anneme çevirdim başımı, omzumun üzerinden gözlerine baktım. Ağlıyordu. "Bir günah varsa eğer o senin günahın! Dilerim, canın yerinden çıkana dek bu çocuğun ismini sayıklarsın hasta yatağında bile! Ahım senin boynunda! Duydun mu beni? Ahım senin boynunda! O günah, senin günahın çıkmadan ölmeyesin!"

Babam gözlerini annemden çekti ve önünde duran kapıyı açtı, bedenimi içeriye doğru itti. Ben yere kapaklanırken o da içeri girdi ve kapıyı ardından kapatıp kilitledi. Annemin çığlıkları susmadan devam ederken Nisan'ın da çığlıkları yanına eklenmişti. Kapının ardından bağırıyorlardı. Babam gözlerime baktı, yerdeki bedenime. Yanıma kadar yaklaştı.

"Seni hiçbir zaman sevemedim," dedi. Eliyle çenemi kavradı, sıkabildiği kadar sıktı. "Bana bir vicdan azabından başka bir şey değilsin!"

"Baba... Ben bir şey yapmadım ki. Hiçbir şey yapmadım ben," diye mırıldandım çocuksu çıkan ses tonumla. Göz bebeklerimden teker teker yaşlar dökülüyor, çenem ve dudaklarım sarsılıyordu. "Yemin ederim, hiçbir şey yapmadım... Yapma."

"Yalan söyleme artık!" diye öfkeyle bağırdı fakat bu öfkesi, her zamankinden değildi. Acıyla karışık bağırmış ve beni dinlemek bile istememişti. Bana inanmayı istemiyordu sanki. "Kes sesini!" diye bağırıp bir tokat attı bana ve doğruldu. Tokadın sesi odanın içinde yankılandı. "Kes!"

Keşke o mum sönmeseydi.

Canımın acısı onu tatmin etmemiş olacak ki yakama yapışıp ayağa kaldırdı beni, duvara doğru itti bedenimi. Savrulup sert bir biçimde duvara çarptım, ayakta bile kalamadım. Yere yığılacaktım ki eğildiğim taraftan bir tokat yedim suratımın tam ortasına. Doğruldum. Bir tokat daha yaktı canımı, ardından bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Dudaklarımdan akan kanlar onu durdurmaya yetmedi. Öfkesi bir türlü dinmedi. Annemin çığlıkları susmadı, Nisan'ın kapıyı tekmelemeleri bitmedi. Yumrukları indi sırayla gözlerimin altına. Acım artık bedenimi aşmış, gökyüzüne yükselmişti. Çığlık dahi atamıyordum, yere düşmüştüm. Karnıma ardı ardına tekmeler savururken gözlerimden yaşlar akamıyordu.

Tüm bunlar yaşanırken benim dudaklarımda ise yalnızca tek bir feryat vardı: "Baba!"

Çünkü ben, hep babalar kurtarır sanırdım. Babalar koruyup kollar, sarmalar sanırdım.

Canımı yakan oyken bile ben yine en çok ondan medet umdum.

"Baba, dur artık... Baba," dedim yere düşmüş, üzerime doğru eğilen babamın gözlerine bakarken. Saçlarımdan kavramış ve gözlerine bakmam için zorlamıştı fakat gözlerimi açacak dermanım dahi yoktu. "Baba..." dediğim an yüzüme tükürdü.

"Baba deme bana!"

Tanrı'm, çok korkuyorum.

Ya al canımı ya da o mumu yeniden yak.

"Kalk ayağa!" diye bağırmasıyla babamın, korkuyla kalkmayı denedim. Güçsüz düşmeme, hâlim olmamasına rağmen o korku beni ayağa dikmişti. Duvara tutundum lakin parmaklarım kıvrılamayacak kadar hâlsizdi.

"Çıkar gömleğini," dedi, yutkundum zorlukla.

Önce kazağımı çıkardım rüzgârda savrulan yaprak misali savrulurken. İstemesem de ellerim titreye titreye çözdüm gömleğin düğmelerini. Kan damlamıştı her yere. Boğazımdan aşağı akan kanlar gömleğimin yakasında son bulmuştu. Titreyen ellerimle omuzlarımdan düşürdüm gömleği ve yavaşça yere bıraktım. Gözlerim, göbek deliğimin hafif çaprazındaki yanıkla karşılaştığında odanın içerisindeki mutfak tezgâhına kaydı bakışlarım. Ve tezgâhın üzerindeki çaydanlığa... Korkulu gözlerim o çaydanlıktan bir an olsun ayrılmıyordu. Karnımdaki izi bana on iki yaşımda kazımıştı. Beni bir sandalyeye bağlamış, hiç acımadan yavaş yavaş dökmüştü kaynar suyu üzerime.

"Dön arkanı, kollarını kaldır, duvara yasla," dediğinde ne yapacağını anlamıştım. Omuzlarım çökükken kan akan dudağımı sildim koluma.

"D-Dün," dedim yalnızca. "Dün gecenin izleri kapanmadı."

Babam daha büyük hasarlar bırakıp kendini zor durumda bırakmamak için yalnızca izler geçince yenilerini eklerdi.

"Dön!"

Dilimle dudaklarımı yaladım ve damağıma yayılan kanı yuttum. Başımı sallayarak arkamı döndüm, titreyişime engel olamazken kollarımı kaldırdım ve duvara yasladım. İçimden öyle çok şey geçti ki o an... Babam ölsün ve ben bu odadan kurtulayım istedim. Annemin çığlıkları sussun ve biz, babam olmadan yeni bir hayat kuralım istedim. Bu evden kaçmak ve bir daha geri dönmemek istedim. Ya da... Her şeyi bir kenara bırakayım ve babam o kemeri sırtıma vurduğu an canım bedenimden çıksın istedim.

"Baba," dedim sessizce. "Söz veriyorum, bir daha çıkmam sözünden. İstediğin gibi biri olurum, söz veriyorum."

Öfke dolu bir kemer indiğinde sırtıma, başımı geri attım ve çığlıklarımın dört duvar arasında yankılanmasına izin verdim. Annemin feryatları da eklenmişti benimkilerin üzerine. "Sana uslu dur, dedim!" diye bağırıp bir tane daha geçirdi. Kemerin yankılanan tiz sesi, bana her dayak yediğim günün sabahını hatırlatıyordu. Güneşi doğmayan sabahlar... Kuşları uçmayan sabahlar... Karanlık, geceden zifirî sabahlar... Uyanmak istemediğim o sabahlar, bir gün cenazeme ev sahipliği yapacaktı, biliyordum.

"Vurma, baba," dedim. "Vurma, ne olursun..."

Dinlemedi beni, tekrar vurdu. Bir kez değil, tam on dokuz kez vurdu. Sırtımda açılan kesiklerin arasından süzülen kanlar tenimi cayır cayır yakıyordu. Başımı duvara yasladığımda hıçkırarak ağlıyordum ve hıçkırıklarım, nefes almamı engelliyordu. Boğuluyordum.

"Vurma, baba."

Yalvaran sesim, dudaklarından soluyan Kenan Kerimoğlu'nu durdurmuştu. Kemeri yere attı. Bir süre sessizlik oluştu odanın içinde. Annem ve Nisan'ın sesleri de gelmiyordu artık. Belki de artık bitmiştir, öfkesi dinmiştir, diyerek yarım bir umutla başımı duvardan ayırdım. Korka korka önüme döndüm fakat babam arkamda yoktu. Odanın içinde gözlerimi dolaştırdığımda tezgâhın önünde olduğunu gördüm. Ne zaman kaynattığını bilmediğim su dolu çaydanlığı kavrayıp bana döndüğünde başımı iki yana salladım. Korkuyla gerisin geriye kaçarak iki duvarın birleştiği köşeye sindim.

Yine yakacak mıydı beni?

"Hayır," dedim yalnızca. "Hayır, hayır, baba... Baba, yalvarırım," deyip bana doğru yaklaşırken hızla öne atıldım ve bacaklarına sarıldım. Sıkı sıkıya sardım. "Baba, ne olursun... Ne istersen yaparım. Yemin ederim, ne istersen yaparım. İstersen odamdan çıkmam, görmezsin bile beni. Yemek yemem, su içmem, uyumam, okula gitmem. Yalvarırım, yapma," deyip bacaklarına sarılı kollarımı daha da sıkılaştırdım. Ardından gözlerimi kaldırdım ve hareleriyle birleştirdim harelerimi. "Baba, yapma."

Bana öyle bir baktı ki hayatımda daha önce hiç bir günahmışım gibi hissetmemiştim.

Bana öyle bir baktı ki tüm nedenleri bir kenara attı, benim hiçbir şey yapmadığımı ama beni sevmesinin imkânsız olduğunu söyledi.

Bana öyle bir baktı ki o bakış beni yaktı, kül etti ama doğurmadı, söndürdü.

Keşke o mum sönmeseydi.

Gözlerim çaydanlığa kaydığında titriyordum her zerremle. O durmadı. Çaydanlık eğildi hafifçe. O an bir kez daha yalvardım Tanrı'ya. Ama Tanrı

yine almadı canımı, bu acıyı da yaşattı bana. Anladım ki bu dünyada ne adalet vardı ne de iyilik. Tüm bozukluk toplanmış, iyiliği bir canavar gibi yutmuştu. Bu dünya, güçsüzleri öldürmek için var edilmişti.

"Yalvarırım," diye mırıldandım, bir nefes sesi yankılandı odada.

Ben bacaklarına sarılmış, yalvarırken bana acımadı ve bağırsak suyu çiğdem kanla bezenmiş sırtımla tek bir saniyede bütünleştirdi. Su sırtıma değdiği an bağırmaya ve ondan kaçmak için uzaklaşmaya çalışsam da ne sesim çıktı ne de uzaklaşabildim. Olduğum yere kapaklandım, ellerimi öne doğru uzattım. Tüm sırtımda gezdirdi sıcak suyu, ben boğazım yırtılırcasına bağırdım.

"Anne! An-" diyemeden kesildi sesim.

Kalbim sıkışıyordu. Kalbim ölüyordu. Kalbim yas tutuyordu.

"Baba," dedim yalnızca. Elindeki çaydanlığı odanın bir köşesine fırlattı ve cebinden ilaç kutumu çıkardı. Tezgâha ilerledi, hiç düşünmeden hepsini lavaboya döktü ve suyu açtı. İlaçlarım teker teker yok olurken kalbimin bir köşesine çekildiğini hissediyordum. Yanan sırtımın acısı artık içime tesir etmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum kalbimin kırılmasından başka. İçim burkulmuştu. Gözlerim kapanıyordu. "Baba," dedim yeniden. Dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı kanların arasından sıyrılan. "Neden sevmedin beni?"

O odadan çıkıp giderken başım yere düştü. Annemin elleri tenime değdiğinde o sıcaklık kovuldu içimden, üşüdüm fakat bu üşüme beni sarıp sarmaladı. Kimsesiz hissettirmedi.

"Karan!" dedi annem titreye titreye. "Yavrum benim," deyip küçücük kalmış bedenimi kucağına çekti, sarıp sarmaladı. Öpücükler kondurdu her yerime. "Oğlum... Oğlum! Özür dilerim... Özür dilerim, koruyamadım seni. Yavrum... Affet beni, Karan'ım."

"Anne," dedim başım kucağındayken. Gözlerime baktı yaşlı gözleriyle. Tek bir soru vardı içimde büyüyen: "Neden doğurdun beni?"

Tenimde bir yangın başladı, beni bir köze çevirdi. Ben tüm yangınlardan nefret ettim.

Eğer o mum bir yangınsa ondan da vazgeçtim.

Ama keşke...

Keşke o mum sönmeseydi.

Günümüz...

4 Temmuz 2021 | İstanbul

Kocaman bir alkış koptu. O mumu söndürdükten sonra ne karanlığa hapsolmuştum ne de babamın gözleri vardı etrafımda. Işıklar yanmıştı. Kaan'ın mutluluk dolu, Korhan'ın umut verici, Azra'nın mahcup ve Bahar'ın yaşlı gözleri donatmıştı etrafımı. Hiçbirinde nefret yoktu, öfke yoktu, kızgınlık yoktu. Her biri bana tebessüm ederek bakıyor ve gerçekten iyi ki doğduğumu düşünüyordu. İlk defa bir mumu üfledikten sonra canım yanmamıştı. Kalbim acımamıştı. Mutlulukla tebessüm ettim ve yanaklarımdan aşağıya dökülen iki damla yaşı yok ederek kollarımı Kaan'a sardım. Öyle sıkı sarıldım ki bedenlerimiz birleşsin, tek bir beden olalım istedim. Kemikleri kemiklerime batsın, varlığını hissedeyim istedim.

"Teşekkür ederim," dedim ağlamaklı bir sesle. "İyi ki varsınız."

Kaan'dan ayrılıp Korhan'a sarıldım. "İyi ki varsın, Korhan," diye mırıldandım. Sarılırken diğerlerinin duyamayacağı bir ses tonuyla ensesine doğru fısıldadım: "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim."

Korhan bedenlerimizi ayırdı, elleriyle iki kolumu kavradı, gözlerime güven verici bir şekilde baktı.

"Doğum günün kutlu olsun, kardeşim," dedi son kelimeyi vurgulayarak.

Gözlerini kapatıp açtığında dudaklarımı minnetle birbirine bastırdım ve Azra'ya döndüm. Kollarını iki yana açtı, bir adım atıp açtığı kollarının arasına girdim. Parmak uçlarında yükselip bana sarıldı, sırtımı sıvazladı.

"Sana karşı bu kadar acımasız olduğum için beni affet," dedi sessizce. O da benim Korhan'a yaptığım gibi enseme doğru fısıldayarak konuşmuştu: "O bahsettiğin savaşta ben de varım, Karan. Yanınızda olacağım." Kollarını bedenimden çekip bir adım geri çıktı ve gülümsedi. "İyi ki doğdun, ihtiyar," diye mırıldandı. İkimiz de aynı anda güldüğümüzde elimi kaldırıp saçlarını karıştırmıştım. "Yirmi iki oldun."

Yaşlı bir adamım, doğru. Kırlangıcını pencere kenarında bırakan, sözünü tutmayan yaşlı bir adamım ben. Sırtım eğri, göğsüm bir uçurum sanki.

Son bir kişi kalmıştı. Geldiğimde burada olmasına, doğum günümün kutlanmasından daha çok şaşırdığım biri... Bahar. Yüzümü ona döndüm, sağa doğru bir adım attım ve tam karşısına dikildim. Gözlerini yerden kaldırdı, bir çizgiyi takip edercesine ayaklarımdan başlayarak göz bebeklerime kadar çıkardı. İrisleri, irislerime değdiğinde ikimizin de renkleri birbirine karıştı; dalgalarımız sertçe kıyımıza vurdu. O ağladı, ben gülümsedim. Onun yanakları çiçek açtı, benim yanaklarım ıslandı.

"Gelmişsin," diye mırıldandım, harfler dudaklarımdan dökülür dökülmez nefeslendim.

"Geldim." Bir adım attı bana doğru. Elleri birbirine kenetlenmişti, başı eğikti ve kenetli olan ellerini izliyordu. Parmaklarıyla oynuyordu. Aniden başını kaldırdı, kızıl saçlarını arkaya doğru savurdu. Suçluluk duyan bir bakışla gözlerime baktı. "Belki de sen haklıydın. Bu kadar bencil olmamalıydım. Olmamalıydık. Seni hatanla baş başa bırakıp arkamızı dönmemeliydik, yüz çevirmemeliydik. Çünkü... Sen bize öyle yapmazdın. Yapmadın. Sen gittikten sonra aynada gözlerime baktım, kendimle yüzleştim." Dudakları titredi. "Gözlerimin içinde Elif belirdi sanki ve çok kızdı bana. Karan. Çok..."

Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden ona doğru adımlayıp bedenini kollarımın arasına hapsettim. Bu ani hareketimle onun bana sarılmaya vakti kalmamış, kolları ikimizin bedeni arasına sıkışmıştı. Başını göğsüme bastırdım, tek elimle de belini sardım.

"Biz, ne olursa olsun bir arada kalmalıydık. Eğer o çatı başımıza yıkılacaksa da hepimiz altındayken yıkılmalıydı. Yalnızca sen altındayken değil..." Kollarını bedenlerimizin arasından kurtardı ve sırtıma çıkardı. "Özür dilerim, Karan. Kendi acımla başa çıkamayıp senin omzuna yüklemeyi seçtiğim için özür dilerim. Beni affet."

Başımı omzuna yasladım. "Hiçbirinin önemi yok, Bahar," diye mırıldandım. "Siz varsınız ya... Hiçbirinin bir önemi yok. Biz yine el ele tutuşur, inşa ederiz o çatıyı. Yine esemez hiçbir rüzgâr üzerimize, yağamaz hiçbir yağmur tenimize. Biz, bize yeteriz."

Korhan, Kaan ve Azra; Bahar ve ben sarılırken yanımıza yanaşıp üstümüze doğru kapandılar. Kollarını etrafımıza sarıp başlarını omuzlarımıza yasladılar. Beşimiz beraber sarılıyorduk.

"Biz bize yeteriz."

Herkesin ağzından teker teker bu cümle döküldüğünde aynı anda gülümsedik, birkaç saniye daha öyle kalıp ardından ayrıldık. Birbirimize bakındık. Gözlerimiz yaşlıydı ve her zaman olduğu gibi bu duygusal ortama daha fazla katlanamayıp neşelendirmenin bir yolunu bulan tek bir kişi vardı: Korhan.

Dikkatini ona vermemiz adına ritmik bir alkış tuttu önce, dördümüz gözlerimizi ona çevirdiğimizde ellerini iki yana kaldırdı, başını iki defa aşağı yukarı salladı.

"Mahidevranlığa bir son verelim lütfen, daha fazla ağlayamayız. Depresyona girmiş Hatice gibi davranmayı da bir kenara bırakıyoruz hemen. Gülfem Hatun gibi metanetimizi koruyoruz, derin bir nefes alıp veriyoruz." Korhan başlamıştı yine *Muhteşem Yüzyıl* hayranlığına, gerçi hiç bitmiyordu, orası ayrı. Dudaklarından dökülen her bir cümleyi el kol hareketleriyle yapıyordu bir yandan da. "Şimdi Hürrem oluyoruz ve düşmanlarımıza aldıkları

her nefesi zindan ediyoruz. Ateş olup üzerlerine yağıyoruz. Tabii, Hürrem olalım derken Pargalı İbrahim gibi kim olduğumuzu şaşırmayalım, o ateşe yanarız. Yandı adam. Bir gece ansızın, tık diye gitti öteki tarafa." Gözlerini büyük bir ciddiyetle gözlerimizde gezdirdi teker teker. "Anlaşıldı mı?"

"Of, sus, Korhan," dedi Bahar bıkkın bir ifadeyle. Kaan da gözleriyle Bahar'ı desteklemişti.

Korhan'ın yüzü düştü aniden, keyifsizce dudaklarını büktü. Tek avucunu tezgâha yasladı ve hafifçe dönerek Bahar'a doğru baktı.

"Niye öyle diyorsun, Bahar? Tamam, çok istiyorsan gönlümün ikinci kızıl yanı da sen olabilirsin."

Bahar yüzünü ekşitti ve bakışlarını Korhan'ın tersi yöne doğru çevirdi. Eli göğsündeydi.

"Birincisi Hürrem mi?" diye sordu Azra. Gülüyordu Bahar'ın aksine.

Korhan muzip ve serseri bir ifadeyle çapkın bir şekilde gülümsedi. "Delirme, Cemile!" diye azarlarcasına konuştu Azra'yla. "Hürrem'in ikinci olduğu nerede görülmüş? Tabii ki birinci..."

Cemile kimdi? Bilemez gibi dudak büktüm.

"Ah, tamam," diyerek konuyu dağıttı ve isyankâr bir ses tonuyla başını arkaya doğru sarkıttı Kaan. Durumun içinden sıyrılmak adına aramızdan çekildi, tezgâha doğru adımladı. "Biz pasta keselim en iyisi. Ben de bir bıçak alıp geleyim, bekleyin." Arka odaya giderken bir anlığına bize dönmüş, avuçlarını birbirine yaslayıp, "Ben gelene kadar Korhan susmuş olsun, yalvarırım," diye mırıldanmıştı.

"Kâbuslarına gireyim de gör sen," diye karşılık verip önüne döndü Korhan.

Bu sırada Azra bir şeyi hatırlamışçasına kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Karan," diye ismimi mırıldandı. Ne olduğunu sorarcasına gözlerine bakarken ortada oluşturduğumuz yuvarlağın içinden çıktı, mutfağın girişinde bulunan vestiyere ilerledi. Kapağını açıp üçüncü raftan büyükçe bir zarf çıkardı, yeniden bize doğru yürüdü. "Bugün senin adına geldi bu zarf," dedi. Bana uzattığında bir Azra'ya bir de zarfa bakıyordum. "Kim göndermiş, bilmiyorum. İsmi yazmıyor üzerinde." Kuşkuyla Korhan ve Bahar'a baktım, omuzlarını kaldırıp indirdiler. "Özel bir şeydir diye açmadım."

Zarfı Azra'nın elinden aldım, iki elimle tutup üzerinde yazan yazıyı okudum. Süslü bir el yazısıydı.

"Doğum günün kutlu olsun, Karan."

Bana kim doğum günü hediyesi gönderirdi ki? Kimim vardı? Sahip olduğum tüm insanlar etrafımdaydı, buradaydı. Onlar değilse kim biliyordu

doğum günümü? Bilemez gibi başımı yana doğru eğdim. Ardından başparmağımı zarfın yapışkanlı kenarına attım ve araya sokup yapıştırılmış kenarların birbirinden ayrılmasını sağladım. Zarfı açtığımda içinden birkaç fotoğraf karesi çıkmıştı. Şüphe, derimin altında bir yılan gibi kıvrılmaya ve her hücreme bir iğne gibi batmaya başladığında fotoğraf karelerini parmaklarımla kavrayıp zarfın içinden çıkardım. Zarfı önemsizce kenara fırlattığım sırada diğerleri de etrafıma toplanmıştı. Fotoğraf kareleri tersti, arkalarını görebilecek şekilde çıkmıştı zarftan. Bir şeyler yazıyordu üzerlerinde.

Birincisinde yazılı olan harfleri belleğime işledi gözlerim.

"Sürpriz! Bir dilek tut, Karya olmasın."

Hızla ikincisine geçtim.

"Onun ailesi benim."

Ardından üçüncüsüne kaydı irislerim.

"Bunlar da aşk yuvamızdan sana hediyelerimiz. Hoş geldin, küçük adam."

Mey...

Barbaros Kaynarca yollamıştı. Ellerim öfkeyle kasılırken daha fazla bekleyemedim ve fotoğrafların ön yüzünü kendime çevirdim. Bakışlarım fotoğraf karelerinin üzerinde gezinmeye başladığı anda derimin altındaki o yılan zehrini salıverdi, bir sancı kavradı tüm benliğimi. Kıstırdı köşeye, boğazına yapıştı. Soluk alışım güçleşti. Parmaklarım, kirpiklerim, saç tellerim; tüm varlığım titrerken zelzeleler arasında, göğüs kafesim yerinde duramazmışçasına yırtmak isterken derimi ve çıkmak isterken dışarıya delicesine, uğradığım yıkımla adımlarken geri geriye, göz kapaklarımı öyle bir yumdum ki bir daha hiç göremeyeyim istedim. Tüm dünyanın siyaha boyanmasını istedim.

Bir ressam eline bir fırça alsın, bir fıçıya daldırsın ve dünyanın üzerine siyah bulutlar çizsin istedim. Bir şair eline bir kalem alsın, bir mürekkep kutusundan bir karalık çalsın ve tüm kötülüklere lanet yağdırsın, dünyanın üzerine bir çarpı atsın istedim. Bir melek çıkagelsin, kanatlarını mazlumların gözyaşıyla ıslatsın ve dünyanın üzerinde uçsun uçabildiği kadar istedim. Bu dünya yok olsun istedim.

"H-Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır..." diye mırıldandım önce sessizce. "Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırmaya başladım ardından gözlerim fal taşı gibi açılıp boğazım yırtılırken. "Hayır!"

"Karan..."

Adımı sayıkladı etrafımdaki biri ama onu göremedim. Uğultular başladı ama sesleri seçemedim. Nefesler çarptı tenime, eller değdi etime ama ben ne nefesleri bilebildim ne de elleri tutabildim. Tüm varlığım kemiklerimden sıyrılıyordu âdeta. Geriye doğru adımlarken ellerim havaya kalkmıştı ki

sırtımın duvarla buluşmasıyla yere kapaklandım, başımı iki yana salladım. Ellerimde tuttuğum fotoğraf kareleri parmaklarımın arasından kayıp etrafa saçıldı, benim gibi herkes o karelere bakmaya başladı. Bense tek bir noktaya bakıyordum. O noktada, o fotoğrafların hayaleti vardı.

Karya bir yatağa bağlı, dört bir yanından...

Karya odanın köşesinde duvarın dibine sinmiş, ellerini kulaklarına kapatmış, ağlıyor ve kameraya bakıyor çaresizce.

Karya bağırıyor.

Bir adam, kocaman bir beden, Karya'nın iki katı kadar bir et yığını... Karya'nın yanına uzanmış. O sırtüstü yatarken Karya, aynı yatakta yüzüstü duvarı izliyor. Adamın yüzü Karya'nın boynunda, gözleri kapalı. Karya ağlıyor. Gözleri açık. Gözleri yaşlı.

Elleri bağlı. Ayakları bağlı. Kameraya bakıyor. Boşluğa gülümsüyor.

Kalbimin duvarları üzerime yıkıldı, o enkazın altında can verdim ben bu gece. Yüreğimde bir ur büyüdü, tüm benliğimi kapladı, eşeleyip durdu. Her yaramdan kan sızdı, her boşluktan bir hüzün fırladı. İçimde biriken her bir gözyaşım yine bir bir içime damladı. Hayallerim o damlalardan can bulan okyanusun dalgalarında savruldu, bir kıyı aradı kendine ama kıyı yok oldu. Elimde avucumda kalan ne varsa, süveydamı aradığım şu dünyada, onları da kaybettim ben bu gece. Süveydamın önünde biçare diz çöktüm, kalbimin yasını tuttum. Zira kalbim öldü bu gece. Zira o mum yine söndü bu gece. Zira ben süveydamı buldum sanırken yine kaybettim bu gece.

Onu, gururundan bana yüz çevirecek kadar örseledim, dağıttım, mahvettim.

Ona dedim ki:

Süveyda... Ben kaybettim seni, sen bul beni. Bul ki yaşayayım, seni kalbime bir kara sevda diye kazıyayım. Yoksa toz olacağım. Seni bulamadan, sana varamadan, tüm sırlarımla dünyaya bir yabancı kalacağım.

"Öyle eksildik ki yaşarken, bize dokunan
her şeyi eksiltiyoruz. Yalnızlığımızla çoğalıp
kalabalıklığımızla eksiliyoruz. Ve öylesine kalabalık
ki yalnızlığımız, ne yana dönsek
kendimize çarpıyoruz."

Cahit Sıtkı Tarancı

BÖLÜM 5
YARA İZLERİ VE KANDAN GÖZYAŞLARI

Yaslan, dinlen, devam et. Hayat, patika bir yolda bata çıka yürümeye benzer. Ayakkabılarına çamur bulaşır, dizine dikenler batar, kıyafetin yırtılır. Ama sen yürürsün. Pes etmeden, soluklanmadan yürürsün. Şimdi yaslan. Bir ağaç bul kendine. Seni yarı yolda bırakmayacak, arkandan çekilmeyecek, seni rüzgârdan koruyacak bir ağaç... Yaslan ona.
Yaslan, dinlen ve devam et...

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.40

Nehir Yılmazer

Ben kimim?

Tüm hayatım, bu sorunun gölgesinde geçti. Her zaman bir amaç uğruna yetiştirildiğimi hissettim. Her an bunun bilincinde olarak yaşadım. Kalbimde hayallerimi filizlendirdim belki ama gözümün önünde yitip gidenler, hayallerimi de kılıcından geçirmişti gitmeden önce. Bir an büyülenecek olsam mutluluktan, bir sonraki an kendime bunun uzun sürmeyeceğini ve yine canımın yanacağını hatırlattım. Her zaman olgun olmak zorundaydım. Her zaman dik durmak, gözyaşlarımı saklamak, boyumdan büyük cümleler kurmak, hayallerden kaçmak zorundaydım. Hiç çocuk olamadım ama hiçbir zaman da çocuk olmanın hayalini kurmadım. Sanki bu dünyaya gerçekten yetişkin biri olmaya gönderilmiştim. Çocukluk ne demekti, nasıl çocuk olunurdu, bilmediğimden bu duyguya bir özlem ya da bir istek duymadım.

Kendimi bildim bileli birilerinden kaçtım. Birilerinin nefretinden, birilerinin öfkesinden, birilerinin savaşından, birilerinin çıkarından... Onların zarar vereceği korkusuyla ben hayatıma zarar verdim. Her saniye peşimdeydi onlar ama beni hiçbir zaman tanımadılar. Başka bir adım, başka bir yuvam, başka bir hayatım vardı. Buna rağmen, bir gün beni saklandığım bu çukurda bulurlarsa diye o korkuyu içimde hep dipdiri tuttum. Şimdiyse güç bendeydi, benim elimdeydi. Adımlarım korkak değil, cüretkârdı. Gözlerim titremiyordu, birinin etini kesip atabilecek kadar keskindi. Yüreğim

verinde kıvranmıyor, bir ölü gibi mezarında hareketsiz uyuyordu. Artık hiçbir şeyden ve hiç kimseden çekinmiyordum.

Kararlıydım. Acısını fazlasıyla ödediğim bu hayatın bedelini söke söke almaya ve canımdan kopan parçaları tekrardan canıma katmaya gelmiştim. Tüm hayatımı uğruna feda ettiğim şeyi gerçekleştirmeden de bu şehirden gitmeyecektim. Ant içmiştim.

"Karya!"

"Neredesin? Karya, korkma! Hepimiz buradayız!"

"Karan! Ses ver bize!"

Etrafıma bakındım. Azra, Bahar ve Armin vardı. Her birinin dudaklarından ya Karya'nın ya da Karan'ın adı dökülüyordu. Korkuyorlardı. Endişelilerdi. Üzgünlerdi. Ne olacağını bilmiyorlardı ve bu bilinmezlik, onları bitiriyordu. Bense suskundum, dudaklarımdan yalnızca karanlık ormanın içinde bulut bulut yayılan nefeslerim dökülüyor, göğsümün altında çarpan kalbimin sesi yankılanıyordu. Dağ evinde, Karya'nın kaçırıldığını öğrendikten sonra kendime hâkim olamamış, diğerlerinin evde kalmamız gerektiğini söylediği cümleleri dinleyememiştim bile. Belki de ilk defa Armin'den bir şey rica etmiştim: Beni Karya'ya götürmesini. O yolun üzerinde kaza yapmış olan aracı gördüğümde içimde bir şeylerin koptuğunu hissetsem de acımı saklamak zorunda kalmıştım. Gücüme gitmişti ama alışık olmadığım bir durum da değildi.

Korkmuyordum, endişeli ve üzgün değildim. Bu ormanda ne yaşanması gerekiyorsa yaşanacaktı ve ben, onun elinden tutup buradan çıkacaktım. Bu cehennemde bir ölüm yaşanacaksa, birinin nefesi kesilecekse de bu o değildi, tek bildiğim gerçek buydu. Körü körüne de olsa buna inanıyordum.

"Karya," diye fısıldadım ismini kendime hatırlatmak ister gibi. "Neredesin?"

Birbirine karışan adımlarla patika yolda yürüyorduk. Dört kişiydik, bir yandan etrafı kolaçan ederken diğer yandan göğüslerimizin önüne bir kalkan gibi gerdiğimiz kollarımızla birbirimizi kolluyorduk. Kendi eksenimiz etrafında dönerek bir iz arıyor, bu yırtıcı ormanda yaşamdan bir köşe bulmaya çalışıyorduk.

"Karan!" diye bağırarak ellerini saçlarından geçirdi Bahar ve oflayarak bir nefes bıraktı ormanın içine. Patika girişinde Karan'ın arabasını görmüştük. Yolun ortasına doğru kırmış ve kapısını açık bırakmıştı. O da buradaydı fakat sesi çıkmıyordu. "Ya neredeler?" diye isyankâr bir ses tonuyla haykırdı çok geçmeden. "Korhan ve Kaan da bizden önce evden çıkmışlardı! Niye kimseden ses gelmiyor? Kafayı yiyeceğim!" Gözlerimize baktı teker teker ve başını umutsuzca iki yana salladı. "Yetişememekten çok korkuyorum."

"Yetişeceğiz," dedi Armin oldukça kararlı bir şekilde. Gözlerinde gördüğüm öfke, tanıdığım o öfke değildi. Çok daha farklı, çok daha acımasızdı. "O adamı bulacağım ve bu defa kurşunlarımdan kurtuluşu olmayacak."

"Armin, sakin ol. Temkinli olmamız gerek," dedi Azra uyarıcı bir tonda.

"Buradan!" deyip seslerin geldiği yöne doğru ilerledi Armin.

Önüme dönüp Armin'in peşinden ilerledim ve yüzüme değen saçlarımı arkaya doğru savurdum. Nefeslerim savrulan saçlarımın arasında dağılırken uzaktan gelen haykırışlar, ormanın içerisinde eko yapıyordu. Öyle ki kulaklarımda yankılanan her seste, kalbimdeki korku düğümü daha da sıkılaşıyor, çözülmez hâle geliyordu. Bu sırada ormanın içinde, öncekilerin aksine çok daha güçlü ve yakından bir haykırış, acı dolu bir çığlık can buldu. O sesle beraber dördümüz de durduk. Üçümüzün gözleri tek bir kişinin üzerinde toplanmıştı: Azra. Onun gözleri ise önce büyüdü, ardından bulutlandı ve sonra da titredi. Bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi, titreyen dudaklarını araladı.

"Kaan," diye mırıldandı. Bir fısıltı gibiydi... Nefesleriyle ismi karışmışken bağırdı: "Kaan!"

Çok geçmedi, az önce duyduğumuz o acı yakarış, kulaklarımızda ve sonra zihnimizde noktasından virgülüne kadar açık seçik bir şekilde yaşamaya devam etti.

"Duyuyor musun beni? Karya da iyi olacak, merak etme!" Kaan öyle yüksek sesle bağırıyordu ki tüm ormanda onun sesi duyuluyordu. İlk başta denizin altına hapsolmuş boğuk bir ses gibiydi ama saniyeler geçtikçe ona yaklaşmamızdan kaynaklı olmalıydı ki içindeki acı katlanıyordu âdeta. Ve acısı katlandıkça sesinin şiddeti de artıyordu. "Kendine gel, kardeşim, haydi! Yapabilirsin, yapabilirsin, Karan!"

Armin'e kaydı bakışlarım istemsizce, kendimi alıkoyamadım. Yutkundu.

"Karan," diye sayıkladı Azra'yla beraber.

"Armin," deyip dikkatini bana vermesini sağladım. "Siz Azra'yla birlikte Kaan'ın sesine doğru gidin, belli ki size ihtiyaçları var. Biz Bahar'la, Karya'nın peşinden gideceğiz, tamam mı? Eğer Korhan ve Karan onunla değilse bu ormanda yapayalnızdır," dedim dehşete düşmüş bir ses tonuyla. Armin güçsüzce bana baktı, koluna attığım elimi tuttu. "Haydi, Armin!" diye bağırdım. "Azra'yı da al ve git buradan!" Bir bana bir de Kaan'ın sesinin geldiği tarafa doğru bakındı. "Armin, git!"

"Haydi!" diye seslendi Azra.

Armin kabullenerek başını salladıktan sonra bana döndü çok küçük bir an yakalayarak. "Kendine dikkat et, tamam mı?" diye fısıldadı diğerlerinin duyamayacağı bir sessizlikte. Titreyen nefesleri önce yüzüme, ardın-

dan dudaklarıma çarptı. Ölmek istedim. Kalbimdeki bu his gerçekse eğer, kendimden nefret ettim. Çünkü Armin'in nefesleri dudaklarıma kazınırken kalbime gömdüğüm ceset mezarından çıksın istedim. Armin ise benim isteklerimin aksine gözlerime daha derin, daha korkusuz baktı. Elini çıplak koluma attı. Tenim karıncalanmaya başladığında başparmağıyla okşadı. "Bu ormandan kurtulduğumuzda sana sorduğum o sorunun cevabını vereceksin." Sesindeki geç kalmışlık hissinin burukluğu ve buna rağmen yine de var olabilen umut, bana bir darbe daha indirdi. "Her şeye rağmen bilmek istiyorum."

Kolumu bıraktı, arkasını döndü ve gitti.

Azra'yla birlikte sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladılar. Karanlığın içinde uzaklaştıkça kaybolan vücuduna dolan gözlerimle baktım.

Gitmesin istedim, ardından bu isteğime bir hançer sapladım. Tırnaklarımı avucuma geçirip ayağımı yere vurdum.

"Bana bunu yapma, Armin," diye sayıkladım. Öfke ve sevgi aynı cümlede var olabilirmiş, o an anladım. "Bana, bunu, yapma!"

"Nehir!" diye bağırdı Bahar. "Haydi, biz de gitmeliyiz! Karya tek başına ne kadar dayanabilir, bilmiyoruz."

"Karya..."

Her şeyi yok ettim. Ne hissettiklerimin bir önemi vardı ne de isteklerimin. Bahar'ın elinden tuttum, ona hak vererek kalbimin perdelerini sonuna kadar çektim. Onu karanlıkta bırakıp yeniden koşmaya başladım.

İkimizin de dudaklarından tek bir isim dökülüyor, ikimiz de tek bir isim için savaşıyorduk. İkimizin de yara aldığı yerler aynıydı ve bir daha yara almamak için direniyorduk. Adımlarımız birbirine değecek kadar yakın bir mesafede, vücudumuzdaki tüm gücü tüketircesine koşarken ayağımın bir ağaç kovuğuna takılmasıyla aniden öne doğru savrularak yere kapaklanmam bir oldu. Bahar elinden kayıp giden tenimi fark ettiğinde, "Nehir!" diye bir çığlık attı, yanıma çöktü ve kollarımdan tutarak doğrulmamı sağladı. "Nehir, iyi misin?"

Elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarım soyulmuş, kanamaya başlamıştı. Avuç içlerim yanıyordu. Sızlandım dişlerimi sıkarak. Kanayan avuçlarımı ışığa doğru tutup baktım. Tam bu sırada birkaç metre önümde duran çalılıkların içinde, irislerimi alan parıltıyla gözlerimi kıstım. Ay ışığı üzerine vuruyor ve karanlığın içinde onu aydınlatıyordu. Zor da olsa ayaklandım, acımı es geçip o parıltıya doğru atıldım. Dikenli çalılıkların arasından elimin yaralanmasını umursamadan aldım onu. Bahar'a gösterdim.

"Karya'nın tacı bu! Saçını yaptıktan sonra kendi ellerimle takmıştım..."

Yanıma geldi, bir elini sırtıma atıp diğer elini taca attı. Ardından tacı aldığım çalılığa ve o çalılığın hemen yanı başındaki patika yola baktı.

"Bahar! Bahar, neredesin?"

Ormanın kuytularından bir uğuldama gibi işittiğimiz Korhan'ın sesiyle ikimiz de gözlerimizi patika yoldan almış ve sesin geldiği yokuşun yukarısına doğru çevirmiştik. Bahar umutla, "Korhan, buradayız!" diye bağırdıktan saniyeler sonra görüş alanımıza Korhan girmişti. Bizi fark ettiğinde gözleri ilk önce Bahar'a değdi. Duraksadı, ardından aralarındaki mesafeyi üç adımda aşıp kollarını Bahar'ın bedenine sardı. Öyle bir çekmiş ve öyle bir sarılmıştı ki Bahar'ın vücudunun sarsılışını hissetmiştim. Elleri tenine bir kazmanın toprağa saplanması gibi sıkı sıkıya saplanmıştı. Aynı anda isimlerini telaffuz etmiş, korku ve özlemlerini birbirlerinde gidermişlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Korhan, Bahar'ın saçlarını defalarca kez okşarken. "İyi misin? Bir şey söyle."

"Çok korkuyorum, Korhan." Titriyordu. Bana döndü hızla ve elimdeki tacı kavrayıp ona gösterdi. "Karya'nın tacını bulduk. O adam, onu bizden yine alacak diye çok korkuyorum."

Korhan tek eliyle Bahar'ın boynundan tuttu ve kendine doğru çekip şakaklarına derin bir öpücük bıraktı sakinleşmesi için. Ardından dudaklarının teniyle ilişiğini kesmeden hafifçe geri çekildi.

"Merak etme. Karya pes etmez, etmeyecek de. Kaçmayı başarmış. Bir yerlerde saklanıyor olmalı."

"Ne yapacağız, Korhan?" diye hayıflandım bir çözüm önerisi bulmasını umarak. "Daha fazla dört dönerek Karya'yı aramak istemiyorum, onu bulmak istiyorum! Saatler oldu! Bu kadar korku çok fazla! Daha tam anlamıyla iyileşememişken aynı travmalarla tekrar yüzleşmesi çok fazla! Eğer biraz daha geç kalırsak Karya'yı o adamdan kurtarsak dahi tedavi sürecinin en başına dönebiliriz! Karya ne hâlde, bilmiyoruz. Belki bir yerlerde kriz bile geçiriyor olabilir! Her şey için çok geç olmadan bir şey yapa-"

Cümlemi tamamlayamadan, Korhan ve Bahar'a yardım dilenir gibi bir adım atmışken ormanın derinliklerinden korkutucu derecede yüksek ve yürek hoplatan bir ses yükseldi göğe. Olduğum yerde kalakaldım, destek almak istercesine elimi yanımda bulunan ağaç kovuğuna attım. Zihnimde can bulan o tanıdık sesle göz bebeklerim büyüdü. Bir gece yarısı evime girip bana saldıran o adamın sesiydi, dün gibi hatırlıyordum. Az önce Karya'nın tacını bulduğumuz patika girişinin tam tersi yönüne doğru baktım. O ses tekrar, tekrar ve tekrar yankılandı. Yankılandıkça büyüdü, büyüdükçe o korkutuculuğu her birimizi, tüm ormanı kapladı. Bir çukurdan yükseliyormuşçasına kudretliydi.

"Karya!" diyordu bir canavar gibi. "Karya, kaçamazsın artık! Senin kaderini ben yazdım! Anlıyor musun beni? Oyun oynamaktan çok sıkıldım! Çocukluğu bırak ve yanıma gel! Ben sabırlı bir adamım ama her duygunun bir sonu vardır. Duyuyor musun beni? Kaçamazsın. Ben senin içindeyim, benden saklanamazsın!" Bağırsa da sesindeki öfkeyi çok iyi yönetiyordu, oldukça profesyoneldi. Öyle konuşuyordu ki cümleleri bizim tenimizde bir korku yangını başlatıyordu ama kendisinde ne endişe ne de sinir vardı. Her cümlesi histen yoksundu, tekdüze bir ses tonuna sahipti. "Bu ormanı herkese mezar ederim! Yine de seni bırakmam! Duyuyor musun beni, Agape'm?"

O kudretli ses sustu. Birbirimize baktık.

Bahar başını iki yana sallayarak ağlamaya başladığında ona doğru yaklaşıp bir elimi ensesine attım, diğer elimi de dudaklarının üzerine kapattım. O adama çok yakındık ve ses çıkarmamamız, sakinliğimizi korumamız gerekiyordu. Eğer Karya'ya yaklaştığımızı fark ederse gözünü karartabilirdi. Bakışlarımı karanlığın içinde ikisinin de gözlerinde gezdirdiğimde Korhan'ın harelerinde gördüğüm o ateş beni dahi yakmıştı. Bahar'a göstermemeye çalışıyordu ama bir yangın yaşanıyordu. Onu ilk defa böyle, nefret dolu görüyordum.

"Korhan, beni iyi dinle," deyip gözlerini gözlerime indirmesini sağladım. "Sesler Karya'nın kaçtığı yönün tam aksi yönünden geliyor. Bu iyi haber, tamam mı?" Sesim bir fısıltı gibiydi. "Karya kaçmış ve izini kaybettirmiş dediğin gibi. Şu an çok korkuyor, muhtemelen bir yerde saklanıyor. Gidin. Lütfen, o patikadan gidin ve onu bulun. Tamam mı?" Bahar'a baktım, ses çıkarmayacağına dair göz işaretiyle bana güvence verince ellerimi üzerinden çektim. "B-Ben, Mey'in peşinden gideceğim. Ne olursa olsun, o adamın Karya'ya ulaşmasına engel olacağım. Bunu yapacağım. Ama ne olur, lütfen, size yalvarıyorum... Karya'yı bulun ve bu cehennemden çıkarın."

"Onu öldüreceğim!" diye öfkeyle dişlerinin arasından soludu Korhan. Sesi biraz gür çıkacak olduğunda elimi bileğine atarak onu durduracaktım ki parmaklarının arasında bir silah gördüm. "Ant olsun ki onu bu ormandan sağ çıkarmayacağım."

"Korhan... Bu silah..."

"Karan'ın silahı."

Gözlerimi kapatıp açtım, ne yapacağımı bilemez şekilde kekeledim. "K-Korhan, gidin! Gidin ve Karya'yı bulun."

"Nehir, sen tek başına o adamla nasıl başa çıkacaksın?" dedi Bahar kırılgan bir ses tonuyla.

"Çıkarım!" dedim inleyerek. Ayağımı yere vurmuştum. "Çıkarım ben! Siz gidin, halledeceğim."

Bana güvenmekten başka çareleri yoktu. Keza benim de öyle. Korhan başını salladı, Bahar'ı sol kolunun altına alıp sağ elinde tuttuğu silahla kendilerine bir koruma alanı yarattı. Karya'ya gittiğini düşündüğümüz patika yolda ilerlemeye başladılar. Arkalarından bakarken Bahar bana döndü ve dolu gözleriyle, "Dikkat et, Nehir," diye fısıldadı.

Zoraki bir şekilde gülümsedim, sonrasında önüme döndüm ve gülümseyişimi yüzümden sildim. Mey'in sesinin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım ufak adımlarla. Adımlarımın sesi dahi yoktu ve etraftaki sesleri daha iyi duyabiliyordum. Fakat kendime yalan söyleyemeyecektim, artık korkuyordum. Sonunda Karya'yı kurtarmak olsa da ondan ayrılacak olmak kalbimi kırıyordu.

Ne kadar süre karanlığın içinde sessizce ilerledim, bilmiyordum. Dakikalar akıp giderken bir ağacın arkasına geçtim. Elimi sırtıma atıp elbisemin fermuarını bir parmak kadar aşağı indirdim. Kürek kemiklerimle elbisemin arasına sıkıştırdığım uzun, bir insanı delip geçebilecek kadar keskin bıçağı çıkardım. Evden çıkmadan önce tezgâhta gözüme çarpan, içecekleri hazırlarken limon kesmek için kullandığım bıçağı kimseye göstermeden yanıma almıştım. Karya'nın kaçırıldığını öğrendiğim an, benim için tüm ihtimaller sıfırlanmıştı ve tek düşündüğüm, onu korumam gerektiğiydi. Buna mecburdum.

Bıçağı tek elimle kavradım ve ağacın arkasından çekilip etrafa bakınarak yürümeye devam ettim. Bir başıma bu ürkütücü ormanda, bir yokuşun ucunda aşağı doğru ilerliyordum. Kulaklarıma uzaklardan gelen sesler birbirine karışıyordu, hiçbirini seçemiyordum. Seçebildiğimse yalnızca ayaklarıma batan çalıların kırılma sesi ve o çok korktuğum kurtların uğuldamalarıydı.

Korkuyorum.

Korkuyorum, baba. Başaramayacağımdan korkuyorum, duy beni. Yardım et bana. Kurtlar evimize indi, sen yine gelmedin. Neredesin?

11 Temmuz 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Bir kadınla tanıştım. Adım gibi karanlık hayatıma elinde bir fenerle koşar adım, yalın ayak giren; o ışığı göz bebeklerime tutan ve beni bir suçlu gibi köşeye kıstıran bir kadınla. Bana masumiyetin varlığını kıvrılan dudaklarıyla kanıtlayan bir kadınla. Beni açık mezarımın içinden güçsüz kollarıyla savaşa savaşa çıkaran ve yaşatmak için direnen bir kadınla. O kadın,

bana evini açtı; beni içeri davet etti. Hüysüz ve asık suratımın ardındaki üzgün çocuğu gördü. Sırtımdaki yaralara minik parmak uçlarıyla dokundu, her birini yok etti. Kalbimdeki deliğe adını yerleştirdi, adı o delikten dışarı taştı, tüm kalbime hükmetti. Yarım olan benliğimi tek bir bakışıyla tam etti. Onu, bir yangına vurgun gibi yana yana sevdim. Bir gün, gün battı ve ay ışıldadı. Çiçekler gökyüzüne veda etti, toprağa karıştı. Karşımdaki geçmişimle ve sustuklarımın harabesiyle yüz yüze, göz gözeydim. Bilemedim. Yarım da olsa tüm kalbimi çıkarıp avuçlarına bıraktığım kadının ellerini, bir başka gün tutamayacağım kadar paramparça edeceğimi bilemedim.

Karya...

Hasta kalbimdeki çorak topraklara çiçek tohumları ekip filizlenecekleri ni ümit eden kız çocuğu. Ben kalbime sığamazken kendisinin sığabileceğine inanan, sığmak için günden güne küçülen ve küçüldükçe benim için kendini feda eden kız çocuğu. Yüzüm kadar olmayan elleriyle tüm vücudumu iyileştirebileceğini zanneden kız çocuğu. Kendinden bihaber, etkisinin ve tenimde yarattığı depremlerin farkında olmayan, bana bir tebessümün geceyi aydınlatmaya yetebileceğini gösteren kız çocuğu. Beni soğuk duvarların arasından çekip alan ve dört duvarın değil, dört odacığın insana yuva olabileceğini öğreten kız çocuğu.

Bana, vapura binmenin onunlayken farklı bir anlam taşıdığını fark ettiren kız çocuğu. Ellerini tutarken denizin başka dalgalandığını, yolların başka aktığını, rüzgârın başka estiğini ve dünyanın başka koktuğunu düşündüren kız çocuğu. Bana, çocuk parklarının yalnızca bedeni küçük çocuklar için değil, ruhu küçük kalmış çocuklar için de ev olabileceğini anlatan kız çocuğu. Bana, yıldızları toplamanın bu kadar umut vadedici bir şey olduğunu daha önce hiç söylemeyen kız çocuğu...

Onunla topladığım yıldızları göğsüne dikmek ve her rotamı şaşırdığımda kalbimin sesiyle o yıldızlara, bizim yıldızlarımıza ulaşmak istediğim kız çocuğu.

Kendim büyümekten kaçarken onun sırtına büyümenin dayanılmaz ağırlığını yüklediğim kız çocuğu...

Karya.

Benim küçük sevgilim.

Kalbim avuçlarında, al, parçala.

Yok et beni, toz et beni, zerrem dokunmasın sana.

O fotoğrafları göreli ve yüreğimi bir kafesin içine kilitleyip denizin dine gömeli bir hafta oluyordu. Korhan fotoğrafları polise verip Karya'nın rıldığını ve işkence gördüğünü kanıtlamıştı ama fotoğraflardaki adam, yani Mey'in kimliğinin Barbaros Kaynarca olduğu kanıtlanamamıştı.

Yüzü gözükmüyordu ve biz gerçeği bilsek de Barbaros Kaynarca resmiyet te hâlâ ölü sayılıyordu. Yine de polis de bizimle aynı fikirdeydi. Barbaros Kaynarca'nın mezarı açılacak ve otopsi yapılacaktı. İzi sürülüyordu. Onu polislerden önce bulacak ve kalbini yerinden ben söküp alacaktım. O hastaneden kaçırılırken gömdüğüm Karya'nın acısı ve her bir gözyaşı için bin nefes kesecektim boğazından.

Bir türlü silinmiyordu aklımdan. Gitmiyordu hafızamdan. O yürüyüşler, o gözler ve o yaşlar... Hiçbiri gözlerimin önünden çekilmiyordu. Sıra sıra dizilmişler, avuçlarında birer hançerle iki ciğerimin arasını yarmak ve içime zehirlerini salmak için bekliyorlardı. O günden sonra eve kapanmıştım. Tıpkı Karya'nın yaptığı gibi hiç dışarı çıkmamış, kapımı hiç defa kilitlemiş, zincirini dahi takmış, perdelerimi sonuna dek kapatmış, kendimi karanlığıma mahkûm etmiştim. Dünyam başıma yıkılmıştı. Çökyüzü üzerime çökmüştü. Nefes alamamıştım. Bir hafta boyunca evimin her odasında duvarın dibine çökmüş, dizlerimi karnıma çekerek öylece tek bir noktaya bakmıştım. Fakat bu boş bakışlar, en sonunda başımı iki yana sallayıp çığlıklar attığımda son bulmuştu.

Kimi zaman perdelerin önünde saatlerce beklemiş, kimi zamansa koltukta öylece oturmuştum. Ama hep... Hep ya ayaktaydım ya duvar diplerinde ya da koltuk köşelerinde. Hiç yatmamıştım yatağa. Her an uzak durmuştum o yataktan. Ne zaman yatsam, başımı yastığa koysam, dizlerimi kendime çekip cenin pozisyonunda uyumaya çalışsam Karya'nın, el ve ayak bileklerinden o yatağın dört köşesine bağlandığı ve tavana bakarak ağzına yapıştırılmış bir bantla ağladığı geliyordu aklıma. Yapamıyordum. O, on dört gününü öyle geçirmişken ben, tek bir saniyemi dahi rahat bir şekilde geçiremiyordum.

Yokluğu batıyordu sırtıma, yatakta yatamıyordum.

Acısı iğneliyordu göğsümü, uyuyamıyordum.

Gözyaşları damlıyordu kan diye suratıma, bu günahtan temizlenemiyordum.

Yavaşça ayaklandım duvarın dibinden ve sersem adımlarla çıktım odamdan. Uzun koridorda yavaş adımlarla ilerledim. Gözlerim kısılıyor, perdelerin kapalı olmasından dolayı ışık girmeyen karanlık koridorda yolumu seçemiyordum. Parmaklarım duvarın üzerindeydi. Kulaklarımda bir kedi miyavlaması vardı: Mavi. İyice açtım gözlerimi ve karanlıkta beyaz tüylerini seçmeye çalıştım. Oradaydı. Mutfak tezgâhının önünde üzgünce miyavlıyordu. Yanına kadar ilerledim, eğilip yerden avuçlarımın arasına aldım ve kucağıma yatırdım.

Acıkmış olmalıydı. Yavaş ama ne yapacağını bilen bir tavırla mama kabına mamasını koyup suyunu verdim. Onu yere bırakıp geri çekildim.

Mutfaktan çıkıp salona geçeceğim sırada, pencerenin hemen yanında, benimse arkamda duran ayaklı vazoya çarpmamla vazo yere devrilip parçalara ayrıldı. Mavi korkup salona doğru kaçarken ben hiçbir şey yapmadan kırılan, bin parçaya ayrılan, dağılan vazoya baktım.

Bu defa ben kırdım, baba. Haydi, yak beni. Haydi, döv beni. Kes tenimi. Haydi, baba, acıt canımı.

Bu defa ben kırdım vazoyu.

Gözlerim kapandı. Ellerimi yumruk yaptım. Öylece durdum birkaç saniye. Durdum, durdum, durdum... Hiç hareket etmedim. Kanım damarlarımda aktı, ben kirpiğimi dahi kıpırdatmadım. Ne kadar oldu, bilmiyordum ama bir anda bir şey oldu. Yanaklarım titremeye başladı önce, sonra dudaklarım birbirinden ayrıldı. Tebessüm ettim ama yetmedi, gülümser gibi oldum bir anlığına. Dişlerim yedi günün ardından belki de ilk defa göründü. Ama yetmedi. Kahkaha atmaya başladım. Delicesine gülüyordum. Ellerimi yanımdaki tezgâha yaslayıp gülerken destek aldım. Ama yetmedi. Gülmek de yetmedi. Aniden yerdeki kırık vazo parçalarına bir tekme savurdum. Ayağım acıdı ama ben kahkaha atmaya devam ettim.

Saniyeler aktı, göz kapaklarımı araladım. Gözlerimin önü pusluydu. Yaşlarımın uçurumun kıyısında biriktiğini anladığımda güçsüzleştim. Çenem titredi içe doğru. Yenildiğimi anladım. Yedi günün sonunda ilk defa göz pınarlarımdan bir damla yaş dökülünce omuzlarım sarsıldı. Onlar sarsıldıkça ben içime doğru gömüldüm. Eğilip diz kapaklarıma tutundum ama olmadı. Yere düştüm, dizlerimin üstüne doğru kapandım. Ellerimi yüzüme siper ettim; önce sessizce, ardından hıçkıra hıçkıra ağladım. Bağırmıyordum, çağırmıyordum fakat hıçkırıklarım tüm evi sarmıştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aktıkça yüzümü yaktı.

Karya bağırdı.

Ellerimi yere vurdum, kırık vazonun camları avuçlarıma battı.

Karya ağladı.

Kabul edemedim, reddedebildiğim kadar reddettim Karya'nın yaşadıklarını. Başımı iki yana salladım.

Karya yaşadı. Her birini tek tek yaşadı.

Eğer ki ben kalbi katran karası, kömürden siyah bir adamsam; bu vicdan azabı, ruh sızlaması, yürek iniltisi de benim boynuma asılı intihar ipim olsun. Cezam buysa çektim, çekiyorum, çekeceğim. Karya bir hastane odasında çekerken acısını, ben de onun hayalinin dolaştığı bu evde, bir duvar dibinde çaresiz, aciz ve korkakça ödüyorum bedelini tüm yaşananların. O bir nefes gibi. O bir yarım kalış gibi. Soluk boruma diziliyor, orada kalıyor. Ona gidemiyorum, ondan vazgeçemiyorum, onu silip atamıyorum, onu

nok savaşmıyorum ama onu içime sine sine de ciğerlerime çekemiyorum. O, içime sinmiyor bir türlü...

"Ne zaman dinecek bu acı, anne?" diye mırıldandım. Doğrulup ürperdim, tezgâha yaslandım, dizlerimi karnıma çektim. Avucum kanıyordu, ezem sızım sızlıyordu ama acıya da alışmıştım artık. Acıyla rastlaşınca ne yapacağını bilemeyen bir çocuk gibi korkuyla bakmıyor, kaçmıyordum. O acı oradaydı, benimleydi ama beni öldürmeyecekti. Katilim değildi, biliyordum. "Küçükken, anne..." deyip burnumu çektim ve gözlerimdeki yaşları sildim. "Kalbimdeki ağrıya, o noksanlığa o kadar takıldınız ki beni ilaçlara boğdunuz. Ama bana, kalbime bir dünya ağırlık çökerse ne yapmam gerektiğini söylemediniz. Belki kalbimdeki o delik beni öldürmez ama hissettiğim bu kayıplık beni öldürebilir. Ölüyorum, anne... Ölüyor gibi hissediyorum."

Evimin karanlığı üzerime çöktü: acım, üzüntüm, tüm hislerimle beraber bedenimi kapladı. Öylece oturmuş, duvarı seyrederken dakikalar sonra sessizliğin içinden Mavi miyavlayarak yanıma geldi. Etrafa dağılmış kırık vazo parçalarının arasından atlayarak ayak uçlarımda dolaştı, biraz bacaklarıma sürtündü, ardından karnıma doğru çektiğim bacaklarımın arasına girdi. Zoraki de olsa gülümsetti beni, oysa o da benim gibi durgun ve üzgün gözüküyordu. Korkmuştu. Tüylerini okşadım, avuçlarımın arasına alıp birkaç defa yanaklarına doğru öpücük bıraktım.

"Korkuttum seni de, kızım," dedim suçlulukla, patisini dudağımın üzerine koydu. Patisini öptüm. "Özür dilerim, affet babayı." Omzuma yatırıp sarıldım, tüm vücudumu baştan sona parmak uçlarımla sevdim. "Ben sözlerini tutabilen biri değilim, Mavi'm." Dudaklarını tüylerinin üzerindeyken ağlamanın ardından kalan mahmur ses tonumla konuşmaya devam ettim: "Ama sana söz veriyorum, bu çaresiz hissettiğim son günüm. En dibi gördüm, kızım. En kötüsünü yaşadım. Kalbimi yerinden çıkarıp bir sandığın içine koydum. Sonra da bir mezar kazdım, gömdüm içine." Mavi'yi gövdesinden tuttum ve gözlerine bakması için bedeninden uzaklaştırdım. "Kalbim taş, kalbim soğuk, kalbim buz. Bir canavara dönüşeceğim. Sen canavarlardan korkar mısın, kızım? Canavar olsam da sever misin beni?"

Belki de ben sevmemeliyim. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi... Sevmemeliyim. Çünkü ben sevdiğim ne varsa yakıp yıkıyorum kendi ellerimle, biliyorum onu.

Mavi miyavlayarak düşüncelerimin bana takılıp yelkovdan, yere düşmeden kurtulmamı sağladı. Kucağımda gözlerini kapatmış uyuyordu. Kendimden destek alarak ayaklandım ve o hâlâ kucağımda uyurken odamın kapısına doğru ilerledim. Mavi'yi uyku rastığının üzerine bırakıp başını sevdim. Ardından banyoya ilerledim ve kanayan elimi yıkayıp temizledim, bir sargı bezi ile sardım. Banyodan elimde süpürgeyle çıkıp Mavi'ye zarar vermemesi

için kırılan vazonun parçalarını topladım, ortalığa çekidüzen verdim. Tüm bunları bir robot gibi, bu görevleri yapmaya programlanmış gibi hiç ses çıkarmadan yerine getirdim. En sonunda o robotun pili bitti, evin ortasında öylece kalakaldı. Omuzları çöktü, başı öne eğildi ama hisleri vardı. Pili bittikten sonra bile hissedebiliyordu. Kalbi kırıktı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes vereceğim sırada kapım tıklatıldı iki defa. Başımı hemen sağımdaki kapıya çevirdim, hareketlenmek istesem de hareket edemedim. Bakıp durdum. Bir defa daha tıklatıldı kapım. Yutkundum. "Kim o?" diye sordum tekdüze bir ses tonuyla. Sesim dahi kırgındı. Hayata kırgındım en başında tüm bunları yaşadığım için. Yoksa bir suçlu varsa o da bendim. Kendime de kırgındım gerçi, orası başka... "Kim o?" diye yineledim sorumu saniyelerin ardından.

"Karan, benim kardeşim; Korhan." Duraksadı biraz, onun da sesi kısıktı. "Aç kapıyı, konuşmamız lazım."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve hiç itiraz etmeden kapıya yönelip tek tek tüm kilitleri açtım, zinciri çözdüm. Elimi kapı kulpuna atıp sonuna kadar araladım ve karşımda duran Korhan'ın gözlerine baktım. Bunu beklemediği kesindi. Kendisini dil dökmeye hazırlamışa benziyordu fakat benim erken teslim olmam onu şaşırtmıştı. Soran gözlerle gözlerine bakarken konuşmadı, önce beni baştan ayağa süzdü, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Üzüntüsü irislerine yansıdı, gülümsemek için kendini zorladı ama o hisle başa çıkamadı. Başını iki yana sallayıp kendini hızla toparladı.

"Huh," deyip derin bir nefes verdi dudaklarının arasından, beni hafifçe kenara itip içeri girdi. "Açıkçası beni uğraştıracaksın, yoracaksın diye çok korkmuştum. İlk cümlemde açmanı beklemiyordum," dedi o her zamanki duygusal havayı dağıtmaya çalışan alaycı tavrıyla. "Çok incesin, Karan'ım."

Tepkisiz kaldım ve bir elim hâlâ kapının üzerindeyken gözlerine bakmaya devam ettim. Kapının hemen yanındaki mutfak tezgâhına yaslandı. Bir bar taburesi çekip tam oturmasa da kalçasını yaslayarak destek aldı, ayakları yere değiyordu.

"Kapatmayacak mısın kapıyı?" diye sordu, eliyle de işaret etmişti. Cevap vermemi ve hatta kapıyı kapatmamı dahi beklemeden aniden etrafına bakındı, yerini yadırgadı. Dudaklarını büktü. "Bu perdeler hâlâ niye kapalı?" diye sordu, hızla ayaklandı. "Sanki cenaze evindeyiz ya, aç şu perdeleri. İçeri ışık girsin. Şu kasımpatılara bak, ışıksızlıktan ölmüşler. Çiçekleri solmuş." Tüm perdeleri teker teker açtı, ardından pencereleri de araladı. İçeri sıcak yaz rüzgârı girdi. Bu sırada ben de kapıyı kapatmıştım fakat onunla konuşmak veya tepki vermek yerine omzumu duvara yaslayarak yapacaklarını seyretmeyi tercih etmiştim. Elini koltuğun üzerinde duran battaniyeye attı.

"Depresyon battaniyesi, bir bu eksikti..." dedi onaylamazcasına. "Şu kedi ve vazik! İçi kıvılmıştır bir haftadır bu evde. Kıyamam."

Şu kasımpatılara bak, ışıksızlıktan ölmüşler. Çiçekleri solmuş.

Yanağım seğirdi, gücüme gitmişti.

Battaniyeyi aldığı yere bıraktı yeniden. Gelişigüzel bir şekilde fırlatmıştı. Yeniden bir iki adım uzağımdaki tabureye kurulup gözlerime baktığında başımı duvara yasladım, gözlerine baktım. Işıktan dolayı hafifçe kısılmıştı göz kenarlarım. Kollarımı göğsümde bağladım. "Bitti mi?" diye sordum tepkisiz, düz bir ifadeyle. O da az önceki tavrını bir anda silip attı, benim gibi baktı bana. Fakat benim gözlerimde umutsuzluk, hayal kırıklığı varken onun gözlerinde öfkeden de bir parça vardı. Bana öfkeleniyor olmalıydı bu hâlde olduğum için. "Sen böyle yapınca bitti mi her şey? Geçti mi? Unuttuk mu gördüklerimizi?"

"Geçmedi ama geçmesi için de bir şeyler yapmak zorundayız." Kararlıydı ses tonu. Bacağını sallıyordu. "Bu evde oturup kendine acı çektiremezsin. Tamam, üzüldün, ağladın, yaşadın yasını. Ve bitti. Bitmeli." Bir anlığına dudağının kenarındaki çizgiyi gördüm, tebessüm eder gibi olmuştu. "Biliyor musun? Karya günden güne iyileşiyor. Konuşmuyor belki ama ilaçlar işe yarıyor. İlk günkü gibi korkmuyormuş artık. Bir haftada, Karan... Bir haftada katettiği yola bak! O çabalıyor!" diye bağırdı fakat bu bağırış sitem doluydu. Duyduklarımla benim de dudaklarım bükülmüştü, gülümseyememiştim ama mutlu olmuştum. "Biz de çabalayacağız. Anlıyor musun?"

"Karya, tedaviye yanıt mı veriyormuş?" diye sordum inanamayarak. Göz pınarlarımda sevinç yaşları birikmişti. Evde kaldığım süre boyunca kimseyle görüşmemiştim, hiçbir şey bilmiyordum. "Gerçekten mi?"

Korhan başını salladı.

"Artık daha sakinmiş, daha dingin, dalgasız bir deniz gibi... Durgun. Ama en azından kendi dalgalarında boğulmuyor. En azından o adam gelip onu alacak diye korkup etrafa şüpheyle bakmıyor, her yerde onu aramıyor... Güvende olduğunu biliyor, Karan. Karya kendi sesini duyabiliyor artık."

"Ama yalnız hissediyor hâlâ," dedim burukça. "Ben ölüyüm, siz yoksunuz. Terk edilmiş ve dışlanmış hissediyor hâlâ."

"Teyzesi Bursa'ya dönmüş," dedi bana hak vererek. Başını, ne diyebileceğini bilemez bir şekilde bir anlığına önüne eğmiş, parmaklarına bakmıştı. Çok geçmedi, tekrar bana döndü. "Vasisi olmadığımız için biz görüşemiyoruz ama Kaan halledebileceğini söyledi. Hastanede çalışan hemşire arkadaşlarından rica edebilirmiş. Riskli ama yapabilirmiş, Karan." Omuzlarını kaldırdı, gülümseyerek çocuksu bir heyecanla bana baktı. "Belki sen şimdi

çıkamazsın karşısına ama en azından ben gidip görebilirim kuzucuğu... Sarılırım ona. *Korhan'ın yanında,* derim. Hem söz verdim ona. *Seni ben toparlayacağım,* dedim." Gözleri doldu. "Toparlarım."

"Ben yıktım, sen toparlarsın."

"İkiniz de yıkıldınız," diyerek düzeltti beni. "Ama bir duvar inşa etmekte ne var ki? Yine kalkarsınız ayağa, dizersiniz tek tek taşları. Evse ev, yuvaysa yuva... Sil baştan başlamak mümkün, Karan."

"Kalp bir duvar değil ki, Korhan. İnşa edilmiyor yıkılınca. Eziliyor o taşların altında."

"Ama atmaya devam ediyor. O taşların altında kalsa da atabilir, yaşayabilir, bir adı sayıklayabilir."

"Karya yaşadığım gerçeğiyle başa çıkamıyor, adımla nasıl çıksın, Korhan?" dedim, umutsuzca başımı iki yana salladım. "Her şeyle savaşabilirim ama bir ölüyle savaşamam. Ona karşı kazanamam."

"Karya yaşadığın gerçeğiyle değil, ihanetinle başa çıkamıyor, Karan," diye mırıldandı düşüncelerini saklama gereği duymadan. "Sen, onun bu hayatta güvendiği tek insandın. O kalbini ilk defa sana açtı, ellerini ilk defa sana uzattı, ilk defa sana adım attı. Korkmadı, güvendi, gökyüzündeki bir kuşken kollarının arasına girdi. Seni gökyüzü bildi. Sense ona gökyüzü olmadığını gösterdin, onun kanadını kırdın." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki ihanetini hiçbir zaman silemez hafızasından ama Karya her zaman gökyüzündense senin kollarını tercih eder. Uçmaktansa senin pencerenin önüne konmayı yeğler. Unutma, her zaman başka bir ihtimal daha vardır, Karan."

Gözlerimi Korhan'ın omzunun üzerinden arkadaki pencereye ve ardında kalan Karya'nın pencerelerine diktim. İstemesem de ihtimallerle birlikte bir umut girdi vücuduma. *Belki,* dedim içimden. *Belki bir gün, Karya o iki pencerenin arasından gülümser bana. Belki biz el ele vererek üstesinden gelebiliriz her şeyin...*

Gülümsemek zordu ama denedim. Dudaklarım kıvrıldı.

Başımı salladım gözlerim tek bir noktada takılıyken. "Deneyeceğim," diye karşılık verdim ona, evin içinde bir süre sessizlik hüküm sürdükten sonra. "Karya iyileşene kadar deneyeceğim. Aklında bir yer edinmek, unuttuğu Karan'ı hatırlamak istemesini sağlamak için çabalayacağım. Yeniden bana gelsin, penceremin önüme konsun diye gün sayacağım." Aksi bir durum oluşursa eğer üzülürmüşüm, gururum incinirmiş gibi yutkundum. Öyleydi de. Çaresizce omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sonra... Karya eğer istemezse beni, bu şehirden gideceğim. Hiç dönmemişim gibi yine öleceğim."

Kendime bir mezar kazıp içine girdikten ve Karya'nın hayatındaki Karan'ı öldürdükten sonra beni İstanbul'a döndüren o sebep canlandı gözlerimin önünde. O anı tekrar ve tekrar yaşadım. Nefret de hafifti hissettiklerimin yanında. Gözlerimin içinde bir yanardağ kaynıyordu âdeta, patlamak için gün sayıyordu. O günü, o adamı, beni sırtımdan kurşunlayan Armin'i ve öğrendiklerimi bir kutuya kilitleyip yok saymak istiyordum aslına bakarsak. Ama zordu. Hayatımın gerçekleri bir iğne gibi tenime batıyordu ve ne yazık ki o adam da, Armin de o gerçeklerden biriydi.

"Karan Kerimoğlu..." diye fısıldadım kendimin duyabileceği bir ses tonuyla. "Belki de gerçekten ölmeliydi."

Korhan duymadı.

"Tamam," diyerek ayaklandı az önce kurduğum cümlelere yanıt olarak. İçine sinmemişti ama kabul etti, bir meydan okumaydı ona göre bu. "Karya seni istemezse gideceksin, anlaştık." Bana doğru adım attı. Tam önümde durdu ve elleri ceplerindeyken gözlerime keskince baktı. Korhan değil de Kaan vardı sanki karşımda, ciddiydi. Onu böyle görmeye alışık değildim, zira Korhan eğer ciddileşiyorsa gerçekten bir problem var demekti. Merakla bir yay gibi gerildi kaşlarım, alnımdaki çizgiler belirginleşti. Korhan dudaklarını ıslatıp konuşmaya başladı: "Ama şimdi toparlanıyorsun. Acını bir kenara bırakıyorsun. Karya'nın seni affedip affetmemesini unutuyorsun. Hislerini siliyorsun." Başını dikleştirdi. "Gerekirse kim olduğunu da unut, buna ihtiyacımız var. Çünkü Barbaros Kaynarca artık avucumuzun içinde."

"Anlamadım," dedim kuşkuyla.

"Hazırlan," deyip küçük bir baş işaretiyle bana odamın kapısını gösterdi. "Siyah giyin ama... Ziyaret etmemiz gereken bir cenaze evi var."

"Ne?" diyerek yaslandığım duvardan hızla doğruldum, ilişiğimi kestim. "Ne diyorsun, Korhan?"

Gülümsedi. "Aytunç Kaynarca'ya bir başsağlığı dilemeyelim mi?" diye sordu kendinden emin bir şekilde.

"Buldun mu?"

Başını tek bir defa öne doğru salladı. "Buldum," dedi. "Sonunda saklandığı yer her neresiyse oradan çıktı ve sen kendini bu eve kapatmışken okuluna gitti. Babası mı, o mu, bilmiyorum ama muhtemelen birkaç gün içinde ani bir şekilde daralttığımız çemberden çıkmak, daha rahat hareket edebilmek ve bizi acımızla sınayıp saf dışı bırakabilmek için gönderdiler o fotoğrafları zaten. Başardılar da. Daha doğrusu, başardıklarını sandılar. Sen bu evdeydin, diğerleri dağılmıştı ama ben iz sürdüm. Bunu yapmalarını bekliyordum."

"Nerede kalıyor? Evinde yoktu."

"Bir dağ evinde kalıyor." dedi ve dudaklarının arasından sesli bir nefes verdi. bir iç dökü gibiydi. "Açıkçası dikkat çekmemek için sanki her an izleniyormuşçasına normal bir yaşam sürüyor fakat şüphe uyandıran şeyler de yok değil..."

"N-Ne gibi?" dedim kekeleyerek. Her an her yerden beni vurabilecek, canımı yakabilecek bir şey çıkacakmışçasına korkuyordum artık. Daha fazla yanacak canım, vurulacak umudum kalmamıştı. Tükenmiştim. "Korhan, söylesene, haydi!"

"Aytunç evden çıktığında etrafta gezindim biraz. Küçük bir dağ evi, odası bile yok. Tek göz bir yer anlayacağın. Bir şeyler bulabilir miyim diye pencereden içeri bakındım. İçeride ne soba vardı ne de şömine ama evin bacasından dumanlar yükseliyordu." Duyduklarımla kaşlarım çatılırken Korhan'ın suratında farkındalık sahibi bir ifade vardı. Her şeyi çözmüştü sanki. "Yani o evde ya bir soba ya da bir şömine var ama evin içinde değil," diye tezat bir cümle kurdu. "Aytunç evden çıktığında, eve gelmediği gecede bile yanmaya devam ediyor."

"Yer altında bir oda ya da gizli bir geçit," dedim sayıklar gibi. Zihnimin içinde yavaş yavaş şekillenen detayları sindirerek dökmüştüm dudaklarımın arasından. "Barbaros orada saklanıyor."

Tam üstüne basmışım gibi onayladı Korhan beni mimikleriyle. "Aynen öyle. İnini biliyoruz artık. Nereye giderse gitsin, geri döneceği yer orası." İçimde aynı anda binbir çeşit duygu can buluyordu. Hem soluğundan nefret akan bir adam hem de umuduna sarılan bir çocuk vardı. Bir yandan kurşunumu namluya sürüp tetiği çekerken diğer yandan oyuncağına sarılıp sevinç çığlıkları arıyordum. "Şimdi hazırlanıyorsun ve dağ evine gidiyoruz. Muhtemelen Barbaros Kaynarca sürekli yer değiştiriyordur, orada olmayabilir. Ama pes etmediğimizi, peşinde olduğumuzu bilsin. Onu orada bile bulabileceğimizi bilsin. Bilsin ki bize kendi ayaklarıyla gelsin..."

"Aytunç," dedim ani bir şekilde ve gözlerimi Korhan'a diktim. "Annesinin başına gelenlerden haberdar mıdır? Yanımıza çekebilir miyiz?"

"Sanmıyorum," deyip başını iki yana salladı. "Haberdar değildir muhtemelen ama Barbaros gibi bir babası varken haberi olsa dahi onun boyunduruğu altından çıkabileceğini zannetmiyorum." Geçmişte öğrendiklerimize atıfta bulunan bir bakış attı bana. "Meral Okşan ve Karya'ya yaptıklarını düşününce kendi çocuğunu da zehirlemesi çok olağan dışı gelmiyor kulağa. Aytunç da babasıyla iş birliği içinde, isteyerek veya istemeyerek, bilmiyorum ama öyle."

"Şerefsiz," diye tısladım elimi yumruk yaparken.

"Haydi, hazırlan!" deyip koluma vurdu Korhan. Beni hızla kendime getirdi. "Çıkmamız lazım, geç kalıp kaçırmayalım Aytunç'u" Ona hak verip

arkamı döndüm ve odama doğru ilerlemeye başladım. "Bir duş al ama!" dese bağırdı arkamdan ben banyoya girerken. "Ben de depresyona girdim ama kişisel bakımımı hiç aksatmadım!"

Yüzüme sahte bir gülümseme yayıldı, banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Sağımda duran aynaya dönmem ve gözlerimin yansımamdaki gözlerimle buluşmasıyla gülümsemem ani bir şekilde silindi.

Çünkü içimdeki canavar, kirli nefesleriyle birlikte avucumdaki bıçağı bilmişti.

●

Korhan'la aynı anda arabanın kapılarını açıp aşağı indik. O sağ taraftan inerken ben sol taraftan inmiştim. Birbirimize bakıp gözlerimizle anlaşarak kapıları kapattık ve hafiften yağmur çiselerken birkaç metre önümüzde duran dağ evine doğru yürümeye başladık. Ormanın en kuytu köşesinde, ağaçların arasında kaybolan ahşap bir evdi. Sanki bir şeytan tarafından avucuna alınmış ve kimsenin bulamaması adına uzun otların, adını bilmediğim çeşitli bitkilerin arasına saklanmıştı. Çamurlu yolda eve doğru adımlarken etrafı bir duman kaplamıştı, evin bacasından yükselen duman. İkimiz de aynı şeyi düşünmüş olmalıydık ki Korhan'la göz göze geldik. İrislerimiz küçüldü, bakışlarımız netleşti, bir tilki gibi avımızı izledik. Adımlarımız sessizleşti, bir sürüngen sessizliğinde ilerledik.

Çok geçmeden kapının önüne ulaştığımızda içeriden ahşap zeminde yankılanan adım sesleri geliyordu. Her şey olağan akışında devam ediyor gibiydi. Elimi yavaşça kaldırdım ve birkaç saniye kapının önünde tutup iki defa tıklattım. Adım sesleri kesildi, nefes dahi almayı unuttu içerideki. Saniyeler geçti, kapının hemen yanındaki pencereyi kapatan perde dalgalandı. Ardında bir gölge belirdi. Perde birkaç santim kenara kaydığında Korhan'la gözükmemek adına sırtımızı kapıya yaslamıştık. Kapı açılmayınca Korhan az önce benim yaptığım gibi aynı tonda iki defa daha vurdu kapıya parmaklarının eklem kısmıyla. Kapı yine açılmadı fakat bu sefer saniyeler akarken içeriden bir şeylerin yere düşme sesi geldi. Zeminde ardı ardına birkaç defa yankılandı o ses.

Aytunç başka çaresi kalmadığını anlamış olmalı ki "Kim o?" diye seslendi çekingen bir ses tonuyla. Küçük, olgunlaşmamış bir erkek sesiydi. Kuşkusunu, aramızda bir tahta parçası varken dahi hissetmiştim.

"Aytunç Kaynarca'yı arıyoruz, açar mısın kapıyı?" diye karşılık verdi Korhan. Gözleri bir anlığına bana kaysa da yeniden kapıya döndü, bekledi. "Annen hakkında konuşmamız gereken şeyler var."

Kapının kilidi açıldı, ardından hafif bir şekilde aralandı ve o aralıktan siyah bir çift göz, gözlerimize değdi. Ürekliği ufacık aralıktan bile belli oluyordu. Sinmiş bir çocuk olduğu aşikârdı ve bu, bana kendimi hatır-

lamıştı. O kapının ardında bekleyen çocuk, bir anda küçük Karan'a dönüşmüştü sanki. Gözlerimi kaçırıp kendimi toparladım ve düşüncelerimin esiri olmadan kaçtım.

"Siz kimsiniz?" diye mırıldandı, iki eli de kapının üzerindeydi. "Annemi nereden tanıyorsunuz?"

"Babanı tanıyoruz," dedim histen yoksun bir şekilde. "Bizi içeri alırsan sana anlatacaklarımız var." Gözleri ilk defa Korhan'dan bana kaydı, tanıdık birini görmenin verdiği o küçük parıltıyı gözlerinden sezdim. İçten içe güldüm. Beni tanıdığını biliyordum. "Bilmen gereken şeyler, Aytunç."

"Sizi tanımıyorum, neden güveneyim?"

Korhan parmaklarını bir yay gibi gererek açtı ve elini kapıya yasladı sert bir biçimde. "Bizi tanıyorsun," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. Kapıyı ittirmemişti fakat üzerine elini koyuşu dahi Aytunç'un arkadan verdiği desteği sarsmıştı. İstediğimiz takdirde içeri girebileceğimizi anlamış olmalıydı. "Biz de seni tanıyoruz, oyun oynamayı bırak. Babanın yaşadığını biliyoruz, senin ona yardım ettiğini de. Şimdi aç kapıyı, konuşacağız!"

"Korhan," diyerek elimi koluna attım.

"Ne?" dedi Aytunç. "İki yıl önce öldü benim babam, saldırıya uğradı. Ne yaşaması? Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Annenin neden öldüğünü de biliyor musun, Aytunç?" diye sordum Korhan'ın omzunun üzerinden göz kontağı kurarken. Kaşlarım havalandı. "Hiç sordun mu babana, annem neden öldü, diye?"

"İ-İntihar etti annem. Konuşacak bir şey yok, gidin," dedi kekeleyerek ve ardından kapıyı kapatmaya yeltendi. Korhan önümde kapıyı tutuyordu bir eliyle fakat ben Korhan'a bırakmadan kapıya sert bir tekme atarak içeri girdim. Kapı sonuna kadar açılıp kocaman bir gürültüyle arkadaki merdivene vururken Aytunç, gerisin geriye kaçarak yere düştü. "Ne yapıyorsunuz? Gidin buradan, polis çağıracağım! Çıkın evimden!" diye bağırmaya başladı, hızla yerden kalktı, üzerini düzeltti. Korhan, Aytunç'u tutup ellerini arkada birleştirirken ben karşısına dikildim. "Bırak! Bırak ellerimi! Şikâyet edeceğim sizi!"

Aytunç ardı ardına cümleler sıralarken ben, onu hiç dinlemeyip etrafa bakındım. Küçük bir mutfak tezgâhı, üzerinde yanan bir ocak ve çaydanlık vardı. Ev elektrikli ısıtıcıyla ısınıyordu. Mutfağın karşısındaki yatak dağınıktı, koltuğun üzerinde Aytunç'un bilgisayarı vardı. Çok fazla eşya yoktu, muhtemelen temkinli davranıyordu her ihtimale karşı.

"Baban olacak o it nerede?" diye sordum konuyu hiç uzatmadan. Bir adım, aramızdaki tüm mesafeyi yok edecek kadar büyük ve net bir adım attım ona doğru. Tam önünde durdum. "Bana bak," deyip elimle çenesini

kavradım, sıktım. Zorla gözlerime bakmasını sağladım. "Babanla iş birliği yaptığının farkındayız. Seni nasıl zehirledi ve bu pis işlerine alet etti, bilmiyorum ama eğer Karya'ya zarar verecek bir şeyin içinde bulunduysan sana yemin ediyorum, baban için kazdığım mezara onunla beraber seni de gömerim." Üzerine doğru kükredim âdeta, tükürüklerim bir aslanın ağzından saçılır gibi saçıldı yüzüne. "Anladın mı beni?"

Korhan tek eliyle iki elini tutarken diğer eliyle de Aytunç'un omzunu tutuyor ve sıkıyordu. Canının yandığı belliydi. Korhan güç uyguladıkça inliyor ve dişlerini sıkıyordu.

"Şimdi bizi, bacadan yükselen dumanın ateşi neredeyse oraya götür. Haydi." diye mırıldandı Korhan. Nefesi Aytunç'un ensesindeydi, kulağının hemen arkasından konuşmuştu. Aytunç, Korhan'ın cümlelerini duyar duymaz gözlerini tek bir noktaya sabitlemişti. Şaşırsa da bu hissi gizlemek için büyük bir çaba sarf etmişti ve açıkçası başarılıydı da. Gölgelemekte üstüne yoktu ama karşısında yalnızca onun yüzünü izleyen bir kişi varken amacına ulaşması zordu. "Baban olacak o adamın inine götür bizi, Aytunç."

"*Babam öldü*, diyorum! Bırakın beni! Ben kendi ellerimle toprağa verdim babamı!"

Elimi cebimdeki telefonuma attım ve galeriye girip bana gönderilen fotoğrafların yalnızca bir tanesini açtım. Aytunç'un gözlerinin önüne tuttum. Başını ensesinden kavrayıp zorla telefon ekranına çevirdim.

"Bu ne lan o zaman? Bu ne? Bak! O adi itin küçücük bir kıza neler yaşattığına bak!" Gözlerimi biledim, keskince Aytunç'a diktim. "Tanıdık geldi mi? Karya!"

Aytunç fotoğrafı gördüğünde yüzündeki hiçbir mimik oynamadı. Bir duvara bakar gibi bakmaya devam etti. Karya'nın ismi dudaklarımdan dökülünce yutkunmuş ve kısa bir anlığına bana bakmıştı lakin hemen sonra tekrar kaçırmıştı bakışlarını. Bir an oldu, gözlerinde hüznü ve mutsuzluğu gördüm. Ama sonra bir şey oldu... Aytunç aniden gülmeye hatta kahkaha atmaya başladı. Yüzündeki o küçük çocuk masumiyeti kayboldu ve zevk alarak kötülük yapan bir caniye dönüştü. Bana acır gibi baktı, alaya aldı bakışlarıyla.

"Madem bu fotoğraflardaki adam babam..." diye mırıldandı babası olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen. Bana oynuyordu. "O zaman neden burada polis değil de siz varsınız? Neden polise ifade vermiyorum ben? Neden polis hâlâ babamı aramıyor?" Kaşları havalandı. Korhan onun cüretkâr konuşmasına sinir olmuş olacak ki kollarını sıkarak canını yakmak istedi ama Aytunç inlese de gülerek dilini dudaklarında gezdirdi. "Haydi, kanıtla. Babamın yaşadığını, o adamın babam olduğunu ve benim ona yardım ettiğimi kanıtla. Neden dil döküyorsun bana? Çünkü elinde kanıt yok."

Korhan, Aytunç'un ellerini serbest bıraktı ve tek eliyle omzuna vurarak yüzünü kendisine çevirmesini sağladı, dönmesiyle tam şakaklarına bir yumruk geçirdi. Aytunç'un bedeni bana doğru savrulurken arkasından çekildim ve yere düşmesine izin verdim. O yere düşerken Korhan öfkeyle soludu.

"Babasından bu da nasibini almış, aynı hamur! Şerefsiz, pislik!" diye bağırıp bir tekme savurdu karnına.

Aytunç'un baş ucunda eğilip ensesinden kavrayarak başını tuttum, bana bakmasını sağladım. Korhan'ın attığı tekmenin etkisindeydi, öksürüyordu, nefesleri sıktı. Parmaklarım tenini baskılarken niyetim canını yakmak olmasa da fark etmeden bunu yaptığımı dişlerini sıkmasıyla anladım.

"Eğer buradan sağ çıkabilirsen ve babana ulaştığında o da hâlâ sağsa ona de ki 'Karan peşinde, bir nefes kadar uzağında. Seni öldürmeden de ölmeyecek!' Tamam mı?" deyip elimle yanağına iki defa tokat atar gibi dokunup doğrulduğumda ayaklarımın altından gelen ahşap ve gıcırdama sesiyle duraksadım. Korhan'a baktım. Aytunç'a döndüğümde gergin bakışlarıyla bizi seyrediyordu. Şüphelerimi takip ederek olduğum yerde bir iki adım attığım an dağ evinin içinde aynı ses, bu defa çok daha belirgin bir şekilde tekrardan yankılandı. "Korhan," diye seslendim odaklanmış bir biçimde. "Bağla şunu."

"Bırak! Bırak, dedim sana! Bırak!"

"Bak, yemin ederim ki sana bir çakarım, bir daha ayılamazsın, çocuk. Beni sinirlendirme."

Korhan, Aytunç'u omuzlarından tutup kenara çekerken ve Aytunç, Korhan'a direnip çırpınırken ben bir robot gibi yapmam gerekene odaklanmıştım. Bu sırada Korhan az önceki cümlesini yerine getirmiş ve Aytunç'a bir yumruk daha atmıştı, tamamen keyfiydi. Bakışlarımı ondan çektim ve elimi yerde duran halıya attım. Tek seferde çekip aldım ayaklarımın altından. Gözlerimin önüne serilen kare şeklinde ahşaptan bir kapıyla duraksadım. Kenarda, ceketinin cebinden çıkardığı halatla Aytunç'un ellerini arkasında bağlayan ve hâlâ Aytunç'a küfreden Korhan'a baktım. Şüphelerinde haklıydı, yer altında gizli bir oda olmalıydı.

"Baksana," diye mırıldandım dikkatini bana vermesi adına.

"İnmeyin oraya!" Aytunç bağırmıştı. "Oraya inerseniz hiçbir şeyin geri dönüşü olmaz! Hepiniz ölürsünüz!"

Korhan, Aytunç'u dağ evinin kapısının açılırken çarptığı merdivene bağlayıp bana baktığında güldü. Onu dinlemiyordu. Haklı olmasının verdiği öz güvenle *ben demiştim* dercesine bir bakış attı. Yanıma gelip elini omzuma koydu. Ahşap kapının üstünde duran demirden kulpu tuttum sıkıca ve yukarı doğru çekip kapının açılmasını sağladım. Karanlık boşlukta

tek görebildiğim, dağ evinin içinden yansıyan ışıkla aydınlanan merdivenin birkaç basamağıydı. Taştan bir merdivendi ve nemlenmişti. İçerisi baraklıktan hâlliceydi. Hiç tereddüt etmeden açılan kapının kenarlarındaki zemine tutunarak merdivenden aşağı indim, Korhan da peşimden geldi. Basamakları teker teker inerken solumdaki duvarda asılı olan ipi görmemle elimi ipe attım, bir avize ipine benziyordu. Ufak bir güç uygulayarak aşağı çekmemle tavanda bir lamba yandı, oda beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Aytunç arkamızdan hâlâ bağırırken basamakları inmiştim, odanın içine doğru bakakaldım öylece. Korhan da iki basamak yükseğimdeydi, eli omzuma indi, tutundu bana.

"Karya," diye adını sayıkladı dudaklarım yana yana.

Gri, siyah boyası dökülmüş rutubet kokulu duvarlar karşıladı bizi. Bir oda gibi değil, gerçekten bir in gibiydi. Tavanı bir hayli alçaktı. Tam ortadaki soba hâlâ yanıyordu. Merdivenin hemen yanında cilalanmış, ahşap bir masa; masanın karşısında deri bir koltuk, koltuğun çaprazındaysa kapaklı bir dolap vardı. Dolabın içinde ilaç tüpleri ve şırıngaları görmemle yutkundum, tüm raflar sıra sıra bunlarla dizilmişti. Odanın birbirine değen iki duvarının arasına ipler gerilmişti ve iplerin her birinde Karya'nın fotoğrafları asılıydı. Sersem bir adım attım odanın ortasına doğru. Fotoğraflara ilerledim başka hiçbir şeye bakamadan. Neredeyse yüze yakın fotoğraf vardı, altı yedi ipi dolduruyordu. İçimde bir kurt kalbimi kemirirken teker teker tüm fotoğrafların önünden geçtim.

Karya, bir hastane odasında, tüm vücudu yanık olduğu için sargı bezleriyle sarılı bir şekilde uyuyordu.

Karya, okul çıkışında elleri paltosunun cebinde, bakışları önünde, ağlayarak yürüyordu.

Karya, deniz kenarında kayalıkların üzerine oturmuştu.

Karya, bir kafenin pencere kenarında avuçlarında bir kupayla oturmuş, dışarıyı seyrediyordu.

İstanbul'a geldiği ilk gün...

Tüm fotoğrafları gözlerimde biriken acımla birer birer geçerken tek bir fotoğrafta takılı kaldım dakikalar boyunca. Acım içimde yeşerdi, filizlendi, çiçek açıp soldu ve toprağıma karışıp çürüdü, kanımı zehirledi. Gözyaşım bir zehir gibi tenimde aktı, değdiği her yeri kesip attı.

Karya ve ben... Vapurdayız. *Beş kırk beş vapuru*. Benim yanımda Karya'nın valizi var, tırabzanlara doğru yaslanmışım. Sırtımı denize vermişim. Karya ise büyük bir heyecanla ellerini vapurun tırabzanlarına sarmış, parmak uçlarında yükselmiş, yüzünü denize dönmüş ve gülümsüyor. Saçları rüzgârda savruluyor, gözleri parlıyor.

İstanbul'a geldiği ilk günden beri peşindeydi, onu takip ediyordu. Kirli nefesi onun tenine çarpmıştı ve benim haberim bile olmamıştı. Onu koruyamamıştım. Onu, bunları bile bile yalnız bırakmıştım. Babamın acımasız planlarından korumak isterken kendi geçmişinden sakınamamıştım. Ona yanında olsaydım, ellerinden tutsaydım, ona kimsenin dokunmasına müsaade etmezdim. Avucunu avucumun arasına hapseder, önüne gerilir, ona kalkan olurdum. O arkamda korku dolu gözlerle saklanırken, tıpkı bana yakalanmamak için evinin perdelerinin arkasına yarım yamalak saklandığı gibi ben onun korkuyla baktığı ne varsa öfkeyle bakar, parampara ederdim hepsini. Tüm dünyadan esirgerdim güzelliğini.

Fotoğrafların dizildiği iplerin arasında dolaşırken duvardaki tabloyu gördüm. Narkissos tablosuydu. Gözlerimi çevirip arkama döndüğümde tavandan bir iple asılmış olan oyuncak bebekle karşılaştım. Bu odada geçirdiğim her saniyede kanım donuyor, nasıl bir canilikle karşı karşıya olduğumu daha iyi fark ediyordum. Her geçen saniye çok daha fazla yakıyordu canımı. Karya o caniliği yaşamıştı. Oyuncak bebeği avuçlayıp bağlandığı ipten kurtardığımda arkasındaki ürün bilgilerinin yazılı olduğu kumaş dikkatimi çekti. Çarpık, pek de düzgün olmayan bir el yazısıyla bir şeyler yazılmıştı.

Karya.

Karya'nın oyuncak bebeğiydi ve kaybettiğinde kolay bulabilmek için küçükken adını yazmış olmalıydı.

Gülümsedim fakat o gülümseme bile haramdı bana, Tanrı onu da çok görüp sildi yüzümden. Kenara doğru kıvrılan dudaklarım sarsılmaya başladı.

"Karan, buraya bak," diye ani ve ciddi bir ses tonuyla bana seslendi Korhan.

Hızla yüzümdeki üzgün ifadeyi sildim, göz pınarlarımda biriken yaşları yok ettim. Aralarında kaybolduğum fotoğrafların altlarından geçerek açığa çıktım, Korhan'a doğru ilerledim. Çalışma masası ile ilaç dolabının arasındaydı. Masanın üzerinde bulduğu zarfa doğru eğilmiş, inceliyordu fakat eline almamıştı. Nereden bulduğunu bilmediğim bir cımbızla dokunuyordu. Gözleri bir şahin kadar sertti. "Ne oldu? Bu ne?" diye sordum o zarfı incelemeye devam ederken. Çok geçmedi, içini açıp birkaç fotoğraf çıkardı. Bir hafta önce bana gelen fotoğrafların aynısıydı.

"Bu, sana gelen zarfın aynısı. İçindeki fotoğraflar da aynı," deyip doğruldu, gözlerime baktı. "Tek bir fark var," diye ekledi. Dudaklarından dökülen son cümleyle tüm dikkatimi zarftan çekerek ona verdim. "Sana gelen zarftaki el yazısıyla aynı el yazısı değil. Ve fotoğrafların arkasına yazılanlar, bize gelen zarftaki kadar Barbaros Kaynarca'ya ait olduğunu belli eden cümleler değil." Ne demek istediğini anlamamıştım. Soran gözlerle

ona bakmaya devam ederken bakışlarıma bir cümle ekleyim, açıklamamı istedim. "Yani, eğer burası Barbaros Kaynarca'nın odasıysa ve bu zarftaki bu fotoğraflardaki yazı onun yazısıysa ki bunu geçmişteki hastane raporlarıyla karşılaştırarak öğrenebiliriz, bize gelen zarftaki yazı başkasının. Hâlbuki zarfı gönderen kişi de..."

"Yazısını değiştirmiş olamaz mı?" diye sordum.

"Sanmıyorum, böyle küçük oyunlarla bizi aldatmayacak kadar zeki bir adam. Ayrıca bu zarf," diyerek masada duran zarfı işaret etti. "...ve içindekiler, bize bu zarfın geldiğini varsayarsak Barbaros Kaynarca'dan şüphelenmemizi sağlayacak şeyler değil. Açık oynamamış, kaçak savaşmış."

"Şüphelendiğin şey ne, Korhan?"

Korhan bana yaklaştı, az önce indiğimiz merdivenin başındaki aydınlığa doğru kısa bir bakış atıp fısıltıyla konuşmaya başladı: "Başka biri var Karan," dedi kaşlarını kaldırıp indirerek. "O kişi ne bizim tarafımızda ne de Barbaros'un. Bir ihtimal, bilmiyorum. Sadece küçük bir ihtimal... Ama bu fotoğrafların aynısını daha kışkırtıcı cümleler yazarak bize gönderdi ve seni acından vurdu, öfkeni ve kinini körükledi. Barbaros'u ise bu bir hafta da köşeye iyice sıkıştırdı, bir nevi oyun dışı bırakmak gibi. Amacı neyse bilmiyorum ama durum bu, Karan!" Başını iki yana salladı gözlerini büyütürken. "Bak, eğer o fotoğrafları Barbaros gönderdiyse bunu yapmasının kendisine hiçbir faydası dokunmadı! Köşe bucak kaçıyor, saklanacak delik arıyor! Niye yapsın? Aptal mı bu adam?"

"Bir de Barbaros Kaynarca'nın düşmanı mı çıktı başımıza?" diye hayıflanıp elimi masaya vurdum, ufak bir küfür savurdum.

"Bilmiyorum," dedi Korhan. "Bilmiyorum. Sadece çok mantıksız geliyor. Eğer öyleyse de bizi alakadar eden bir durum yok. Bize yardım eden birinin olması işimize gelir."

"Ya bir oyunsa?" diye mırıldandım sinirle dişlerimin arasından. Merdivene doğru kaçamak bir bakış atmıştım. "Bu adam normal biri değil, çok dikkat etmeliyiz. Bilmiyorum, Korhan. Pek mantıklı gelmiyor." Etrafa bakındığımda tüm duvarlar üstüme doğru gelmeye başlamıştı. Göğsümün sıkıştığını hissetmemle derin nefesler alıp vermeye başladım, elimi tişörtüme atıp öne doğru çekiştirdim. "Daha fazla burada kalamayacağım. Bir yere dokunmadan polisi ara, Korhan. Barbaros Kaynarca'nın hâlâ yaşadığını kanıtlayacak yeterince şey var burada."

"T-Tamam," deyip elini cebine attı ve telefonunu çıkardı Korhan. "Arıyorum."

"Çıkalım şuradan, haydi," deyip tişörtümü tutmaya devam ederken merdivene doğru adımladım.

Korhan peşimden gelmek yerine orada kalmıştı. Telefon ekranına bakarken onu beklemeden basamakları tırmandım, kendimi dağ evinin içine attım. Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve gün ışığına çıkabildiğim için şükrettim. O oda bir mezar gibiydi, her saniye beni içine çekiyordu. Nefeslerimi düzene soktuğumda arkama döndüm ve Aytunç'a doğru adımlayacağım sırada gördüğüm boşlukla olduğum yerde kalakaldım. Aytunç yoktu. İrislerim etrafta dolaştı, dolaştı, dolaştı... Ama onu bulamadı. Yutkunurken yerde gördüğüm kesilmiş ip parçası ve hemen yanındaki çakı yutkunuşumu boğazıma dizdi. Gözlerimi kapatıp açtığımda bu defa o iki detayın aksine başka bir detay can buldu göz bebeklerimde.

Bir kâğıt...

Eğildim ve parmak uçlarımla tuttum kâğıdı. Korhan'ın az önce gösterdiği zarftaki o süslü el yazısıyla yazılmıştı.

"Beni arama, küçük adam. Bulamazsın. Ben bulunmazım."

19 Temmuz 2021 | İstanbul

07.43

Çatı Kafe'de sıcak kurabiye, kek ve poğaça kokuları yükselirken oturduğum koltukta arkama yaslandım, yere değen ayaklarımı koltuğa çıkarıp dizlerimi karnıma çektim, ardından topuklarımı koltuğun ucuna dayadım. Kulağımdaki kablosuz kulaklıklarımdan zihnime ulaşan fon müziği eşliğinde, karnıma çektiğim dizlerime yasladığım kitabı okuyordum. Bir psikoloji kitabıydı. Karya'nın hastalığı ve içinde bulunduğu durum üzerine bilgi sahibi olmak, nasıl davranmam gerektiğini bilmek ve ona neyin iyi geleceğini öğrenmek için not alarak çalışıyordum. İşime yarar mıydı bu bilgiler, bilmiyordum ama bir gün gözleri gözlerimle buluşmak isterse eğer, o günden sonra yalnızca ona iyi gelmek istiyordum. Ona yalnızca mutluluk vadetmek istiyordum.

Harelerim sayfanın sonundaki cümlede dolaştıktan sonra bir diğer sayfaya geçecektim ki burnumda can bulan kahve kokusu ve ardından gelen sıcak dumanıyla başımı kitaptan kaldırdım. Bahar karşımdaydı. Elinde tuttuğu beyaz kupayı bana doğru uzattı. "Sabah kahvesi," diye mırıldandı ve kupayı almamı beklemeden masaya bıraktı. Ardından bir kurabiye tabağı da ekledi yanına ve gülümsedi. "Karan kurabiyesi ama senin değil, Azra ve Kaan'ın ellerinden. Yeni çıktı fırından..." Gözlerinde ışıklar parıldadı bir anıyı hatırlamış gibi. "Karya çok severdi."

Yana doğru eğilip karnıma çektiğim dizlerimin ardından masadaki kurabiyelere baktım. Bu sırada Bahar da karşıma oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

"Karya süt de severdi," diye mırıldandım tebessümle. "Sıcacık sütün çözemeyeceği hiçbir şey yoktu ona göre."

"Sen gittikten sonra hiç sıcak süt içmedi."

Utanç bir kıyafetse o kıyafeti giydim ve bir darağacında asıldım duyduğum cümleyle.

"Benim gidişimi sıcak sütle çözemezdi çünkü," dedim, savcı olup suçumu yüzüme vurdum. "Onu sevişime değil de o çocuk dünyasındaki sıcak süte olan inancını kırmak istemedi."

Zoraki bir şekilde gülümseyip kucağımda duran kitabı masaya bıraktım. Sıcak kahve kupasını alıp parmaklarımı etrafına sardım ve yeniden arkama yaslandım, kupayı kucağımda tuttum. Bakışlarımı yanı başımdaki pencereden dışarı çevirip durgun denizi seyrettim.

"Sütü soğuk içtiği günlerin hiç yaşanmamış olmasını dilerdi. Eğer bir gün güzel başladıysa sıcak süt içer, o günü ödüllendirirdi. Hep de sıcak içerdi, tüm günlerinin güzel geçmesini diler gibi."

"Senden sonra hiçbir güne başlamak istemedi," dedi Bahar benim gibi denizi seyrederken. "Sanırım o yüzden bardağındaki hiçbir soğuk sütü de bitirmedi."

Bakışlarımı denizden alıp önce Bahar'a, ardından da kafenin giriş kapısının yanındaki boşluğa çevirdim. Karya'nın İstanbul'a geldiği ilk gün, bu kafede kriz geçirip yere düştüğü zemine baktım tam olarak. Gülümsedim ama kıvrılan dudağımın her bir milimetresine iğneler battı. Dişlerimle dudaklarımı ısırırken o noktaya dalgınlıkla bakıyor, o günü hatırlıyordum. Her geçen saniye başka bir detayı düşündüğümden yüzümdeki mimikler de değişiyordu. Özlem, mutluluk, hüzün, umut, yoksunluk... Her biri teker teker geçti çehremden.

Sıcak kahve dumanı yüzüme doğru yükselirken dolan gözlerim o dumanın arkasına saklandı.

"Onu bu kafede ilk gördüğümde her şeyden korkan küçük bir kız çocuğuydu. Elleri, ayakları, gövdesi, omuzları bile küçüktü. Ve tüm bunlara rağmen sanki daha fazla saklanabilirmiş gibi hep içine dönüktü omuzları, öne eğikti başı. Saçları yüzünü kapatıyordu. Ellerini paltosunun kollarının içine çekmişti, gizleyebildiği kadar gizliyordu. Bu dünyada ne kadar az yer kaplarsa acısı da o kadar az yer kaplarmış gibiydi her daim ama bilmiyordu, onun acısı benden bile büyüktü. Oysaki... Kahverengi botlarının içine diz kapaklarına kadar yükselen turuncu çoraplar giymişti."

Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm yer edindi. Alaya almıştım onu küçüklüğünden vurarak. Huyumdu çünkü. Ben her zaman onu küçük oluşundan vururdum, o ise bana büyüyeceğine dair naralar atar dururdu.

"Ben çığlıklarını duyup şu mutfak perdesinin arkasından çıktığımda yerde yatıyordu. Dünyama ilk defa çığlıkları girmişti. Sonra soğuk zeminde acı içinde kıvranan, titreyen bedeni... Yanına koştum hemen, eğildim önünde. Saçları yüzünü perdelemişti. Kucağıma aldığımda başı göğsümde durmadı, geriye doğru düştü. Yerini yadırgadı sanki. Saçları o an yüzünden çekildi. O ay gibi parlayan ama çizikler içindeki suratı kalbime değen bir oktu. Ne teğet geçti ne de delip geçti kalbimi. Saplandı, kaldı öyle bir yara gibi. Bir daha iyileşemedim. Ben her zaman onu ilk gördüğüm anda kilitli kaldım. Kaçamadım."

"O savunmasız kız çocuğu, sen gittikten sonra düştüğü yerden kendi kalkmak zorunda kaldı." Bahar'ın cümlesiyle ona baktım. Beni suçlar gibi değil de Karya'yı hatıralarında yaşatır gibi acı bir tebessümle konuşuyordu. Kahve kupası çenesinin önündeydi. "Kalktı da... Kendi içinde defalarca kez yıkıldı, dizleri yara bere içinde kaldı, yara bandı bile takmadı ama bize hiçbir şey göstermedi. Bu kafeye geldi, insanlardan korkmadan garsonluk yaptı. Bir kez bile ağlamadı. O, kriz geçiren küçük bir kızdan, kendi ayakları üzerinde duran ve fırtınadan sağ çıkmış bir kadın yarattı."

"Bilmiyorum, Bahar. Karya, masumiyetin dünya üzerindeki son yağmur damlası gibiydi. Benim yeryüzüme düşerek yok olmasını istemedim. O ise inatla günden güne işledi yüreğime, doldurdu her zerremi kendi iyiliğiyle. Ondan kaçmak istedim. Gitmek istedim. Çünkü biliyordum ki benim yüreğimin zifirî karası, onun iyiliğini harcardı. Öyle de oldu... Tek kuruş bırakmayana dek harcadı, çarçur etti onca iyiliği. *Hayatımın amacını buldum,* demişken koca bir lekeyle daha tanıştı kalbim." Yutkundum ve göğsümde titreyen o nefesi dudaklarımın arasından serbest bıraktım. "Süveydam tüm kalbime yayıldı, kara bir sevdaya dönüştü. O kara sevda hem beni hem de içinde yaşayan ismi zehirledi."

"Peki, ne olacak, Karan?" diye sordu Bahar. O da benim gibi dizlerini karnına çekerek oturmuştu, sabahın bu saatinde dertleşiyorduk. "Yani... Karya iyileştiğinde, belki bir gün onu terk edişini ve kendini öldü gösterişini affettiğinde ne olacak?" Gözlerime baktı ciddiyetle. "Sizinki gerçek bir kara sevda," diye baskıladı hem dudakları hem de gözleriyle. "İkiniz karşı karşıyasınız. Dünyada bir tek siz varmışsınız gibi yaşıyorsunuz hayatı. Hiçbir yere bakmadan yalnızca gözlerinizin içine bakıyorsunuz, el ele tutuşmadan mesafeleri aşıp birbirinize sarılıyorsunuz ama aranızda dört mezar var: Elif, Nisan, Karya'nın anne ve babası..."

El ele tutuşmadan aranızdaki mesafeleri aşıp birbirinize sarılıyorsunuz ama aranızda dört mezar var.

Yutkunamadım.

"Sen sindirsen de Karya o dört mezarı sindirebilir mi? Başa çıkabilir mi bu gerçekle?"

"Ben de sindiremiyorum ki," diye mırıldandım küçük harflerle. "Bu ramda," deyip göğüs kafesimin üzerine parmak uçlarımla vurdum. "Kaldı öyle, gitmiyor ama Karya'nın gözlerine bakarsam başka bir evrene açabilirim gözlerimi. Hiç doğmamışım, hiç yaşamamışım gibi tekrardan doğabilirim. Belki o da doğmak isterse yeniden benimle, beraber büyüyebiliriz en başından. Aramıza hiçbir ölüm, hiçbir mezar girmeden."

"Bir masalı yaşamak istiyorsun yani," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

"Belki bir masal değiliz ama bir sihir yapabiliriz, diyorum. Bir gece uyuruz ve bir sihir olur."

Gülümsedi Bahar içtenlikle, anlamıştı beni. Ne demek istediğimi, neyin hayalini kurduğumu...

Kahvesinden bir yudum aldı, ardından kendini tutamayıp bir daha güldü fakat bu defa aklına başka bir şey gelmişti.

"Korhan şimdi burada olsaydı büyü çalışmalarına başlamıştı bile."

"Nerede o?"

"Sabah uyandırmak için aradım ama güzellik uykusunu böldüğüm için bir ton laf yedim manyaktan," dedi kıkırdayarak. "Uykusundan istediği verimi alamazsa cildi parlamayabilirmiş."

"Asla şaşırtmıyor," deyip kaşlarımı kaldırıp indirdim ve kahvemden bir yudum aldım.

Başımı sağımdaki pencereye doğru çevireceğim sırada kafenin içinde kapının ve açılırken değdiği zilin sesi yankılandı. Normalde ilk müşteriler bir saat sonra gelmeye başladığı için olağan dışı gelişen bu olayla kaşlarım gerildi, bakışlarımı giriş kapısına doğru çevirmemle gördüğüm simanın bana doğru adımladığını fark etmem bir oldu. Saçları dağınıktı, yüzü kireç gibiydi ve gözleri uykusuzluktan olsa gerek ki çökmüştü. O bana doğru adımlamaya devam ederken ben de ayaklarımı yere indirdim, duruşumu toparladım. Avucumda tuttuğum kupayı masanın üzerine bıraktım. Masaların arasında dolanırken omzuna astığı çantayı çıkardı ve yanıma ulaştığı an masaya sert bir biçimde koydu.

Bahar neye uğradığını şaşırmış bir ifadeyle ayaklanıp dudaklarını aralayacaktı ki Nehir derin bir nefes verdi ve gözlerini kapatıp açtı.

"Bana Karya'nın başına geçmişte ve yakın zamanda neler geldiğini, neden bu hâlde olduğunu, eğer işkence gördüyse oradan nasıl kurtulduğunu, kısacası her şeyi anlatırsan sana yardım ederim," dedi tek bir solukta. Cümlelerini ardı ardına ve nefes bile almadan sıralamıştı. Göğsü hızla kalkıp

iniyordu. Bu hâli içime korku tohumları ekerken ayaklandım ve ellerinden tutup Bahar'ın yanındaki sandalyeye oturttum. "K-Karan, oturmak istemiyorum! Bırak!" diyerek ellerini ellerimden çekti. Öfkeliydi fakat bu öfke bana değildi. "Bana her şeyi anlat, hemen!" deyip dağınık saçlarını geriye doğru savurdu. "Hemen!"

Bahar'a döndüm bir anlığına. "Bir bardak su getirir misin? Anlatacağım," dedim. O hem Nehir'i tanımadığından hem de ne olduğunu anlayamadığından şaşkındı. Göz işaretleriyle anlaştığımızda başını salladı tereddütle. Ayaklanıp Nehir'in oturduğu sandalyenin arkasından geçti, mutfağa doğru ilerledi koşar adım. Ben de Nehir'e çevirdim bakışlarımı yeniden.

"Nehir, iyi misin? Ne oldu? Başına bir şey mi geldi?" Cevap vermedi, elini göğsüne koyup sakinleşmeyi bekledi. "Karya iyi mi?" dedim aldırmaz gelenlerle. "Ona mı bir şey oldu?"

Nehir göğsüne yerleştirdiği elini kaldırdı ve bana çevirdi, durmam adına küçük bir işaret verdi. Gözlerini açıp gözlerime kilitledi irislerini.

"İyiyim, Karya da iyi, merak etme," diye mırıldandı soluklanmaya devam ederken. "Anlatacağım ama önce senin bana her şeyi anlatman gerekiyor. Her şeyi bilmek istiyorum, Karan. En ince detayına kadar, her şeyi... Anlıyor musun?"

"T-Tamam, tamam," dedim kekeleyerek. "O günden sonra gelmeni beklemiyordum, benden nefret ettiğini düşünüyordum. Şaşırdım."

"O günden sonra çok şey değişti," dedi keskin bir şekilde. "Ayrıca senden nefret etmiyordum ama hakkındaki düşüncelerim de değişmiş değil henüz."

Bahar elinde bir bardak suyla geri döndüğünde Nehir teşekkür ederek suyu ellerinden aldı ve sakinleşene kadar yudum yudum içti. Birkaç dakikanın sonunda nefesleri ve göğsünün hareketleri düzene girmişti. Suyu bitirip bardağı masaya koydu, bana döndü.

"Dinliyorum," deyip dudaklarını ıslattı ve arkasına yaslandı.

"Peki." Bahar'la göz göze geldim. O yaşanan şeyleri çözmeye çalışırken tekrar Nehir'e verdim dikkatimi ve konuşmaya başladım: "Her şeyi, tüm hikâyeyi baştan sona anlatacağım sana. Hazır mısın?"

Nehir'in başını bir defa sallamasıyla dudaklarımı araladım ve yaklaşık olarak bir saat boyunca Karya'nın çocukluğundan başlayarak benimle tanıştıktan sonra başına gelenlere kadar her şeyi anlattım. Ailesinden, benden, teyzesinden, Mey'den ve aramızda geçenlerden söz ettim. Karya'ya söylemeye fırsatımın olmadığı, itiraf edemediğim ve aramıza duvar örten şeyleri dahi Nehir'le paylaştım. Paylaştım ki beni anlasın, bana yardım etsin. Ben anlattıkça kimi zaman Nehir'in gözleri doldu, dudakları titredi ve

dolan gözlerini yanaklarını ıslatarak boşalttı, kimi zamansa sindiremediği için derin nefesler alıp verdi, şaşkınlıkla dinledi. Özellikle Karya'nın hayatına girdiğim ve Mey'in geri döndüğü zamanla fazlasıyla ilgilenmiş, üzerine sorular sorarak aklındaki yapboz parçalarını birleştirmişti.

Nehir uzun, kahverengi ve dalgalı saçlarından parmaklarını geçirdi, ensesinde topladı. Yüzü hâlâ bembeyazdı. Öğrendiklerinden sonra kendisine gelmesi uzun sürecekti belli ki. Önünde duran bardaktan bir yudum daha su içti ve bana baktı. Dudaklarını ıslattı. Bir şey demeye hazırlanıyor gibiydi.

"Bir adam evime girdi," dedi, dudakları titriyordu. Hâlâ aynı korkuyu yaşıyor gibiydi. "Yüzünün yarısı paramparça bir adamdı," diye mırıldandı gözlerini kısarak. Hatırlamaya çalışıyordu. O konuşurken ben de yerimde öne doğru eğildim, kaşlarımı kaldırdım. "Geceyi nasıl sabah ettim, evimden çıkıp kendimi buraya nasıl attım, bilmiyorum. Polise gitmemem için beni tehdit etti, bir tek sana gelebildim."

"N-Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdım. Masaya doğru eğildim. "Mey evine mi girdi? Neden? Nereden tanıyor seni? Ne istiyor senden?"

"B-Bilmiyorum!" diye karşılık verdi benim bağırmama karşılık. Ellerini iki yana açmıştı, korku dolu siması karşımda titriyordu. "Uyuyordum ben. Evde aniden büyük bir gürültü koptu, onun sesine uyandım. Odamdan çıkıp koridorda salona doğru ilerliyordum ki arkadan," deyip nefes nefese kaldığı için soluklanmaya ve sarsılan göğsünü dizginlemeye çalıştı. Bahar elini Nehir'in sırtına attı, sıvazladı. Önünde duran su bardağını avuçlayıp Nehir'in dudaklarına götürdü. Nehir suyu içti ve konuşmaya devam etti: "...arkadan bir kol boynuma dolandı, eliyle ağzımı kapattı."

Bahar'a baktığımda dudaklarını dişliyordu. Aklındaki ismin Karya olduğuna emindim, benim de olduğu gibi. Karya'nın neyle, nasıl biriyle mücadele ettiğini düşünüyordu.

"Çığlık bile atamadım, çok güçlüydü. Çocukluğumdan beri dövüş sanatlarına yakındım, babam her zaman kendimi savunabilmemi isterdi. Ama yapamadım. O adam öyle güçlüydü ki... Direndim, çırpındım, karşı koymaya çalıştım ama olmadı. Kurtulamayacağımı anlayınca durdum."

"Ne dedi sana, Nehir?" diye çıkıştım sabredemeyerek. "Ne istedi senden?"

Nehir elleri titrerken masanın üzerinde duran çantasını kavradı. Açıp elini içine attı ve çok geçmeden kenarda duran bir ilaç kutusunu çıkarıp masaya bıraktı. Bahar ve ben aynı anda ilaç kutusuna, ardından da birbirimize baktık. Nehir başını önüne eğdi, parmaklarıyla oynadı. Ağlıyordu fakat bu ağlama sanki güçsüzlükten, ne yapacağını bilememekten değil de öfkedendi. Yüzündeki o nefreti, bu duruma düşmüş olmanın kızgınlığını görebiliyordum.

"Karya'nın durumunun iyiye gittiğini öğrenmiş," dedi sessizce. "Bu ilacı Karya'nın ilaçlarının arasına karıştırmam için beni tehdit etti." Yutkundu, dişleriyle dudaklarını ezerken çantasına baktı yeniden. Ne yapacağını bilemez bir şekilde gözlerini kapatıp elini tekrardan çantasının içine soktu, bu defa da denge toplarını çıkardı. Masaya bıraktı. "Bir de bunu Karya'nın odasına koymamı istedi."

"Bu ne?" diye sordu Bahar. Şaşkın, üzgün ve hıncahınç kin doluydu cümlesi.

Başını iki yana salladı Nehir. "Bilmiyorum," diye mırıldandı ve elinin tersiyle yaşlarını sildi. "Muhtemelen Karya'nın üzerindeki etkisinin azaldığını fark etmiş olmalı. Kendini hatırlatmak, tekrardan Karya'nın zihninin içine girmek istiyor." Yutkunup gözlerini bana kaldırdı. "O bahsettiğin on dört gün içinde, Karya o odadayken ve bir yatağa bağlıyken ona bu denge toplarıyla psikolojik şiddet uygulamış olabileceğini düşünüyorum. Bunun için bir terapide, Karya'nın denge topları gibi sistematik seslere ne tepki verdiğini ölçmemiz gerekiyor. O adam, bahsettiğimiz on dört günde Karya'nın algı ve sinirleriyle oynayarak onu önce saldırgan, sonra da savunmasız birine dönüştürmeyi gütmüş olabilir."

Elimi yumruk yaptım ve sertçe masanın üzerine vurdum. Bahar hızla iki eliyle yumruğumu avuçladı, tenimi okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"İlaç peki?" diye sordu Bahar. Elleri hâlâ elime sarılıydı, yan tarafında duran Nehir'e bakıyordu. "Bu sana verdiği ilaç... Ne ilacı?"

"Çok ağır, etkili ve son evre hastalarda kullanılan bir ilaç... Karya'nın bünyesi kaldırır mı, ondan bile emin değilim. Onun için bir zehir."

Bakışlarım durağanlaştı. İrislerimin önüne bir perde diye göz kapaklarımı çektim ve başımı pencereye doğru çevirdim. Birkaç saniye boyunca öylece kaldım, düşünmeye ihtiyacım vardı. Sindirmeye, tüm bunlarda bir suçum olmadığına kendimi ikna etmeye ihtiyacım vardı. Çünkü her ne olursa olsun, kendimi suçlamaya ve kendime küfürler edip yağmalamaya öyle meyilliydim ki artık bu durum acımasızlaşmamı sağlıyordu. İlk kendime tükürüyor, ilk kendime atıyordum o tokadı.

Oysa bir defa olsun saçımın okşanmasına ihtiyacım vardı.

Gözlerimi açtım, Nehir'e baktım. Bahar, Nehir'in ellerini tutmuş, ona destek oluyordu.

"Seni neyle tehdit etti?" diye sordum hiç uzatma gereği duymadan. Direkt olarak aklıma gelen soruyu sormuştum. Nehir'in ona yardım etmesi için geçerli hiçbir sebebi yokken Mey'in elinde öyle bir koz olmalıydı ki bunu Nehir'den isteyebilecek, polise gitmemesini sağlayabilecek ve yapacağından emin olabilecek yüz bulabiliyordu. "Seni serbest bıraktığına göre kabul ettin."

"Hayır!" diye atıldı hemen. "Beni bırakması için kabul etmek zorunda kaldım ama ben bunu nasıl yapabilirim Karya'ya?" Kaşlarım havalandı. Karya'ya diye özellikle belirtmesi beni şaşırtsa da gözlerimde şaşkın değil, sorgulayıcı bir ifade vardı. "O benim hastam. Her şeyi bir kenara bıraksam da insanlığımı nasıl bırakayım? Bunu yaparsam nasıl bir insan olurum ben?" diye ekleyince kalkık kaşlarım indi, dilimi dudaklarımda gezdirip anladığıma dair başımı salladım.

"O hâlde tekrar soruyorum, seni neyle tehdit etti?"

Nehir duraksadı bir müddet, sustu ve konuşmadı. Az önceki gözyaşı döken, tüm hislerini yüzüne yansıtan kızı arkasında bıraktı; benimle ilk tanıştığındaki soğuk tavrını takındı konu kendisiyle alakalı olduğu için. İnsanı üşüten, kendisinden iten bir havası vardı. Ve şimdi de onu giyinmişti.

"Annemle," dedi kısa ve net bir biçimde. Başı hafif omzuna doğru eğikti lakin bakışları dikti. Huysuz ve aksi biri gibi bakıyordu. Bu konudan çok söz etmek istemiyor olmalıydı. "Annem yıllardır bir hastalığın pençesinde, tedavi görüyor. Özel nedenlerden dolayı yanımda değil, başka bir yerde. Nasıl oldu, bilmiyorum ama onu bulmuş." Zoruna gidiyormuş gibi çenesi titredi, yukarı doğru baskıladı çenesini titrememesi adına. Gözlerini tavana kaldırmıştı. "Onu öldürmekle tehdit etti beni." Bahar elini dudaklarının üzerine kapattı. "Ama hallettim," dedi Nehir. Gülümsedi zoraki bir şekilde. "Annem şu an güvende. Onu kimsenin bulamayacağı başka bir yere sevk ettirdim. İstese de ulaşamaz."

"Emin misin?" diye sordu Bahar. "Bak, bu çok ciddi bir konu. Karşımızda profesyonel ve zalim bir adam var. Bunu tek başına aşmak zorunda değilsin. Polise gidebiliriz. Annene daha güvenli, korunaklı bir ev ayarlanabilir."

Nehir başını iki yana salladı olumsuzca. "Teşekkür ederim," deyip Bahar'ın elini okşadı. "Polise gidemeyiz, bu onu daha da öfkelendirir ve saldıracağı ilk kişi Karya olur. Onu riske atamayız. Köşeye sıkıştıkça daha kanlı bir oyuna dönüşecek bu onun için."

Gözlerini bana çevirdi fakat ben, ona Bahar'ın baktığı gibi bakamadım. Gözlerim kısılmıştı. Fark ettirmesem de şüphe ve kuşkuyla bakıyordum. Bir şeyleri saklıyor gibiydi. Mey ve Karya konusunda samimi olsa da annesi konusunda samimi gelmemişti. Onun gibi kafede çalışan bir öğrenciye göre kendinden fazla emindi annesini korumak konusunda. Eğer Mey birkaç saat önce girdiyse evine, Nehir annesini bu birkaç saat içinde korumaya alabilecek gücü nereden buluyordu? Dahası, karşımızda böylesine korkunç bir adam varken ve yapabileceklerinin bir sınırı yokken annesini koruyabileceğini düşündüren şey neydi? Kim ve ne, ona bu güvenceyi veriyordu?

Bir şey söylemedim, onu dinlemeye devam ettim.

"Sen haklıydın, Karan," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Karya'ya iyi gelebilecek tek kişi sensin. Biz yaşadıklarını biliyoruz belki artık ama o hâlâ korkuyor. Anlatmıyor, anlatamıyor. Kimseye güvenmiyor, kimseye inanmıyor. Ona inanacağımıza dahi inanmıyor. Onca şeye rağmen bir tek sana güveniyor hâlâ. Durumu iyiye gidiyor günden güne belki ama en çok seni arıyor. En çok seni anlatıyor. Ben bu kafeyi bile onun anlattıklarından biliyorum. Seni anlatırken durup bir anlığına gülümsüyor bazen, sonra ağlıyor." Yüzüne doğru dökülen saç tellerini tek bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı acıyla. "İyileştikçe senin hayalini göremediği için onu yine terk ettiğini düşünüyor."

"Sen de haklıydın," dedim sözlerine karşılık. "Bu hâlde olmasının sebebi benim. Ona iyi gelmiyorum."

"Karya şu an bir çukurda, Karan. O çukura onu iten sen değilsin belki ama o çukurda yalnız olmasının nedeni sensin. Ölmüş olsan bile seni arıyor etrafında. O, çukurda gökyüzüne bakıp kurtulmayı değil, senin gelmeni bekliyor." Önümde duran kitaba baktı, kapağında yazan yazıyı okudu ve gülümsedi. Gözlerini takip ettim ve bir noktada buluştuk. Bana güç verircesine baktı. "Ona iyi gelmek istiyorsun," dedi. Başımı sallamakla yetindim. "O zaman korkma, Karan. O çukura in, gerekirse düş ama Karya'nın yanına git. Onun seni hatırlamaması için görmemesi bir çözüm değil, o seni hep hatırlıyor."

Bahar'a kaydı bakışlarım. O da bana güvenle baktı, gülümsedi onaylarcasına.

"Sana o gün söylediklerimden sonra seni defalarca kez hastane bahçesinin etrafında, bir duvar dibine sinmiş şekilde günün başından sonuna dek Karya'nın dışarıya çıkmasını beklerken gördüm." Suçlulukla başını öne eğdi Nehir, ardından dudaklarını aralarken tekrardan kaldırdı ve irislerini, irislerime kilitledi. "Karya ise hastaneye yattığı günden beri senin çıkagelmeni bekliyor. Onu gördüğüm süre çok kısıtlı fakat her görüşümde dudaklarında yaşayan tek bir cümle var." Bana doğru eğildi, aşağıdan yukarıya doğru ikna edici gözlerle gözlerime baktı. "Tek bir şey soruyor: Karan'ın toprağına çiçekler ektiniz mi?"

Ellerimi masanın altında birleştirdim ve tenimi sıktım. Öyle bir sıktım ki acım boğazıma tırmandı, dudaklarımdan bir feryat gibi kopmak istedi lakin ben, dişlerimi birbirine bastırıp acımı susturdum. Bedenimin duvarlarında yankılanarak yok oldu. Tek bir gözyaşı aktı sağ gözümden, şakaklarımda asılı kaldı.

"Karya hâlâ senin toprağını düşünüyor, Karan. Sana çiçekler getirmek istiyor."

24 Temmuz 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

"Karan...

Kahramanım.

Bugün de bitti. Sana bir gün daha yakınım artık. Hayatımdan eksilen her gün, sana kavuşacağım o güne bir adım daha yaklaşmak demek. Bugün de bitti, sevgilim. Bir adım daha yakınız işte. Bir güneş daha battı, ben sana yine sevgilim diye seslenemedim. Bir sır gibi saklıyorum seni. Yalnızca mektuplarımız biliyor sevgili olduğumuzu. Kimseye, o benim yabancım, diyemiyorum. Utanıyorum biraz. Her zerremde izi olan bir insanın bana dünyadaki en yabancı insana dönüşmesinden çok utanıyorum. Olsun. Üzülmekse mesele, üzülmüyorum. Alıştım. Her acıya göğüs gerebilecek kadar tecrübeliyim artık. Sadece... Bir şey var. Onu aşamıyorum işte. Onu bir türlü kabul ettiremiyorum kendime. Seninle artık konuşabileceğim tek yerin hayallerim ve bu defter sayfası olması, penceremin önünde güneşi bekleyen kasımpatıları bile solduruyor, sevgilim.

Yokluğun bir kuş tüyü oldu, kalbimin üzerine kondu ama ben, hayatımda hiç bu kadar ağır bir tüye rastlamadım. Bir dünya insan geçti üzerimden sanki. Kalbimi ezdiler, tekmelediler, aşağıladılar beni. Alaya aldılar, dalga geçtiler benimle. Lanetlendim, yüzüme tükürdüler. Öyle ağırdı yokluğun. İçinde adını yaşattığım kalbim, buruşmuş bir kâğıt parçası gibi çöpe atıldı ama ben, senin için o çöpe girdim, kalbimi avuçlarıma aldım, bir güzel temizledim. Gururu incinmişti ama öptüm, yerine koydum; göğüs kafesimin altına gömdüm. Yaralı biraz ama hâlâ sayıklıyor adını. Karan, diyor. Kal, diyor. Gitme, lütfen, ben sensiz yaşamayı bilmem, diyor. Sen gidiyorsun, sevgilim. Sen, her sabah tekrar ve tekrar o kapıyı açık bırakıp gidiyorsun.

Sen gittikten sonra beni aldılar, bu hastane odasına kapattılar. Hayır, bile diyemedim. Uykumdaydım. Gözlerimi açtım, bu bembeyaz odanın içinde buldum kendimi. Bir yatak var, bir de komodin. Perde bile yok. Pencerelerim senin pencerelerini görmediği için perde olmayışından korkuyorum bazen ama yıldızları daha net görüyorum böyle. Sen yokken bile varsın, Karan. Sen ölüyken bile yaşıyorsun. O yıldızlar perde oluyor pencereme, beni tüm kötü insanlardan koruyor. O paylaşamadığımız yıldız yalnız bana kaldı ama ben, senin ortak olmadığın hiçbir şeyi sevemiyorum. Sanırım artık çocuk değilim, önceliğim kazanmak değil, bundan olabilir diye düşünüyorum.

Bir yabancıyı kaybetmek ne kadar ağırdır, bilir misin? Ben seni kaybettim. Hiç sevmedim. Ben kaybetmeyi sana karşı seviyordum çünkü, sana dair değil.

Büyüdüm, yabancı. Keşke sen de büyüdüğümü görebilseydin.

Küçük kız çocuğu, diye dalga geçtiğin Karya'nın nasıl savaştığını görmeni çok isterdim. Bana gururla bakmanı, ellerimden tutup beni o savaş

meydanından koşa koşa çıkarmanı çok isterdim. Olmadı. Sen bana gururla bakmadın, ellerimden tutmadın, ben de o savaş meydanından çıkamadım zaten. Yenildim... Yenildim ama yemin ederim ki savaştım, Karan. Her şeyimi kaybedeceğimi bile bile savaştım. O adama boyun eğmedim. O odada bir an olsun ona istediğini vermedim. Ben senin küçüğündüm, ona karşı küçülmedim. Çok korktum, yine de sinmedim. Benden istediğini alamadı. Canımı çok yaktı ama tenimin akıbetini onun ellerine bırakmadım.

O odadan kurtulduktan sonra her ne olduysa kendimi burada buldum. Sensizdim, kimsesizdim. İlk hafta hep kapıya baktım öylece. O adam geri gelecek ve beni götürecek diye kapıdan başka hiçbir yere çeviremedim gözlerimi. Doğruyu söylemek gerekirse; içimdeki yarım umut, bir gün senin çıkagelmeni ve beni alıp o gittiğin yer her neresiyse oraya götürmeni bekledi ama sonra anladım bunun mümkün olmadığını. Çünkü ölüler ve yaşayanlar beraber olamazdı. Sen ölüydün, bense yaşayamayan.

Bugün de bitti, sevgilim. Kırlangıç olan bendim ama sen gelmedin. Olsun..."

Göğsümün altında atan kalbim üç defa bağırdı, üzerine gözyaşım damladı. Parmak uçlarım tenimi iğnelercesine bedenimde dolanırken rotasını bulmuş bir şekilde sol yanıma gitti. Etimin altında sudan çıkmış bir balık gibi çırpınan yüreğime vurmak ve *dur artık*, diye bağırmak istedim. O durmadı, ben de bağıramadım. Bir elim göğsümün üzerinde kalmaya devam ederken diğer elimle kucağımda açık duran defterin kapağını kapattım. Yatağımın sağında bulunan komodinin çekmecesine koydum. Yattığım yatakta öylece tavana baktım, ardından duvarları seyrettim. Onları da ezberlemiştim. Pencerelerin kaç tahtası olduğunu dahi biliyordum artık. Bu odada ezberleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı ama Karan'ın topraklarında bir ayak izim bile yoktu. Onu keşfetmeye vaktim kalmamıştı.

Başımı yastığımda sağa doğru yatırdım, pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. Gün boyu ya bu yatakta yatıp gökyüzünü seyrediyor, özgürlüğüme kavuşmak için gün sayıyordum ya da penceremin önünde suladığım kasımpatılarını seviyordum. Konuşmak gelmiyordu içimden. Susuyordum. Doktorlar neden sustuğumu soruyor, herkes konuşmam için beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben susuyordum. Çünkü susmak ruhuma iyi geliyordu. Bu dünyaya daha fazla anlatabileceğim bir şey kalmamış gibi hissediyordum. Dahası... Kırgındım tüm yaşadıklarıma. Öyle çok kırılmış, öyle çok küsmüştüm ki hayata; onunla barışmak bile istemiyordum. Hikâyem bu kadardı, ben bu kadardım, hislerim bu kadardı. Sanki... Sanki

ben gömülmeyi bekleyen bir cenazeydim de yeryüzünde kaldığım her gün bedenimle birlikte ruhum da çürüyordu.

Gökyüzünde uçan kuşları izledim bir süre. Dakikalar sonra gözlerim pencereden yansıyan görüntümle buluşunca duraksadım. O an irislerim bir cam oldu, birbirlerine değdikleri an dağıldılar etrafa. Kimdi bu gördüğüm insan? Kimdi bu gözlerimde yaşayan aciz kız? Gözleri kızarık, dudakları kuru ve soyulmuş, teni yara ve çizik içinde, yüzü bir çukur gibi çökmüş... Hayli çirkindi. O kız ben değildim de başka biriydi âdeta. Bana kendimmiş gibi hissettiren tek bir şeyim vardı eskiden, o da artık benimle değildi. Saçlarım... Saçlarım neredeydi? Annemden bana *miras* kalan saçlarıma ne olmuştu? Yanık kokuyorlardı belki ama onlar benimdi, benim mirasımdı. Şimdi geçmişten yanıma yadigâr kalan hiçbir şeyim yoktu acımdan başka. Bitap hâldeydim, acınası gözüküyordum.

Çenem titremeye başladığında gözlerimi çektim pencereden. Odamın kapısı açılınca soluma doğru çevirdim başımı. Bir hemşire girdi içeri, bana doğru ilerledi yüzünde kocaman bir gülümseme eşliğinde.

"Karya!" diye adımla seslendi benden bir tepki alabilmek adına fakat ben tepkisiz kaldım, boş gözlerle etrafa bakmaya devam ettim. "Nasılsın bugün? İyi misin?"

Sustum, düşüncelerimde boğuldum bir kez daha. En çok da bu soru zoruma gidiyordu. Bunu bana ilk defa Karan gerçekten merak ederek sormuştu. Şimdi kimse onun gibi hissettirmiyordu. Onun kadar ilgili, onun kadar sevecen, onun kadar şefkatli... Kimse onun kadar merak etmiyordu iyi olup olmadığımı. Bu soru, o sorunca bir başkaydı. O sorduğunda tüm hayatımı anlatasım geliyordu. Nasıl olduğumu, doğumumdan başlayarak bugünüme kadar detaylarıyla söylemek istiyordum. Ama başkalarına cevap veresim gelmiyordu. Hiçbirinde gözlerim dolmuyordu düşünüldüğüm için. İyi olup olmamamın bir önemi kalmamıştı. Ben yorulmuştum ve bu yorgunluğum tüm bedenime sirayet etmişti.

"İlaç saatin geldi, aldın mı ilaçlarını?" diye sordu hemşire. Gözlerim tavandayken yutkundum, başımı iki yana sallamakla yetindim fakat bu tepki dahi tepkisizliğime bedeldi. Belki bir santim oynamıştı yüzüm, belki de ben oynadığını sanmıştım, emin değilim. "Pekâlâ. İlaçlarımızı alalım o hâlde. Yoksa iyileşemeyiz, değil mi?" diye bir çocukla konuşur gibi konuşmaya devam etti hemşire. Oysa ben büyümüştüm. Bir çocuğun hiç büyümemesi gereken bir şekilde büyümüş ve tüm çocuklara küsmüştüm. "Bugün seni daha iyi gördüm, Karya. Sanki daha iyi hissediyorsun gibi, ha?"

Bir yandan benimle konuşmaya çalışırken bir yandan da az önce elinde olan, odaya girince yatağın ucundaki sehpaya koyduğu ilaç kutusundan çıkardığı ilaçları hazırlıyordu. Yanında su vardı. Bir şey diyemedim. Gözle-

rımın önü puslu dolarken boyum kadar uzaklıkta, ayak uçlarımda hazırlanan ilaçlara baktım öylece. Çok geçmedi, hemşire avucunda birkaç ilaçla yanı başıma geldi. Beni sırtımdan tutarak doğrulttu ve tüm ilaçları teker teker içirdi bana. Ardından da diğer elinde duran bardaktaki suyu içmeme yardım etti. Yapması gereken her şey bittiğinde beni yeniden yatağıma yatırdı, elindeki bardağı da ilaç kutusunun yanına bıraktı. Tekrar bana döndü, ben ona bakmasam da o gözlerime bakmaya devam etti.

"Bahçeye çıkmak ister misin, Karya? Temiz hava alalım, güneş tenimizi ısıtsın. Güne güzel başlayalım, ne dersin?"

"Bugün de bitti," diye mırıldandım kuru dudaklarımı çok ayırmadan, gerçeğimin kendime kalmasını ister gibi.

Hemşire gözlerini pencereden dışarıya çevirdi, gülümsedi.

"Gökyüzü hâlâ aydınlık, Karya. Gün bitmedi, yeni başlıyor," dedi bir öğretmen, öğrencisine daha önce öğrettiği bir şeyi başka bir gün tekrar ediyormuş edasıyla. Öyleydi belki de. Bu konuşmayı kaç defa yapmıştık, bana kaç defa günün yeni başladığını söylemişti, bilmiyordum. "Gel, hazırlanıp bahçeye çıkalım. Hava çok güzel, güneş açmış, sıcacık her yer. Kedileri de severiz istersen."

"Bugün de bitti."

Ben bir gün daha yakınım Karan'a.

"Bitmedi, Karya. Gün yeni başlıyor, akşam olmadı daha."

Fısıldadım: "Bugün de bitti."

Yabancı... Her an kendime bir günün daha bittiğini söylüyorum ki sana daha yakın hissedebileyim. Sana kavuşmak için tuttuğum süre kısalsın. Bu bir oyunsa eğer, ben en büyük mızıkçıyım. Fazladan çentik atıyorum o tabloya. Bir gün geçiyor, ben yirmi dört çentikle ayrılıyorum oyun alanından. Çantama sakladıklarımı, sana koşuyorum suçumdan kaçar gibi.

Beni duyuyor musun? Ben bir gün daha yakınım ölüme.

"Kasımpatılarına su vermek ister misin?" diye sordu bu defa hemşire. Yatağının ucundan dolanıp sağ tarafa geçti, görüş hizama girdi. Pencerenin önüne ilerleyerek saksıdaki kasımpatılara dokundu, yapraklarını okşayıp sevdi. Topraklarına dokundu. "Bak, kurumuş toprakları sanki."

"Kasımpatılar bana küstü. Buglin de bitti."

Hemşire dudaklarında sahici bir tebessümle yanıma kadar geldi ve elini yüzüme atıp okşadı. Ardından beni yataktan kalkmaya teşvik edici birkaç mırıltı eşliğinde kollarımdan tutup yattığım yerden bedenimi doğrulttu. Koluma girdi, ayaklarıma terliklerimi geçirdi ve ayaklanmamı sağladı. Bir eli koluma girmişken diğer eliyle de elimi tutuyordu.

"Kasımpatılar sana küsmedi, sadece birazcık su ve sevgi istiyorlar," diye mırıldandı, beni kasımpatılara doğru götürdü. "Onlardan sevgini esirgemeyeceksin, öyle değil mi?"

"Ben en çok kasımpatıları severim," dedim ellerim titreyerek yapraklarına doğru uzanırken. "Pembe kasımpatıları..."

Bir elim hemşirenin avucunun içindeyken diğer elimle saksının yanında duran suluğu kavradım. Zorlukla kaldırıp kasımpatıların toprağını sulamaya başladım. Fakat bunu yapmak bile beni öyle yordu ki o an tüm gücümü yitirdiğimi anladım. Çok güçsüzleşmiştim. Bana ne olmuştu, bilmiyordum ama başıma her ne geldiyse, o günden sonra eriyip yok olmuştum sanki. Eğer yaşamaya devam edeceksem kendimi toparlamak zorundaydım ama nasıl toparlardım, bilmiyordum. Tıpkı bu kasımpatılara verildiği gibi benim de toprağıma su verilmesi gerekiyordu. Biraz suya, biraz nefese, biraz güneşe ihtiyacım vardı...

Oysa benim gökyüzüm siyaha boyanmıştı.

"Yeterli," dedi hemşire ve suluğun ucuna dokunup yukarı doğru kaldırarak daha fazla su dökmemi engelledi. Gözlerim ona kayınca bana bakıp gülümsedi ve gözlerini bir defa kapatıp açtı. "Çok fazla su verirsek de bir anlamı kalmaz, değil mi? İnsan gibidir çiçekler. Eğer taşıyamayacağı yükü yüklersen omuzlarına, dizlerinin üstüne çöker, ölürler."

Söylediği söz karşısında birkaç saniye boyunca pembe kasımpatılara bakmıştım. Karan'ın da omuzlarında taşıyamayacağı kadar yük mü vardı? Dizlerinin üstüne çökmüştü de görememiş miydim? Keşke... Keşke yükünün fazlasını bana verseydi. Ben küçüktüm belki ama onun aksine omuzlarım da, kalbim de sağlamdı. Taşırdım. Onun taşıyamadığı her ne varsa ben taşır, onu yaşatırdım.

Hemşire sırtımı sıvazladı ve elim avucundayken, "Haydi, gel," deyip beni yatağımın ucuna oturttu. Komodinimin üzerinde duran turuncu bandanamı avuçlarına aldı ve tekrar yanıma geldi. Ben otururken o önümde ayakta durup bandanayı üçgen yaparak başıma örttü. Ensemde bağlayıp iki düğüm attı. Bandanamın özellikle turuncu olmasını istemiştim saçlarımın renginde olması için. Karan'ın gitmeden önceki gece söylediği o söz hep kulaklarımdaydı çünkü. Saçlarımı sevmiş ve nefesi kulağıma değerken bana, *"Sana en çok turuncu yakışıyor, gülümsediğinde bile gülüşün saçlarına kadar taşıyor. Sonra sen tepeden tırnağa parlıyorsun,"* demişti. Demiş ve gitmişti...

Gözlerim dalarken hemşire elimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bedenime destek vererek yürümeye başladı odanın çıkışına doğru. "Biraz hava alalım, Karya. Olur mu? Bahçedeki kediler en çok seni özlemiş olmalı, günlerdir çok huysuzlar. Hele bir tanesi var... Senin bankının etrafında dolanıp duruyor hep."

Özlemiş mi beni?

Koridorda bahçeye doğru ilerlerken bir anlığına dudaklarım kenara kıvrılacak gibi oldu sevinç ve umutla. En azından hâlâ biri beni seviyordu. Arıyordu. Belki nerede olduğumu, neden gelmediğimi, başıma neler geldiğini merak etmişti. Belki de beni çok sevmiş, hiç gitmememi istemişti. Dudaklarım hâlâ ne yapacağını bilemez şekilde gülümsemekle gülümsememek arasında gidip gelirken, gözlerimde bir parıltı kendini belli etmekle etmemek arasında kararsız kalırken zihnimde beliren bir kara büyü dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yere eğdi ve yeniden o hüzün çukuruna girmemi sağladı. Olmuyordu. O düştüğüm çukurdan tırmanmaya parmaklarımın gücü yetmiyordu.

Bahçeye çıktığımız an geniş, belki de boyumun iki üç katı olan ve iki yana açılan ahşap hastane kapısının önünde durdum. Güneş yüzüme doğdu, gözlerimin içine girip beni sardı, tenim kavruldu. Ağaç yapraklarının hışırtısı kulaklarımı doldurdu. Caddedeki sesler bahçeye kadar ulaştı, kediler miyavladı, insanlar konuştu, bazıları sustu.

Bir adım daha attım bahçeye doğru. Gözlerimi kapattım. Bir rüzgâr geldi, tenimin etrafında esti. Beni çepeçevre sardı. Ama saçlarım... Saçlarım savrulmadı. Ne tutsak ne özgür, saçlarım savrulmadı.

Dilediğince yaşa, özgürce savur saçlarını rüzgârda.

Yapamadım.

Gözlerimi açtığımda her zamanki bankımda oturuyordum. Hastane kapısının önünden buraya yavaş adımlarla, gücümü tüketmeden ve her adımımın kıymetini bilerek dakikalar içinde gelmiştim. Bu hastaneye geldiğimden beri yanımdan ayrılmayan o kediyi seviyordum. Adını *Yaşlı* koymuştum. Kocaman bir gövdesi vardı, bir hayli uzundu ve her daim çok yorgundu. Yaşlı biri gibiydi. Ne zaman bahçeye çıksam yavaş adımlarıyla yanıma gelir, bana sormadan kucağıma çıkar ve dizlerime kıvrılıp yatardı. Hiç ses çıkarmadan dakikalar boyu öylece kalırdı. Yine yatıyordu, gözleri kapalıydı. Parmak uçlarımı canını acıtmadan tüylerinin üzerinde gezdiriyordum sakince. Gözlerim bir onun üzerinde bir de etrafta dolaşıyordu.

Dört ay... Dört aydır güneş doğmuyordu benim göğüme. Isınmıyordu tenim, aydınlanmıyordu gecem. O kâbustan bir türlü uyanamıyordum. Terli, soğuk, karanlık bir yataktaydım; kalkamıyordum. Ay ışığı vuruyordu çehreme; aydınlanamıyordum. Bir kafesteydim. Kilitliydim. Anahtarım uykulu bir göz kapağının içindeydi.

O büyülü isim... O derin yara... O sırrın ta kendisi.

Nerede? Sarmıyor kocaman kollarıyla kalbimi. Nerede?

Bir kesik... Kanın.

Kulaklarımda bir şarkı... Gizli.

Deniz kenarı, dalga sesleri, bulutlu gökyüzü, kayalıklar... Ben varım. Şarkı var. Biz varız. O yok. Karan... Yok.

Aniden, bir rüyadan uyanır gibi araladım göz kapaklarımı ve bir çukura düşmekten kurtulmuşçasına doğrulttum omuzlarımı. İrislerimin etrafı beyazlandı, karanlıktan aydınlığa geçmişim gibi çözemedim bir süre etrafı. Hiçbir yeri algılayamazken yaz ayında değilmişiz gibi bir sonbahar rüzgârı esti birden. O rüzgâr bana bir koku getirdi. O koku... Burnuma girdi, tenime kazındı, kirpiklerimin etrafını sardı, her zerreme yayıldı. Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve o nefesle beraber o koku da içime doldu. O an tüm sesler sustu. Rüzgâr sustu, ağaçlar sustu, insanlar sustu, hayat sustu. Bir tek... O nefesi içime çekerken duyduğum yutkunuşum yankılandı kulaklarımda. Gözlerim büyüdü.

"Karan..." diye fısıldadım özlemle.

Gökyüzüne baktım. "Kokun bana geldi."

Ellerim kucağımdaki kediden göğüs kafesimin üzerine çıktığında ikisini de üst üste göğsümün tam ortasına koydum. Kemiklerim avucuma değdi, kalbimin atışını hissettim. Başımı önüme doğru eğip nefeslendiğim an zihnimde adım sesleri can bulmaya başladı. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Bir noktada durdu. Gözlerimi aralayıp başımı kaldırdığımda solumda, birkaç adım ötemde bir insanın varlığıyla bakıştığımdan haberdardım ama oraya bakmaya korkuyordum. Başımı hafifçe sağa doğru çevirdim, gözlerimi tekrar kapatıp dudaklarımı dişledim. Isırdım, canımı yaktım. Yetmeyince göz kapaklarımı araladım ve hâlâ kalbimin üzerindeyken ellerim, soluma doğru döndüm usulca.

Okyanusu dalgalandı karşımda, güneş dalgalarına vurdu. O yeşil ve sarımtırak gözleri, bir deniz gibi birbirine karıştı. Bana baktı. Gözlerimi kapatıp ellerimi göz kapaklarımın önüne siper ettim bakmamak için. Saniyeler sonra ellerimi indirip göz kapaklarımı araladığımda yine oradaydı, gitmemişti. Başımı iki yana salladım. Tek omzumu kaldırıp başımı yana doğru eğdim ve kulağımı omzuma sürttüm. Reddettim. Ne kadar reddedebilirsem o kadar reddettim ama her gözlerimi açışımda Karan oradaydı, tam karşımdaydı, gitmiyordu. Bana bakıyor, titreyen göz bebekleriyle yüzümü seyrediyordu.

Yine hayali gelmişti. Tam *iyileşiyorum, bu hastaneden kurtulacağım,* derken yine en başa dönmüştüm. Dışarı dökemesem de içimden defalarca kez *hayır,* diye mırıldandım. Çenem titredi, dudaklarım titredi, tüm bedenim titredi bir depremde yıkılır gibi. Tenimin altındaki damarda akan kanımın hızını ve tenimin duvarlarına çarpışını hissettim. Vücuduma değen havanın etimi nasıl baskıladığını dahi hissettim. Ellerimi yumruk yaptım, kendime

hâkim olmaya çalışırım ve gözlerimi son defa kapatıp açtım. Gitmemeliydi. Bana doğru adımlamaya başladı, her adımını büyük bir hayretle takip ettim. O bana geldikçe ben gitmek istedim. Kucağımda yatan kedi irkilmişlandı, kalkıp kaçtı.

Elimi bankın demirlerine attım, sıkıca tutundum. Karan'ın hayali bana yaklaşırken arkama döndüm yardım dilenir gibi. Hemşireye baktım. Her zaman burada olur, arkamda beni beklerdi ama şimdi yoktu. Sağıma döndüm, soluma döndüm, etrafa bakıp yanıma gelmesi için birini aradım ama kimse yoktu. Onun hayaliyle bir başıma kalmıştım. O duran zaman akmaya başladı ve ben bankta bana yaklaşmaması için çırpınıp, "Hayır, hayır, hayır," diye sayıklarken Karan'ın sesi dünyama girdi. "Karya" dedi, ben durmadım, devam ettim.

Bana ulaşmaya çalışıyor gibi seslenirken bir anda iki elimi de avuçlarına aldı. Teni tenime değdiği an çırpınışlarım da sayıklamalarım da durdu. Bir durdum. O durdu. Ben bankta oturmuş, gözlerine bakarken o hemen sol çaprazımda ayaktaydı, iki elimi de tutuyordu. Yutkundum. Gerçek gibiydi... Gerçeğe çok benziyordu.

Tenime değen ellerinde yaşam vardı. Gözüme akan bakışlarında can vardı. Adımın döküldüğü dudaklarında başımı döndüren o renk hâlâ vardı.

"Karya..." dedi yine, yeniden, tekrar. "Korkma benden, lütfen."

Çenem titrerken aşağıdan yukarıya, gökyüzüne bakar gibi baktım ona. "Senden değil, aklımı kaçırmaktan korkuyorum, Karan..." dedim, bir damla gözyaşı döküldü sağ gözümden. "Seni görmemi yasakladılar bana," diye mırıldandım bir sırrı açığa çıkarır gibi. Etrafa bakındım, kimsenin duymaması için harflerimi küçülttüm. "Seni görmem, bu hastaneden hiç çıkamamam demek. Git, lütfen," deyip avucundaki elimi çektim ve omzuna dokundum, ittirdim yavaşça. "G-Git, Karan. Görmesin biri. Seninle konuştuğumu görürlerse çıkamam buradan. Yalvarırım. B-Biliyorsun, hastaneleri sevmem ben. Y-Yapma bunu bana."

Omzuna vurduğum elimi tuttu yeniden. Bir çocuk gibi, her zaman olduğumuz gibi... Yanıma yanaştı ve sol tarafıma, bankın ucuna oturdu.

"Seninle bir oyun oynayalım mı yine?" diye sordu. Bakışlarını eğmiş, beni ikna etmek ister gibi konuşmuştu. "Eskisi gibi..." Gözlerimin önüne parkta yıldızları topladığımız o gece geldi. Gücüme gittiği için gözlerim dolarken çaresizce başımı salladım, ellerim hâlâ ellerindeydi. "Eğer bankta dümdüz oturur, ileriye bakarsan kimse benimle konuştuğunu düşünmez. Ben de öyle yapacağım, Karya. Bak, senden uzakta, bankın diğer ucunda oturacağım. Önüme bakacağım, söz veriyorum, sana hiç bakmayacağım. Korkma, tamam mı? Ben burada değilmişim gibi konuş benimle, kimse duymasın."

Başımı salladım hızla, ellerimi avuçlarından çektim ve önüme döndüm. O da dediğini yaptı ve bankın diğer ucuna kaydı. İkimiz de önümüze döndük. Başımı bir suçluymuşçasına önüme eğdim, ellerimi kucağımda birleştirdim. Parmaklarımla oynadım.

"Konuşmuyorsun..." dedi dakikalar öylece akarken. Sanki gerçekten gökyüzünde bir yerden beni izliyormuş da her şeyden haberdarmış gibiydi. "Neden konuşmuyorsun, Karya?"

"Senden başka kimse inanmaz ki bana," dedim gururum incinirken. "Sen de gittin, bana inanacak kimsem kalmadı."

"Gerçekleri söylemek için illa birilerinin bize inanması mı gerekir, Karya?" diye sordu. Başım ileriye dönükken gözlerimi yana doğru çevirdim tavrını görebilmek adına. Dümdüz oturmuş, parmaklarını birbirine kenetlemiş, öylece birkaç metre uzağımızdaki bahçe duvarına bakıyordu. Ben de öyle yaptım. "Sen dürüst, korkusuz, cesur bir kızdın. Eğer bir şeye inanıyorsan sonuna kadar onu savunman gerekmez mi? Bağıra çağıra herkese anlatman, onlar inanmasa da savaşman gerekmez mi? Niye pes ettin, Karya? Niye vazgeçtin savaşmaktan?" Bilemez gibi dudaklarımı büktüm, haklıydı. Babam gibi konuşuyordu, o da hep böyle konuşurdu. "Niye sana inanmayacaklar diye sen kendine inanmaktan yüz çevirdin?"

"Tüm inancımı aldın benden," dedim çaresizce. Hınçla tırnak etlerimi soyuyordum. "Hepsini sana harcadım, Karan. Ben bir sana inandım."

"Çok kızgın mısın bana? Çok acıyor mu canın? Beni hatırlamak üzüyor mu seni?"

Sorusundan kaçar gibi dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım. Konuşsam sesim boğuklaşacak ve ben hıçkırarak ağlamaya başlayacaktım. Başımı omzuma doğru yatırdım kırgınlıkla. Cevap veremedim. Onu üzmek istemedim söyleyeceklerimle. Yumuşatmak istedim tüm kelimelerimi. Hafifçe ona çevirdim başımı kuralı bozarak. O da bana çevirdi başını, gözlerimiz birbirine sarıldı. O beni anladı, o sarılıştan kalp kırıklığımı anladı. Hayal de olsa iliklerine kadar hissetti. Onun gözlerinde, bir insanın bir enkaz gibi nasıl yerle bir olabileceğini gördüm.

"Kızıyorum sana ama kıyamıyorum da... Anlıyorum seni," dedim ses tonum gitgide yumuşarken. "Çok hastaymışsın, belki de beni üzmemek için gittin. Neyi taşıyamadın, bilmiyorum ama keşke bana söyleseydin, Karan. Ben seninle ezilirdim o yükün altında." Gözlerimi gözlerinden ayırarak başımı geriye doğru yatırdım ve gökyüzünü seyrettim. Kuşlar uçtu, ağaç dalları birbirine çarptı. "Canım..." dedim, sesim dudaklarımın arasına sıkıştı, sustum. "Canım çok yandı," diye mırıldandım bir aşamadan söz eder gibi. Başımı eğip tekrar ona baktım. "Seni hatırlamak üzmüyor beni ama hayalinle yaşayamıyorum, Karan. Hayalin bir hayalet gibi peşime takıldı, ben nereye gidersem oraya geliyor. Böyle devam edemiyorum."

"Etmelisin, Karya," dedi harfleri baskılayarak. "Bir gün, tamamen yok olacağım belki. Buradan çıktığında beni hiç görmeyeceksin," deyip birkaç saniye duraksadı, gözleri uzaklara daldı, düşüncelerinin arasında can çekiştiğini gördüm. "İyileşeceksin. Aklından da, kalbinden de silinip, toz olup gideceğim. Sen hayata karışacaksın, gülüşlerin dünyaya karışacak, umutların çoğalacak, hayallerin çoğalacak. Yaşamak zorundasın, Karya." Gözlerime uzun uzun baktı usulca, sanki irisleriyle yanağımı okşadı. "Ben olsam da olmasam da... Hayatta kalmalısın, yaşamalısın."

"Yaşamalıyım," diye tekrar ettim onun söylediklerini ve ekledim hatıralarımın arasında kaybolurken: "...süveydamı bulana dek." Bir önemi yokmuşçasına, ezberden bir cümle gibi dökülmüştü ağzımdan.

"Ben sözlerimi tutamadım," dedi utançla. Dudaklarını ıslatıp derin bir nefes çekti içine. "Sen söz ver bana. Ayağa kalkacaksın. Önce başına gelenleri anlatacaksın, sonra da bu hastaneden çıkacaksın. Kendine yeni bir yaşam kuracaksın. Yeni bir yer, yeni bir ev, yeni yabancılar... Beş kırk beş vapuruna tekrar binecek, tekrar özgürce savuracaksın saçlarını rüzgârda. Ne kadar hayalin varsa hepsini bir bir gerçekleştireceksin, tamam mı?"

"Sen..." diye mırıldandım sorarcasına. Fakat sesimde arsız bir çocuğun heyecanı vardı. Sonra o heyecanı, utancım perdeledi. "Sen neresinde olacaksın hayallerimin?"

Kısa bir süreliğine duraksadı, o da düşündü uzunca. İki yana salladı başını bilemezcesine. Uzanıp elimi tuttu, elleri titriyordu. Gözleri göğsümün üzerindeyken elimi de göğsüme, sol tarafıma koydu. "Beni burada yaşat," dedi sessizce. "Ölümümün yasını tutma, matemini tüm ömrüne yayma, Karya. Yaşat beni. Acımı, kederimi, mezarımı bir kenara bırak ve benim için gül." Cümlelerinin aksine konuşuyordu gözleri. Gözlerine bakıyordum, içinde küçük bir çocuk bağırıyordu. Ve bana, *beni unutma, silme, beni kendine kat,* diye yalvarıyordu. "Senden bir tek bunu isteyebilirim. Çünkü sen gülünce güzel dünya, Karya Eşsiz. Dünyayı güzel bir yer yap benim için. Yabancın için..."

Yabancım.

Yüzüme çarpan gerçeklerle zoraki bir şekilde gülümsedim. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, hayata devam etmem gerektiğini yüzüme acı bir şekilde çarpmıştı.

"Biliyor musun, Karan?" dedim aniden ve başımı kaldırıp ona baktım. "Onun *'beni unutmalısın'* çerçevesinde dönüp duran konuşmalarındansa eskiden yaptığımız gibi dertleşelim istedim. Balkonlarımızda değildik belki, kahve yoktu elimizde ve yağmur yağmıyordu ama oradaymışız gibi hissettim. Ona dolu dolu, heyecanla bir şeyler anlatmak istedi canım. "Başka bir yabancı var. Sen yokken bana iyilikler yapıyor. O adam..." dediğim an

sesim titredi. Başımı yana doğru yatırdım o günü anımsar gibi. "O adam beni buradan götürürken babamdan bana kalan radyonun parçalarını gözlerimin önünde. Ama şimdi o radyo burada. Komodinimin üzerinde duruyor, sapasağlam. Bir yabancı tamir etmiş ve bana getirmiş, öyle dediler. Çok sevindim. Eğer onu tanıyor olsaydım kocaman sarılır, teşekkür ederdim. Ama kıskanma, kimseye sana sarıldığım gibi sarılmadım ben."

Karan gülümsedi, gözleri yaşlandı ve hareleri parlarken gülüşünü genişletti.

"Aferin o yabancıya," dedi gururla. O yabancıyla gerçekten gurur duymuş olmalıydı. "Gözüm arkada kalmayacak desene." Gülümseyişi kırıldı, burkuldu, yanakları sarsıldı. "Eğer tanışırsan bir gün o yabancıyla, benim yerime de sarıl sıkı sıkı, olur mu? Öyle sıkı sarıl ki kemikleri birbirine değsin, Karya." Kaşlarını kaldırıp indirdi, alaya aldı beni yine. "Her yabancının böyle bir sarılmaya ihtiyacı vardır çünkü... Oradan biliyorum."

"Söz," dedim tıpkı geçmişte onun verdiği sözdeki gibi üstüne basa basa. "Çok sıkı sarılacağım."

"Güzel," deyip önüne döndü, bulutlanan gözlerini benden çekti.

"Karan," diye mırıldandım oluşan sessizliğin boşluğunu doldurarak. Hiç susmayalım, o buradayken ve yanımdayken geçen zamanın her bir saniyesi bizimle geçsin, bizim olsun istedim. "Sana bir şey sormak istiyorum ama eğer üzecekse bu seni, gittiğin yerde rahat ettirmeyecekse, sızlayacaksa vicdanın cevap verme, tamam mı?" Dudaklarımı içe doğru gömdüm. İçimde bir isyan büyüyordu fakat ben, o isyanın da, isyancının da başını koparıyordum. Karan'a karşı yükselen sesimi kısıyordum sırf canı yanmasın diye. "Tek bir şeyi çok merak ediyorum. Her şeye cevap bulabiliyorum içimde ama buna bulamıyorum."

"Sor, Karya'm," dedi, gözlerindeki okyanusun dalgalarında boğulan bir adamın feryatlarını işittim cümlesinde. Boğuluyordu sanki Karan.

Saniyeler akmaya başladı. Ben ne yapacağımı, bu soruyu nasıl soracağımı bilemez bir şekilde gökyüzüne baktım bir süre. Başımı eğdim, yere baktım. Sağıma döndüm, ağaçları seyrettim. Soluma döndüm, insanları izledim. Sesleri işittim, esen meltemi hissettim, derin nefesler alıp verdim. Zorlandım. Çok zorlandım. Ama en sonunda, o iç organlarımı eşeleyen kurdun oyununa bir son vermem gerektiğini kabullendim ve çaresizce, kimsesizmiş gibi titreyen dudaklarımı araladım. Nefesim bir tutsak gibi kaçtı dudaklarımın arasından.

"Bunu bana neden yaptın?" diye sordum. Cümlemin başındaki ses tonumun netliğiyle, cümlemin sonundaki ses tonumun kırgınlığı arasında dağlar kadar fark vardı. Sesim, depremden sonra çatlamış bir toprak parçası gibi parçalara ayrılmıştı. "Neden beni bırakıp gittin? Çok mu geldim baya-

rına? Bir fazlalık mıydım senin için? Katlanamadın mı varlığıma? Neden, Karan? O gece... Evinde kaldığım gece nefesin saçlarımı öperken, ertesi sabah yanımda senden izler varken beni arkanda bırakıp nasıl gidebildin?" Parmaklarımı bacaklarıma indirdim ve etimi kavradım, avuçlarımla beraber parmak uçlarımı da bacaklarıma bastırdım. Kendime tutundum. "İki şişe sütle çocuk avutur gibi beni avuttun. İki şişe süt, yokluğunun izini siler mi sandın?"

Ona, *tek bir sorum var,* demiştim ama konuşmaya başladıkça aslında ne kadar çok sorumun olduğunu fark etmiştim. Daha da sıralayabilirdim. Ben konuştukça o karşımda ezildi, göz kapakları bir günahından kaçıp cennete sığınır gibi korudu gözlerini.

"Ben..." dedi, sustu. Önüne dönüp sırtını banka yasladı, oyunun kurallarına uydu. İşine gelen böylesiydi belki de, gözlerimden kaçmak onun için en kolayıydı. "Senin geleceğinde benim bir yerim yoktu, Karya. Gitmekten başka çarem kalmamıştı. Kalamazdım. Seni gördükçe kalbime bir ağrı saplanırdı yoksa. Ben o ağrıyla yaşayamazdım." Başını öne eğdi. "Yaşayamadım da zaten, yaşatmadılar."

"Ben sana acı mı veriyordum, Karan?"

"Sen bana hayat veriyordun ama ben ölü bir adamdım."

"Eğer bu kadar farklıysak, dünyalarımız bile birbirinden bu kadar ayrıysa benim kalbimde nasıl bir tek senin adının hükmü geçebildi?"

"Çünkü ölüler, yaşayanlardan daha güçlüdür, Karya," deyip gözlerini gözlerime kilitledi. "Bir gün anlayacaksın."

"Bir gün seni bulacak mıyım?"

"Bilmiyorum, Karya," diye mırıldandı, başını iki yana salladı. "Buna sen karar vereceksin. Beni bulmak istediğinde senin için gökyüzünde parlayacağım her daim. Yönünü şaşırdığında önünü aydınlatacağım, yalnız kaldığında sana bakacağım oradan, çaresiz hissettiğinde sana yeni yollar çizeceğim kendi ellerimle. Varlığımda başaramadığım ne kadar şey varsa yokluğumda başaracağım, sırf sen yaşayabil diye. Kendine bir masal yaz ve o masala inan, Karya. İnanırsan olur, inanırsan yaşarsın." Yüzünü yüzüme döndü, yışneçürüğü dudaklarında bir an tüm hisler can buldu. Yanaklarına doğru kıvrılır sandım dudakları, aldattı beni, kaldı öyle hiç kıpırdamadan. "Bana gelince... Belki... Belki, Karya... Bir gece uyuruz ve bir sihir olur."

Bir masal yazdım, o masalı sana adadım, o masala inandım.

Gerçek olsun. Gerçek olsun. Gerçek olsun.

"Üzülme, Karya. Belki başka bir ihtimalde mutluyuzdur. Ben ellerini tutuyorumdur, dizlerine yatıp gökyüzünü izliyorumdur. Sen saçlarımla oynarken saçlarımda bahar yaşanıyordur. Oyunlar oynuyoruzdur belki, ço-

çuklar gibi seviyoruzdur birbirimizi." Yüzümü seyretti bir göğe bakar gibi hayranlıkla. "Ben yüzündeki şehirleri sayıyorumdur. Zira senin yüzünde bir dünya var. İnsanlar, kuşlar, çiçekler var. Senin yüzünde yaşam var, şiir var." Adımı sayıklayarak derin bir nefes verdi. "Karya... Sen benim ait olamadığım bir medeniyetsin. Ben topraklarından sürülmüş bir tutsağım ama hep senin kollarını ararım." Eli bankın üzerinde bana doğru uzanmaya başladı. Elini takip ettim, bankın ortasında parmak ucumu parmak ucuna doladım. "Üzülme. Ben seni her ihtimalinle seveceğim, her ihtimalde seveceğim. Ben yalnız seni değil, ihtimalini bile seveceğim."

Yaşlarım süzüldü yanaklarımdan. "Hayatım boyunca seni özleyeceğim, yabancı." diye sayıkladım usulca. Parmak ucu, parmak ucuma değerken hiç bırakmasın istedim tenimi. Hayal dahi olsa, onun hayali dünyadaki her şeyden daha gerçekti. "Bana şiirler okumanı bekleyeceğim hep."

"Uzaklarda da olsam sana şiirler okuyacağım hep."

"Ben senin kadar şiir bilmiyorum, Karan."

"Olsun," dedi Karan. Yüzünde kırgın bir tebessüm vardı. "Benim sana bir aşk borcum var; varsın, senin de bana bir şiir borcun olsun."

"Olsun," dedim çenem titreye titreye.

"Söz ver bana, Karya," dedi Karan bana doğru yaklaşarak. O ani yaklaşımı kalp ritmimle oynamıştı. "Benim ölümümü değil, beni yaşatacaksın. Kalbinin perdelerini aralayacaksın, yüreğine güneş değecek. Kalbinin bir matem evine dönmesine izin vermeyeceksin, Karya. Tamam mı? Söz ver bana."

Başımı salladım çaresizlikle.

"Söz mü?" diye sordu ısrarcı bir tavırla, tenimi baskılayarak.

"Söz," dedim ağlaya ağlaya.

O güzel çehresinden geçen binbir duyguyu iliklerimde, kalbimin en derin köşesinde hissettim. Nefesi nefesime değdi, dünyamda bir afet yaşandı. Onun nefesi bana ilaçtı ama dünyamı zarara uğrattı. Gökyüzüm kararadı, kuşlarım sustu, sularım durulduu, bitkilerim soldu, bir kasırga beni dünyanın bir ucuna savurdu. Onun nefesi ruhumu bedenimden ayırdı, bana benliğimi unuttırdu. Aklımı başımdan aldı. Onun sesi bir şarkı oldu ve ben o şarkıyı hafızamdan silip atamadım.

Karan yüzüme baktı, baktı, baktı... Saniyeler akarken yüzümde gördüğünü söylediği şiirlerden biri olsa gerek ki bir şiir okumaya başladı.

"Ben
senden önce ölmek isterim."

Bir dilek tuttun, gerçek oldu. Öldün, sevgilim.

"Gidenin arkasından gelen
gideni bulacak mı zannediyorsun?
Ben zannetmiyorum bunu.
İyisi mi, beni yaktırırsın,
odanda ocağın üstüne korsun
içinde bir kavanozun.
Kavanoz camdan olsun,
şeffaf, beyaz camdan olsun
ki içinde beni görebilesin..."

Karan, odamda bir kavanozun içinde külleri dökülen bir kelebekti. Onu ömrüm boyunca seyrettim. Adım adım, her yanışında ben de yandım, küle evrildim.

"Fedakârlığımı anlıyorsun
vazgeçtim toprak olmaktan,
vazgeçtim çiçek olmaktan
senin yanında kalabilmek için.
Ve toz oluyorum
yaşıyorum yanında senin."

Ses tonu sakin, sonbaharın hüznü gibi dingindi. İçli nefesleriyle, titreyen göğsüyle, hayali bana şiir okur gibi değil de gerçeği benimle konuşur gibi dökülüyordu cümleler dudaklarından.

Gözlerinde cenneti görüyordum, gittiği yeri. Işıl ışıldı, parıldıyordu. Göz pınarlarında biriken damlalar benim içime akıyor, kâğıttan kalbimi ıslatıyordu. Parmak ucuyla parmak ucumu okşuyor; beni bir kuşu, bir kediyi, bir insanı, bir canlıyı sever gibi seviyordu. Ben sevgi ne demek, Karan'la öğrenmiştim. Onunla bilmiştim.

"Sonra, sen de ölünce
kavanozuma gelirsin."

Geleceğim, yabancım. O kavanozda seninle yaşayıp seninle öleceğim. Seninle yanıp seninle doğacağım.

Gülümsedim utançla aylar sonra. O bana şiir okurken ben, o hiç gitmemiş, hiç ölmemiş gibi çocuksu bir heyecanla onu dinledim.

"Ve orada beraber yaşarız
külümün içinde külün
ta ki bir savruk gelin
yahut vefasız bir torun
bizi oradan atana kadar...
Ama biz,
o zamana kadar
o kadar

karışacağız
ki birbirimize,
ayrıldığımız yolculukta bile *zerrelerimiz*
yan yana düşecek.
Toprağa beraber dalacağız.
Ve bir gün yabani bir çiçek,
bu toprak parçasından nemlenip filizlenirse
sapında muhakkak
iki çiçek açacak biri sen biri de ben."

Toprağına kül dökülen, yaprakları solgun, gövdesi eğik, orta yerinden kırılmış iki çiçektik biz.

Karşı ve Karın.

Yere çakılan, gökyüzüne sıkışan, kara kışa dayanamayan.

Karan şiiri okurken içimde yeniden yeşeren o çiçeği hissettim. Kalbim çorak bir toprakken belki ama bir çiçek, göğsümü yara yara duvarlardan taşarcasına filiz verdi. Dudaklarımdaki tebessüm o filize güneş oldu, onu ısıttı. Gözlerimden akan yaşlar o filize yağmur oldu, can suyunu verdi. Karan'ın tenimde dolaşan meltemi o filize sevgi oldu, onu büyüttü. Ben yeniden çiçek açmak, bahara koşmak istedim. Karan'ın hatırasını yaşatmak, onun gülemediği her an için dünyaya bir gülücük kazımak istedim. Parmak uçlarımız birbirine değerken tüm parmaklarımı onun avucuna bıraktım, sıcaklığını hissettim.

Bu şiiri biliyordum. Nazım Hikmet'in *Ben Senden Önce Ölmek İsterim* şiiriydi. Babam ve annem birbirlerine okurdu eskiden, öyle ki ikisinin dileği de gerçek olmuştu. Birbirlerinin ölümünü görmemişlerdi.

Okuduğu şiirin devamını ben getirdim gözlerimde biriken yaşlarla.

"Ben
daha ölümü düşünmüyorum.
Ben daha bir çocuk doğuracağım.
Hayat taşıyor içimden.
Kaynıyor kanım.
Yaşayacağım, ama çok, pek çok," diye mırıldanıp hareleri bir mıh gibi yüreğime saplanırken son cümleyi söylemek için titreyen dudaklarıma güç verdim. Hayali karşımdaydı, o bir ölüydü. Başını omzuma yatırdım, kabul edemezcesine iki yana salladım. **"Ama sen de beraber."**

Ölüler ve yaşayanlar beraber olamaz ama ben, seninle her zaman beraber olacağım, yabancı.

Karan avucumda duran parmak uçlarımı ezmekten korkarcasına diğer eliyle kavradı. Bir elmayı taşır gibi taşıyarak dudaklarımın önüne götürdü.

Gözlerime baktı uzun uzun, usulca. Kirpiklerinin ardından bir istiridyedeki inci gibi parladı göz bebekleri. İrisleri öyle büyülüydü ki o büyüyü kırmak için görevlendirilmişti sanki kirpikleri. Sanki Karan, bir efsundan ibaretti. Tenimde teninin emareleri dolup taşarken nefesi avucuma bir fırtına gibi değdi, yaktı geçti. Islak ve geceleyin bile ışıldayan dudaklarını yaklaştırdı, göz kapaklarını yuvalarına oturtup beni cehennem ateşinde yakan bir öpücük bıraktı avuç içime. Öptü, öptü, öptü... Bir saniye olsun ayırmadı, tenim dudak aralarındaki çizgilerin yerini ezberledi.

Bir ölünün dudak izlerini hisseder miydi yaşayan? Ben hissediyordum.

Göz kapakları kapalıyken kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzüldü, elime düştü.

Karan gözlerini açtı, bana baktı kıyametim gibi. Gülümsedi ama o gülümserken yeryüzüm sallandı, kalbim bir duvarda bir tarafından kopmuş bir tablo gibi asılı kaldı. Ben ne olduğunu anlayamamışken o ayaklandı, hiçbir şey demeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Dakikalar boyu o bankta öylece kalakaldım. İnsanlar geldi, insanlar geçti, sesler değişti, hisler değişti, saatler değişti; ben kaldım. Çaresizce, umutsuzca, yaşamdan bihaber, bir hayale sarılırcasına, savunmasız ve korkakça...

Her şey, herkes gitti. Bir tek... O gözyaşı. O gözyaşı hep orada, avucumda kaldı.

"Karan..." diye fısıldadım düş kırıklığıyla.

Bir hayalin gözyaşları damlar mıydı hiç? Karan cennetten yeryüzüne düşürmüştü yaşını. En az kalbimdeki ağrı kadar gerçekti.

"Sen gittin, gözyaşın bende kaldı."

çekmişsin perdelerini
kalbin gözyaşı dolu bir cenaze evi
göğüs kafesine yaslanan
giremez içeri
bilirsin, her mezar tek kişiliktir
bir yara bir kez dikilir
ben
kirpiklerine güneş değmeyen
bir odanın köşesinde
masanın üzerine terk edilen
vazodaki kuruyan çiçeğim
evindeki ölü benim
korkuyorsun
korkma
hiçbir tabut alamaz cesedimi senden
göğüs kafesinden başka
ağlıyorsun
ağla
bugün benim için aksın yaşların
yapraklarım dökülecek birazdan
yatağına
yüzüm düşeli çok oldu
görmedin
olsun
insanın dalgın olması ne demek bilirim
sen de istemezdin
toprağından koparıp vazoya koyduğun çiçek
ölsün
üzülme
yabancı değil gittiğim yer
nihayetinde
her çiçek kurumayacak mı bir gün
istemese de

karya aşkın – 24 temmuz 2021
akşamüstü, istanbul

"Sen bugünden yarına birazcık umut sakla.
Yarın farklıdır bugünden, adı değişir hiç
olmazsa."

Metin Altıok

BÖLÜM 6
KAPİA VE NYOHTA

Saklan. Bir göğüs kafesi yetmez seni saklamaya. Bir ok çıktı yaydan, kalbini istiyor hedef alan. Bir tabut bul kendine, gir içine.
Ok da, yay da bir zalimin elinde.
Saklan...

Deniz Kızı ve Balıkçı

Asırlar önce | Bir sahil kasabası

Dalgaların asi, öfkeli ve hırçın olduğu bir günde, bir balıkçı çok da sağlam olmayan teknesiyle yıllardır aradığı o kızı bulmak için okyanusa açılmıştı. Yirmili yaşlarının başındaydı ama çocukluğundan beri tek bir amacı vardı: *Deniz kızını bulmak*. Kasabalılar ona inanmasa da, aklından şüphe etse de o pes etmemiş, kimseye kulak asmamıştı. Her sabah güneş doğmadan önce teknesiyle açılır, güneş doğana dek deniz kızını arar dururdu. Yıllardır bulamamıştı onu ama inancı diriydi. Ömrünün son gününde de olsa; saçlarına ak düşmüş, teni kırışmış, gözlerine yaşlılığın hüznü çökmüş de olsa o deniz kızını bir gün görecekti. Bunun hayaliyle ve kalbinde yaşattığı o saf aşkla yanıp tutuşuyordu. Onun için bu mesele bir ölüm kalım savaşıydı. Ya o deniz kızını bulacak ya da bir gün bu uğurda ölecekti.

Teknesiyle ilerlerken diğer günlerin aksine bugün okyanus çok daha huzursuzdu. Dalgalar teknesine daha sert çarpıyor, rüzgâr üzerine daha sert esiyordu. Bir yandan da yağmur başlamıştı, bulutların gözyaşları üzerine bir küfür gibi yağıyordu öfkeyle. Gözlerinde hüzün, omuzlarında umutsuzluk ve içinde hissettiği, tüm bedenine yayılmış bir kırgınlık vardı. Gittikçe kıyıdan uzaklaşıyor, okyanusun acımasız boşluğuna yaklaşıyor, zifirî kara suların arasında kayboluyordu. Bugün ant içmişti. Gidebildiği kadar uzağa gidecek, sesini onun dünyasına duyuracaktı. Belki geri dönemeyecekti bir daha, belki hiç karaya çıkamayacaktı ama savaşacaktı. Teknesi hırçın dalgalarla sarsılarak yol alırken o harelerini, baktıkça boğulur gibi hissettiği suların arasında gezdirdi.

"Deniz kızı!" diye bağırdı, ellerini dudaklarının etrafına siper etti. Bağırışı yankılandı sonsuz kara bulutların, dibi görünmeyen karanlık suların ve

etrafını sarmış olan korkutucu sisin arasında. "Deniz kızı! Neredesin? Çık artık karşıma, bir defa göreyim inci tanesi gözlerini! Yalvarırım sana!"

Balıkçı saatler boyu aradı deniz kızını bir umutla. Bağırdı, çağırdı, haykırdı, feryatları tüm okyanusu sardı lakin deniz kızından ne bir iz ne de bir soluk vardı. Gitmemesi gerektiği kadar uzağa gitmişti. Artık dalgalar her zamankinden çok daha büyük, çok daha korkutucuydu. Teknesi her zamankinden daha fazla sallanıyordu. Balıkçının gözleri endişeyle büyürken ellerini teknesinin iki ucuna attı, sıkı sıkıya tutundu. Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Bir su damlası gibi değil de suya düşen bir taş gibiydi ve denize her karışışında tekneyi bir depremde sallar gibi sallıyordu. Balıkçının üzerindeki yağmurluğun kapüşonu başından kayarak omuzlarına düştü, saçları sırılsıklam oldu, alnına döküldü. Her an ayakta kalmak güçleşiyordu. Öyle ki yağmur damlaları ve sisten dolayı gözlerinin önüne gri bir perde inmişti âdeta, etrafı görmekte zorlanıyordu.

Balıkçı ağlayarak teknesine çöktü, daha fazla ayakta kalamadı. Dizlerine doğru kapandı.

"Yalvarırım..." diye sayıkladı ağlayarak fakat olmadı, hayatının amacını bulamadı.

Gökyüzündeki o karanlığın, bulutların mateminin ve sisin arasından bir hüzme gibi süzülen güneşle beraber ayağa kalktı bir süre sonra. Gün doğuyordu, yolun sonuna gelmişti. Daha fazla böyle devam edemeyeceğini anlamıştı. Bu kendi seçimi de değildi doğrusu. Kıyıdan öyle çok uzaklaşmıştı ki bir daha dönebilmesi imkânsızdı, teknesine yön veremezdi. Dalgalar ondan canını istiyordu, onun da yaşamaya niyeti yoktu. Ellerini iki yana açtı, son defa gökyüzüne baktı fakat güneşi göremedi. Karanlık, aciz ve savunmasız bedeninin üzerine çökmüştü.

"Hoşça kal, deniz kızı," diye mırıldandı. "Belki rüyalarımda buluşuruz."

Cümlesi biter bitmez kendini soğuk, boğucu, tenini kesip atacak kadar sert dalgaların arasına bıraktı. Direnmedi, çırpınmadı, öylece büyük kütlelerin arasında süzüldü. Ciğerlerine depoladığı nefesleri tükenmeye başladığında vücudundaki güç de gitgide dibi görüyordu. En sonunda teslim oldu ve okyanusun, bedenini aşağıya çekmesine izin verdi.

Teknesi alabora olmuş bir şekilde denizin üstünde salınırken o teknesinin altında, binlerce deniz canlısının arasında dibe doğru indi. Ölümün ağırlığı üzerine çökünce kollarını kendine sardı, gözlerini kapattı. O an bir şey oldu ve bedenine dünyanın en sıcak, en yumuşak, en güzel iki eli dokundu. Gözlerini açtığında yalnızca bir el kadar uzağında duran deniz kızının yüzünü gördü. Bembeyaz teni, uzun ve sivri yüzü, yüzünde bir elmas gibi parıldayan dudakları, inci tanesine benzeyen göz bebekleri, ok gibi kıvrılan kirpikleri ve beline kadar inen turuncu saçları onu bir büyünün etkisi

içine aldı. Tüm bedenini çepeçevre sardı. Balıkçı ölümle yaşam arasında gidip gelirken deniz kızı ona sarılarak kıyıya doğru süzüldü, onu hayatta tutmak için çırpındı.

Kıyıya çıktıklarında deniz kızı kayalıklara tırmandı ve tek koluyla sıkıca tuttuğu balıkçıyı bir kayanın üzerine boylu boyunca yatırdı. Balıkçının gözleri kapalıydı, göğsü kalkıp inmiyordu ve nefes almıyordu. Oysa bu hayatta en çok istediği şey olmuştu. Ömrünü uğruna hiç ettiği deniz kızı karşısına çıkmıştı. Yetmemiş, onu deniz dalgalarının arasından çıkarmış ve kıyıya getirmişti. Şimdi açmazsa gözlerini, bakmazsa deniz kızına, bu bir şansı heba etmek olmaz mıydı? Deniz kızı kulağını balıkçının göğsüne yasladı, teninin altında atan kalbini dinledi. Çok yavaştı. Endişeliydi balıkçı için ama burada kalamazdı, onun yuvası okyanustu, gitmesi gerekiyordu. Bir anlığına ıslak saçlarını savurarak arkasına döndü, okyanusun zifirî kara dalgalarına baktı. Ardından önüne döndü, bir eli balıkçının göğsünün üzerindeyken bakışlarını da oraya indirdi.

"Gidemem," diye mırıldandı çaresizce. Uzaklardan acı dolu çığlıklar duyuyordu, bu çığlıklar denizin altında onu bekleyen arkadaşlarının çığlıklarıydı. Onu çağırıyorlardı. "Gidersem ölecek, gidemem."

Deniz kızı, balıkçının uzandığı kayanın üzerine çıktı, boşta olan elini başının altına attı. Onu öpmesi gerekiyordu fakat onu öpmesi, balıkçının ona âşık olması demekti. Oysa bu imkânsızdı. Eğer bir insanoğlu hâlâ bir yerlerde deniz kızlarının yaşadığını öğrenirse ırkları tehlikeye girerdi. Bu bir sır, bir gizdi yüzyıllardır süregelen. Onu burada bırakıp gitmesi kanunlarda bile yazarken deniz kızı yapamadı, eğildi ve tüm riskleri göz önüne alıp kendi canından bile vazgeçerek büyülü dudaklarıyla balıkçının dudaklarına kapandı. Ona bir sihir yaptı, bir efsunun içine alıp kapıyı ardından kapattı. O an... Gökyüzünde şimşekler çaktı, bulutların gözyaşları cehennem ateşine döndü, üzerlerine alev yağdı. Onlar öpüşürken tüm dünya, tüm hayvanlar, tüm bitkiler ve cansız olan tüm varlıklar isyan etti.

Yerküre oynadı, toprak çatırdadı. Olmaması gereken bir şey oldu ve deniz kızının kalbinde bir aşk doğdu. Korkuyla durdurdu dudaklarının hareketini fakat geri çekilmedi; dudakları, balıkçının dudaklarının üzerinde kaldı. Göz kapaklarını aralayıp öptüğü adamın gözlerine baktı, kapalıydı fakat kirpikleri dünyanın en güzel kirpikleriydi. Bugüne kadar tüm ağlardan yaşamak için kaçmıştı ama o an, o adamın kirpiklerine yakalanmak, o ağa takılı kalmak istedi. Derin bir nefes verdi dudaklarının arasından, o nefes balıkçının dudaklarına kazındı. Deniz kızı, hayatında ilk defa öptüğü adama bir yaşam, bir de aşk verdi.

Balıkçı ani bir şekilde ciğerlerine dolan tüm suyu öksürerek kusarken deniz kızı hızla geri çekildi, aralarına mesafe koyarak kendine gelmesini

bekledi. Bir kayanın arkasına saklanmıştı. Balıkçı kendine geldiğinde su altına girecek ve buradan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşacaktı ama önce gözlerini aralamasını bekliyordu. Gözlerinde korku vardı, bunu yaptığına pişman olmuştu çünkü kendi göğüs kafesinde filizlenebilecek bir aşk olmasını beklemiyordu. Balıkçı saniyeler akarken acıyla inledi, düzenli olmasa da nefes almaya başladı. Göz kapaklarındaki yükü zorlanarak da olsa attı ve sonunda hislerinin önüne çekilen perdeyi kaldırıp attı. Net göremiyordu, bakışlarında pus vardı fakat bir kayanın ardında ay gibi parlayan bir cisim olduğunun farkındaydı. Yatkındı.

"Deniz kızı," diye fısıldadı yardım ister gibi. Denizin altında gördüğü dünyanın en güzel film karesi, ölürken bile aklından çıkmamıştı, hatırlıyordu. O teni, o yüzü, o bakışı... Dudaklarındaki tadı. "Neredesin? Gördüm seni."

Deniz kızı kayanın arkasında iyice eğildi, hiç görünmeyecek kadar sakladı bedenini. Yalnızca, belki de gövdesinden bile büyük olan mor ve lila ışıltılı kuyruğunu çekememişti. Kayanın altından gözüküyor, balıkçının gözünü alıyordu. Balıkçı bir eli karnının üzerindeyken diğer elini kayanın keskin köşelerine attı, tutunarak hafifçe doğruldu. Gözlerinin önündeki pusu sildi ve görüşünü netleştirdi, tekrardan aynı kayaya doğru bakındı lakin deniz kızını bu defa göremedi. Başını sola çevirdiğinde denizin içinde gördüğü dalgalanmayla kaçtığını fark etmişti.

"Dur!" diye bağırdı hızla. "Yalvarırım, dur! S-Sana zarar vermeyeceğim," diyerek öksürükleriyle tamamladı cümlesini. "Bir can borçluyum sana; söz veriyorum, kimseye söylemem seni gördüğümü!" Deniz kızı durmadı. Soğuk suların altında süzülürken o parlak ve dünyanın en kıymetli pigmentlerinden oluşan kuyruğunu göstere göstere uzaklaştı. Balıkçının gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü, boğazı yırtılırcasına bağırdı, son defa denedi şansını. "Ben, hayatımı seni arayarak geçirdim! Kalbimde bir boşluk vardı, onu seninle doldurdum. Alma benden bunu, gitme!"

Elini kaldırıp göğsüne koyduğu an deniz kızı durdu, denizdeki gidişinin dalgalanmaları durdu. Sanki balıkçıyı öperek onun kalbine yerleştirdiği aşk ve hiç hesaba katmadığı göğsünün altındaki tomurcuk görünmez, kırmızı bir iple birbirine bağlanmıştı. Ve balıkçı elini göğsüne koyduğu an o ipi çekmiş, deniz kızını durdurmuştu. Gözleri onu aradı. Bir süre yokluğuyla bakıştı. Ne bir iz vardı ondan ne de bir işaret, yalnızca attığı kulaçların geride bıraktığı emareleri görünmez olmuştu. Tam umudunu kesmişken deniz kızı durgun denizin yüzeyine doğru yükseldi. Başını çıkardı, gerdanının hizasında kaldı. Balıkçıyla aralarında beş altı metrelik mesafe varken gözlerine baktı, gözlerinde bir güneş vardı. Balıkçıyı aydınlattı. Saçları o güneşin etkisiyle bir ateş yaktı, balıkçı içine düştüğü o çıkmaz yolda yönünü buldu.

Karanlık, sonu görünmeyen, kasvetli ve korkutucu okyanus sularının ortasında bir deniz kızı durmuş, aydan bile parlak bedeniyle ona bakıyordu. Gözlerinde korku ve çaresizlik vardı.

Neden durmuştu ki? Ona sırtını dönmüş, giderken bir daha arkasına bakmaması gerekiyordu fakat deniz kızı durmuş, ona yüzünü dönmüş, kendini göstermişti. Göğsünün altında atan kalbini görmezden gelememişti. Bunu kendi canını tehlikeye attığını bile bile yapmıştı. O üzgün gözlerle bakarken balıkçıya, balıkçı hayatının amacını bulmuşçasına gülümsedi. Göz bebeklerinde bir bebek doğdu, büyüdü, yaşadı. İçlerinde hayat vardı. Balıkçı ayaklandı ve kayanın üzerinden suya indi. Bu hareketiyle deniz kızı hızla geriye kaçarken balıkçı elini kaldırdı ve korkmaması adına bir işaret yaptı.

"Dur," dedi sakince. "Uzaklaşma. Söz veriyorum, dokunmayacağım sana. Hayatımı kurtardın benim, teşekkür ederim."

"Bunu unutmalısın," diye mırıldandı deniz kızı. Denizin içinde süzülüyordu. "Beni gördüğünü birine söylersen ırkımız tehlikeye girer. İnsanoğlu bizleri avlamak için hayaller kuruyor yüzyıllardır."

"Ben de hayalinle yaşadım." Ani bir cevap vermişti hiç beklemeden. "Çok küçükken annem, senin masallarını anlatır dururdu bana. Her gece uyumadan önce seni düşler, bir gün göreceğimi söylerdim. Kimse inanmazdı bana. Tüm kasaba senin bir efsane olduğunu düşünürken, eğer gerçeksen de seni yakalamanın peşindeyken ben her zaman iyiliğini istedim." Balıkçı nefes nefeseydi, can havliyle kendini açıklamaya çalışıyordu. "Biliyordum, gerçeksin ve az önce beni yaşatmak için dudaklarımı öptün."

"Ölecektin," diye kendini savundu deniz kızı. "Seni yaşattım ama bir büyünün içine kapattım. Bunu bile bile yaşayacaksın. Yine de istiyor musun?"

Balıkçı başını salladı hızla. "Beni öptün ve sana âşık oldum," dedi deniz kızının söylediklerini doğrulayarak. "Ama bu bir büyü değil, bu bir gerçek. Ben sana kendimi bildim bileli âşığım."

"Hiç görmeden mi?"

"Hiç görmeden, bilmeden, hissetmeden... İhtimaline âşığım."

"Ya çıkmasaydım karşına? O zaman ne olacaktı?"

"Bu hayalin pençesinde yaşayıp gidecektim ölene dek." Gülümser gibi oldu. "Ama bak, sen beni ölürken buldun. Demek ki gerçekten ölmem gerekiyormuş sana kavuşmak için."

Deniz kızı, balıkçı konuştukça daha da bağlanıyordu ona. Hayatı boyunca hiç kimseye böyle hisler beslememişti. O bir insanoğluydu, kendisiyse denizlere aitti. İmkânsız olduğunun farkındaydı ama bunu bile bile

gözlerini, gözlerinden çekemiyordu. Balıkçı bir adım attı denizin içinde, göğsüne kadar suya battı o da deniz kızı gibi. Ona doğru yaklaşmaya başladı. Aralarındaki mesafe gitgide azalırken uzaklardan bir çığlık koptu, bu çığlığı yalnızca deniz kızı duydu. Gökyüzünü yeryüzüne indirebilecek kadar şiddetli bir çığlıktı ama bu çığlığı insanoğlu duyamazdı. Deniz kızı arkasına döndü ve çığlığın geldiği dalgaların arasına baktı.

"Adın ne?" diye sordu balıkçı, deniz kızına yaklaşmaya devam ederken. "Bana adını söyle."

Deniz kızı önüne döndü hızla. "Gitmem gerekiyor," dedi alelacele bir şekilde. Başını iki yana salladı. "Beni unutmalısın, balıkçı. Sen benim gökyüzümde yaşayamazsın, ben de senin dünyana sığmam." Yutkundu ve yavaşça balıkçıdan uzaklaşmaya başladı. "Hayatına devam et, seni öptüğümü ve sevgimi unut. Yalvarırım sana, yaşamam için yap bunu."

"Dur, deniz kızı!" diye bağırdı balıkçı canhıraş bir feryatla. "Belki bir masalız ama gerçek olabiliriz! Sen de bir masaldın ama gerçek oldun!"

"Bu mümkün değil! İkimiz aynı anda yaşayamayız. Yan yana olmamız demek, birimizin ölümü demek!"

"Ben ölürüm!" diye haykırdı balıkçı, elini yumruk yaparak göğsüne vurdu. "Gerekirse ben ölürüm! Gitme. Seni buldum, kaybedemem."

Deniz kızı çaresizce iki yana salladı başını. "Bana bir can borcun var. Eğer bu borcunu ödemek istiyorsan bugünü unutacaksın ve kimseye tek bir söz dahi etmeyeceksin." İstediği bu olmasa da etinin altında can çekişen kalbini susturdu ve hissiz bir duvar gibi, tehdit edercesine bir tavırla konuştu: "Buna mecbursun!"

Balıkçı çaresizce eğdi başını, kabul etti. "Adın ne, deniz kızı?" diye sordu. "Bana adını söyle, bir seni bileyim, başka bir şey istemiyorum."

"Καρία!" diye bağırdı deniz kızı.

Karia.

Acı bir çığlık koptu yeryüzünde, tüm çığlıkların aksine çok daha yaralayıcıydı. Deniz kızının ırkı, uzaklarda, bir okyanusun kuytu köşesinde acılar içinde ağlıyordu. Bir ölüm feryadına benziyordu çığlıkları.

"Nýchta!" diye karşılık verdi balıkçı da. "Adım Nýchta! Beni unutma! *Gece* derler bana ama korkma, o kadar *karan*lık değilim!"

Nihta.

Deniz kızı bir hışımla arkasını döndü, evine doğru yüzmeye başladı.

"Seni her zaman bekleyeceğim, Καρία! Her gün bu kayalıkların üzerinde yolunu gözleyeceğim! Unutma beni! Nýchta'yı unutma!" Deniz kızı uzaklaşırken balıkçı gözlerindeki yaşları sildi. Onu bulmasıyla kaybetmesi

bir olmuştu. Aslında o da farkındaydı bir olamayacaklarının ama masallara inanmayı tercih ediyordu zira yaşadığı hayat gerçeğin ta kendisiyken canını yakmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. "Seni bekleyeceğim, Καρία... Unutma dudaklarını."

O günden sonra gerçekten de balıkçının dediği gibi oldu. Günler, geceler geçti. Güneş doğdu, yükseldi ve sonra battı onlarca kez. Milyonlarca yıldız kaydı karanlık perdeden zifirî okyanusun derinliklerine. Mevsimler değişti bir bir... Lakin değişmeyen tek bir şey vardı: Balıkçı. Üzerine kavurucu yaz sıcağı da düşse, kış mevsiminin fırtınası da çökse, okyanusun dalgaları onu bir çırpıda sırılsıklam da etse o, o kayalıkların üzerinde dizlerini karnına çekip kendine sarılarak deniz kızını bekledi. Yıllar geçti. Gözleri yaşlandı, omuzları çöktü, yüzündeki o hüzün bir şiir oldu, dudaklarından mısralar döküldü. Yine de bekledi... Etrafındaki her şey değişti, bir o değişmedi. Umutla, inançla, çaresizlikle okyanusun sonunu gözledi.

Deniz kızı gelmedi. Bir medcezir aldı götürdü onu okyanusa, bir daha dönmedi.

Nýchta, dudaklarına deniz kızının dudakları değdiğinde genç bir adamken onun yokluğunda otuzlarına dayandı. Siyah saçlarına aklar düştü, yüzündeki çizgiler derinleşti, gözlerindeki kırgınlık bir daha bir araya gelmeyecek kadar aralandı. Kasabadakiler arkasından *mezzup, aklını kaçırmış, bir hayal uğruna gençliğini hiç etmiş,* diye konuştu. Kimse onu anlamadı, kimse onun bir deniz kızına âşık olduğuna inanmadı. Gerçi o da kimseye ağzını aralayıp deniz kızından bahsetmedi. Öyle bir mühür vurdu ki dudaklarına, yıllar boyu ne deniz kızının adını ne de kendi adını andı. Kendine dahi yabancılaştı. O deniz kızından başka kimse adını bilsin istemedi. Kalbindeki sancı gitgide ağırlaştı, onu yaşarken ölen bir cesede çevirdi. O kayalıkları mezarı bildi, her uykusuna bir mezara yatar gibi yattı.

Bir gece gözleri kapalıyken o *eşsiz* kokuyu yeniden duydu. Kirpiklerinin arasında sihirli yıldız tozları dolaşırken göz kapaklarını araladı.

"Nýchta," diye fısıldadı bir ses, o tanıdık melodi. Deniz dalgalarının sükûneti arasında bir fısıldayış değil de bir haykırış gibiydi. "Nýchta!" diye mırıldandı tekrar. Balıkçı doğrulmadıkça deniz kızı gecenin karanlığı ve okyanus sularının acımasızlığı arasında boğuluyordu. Oysa evi orasıydı ama o evinde bile duramıyordu artık. "Nýchta..." diye son kez sayıkladı adını, onu duyması ve ona gelmesi için yalvardı içten içe. Zira geçen senelerde, onu öptüğü ilk gün kalbinde filizlenen o tomurcuk, zapt edemeyeceği büyüklükte bir çiçek bahçesine dönüşmüştü. "Uyan, Nýchta! Ben geldim..."

Nýchta hızla ayaklandı, etrafına baktı ve karanlığın içinden Καρία'yı seçmeye çalıştı. Gözleri, siyah suların içindeki bembeyaz tenine değdiğinde olduğu yerde kalakaldı. Dudakları birbirine bağlandı, adını sakladı.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı Καρία.

Nýchta şaşkındı. "Sen..."

Yıllar sonra görüyordu onu. Üstelik geleceğine dair umudu yokken gelmişti.

"Teşekkür ederim. Kimseye beni gördüğünü söylemedin. Sözünü tuttun."

"Sen..." dedi Nýchta yeniden. "Sen geldin, Καρία!"

"Geldim, Nýchta," dedi Καρία. Denizin içinde süzülerek Nýchta'ya doğru yanaştı. Nýchta kayalıkların üzerinden indi, suya girdi fakat hareketlerini o yönetmiyordu sanki. Bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu. Gözleri buğuluydu, elleri titriyordu. Καρία'nın tam karşısına dikildi, aralarında bir insanın sığamayacağı kadar küçük bir boşluk vardı. Göz gözeydiler. "Buradayım. Anladım ki iki kişinin birbirini sevmesi için denk olmaları gerekmiyormuş. Anladım ki iki kişi birbirini sevdiğinde neye benzediklerinin, kim olduklarının, nereden geldiklerinin ve bedenlerinin bir önemi kalmıyormuş. Sadece kalp, Nýchta... Sadece kalp. Orada, bir tek senin adının yangını tütüyor."

"Καρία," diye nefes nefese bir şekilde ellerini Καρία'nın yüzüne attı Nýchta. İki avucuyla boynundan başlayarak çenesine kadar tuttu, sevgiyle okşadı tenini. "Çok bekledim seni... Geldin. Bana geldin." Duraksadı bir anlığına, uzun uzun yüzünü izledi. Kırgın bakışlarını ondan saklamadı. "Neden?" dedi ve o içli nefesi Καρία'nın suratında son buldu. "Neden şimdi, Καρία? Neden onca yıl gelmedin?" Dudakları titredi, kaçamak bir bakışla denize doğru bakındı. "Şuradan her gemi geçtiğinde arkasında belki sen varsındır diye yerimde duramadım. Ama sen hiçbir geminin arkasından çıkıp gelmedin."

"Gelemezdim, Nýchta... Gelemezdim. Adını kalbimde yaşattım. Gözlerini, dudaklarını, kirpiklerini, yüzünü... Dudaklarımdaki dudak izini hiç silmedim ama sana da gelemedim." Καρία, Nýchta'nın yüzünü kavrayan ellerine attı ellerini, bileklerinden kavradı. Sıkıca tutundu ve başını öne doğru eğip gözlerini kapattı. "Irkım o günden sonra beni lanetledi; bir kayanın altında, başka bir evrenin kıyısına hapsedildim. Sana gelmem yasaklandı. Seni öptüğümde, yalnızca senin bana âşık olman gerekiyordu ama ben oyunu bozdum. Sana âşık oldum, Nýchta. O an yer gök sallandı, birbirine geçti. Beni senden alıkoydular, gelemedim." Καρία, gözlerini Nýchta'nın gözlerine kaldırdı, bir hayale bakarcasına gerçek olamayışının imkânsızlığından çaresizce baktı. "Ben bir deniz kızıyım, sense bir insanoğlu, Nýchta."

"Ya şimdi?" diye sordu Nýchta hızla. "Ya şimdi nasıl gelebildin? İyi misin?"

Καρία duraksadı. Nýchta'ya gerçeği söylemekle söylememek arasında gidip geldi, bir karar veremedi.

"Καρία..." diye fısıldadı Nýchta bir cevap alabilmek uğruna.

"Bir şartla beni serbest bırakabileceklerini söylediler," dedi Καρία. Başı öne eğikti fakat Nýchta başını öyle sıkı sıkıya tutuyordu ki onun düşmesine asla izin vermeyeceğini hissettiriyordu ona. "Ben de kabul ettim. Sana gelebilmemin tek yolu buydu, Nýchta. Biz birlikte olamayacaksak da son kez bakmak istedim gözlerine. Son kez de olsa tutmak istedim ellerinden. Beni bu kayanın üzerinde bekleyeceğini biliyordum, seni sonsuz bir bekleyişe tutsak etmek istemedim."

"Καρία..." Fısıltısı, aralarında bir sihir gibi dolaştı, ikisini de çepeçevre sardı. "Neyden vazgeçtin benim için? Söyle!"

"Gözyaşlarımdan," diye mırıldandı kırgın bir şekilde Καρία. İrislerini, Nýchta'nın irislerine sabitledi fakat tek bir damla gözyaşı dahi birikmedi önlerinde. Oysa kalbi paramparçaydı. Yaşayamayacakmış kadar dağılmış hissediyordu. "Gözyaşlarımı aldılar benden."

Nýchta, Καρία'nın şakaklarında gezdirdi başparmağını.

"Neden yaptılar bunu?" diye sordu acıyla.

"Çünkü biz deniz kızları, gözyaşlarımız olmadan gerçek bir deniz kızı sayılmayız. Yüzyıllardır peşimizde olan insanoğulları dahi gözyaşlarımız için avlar bizi. İncidendir yaşlarımız. Dünyanın en kıymetli taşlarıdır. Eğer bir deniz kızı ağlayamıyorsa, gözyaşı yoksa..." deyip acıyla gülümsedi Καρία fakat bu gülümseme, Nýchta'nın yüreğine saplandı. "Denizde süzülse, kuyruğu olsa ne fayda? Hiçbir değeri, denizde süzülen herhangi bir balıktan hiçbir farkı yoktur." Καρία'nın çenesi titredi, zoruna gittiği her hâlinden belliydi fakat acısını gözlerine yansıtamıyordu. "Benden benliğimi aldılar, Nýchta."

Nýchta ne diyeceğini bilemedi, sustu öylece. Καρία yerine onun yaşları süzüldü yanaklarından. Deniz kızından böyle bir fedakârlık yapmasını beklemiyordu. O, hayatının sonuna kadar o kayanın üzerinde beklerdi ama onun gözyaşlarından vazgeçmesini istemezdi.

Nýchta, parmak uçlarını Καρία'nın göz pınarlarında dolaştırdı bir kuş tüyü hafifliğinde. Καρία teslim olmuş bir şekilde kapattı göz kapaklarını. Acısını dindirmesini istedi.

"Özür dilerim," diye sayıkladı Nýchta. "Sana dünyanın en büyük acısını aşattım. Hiç seni aramamalıydım, peşine düşmemeliydim. Beni öpmeseydin, kalbine yerleşmeseydim, ırkın seni lanetlemeyecekti." Nýchta bilemezcesine büktü dudaklarını ve okyanusa doğru bakındı. "Şimdiye kadar nasıl özgürsen bu okyanusta, bundan sonra da öyle, dilediğince yaşayıp özgürce

savuracaktın saçlarını. Nereye istersen oraya süzülecekti kuyruğun. Özür dilerim... Haklıydın. Israr etmemeliydim. *Sen bir denizsin, ben de bir kara. Hiçbir medcezir seni getirmeyecek bana.*"

"Dileme," dedi Καρία. "Ben buradayken, senin yanındayken bu okyanuslardan daha özgür hissediyorum. Sen, tek bir bakışın, tek bir öpüşünle beni kendine hapsettin. Bir zindandayım ama keşke her zindan, senin kolların kadar özgür olsa, Nýchta. Sen benim özgürlüğümsün."

Nýchta gülümsedi, eğilip Καρία'nın sağ gözünün kenarına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Sen, dünyanın en güzel deniz kızısın, Καρία." Yutkundu, dudaklarını teninden çekmemişken fısıltıyla karışık konuşuyordu. Nefesi önce şakaklarına, oradan da kulaklarına çarpıyordu. "Sen benim deniz kızımsın. Gözyaşların benim inci tanelerim, onları kalbime gizledim. Sen kaybetmedin. Bu okyanuslar, bu karalar, bir daha senin yaşların kadar kıymetlisini göremeyecek." Bir kez daha öptü parlak teninden. Nýchta, öptüğü bu tenin, daha önce gördüğü hiçbir tene benzemediğini düşünüyordu. İçindeki hissi kendine dahi tarif edemiyordu. "İnci tanelerine ihtiyacımız yok çünkü bir daha hiç ağlamayacaksın. Seni hep güldüreceğim, söz veriyorum."

Καρία gülümsediğinde ufukta bir gün ışığı göründü; gece siliniyor, yerine güneş doğuyordu. Καρία ve Nýchta, karanlıkların ve kayalıkların arasında bir ışık parçası gibi parlıyordu. Καρία hızla Nýchta'ya döndü.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Güneş doğuyor, birazdan balıkçılar gelir. Kimse beni görmemeli, Nýchta."

Nýchta başını salladı. "Seni yine burada bekliyor olacağım, Καρία. Her gecenin sonunda, bu kayalıkların üzerinde okyanusun en kuytusundan bana doğru süzülerek gelmeni izleyeceğim."

"Geleceğim," diye yanıtladı onu Καρία. "Yarın yine aynı saatte burada olacağım."

"Bekleyeceğim seni, deniz kızım."

"Bu defa medcezirler beni sana getirecek, Nýchta. İnan buna."

"Okyanus iyi davransın sana, incitmesin seni."

Καρία güneş doğarken Nýchta'ya sırtını dönerek uzaklaştı, yeniden okyanusa döndü. Nýchta o gidene kadar onu izledi; yetmedi, gidişinin ardından kalan dalgaların dahi son bulmasını bekledi. İçinde öyle bir mutluluk vardı ki o mutluluğu bu dünyaya sığdıramazdı. Ömrünü uğruna adadığı deniz kızı karşısına çıkmış ve onu sevmişti. Belki gözyaşlarını ona veremezdi ama kalbinde ona öyle bir yer verecekti ki hiçbir yaşın, hiçbir hüzün damlasının ona ulaşmasına müsaade etmeyecekti. Bir hayaldi bu onun için ama Nýchta, o balıkçı, bugüne kadarki tüm oltalarını o hayali yakalamak

için atmıştı suya.

Bir balıkçı, oltasında bir deniz kızı...

Onların hikâyesi, bir olta ipinin uzunluğu kadardı.

O günden sonra Καρία ve Nýchta için her şey tahmin ettiklerinden daha zor oldu. Dedikleri gibi her gece, güneşin doğmasına yakın saatlerde buluştular. Gün içinde ayrı geçen saatleri birkaç saate sığdırarak telafi etmeye çalıştılar. İnsanın sevdiği kişiyle ayrı dünyalara ait olması, hisleri birken bedenlerinin bir olamaması, birbirlerini delicesine ve hatta kalpleri yerinden fışkırırcasına severken aralarına dünyanın girmesi ne zormuş! Καρία ve Nýchta'nın hissettikleri de tam olarak buydu. Bu zor mücadele onları çok yaralamıştı. Bu buluşmalar aylarca sürmüştü ama artık yetmiyordu. Nýchta, Καρία'yı görmek için gündüzleri de okyanusa açılıyor, fırtınalı günlerde dahi ölümü göze alarak o tekneye biniyordu.

Aylar böyle geçti. Birbirlerinden vazgeçemediler ama birbirlerine kavuşamadılar da. Öylece, kara ve deniz arasında acı ve gözyaşıyla bir aşkı yaşatmaya çalıştılar. Fakat günler geçtikçe kasaba halkı Nýchta'daki değişimin farkına varıyordu. Artık eskisi gibi kayanın üzerinde oturup saatler, günler boyunca beklemiyor, evine dönüyor ve sonrasında denize açılıyordu. Bu değişimin en çok da Nýchta'nın babası olan tüccar Karím farkındaydı. Oğlunun artık bir meczup gibi davranmadığının ve deniz kızının hayaliyle yaşamadığının bilincine varmıştı. Bu, onu sevindirirken bir yandan da kuşkulandırıyordu. Her sabah tekneyle, henüz daha güneş doğmamışken açılması pek de hayra alamet değildi.

Bir gece yarısı, Nýchta uyanıp üstünü giyindi ve evden çıktı. Kasabanın boş sokaklarında elinde bir fener ışığıyla etrafını kolaçan ederek limana indi, teknesine bindi ve kayalıkların ardına kadar gitti. Fakat farkında olmadığı bir şey vardı ki bu yaptıklarını izleyen birisi vardı: Tüccar babası. Nýchta uyandığında babası uyumamış, onun evden çıkmasını bekliyordu. Evden çıktığında da peşine takılmış ve limana kadar takip etmişti. Onun hemen peşinden kendi teknesiyle açılmış, izini göstermeden kayalıkların diğer tarafına geçmişti. Oğlunun her gün bu saatlerde denizde ne işinin olduğunu merak ediyordu ve bu gece, bu işi çözmeden eve dönmeyecekti. Nýchta teknesinden inip kayalıkların üzerine çıktı, Καρία'yı beklemeye başladı. Karím de kayalıkların diğer tarafında, bir kayanın ardına sinmiş; Nýchta'nın her hareketini dikkatle seyrediyordu.

"Haydi, Καρία..." diye mırıldandı Nýchta. Özlemi içinden taşıyordu. Artık onunla ayrı olmaya dayanamıyordu.

Çok geçmemişti ki durgun deniz dalgalarının arasından Καρία'nın o ışıltılı, geceyi yararak aydınlatan kuyruğu gözüktü. Sevdiği adama geliyordu mutlulukla. Nýchta üstüne oturduğu kayalıktan suya indi, Καρία'yı kar-

şıladı ve onu kollarının arasına hapsetti. Sıkı sıkıya sarıldı. "Ah, Καρία..." diye fısıldadı saçlarının arasına doğru. Islak omzundan öptü canını acıtmaktan korkarcasına. "Benim yıldızları çalan deniz kızım."

Nýchta, Καρία'nın gökyüzünden yıldızları çalıp kuyruğuna diktiğini düşünüyordu. Zira yeryüzünde onun gibi parıldayan tek bir kişi dahi yoktu, bu onun büyüsüydü.

"Seni çok özledim."

"Ben de, Nýchta." Καρία gülümsedi nefeslenirken, ardından o da kayanın üzerine çıktı ve oturdu. Kuyruğu parıldarken suların içinden çıkardı, kıvrıldı. "Ben de çok özledim, geceden karanlık gözleri okyanusum olan sevgilim."

Nýchta ve Καρία hasretle birbirlerine sarılırken birkaç metre ötede, onları uzaktan izleyen Karím, gördükleri karşısında küçük dilini yutmuştu. Oğlu, bir deniz kızına sarılıyor, onu öpüyordu. Hayatı boyunca tüccarlık yapmıştı ve tüm tüccarların tek bir nihai amacı vardı: Bir deniz kızı yakalamak ve onun gözyaşlarını pazarlamak. Bu, asrın ticareti olurdu. Servetine servet katar hatta dünyaya bile hükmedebilirdi. Bu hayalle yaşardı tüm tüccarlar lakin her biri de deniz kızlarının gerçek olmadığını, bir efsane olduğunu bilirdi. Oysa şimdi, gözlerinin önünde yaşanan şeyler, ona tam aksini söylüyordu. İnanamadı. Ellerini yumruk yapıp defalarca kez gözlerini ovaladı. Göz kapaklarını kapatıp açtı, başını iki yana salladı. Rüyada olup olmadığını anlamak için etini cimcikledi. Ama oradaydı, gördükleri silinmiyordu. Ne hayaldi ne de rüya.

Biricik oğlu, bir deniz kızıyla beraberdi.

Karím o gün hızla eve döndü, mahzenine indi ve gördüklerini hazmetmeye çalıştı. Bir hafta boyunca mahzeninden hiç çıkmadı. Yüzyıllar boyu aranan ama bir türlü izlerine rastlanmayan deniz kızları gerçekti. Anlatılan efsaneler de gerçekti öyleyse, bunu sindirmesi gerekiyordu. Geçmişte bir balıkçı, okyanusun derinliklerinde deniz kızlarının bir ülke kurduğunu ve o ülkenin üzerinden teknesiyle geçen balıkçıları dibe çekerek öldürdüklerini söylemişti. Demek ki haklıydı. Kimse ona inanmamıştı ama şimdi gördükleri aklının bir oyunu değilse eğer, deniz kızları hakkında söylenen her şeyin haklılık payı vardı.

Karím, günler sonra kendine gelerek yatağından doğruldu. Aynanın karşısına geçerek pahalı kaftanını giyindi ve tıpkı acımasız bir tüccar gibi gözlerinin içine baktı. Zira onun doğası buydu. Gülümsedi, artık yapması gereken şeyi yapmalıydı. Aklını korumuş ve bunun bir hayal ürünü olmadığına kendini ikna etmişti. Emindi. Çalışma masasının üzerinde duran bej rengi kumaş kâğıdı açtı, tüm masaya yaydı. Gözlerinin önüne serilen şey, bir deniz kızı avlama planıydı. Tüm hayatına yaydığı bir hayaldi.

Hem o deniz kızını avlayarak oğlunu ölümün pençesinden kurtarmalı hem de deniz kızını sergileyip pazarlayarak tüm ticaret yollarına hâkim olmalıydı. Deniz kızının gözyaşlarına sahip olursa bu dünya onun olurdu, herkes ona itaat ederdi. Eğer oğluyla aşk yaşayan o deniz kızını yakalayabilirse diğer deniz kızlarına da ulaşabilir hatta onların ülkesini keşfedebilirdi. Asrın keşfi olurdu bu. Adı, tarihin altın sayfalarına yazılırdı. Geçmişte yaptığı kaçakçılıklardan aklanır, temize çıkardı. Kahraman ilan edilir, masumiyeti ispatlanırdı.

Karim, birkaç gün daha bu planın üzerinde durdu. Bir gece, Nýchta yatağında uyurken büyük oğluyla beraber onu bayılttılar. Nýchta, soluksuz bir uykuya dalarken ve Καρία'nın düşüyle sonsuz bir uçurumun köşesinde salınırken Karim ve büyük oğlu, gece yarısı Nýchta ve Καρία'nın buluşma noktaları olan o kayalıklara doğru yola çıktılar. Teknelerini kayalıkların arka tarafına gizlediler. Karim'in büyük oğlu, üzerine siyah bir yağmurluk geçirdi; tıpkı Nýchta gibi kayalıkların üzerine oturdu ve Καρία'yı beklemeye başladı. Sırtı okyanusa dönüktü. Dakikalar akarken uykusunda olan Nýchta'nın kalbinde sanki bir delik açıldı, gözleri kapalıyken göğsü sancılandı. Καρία ise her şeyden habersiz sevgilisine doğru kulaç atıyor, süzülüyordu okyanusun sığ kıyılarında.

Nihayet bir kayanın üzerine oturmuş, sırtı ona dönük Nýchta'sını gördüğünde ona küsmüş olabileceğini düşünerek hüzünlendi. Nýchta onu hep yüzü dönük bekler, yolunu gözlerdi. Gözlerinde gökyüzünü görür, ışıldardı irisleri. Şimdiyse sırtını dönmüş, içine kapanmıştı. Καρία üzüldü, yüreği burkuldu. Eğer gözyaşları ondan alınmış olmasaydı bu okyanusu karaya taşırana dek ağlardı. Yine de gözyaşı dökemeden, gözleri kuruluktan bir çöle dönmüş gibi kızarırken içten içe ağladı.

"Nýchta?" diye seslendi bir umutla fakat cevap gelmedi. Kayalıkların arasına sızan sulara doğru süzüldü, elleriyle kayalardan güç aldı ve ona iyice yaklaştı. Elini omzuna koydu. "Nýchta, benim güzel kalpli sevgilim, ne oldu sana?" diye sordu. Cevap gelmedi. "Konuşmayacak mısın benimle? Geç kaldım diye mi yüz çevirdin deniz kızından? Özür dilerim..."

Tam o an Nýchta'nın ağabeyi, oturduğu kayanın arkasına gizlediği, yaklaşık olarak beş deniz kızını avlayabilecek kadar geniş olan örme ağı avuçladı ve yüzünü deniz kızına dönerek ağı üzerine fırlattı. Καρία ne olduğunu algıladığı anda hızla arkasını dönüp okyanusa doğru yüzmeye çalıştı fakat nafileydi. Karim de saklandığı yerden çıkmış ve ağın uçlarını büzmeye başlamıştı. Καρία, derinlere yüzüp kaçamayacağı kadar sığ bir noktada, kayalıkların arasında sıkışıp kalmıştı. Çığlıklar atıyor, çırpınıyor, ağların arasından kurtulmaya çalışıyordu. Nýchta'nın ağabeyi, iğneli tabancasını çıkardı ve uzaktan Καρία'ya uyuşturucu iğnelerini sıktı. Zira onu ne tek başına ne

de babası Karim'in yardımıyla alt etmesi imkânsızdı. Kapia, on insanı tek başına alt edecek bir güce sahipti.

Vücuduna değen iğnelerle gitgide gücü bedeninden çekiliyormuş gibi hisseden Kapia, saniyeler sonra çırpınamayacak kadar hâlsizleşmişti. Kalbi de kırıktı üstelik. Bunun etkisi de yadsınamayacak kadar büyüktü. Nýchta'ya inanmıştı. Şimdiyse onun kendisini kandırdığını ve bugüne kadar sırf onu yakalamak için kalbiyle oynadığını düşünüyordu. Oysa bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Gözyaşları yoktu, bir değeri yoktu. O, binlerce defa yara almış, kalbi örselenmiş, gururu incinmiş, lanetlenmiş, yalnızca yaşamak isteyen bir kızdı. Ona bunu yapmasını kaldıramıyordu. İnancıyla, umuduyla oynamıştı bir çocuk gibi.

Karim ve oğlunun sevinç kahkahaları okyanusu sararken Kapia gözlerini kapattı fakat kirpikleri tenine son defa değdiği an dudaklarından dökülen yine tek bir isim vardı:

"Nýchta," diye fısıldadı. Onu bu ağlardan kurtarmaya yetmeyen medcezirler kirlenen tenini yıkadı. "Neden?"

Deniz kızı ırkı, Kapia'yı lanetlemelerine rağmen okyanusun kıyılarındaki ülkelerinde yas ilan etti. Kapia'nın kardeşleri çığlıklarıyla tüm dünyadaki okyanuslarda depremler yarattı. Sular taştı, karaları bastı. Öyle çok ağladı ki deniz kızları, inci tanesi gözyaşları okyanusun dibini doldurdu. İstiridyeler saklayamadı onları.

Kapia, attığı çığlıkları sayamadı. Dudaklarından dökülen haykırışlar Karim'in onu okyanusun ortasında, kimsenin ulaşamayacağı ve göremeyeceği şekilde kapattığı kafesin demirlerini titretti. Deniz yüzeyinde suya batmayan bir kafesti. Kapia denize değemediği her saniye can kaybediyordu. Ölüyor gibi hissediyordu fakat onu asıl bitiren, asıl yaralayan şey sevdiğinin ihanetiydi. Öyle sanıyordu. Üzülüyordu fakat öfkeliydi de. Karim'e istediğini vermiyordu. Ona ağlayamadığını ve gözyaşlarının olmadığını söylememişti. Karim onu zorla ağlatmak için ona işkenceler de yapsa, Nýchta'nın hayatıyla tehdit de etse Kapia dik durdu, boyun eğmedi. Ona istediğini vermeyeceğini söyledi, oysaki zaten veremezdi.

Nýchta göz kapaklarını araladığında göğsünde bir hafiflikle devam etti hayata. Kalbi yarım kalmıştı. Göğsüne vuruyor mu, atıyor mu, bilmiyordu. Hastalanmıştı. O günden sonra her yolu denedi. Tüm okyanusta Kapia'yı aradı, bir türlü bulamadı. Babasının bu işte bir parmağı olduğunu biliyordu çünkü sevgilisi onu terk etmezdi, bundan emindi. Kaç gün, kaç gece o kayalıklarda bekledi, bilmiyordu ama artık bekleyerek de geçirmeyecekti vaktini. O deniz kızını beklemek, hislerini bilmezken ve onun ihtimaline âşıkken güzeldi. Şimdi o deniz kızı, onun sevgilisiydi. Onu seviyordu. Bir ihtimal değil, bir gerçekti, yaşanmış en güzel şeydi.

Nychta en sonunda babasının yanına gitti ve ne işler karıştırdığını bildiğini söyledi. Ona bir olta atmıştı, babası da o yemi yutmuştu. Onu, babasını, onun da amacının en başından beri deniz kızını yakalamak olduğuna inandırdı ve iş birliği yapmaları gerektiğine ikna etti. Deniz kızının ona âşık olduğunu ve eğer onun yanına giderse ağlayabileceğini, böylece incileri alabileceğini söyleyerek babası Karim'i bir oyunun içine çekti. Karim, oğullarıyla beraber dünyaya hükmedeceğini düşünüp zevkle bu teklifi kabul etti. Hatta oğluyla gurur duydu deniz kızıyla oyun oynadığını sanırken. Onun için bu dâhice bir plandı. Çünkü onun için en önemli olan şey gücü ve adının kudretiydi.

Nýchta, babasına attığı oltadan sonra olanları öğrenince sevgilisinin başına gelenleri düşünerek kederlendi. Kim bilir, ne çok yanmıştı canı? Kim bilir, ne çok üzülmüştü ona ihanet ettiğini düşünerek? Kim bilir, babası o güzel tenine ne zararlar vermişti? *Καρία'nın umurunda olmazdı gerçi,* diye düşündü Nýchta ama kendisinin canı yandı. Çünkü Καρία, yalnızca kalbiyle gelmişti ona. Yalnızca kalbini açmış, *ben buradayım,* demişti.

Nýchta'nın üzerine, ömrünün sonbaharını yaşıyormuşçasına bir hüzün çöktü. Öyle ki omuzları içe göçtü, bir daha dik duramadı. Ona ihanet etmiş gibi davranmalıydı çünkü onu ancak bu şekilde kurtarabilirdi. Ne kadar çok canı yansa da kalbi yerinden sökülüyormuş gibi kıvransa da bunu yapmaya mecburdu. Güzel deniz kızını kurtarmak için ona sevgilisinin ihanetinin acısını yaşatmak zorundaydı.

Bir gün okyanusa açıldı. Babası ve ağabeyi arkasında, elli metre kadar geride başka bir tekneyle beklerken o Καρία'ya doğru ilerletti teknesini. Onu gördüğü ilk an gözleri doldu, Καρία'nın yerine binlerce defa ağladı. Suyun üzerinde bir kafeste, yarı baygın bir şekilde hâlsiz ve yaşamdan kopmuşçasına; hayata dair hiçbir inancı, umudu ve hayali kalmamış gibi öylece yatıyordu Καρία. Elleri kafesin demirlerine sarılı bile değildi, öyle vazgeçmişti nefes almaktan. Kabullenmişti ölümü. Nýchta, onu bu hâle getirdiği için kendinden nefret etti. Teknesi ona yaklaştıkça adımları geri geri gitti kalbinin içinde, ona ait olan o şehirden ve okyanustan kaçtı.

Καρία, kafesin içinde cansız bir balık gibi yatarken deniz dalgalarının sesinin arttığını fark etmesiyle başını kaldırdı. Ona doğru gelen dalgaların yönünü takip etti ve sevgilisinin teknesini görmesiyle gözlerindeki alevin acısıyla göz kapaklarını kapattı. Ona çok kırgındı. Onun için ailesinden, gözyaşlarından, benliğinden ve ırkından vazgeçmiş; bu dünyada amaçsızca yaşamayı tercih etmişti. Yalnızca ona ihtiyacı vardı, başka bir şeyi istemiyordu ama anlamıştı ki bunun, onun gözünde hiçbir değeri, kıymeti yoktu. Ne acınası, zor bir durumdu! Nýchta, gerçekleri bilerek bu hayatın acı-

masızlığına küskünken Καρία gerçeklerden bihaber, bir yalanın kucağında kalbinden yaralanmış bir şekilde nefes almaya çalışıyordu.

"Καρία..." diye mırıldandı Nýchta acıyla. Καρία bunu duymadı. duymamalıydı da zaten. Ona acımasız bir tüccar gibi davranmalıydı, tıpkı babası gibi. "Benim güzel deniz kızım."

"Neden geldin?" diye bağırdı Καρία hışımla, Nýchta ona doğru yaklaşırken. "Kandırdın beni! Benden istediğini alamayacağını bile bile niye hapsettin beni buraya? Gözyaşlarımı mı istiyorsun sen de? Söyledim sana! Hepsini feda ettim senin uğruna! Lanet olsun bu yeryüzüne ve karaya! Duyuyor musun beni, Nýchta?"

"Sus," dedi Nýchta. Ona sert davranıyordu ama kalbini kırmamak için çok da konuşmamayı tercih ediyordu. Durgun bir deniz misali, kıyıya vuruyordu. Ölümü andırıyordu bu gelgitleri, öyle sakindi. "Sessiz ol ve dediklerimi yap sadece."

"Sana güvenmemeliydim." Καρία hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Dudakları titredi. "Seni öptüğüm günü de, o gün kalbimde filizlenen o aşkın bana yaşattıklarını ve hissettirdiklerini de acıyla hatırlayacağım ölene dek."

Nýchta başını öne eğdi, hiçbir şey diyemedi sevgilisine. Onun içinde yeşeren bu nefret, kalbini bir çomak gibi oyuyordu en derine ulaşabilirmişçesine. Oysa zaten en derindeydi.

"Konuşsana!" diye bağırdı Καρία. Ondan bir cevap bekliyordu. "Konuş, yalancı adam! Bana tüm bunları yaşatırken kalbin yoktu! Şimdi neden utanıyorsun?"

"Sen haklıydın," dedi Nýchta. Aniden gözlerine baktı. Ona yaşattıklarının ve bu acının kaynağının kendisi olduğunun farkındaydı. Suçluluk duyuyordu. "Farklı dünyalara aitiz biz. Sen denize âşıksın, bense sudan korkan bir balıkçıyım, Καρία." Başını öne eğdi, bu gerçek zoruna gidiyormuşçasına dudakları seğirdi. Üzerinde durduğu tekneden, kafesin önünde bulunan düzlüğe çıktı. Deniz suyu paçalarını ıslattı. Καρία demirlere sarıldı hızla, ona yaklaştı. Eğer gücünü kaybetmemiş olsaydı yakasına yapışır, ona tüm bunların hesabını sorardı. Ama tek yapabildiği kırgınca bakmaktı ki bu da Nýchta için en büyük cezaydı. "Hayatını zindana çevirdiğim yetmezmiş gibi benliğinin ve bedeninin de bir zindana kapatılmasına sebep oldum. Sana özgürlüğü vadetmiştim oysaki... Ben sözlerini tutamayan bir adamım, bu sözümü de tutamadım. Adını sakladım ama seni saklanamadım."

"Nýchta," diye mırıldandı Καρία, hayal kırıklığı sesinde yaşıyordu fakat az önceki öfkesi dinmişti. Şimdi gururunu bir kenara bırakmış, aşkının kırıklığını onarabilmesi için ona yalvarıyordu âdeta. "Canımı çok yaktın. Ben, gözyaşlarımı senin uğruna kaybedişime, senin ihanetine ağlayama-

yısımdan daha fazla üzüldüm. Beni yokluğun ve acımasızlığınla baş başa bıraktın, ben yenildim. Anlıyor musun beni?" Καρία anlam veremiyordu. Onca zamanı beraber geçirdiği adamın, kollarında dünyanın en güvende yerinde hissettiği ve okyanusa hiç dönmek istemediği adamın kendisini böyle kandırmasını hazmedemiyor, olanları yediremiyordu. "Bunu bana neden yaptın, Nýchta?"

"Καρία ..." dedi yalvarırcasına Nýchta. O konuştukça ruhu çekiliyordu sanki.

"Nýchta..." diye adını sayıkladı sevdiği adamın Καρία. Gözlerine baktı derin bir okyanusa bakar gibi. "Adının anlamı *gece* demek... Kara, *karan*lık demek. Ondan mı gecenin kollarına ittin beni? Ondan mı kalbim karanlığın acımasızlığına dayanabilir zannettin? Dayanamadı, Nýchta. Dayanamadı... Ben, bir tek senin gecene, bir tek senin karanlığına dayanıklıydım. Zira sen bu okyanuslardan bile daha kudretli bir karanlıksın. Ama ben sana dayanırdım. Senin ittiğin karanlığa değil..."

Nýchta bir anlığına arkasına döndü ve omzunun üzerinden onları izleyen babasıyla ağabeyine baktı. Καρία'yı ağlatıp incileri almasını bekliyorlardı. Önüne döndü. Καρία'nın sözleri canını yakmıştı, gözyaşları yanaklarına dökülürken elinin tersiyle sildi yaşlarını ve derin bir nefes aldı.

"Güvenini boşa çıkardım, inancını sarstım, umudunu çaldım senden. Kabul... Tüm öfkeni, içindeki nefreti hak ediyorum, kabul. Sana mutlu bir hayatı ve tüm bu okyanuslardan daha geniş bir kalbi vadetmiştim. İçinde sonsuza dek yüzebileceğin; saçlarını savurup, parlak kuyruğunu etrafına sarıp ısıtabileceğin bir kalbi..." Nýchta acıyla gülümsedi, elini kaldırıp gömleğinin altından göğsüne koydu. Ve oraya sakladığı kafesin anahtarını avuçladı. "Artık o kalp yarım, Καρία. Sensiz o kalp hep yarım kalacak." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Olsun... Senin özgürlüğün, benim yarım kalbime bedeldir."

Elini gömleğinin içinden çıkardı, Καρία'ya bile göstermeden anahtarı avucunda gizledi. Gözlerini önünden alıp Καρία'nın kurşun gibi üzerine yağan gözlerine kilitledi. Καρία onun irislerini seyrederken Nýchta, ona hiç belli etmeden anahtarı kilide soktu, iki defa çevirdi.

"Bana kız, beni sevme, benden nefret et ama şunu bil ki ben sana hiç ihanet etmedim, deniz kızı." Yutkundu, yarım kalbindeki o acıyı hissetti. Bir defa daha vurur muydu göğsüne, bilemedi. "Ben senin gözyaşlarını değil, kalbini istedim her zaman. Bir kalbin, bir kalbim olmaya yeter sandım. Yetmedi... O gece babam olacak adam beni uyuttu, seni kardeşimle beraber avladı. Ben seni hiçbir zaman bir av olarak görmedim, Καρία. Sen benim can suyumdun, seni nasıl yok ederdim?"

Nýchta kilidi avuçlarına aldı ve Καρία ne olduğunu algılayamadan kafesin kapısını araladı.

"Şimdi git buradan, arkana bile bakmadan git, tamam mı? Kapıyı tamamen açacağım birazdan, sakın durma. Vaktimiz yok, sevgilim. Vaktimiz bitti. Bundan sonra ya birimiz öleceğiz ya da ikimiz de ayrı yerlerde yaşayacağız. Ben ölürüm, ona sözüm yok ama ölümün, senin ihtimalin olmasına dahi katlanamam. O yüzden gitmelisin, anlıyor musun?" Yutkundu. Καρία olanları yeni yeni anlamaya başlıyordu lakin sevgilisinin dediği gibi vakitleri kalmamıştı. Nýchta daha fazla beklemedi ve araladığı kafesinin kapısını sonuna dek açtı. Καρία'ya dalgaları gösterdi. "Özgürlüğüne yüz, deniz kızı..."

"Nýchta..." diye fısıldadı Καρία. Kalbindeki ağırlığı kaldıramıyordu, oysa bir gözyaşı düşmüştü yüreğinin topraklarına. Bir gözyaşı ne kadar da ağırdı! "Bunu neden yaptın? Seni yaşatmazlar..."

Nýchta bir babasına bir de Καρία'ya baktı.

"Haydi, git, Καρία! Haydi! Hep dilediğin gibi sonsuz okyanusa doğru yüz, sevgilim!"

Καρία elli metre ötedeki zalimlere baktı, kafesten çıktı ve denize atıldı. Günler sonra tenine değen suyla bir anda canlandı, defalarca kez etrafında dönüp kuyruğunu savurdu dalgalara doğru. Nýchta eskisi gibi yüzen, bedenine can gelen sevgilisiyle gülümsedi, ona belli etmese de kalbindeki ağrıyı dindirmek adına elini göğüs kafesinin üzerine attı. Karım ve büyük oğlu olanları izlerken öfkeyle Nýchta'ya bağırdı. Teknelerini hareketlendirmiş, iki âşığa doğru ilerlemeye başlamışlardı. Haykırışları tüm okyanusu dolduruyordu. Nýchta'nın ağabeyi elinde tuttuğu zıpkını kaldırmış, Καρία'ya doğru nişan almıştı her geçen saniye deniz kızına yaklaşırken.

Bunu gören Nýchta hızla Καρία'ya döndü. Yüreğindeki korku ve endişe, onu öldürecek kadar kuvvetliydi. Kafesin demirliklerine tutunarak asıldı ve okyanusa doğru sallandı. Diğer eli hâlâ göğsünün üzerindeydi.

"Git buradan, Καρία!" diye bağırdı acıyla inleyerek. "Başka bir ülkeye, başka bir denize, başka bir kıyıya yüz! Kurtar kendini, deniz kızım..."

"Nýchta, sen... Sensiz yapamam! Sensiz nefes alamam!"

Nýchta kafesin demirlerine sıkı sıkıya sarılarak sulara doğru eğilmişken Καρία sudan çıkmış, aşağıdan yukarıya doğru yalvarırcasına sevgilisine bakıyor, ellerini vermesini istiyordu.

"Nýchta! Yalvarırım! Yalvarırım, benimle gel! Bize yeni bir yuva bulalım! Sana yeni bir kıyı, bana yeni bir deniz..."

Nýchta başını iki yana salladı, onun hayatında olduğu müddetçe sevgilisi için bir tehdit olacağını anlamıştı artık.

"Yapmak zorundasın, Καρία. Ben buraya aittim, sense bu dalgalara. Eğer seni yakalarlarsa ölürüm. Git, kurtar kendini. Haydi!"

Tam bu sırada uzaklardan güçlü bir deniz kızı çığlığı duyuldu. Bu çığlığı yalnızca Καρία değil, insanoğlu olan Nýchta ve diğerleri de duymuştu. Saniyeler içerisinde yüzerek deniz yüzeyine çıktı o çığlığın sahibi olan deniz kızı. Kafesin yirmi metre uzağında durmuş, Καρία'ya bakıyordu endişeyle.

"Καρία!" diye bağırdı korku dolu sesiyle uzaklardaki deniz kızı. "Yanıma gel, kardeşim! Yanıma gel, canım kardeşim! Haydi, gidelim buradan!"

Καρία'nın kardeşiydi, onu kurtarmak için o da gözyaşlarından vazgeçmişti. Καρία bir Nýchta'ya bir de kardeşine baktı. Gözlerinde çok kısa bir süreliğine umut tohumları yeşermişti.

"Nýchta! Bak, kardeşim geldi! Onlardan daha güçlüyüz, yalvarırım benimle gel!"

Καρία'nın ne arkasından gelen Karím ne de büyük oğlunun ona doğrultttuğu zıpkın umurundaydı. O, sevgilisiyle yaşam arasında kalmıştı.

Saniyeler akarken ve her saniyede ölüm meleği Καρία'ya doğru yaklaşırken daha fazla buna seyirci kalamadı Nýchta. Gözlerini ağabeyine çevirdiğinde artık zamanı kalmadığını anlamıştı, ağabeyi o fitili ateşlemişti. Gözleri korkuyla büyüdü, üzerinde durup parmaklıklarına sarıldığı kafesten suya doğru atıldı ve ağabeyinin Καρία'ya doğrultup tetiği çektiği zıpkının önüne geçti. Âşık olduğu, gözyaşları olmasa da dünyanın en kıymetli deniz kızı bildiği ve gözlerinden öptüğü kadına siper oldu. Zıpkın, ateşli bir ok gibi Nýchta'nın göğsüne saplandı. O an tam orada, o zıpkın Nýchta'nın hasta kalbini yerinden söküp sırtından Καρία'ya doğru çıkarırken Καρία, dünyanın her yerinden duyulabilecek bir çığlık attı gökyüzüne doğru.

Karím'in teknesi onların önünde üzerlerine korkutucu bir dalgayı savurarak durdu. Karím de büyük oğlu da şaşkınlıkla kalakaldı.

Καρία acıyla feryat figan bağırdı, Nýchta elini kalbinin çıkmasıyla oluşan boşluğa attı. Kalbi yerinden çıkmasına rağmen dışarıda atmaya devam ediyordu. Çünkü onu öldüren etine saplanan zıpkın değil, sevgilisinin ona yönelttiği kırgın bakışlardı.

"Nýchta!" diye okyanuslara duyurdu sesini Καρία. Bir okun ucundaki sevgilisinin kalbine sarıldı, onu o oktan kurtarıp kucağına aldı, göğsüne bastırdı. "Ölme, yalvarırım, ölme!"

"Καρία..." Nýchta son nefesinde bile Καρία'nın adını sayıkladı. "Sen dünyanın en güzel deniz kızısın. Benim deniz kızım... Yüz, sevgilim. Benim için yüz. Bir kulaç daha at. Sen yaşa."

O an... Καρία'nın gözünden bir damla yaş süzüldü.

Göğsüne bastırdığı sevgilisinin kalbiyle beraber öyle çok ağladı ki gözyaşları tüm okyanusun yüzeyini kapladı, inci taneleri birer güneş gibi parıldadı.

Onların aşkı, Καρία'nın acısı, yüreğindeki ağırlık ve hayata karşı duyduğu hayal kırıklığı, Nýchta'nın yarım kalbi, göğsüne son defa bile vuramayan yüreği bir laneti kırdı.

Καρία, kucağında sevdiği adamın kalbini taşırken bu dünyadan taşacak kadar çok ağladı.

"Nýchta... Nýchta... Nýchta..."

Καρία, Nýchta'nın kalbine doğru adını haykırıyordu. Çaresizce ağlıyor, onu hayata döndürmeye çalışıyordu. Nýchta'nın kalbi avuçlarındayken bedeni okyanus sularının arasında, gözlerinden dökülen inci taneleriyle beraber öylece süzülüyordu. Tüm okyanus, Nýchta'nın kanının rengine boyanmıştı.

Bu sırada Καρία'nın kardeşi ona arkadan sarıldı ve okyanusun derinliklerine doğru götürmeye başladı.

"Καρία, gitmemiz lazım... Onu kurtaramazsın! Onu yaşatamazsın sen. Haydi, kardeşim!" deyip Καρία'nın acıdan yarı baygın düşmüş bedenini taşırken Καρία son kez baktı sevgilisinin gözlerine. Nabzı durmuştu ama gözleri hâlâ açıktı. Avucunda duran kalbi atmıyordu. Eline son kez dokundu, parmak uçları ıslak teninden kayıp giderken son dokunuşunda bir ömrün kırıklığını bıraktı. Sevgilisinin bedenini evi olan okyanusun dalgalarına emanet ederken kalbini, bir ömür kalbinin üzerinde taşımak için göğsünün üzerinde götürdü.

Onlarla beraber evrendeki tüm canlılar ağladı. Denizler dalgalandı, bulutlar öfkeyle bir ateş gibi kızgın damlalar yağdırdı, şimşekler Karim ve büyük oğlunun üzerine çaktı. Tekneleri yerle bir olurken dalgaların arasında can verdi ikisi de. Bedenleri dahi bulunamadı, kül olup yok oldular okyanusta.

"Özür dilerim... Özür dilerim, yaşatamadım seni! Nýchta..." diye bağırdı son kez Καρία.

Cümlesini dahi tamamlayamadı, sevgilisinin adı mühürledi dudaklarını.

Bir medcezir geldi... Nýchta'yı, Καρία'nın inci taneleriyle kıyıya vurdu. Καρία'nın gözyaşları, Nýchta'ya mezar oldu.

Bir medcezir geldi... Καρία'yı okyanusa doğru savurdu. Bir daha kıyıya dönemedi, kulaçlarını o deniz kenarına doğru atamadı. Καρία'yı okyanusun karanlığına hapsetti.

"Medcezirler ayırdı bizi, sevgilim. Ben senin ölüne bile gelemedim."

Καρία hapsolduğu okyanusta bu cümleyi fısıldamıştı ama fısıltısı, acısıyla beraber bir dalga olmuş; Nýchta'nın cansız bedenine ulaşmıştı.

O gün gökyüzü, Nýchta ve Καρία'ya yapılan zulme lanetler yağdırdı. Öyle bir yağmur başladı, öyle bir fırtına koptu ki kasabada, önüne gelen her şeyi yuttu öfkeli bir hortum. Kasaba halkı buna neden olan şeyi bir türlü anlayamadı. Tanrı'nın onları cezalandırdığını düşündü, kimse evinden çıkamadı. Sonra herkes öğrendi neler olduğunu. Deniz kızının hikâyesi bir efsane olmaktan çıkıp bir destana döndü, onların aşkını herkes öğrendi. Öyle ki tüm dünya, onların matemini yaşıyordu. İnsanlar bu aşkın hikâyesini dilden dile anlatıyor, tüccarları lanetliyordu. Denizler ve karalar bir olmuş, onları yaşatıyordu. İncileri, Nýchta'nın mezarına gömmüş, etrafını onlarla kaplamışlardı. Kimse dokunmuyor, aksine o mezarı ve taşları koruyorlardı.

Deniz kızları, ülkelerine Nýchta'nın adını vermişti, onu kahramanları bilmişlerdi. Nýchta'nın adı yeryüzünde de, sevgilisinin evi olan okyanuslarda da yaşatılmıştı.

Καρία ise... Kendine bir yer buldu okyanusun dibinde, gizli bir köşede. Çığlıkları denizin dibinden gökyüzüne yayıldı, ömrünün sonuna kadar ağladı. Nýchta'nın kalbini evi bildi, bir kafesin içinde sakladı. O kafese sarıldı. Ona kimsenin ulaşmasına müsaade etmedi. Yüzyıllar boyu sevgilisinin yasını tuttu. Elinde bir deniz kabuğu... O deniz kabuğuna Nýchta'nın adını fısıldadı.

Kulaklarında her daim Nýchta'nın son sözleri vardı.

"Yaşa," diyordu. Oysa nasıl yaşanırdı?

Onu bir yabancı bilmişken şimdi avucunda o yabancının kalbiyle kalakalmıştı. O kalp eviydi, insan hiç evinin yabancısı olur muydu?

Onların hikâyesi bu kadardı. Bundan böyle Nýchta ve Καρία'nın kayalıklarından onların isimleri yükselecekti. O taşlar, onların adını haykıracaktı.

Onlar bir masala inanmıştı. Ve masal gerçek olmuş, ilk onlara kıymıştı.

9 Ağustos 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

"Vurma!"

Uykumdan çocukluğumu özetleyen o tek kelimeyi haykırarak nefes nefese kalmış bir şekilde uyandım. Elimi yan tarafımda duran komodine nasıl attım, komodinin çekmecesinde duran ilacı titreyen ellerimle nasıl aldım, bilmiyordum. Kalbim kasılıyordu. İlacı damağıma yerleştirip yine komo-

zimin üzerinde duran bardağı avuçladım, ellerim titremeye devam ederken bardakta çalkalanan suyu bir yudumda içtim. Başımı yeniden yastığa yerleştirip gözlerimi kapattım, soluklanmaya devam ettim. Soğuk bir yataktaydım ama terlemiştim. Gördüğüm, rüya mı yoksa kâbus mu olduğunu anlamadığım şeyi unutmayı istedim ama biri beynimi acıta acıta belleğime kazımıştı sanki. Unutamadım.

O deniz kızı gözlerimin önünde binlerce defa kırıldı, ben yetişemedim.

"Ah," dive bir iç çekişle beraber üzerimdeki pikeyi kenara savurdum, yattığım yatakta doğruldum ve ayaklarımı zemine yasladım. Yatakta otururken iki elimle de çarşafa tutunuyor ve karşımda duran aynadan gözlerime bakıyordum. Giydiğim siyah tişört ıslanmıştı terden, sanki gecelerdir uykuma hapsolmuştum ve aynı kâbusu başa sara sara seyrediyordum. Tutkundum aynadaki yansımamla bakışırken. İrislerim, aynanın üzerinde dolaştı; arkamda kalan yataktaki boşluğa bakındım saniyeler boyu.

Karya'nın boşluğuna.

Benim evimde kaldığı gece, kriz geçirdikten sonra onu kollarımın arasında taşıyarak yatağıma getirmiştim. Kucağımda sırtını sıvazlayarak, terlemekten yüzüne yapışan saçlarını teninden sıyırarak, kâbuslarını dindirip yanında olduğumu defalarca kez tekrar ederek uyutmuştum. Uykuluydu ama bir uçurumda sallanıyormuşçasına düşmemek adına tişörtümün yakasını tutuyordu parmak uçlarıyla. Onu bırakmamdan korkuyordu. Oysa ben o gece, bir an olsun çekilmemiştim teninin kıyılarından. Karya, kucağımda küçülen bedeniyle yatağımın tamamını doldurmuştu. Ben ondan önce öyle yalnız bir adamdım ki onun yakama tutunan parmak uçları benim kalabalığım olmuştu.

Başımı dizlerine koymuştum, başını dizlerime koymuştu. Birbirine sarılan iki ruh gibi, gece ve gündüz gibi kuyruklarımız birbirine dolanmışçasına uyumuştuk. Başım dizlerindeyken tam karşımdaki yüzünü seyretmiştim tüm gece ve o yüzü seyrederken gözlerim, bu dünyadaki en rahat uykuya kapanmıştı. Şimdi o yoktu. Varlığı yoktu, yüzü yoktu, sıcaklığı yoktu. Benim yatağım hem terk edilmiş bir şehir gibi ruhsuz ve yaşamsız hem de bu kavurucu sıcakta, üstelik kara kış bastırmamışken henüz, soğuk kalmıştı. Onu yaza kavuşurken kaybetmiştim, belki de bu yüzdendi aniden güneşin benden çekilmesi, ruhumun üşümesi.

O, zemheri bir gecede karşıma çıkan yürek yangınıydı.

Mevsim yazdı ama kalbim onunla karşılaştığında üzerine karlar yağıyordu. O, yangınıyla karlarımı eritmiş, buzlarımı çözmüştü.

Beni, mevsimlerin varlığına onun yüzü inandırmıştı. O, yaşamdan ne kadar kaçarsa kaçsın, o güzel yüzünde dört mevsim beraber yaşanırdı.

"Bu eve bir daha geleceksin, Karya. Bana bir daha gülümseyeceksin. Biliyorum..."

Ayaklandım ve terli pijamalarımı çıkarıp banyoya ilerledim. Hızlıca bir duş alıp çıktım, ardından üzerimi giyindim. Siyah kumaş bir pantolon, siyah bir tişört ve üzerime de deri ceketimi almıştım. Uzun bilekli ayakkabılarımı da ayağıma geçirip bağcıklarını bağladıktan sonra kendimi dışarı attım. Kafeye gittim. İçeri girer girmez fırından yeni çıkan kurabiyelerin sıcaklığı sardı etrafımı. *Karya çok severdi,* diye geçirdim içimden. Masaların arasından geçip mutfağa girdim. Gözlerim tezgâhın sol tarafında kurabiyelere şekil veren Azra ve Kaan'la karşılaştı. Beni fark etmemişlerdi.

Bir yandan şakalaşarak gülüşüyor bir yandan da atışıyorlardı. Azra kendi yaptığı kurabiyelerin şekillerinin daha güzel olduğunu iddia ederken Kaan'ın mendeburluğu tutmuş olacak ki ciddiyetle olmadığını ve yeniden şekil vermesi gerektiğini söylüyordu. Son olanlardan sonra, günden güne iyiye gidiyordu aralarındaki durum her neyse. Azra eskisi gibi öfkeli ve kırgın değildi Kaan'a, aksine ona anlayışla yaklaşmaya ve güvenmeye çalışıyordu. Kendi açısından bakmak, onun için daha kolay olmasına rağmen kestirip atmak yerine, Kaan'ın penceresinden bakabilmek adına bir taburenin üzerine çıkıyor; ellerini tutuyordu. Sevgi böyle bir şeydi: Kendi bulunduğun kıyıda çiçekler açmasına, baharlar yaşanmasına rağmen sen karşı kıyıdaki solmuş bahçelere geçmeyi, yağmurda ıslanıp fırtınaya direnmeyi göze alabiliyorsan filizlenebiliyordu tomurcuğu.

Gözlerimi Kaan ve Azra'dan çekip sağ çaprazımda, tezgâhın arkasındaki Bahar'a çevirdim. Nehir de buradaydı. Bahar'la beraber kahve makinelerinin bulunduğu tezgâhın önünde sohbet ediyorlardı. Son olanlardan sonra Nehir'in tek başına yaşamaması gerektiğini düşünmüştük, bu yüzden bir süreliğine Azra'nın yanına, Karya'nın evine taşınmıştı. Çalıştığı kafeden çıkmış, burada yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Tam olarak iş sayılmazdı, sadece yanımızda duruyordu ama diğer iş yerindeki maaşının aynısını burada da alıyordu, oradan çıkmasını biz istemiştik çünkü.

"Kaan!" diye bağırdı Azra hiddetle. Kaşlarını çatmıştı. "Bu kurabiyeler böyle pişecek."

"Hayır, efendim," deyip tezgâha yaslandı Kaan ve Azra'ya döndü. "Her zamanki şekilleri nasılsa öyle pişecek. Kurabiyelerimin aslının bozulmasına izin vermem."

Azra kollarını birbirine bağladı. "Benim bozulmama izin verirsin, öyle mi?" dedi hesap sorarcasına. "Peki, nasıl istersen öyle olsun."

Kaan keyifsizce göz devirdi. "İyi, tamam," diye mırıldandı gelişigüzel bir şekilde. Daha fazla dayanamamıştı Azra'ya ama kendinden ödün ver-

mek de istemiyordu. Ağzının içinde konuşuyordu. "Bir iki tanesini senin istediğin gibi pişiririz."

"Ne?" dedi Azra anlamamış gibi davranarak. "Hepsini mi benim istediğim gibi pişiririz?"

"Azra..." dedi Kaan daha fazla zorlamaması adına. "Beni ikna edemezsin, güzelim benim."

Kaan sahte bir şekilde gülümsedi fakat bu gülümseyiş bir meydan okuma gibiydi. Böyle anlaşıyorlardı. Kaan'ın eli tezgâhın üzerindeyken ve yüzü Azra'ya dönükken Azra da tezgâha paralel bir şekilde Kaan'a döndü. flört edercesine bir adım yanaştı. Azra uzun bir kızdı ama Kaan'ın boyu da uzun olunca aşağıdan yukarıya doğru gözlerine baktı. Tezgâhın üzerinde duran Kaan'ın elinin yanına kendi elini koydu.

"Deneyelim mi?" diye sordu tatlı bir şekilde gülümseyerek.

Kaan dudaklarını ıslattı, yutkundu ve kaşlarını kaldırıp indirdi.

Dudaklarımda muzip bir gülümsemeyle onları izlerken Kaan'ı bu durumdan kurtarmanın boynumun borcu olduğunu düşünerek öksürdüm, geldiğimi belli ettim.

"Selam," dedim Bahar ve Nehir'e de bakarak. Bu sırada Kaan, oynadıkları adil olmayan oyundan kurtulmuş, kendini toparlayarak geri adım atmıştı. "Selam, Kaan'ım."

"Kardeşim, hoş geldin," deyip önüne döndü ve kurabiyeleri tepsiye dizmeye başladı.

"Hoş geldin, Karan," diyerek yanıma kadar geldi Bahar ve iki yanağıma birer öpücük bıraktı. "Nasılsın?"

"İyi diyelim," dedim ondan hissettiklerimi gizlemeyerek. "Sen?"

"İyiyim," dedi aniden ve arkasında, bir tezgâh ötede duran Nehir'e döndü. "Çok güzel haberlerimiz var sana."

Nehir dudaklarını birbirine bastırdı ve tezgâhın arkasından çekilip bana doğru adımladı. Hem mutlu hem de çekingendi. Gözlerimi Kaan ve Azra'ya çevirdiğimde onların da bana gülümseyerek baktıklarını ve mutlu olduklarını gördüm. Herkes bir şey biliyordu ve o şeyi bilmeyen tek kişi bendim. Tek kaşım havalandı, her birinin gözlerine ne olduğunu sorarcasına baktım. Kimseden bir cevap gelmeyince tekrar Nehir'e çevirdim bakışlarımı.

"Nehir?" diye mırıldandım.

"Karya'nın yanına gitmen, hayal bile olsa ona görünmen işe yaradı, Karan," dedi. Parmaklarını birbirine geçirmiş, oynuyordu. Yüzünde bana karşı duyduğu mahcubiyet devam ediyordu. "Karya son iki haftadır tedaviye çok daha hızlı yanıt vermeye başladı. Artık gerçekleri kabullendi ve

sindirdi. Konuşmaya başladı, anlatmaya başladı başına gelenleri. İyileşmesi gerektiğinin ve bunun için çabalamaya mecbur olduğunun farkında. Eskiye nazaran daha umutlu, küçük de olsa bir inancı var. Günden güne zihnindeki seslerin bir oyun olduğunu ve o oyuna kanmaması gerektiğini aşılıyor kendine. Daha kendinde, daha farkında çoğu şeyin..."

O anlattıkça yüzümde yaşadı hislerim. Gurur duydum onunla. Karya gördüğüm en güçlü savaşçıydı ve ben, o güçten ilham alıyordum. Her dizlerimin üzerine düştüğümde onun gibi kalkmam gerektiğini hatırlıyordum.

"Söz verdi bana. O sözlerini tutar," diye mırıldandım ve burukça ekledim: "...benim aksime."

"Eğer böyle giderse çok yakın bir zamanda hastaneden taburcu olabilir."

"Ne?" dedim fakat sanki dudaklarımı aralayan ben değildim. Duyduğum cümleyi idrak etmeye çalışarak bir süre gülümsedim yalnızca, sonra ani nefeslerle gülümsememi kahkahaya çevirdim. "Gerçekten mi? Karya taburcu mu olacak? Yeniden yaşayabilecek, kendine yeni bir hayat kurabilecek, öyle mi?" diye sorduğumda Nehir gülümseyerek başını salladı. Ellerim iki yana açıkken şükrederek yüzümü sıvazladım ve yanı başımda duran Bahar'a doladım kollarımı. Gülüşüm mutfağı kaplamıştı. "Duydun mu, Bahar? Karya taburcu olabilirmiş!"

"Duydum," diye mırıldandı Bahar da benim gibi gülerken. "*Yavru kuşum pes etmez*, demiştim sana! Şimdi daha güzel günlere kanat çırpacak."

İçimde Karya'nın iyileşiyor olmasının yanı sıra, o hastaneden kurtulacak olmasının da sevinci vardı. Karya hastanelerden ve doktorlardan korkardı, düşününce yaşadıklarından sonra haksız da sayılmazdı. Tüm vücudu yanık bir şekilde yoğun bakımda yatarken dahi fotoğraflarını çeken bir doktoru vardı geçmişte. Kim bilir; bilmediğim, anlatmadığı, unutmak için tüm hayatını adadığı neler yaşamıştı? Onu son gördüğümde hastaneden çıkabilmek için bana gitmem adına yalvarmıştı. Benimle konuştuğunu görürlerse o hastaneden hiç çıkamayacağını düşünüyordu.

"Merak etme, her şey düzelecek."

Bahar sırtımı sıvazlarken aniden mutfak perdesi aralandı ve içeri zar zor nefes alan Korhan girdi. Koşmuş gibi görünüyordu. Bahar'dan ayrılıp ona döndüğümde elini tezgâhlardan birine attı, soluklandı.

"Barbaros," dedi nefeslerinin arasında. "Barbaros Kaynarca ihbar edilmiş. Bir kadın, Şile'de bir eve girerken gördüğünü söylemiş. Emniyetteki arkadaşım aradı, yeri saptanmış! Yakalama emri çıkarılmış!"

Karya'yı gördüğüm günden sonra Barbaros Kaynarca'nın açılan mezarındaki kemiklerin ona ait olmadığı tespit edilmişti. O günden beri aranıyordu fakat onu en son gören kişi Nehir'di. Nehir'in evine girdikten sonra

ortadan kaybolmuş, hiçbir girişimde bulunmamıştı.

"Biliyordum," dedim dişlerimin arasından. "Yolun sonuna geldiğini biliyordum."

"Biz de çıkalım," dedi hızla Korhan. "Polis yolda, peşine düşmüşler!"

"Haydi," deyip vestiyerdeki ceketine atıldı Kaan ve birkaç adımda Korhan'ın yanına geldi. "Hemen çıkalım!"

"Bizi de bekleyin," diyerek üzerindeki garson önlüğünün iplerine attı ellerini Bahar. "Üzerimizi değiştirip gelelim."

"Tamam." Korhan başını salladı. "Siz hazırlanın. Ben de müşterilere kapattığımızı söyleyeyim, kafeyi boşaltalım."

Bahar, Nehir ve Azra üstlerini değiştirmek için arka odaya geçtiler. Korhan da mutfaktan çıkıp kafenin iç tarafına geçti ve müşterilere durumu uygun bir dille açıkladı. Kaan'la baş başa kalmıştık. Diğerleri heyecanla koşuştururken ikimiz sessiz kalmış ve onlar konuşurken yalnızca birbirimize bakmıştık. Göz göze geldiğimizde, onun gözlerinden de benim gözlerimde olduğu gibi Barbaros'u öylece polisin eline bırakmamamız gerektiği düşüncesi geçiyordu. Bugüne kadar yaptıklarının bir bedeli olmalıydı. Yakalanıp hapse girmek onun için bir mükâfattı, o daha beterini hak ediyordu. Böyle kolay kurtulamazdı. Kaan gözlerime bakarken beni anladı ve bir baş hareketiyle düşüncelerimi onayladı.

"Yapmam gereken şey belli, Kaan," dedim düşüncelerimi destekleyerek. "Buna mecburum, Karya'yı hayatı boyunca bir korkunun içine hapsedemem."

Kaan beni onaylayarak bir adım yaklaştı. "Karya için ne gerekiyorsa onu yapacağız, Karan." Elini omzuma atıp sıvazladı. "Yanındayım, merak etme."

"Güzel," dedim bu hareketiyle. "Nerede?"

"Arabada, torpidoda bekletiyordum. Kimseye göstermeden halledeceğim bir şekilde, bana güven."

Bir baş hareketiyle onayladım söylediklerini. Çok geçmeden Korhan kafeyi boşaltmış, kızlar da üstlerini değiştirmiş, mutfakta bir araya gelmiştik. Herkes çıkışa doğru ilerlerken arkalarından onları takip ediyordum, o sırada pantolonumun cebinde olan telefonum titremeye başladı. Bir yandan yürürken bir yandan da elimi telefonuma attım ve çıkarıp ekranına baktım. Bilinmeyen bir numara arıyordu. Duraksayıp aramayı yanıtladım, telefonu kulağıma götürdüm. Bu hareketimle diğerleri de durmuş, yüzlerini bana dönmüş, gözlerime bakıyorlardı ne olduğunu sorarcasına.

"Efendim?" diye mırıldandım. Karşı taraftan bir ses gelmeyince ekledim: "Alo? Kimsiniz?" Ses gelmedi bir müddet daha. Gözlerim Korhan'la

buluştuğunda aklımda telefonun diğer tarafında olabilecek tek bir isim canlandı ve o ismi de öfkeyle, nefretle, dişlerimi sıka sıka dudaklarımın arasından döktüm. "Barbaros..." diye fısıldadım. "Sen misin? Cevap ver, lan! Ne istiyorsun?" diye bağırarak bir küfür savurdum telefona doğru.

"Kim olduğumun ve ne istediğimin bir önemi yok." Telefonun diğer tarafından bir ses geldi fakat bu, bir insan sesi değildi. Ses değiştirme cihazı kullanıyordu. Oldukça yavaş, tane tane konuşuyordu. Tek kaşım havalanırken diğerleri de yanıma geldi. Bahar hızla kulağıma tuttuğum telefona atıldı ve çekip hoparlörü açtı. "Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi çok iyi tanıyorum. Her birinizi, sevdiklerinize kadar, tek tek..."

"Barbaros, şerefsiz!" diye telefona doğru bağırdı Kaan. "Bekle, seni olduğun yere gömeceğim! Bekle!"

"Ben, Barbaros Kaynarca değilim." Çok sakin, kendinden emin ve yanıltıcı bir konuşma şekli vardı her kimse. "Barbaros da şu an olduğunu sandığınız yerde, Şile'de değil. Bu bir oyun." Oluşturduğumuz çemberdeki tüm gözler birbirinde gezindi. "Sizi ve polisi yanıltarak zaman kazanmaya çalışıyor."

"N-Ne yanıltması?" diye mırıldandı Bahar. Afallamıştı. "Ne için zaman kazanmaya çalışıyor?"

"Barbaros Kaynarca, şu an nihai amacına ulaşmaya çok yakın." Birkaç saniye bekledi, küçük bir sessizlik oluştu fakat bu sessizlikte kulaklarımızda can bulan ritmik bir melodi vardı. Telefonun diğer tarafından birbirine çarpan denge toplarının sesi geliyordu. Nehir'e çevirdim bakışlarımı, o da bana bakıyordu. "Bir hastane bahçesinde yürüyor. Vaktiniz dar. Eğer hemen harekete geçmezseniz bir daha ne Karya'yı görebilir ne de Barbaros'u yakalayabilirsiniz."

Denge topları son defa birbirine çarptı. "Narkissos suya düşmek üzere. Onu yakalayın."

Nergis çiçekleri bir bahane.

Adımlarım birbirine karışırcasına durmadan, soluklanmadan koşuyor; yanımdan geçen insanlara çarpıyor fakat özür dilemeyi bile düşünemiyor, kendimi yavaşlatmadan bedenim savrulsa da duvarlara tutuna tutuna devam ediyordum. Kalbimde nasıl onun adı varsa ciğerlerimde de onun için çektiğim nefesler vardı ve ben, her bir nefesi onun bir nefes daha çekebilmesi adına soluyordum. Adını haykırdım, ona bir şey olmaması için yalvardım. Bir elim sıkışan kalbimin üzerindeyken benimle beraber koşan Nehir'e baktım. Onun sayesinde hastaneye girmiştim. Nehir bana bakıyor,

bir şeyler söylüyordu lakin göz kapaklarıma bir perde inmiş, kulağıma bir tıpa sokulmuştu. Ne gördüğümü ne de duyduğumu algılayabiliyordum.

Nerede olduğunu bilmeden, Nehir'in yönlendirmeleriyle Karya'nın odasına doğru ilerliyordum. Uzun koridorda yan yana koşuyorduk. Pencere kenarlarındaki ve eski, taş duvarların dibinde bekleyen herkes bize bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Nehir'in gözleri korku doluydu.

"Koridorun sonundaki oda!" diye sayıkladı nefeslerinin arasında.

"Karya... Karya... Karya..." diye mırıldandım adını dudaklarımın içinde. Bağıramadım bile sesimi duyup korkmaması için. "Yalvarıyorum, bir şey olmamış olsun! Yalvarıyorum..."

O koridorun sonuna nasıl vardım, aradan kaç saniye geçti, kalbimde ve boğazımda atan o his neydi, beni bir kafese nasıl kapatmıştı, bilmiyordum. Ayaklarım, Karya'nın odasının beyaz ve ahşaptan, iki yana açılabilen çift taraflı kapısının önünde durduğunda hızla kalkıp inen göğsüme attım elimi. Diğer elim de kapının üzerindeyken hiç beklemeden kulpu aşağı indirmiştim ki Nehir, elini elimin üzerine koyarak durdurdu beni. Gözlerim gözlerine kaydı, elini sıkılaştırdı. Başını iki yana salladı. Aşağı indirdiğim kulpu serbest bıraktım, yutkundum.

"Karan..." diye adımı mırıldandı Nehir, hem uyarıcı hem de düşünceli bir ses tonu vardı.

Elim çaresizce kulpun üzerinden kayarken Nehir daha fazla vakit kaybetmeden kapıyı sonuna kadar araladı. Dudaklarında Karya'nın ismini sayıklayarak içeri girdi. Bense kenara çekildim. Kapının arkasından Nehir'in umut ve korkunun karıştığı sesindeki rahatlama ifadesini duymamla derin bir nefes verdim. Karya içerideydi. Kapının kenarına iyice yaslanarak kapıyla pervazın arasından odanın içine bakındım. Gözlerim küçük boşluktan Karya'yı seçmeye çalışırken yatakta uzandığını ve babasının radyosuyla uğraştığını gördüm. Bakışlarını kapıya doğru çevirdiği sırada bir adım geri çekildim, tam kapının karşısına geçtim. Böylece Karya'nın görüş alanından çıkmıştım ama yatağın ucunu ve içeride, tam karşımda duran pencerelerin önündeki pembe ve beyaz kasımpatıları görebiliyordum.

Nehir odanın girişinde öylece kalmış, Karya'nın yatağına bakıyordu. Sırtı bana dönüktü. Psikoloji okumasının etkisi olmalıydı ki Karya'nın ne olduğunu anlayamadığı için korkmuş sesini duymasıyla az önce kendisinin hissettiği o tanıdık duyguyu bir saniye bile sürmeden yok etti içinde. Sanki hiç korkmamış, endişe duymamış ve nefes nefese kalmamışçasına toparlandı. Yalnızca ziyarete gelmiş gibi rahat bir tavır takındı. Sakin adımlarla Karya'ya doğru adımladı gülümseyerek. Çok sürmedi, yatağına ulaşıp oturdu. Ellerini Karya'ya doğru götürdü, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Karya'yı

göremiyordum fakat Nehir'i ve ellerini görebiliyordum, tam o sınırda bekliyordum öylece.

"İyi misin?" diye sordu Nehir. Sesini ve tavrını oldukça iyi yönetiyordu.

Karya'nın her şeyden habersiz olma ihtimalini göz önüne alıp onu endişelendirmemek için oynuyor olmalıydı lakin gerçekten iyi bir oyuncuydu.

"İyiyim," diye mırıldandı Karya heceleyerek. Şüphelenmişti. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Nehir. Yüzüne kaydı gözlerim, yanağı seğiriyordu. Bakışlarını Karya'ya öyle bir odaklamıştı ki bir tek ona bakıyor ve onun hislerini algılamaya çalışıyordu. "Seni özledim, görmeye geldim. Mutlu olmadın mı?"

"O-Oldum," dedi Karya şaşkınca. Yüzündeki mutluluk bir anda çoğaldı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyip kollarını Karya'ya sardı Nehir. Bu hareketiyle Karya görüş açıma girdi. Nehir avuç içiyle Karya'nın sırtını sıvazlayıp birkaç saniye sonra ayrıldı ve göz teması kurmaya devam etti. "Nasıl geçti günün? Odada mıydın hep? Anlat bakalım, sabırsızlanıyorum hikâyelerini dinlemek için." Gülümsedi aniden nefeslerinin arasından. "Kimsenin sohbeti senin gibi olmuyor, geleceğim günü iple çekiyorum."

Karya'ya bir çocukmuş gibi sevecenlikle yaklaşıyordu Nehir. Bir adım yaklaştım ve yarı açık olan kapının arkasında durdum. Kapının arka yüzü Karya'nın yatağına bakıyordu, ön yüzünde ise ben vardım.

"Ya," diye sayıkladı Karya, o her zamanki şaşkın ama sevinçli tepkisiyle. *Öyle mi?* dercesine söylerdi hep bu kelimeyi. Kendi bile inanamazdı. "Ben... Odadaydım..." demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım, burada çok yalnız hissediyordu. Bana hevesle, hiç susmadan anlattığı hikâyeleri, takıldığı detayları yoktu. "Bak, bu babamın radyosu. Ondan bana kalan tek şey... Küçükken ailecek şarkılar dinlerdik. Annem eşlik eder, babamla ben hayran hayran seyrederdik onu. Çok güzel değil mi, Nehir?"

Nehir bakışlarını radyoya indirdi ve elini korkarcasına radyoya uzattı, dudaklarını büktü.

"Çok güzelmiş gerçekten de..."

Onları izlemeye bir son verip bakışlarımı yere eğdim, gözlerim dolmuştu. Kapıyı fark ettirmeden kapatıp bir adım geri çekildim, baş başa kalsınlar istedim. Nehir iyi gelebilirdi ona.

Koridorun sol tarafından bir adım sesi duyduğumda bedenimi de, bakışlarımı da o yöne çevirmiştim ki gelen kişiyi görmemle donakaldım. Başımı geriye yatırdım bunca şeye daha fazla katlanamayacağımı düşünerek. Ne hissedeceğimi ve nasıl davranacağımı bilemediğim için bakışlarımı kaçırdım gelen kişiden. Armin'di. Onu son görüşümden bu yana epey değişmişti. Uzun, sarı saçları vardı eskiden; şimdiyse kısacık kestirmiş, üç numaraya

vurmuştu. Artık gözlük takmıyordu ama kirli sakalları yerindeydi. O bana adımladıkça içimdeki öfke büyüyordu zira onun bana bıraktığı şey, üç kurşun yarasıydı. Hesabı sorulmamış, bedeli ödenmemiş üç kurşun yarası...

Bakışlarımı sağıma yönelttim onunla yüzleşmemek için fakat hayat bu ki hiç adil oynamıyordu oyunu. Gözlerim, diğer koridora geçiş kapısının önünde, bir köşeye sinip beni izleyen gözlere takıldı. Gözlerimi kıstığımda onu daha net görebilmiştim. Yüzünde bir maske, başında saçlarını kapatan bir bone ve üzerinde hemşire kıyafetleri vardı. Dudaklarım aralanırken onu fark ettiğimi anlamasıyla sindiği köşeden bir deliğe kaçarcasına arkaya kaçtı. Saklandı. Başımı hafifçe yana kırdım kafatasımın içinde dolaşan tilkilerin uğuldamalarıyla. Zira o tilkiler neyin, ne olduğunu anlamıştı.

Bir tilki uğuldaması, bin fark ediş.

Bir fark ediş, bin çakal avı.

"Hey, sen!" diye bağırmamla arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. "Hey! Sana diyorum, buraya bak!" Ona doğru yürümeye başlamıştım ki yürümeye son verip koşmaya başladı. *Tamam*, dercesine başımı bir defa salladım ve dudaklarımı ıslattım, kartlarımı açık oynayarak adıyla seslendim. "Barbaros! Barbaros Kaynarca, dur!" diye bağırdım, bir yandan da koşmaya başlamıştım içimde büyüyen öfkeyle. Gerçekten buradaydı ve eğer yetişmemiş olsaydık Karya'ya ulaşacak hatta onu buradan götürecekti. İnsanlar bağırışlarımla bana bakarken koşmaya devam ettim. "Durdurun şu adamı! Barbaros!"

"Karan!" diye arkamdan seslendi Armin. "Ne oluyor? Nereye?"

Ona dönmeden Barbaros'a bağırmaya devam ettim: "Barbaros!"

Dudaklarımdan dökülenlerle Armin de neler olduğunu anlamış olacak ki koşarak beni yakalamış, yanıma gelmişti. Hastanenin koridorlarında bir koşuşturmaca yaşanırken Barbaros'u gözden kaçırmamak için Armin'e pek aldırmadım. Saniyeler boyu o yakalamaca devam etti. Barbaros önümüzde, insanlara çarpa çarpa, sürekli koridor değiştirerek kaçmaya çalışıyordu.

"Ne işi var bu adamın burada?" diye bağırdı Armin nefes nefese. "Polisi aradınız mı?"

"Asıl senin ne işin var burada?" diye yanıtladım onu tepkili bir ses tonuyla. Bu sırada bir koridoru daha dönmüş, diğerine girmiştik. "Nasıl girdin içeri?"

"Zor olmadı," dedi koşarken. "Bazen bazı şeyleri çok çabuk unutuyorsun, Karan!"

"Kes sesini, aptal herif," diye bağırdım dişlerimin arasından.

Biz, Armin'le bir yandan atışıp bir yandan birbirimizi yönlendirerek koşarken Barbaros, hastanenin pek kullanılmayan arka bahçesine çıkmış,

ardından demirlerin üzerinden atlayarak caddeye geçmişti. Armin'le birbirimizden destek alarak demirleri aşıp caddeye çıktığımızda Barbaros, birkaç metre ötemizde; tekerlekleri yüksek, aynalı dış kaplaması olan siyah bir dağ arabasına atlayıp çalıştırdı. Bir anda gaza bastı. Bir küfür savurup Kaan'ı aramak için alelacele telefonuma davranmıştım ki Armin eliyle koluma vurdu ve beni başka bir yöne çekti.

"Gel, gel, gel!" diye bağırdı. "Vakit kaybedemeyiz. Arabam şurada, haydi!"

On beş saniyelik bir koşma mesafesinin ardından Armin'in arabasına ulaştık. O şoför koltuğuna geçerken ben de yan koltuğa kuruldum ve hiç beklemeden çok profesyonel bir şekilde arabayı park ettiği yerden çıkarıp Barbaros'un peşine düştü. Neyse ki gözden kaçırmamıştık. Elimi hızla telefonuma attım, rehberde Kaan'ı bulup aradım. Telefonu anında açtı. Biz, Nehir'le birlikte Karya'ya yetişmeye çalışırken onlar, hastane etrafında pusu kurmuştu Barbaros'u kapana kıstırmak için.

"Kaan! Karya güvende ama Barbaros kaçıyor! Siyah, *Jeep Commander*. Hastanenin arka caddesinden trafiğe karıştı. Armin'le peşindeyiz! Sana canlı konumumuzu göndereceğim, bizi takip edin!"

Kaan önce şaşırdı, afalladı fakat ardından hızlı bir şekilde onaylayıp telefonu kapattı. Onunla canlı konumumu paylaştıktan sonra telefonun ekranını karartıp cebime attım. Barbaros dakikalar içinde şehir merkezinden çıkıp otobana geçtiğinde İstanbul'un çıkışına doğru gittiğini anlamıştım. Oldukça hızlıydı, kullandığı arabanın zorlu yol şartlarına dayanıklı olmasının da etkisi vardı bunda fakat Armin de hızlı sürüyor, izini kaybettirmesine müsaade etmiyordu. Geniş ve bomboş otobanda bir kovalamaca yaşanıyordu. Dakikalar akıp giderken daha fazla bu belirsizliğe dayanamadım. Armin'e döndüm.

"Silahın yanında mı?" diye sordum bağırarak, Armin bir anlığına gözlerime bakıp yeniden önüne döndü. Umursamamıştı. "Bana büyüklük taslama, soruma cevap ver!"

Benim aksime daha temkinli davranıyordu. "Ne yapacaksın?"

"Hızını keseceğim!"

"Torpidoda, dikkat et," dedi uzatmayıp kaşlarıyla torpido gözünü işaret ederek. Hızla önüme döndüm, torpidoyu açtım ve silahı elime aldım. Şarjörü namluya sürdüm. Pencere anahtarına basılı tutup pencereyi tamamen açtığımda arabanın kapısına tutunarak dışarı çıkmıştım ki Armin bir eli direksiyondayken diğer elini koluma attı, beni sıkıca tuttu. "Karan!" diye bağırdı bir hışımla. Araba bir anlığına şeritten çıkmış, sağa doğru kaymıştı fakat Armin sakin kalarak toparlamıştı durumu. Barbaros'un arabası sağ çaprazımızda, beş altı metre önümüzde ilerliyordu. "*Hızını keseceğim*, dediğin şey, asfalttan kemiklerini toplatmak mıydı? Aptal! İçeri gir!"

"İstediğin de bu değil mi?" diye sordum alayla. İçeri girmiş ve gözlerine bakmıştım.

Derin bir nefes verdi. "Karan, ben sandığın kadar kötü biri değilim ama hakkımda ne düşündüğün de umurumda değil." Bir anda her zaman üzerinde olan o iplemez ifadeyi sildi attı, sanki bir tiyatro sahnesinden indi ve seyircilerin arasında dolaşıp gerçekliğe adımladı. Bambaşka biri oldu karşımda. "Şunu bil ki ne sana ne de Karya'ya zarar veririm. Belki çok iyi tanışmadık seninle ama elimizde bir güç var," deyip gözlerime baktı, o gücü konuşmadan hatırlattı. "Başka ihtimaller de var edebiliriz."

"Sırtıma açtığın üç kurşun yarasıyla mı?" diye sordum sözlerimi hiç esirgemeden.

Gülümsedi kırılgan bir tavırla fakat o kırılganlığı dahi sindirmişti. Armin yirmi iki, belki yirmi üç yaşlarında olmasına rağmen olgun biriydi.

"Bir gün senin yerine ödediğim bedelleri konuşuruz, Karan." Bakışlarını yoldan hiç ayırmamış, ağzının içinde küçük harflerle mırıldanmıştı. "Belki o zaman o üç kurşun yarasını unutursun."

Söylediklerıyle duraksadım, düşüncelerimde bir yer edinse de kaçmak daha kolay geldi. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, az önce açtığım pencereden dışarı uzandım tekrar. Hoyrat esen rüzgâr tenime sertçe çarparken geriye doğru biraz daha eğilip arabanın içine baktım. "Sen arabayı düzgün sür, yeter. Beni düşünüyormuş gibi korumacı rollere bürünmene gerek yok," diye bağırdım sesimi duyurabileceğim bir tınıda. "Arkamdan vurulmadığım sürece bana bir şey olmaz."

"Seni düşünende kabahat," deyip omuz silkti, önüne döndü ve hızını artırdı. "Ezil de pestilini kazıyayım."

"Ha şöyle! Bizim kimyamızda iyi anlaşmak yok, Armin. Böyle devam!" diye mırıldanıp önüme döndüm.

Sol elimle arabanın tavanına tutunurken sağ elimdeki silahı doğrulttum. Nişan aldığım sırada Barbaros'un da arabasının penceresi açıldı ve dışarı bir silah uzandı. Ona fırsat vermeyip ilk kurşunu ben sıktım tekerine doğru, hafifçe yalpaladı. Gelişigüzel tetiğe basmaya başladığında içeri girip eğildim, başımı kollarımın arasına aldım. Sıktığı üç kurşunun hiçbiri isabet etmedi. Bunda Barbaros'un kurşunlardan kaçmak için Armin'in yaptığı manevraların da payı vardı tabii.

Barbaros sonunda doğrulttuğu silahı indirdi. Yeniden pencereden uzandım ve iki kurşun daha sıktım arabasına. Biri arka penceresini parçalara ayırırken diğeri ıskaladı.

"Barbaros! Peşindeyim, kurtuluşun yok, duydun mu beni? Yolun sonundasın, kaçamazsın!"

"Karan!" Armin'in seslenişiyle ona döndüm. "İçeri gir, ileride sapak var. Barbaros hedef şaşırtacak!"

Sözleriyle bakışlarımı ileriye diktim. Armin'in bahsettiği sapağı fark etmemle içeri girip koltuğuma oturdum. Barbaros saniyeler sonra ani bir şekilde tahmin ettiğimiz gibi direksiyonunu sapağa doğru kırdığında tekerine bir mermi sıktım, isabet etmeyip ucundan sekti. Öfkeyle bağırdığımda Armin de Barbaros'la beraber ekinlerin toplandığı bir arazinin ortasından ilerleyen, hiçbir arabanın geçmediği köy yoluna girmişti. Toz bulutları havada uçuşuyordu, önümüzü göremiyorduk. Armin'e çevirdim bakışlarımı. Çok kısa bir anlığına o da bana baktı, benim aksime endişeli görünmüyordu. Tek eliyle kavradığı direksiyona boşta kalan elini de attı ve sıvazladı. *Pekálá*, dercesine başını bir defa yana doğru kırdı.

"Kemerini tak," dedi keskin bir şekilde.

"Ne yapacaksın?"

"Çok uzadı bu iş," diye mırıldandı. Gözleri bir şahin gibi toz bulutlarının arasından gözüken Barbaros'un arabasının üzerindeydi. "Sıkıldım. Oyunu bitirme zamanı. Ya hep ya hiç."

Bile bile lades dercesine ikimiz de bu fikri benimsedik. Kemerimi taktım. Armin ani bir şekilde vites yükseltip hızını artırdı, saniyeler akarken Barbaros'un arabasına yaklaşmaya başladı. Arabayı öyle ustaca kullanıyordu ki Barbaros'un yaptığı hiçbir yanıltmacaya kanmıyor, her engebeden kolaylıkla kurtuluyor ve onun sınırlarını zorluyordu. Dilini dudaklarında gezdirip tam önümüzde duran Barbaros'un arabasına çarptı, ben öne doğru savrulurken o hızını hiç düşürmedi, vitesi değiştirip bu defa sağdan yaklaşmaya ve tek şeritli yolda onu saf dışı bırakmaya çalıştı. Önce yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyor ve başka bir taraftan sıkıştırıyordu. Barbaros'un hızı oldukça düşmüştü.

"Ve final," deyip gazdan ayağını çekti Armin. Barbaros'un arabasının birkaç metre uzaklaşmasına müsaade etti. Aramıza toz bulutları girdi. Ardından tüm gücüyle gaza yüklendi ve hızlanmadığı kadar hızlanıp az önce darbeleriyle süratini düşürdüğü Barbaros'u şeritte yana kaydırdıktan sonra yol kenarını da kullanarak önüne geçti. Yanından geçtiğimiz o kısa anda sağıma dönmüş ve arabasının içine bakmıştım. Üzerinde hastanede gördüğüm kıyafetler yoktu. Deri bir ceket ve gömlek giymiş, fötr şapka takmıştı.

Ben, arkamızda kalan Barbaros'un arabasına bakarken Armin, hızını kesmeden ilerledi. Yaklaşık bir dakika sonra arabayı yolun ortasında durdurdu, frene basıp el frenini de çekti. Arabayı durdurunca aynı anda kapıları açarak aşağı inmiştik. Benim elimde Armin'in silahı varken o da belinden başka bir silah çıkardı, bendekine kıyasla çok daha özel bir tasarıma sahipti. Namlumuzu arkamızdan gelen araca doğrulttuk ve durması adına tekerlek-

lerine doğru sıktık. Barbaros daha fazla direnemeyeceğini anlamış olmalıydı ki aramızda beş metre kadar mesafe varken frene bastı, yolun ortasında durdu. Bir süre öylece kaldı, kapıyı açmadı.

"Oyun bitti, Barbaros Kaynarca. Kaybettin. Çık dışarı."

"Haydi, Barbaros. Yorma bizi," dedi Armin rahat bir tavırla. Elinde uzun namlulu, susturucu takılmış bir tabanca tutuyordu. Kabzasını sıkı sıkıya kavramışken başparmağıyla horozu indirdi. "Haydi!"

Arabanın kapısı açıldı ve Barbaros elinde bize doğrulttuğu bir tabancayla aşağıya indi. Kapıyı açık bırakarak önüne geçti, karşımıza dikildi. Hareketleri öyle yavaş ve sistematikti ki neyi amaçladığını anlayamıyordum. Kapıyı açması, tek ayağını yere koyup diğerini yanına konumlandırması, doğrulup kalkması ve adımlaması dahi hesaplanmıştı sanki. Meydan okurcasına bir hâli vardı. Dudaklarında iğrenç bir sırıtış, yüzünde alaycı bir ifade yer alırken tüm bedenine yayılmış olan kendine hayranlığının mide bulandırıcı tiksintisi hissedilebilir nitelikteydi. Doğrulttuğu silahı Armin'le tam ortamıza nişan almıştı.

"Çocuklar," diye mırıldandı sakin bir şekilde. Bu, onu ilk görüşümdü ve kalbinin katran karası yüzüne yansımıştı. Sesi hırıltılı çıkıyordu, ses telleri zarar görmüş olmalıydı. "Ah, bu çocuklar... Ne zaman denginizle oynamanız gerektiğini öğreneceksiniz?"

"Niye?" diye cevapladım onu. Gerçekten bir soru tınısı vardı sesimde, merak etmemiştim ama bu, ona sorulması gereken bir soruydu her şeyi bir kenara bıraktığımızda. "Sen çocuklarla oynamayı sevmez misin? Karya'yla da oynamadın mı?" Dişlerimi sıkıyordum. Parmaklarımın ucunda tuttuğum silahın tetiğine basmamak için içimdeki canavarın iplerini çekiştiriyordum. "O on yedi yaşında bir çocukken ona vadettiğin şey de tam olarak bu değil miydi?"

Karya'nın adını duymasıyla yüzüne, cehenneminde beklettiği şeytanı yansıttı. Ten rengi kırmızıya döndü. Dikiş izleri ve yaralar içindeki teninde o öfkeli sima belirdi. Bir gözünde göz bandı vardı, yüzü paramparçaydı.

"Küçük adam," dedi, onaylamazcasına başını iki yana salladı. Öfkesini gizlemek niyetindeydi fakat başarılı olduğunu söyleyemezdim. "Mevcut duruma bakılacak olursa, Agape'm senin oyunlarını da hiç sevmemiş. Bak, ne hâlde şimdi?" Dudaklarını büktü. "Yıldızları toplamak saracak mı yarasını?"

Gözlerimi kıstım, gerçek bir psikopat vardı karşımda. İstanbul'a geldiği ilk günden beri Karya'yı adım adım takip etmişti, benimle yaşadıklarına kadar biliyordu.

"Yaptıklarının bir bedeli olmayacak mı sanıyorsun?" Armin, Barbaros ve benim aksime aramızda en rahat olan kişiydi. Barbaros ne kadar dik

başlı ve yılmaz görünmeye çalışsa da onunla benim aramda yaşanan bir ölüm kalım meselesi vardı. Buradan yalnızca birimiz canlı çıkacaktı, bunu biliyorduk. Fakat Armin ne rol kesiyor ne de numara yapıyordu. Sanki bir bildiği varmışçasına kendinden emin bir şekilde karşısına dikilmiş, bu oyunu en baştan kazanmış gibi rahatça gülümsüyordu. "Kapana kıstırılmış bir fare için fazla cüretkârsın."

"Senin canını bizzat ben alacağım, Barbaros."

Barbaros aniden güldü. "Küçük adam... Açıkçası takdir ediyorum seni. Beni bulabilecek kadar zekisin ama aynı zamanda öldürebileceğini sanacak kadar da aptal." Kaşları havalandı. "Karya, kudretimden hiç bahsetmedi mi sana?" Başını hafifçe omzuna doğru düşürdü, dudaklarını birbirine bastırdı. "Bahsetmedi tabii, bahsedemedi... Onun için bile benden izin alması gerekiyor, anlıyor musun? Bu oyunu ben kurdum, ben yönetiyorum. Şu an buradaysak siz beni yakaladığınız için değil, ben istediğim için. Bir bedel ödenecekse ben değil, siz ödeyeceksiniz."

Bu sırada Barbaros'un arkasından bir araba sesi ulaştı kulaklarıma. Bakışlarımı omzunun üzerinden arkasına yönelttim fakat o dönüp bakmadı bile. Gelen Kaan'ın arabasıydı. Çok geçmeden Barbaros'un arkasında durdu, yolu tamamen kapattı. Korhan ve Bahar'la beraber aşağı indi. Bahar arabanın arka kapısının ardında kalıp korku dolu gözlerle yaşananları izlerken endişeyle adımı mırıldandı. Korhan ve Kaan silahlarını çekip Barbaros'un sırtına doğrulttuktan sonra birkaç adım atıp arkasında durdular. Bu sayede Barbaros'u kafese almıştık, tek başına ve çaresizdi.

"İndir silahını," dedim kısa ve net bir şekilde. Onunla konuşacak bir şeyimiz yoktu, uzatmaya da gerek yoktu hâliyle. "Sana bu şansı bir defa daha vermeyeceğim."

Barbaros güldü. "Sizin bana sıkacağınız dört kurşun beni öldürmez ama benim size sıkacağım tek kurşun kalbinizi paramparça eder, küçük adam." Silahının sürgüsünü çekti, hazır hâle getirdi. "İstersen sana neden denginle oynaman gerektiğini öğretebilirim."

Armin üst dişleriyle alt dudağını ısırarak güldü. Barbaros'a acırcasına baktı. Bir eli tetikte beklerken diğer elini pantolonunun cebine sokmuştu. Öyle emindi ki kendinden ve yaşanacaklardan, hiçbir şüphesi olmaması beni derin bir sorgulamaya itiyordu. Ben onun yüzüne bakıp neler olduğunu çözmeye çalışırken o ani bir şekilde gülüşünü sildi yüzünden. Ciddileşti. Hiçbir şeyi umursamayan ifadesinin yerine gücü eline almış ve sıkılmış, öfkeli bir seri katil ifadesi yerleşti.

"Kısa *Marui Smith Wesson*," dedi kâğıtta yazılı bir bilgiyi okurcasına fakat ezberinde olduğu da aşikârdı. Adı gibi biliyordu Barbaros'un elinde tuttuğu silahı. "Uzunluğu 240 milimetre, ağırlığı yaklaşık olarak 550 gram.

6 milimetrelik kalibreye sahip. Merminin sapmadan gidebileceği en uzun yol 150 metre. İçindeki maksimum mermi sayısına gelirsek altı mermi kapasitesi var ama sen üçünü harcadın." Armin elinde tuttuğu silahın horozunu iki defa boşa çevirdi. "En iyi ihtimalle üç kurşunun var. Üç kurşun, dört düşman... Söylediğin gibi tek bir merminin bize verebileceği zarar bir hayli büyük ama sona kalanın, sen şarjörünü yenileyene kadar beynini dağıtması çok daha büyük bir ihtimal..." Kaşlarını kaldırdı Armin. "Bunu göze alabilir misin?"

Barbaros'un yüzüne yansıyan öfke, Armin'in üzerine yağdı. Ondan böyle bir hamle beklemiyordu.

"Şimdi silahını yere bırak, bu oyun burada sonlansın. Barbaros Kaynarca, yenildin."

Barbaros gülümsedi, yenildiğini o da anlamıştı ama pes etmişe benzemiyordu. Başını salladı. "Pekâlâ," dedi, gözleri bir anlığına bana kaydı, ardından yine Armin'e çevirdi bakışlarını. Elinde tuttuğu silahın kabzasını serbest bırakıp tetik kısmının, işaret parmağının ucunda asılı kalmasını sağladı. Ellerini iki yana açarak hafifçe yere eğildi, silahı sıcak asfaltın üzerine koydu. Başını kaldırıp Armin'e baktı ve havada olan ellerini daha da kaldırdı. "Gel ve beni al," dercesine bir tavır takınmıştı. Armin, bakışlarıyla Barbaros'un üzerine bir kıyamet ateşi gibi yağarken gözlerini bana çevirdi, o ateşi silip attı ve gülümsedi. Ben de ona baktım, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Teşekkür ederim, Armin. İlk defa.

"Karan! Hayır!"

Korhan'ın haykırışını duymamla bakışlarımı tekrar önüme çevirmiştim ki ne olduğunu anlayamadan karşımda bana doğru namlusunu doğrultmuş Barbaros'u görmem bir oldu. Tetiğe basacağım sırada bana gerek kalmadan Armin duruşunu ve yüzündeki mimikleri hiç kıpırdatmadan az önceki ateşi yeniden yaktı, önüme doğru geçerek iki el ateş etti Barbaros'a. Omuzlarıma aldığım darbeyle geriye savrulmam ve refleksle göz kapaklarımı kapatmam bir olmuştu. Görüş alanım siyaha boyandığında kulaklarımda bir kurşun sesi daha yankılandı.

"Karan!" Armin'in sesiydi. "Karan, dikkat et!"

Bahar'ın çığlıkları, Korhan ve Kaan'ın Barbaros'u engellemek adına koşmaları eşliğinde göz kapaklarımı kapatıp açtığımda karşımda gördüğüm manzara, dudaklarımın arasından sıcak bir nefes vermemi sağlamıştı. Barbaros yanı başındaki arabasının tekerine yaslanarak omzunu tutarken Korhan bileklerine davrandı, elindeki silahı çekip aldı ve yere fırlattı. Kendi silahıyla şakaklarına bir yumruk geçirdiğinde silah, Barbaros'un yüzünü bir defa daha kesmişti. Korhan omzundaki yarayı hiç umursamadan iki kolunu

da sırtına doğru kıvırarak Barbaros'u kilide aldı. Kaan da bu sırada yakasına yapışmış, yüzüne ardı ardına yumruklar savuruyordu.

Ne olduğunu algılayamadığım için şoka girmiştim. Sırtım arabaya yaslıydı fakat ayakta durmuyor gibiydim, hafifçe yığılmıştım. Canım yanmıyor, etimde bir baskı hissetmiyordum. Sonradan sesini duyduğum kurşun, benim bedenimde değildi. Gözlerimi kırpıştırdım. Derin nefesler alırken Bahar'ın yanıma koşmasıyla toparlandım. Kalbimi tuttum, Bahar da elini göğsüme atmıştı. Gözlerimi hemen yanına çevirdiğimde Armin'i gördüm. Yerdeydi. Siyah pantolonunda küçük bir delik ve yere damlayan kan lekeleri vardı. Barbaros namlusunu bana çevirdiğinde önüme geçerek beni arkaya doğru ittirmiş ve iki el ateş etmişti. Canımı kurtarmıştı.

Belki de ilk yapmam gereken şey, içimdeki canavarın gölgesini Barbaros'un üzerine düşürmekti ama yapamadım. Armin'i düşündüm.

"Armin..." diye fısıldadım dudaklarımın arasından şaşkınlıkla. Hareketlerimi kontrol edemezken önünde yere eğildim, dizlerimin üstüne çöküp omuzlarından tuttum. "Armin, iyi misin?"

Yutkundu, soluklandı, dişlerini sıkıp başını geriye doğru yatırdı. Bacağındaki yaranın üzerine bastırıyordu. Dilini dudaklarında gezdirip nefeslendi soğukkanlılıkla.

"İyiyim," diye mırıldandı nefes nefese. "İyiyim, merak etme." Dudaklarını birbirine bastırıp inledi ve gözlerime baktı, gözleri acıdan kızarmıştı. "Alışığım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona nasıl davranmam gerektiğini, ne hissetmem gerektiğini, ne söylersem doğru olacağını bilemiyordum. Bedenime üç kurşun yarası açmış ve ölmem için uğraşmıştı ama silahlar hakkında böylesine bilgi sahibi olan birinin amacı beni öldürmekse eğer bunu tek kurşunla bile yapabilirdi. Belki de söylediklerinde haklıydı, hiçbir zaman niyeti bana zarar vermek değildi. Nihayetinde, bana doğru gelen kurşunun önüne atlamış, kendi canını hiçe saymıştı. Elimi bilemezcesine omzuna attım ve destek vermek adına sıktım, sıvazladım.

"Kaan!" diye bağırdım arkama dönerek. Barbaros'u yumrukluyordu, yüzü gözü kan içinde kalmıştı. "Kaan, yardım et! Kaan!" Kaan duraksadı ve bana baktı. Öyle çok vurmuştu ki parmak eklemleri kan içinde kalmıştı. "Armin yaralandı, bir şey yap, kan kaybediyor!"

Kaan, soluk soluğa yanıma gelip Armin'in yanı başında yere çökerken ben ona baktım. *İyi olacaksın* dercesine baktım ve buna inansın istedim. Armin canı yanarken zorlukla bana gülümsedi, gözlerini kapatıp açtı *sorun yok* der gibi. Ayaklandım, sersem bir adımla arkama dönüp ayakta bekleyen ve korkudan ne yapacağını bilemeyen, ellerini dudaklarına siper etmiş

Bahar'a sarıldım, sırtını okşadım. "Geçti," dedim, bir nefes verdim. "Geçti, merak etme. Geçti, Bahar. Bitti her şey. Karya özgür artık... Karya özgür."

Bahar da bana sarıldığında gözlerimi kenarda, arabasının üzerinde yarı baygın yatan Barbaros'a diktim. Korhan tepesindeydi. Ona baktıkça öfkem alevleniyordu lakin bitmişti işte, sona gelmişti, bir adım ötesi yoktu. Bir hikâyenin sonuna gelmiştik ve bu, bir uçurumun kıyısındaymışım gibi hissettiriyordu. Üzerimize, savaştan sonra esen dingin bir rüzgâr esiyordu. Tenime değdiğinde Karya'nın varlığını anımsıyor, dudaklarım kenara kıvrılmadan edemiyordu. Bu rüzgâr, bir gün onun saçları için esecekti. Bir gün, Karya gülümseyerek saçlarını özgürce rüzgârda savuracak ve korkusuzca, düşmanları olmadan nefes alabilecekti.

Barbaros'a doğru adımlamaya başladığımda Korhan duraksayıp Bahar'a baktı, korkmuş yüzünü gördü. Yanına koştu, Bahar'ın bir şey söylemesine müsaade etmeden ani bir şekilde bedenini kendine çekti, sıkıca sarılıp başını göğsüne bastırdı. Saçlarından öptü. Kaan da Armin'in yarasıyla ilgileniyor ve kan kaybetmesini engellemeye çalışıyordu.

Gözlerimi üzerlerinden aldım, birkaç saniye sonra o adamın önünde durup uzandığı kaputtan kaldırdım bedenini. Yakasını sıkıca kavrayıp boğazına sarıldım. Nefesini kesercesine sıktım. Bir elim boğazındayken yakasında olan diğer elimi indirdim, silahımı önce omzundaki yarasına, ardından da bileğini paramparça eden o kurşuna bastırdım. İnlemedi bile. Canı yandı, dişlerini sıktı ama bir an olsun inlemedi, dik tuttuğu çenesini sarsmadı. Gözündeki o alev, yüzünden kanlar akarken dahi yanmaya devam ediyordu.

"Sana demiştim," diye mırıldandım, nefesim yüzüne çarptı. "Kalbini yerinden ben sökeceğim. Öyle kolay ölüm yok sana, Barbaros." Başımı iki yana salladım. "Karya'yı bağladığın o yatağı mezar edeceğim sana ama sen bir mezarı dahi hak etmeyen, leş kokan iğrenç bir herifsin. Bu dünya üzerinde bir yerin, bir toprağın, zerren dahi kalmayacak. Silinip gideceksin."

Barbaros gözlerime baktı ciddiyetle. "Karya'nın içinden silip atabilir misin beni, küçük adam?" diye sordu keyifli bir ses tonuyla nefeslerinin arasında. "Bana ne yaparsan yap, bu oyunun galibi benim. Siz kaybettiniz. Hiçbir zaman... Hiçbir zaman unutamayacak Karya beni. Zihnindeyim hâlâ. Zihninin içinde yaşıyorum. Sana bakarken bile beni görüyor. Seni öperken bile beni duyuyor. Seni düşünürken bile bana ait oluyor." Tek kaşını kaldırdı. "Haydi, sil izimi."

"Seni öyle bir sileceğim ki Karya, ona yaşattığın tüm acılara kıyacak kadar. Seni öyle bir silecek ki ne adın kalacak ne yaşadıkların." Boğazını daha sıkı sarıp diğer elimi emsesine attım. O namussuz bir adamdı ve ben onu öldürmek gerektiğini çok iyi biliyordum. "Karya'nın zihnini benim sevdiğim adamla

ona salıncaklarla gökyüzüne ulaşmayı vadeden aşkını dahi unuttuysa bir düşün bakalım, seni ne yapar? Sen kimsin, Barbaros?" Gözlerimle alaşağı ettim onu, iğrenerek baktım suratına. "Sen bir zehirsin, ben seni tükürüp atacağım Karya'nın kanından."

Belki de söylediklerim, vücuduna giren o iki kurşundan daha çok yakmıştı canını, daha çok öfkelendirmişti onu.

Boğazını sıkmaya devam ediyordum ki boş arazide bir telefon sesi yankılanmaya başladı. Asfaltta titriyordu. Uzun bir süre açan olmadı lakin arama da kesilmedi. Ardı ardına, ısrarla devam etti.

"Bitmedi, küçük adam," diye mırıldandı sıktığı dişlerinin arasından Barbaros. "Ben noktayı koymadım, daha söyleyeceklerim var."

Saniyeler sonra asfaltın üzerinde titreyen telefonu avuçladı Kaan. Azra'nın görüntülü aradığını ve daha önce hiç böyle ısrarla davranmadığını, muhtemelen önemli bir şey olduğunu söyledi. Aramayı yanıtladı. Tam o an kulaklarımıza Azra'nın ağlama sesi ve yakarışları ulaşmaya başladı. İrislerimi Kaan'a doğru çevirdim. Armin'in başındayken aniden ayaklandı, elleri titreye titreye telefonu tutmaya çalıştı. "Azra..." dedi önce sakince. Algılamaya çalıştı. "Azra! Azra, ne oldu? Ne oluyor orada?" diye bağırdı, teni kızarmıştı ve boğazındaki damarlar belirginleşmişti.

"Tatlı, küçük sevgiline *merhaba,* de, Kaan." Bir erkek sesi geliyordu telefonun diğer tarafından. "Harika bir seçim yapmışsın, tebrik ederim. Kendisi çok misafirperver... Beni kafenizde çok güzel ağırlıyor."

"Azra..." diye korkuyla mırıldanarak Kaan'ın yanına koştu Bahar. Telefonu kavradı. "Azra, canım!"

Korhan telefondaki sesi dinleyip vücudunun yarısı gözüken erkek bedenini fark ettiğinde ufak bir küfür savurdu dudaklarından, gözlerini kapatıp sabır dilercesine derin nefesler verdi. "Aytunç," dedi dişlerini sıkarak.

Barbaros'un boğazına sardığım parmaklarım gevşedi, Kaan'ın telefonunun ekranını görmüştüm. Azra, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde bir sandalyede oturuyordu. Dudaklarında bir bant vardı, ağlıyordu.

"Kaan! Azra'nın ne işi var orada?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. "Nehir'le beraber değil miydi?"

"B-Bilmiyorum! Karya'nın güvende olduğunu öğrenince kurabiye götürmek için geri dönmüştü, hastaneye gidecekti. Bilmiyorum!"

Barbaros gülmeye başladı histerik bir şekilde, ardından kahkahaya dönüştü gülüşleri. Göğsü titriyor, ciğerlerine çektiği nefesler öksürükleriyle kesiliyordu ama durmuyordu. Ona döndüm, en başından beri amacının bu olduğunu belli edercesine baktı gözlerime. Tek kaşını kaldırdı, dudakları kenara kıvrıldı. Yutkunup derin bir nefes çektim ciğerlerime ve o an bir saniye dahi

duraksamadan bir kafa attım burnuyla alnının arasına. Arkaya doğru savrul masıyla üzerindeki ellerini de çekip gerisin geriye adımladım, yere düşmesine müsaade ettim. Sırtımı dönüp başımı kelepçe içine aldım, saçlarımı kaşıdım Barbaros acıyla inlese de gülmeye devam etti, duraksamadı.

Kaan öfkeden deliye dönmüştü. Azra'yı kurtarmak için sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu. Bahar elindeki telefonu kavradı, çekip aldı. Kaan, Bahar'ın bu hamlesiyle kendine gelmişçesine acımasız bir tavırla Barbaros'a adımlamaya başladı. Bedenini bir çarşaf gibi avuçlayıp yerden kaldırdı, tekrar asfalta itti. Belindeki silahı çıkardı, namluyu Barbaros'un alnına yasladı. Durmadı, namluyu alnına baskılayarak Barbaros'un geriye doğru adımlar atmasını ve yere düşmesini sağladı.

"Seni öldüreceğim."

"Kaan! Yapma!" Bahar bir yandan telefonu tutuyor, Azra'yla konuşmaya çalışıyor; diğer yandan da Kaan'ı durdurmak için çaba sarf ediyordu. "Kaan, indir silahını!"

"Senin gibilerin yaşamaya hakkı yok."

O an telefondan keskin, tüm konuşmalarımızı ve düşüncelerimizi bölen, nefeslerimizi dahi tutmamızı sağlayan bir ses yükseldi:

Bir tabanca horozunun çekilme sesi.

Bahar olduğu yerde duraksadı, telefona bakakaldı.

"Eğer beş dakika içinde oraya gelen araca binip gitmiş olmazsa babam, sevgili Azra'nızı bu son görüşünüz olur." Kaan durdu, bedenini çevirmedi ama omzunun üzerinden arkasındaki Bahar'ın elinde duran telefona baktı. Aytunç, namluyu Azra'nın çenesine yaslamıştı. Azra ise çaresizce kameraya bakıyordu. "Bir oyun oynamaya kalkmayın, aracı takip etmeyin. Söylediklerime harfiyen uyun. Aksi takdirde, Karya'nın başına gelenleri misliyle Azra da yaşar. Şartlar belli: Babamı bırakın, Azra yaşasın."

Başımı sağıma çevirdiğimde Azra, ağzındaki banda rağmen çığlık atmaya, kurtulmaya çalışmaya devam ediyordu. Görüş hizama, tek şeritli yolun başında bize doğru ilerleyen bir araç girdi. Yolun ortasındaki üç aracın arkasında durdu, gündüz olmasına rağmen farları yanıktı. Birkaç defa kısıp açtı, Barbaros'u bekliyordu.

Kaan'la karşı karşıyaydık, aramızda yere düşmüş olan Barbaros'un bedeni vardı. Yaşlı ve kızarık gözleriyle gözlerime baktı yalvarırcasına. *Bırak, gitsin*, dedi hiç konuşmadan, dudaklarını aralamadan. Yutkunabildim sadece, bir şey söyleyemedim. Onun gözlerine baktıkça ağlayan Azra'yı görüyordum. Çığlıkları kulağımın arkasında yaşıyordu hâlâ. Sonra Barbaros'a bakıyordum, Karya'nın o yataktaki görüntüleri ve bağırdığı anlar geliyordu gözümün önüne. Bir türlü gitmek bilmiyordu.

Bir tarafta Karya, bir tarafta Azra vardı.

Barbaros'u bırakmam, Karya'nın bir kafese girmesi; bırakmamam, Azra'nın da Karya gibi paramparça olması demekti.

Kaan bir adım attı bana. "Lütfen, Karan," dedi gözleri öfke ve acıdan kıpkırmızı olmuşken. Beyaz teni ve sarı saçlarının arasında kırmızı gözlerini görmek kalbimi delik deşik etmişti. "O daha küçücük. Hâlâ çok korkuyor. Bana bile güvenmiyor. Bileklerindeki dikiş izleri iyileşmedi. Ona aynı acıyı yaşatamam, Karan..."

Bu bir seçim değildi. Azra'yı öyle bırakamazdık. Karya'yı korumaya devam edebilirdim, gerekirse onunla beraber o kafesin içinde yaşardım ama Azra'yı kurtarmamak bir seçenek dahi değildi. Aklımın ucundan geçmemişti.

Kaan çaresizce bana bakarken Barbaros'a döndüm. "Siktir git," dedim kısa ve net bir şekilde. "Asfalta leşini sermeden kaç git, inin neresiyse bir fare gibi saklan." Hafifçe eğildim diz kapaklarımı kırarak, gözlerine baktım irislerimi sivriltip bir oka dönüştürdükten sonra. "Bir sonraki rastlaşmamız ölüm günün olacak, bunu unutma."

Barbaros ayaklandı, omzundan ve elinden kanlar damlarken onu almaya gelen araca doğru yürüdü sendeleyerek. Araca ulaşana dek gözlerimi bir saniye olsun ayırmadım üzerinden. Kapıyı açtı, yüzünü bana döndü ve binmeden önce gözlerimi buldu.

"İki kurşun, küçük adam," diye mırıldandı, göz bandını çıkarıp yere attı ve kapanan gözünü, parçalanmış yüzünü önümüze serdi. "İki kurşun borcum var sana, aklımda."

Bakışlarını hiç çekmeden arabaya bindi. Araba tek şeritli yolda geriye doğru sürerek uzaklaşmaya başladı ve sonunda gözden kayboldu.

Ben, Karya'ya verdiğim sözü yine tutamadım.

Bu hayatı senin için daha güvenilir bir yer yapamadım, kırlangıcım. Gökyüzünde hâlâ kara bulutlar dolanıyor, uçmanı istemeyen şimşekler çakıyor. Biz... Sen ve ben, biraz daha kafesimizde kalalım mı?

"İçimde öyle bir kırgınlık var ki bir kurt gibi her zerremi eşeleyen, sana gelince yönünü değiştiriyor."

Cemal Latifoğlu

BÖLÜM 1
KALP AĞRILARI VE CESETSİZ MEZARLAR

Yüz. Bir deniz bul önce, bir kıyı, bir kayık... Varacak hiçbir kıyı yoksa görünürde, atıl medcezirlere. Korkma, yüz.
Bunlar belki de son gidip gelmelerin.
Yüz...

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.55

Korhan Asilsoy

Nehir'den ayrılıp Bahar'la beraber Karya'yı aramaya koyulmuştuk. O bir adım arkamdan gelirken ben önden ilerliyordum. Sağ elimde kurşununu namlusuna sürdüğüm bir silah, sol elimdeyse Bahar'ın parmak uçları vardı. Titriyordu ama bana tutunuyor, sıcaklığını bedenime akıtıyordu. O yanımdayken kendimi evimde, yatağımda, huzurlu uykumda gibi güvende hissediyordum. Sanırım birine yuva olmak, aile olmak böyle bir şeydi. Oysa ben hep bu duygudan kaçmıştım. Yıllar boyu Bahar'a bir adım atamayışımın, ona varamayışımın ama sırtımı dönüp gidemeyişimin sebebi buydu. Hiçbir zaman birini ailem olacak kadar çok sevmek istememiştim. Babamın annemi terk ettiği gibi terk edilmekten, annemin de babamın gidişinden sonra beni bırakıp başka insanları aile bilmesi gibi unutulmaktan, kimsesiz kalmaktan korkmuştum her zaman.

Birini sevmezsem; yuvama, kalbime, odama almazsam ne terk edilir ne de bırakıp giderdim.

Ben, boyundan büyük duvarların arasına hapsedilen ama onları bir gece yarısı gökkuşağının renklerine boyayan bir çocuktum. Bazı hislerim anlaşılmadı, bazıları yadırgandı, bazı zaman hırpalandı ama ben o çocuk olmaya devam ettim. İnsanlara göre kusurlarım vardı, sevilmedim, sevilmedikçe duygularımdan ve olduğum kişiden utandım. Kendimden kaçtım. Ama kaçabildiğim yer yine bana aitti. İçimde bir yolculuğa çıktım. Tüm sokaklarımı dolaştım, saatler boyu kimseye rastlamadım. Öyle bir boşluğun, öyle bir yoksunluğun içinde tutunacak bir şey aradım.

Bir şey... Bahar.

Bahar, etrafıma örülen duvarları balyozla yıkarak, belki o duvarların altında kalmamı bile göze alarak göğsümden içeri girdi. Beni bir yıkımdan çıkarıp olduğumu sandığım kişinin aksine bana başka bir Korhan'ı gösterdi. Karşıma geçti, bir ayna tuttu yüzüme, *içini gör*, dedi. *İçini gör, orada başka renkler ve başka ihtimaller var. Eğer göremiyorsan ben eklerim, ben boyarım seni. Korkma*, dedi.

Tüm bildiğim renklerin yanına en sevdiğim rengi, Bahar'ı ekledi.

Parmak uçları avuçlarımdayken onu arkamdan yanıma doğru çektim, gözlerim etrafta dolaşırken kısa bir süreliğine korku dolu gözlerine baktım.

"İyi misin?"

"Korkuyorum," dedi harfler dudaklarından zar zor dökülürken.

Elini daha sıkı kavradım, parmaklarımı tenine baskıladım.

"Korkma," deyip derin bir nefes verdim, duraksadım ve benim duraksamamla o da duraksadı. Ellerimiz birken aramızdaki mesafeyi bakışlarımızla katedip yan yana geldik. "Ben yanındayım." Bir adım attım ona doğru, kalbimdeki ateşi bir çıra gibi harlayan saç tellerinden öptüm. "Ben buradayım. Seninleyim."

Bahar'ın korku dolu gözlerinde yaşlar birikmişti. "Kaybetmekten korkuyorum, Korhan. Ben artık birini kaybetmek istemiyorum, birini arkamda bırakmak istemiyorum. Sevdiğim insanları özlemekten, onları koruyamamaktan çok yoruldum."

Başparmağımla avucumdaki elinin üzerini okşadım.

"Bu ormandan beraber çıkacağız," dedim onunkinin aksine umut vadeden bir ses tonuyla. Parmakları parmaklarıma kenetliyken yürümeye devam ettik. O sol tarafı kolaçan ediyor, bense sağ tarafı gözetliyordum. Kara ormanın içinde Karya'dan bir iz, bir adım arıyorduk. "Karya'yı bulacağız, onu bu karanlıktan beraber çıkaracağız. Sen ve ben, beraber başaracağız, Bahar. Bugüne kadar yan yana, diz dize, el ele olup da üstesinden gelemediğimiz ne oldu?" Yutkunup dudaklarımı ıslattım. "Belki şimdiye kadar sustuğum için bundan sonra da hep susmalıydım ama ben artık konuşmak istiyorum, Bahar."

Gözlerime bakmadı, karanlığın içinde kaybolurken derin bir nefes verdi.

"Şaşırtmıyorsun." Sesindeki kırgınlık bir çığlık gibi kalp kırıcıydı. Ani bir şekilde gülümsemişti. "Ölüm ensemizde solurken nefesini, bugüne kadar susmuşken ben sana konuşman için yalvardığım hâlde, sen şimdi konuşmayı seçiyorsun. Korhan olmak böyle bir şey işte... Senden kaçar, kendinden kaçar, gerçeklerden kaçar... Sonra karşına dikilir, sana dünyanın en gerçek şeyini anlatır."

"Sana, seni anlatmalıyım o hâlde."

"Korhan..." Sesi titredi. "Yapma. Buradan sağ çıkıp çıkmayacağımız belli değilken bana yaşayan hâlinin en umut verici yanını gösterme."

"Ölmemden mi korkuyorsun?"

"Gelmemenden korkuyorum," dedi sitem eder gibi. "Çünkü sen hiç gelmezsin. Hep buradasındır ama hiç gelmezsin. Öylece durur, sırtını döner, dizlerine sarılırsın ama sen hiç gelmezsin, Korhan."

Yutkundum, onu bugüne kadar çok defa kırmıştım, haklıydı. İçimdeki sancılardan onun sancısına ilaç olamamıştım. Kendimi aramaktan onu bulamamıştım. Hep buradaydım, yanındaydım, hiçbir yere gidememiştim ama ona sarılamamıştım da. Gözlerime bakmış, benden bir ışık yakmamı istemişti ama ben ışıksız odalarda büyümüş bir çocuktum. Işıktan kaçardım. Yine kaçmıştım.

Bahar'la hep kavga eder, atışır, iyi geçinemezdik. Buna rağmen her zaman bir aradaydık. Onunla iyi anlaşmak, bir aile olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlamak demekti. O yüzden hep ters giderdim sözlerine, bir laf bulup inat ederdim benimle aynı fikirde olmasın diye. Bana kızsın, bana ters ters baksın, bana inanmasın ama yine de beni hep sevsin isterdim. Çünkü o beni severken gözlerime umutla bakarsa, yaralarımı sarmak için bir şifacı gibi yaklaşırsa ben korkularıma bir defa daha yenilirdim. Onu mutsuz, başıma yıkılan evime çeker; akşam yemeğinin soğuduğu sofralarda sıcağı özletirdim. Oysa Bahar, kalbinin sıcaklığıyla bir evin tüm odalarını ısıtabilecek kadar mutluluk dolu bir kadındı.

"Bahar," dedim düşüncelerimin arasından sıyrılıp gerçekliğe dönerek. "Eğer bu ormandan sağ çıkabilirsek, eğer güneş doğduğunda ellerin hâlâ ellerimde olursa..." İrisleri irislerime değdi, bugüne kadar onu üzdüğüm her anın izini gördüm. Onun gözleri bulutluydu, benimkilerde ise yağmur yağıyordu. "Eğer kalbinde hâlâ adımın bir yeri varsa... Ailem olur musun? Benimle aile olmak, bize bir yuva inşa etmek ister misin?" Dilimi dudaklarımda gezdirip bilemez gibi başımı iki yana salladım. "Korkularımdan kaçıp sana sığınmak istemiyorum. Yanlış anlama. Sen, tüm korkularımı yıkıp dağıtan, yok eden bir hissin içimde. Ben her zaman gülen bir adamım ama bir tek senin yanında gülemiyorum, Bahar. Çünkü bir tek seni güldüremiyorum."

"Korhan..."

"Seni güldürmeme izin ver. Ailem ol."

Bahar gözlerini kaçırdı benden. Parmaklarıma kenetli parmaklarını çekti tenimden, önüne dönüp yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Korhan, lütfen. Karya'yı bulalım," diye geçiştirdi beni kısık sesiyle. "Bize ihtiyacı var."

Bakışlarımı önüme eğdim, başımı sallayıp suratıma kapanan kapının yüzüme çarptığı rüzgârını sindirmeye çalıştım. Haklıydı, hem de her konuda. Karya'nın bize ihtiyacı olduğu gerçeği bir yana, onun bu tavrına da hak veriyordum. Bazı şeyler için çok geç kalmıştım. Aklımın başımda olmadığı, hayatı alaya aldığım, acımla ancak böyle başa çıkabildiğim yıllarda, Bahar'ın güvenini ve sevgisini kaybetmiştim. Bana güvenmemekte haklıydı. Bana inanmamakta haklıydı. Ama yine de... Beni sevdiğini biliyordum.

Bazen hayat, geç kalanlar için affedici olmuyordu. Çünkü saatin akrep ve yelkovanı olduğu gibi zamanın da görünmez bir kılıcı vardı.

"Haklısın."

Kendimi toparladım ve Bahar önden ilerlerken ben de adımlarını takip ettim. Hislerimi bir kenara bırakıp tekrar Karya'yı bulmaya odaklandım. Bu ormanda yapayalnızken çok korkuyor olmalıydı. Bunu düşündükçe buzu çözünen kalbim kapkara kesildi, bakışlarım yeniden sertleşti; nefeslerim daha acımasız oldu, ciğerime batmaya başladı. O adama karşı duyduğum nefret perçinlendi, avucumda tuttuğum silahın şarjöründeki kurşunu keskinleştirdi. Bahar'la koşar adım etrafı tarıyor, Karya'ya giden bir yol arıyorduk. Saatlerdir bu ormanda bir köşeye sinmiş, saklanıyor ve çıkmak için küçük bir gün ışığı arıyor olmalıydı.

Oysa Karya, karanlıktan korksa da her daim *karan*lığa sığınırdı. Şimdiyse karanlıktan kaçıyordu.

"Neredesin, Karya?" diye hayıflandı Bahar. Kaygılıydı. Saçlarını tek hamlede geriye savurdu. "Neredesin, bir tanem? Çık artık ortaya."

"Karya! Sesimizi duyuyorsan bize bir işaret ver, korkma! Seninleyiz!"

Dakikalar akıp giderken Karya'nın umudunun tükenmeye başladığını da biliyordum. Bana bir ses vermesi için içten içe yalvardım. Sözüm vardı ona. Oynadığı her oyunda yanında olacaktım. Her gün daha fazla ortalığı birbirine katıp Kaan'ın başına bela olacak ve onu hayattan bezdirecektik. Yatak odasının duvarına, *'Korhan'ı çok seviyorum!'* yazıp her güne bu cümleyi görerek başlamasını sağlayacaktım. Ağladığında onunla dalga geçip sinirlerini bozacak ve gülmesi için defalarca gıdıklayacaktım.

Ben onun hiç olmamış ağabeyi, hiç tanımadığı çocukluk arkadaşıydım.

"Karya..."

"Korhan."

İncinmiş sesini duydum ve tüm orman sustu. Dudaklarımdan adı dökülürken Bahar'la birbirimize bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştık, ardından umutla gülümsedik.

"Karya, buradayız," diye mırıldandım oldukça sessiz bir şekilde. "Ses ver, kuzucuk. Ses ver bana, yanındayım."

"Korhan..."

Gözlerimi hızla sağ çaprazımda bulunan ağaç ile çalılıkların arkasına diktim. Bahar koluma tutunduğu an beraber o yöne doğru adımlamıştık ki birkaç adım sonra Karya'nın beyaz ve lila tonlarındaki tülden elbisesinin yırtık parçalarını görmem bir olmuştu. Elimi ağaç kovuğuna atıp yaklaşık beş altı insan bedeni genişliğindeki çalılıkların arasına bakındığımda tam ortada, mezarına kurulmuş gibi uzanan, cenin pozisyonunda yatıp ellerini başının altına saklayan Karya'yı gördüm. Nefesini tutuyor ve tenimizi parçalayan bu soğukta titremesini engellemeye çalışıyordu.

"Sessiz olun," diye fısıldadı, şokta olmalıydı ki gözleri tek bir noktaya sabitli ve sonuna dek açıktı. "Bizi öldürecek."

4 Eylül 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

Bir yaz geçti, ben koca bir yazı bu hastane odasında geçirdim. *Olsun,* dedim yine de içimden. *Zaten yazları sevmem.* Güneşi, sıcağı, tenimi yakan hiçbir şeyi sevmezdim ben... Bir tek sıcak sütü severdim. Küçücük bir çocukken sıcak sütün her şeye iyi geleceğini zannederdim. Çünkü her gece uyumadan önce annem odama gelir, baş ucuma kurulur, saçlarımı öperken sütümü bitirmemi beklerdi. Ben sütümü içerdim ve annem yanımdayken uykuya dalardım. Ama bir gün annem gitti, ben sıcak sütümü saçlarım öpülmeden içmek zorunda kaldım. Gün sonlarım kalmadı çünkü hiç uyuyamadım. Bu defa her sabah sıcak sütle başladım güne ama sonra bir adam geldi, benden sabahlarımı da aldı. Ve ben anladım ki ne kadar direnseм de bu gerçekten süt içmeye devam ederek kaçamayacaktım. İnsanlar büyür ve süt içmeyi bırakır. Ben küçük kalmakta, acısız kalmakta biraz ısrarcıydım ama büyüdüm işte.

Süt içmeyi bıraktım.

Aslına bakarsak mesele hiçbir zaman sıcak sütü sevmem olmadı. Ben sadece büyümek istemedim. Çünkü büyümek, mutluluğumu terk etmek demekti benim için. Terk ettim. Ben öyle bir büyüdüm ki artık dilimde acı bir zehir, kalbimde bir dilemma... Kalakaldım. Yarım, bitap, aciz...

Fark ettim ki büyümek, yarım kalmak demekmiş.

Büyüdüm.

Bu hastane odasında geçirdiğim son dakikalarımdı. Sonunda taburcu oluyordum. Büyümüş, iyileşmiş, zihnindeki kötü seslerden ve ruhundaki nasırlı ellerin izinden kurtulmuş biri olarak devam edecektim hayatıma.

Karan'a söz verdiğim gibi onu kalbimde yaşatacak ama ölüsüyle değil, canlısıyla hatırlayacaktım. Yeni hayaller kuracak, yeni hayatlar arayacaktım yollarda. Buradan ayrılırken önümde bir bilinmezlik yoktu. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, ne hissedeceğimi, kiminle olacağımı çok iyi biliyordum. Karan'ın hayalini son görüşümden bu yana, neredeyse bir buçuk aya yakındır sıkı sıkıya tutunmuştum yaşama. Kararlıydım. Ona verdiğim sözleri tutacaktım. O, sözünden cayan yalancı bir adamdı ama ben nasıl sevgimin yanında kaldıysam sözümün de arkasında kalacaktım.

Bir elimde, bir yabancının bana tamir ederek getirdiği babamın radyosu; diğer elimde, koltuk altıma aldığım pembe ve beyaz kasımpatılarımla hastanenin koridorunda yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ilerliyordum. Üzerimde beyaz bir tişört, altımda turuncu bir şort; ayaklarımda turuncu, rugan ayakkabılarım ve üstlerinden gözüken beyaz çoraplarım vardı. Başıma yine turuncu bandanamı bağlamıştım, hafiften uzayan saçlarım alnıma dökülüyordu. Yüzümdeki gülümsemede, gözlerimdeki parıltıda belli belirsiz bir gurur yaşıyordu. Açıkçası içimden tebrik ediyordum kendimi. Yabancının okuduğu şiirde olduğu gibiydi her şey: *Hayat taşıyordu içimden.*

Hastanenin uzun koridorunu aştıktan sonra kapısından dışarı çıkıp bahçe yolunun başında duraksadım. Rüzgâr kasımpatılarımı okşadı. Kokuları etrafa yayılınca derin bir nefes aldım, gözlerimi gökyüzüne kaldırdım.

"Bitti," diye mırıldandım, mutluluktan sesim titredi. "Bitti, Karan. Ben kazandım. Bak... Başardım. Başardım! Küçük sevgilin kazandı, Karan!"

Gülümsedim dolu dolu, ardından kasımpatılarımın yapraklarına burnumu sürttüm.

Ben
daha ölümü düşünmüyorum.
Ben daha bir çocuk doğuracağım.
Hayat taşıyor içimden.
Kaynıyor kanım.
Yaşayacağım, ama çok, pek çok ama sen de beraber.

Kulaklarımda o şiir, arkasında rüzgârla birlikte Karan'ın nefes sesleri ve birbirine çarpan ağaçlar... Sanki güldüğümde yanaklarımda oluşan o uzun çizgilerin arasına kadar izliyordu biri beni. Bir film sahnesindeydim ve yönetmen, gülümsememe odaklamıştı kamerayı. Burnumda kasımpatıların kokusuyla onları okşarken yüzümde oluşan gülümseme, yaşadığım tüm acılara rağmen ayakta olduğumun bir göstergesiydi. Siyah beyazdı o film belki ama kamerada gözüken benim sevincimdi.

"Karya..." diye adımla seslenerek beni, yaşamın tadına vardığım o küçücük andan çekip aldı Nehir. Gözlerime bakıyordu tebessümle. "Nasıl hissediyorsun?" Dudaklarını birbirine bastırıp arkamızda kalmış hastane

binasına döndü bir anlığına, göz gezdirdi. "Kurtuldun bu hastaneden, artık özgürsün. Mutlu musun?"

Başımı salladım hafifçe, yutkunup hastane binasına bakındım.

"Mutluyum... Çok mutluyum, Nehir. Ama..." Sesim boğuklaştı. "Artık hastanelerden de, doktorlardan da korkmuyorum. İyileşmek böyle bir şey sanırım. Korktuğun, çekindiğin, görmeye tahammül bile edemediğin ne varsa hepsiyle barışıyorsun." Dudaklarımı ıslattıktan sonra bilemez gibi büktüm. "Hastanelerle barıştım, doktorlarla barıştım, yaşadıklarımla barıştım," diye sırayla sayarken Nehir'le gözlerimi birleştirip üstüne basa basa ekledim: "Kendimle barıştım. O... Karan... Benden çok şey götürdü giderken ama hayali bir hayat verdi bana." Gülümsedim kendimi tutamayarak. "O, gerçeği bir yana dursun, hayaliyle bile beni iyileştirmek için çabaladı."

Nehir gülümseyip elini sırtıma attı ve sıvazladı.

Sırtımdaki izler ve acılarıyla da barıştım.

"Barışacağın daha çok şey olacak, Karya," diye mırıldandı Nehir sakince. "Küseceksin de ama. Hayat böyle bir şey... Küstüğün kadar barışabilirsin yalnızca."

"Yeniden doğmuşum gibi hissetmem normal mi?" diye sordum kendimi tutamayarak, garipsemiştim bu duyguyu.

Nehir güldü benimle birlikte, yüzümdeki anlam veremez ifadeye de gülmüş olabilirdi. "Normal," dedi başını sallayarak. "Bu hastane bahçesinden çıkarken seni bambaşka bir dünya bekliyor." Gülüşü silindi yavaşça fakat üzülmedi, daha ciddi bir yüz ifadesiyle baktı gözlerime. "Yeni insanlar tanıyacaksın. Belki... Belki bir aile bulursun kendine ya da kurarsın, nasıl istersen." Benimle aynı hisleri paylaştığını görebiliyordum, yanağı titriyordu. O, bana çok iyi bir yoldaş olmuştu. "Seni bekleyen, seni seven, seni arayan, seni bulamayan nice insan vardır dışarıda. Bir noktada kesişir yollarınız illaki, rastlaşırsınız."

"Tek dileğim, kalbimin güzel insanlarla rastlaşması... Hayat bana bu defa iyi davransın istiyorum."

"O zaman sana güzel bir haberim var..." Gözleri önümüzde kalan uzun yolun sonundaki demir kapıya kaydı. "Hayat, sana bu şansının ilk dakikalarında çok iyi davranıyor çünkü dileğin kabul oldu bile. Bu kapıdan dışarı çıktığında kalbin çok güzel bir insanla rastlaşacak. Seni bekliyor."

Gözlerimi kıstım. Birisi benim için mi gelmişti? Taburcu olmamı mı bekliyordu? Kim olabilirdi ki? Kimim vardı benim?

"N-Nasıl yani?" dedim, endişeye kapılmıştım. "Kim? Kim beni görmeye geldi ki? Kimsem yok ki benim, kalmadı." Duraksadım. Başımı hafifçe yana yatırdım. "T-Teyzem mi?" diye sordum istemediğimi belli eden bir

ses tonuyla. "Nehir, hayır... Onu görmek istemiyorum. En son konuştuğumuzda Bursa'ya dönmesini istediğimi söylemiştim, yeni hayatımda ona bir yer ayırmadım. Bana iyi gelmiyor. Onu gördükçe bir sorundan ibaret olduğunu hissediyorum. Gelen o ise söyle, lütfen."

Nehir gözlerini kapatıp açtı, başını iki yana salladı. Daha fazla konuşmamam gerektiğini söylüyordu hareketleri.

"Karya... Haydi, gel," deyip kolumdan destekledi beni ve merdivenden indirip bahçe kapısına doğru yürümemi sağladı. "Hayatın sana getirdiklerinden öylece kaçamazsın." Bu sırada elini kucağımda duran kasımpatılara atmış ve kendi kucağına almıştı. "Şunu da bana ver bakalım," deyip diğer elimde kalan radyoyu da alırken ona bakıyordum yalnızca. Gülümsedi sıcaklığıyla. "Belki o kişiyi gördükten sonra sarılmak isteyebilirsin."

Havalanan kaşlarım alçaldı, dudaklarım büküldü. "Ya," diye mırıldandım bastırılmış bir sevinç ve şaşkınlıkla. "Ka-" dediğim an dudaklarımı birbirine bastırdım, dişimle dudak etimi kemirdim. Yutkunuşum zorlaştı.

Şu an kollarının arasına hapsolmak istediğim beden yeryüzünde değildi. Artık aramızda iki balkon arası değil, iki dünya arası mesafe vardı.

Nehir başını omzuna doğru eğerek gülümsedi, kaşlarıyla kapıdan çıkmamı söyledi. Daha fazla sabredemedim, sözünü dinleyip hızla kapıya ilerledim. Bahçe kapısından dışarı çıktığımda etrafta kimseyi görmemiştim. Sağa baktım, sola baktım, bir iki adım öne gidip etrafı kolaçan ettim ama bakışlarım kimseye değmedi. Kalbimdeki heyecan ve endişe beni öldürebilirdi. Elim göğsüme kalktığında yakınlarımda bana tanıdık bir ruh olduğunu hissettim. Tam bu sırada kulaklarımda, zihnimin duvarlarını yıkan ve beni savunmasız bırakan bir ses yankılandı. Aşina olduğum, güvende olduğumu hissettiren bir ses...

"Kuzucuk..."

Sesin geldiği tarafa doğru başımı çevirmemle karşımda dolu gözlerle bakan, dudaklarında sahici bir tebessümle bana gülümseyen Korhan'ı gördüm. Öylece duruyor, bir tepki vermemi bekliyordu. Titreyen sesindeki o hitap kelimesini öyle çok özlemiştim ki... Yüzüne baktıkça oynayan mimiklerinde dünyanın yaralayıcı tüm ifadelerini gördüm, izledim.

"Korhan..." diye mırıldandım burnumun içindeki yanışı hissettiğimde. İsmini anmıştım ama bir nefes veriş gibiydi aslında onun adıyla dudaklarımdan dökülen. Gözlerim buğulandı, dudaklarım titredi ama içimde de kocaman bir mutluluk yeşerdi. "Sen... Gelmişsin..." Dudaklarımı birbirine basıp ağlayışımı durdurmak istedim. "Unutmamışsın beni."

Korhan şaşkınlığım karşısında gülümseyerek başını öne eğdi. Ardından kollarını açtı. "Geldim, kuzucuk," dedi ve bakışlarını bir anlığına iki yana

açık kollarına indirdi. "Ben seni unutmadım ama kollarımın seni hatırlamaya ihtiyacı var." Gülümsedi burukça. "Bana sarılmak ister misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözyaşlarımın arasından ani bir şekilde gülümsedim. Başımı iki defa aşağı yukarı sallayıp Korhan'a doğru koştum, başımı göğsüne bastırıp kollarımı beline sardım. Sert bir duvara çarpar gibi bedenine çarpmıştım ama canım yanmamış, aksine ruhum okşanmıştı. Bir elini göğsündeki başıma atmış, diğer eliyle belimi kavramış, beni sıkı sıkıya sarıyor ve burnunu saçlarıma sürtüyordu. Saniyeler sonra bedenimi kaldırdı ve kendi etrafında defalarca döndü.

"Seni çok özledim, Korhan... Çok özledim. Çok özledim. Çok özledim. Çok özledim, Korhan!"

Hayatımda ilk defa yaşayan bir insanı özlemenin ne demek olduğunu tatmıştım. Zira benim özlediğim kim varsa toprak almıştı benden.

"Ben de, kuzucuk! Döneceğin günü, kuzuları sayar gibi saydım."

Güldüğümde beni yere indirmişti. Onun elleri belimdeyken ben de ayak uçlarımda yükselip ellerimi yüzüne ve ardından saçlarına attım. Kıvırcık, lüle lüle uzanan, alnına dökülen saçlarına... Gülüyor, saçlarını ellememle başını iki yana sallıyordu.

"Ve sonunda kuzuların arasından kuzucuğu yakaladım," dedi gözlerini kısarak.

Bir adım uzaklaştım ondan, uzun uzun gözlerine baktım. Ona kırgın değildim, kızgın değildim, aksine beni hâlâ sevdiği için minnettar hissediyordum. Belki hiç gelmemişti yanıma ama beni sevdiğini biliyordum. Sadece ne kadar istenmesem de hastane odasının penceresinden dışarıya bakarken her an yanıma gelmelerini dilemiştim. Karan gelemiyordu ama onlar gelebilirken gelmemişlerdi. Ailem olmayan insanların beni göremeyeceği söylenmişti ama benim ailem bildiğim insanlar onlardı. Her ne kadar bana aksini göstermiş olsalar da sanırım aile olmak da böyle bir şeydi, parçalansan da dağılmazdın.

"Yanına gelemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı sanki bakışlarımdan kırgınlığımı yakalamış gibi. Dudaklarını ıslatıp iki eliyle omuzlarımdan kavradı. "Çok istedim ama iznimiz yoktu. İzni bir kenara bırak, eğer mümkün olsaydı kimseden izin istemezdim seni görmek için. Gelir ve görürdüm ama senin daha hızlı iyileşmen için biraz yalnız kalman gerekiyordu. Anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım çaresizlikle. "İyileştim," diye ekledim sözlerinin ardından. "Artık kırık değil kanatlarım."

"Uçabilirsin," deyip sanki kanatlarım varmış da kontrol ediyormuşçasına kollarıma bakındı, elleriyle etimi yokladı. "Beraber uçacağız. Biz artık hep senin yanında olacağız, Karya."

Anilden duraksayıp bakışlarımı Korhan'a kaldırdım. Anlam veremediğim için etrafa bakınmış, sağ çaprazında kalan Nehir'e dönmüştüm. "Biz?" diye sordum gözlerimi Korhan'a kilitlerken. "Nehir ve sen mi? Tanışıyor musunuz? Nehir benim-"

"Karya," diye adımı uzatarak durdurdu beni Korhan. Gülmüştü. "Birincisi evet, Nehir'le tanışıyoruz. Belki fiilen yanında değildik ama her zaman Nehir'le iletişim hâlindeydik. Onun sayesinde senden haberdar oluyorduk," dediğinde Nehir'e döndüm ve dudağımı büktüm, tebessüm ettim. İyi bir insandı gerçekten. "İkincisi, *biz* diye kastettiğim şey, yalnızca Nehir'le sınırlı değil." Kaşları havalandı. "Bahar var," dediği an yanında bulunduğumuz güvenlik kulübesinin ardından Bahar çıkageldi, Korhan'a doğru ilerledi ben şaşkınlıkla bakarken. Kızıl saçlarına vuran güneş, onu parlayan bir ateşe çevirmişti. "Kaan var, Azra var," diye saymaya devam ettiğinde Kaan ve Azra da çıkmış, karşıma dikilmişlerdi. Şaşkınlığımın yanına puslu gözlerimdeki hüzün eklenmişti. "Biz buradayız."

Bahar'a baktım, çekingen gözlerle bakıyordu bana. Kaan'a döndüm, utanıyordu benden. Azra'nın gözlerindeyse yalnızca özlem vardı. Ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim.

"Yavru kuş... Ben pek de iyi bir abla değilim. Olamadım." Dudaklarını ısırdı, yüzüne dökülen ince telli saçlarını kulağının arkasına sabitleyip tekrardan gözlerime baktı. "Ama izin verirsen seninle birlikte öğrenebilirim. Senden ayrı kalmanın beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin." Bir iki damla yaş süzüldü yanaklarına. "Seni çok seviyorum..."

"Seni çok özledik, Karya," diye atıldı Azra. Gözlerime öyle bir baktı ki... Ben onun kurtarıcısıydım ve o, kurtarıcısının böylesine mücadele ediyor oluşunu gururla izliyordu sanki. "Mavi de özledi. Evde seni bekliyor heyecanla, inanamazsın."

Kaan yutkundu, gözlerini kaçırdı, kaşlarını kaldırıp indirdi ve en sonunda daha fazla kendini oyalayamayacağını anlamış olmalı ki bakışlarını bakışlarıma sabitledi.

"Belki buradaki en sevmediğin kişi benim, belki de benim seni sevmediğimi düşünüyorsun." Bilemezcesine omuzlarını kaldırıp indirdi, kelimeler zorlukla dökülüyordu ağzından. "Sana hep mesafeliydim, hep bir duvar vardı aramızda. Bir ağabey olmam gerekirken seni hep ittim. Hor görmesem de Korhan gibi sarmadım. Ama ben kötü bir insan değilim. Zor öğrenirim bir şeyleri, kalındır kafam. Pek zeki olduğum söylenemez, kalbimi de nasıl kullanmam gerektiğini öğrenemedim." Duraksayıp daha fazla konuşmak yerine kısa kesmeyi tercih etti. Konuşmak ona göre değildi. "Özür dilerim," dedi ani bir şekilde. "Sana ait olmadığın bir yerdeymişsin gibi hissettirdiğim için affet beni. Öyle değildi. Senin yerin, evin burasıydı."

O konuştukça gözlerimde yaşadıklarım canlanmıştı. Beni kovduktan sonra o adamın eline düşmüştüm ve gözlerimi açtığımda bu hastanedeydim. Oradan nasıl kurtuldum, o adam beni nasıl bıraktı, beni kim buldu, bilmiyordum, hatırlamıyordum. Hatırladığım tek bir şey vardı: O odada hissettiğim kalp kırıklığı. Bana zarar veren ne o adamın sözleri ne de ilaçlarıydı. Ruhumda sevdiğim insanlara karşı duyduğum bu hayal kırıklığı ve iç burkulması varken bedenimde yaşadığım yıkımlara kör, sağır ve hissiz kalmıştım.

Ben en çok Bahar'ın beni koruyacağını sanırdım.

Ben en çok Korhan'ın beni unutmayacağını düşünürdüm.

Ben en çok Kaan'ı bir ağabey gibi görmüştüm çünkü o bir insanın duvarların arasına hapsolmasının ne demek olduğunu daha iyi biliyor gibiydi.

"Çok düşündüm," diye mırıldandım sessizce her birinin gözlerine tek tek bakarken. "Bana bunu neden yaptığınızı, beni neden istemediğinizi, size neden fazla geldiğimi... Hep kendimi suçladım ama sonra anladım. Bana baktıkça arkadaşınızın ölümünü hatırlıyordunuz ama o ölümü yaşayan da bendim. O noktadan sonra kendimi suçlamayı bıraktım. Çünkü Karan'ın olmadığı bir dünyada beni istememenizin bir önemi de yoktu. Olmasam daha iyiydi." Çaresizlik içinde attı kalbim, üzüldüm ama onlara kırgın bakamadım. "Şimdi bu hastaneden çıkıyorum ve Karan'a bir sözüm var. Bir daha kendimden özür dilemek istemiyorum. İyileştim ben, ne kadar kırgınlığım varsa her birini birleştirdim. Size kırgın değilim."

Nehir'in sırtıma değen eliyle desteğini hissettim, sıvazladı tenimi. Bakışlarımı omzumun üzerinden ona kaldırdığımda beni takdir edercesine bakıyor, onaylıyordu. Gülümseyip göz pınarlarımda biriken gözyaşı damlalarını yok ettim ve karşımda bekleyen insanlara döndüm.

"Bahar... Sen harika bir ablasın. Ben senin sayende, bir ablam olduğunu hissettim. Bana öyle kol kanat gerdin ki ne uçmama gerek kaldı ne de kanat çırpmama. Ne gerekiyorsa benim yerime sen yaptın."

Yanımda duran Nehir elini elime attı, sıkıca tutup avucuna hapsetti. O da benim gibiydi. Gözlerinde biriken damlalarda benim acımı görebiliyordum, aynısıydı.

Kaan'a döndüm. "İyi bir başlangıç yapamadık belki ama iyi bir insan olduğundan hiçbir zaman şüphe etmedim çünkü aramızda Karan'a en çok benzeyen kişi sendin." Çenem titredi ama ağlamak yerine tebessüm etmeye zorladım kendimi. "Bu yüzden sanırım, seni affetmek çok daha kolay..."

"Bu kadar kolay affedemezsin," diyerek yanıma yanaştı Korhan ve iki parmağıyla etimi kıstırıp sıktı. "Naz yap azıcık."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Korhan'ın ciddi bakışlarına maruz kalmamla gülüşümü soldurdum, yalandan bir tavır aldım Kaan'a.

"Eğer bundan sonra Korhan'la oynadığımız oyunlara laf etmeyip bize katılacağına dair söz verirsen seni affedebilirim."

"*Korhan sana her vurduğunda onu öpeceksin,* de." diye mırıldandı Korhan, başımın arkasına doğru eğilip kulağıma fısıldamıştı fakat amacı da bu olmalıydı ki herkes duymuştu.

Kaan başını salladı dudaklarındaki tebessümle. Kaşlarını kaldırdı. "Kabul." dedi ve kollarını iki yana açtı.

Yavaş adımlarla Kaan'ın kollarının arasına doğru adımladığımda Azra ve Bahar da iki yandan yaklaşmış, kollarını üstümüze atmışlardı. Korhan da kollarını etrafımıza sardığında bir çember oluşturmuş ve sıkı sıkıya bağlanmıştık. İki kolumla her birini sarmaya çalışmıştım, sevgim hepsine yetsin istemiştim. Yukarıdan bakıldığında dört insan bedeninin tam arasındaydım ve çok güvende hissediyordum. Oysa yalnızca üç mevsim öncesine kadar gözlerim bir insana değdiğinde bile korkardım.

Belki çok yara almıştım ama yaralarımı açık bırakmamış, her birini dikmiştim. İzleri benimleydi ama acısı kaybolmuştu.

"Atçılık oynamam, haberin olsun," diye mırıldandı Kaan oldukça sessiz bir şekilde. Sesi boğuklaşmış, aramızda kaybolmuştu. "Bir duruşum var benim."

"Eğeriz," dedi Korhan alaycı bir imayla. Gözlerini kapatıp açtı. "...duruşunu. Merak etme, aslanım benim!"

Kaan bana sardığı elini Korhan'a doğru savurdu, parmak uçları saçlarını teğet geçti.

"Sizi çok özledim..." dedim duygusal bir ses tonuyla. "Evimi, sıcaklığınızı, anılarımızı ve Çatı'yı çok özledim. İyi ki geldiniz... Gelmeseydiniz hayata yeniden başlamak çok daha zor olacaktı benim için."

"Benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Korhan. Gerçekten merak eden bir ses tonu vardı, yüzünü buruşturmuştu. "Bizi bekleyen onca hikâye var daha!"

"Sen, bu Çatı'yı taşıyan kolonlardan birisin, Karya," dedi Bahar. "Eğer bize dönmeseydin soğuk girecekti evimize."

Birbirimizi saran ellerimiz sıkılaştı ve ben o gün, o hastane kapısının önünde, yeni bir hayata başlamanın verdiği mutlulukla son defa bir umut yeşerttim yüreğimde.

Bu defa hiçbir yabancının gelip toprağımdan söküp atamayacağı kadar sağlam bir umuttu.

Azra elindeki anahtarı deliğine oturtup tıpkı benim yaptığım gibi üç defa sola doğru çevirdi. Kilidi açılan kapıyı kısa bir anlığına benimle göz teması kurarak geriye doğru ittirdi ve içerisi, oturma odam ve hâki yeşili perdelerimin kapattığı ahşap pencerelerim, evim gözlerimin önüne serildi. Azra bana gülümserken arkamda bekleyen kalabalıkla birlikte eve doğru bir adım attım. Elimde babamın radyosu ve hastanede beslediğim kasımpatılarım vardı. Arkamı dönüp Karan'ın kapısına bakmak istedim ama içimde büyüyen o çığlık beni öyle bir mahrum bıraktı ki o kapıdan, dönüp de tek bir fısıldayışa bile cesaret edemedim. Yutkunup eve girdim. Bu eve son girişim ve son çıkışım zihnimde bir film izler gibi canlandığında kalbim yerinden bir bıçakla sökülmüş ve göğüs kafesim oyularak dışarı çıkarılmıştı.

"Bırak! Bırak beni!"

Babamın radyosunu yere atışı, üzerine basa basa parçalara ayırışı, yapma desem de dinlemeyişi, duvarın dibine sinip radyo parçalarına bakışım...

"Buradan gideceğiz ve sen benden başka bir ihtimalin olmadığını aklına sokacaksın!"

Karan'ın ölümünden dolayı başka bir ihtimalim kalmadığını kabullenişim...

Benim ağzımdan bir mektup yazışı ve odamın ortasına fırlatışı...

Komodinimin üzerindeki anne ve babamın fotoğraflarının olduğu çerçeveye son kez bile bakamayışım...

Ben kapı pervazına tutunup gitmemek için çırpınırken onun, beni dalından koparılmış bir çiçek gibi evimden koparırak götürüşü...

Kapalı gözlerimle evin girişinde beklerken her zerremdeki uyuşukluk, ellerime de sirayet etmişti. Parmaklarım bir pergel gibi geriliyor, ardından avucuma doğru kapanıyordu. *İyisin,* diye geçirdim içimden. *İyisin, Karya.*

Evet, o acı anı da, o acı günleri de yaşamıştım ama bitmişti. Geride kalmıştı. Gerçekten geçmişti bu defa. Bir daha üzüntülerimin, gözyaşlarımın ve yüreğimde hissettiğim o hayaletlerin beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Korkularımın, üzüntülerimin, beni hapsetmeye çalışan her zalimin üzerine gidecek; onları bir çukura düşürecek ve üzerlerine toprak atarak kapatacaktım. Elimde bir şansım vardı ve bu şansı hiç etmeyecektim. Ne olursa olsun, kim olursa olsun boyun eğmeyecek, kaderimi yine kendim belirleyecektim.

"Karya?" diye mırıldandı Korhan sorar gibi bir ses tonuyla ve kapının eşiğinden sıyrılıp yanıma kadar geldi. Yanımda durup omzuma dokundu. "İyi misin?"

Başımı soluma çevirip bakışlarımı Korhan'ın gözlerine kaldırdım, gülümsedim. İstanbul'a geldiğim ilk gün de bana bu soruyu, kıvırcık saçlı bir garson olarak sormuştu. Şimdiyse oyun arkadaşım, koruyucum, sığınağımdı.

"İyiyim," dedim ve evimin içine kısaca göz attım. "Çok özlemişim, garip hissettirdi biraz. Sanki hiç dönemeyecekmişim gibiydi..."

"Ama buradasın, bak." Bahar sırtıma dokunup beni oturma odasına doğru yöneltti. "Geri döndün ve evindesin, artık iyisin."

"Bahar," diyerek ani bir kesişle konuya giriş yaptı Korhan. "Duygusal konuşmanı birazcık erteleyebilir misin, açken hiç çekilebilir olmuyor. Acilen kahvaltı masasına oturmamız gerektiğini düşünüyorum, hem de çok acil," deyip her birimizde teker teker gezdirdi gözlerini. "Teklif sunuyorum," deyip bir defa daha bakındı hepimize ve ekledi: "Kabul ettim, oturabiliriz. Haydi!"

"Ay, bir doyuramadık seni!"

"Doymam," deyip mutfakla oturma odasının bitişiğine kurulmuş uzun kahvaltı masasının üzerinde duran ev yapımı poğaçadan bir ısırık aldı. Omuz silkti. "Niye doyayım?"

"İyi, tamam. Yeter ki sus," dedi Bahar. Beni omuzlarımdan tutup kahvaltı masasının başına doğru yöneltti. "Haydi, herkes otursun. Her şeyi Karya gelecek diye bu sabah yaptım, taze taze." Beni masanın en ucuna oturttuktan sonra elimde duran radyoyu aldı, kenara koydu. Ben ne kadar özen gösteriyorsam o da o kadar özen göstermişti ve gülümsediğimi görmesiyle gözlerini kapatıp açmıştı. Kasımpatılarımı da pencere kenarına yerleştirdikten sonra diğerlerine döndü. "Kaan, Azra, haydi, yerleşin. Bırakın şimdi didişmeyi," dedi Kaan ve Azra'nın hararetli sohbetlerini bölerek. Azra, Kaan'a gözlerini devirip aralarında bir sandalye boşluk bırakarak masaya otursa da Kaan, o boşluk bıraktığı sandalyeye kurulup Azra'nın yanından ayrılmamıştı. "Nehir! Niye bekliyorsun öyle? Gelsene!" dediğinde Bahar, kapının yanında duran Nehir bizi izlemeyi bırakmış ve kendine gelmişti.

Dudaklarını büktü. "Bilmem," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Çok tatlıydınız her biriniz. *Gerçek bir aile gibi*... Pek alışık olduğum bir görüntü olmayınca izledim öyle."

Bahar, Nehir'in yanına kadar ilerleyip bir eliyle kolunu tuttu, diğer elini de beline attı.

"Bu masada artık senin de bir sandalyen var, gel."

"Nehir..." diye seslendim ona doğru alçak bir ses tonuyla. "Yanıma oturmak ister misin? Gel," deyip masanın başında oturmamdan dolayı çaprazımda kalan sandalyeyi çekerek yerini gösterdim ona.

Nehir dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi, gözleri dolu değildi fakat irislerinin bir cam gibi göründüğünü söyleyebilirdim.

"İsterim," deyip gösterdiğim sandalyeye kuruldu, masanın üzerinde duran elimi tutup sıktı. "Teşekkür ederim, Karya."

"Asıl ben teşekkür ederim beni kırmayıp evime geldiğin için. Zaten ben yokken de burada kalıyormuşsun, çok sevindim." Minnettar bir şekilde bana bakarken bense yaptıklarından dolayı mahcuptum. Ona, bunun karşılığını nasıl verebilirdim, bilmiyordum. "Evim, senin evin, bunu unutma."

Elimi daha sıkı kavradı, masanın altına indirdi. Bir şeyler söylemek isteyip de söyleyemiyor gibiydi, duygulanmıştı. Onu yeterince tanımıyordum. İyi bir insan olması dışında hakkında pek bir şey bildiğim söylenemezdi fakat az önce söylediklerine göre sıcak bir aileye, belki bir anne ve babaya, belki bir kardeşe, belki de bir arkadaşa özlem duyduğu belliydi. Onu böylesine yakın görmeme şaşırmış, beklemese de istediği buymuş gibi mutlu olmuştu.

Aramızda diğerlerinin duyamayacağı sessizlikte kısa bir sohbet döndükten sonra ikimiz de masadakilere dönmüştük ki bu sırada Bahar, elinde mavi kupamla mutfak tezgâhının etrafından dolaşarak yanıma kadar gelmiş ve kupayı önüme bırakmıştı. Bir kupaya bir de tam arkamda duran Bahar'a baktım. İçinde süt vardı, üzerinden buhar yükseliyordu.

Gülümsediğinde bakışlarımı önüme eğdim ve burukça sıcak süte baktım. Bahar omzuma dokundu, sıvazlayıp çok sürmeden yerine geçti. Nehir'in yanına, çaprazıma kuruldu.

"Afiyet olsun," deyip gözlerini kapatıp açtı.

"Sıcak süt," diye mırıldandım sessizce.

Bana arkadaşımı geri vermeyen sıcak süt.

Kupayı iki elimle kavrayıp dudak hizama çıkardım ve ağzımdan dökülmeyen cümleleri içimden geçirdim.

Sıcak süt... Seni içeceğim. Bana arkadaşımı geri vermeyeceksin ama olsun. Belki üşüyen içimi ısıtırsın yalnızca, bu bile daha gerçekçi artık ne yazık ki.

Sıcak sütümden ilk yudumumu aldığımda masadakiler de kahvaltıya başlamışlardı. Koyu bir sohbet dönüyordu. Bahar, evin annesi gibi herkesin tabağına çeşit çeşit kahvaltılıklardan servis ederken Korhan, bunu beklemeyip Bahar koydukça tabağını boşaltıyordu. Azra, Kaan'dan bir şey istemese de Kaan yiyeceğini, çok güzel olduğunu söyleyerek inatla tabağına bir şeyler koymaya çalışıyordu. Korhan, Azra'nın istemediği böreklere uzanıp tabağı Kaan'ın elinden alınca Kaan sinirlendi, Korhan ise umursamayarak bir öpücük atmıştı. Onları gülümseyerek seyrederken kapının iki defa tıklatılmasıyla dikkatim dağıldı.

Azra ayaklanacaktı ki ufak bir mırıldanışla durdurdum onu. O kapıyı bu evin sahibi olarak açmak, bana buraya aitmiş gibi hissettirecekti. Her ne kadar buraya aitmiş gibi hissetmek istemesem de artık, bir yere aidiyet hissi beslemek özlediğim bir duyguydu.

"Ben bakayım," dedim ve oturduğum sandalyeden kalkıp koşar adım kapıya doğru ilerledim. Kapıyı sonuna kadar açtığımda bakışlarım önce bir buket dolusu papatyaya, ardından da o papatyaları tutan elin sahibine değmişti. "Armin?" diye mırıldandım şaşkınlıkla. Bu şaşkınlığımla küçük bir sessizlik oluşsa da *geçmiş olsun* demeye geldiğini düşünerek toparladım hızla kendimi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. "Habersiz geldim, kusura bakma. Bir geçmiş olsun deyip nasıl olduğunu görmek istedim, çok durmayacağım."

"T-Tabii, tabii," deyip kapının önünden çekilerek içeriye buyur ettim onu. "Gel, kahvaltı ediyorduk, bize katıl."

Elinde tuttuğu papatyaları bana uzattığında minnetle gülümseyip avuçladım buketi ve kolumla bedenimin arasına yasladım.

Armin içeri girdi, ardından kapıyı kapattı. Kahvaltı masasında oturanların gözleri bize döndüğünde kısa bir hoş geldin faslı yaşandı. Bahar, Armin'i masaya davet ederken Nehir, elinde tuttuğu telefonun ekranından kaldırdı gözlerini. Yeni fark etmişti içeri başka birinin girdiğini. Önce bana, ardından yanı başımda duran Armin'e kilitledi irislerini. Tam o an, o kilitleniş bir mühürle damgalandı sanki. Nehir, Armin'e; Armin, Nehir'e bakıyordu öylece. Birkaç saniye geçti, masadakiler sohbetine devam etti, ben papatyalarımı mutfak tezgâhının üzerine bıraktım, o akış yaşandı ama Nehir ve Armin o anda kilitli kaldı.

Neler olduğunu algılayamazken Nehir birden elindeki telefonu masaya bıraktı ve ayaklandı fakat ayaklanışıyla geriye doğru yalpalamış ve oturduğu sandalyeyi düşürmüştü.

"P-Pardon," deyip sandalyeyi yerden kaldırdı, masaya doğru yaklaştırdı.

"Nehir?" diye mırıldandım sorarcasına. "İyi misin? Ne oldu?"

Hareleri bir saniyeliğine de olsa yanımda duran Armin'e kaymıştı ki çok geçmeden bakışlarını çekip kendine geldi. Kaşlarını kaldırıp indirdi üzündeki kültlüğü yok etmek için ve önüne dökülen kahverengi-karamel saçlarını kulağının arkasına sabitledi. Masanın üzerinde duran telefonunu avuçlayıp sandalyesine astığı ceketi de aldığında ona doğru adımladım. Bahar da masadan kalkmış ve diğerleri sohbet hâlindeyken Armin'i bir sandalyeye yerleştirmişti. Ceketini alelacele bir şekilde üzerine geçiren Nehir'in elini tutup durdurdum onu. Gözlerime baktı tedirginlikle, ben de ondan çekmedim bakışlarımı. Diğerleri kendi aralarında sohbet ederken biz daha kişisel bir iletişim kuruyorduk.

"Nehir? Ne oluyor?" diye fısıldadım, bir sorun var gibiydi.

Bilemez gibi durdu birkaç saniye. Gözlerini kaçırdı.

"Bir işim çıktı, Karya," deyip elini omzuma attı ve kolumu sıvazladı. "Akşama görüşürüz, olur mu?"

Az önce telefonuna bakıyordu, muhtemelen bir haber almış olmalıydı ve tam o an içeri Armin girince dalgınlığına gelip gözlerini çekememişti. Daha fazla zorlamadan sessiz kaldım, başımı sallayıp ellerini bıraktım. Aldığı haber her neyse onu öylesine etkilemişti ki diğerlerine *görüşürüz* demek aklına bile gelmemişti. Yanımdan geçip giderken sandalyesi kapının önüne denk gelen Armin'le tekrar rastlaştı bedenleri fakat yüzüne dahi bakmadan saçları Armin'in omzuna değecek yakınlıkla bir rüzgâr gibi geçti yanından, kapıyı açtı ve evden çıktı. Armin, Nehir çıktıktan sonra başı öne eğikken arkasında kalan kapıya doğru bakındı lakin çok sürmedi.

"Karya, otursana, yavru kuşum!"

Bahar'ın sesiyle bakışlarımı kapıdan ve Armin'in üzerinden çekip yeniden yerime oturdum, ardından gülümsedim.

"Bacağın nasıl oldu?" Kaan'ın Armin'e yönelttiği soruyla tek kaşımı kaldırdım. "Gidiyor musun kontrollere?"

"Daha iyi, merak etme," deyip Kaan'ın omzuna bir defa dokundu Armin ve göz kırptı.

"Bacağına ne oldu? Bir sorun mu var?"

Armin önemsizce başını iki yana salladı. "Ufak bir kaza, gayet iyiyim. Sen nasılsın, Karya?" diye sordu, küçük bir bakışla süzdü bedenimi. "Çok iyi gördüm seni gerçi, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim önümde duran sütümden bir yudum alıp. "Yeniden sıcak süt içebilecek kadar iyiyim."

Gülümsedi. "Hâlâ..." diye mırıldandı tebessümü yüzünde yerini korurken. "Peki, ne yapacaksın bundan sonra? Var mı bir planın?"

"Daha çok erken değil mi?" diye bir soruyla sohbete dâhil oldu Azra. Hafif bir çekingenlik vardı üzerinde. "Bugün taburcu oldu nihayetinde, biraz dinlensin, kafasını toparlasın, önünü görebilecek duruma geldiğinde ne isterse onu yapar zaten."

"Yani..." dedi sessizce Bahar. "Biz zaten her zaman yanında olacağız, ne yapacaksa beraber yaparız, değil mi, Korhan?"

Korhan başını salladı. "Bilmem," dedi, hem ciddiydi hem de üzerindeki o muziplik hâlâ yerini koruyordu. "Maksimum, beraber *Muhteşem Yüzyıl* izleyip atçılık oynayacağımız için üzerine düşünmedim. Ben yetmiş sekizinci bölümdeyim, kuzucuk." Ağzına bir zeytin attı ve çiğnerken konuşmaya devam etti: "Bu akşam izleyelim, gönlümün kızıl yanı, Pargalı'yı tuzağa düşürecek. Kaçmaz!"

"Sanki on beş defa izlememiş gibi *kaçmaz* demiyor mu bir de?" diyerek çayından bir yudum aldı Kaan, onaylamazcasına başını iki yana salladı.

"Aslına bakarsanız..." diye sessizce mırıldandım ve masanın etrafına kurulmuş olan herkesin dikkatini üzerime topladım. Korhan ağzındaki zeytin çekirdeğini dişlerinin arasına sıkıştırmış, bana bakarken Armin de az önce sorduğu soruyu cevaplayacağımı anlayıp toparlandı. "Pek de erken değil. Hastanedeyken yeterince dinlendim, kafamı toparladım. Önümü çok açık, çok net bir şekilde görebiliyorum." Derin bir nefes çektim ciğerlerime, bunu onlara açıklamak biraz zordu. "Sizleri çok seviyorum ve evet..." deyip gözlerimi Bahar'a çevirdim cümlemin devamı onun cümlesiyle ilgili olduğu için. "...her yaptığımda yanımda olmanızı, beraber olmayı çok isterim."

"Ama?" diye sordu Korhan kaşları kalkıktı ve oldukça keskin bakıyordu.

Gözlerimi sağımdaki pencerelerden dışarı çevirdiğimde bakışlarım balkonuma kaydı. Neden, bilmiyorum; sadece bir an, kalp atışlarım arasındaki süre kadar kısacık bir an düşüyormuş gibi hissettim. Gözlerim yuvarlandı, başım döndü, sanki bedenim bir betona çakıldı. Yutkundum zorlukla. Ne oluyordu? Neden böyle hissediyordum? Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım, irislerimi masadakilere çevirdim.

"Bir şey mi oldu?"

"B-Bilmiyorum..." dedim dalgınca. "Sanki... Aşağıya düşüyormuş gibi hissettim bir an. Başım döndü, kalbim sıkıştı," deyip elimi tişörtümün açık kalan kısmından gerdanıma attım, sıvazladım. "İyiyim şimdi."

Masada bir sessizlik oluştuğunda bu sessizliği bir süre sonra Armin bozdu.

"Ama?" dedi Korhan'ın sorusunu yeniden yönelterek.

Kendime geldiğimde derin bir nefes aldım. Bu gerçekten kaçış yoktu, yüzleşmeliydim.

"Burada kalmak istemiyorum; bu evde, bu sokakta, bu şehirde... İstanbul'da. Taşınacağım." Herkes sustu, hiçbir şey söylemediler. Bir şey söylemelerini de beklemiyordum açıkçası. Öylece yüzüme baktılar, söylediklerimin devamını getirmemi beklediler. Bahar elini dudaklarına atarken yavaşça; Azra da bir anlığına Kaan'a dönmüş, engel olmasını ister gibi bakmıştı. Kaan, elini Azra'nın kucağında duran eline attı, beni dinlemeye devam etmesi adına yatıştırdı onu. "Bana pek de iyi davranmadı burası. Her küslüğümle barışabilirim, her acımı kabullenip sevebilirim, yediğim her tokadı sindirip o ele sarılabilirim ama bu şehir, benim sevgimin emareleri ile dolu. Ben sevgimin yokluğuyla bakışmak istemiyorum. Bununla barışamam. Bununla barışabilecek kadar büyüyemedim henüz."

"N-Nereye gideceksin ki? Ne yapacaksın? Okul, okulun var hem!" diye atıldı Bahar. İçine bir endişe düşmüştü, ne yapacağını bilemez bir şekilde

etrafa bakınıyordu. "Bir arada olacaktık hani? Beraber üstesinden gelecektik her şeyin... Neden gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Belki İzmir'e dönerim, hikâyemin en başına. Belki annem ve babamla yaşadığım o şehir iyi gelir bana. Okula gelince... Bırakacağım. Çizim yapmayı çok seviyorum ama hayalim bu değil. Çok düşündüm. Ben yaptığım resimleri buzdolabının kapağına asmak istiyorum sadece. Üniversite, içine düştüğüm çukurdan çıkmak için uzanan bir eldi, bir araçtı. Ne yapacağımı bilmiyordum o zamanlar, hayatımın nereye savrulacağını, amacımı... Elimde bir tek yeteneğim vardı, ona sarıldım. Ama şimdi ne yapmak istediğimi de, hayatımın amacını da çok iyi biliyorum."

"Emin misin, Karya?" diye sordu Kaan. "Tek sorun gerçekten bu şehir mi? Karan ölmeseydi de gider miydin?"

"Belki de Karan gittiğinde ben de gitmeliydim."

"Buraya ait hissetmiyorsun yani," dedi Armin, hafifçe gülümsemişti benim cümlemin ardından. Gözlerine baktığımda ne demek istediğimi anladığı için teşekkür ettim. "Anlayabiliyorum. Eğer yardıma ihtiyacın olursa burada olduğumu unutma."

Gözlerim Korhan'a kaydı fakat o ne bana bakıyor ne de bir şey söylüyordu. Susmuştu. Keyfi de kaçmıştı, yemeğini yiyordu sakince.

"Korhan?" diye sordum, Bahar'ın arkasında kaldığı için onu görebilmek adına hafifçe eğilmiştim. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Korhan kahvesinden bir yudum aldı, bana baktı. "Hangi konuda?"

"T-Taşınmam... Taşınmam konusunda," dedim zorlanarak.

"Duymadım," diye yanıtladı beni geçiştirerek. Ardından çatalına batırdığı peynir karesini ağzına attı, çiğnemeye başladı.

"Korhan... Ben gitmek istiyorum."

Çatalını bıraktı sertçe. "Gitmeyeceksin," dedi, sesini yükseltmemişti fakat ilk defa bana karşı bu kadar katı, bu kadar keskindi. Yutkundu, bir peçete alıp dudaklarının kenarını sildi ve tekrar masaya bıraktı. Bakışlarını bana çevirdi, irislerini irislerime sabitledi. "Söyleyeceğim tek şey bu: Gitmeyeceksin."

Dudaklarımı aralayıp karşılık verecektim ki sandalyesini ittirdi, ayağa kalktı ve beni dinlemeye bile çalışmadan koridorun sonuna doğru ilerledi. Bahar arkasından bakarken Korhan'ın banyoya girmesiyle bana döndü, elini masanın üzerinden uzatıp elimin üzerini sıvazladı. Sonrasında ayaklandı ve o da Korhan'ın peşinden gitti, banyo kapısını tıklatıp içeri girdi. Üzüntüyle önüme döndüm, masada kalanlara baktım. Alt dudağımı emiyor, masa altından tırnaklarımla oynuyordum.

"Siniri yatışınca daha detaylı konuşursunuz, merak etme," dedi Kaan destekleyici ve güven verici bir şekilde. "Kararın ne olursa olsun, bu defa seninleyim, minik kedi."

Zorlukla gülümsedim, bana bir lakap takmayan tek kişi Kaan'dı fakat o da bulmuştu.

"Mavi nerede?" diye sordum aniden konuyu değiştirmek ve gergin ortamı biraz olsun yumuşatabilmek için. Azra da çok üzgündü ve şu an onunla bu konu üzerinden bir iletişim kurmak istemiyordum. Pek sağlıklı olmayacaktı. "Geldiğimden beri göremedim, uyuyor mu yoksa? Hani çok özlemişti beni."

Azra dalgın bir şekilde derin bir nefes verdi, dudağı kenara doğru kıvrıldı.

"Karan'ın evinde."

"N-Nasıl yani?" diye sordum bir anda afallayarak. "Tek başına mı?"

"Kaan, bir süredir Karan'ın evinde kalıyor," deyip Kaan'a döndü. "*Kızımı yanımda istiyorum,* diye tutturdu. Ben de birkaç günlüğüne verdim velayetini."

Anladığıma dair başımı sallayıp güldüm. Araları iyi gibiydi ve bu, beni çok mutlu etmişti. Azra'nın yaraları, benim yaralarıma benzerken hikâyesinin bana benzemiyor oluşu umut vericiydi. En azından o mutluydu, en azından o kırılmamıştı ve en azından o güvendikten sonra yarı yolda bırakılmamıştı. Yaralarımız benzer olduğu için bir kıyaslama içine girmiştim ister istemez. Benim gibi insanların da mutluluk ihtimallerinin olabileceğini görmek bir nebze olsun rahatlatıyordu içimi. Belki benim hikâyem yarım kalmıştı, buruk ve sayfası ortadan yırtılmış bir şekilde sonsuza uzanmıştı ama kasımpatılar her daim çiçek açacaktı. İşte bu, hiçbir kötülüğün zehirleyemeyeceği bir gerçekti.

"Ben gidip Mavi'yi göreyim en iyisi," dedim, ayaklandım ve sandalyemi yeniden masaya konumlandırdım.

Azra aniden ayaklandı, paniklemişti. "Şey," diye mırıldanıp Kaan'a baktı. "Tek gitmesen mi, Karya? Belki iyi gelmez o ev sana..."

Kaan elinden tuttu, başparmağıyla parmaklarının üzerini kavrayıp onu yeniden sandalyesine oturttu.

"Orası onun gerçeği. Bırak, gerçeğiyle tek başına yüzleşsin, tek başına anılarıyla vakit geçirsin. Böylesi daha iyi."

"Yüzleşecek acım kalmadı," dediğim an ısırdığım yanağımı serbest bıraktım, alt dudağımı emdim. "Anahtar neredeydi, Kaan?"

"Kapının yanındaki duvarda asılı olan kasımpatı sepetinin içinde." Başıyla kapıyı gösterdi, gözlerini güven verircesine kapatıp açtı. "Haydi, git."

Kendi evimden çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve Karan'la karşılaştığımız, dairelerimizin arasında birkaç adımlık mesafe olan o koridorda duraksadım. Kapımın önünden Karan'ın kapısına baktım öylece saniyeler boyu. Sanki oradaydı. Yine kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, bana bakarak gülümsüyordu. Ben ondan süt istiyordum ve o da bana buzdolabındaki tüm sütleri veriyordu. Ben ona bir adım atıyordum, o benim için tüm mesafeleri aşıp yanı başımda bitiyordu. Ben ona gülümsüyordum, o bana dişlerini göstere göstere kahkahalar atıyordu. Ben ona ağlıyordum, o bana bir omuz ve biraz da peçete uzatıyordu. Ben ona bir oyun teklif ediyordum ve o da bana bir park, bir de yıldızları getiriyordu.

Ve sonra ben, onun yokluğuyla o parkta oynuyor, o park başıma yıkılana kadar vazgeçmiyordum.

Bir adım attım evinin kapısına doğru, sonra bir adım daha, ardından bir adım daha ve adımlarımı saymayı bıraktım. Kapısının önüne gelip elimi yan taraftaki beyaz kasımpatı sepetinin içine attım, anahtarı alıp deliğine taktım. Ben nasıl üç defa kilitliyorsam Karan da her zaman bir defa kilitlerdi. Onun yanındayken hiç kilitlemememi isterdi ama ben zinciri dahi bağlardım. Onunlayken korktuğumdan değildi... Eğer bir canavar gelecekse elleri ona da uzanamasın isterdim. Onu da o canavardan korumak isterdim. İkimizi bir zindana kilitler gibi hapsederdim.

Anahtarı bir defa çevirip kapıyı açtım, o aralıktan evinin kokusu doldu burnuma. Araladım, içeri girdim, ardından iki elimi de kapı kulpuna atıp sırtımı kapıya yaslayarak yerine oturttum.

"Mavi?" diye mırıldandım evin içine doğru. Yerimden kımıldamadan, eğilip solumda duran mutfak tezgâhına doğru bakındım, oturma odasını kolaçan ettim. "Mavi? Güzel bebeğim... Özledin mi beni? Tek sırdaşım, neredesin? Mavi..."

"Miyav."

"Mavi," diye gülümseyerek seslendiğimde kapıdan ayrıldım ve oturma odasının ortasına doğru ilerledim. Benim adımlamamla o da saklandığı yerden çıkmış ve ayak uçlarımda dolanmaya başlamıştı bile. Hızla eğilip kucağıma aldım bedenini. Eve ilk geldiğindeki o küçücük yavru kedi büyümüştü, kucağımı dolduruyordu. Gözleri hâlâ cam gibi masmavi, tüyleri bembeyaz ve parlaktı. Özlemle kucağımda mırıldanırken tüylerini sevmeye ve başından, yanaklarından öpmeye başladım. "Çok özledim seni, kızım. Ben yokken kaçıp buraya gelmişsin. Gerçi sen her zaman Karan'ı daha çok severdin," deyip akan burnumu çektim, bir yandan da gülmeye devam ettim.

Benim gibi.

Mavi kucağımdayken balkon kapısına doğru ilerledim. Sekiz parçaya bölünmüş ahşap balkon kapısının önünde durup kendi balkonuma ve son-

rasında da bahçeye baktığımda içimde büyüyen garip bir his vardı. Bu hissi anlamlandıramıyordum. Başımı iki yana sallayıp sırtımı kapıya verdim ve evin içine doğru bakındım. Her şey yerli yerindeydi. Oturma odasındaki kanepenin ucunda duran o kırmızı battaniye, vitrinindeki plakların sıralı olduğu tahta kasa, aynı boyda ve aynı renkte yan yana dizilmiş kitapları, siyah radyosu ve yanında bir rafa dizilmiş kasetleri, bitkileri... Orta sehpasında bir kahve kupası dahi vardı.

"Karan..." diye adını fısıldadım evine doğru. "Sanki hiç gitmemiş, hiç ölmemiş gibisin. Evin yaşamdan bir parça, sen nasıl ölebilirsin?"

Balkon kapısına döndüm, aşağıya baktım.

"Büyüdüm mü?"

"Büyüdün."

Kulaklarımda sesler yankılandı.

"Sözüm vardı."

Balkon kenarı, tırabzanlar, rüzgâr sesi, kasımpatılar, betonun soğukluğu, eller, bir sarılış, düşüş, yok oluş...

Geçmişe ait parça para görüntüler zihnimde canlanmaya başladığında boğazımda bir urgan varmış gibi hissettim. Bakışlarım karşımdaki balkona değdiğinde yüreğimin ortasında bir his canlandı: Acı. Öyle sert, öyle delici, öyle acımasızdı ki gözlerimi kısıp şakaklarıma saplanan ağrıdan kaçmaya çalışmaktan başka bir tepki veremedim. Mavi, üzerime çöken hatıraların ağırlığından rahatsız olmuş olacak ki kucağımdan kaçıp gitti. Bense omuzlarımı kendime çekip gözlerimi yumdum ve derin derin nefesler alıp verdim.

Hatırlamıştım... O evden çıktıktan sonra neler olduğunu hatırlamıştım.

Yaşamaktan nasıl vazgeçtiğimi hatırlamıştım.

O gün... O güneşli sabah... Duş almış ve üzerimde annemin geceliği, elimde bir urganla ölüme yürümüştüm. Yalnız değildim. Bir taburenin üzerindeyken karşımda hayali zannettiğim sevdiğim adam duruyordu. O hayal değildi, ölü değildi. Gerçek kelimesinin karşılığıydı.

Gözlerim kapalıyken kaçtığım karanlıkta, ellerimin balkon korkuluklarından kaydığı anı hatırladım. Göğüs kafesim korkuyla sarsılmaya başladı. Hızla göz kapaklarımı araladım.

Ben, kendimi ondan kaçmak için boşluğa bırakmış, ellerini itmiş, yardımını reddetmişken o, bana sıkı sıkı sarılmış, bedenimi bedenine hapsetmişti. Baş ucumda kasımpatı çiçekleri vardı. Arasından kan sızan dudaklarıyla bana gülümsemişti özür dilercesine. Bense o gün, hatırladığım son nefesimi aylar sonra duyduğum o kokuyla beraber çekmiştim ciğerlerime.

O koku... O koku buradaydı, bu evdeydi.

O keskin, başkasında duysam severmeyeceğim ama onun boynunda yıllar boyu sürecek bir uykuya dalabileceğim, göğüs kafesimde sakladığım kokusu...

Derin, içli, kemiklerimi titreten, boğazımı sarsan bir nefes verdim dudaklarımın arasından. Güneş, göz bebeklerimi hedef alan bir ok misali saplanırken yavaşça sırtımı döndüm ona. Korkak, çekingen, cesaretsiz bakışlarla irislerimi evin içine yönelttim. Gün ışığının vurmadığı, yatak odasına uzanan koridora özlediğim kokusunu takip ederek baktım. Az önce göğsümü yıkan nefesim bir bıçak gibi kesti soluğumu. Kalakaldım. Ne nefes alabildim ne de ciğerlerimi boşaltabildim. Dudaklarım aralık, gözlerim buğulu, çenem titrek ve ellerim korkak... Kaldım. Yutkundum; gözlerimi bir suçtan çekercesine, bir vahşetten korkarcasına kaçırdım ama sanki zalim bir anne çenemden tutup beni o yıkıma bakmaya zorladı.

Karan...

Yabancım.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım ve ellerimi kaldırıp şakaklarıma dayadım. "İyileştim ben. Hayır. Görmüyorum hayalini... Görmeyeceğim. Hayır." Sesim titriyordu ama bir yandan da öğrendiğim şeyleri tekrardan, katı bir ses tonuyla kendime dikte etmeye çalışıyordum. Başarılı değildim. "Öldü. Öldü Karan. Biliyorsun bunu, Karya. Kabullendin artık. Göremezsin hayalini, göremezsin... İyileştin sen. Bitti. Onu içinde yaşatacaksın, gözünün önünde değil, bitti..."

Durdum, ellerimi şakaklarımdan indirmeden sıkı sıkıya yumduğum göz kapaklarımı araladım ve bir perde gibi irislerimi gölgeleyen sağ elimin ardından yine oraya, Karan'ın yatak odasına uzanan koridora baktım. Aynı görüntüyle tekrardan karşılaştığımda birbirine bastırdığım dudaklarım bir hıçkırıkla ayrıldı. Elimi göğsüme indirdim, içime doğru çekildim. Korkuyordum. Geriye sendelerken Karan yaslandığı o duvar kenarından ayrıldı, adımı mırıldandı: "Karya," dedi. Yetmedi. "Karya..." dedi. Bitmedi. "Karya!"

Adımın üç farklı hâlini bahşetti bana: Endişe, acı ve özlem...

Kaçabileceğim son noktadayken sırtım balkon kapısının yanındaki duvar kenarına değdi, kendimi daha fazla taşıyamadım. Ellerimle duvara tutunmak istedim, düşmemek için kaçmak istedim ama olmadı, yere çöktüm. Başımı iki yana salladım, gözlerimi defalarca kapatıp açtım, mırıldanışlarımın sonu gelmedi ama Karan da gitmedi. Kirpiklerimin arasından bir ışığı seyredercesine bana gelişini izledim.

Göz kapaklarımı yuvalarına oturttum, Karan bana doğru adımladı. Göz kapaklarımı açtım, Karan elini bana uzattı.

Bir, dedim; Karan aramızdaki mesafeyi koşarak katetti.

İki, dedim; Karan benim yere düşmemle koşmaya bir son verip önümde diz çöktü.

Üç, dedim; Karan avuç içiyle parmak uçlarıma dokundu.

"Karya! Karya, buradayım! Karya, bana bak! Bana bak, buradayım! Hayal görmüyorsun, yalan değilim, gerçeğim! Korkma! Korkma, yalvarırım..."

"Git! Git, Karan! Git, yalvarırım, git! İyileştim ben, göremem seni. Göremem... Göremem, git." Ona bakmayı reddediyor, sindiğim duvar köşesinde benden uzak durması için titreyen ellerimi dizlerimin üstünden kendime bir kalkan gibi tutuyordum. Omuzlarımı kaldırdım ve başımı sağ omzuma doğru yatırdım. "Yapma bunu bana, git artık lütfen... Delirmek istemiyorum! Delirmek istemiyorum, yalvarırım!" Sona doğru kısılan ve güçsüzleşen sesimle bağırdım lakin öyle narindi ki çırpınışım, bir okyanusta olsaydım eğer o okyanusun beni yutması birkaç saniyesini alırdı. "Delirmek istemiyorum, Karan..."

"Sen deli değilsin! Hiçbir zaman da olmadın! Yaşadığın her şey gerçek, ben yanındayım!"

Kelimesiz haykırışlarla reddettim, dudaklarımı birbirine bastırıp yüreğimin iniltilerini içime hapsetmeye çalıştım ama mâni olamadım, boğuk boğuk döküldü dışarıya.

"Yanımda değilsin, mezarındasın. Ben çok özlüyorum seni, o yüzden geldin... O yüzden geldin, değil mi?" Ellerimi yüzüme kapattım. "Görmek istemiyorum artık seni, Karan. Yalvarırım, git. Sen yasaksın bana. Görmemeliyim. Git artık."

"Yapma... Yaşıyorum."

"Ben yaşayamıyorum!" diye bağırdım üzerine basa basa. "Yaşayamıyorum, Karan! Ne istiyorsun benden? Ne istiyorsun ya? Ne istiyorsun?" Kabullenemediğim o gerçeğin farkındaydım lakin kalbimde hissettiğim ağırlığın kalıcı olmaması adına çabalıyordum. "Bırak beni, yaşayayım! Bir güne cenazenle başlayıp diğer güne hayalinle uyanıyorum! Bırak artık! Bırak!"

"Bırakamam. Bir kez bıraktım, bir daha bırakamam..."

"Nefes alamıyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum! Karşıma çıkacaksın diye korkudan yalnız kalamıyorum! Yaşayamıyorum, görmüyor musun?"

Omuzlarına vurdum, kaybolması için defalarca ittirdim bedenini.

"Karya, bana bak! Kaçırma gözlerini! Tamam, vur! Yumrukla göğsümü! Ez geç, çıkar hıncını! Tamam! Kaçmayacaksan gerçeğimden al, çıkar kalbimi yerinden! Ama buradayım, kaçırma gözlerini benden! Kaçırma, yalvarırım!"

"Yalancısın sen... Yaşamıyorsun. Hayal görüyorum ben. Karan bana bunları yapmaz. Karan benim aklımla oynamaz." Başımı iki yana salladım,

titreyen parmaklarımla boynumu kaşıdım, dökülen gözyaşlarımı silip tırnaklarımı etime batırdım. "Benim Karan'ım bu kadar acımasız değil!"

"Özür dilerim... Özür dilerim sana bunu yaşattığım için."

"Hayır, sus! Sus artık!" Bağırışım hem hırçın hem de kırgındı, sesimdeki çatallaşma kalbime saplanıp çıkıyordu. "Dayanamıyorum, sus..."

"Sevgilim..." diye bir nefes verişle beraber adımı döktü dudaklarından Karan ve o nefes geldi, yüzüme değdi. Nefret dolu yumruklarla ona saldırırken o çok daha dingin bir şekilde ölmediğini, burada olduğunu, yaşadığını sayıklıyordu. Göğsüne çarpan yumruklarımı sakin bir şekilde avuçlarına hapsetti birden. "Dur... Dur artık, bitti. Buradayım. Buradayım, Karya... Ölmedim, güzelim. Ölmedim, sevgilim. Ölmedim... Lanet olsun ki yaşıyorum. Özür dilerim, yaşıyorum."

Parmaklarımı teker teker açtı, avucumun içini kalbine bastırdı.

Avucumun içini... Kalbine bastırdı.

O an zaman durdu. Hayat durdu. Akış durdu. Hareketlerimiz, bakışlarımız, nefeslerimiz, hislerimiz durdu. Çırpınışlarım bir son buldu. Yalnızca Karan'ın kalbi avucumun içinde atmaya devam etti. Elime baktım, titriyordu ama altında atan kalbin vurduğu o ten, bir depremden farksızdı. Orada bir yaşam, bir nefes, bir nabız kadar anlık bir atış vardı.

Benim ölü sevgilimin kalbi avucumun içinde yaşıyordu.

"Yarım kalbimin atışını hisset, Karya. Nabzımı, nefesimi, adını hisset. Geldim. Buradayım. Seninleyim. Ölmedim. Yaşıyorum..." Teker teker, üzerine basa basa, aklıma kazırcasına öyle bir konuştu ki gözlerimdeki acı bir anda kocaman bir özleme dönüştü. "Karan yaşıyor, Karya."

İki elinin arasına hapsolmuş elimi göğsünden çektim yavaşça. Parmaklarımın tişörtüyle ilişiğini kestim, gözlerine baktım uzun uzun. O yeşillerinin sarılarına karıştığı, okyanus kadar karanlık ama gün ışığı kadar aydınlık irislerinde sevdiğim adamı gördüm. Dudaklarına baktım. Kuru değildi, ıslaktı. Beyaz değildi, vişneçürüğüydü. Ölüm değildi, yaşamdı. Kirpikleri titriyordu... Mezarına sarıldığım sevgilimin, defalarca kez hayalini gördüğüm o adamın, delirmekten korktuğum için kaçtığım o yansımanın sapasağlam bedeni duruyordu karşımda. Ellerim korktu ama korka korka da olsa yüzüne uzandı, yanaklarına değdim. Avuçlarımın arasına aldım, avuçlarımda ısındı soğukluğu.

"Karan..." diye adını mırıldandım hatırlar gibi. "Karan... Gerçek misin?" Ondan yardım dilenircesine, eğer gerçek değilse gitmesi için yalvarırcasına baktım harelerine. "Aklımı mı kaçırıyorum bu defa? Tenine dokunuyorum, kaybolmuyorsun. Bu yaşananlar... Bir kâbus mu?"

Karan ağlıyordu. O hastane bahçesinde olduğu gibi bir damla gözyaşı süzüldü yanaklarına. Elime değdi, kaybolmadı.

"Gerçeğim," dedi utanırcasına. "Gerçeğim, Karya. Ölmedim, sevgilim."

Gerçeksin, yabancı. Kaburgalarımdaki sızı kadar gerçeksin.

İkimiz de dizüstü çökmüşken onun bacakları birbirinden ayrıydı ve ben o boşluğa birbirine değen dizlerimle sığmıştım. Yani başındaydım. Nefeslerimiz karışıyordu ve dahası, başımı öne eğdiğimde alnım göğsüne değiyordu. Gözlerine baktım, avucumdaki yanağını hissettim, gerçek olduğunu anlamamla gülümsedim. Gülümsemem soldu bir anda, ağlamaya başladım.

"Karan," dedim, bir nefes daha yaklaştım ona. "Karan..." Fısıldayışım çehresinde yankılanırken dudaklarım yanağına değiyordu. İki elimle yüzünü kavramıştım. Gülümsedi bana acıyla karışık, gözlerinde yanan o yangını gördüm. Yanağını öptüm, göz altlarını öptüm, şakaklarını öptüm, kısacık saçlarını öptüm. Kokladım defalarca. Kollarımı boğazına sarıp başını iki kolumla kilitledim kendime, sarıldım sıkı sıkıya. "Karan! Karan!" diye adını haykırarak çığlık çığlığa, hıçkırıklarımın arasından bağırarak dakikalar boyu sarıldım bedenine. Sanki mümkünmüş gibi, onun bedeninin yanında küçücük kalan ellerim tüm vücudunu sarmaya yetermiş gibi dolaştırdım teninde. Bir daha gitmesin, bir daha ölmesin, bir daha kaybolmasın diye avuçlarımın arasına hapsetmek istedim onu. "Yaşıyorsun..."

"Karya'm..."

"Buradasın."

Belimdeki kuvvetini artırdı, beni kollarının arasına hapsetti. O, tüm dünyadan çok daha özgür olduğum iki kolun arasına... Boynuma, yüzüme, omzuma öpücükler kondurdu.

"Seni çok özledim, Eşsiz'im," dedi. Bedenimi, bedeninden ayırıp yüzümü, yüzünün hizasında tutarak gözlerime baktı. "Seni yaşamaktan daha çok özledim."

Kısacık saçlarına dokundum. Eskiden, benden gitmeden önce gür ve uzun saçları vardı. Alnına dökülür ve ben her telinin yerini ezbere bilirdim.

Başımı omzuna koydum, dakikalar boyu öyle kaldım. O ağladı, ben ağladım, konuştuk ama birbirimizi duymadık, ikimiz de sanki başka bir evrene geçmiştik ve o evrende çok mutluyduk. Ama başımı o omuzdan kaldırıp etrafıma baktığımda gördüklerim bana öyle çok acı verdi ki o acıyı taşıyamadım. Birkaç metre ötemde duran orta sehpasının önünde terk edilişimin mektubunu okumuştum. Hemen oracıkta parçalanan kavanozun camları ayaklarımı kesmişti. Sağımdaki mutfağın köşesinde duran buzdolabının içindeki iki şişe sütle bakışmış, hayal kırıklığına uğramıştım. Az önce Karan'ı gördüğüm koridorun sonunda oturmuş, oda kapısıyla konuşmuştum.

Gitmişti. Beni bir başıma bırakmıştı. Beni bu evde, bu kocaman harabede hiçliğe terk etmişti.

Ölmüştü. Beni almadan cennete gitmişti.

Şimdiyse karşımdaydı. *Geldim, ölmedim, yaşıyorum,* diyordu.

Bir kez yaprakları dökülen bir kasımpatı tekrar filizlenir miydi? Bir kez kana bulanan beyaz yapraklar tekrar temizlenir miydi?

"Bırak," diye mırıldandım yorgunlukla. Gücüm tükenmişti. "Bırak beni," dedim ağlaya ağlaya ve uzaklaştım ondan. Az önce özlemle dolan gözlerim, şimdi hayal kırıklığıyla bin parçaya ayrıldı. "Bırak..." Bırakmadı ellerimi, bileklerimden kavradı bir uçurum kenarındaki dala tutunur gibi. "Bırak! *Bırak,* dedim sana!" Hızla çektim sağ elimi ve içimde biriken üzüntüyle beraber bir tokat geçirdim yanağına. Yüzü sağ omzuna doğru dönerken hiç toparlamadı kendini, kaldı utancıyla baş başa. "Bırak beni! Bırak, *bıraktın zaten...* Gittin, ben mahvoldum. Ben ölürken bile senin toprağına çiçekler ekmek istedim. Neredeydin?" Bir rüzgârda yalpalarcasına, sersem bir şekilde konuşurken aniden gözlerine kilitledim gözlerimi. "Neredeydin? Ben hayalinle savaşırken, yokluğundan köşe bucak kaçarken sen neredeydin?" diye bağırdım hışımla.

"Karya... Beni bir dinle! Beni bir defa dinle, yalvarırım. Tamam... Bağır, çağır, kız, dök, parçala... Ne yapmak geliyorsa içinden yap. Ama sana yalvarıyorum, bir kez dinle beni. Her şeyi anlatacağım sana, söz veriyorum."

Başımı iki yana salladım umutsuzlukla. "Sen sözlerini tutan bir adam değilsin, Karan. Sen adının kişisi değilsin. *Bırakmam,* dedin; *gitmem,* dedin; *üşütmem,* dedin. Beni öldürmeyeceğine söz verdin. Ne dediysen tam tersini yaşattın bana! Bıraktın! Gittin! Üşüdüm ben, öldüm!"

"Karya..." Elini kalbine attı, dişlerini sıktı. "Bildiğin gibi değil."

Dudaklarımı büktüm. O kadar çaresiz hissediyordum ki ona karşı... Omuzlarım çökmüştü, başım öndeydi ve ben ne yapacağımı bilemez bir şekilde ağlıyordum. Harelerimde büyüyen o alev önce beni, sonra Karan'ı yaktı. Zira o yangın, hayal kırıklığının yangınıydı ve bir defa fitili ateşlendi mi bir daha sönmezdi. Beni yakıp yok etti, küle çevirdi.

"Ben..." dedim, güçsüzlükle öne doğru eğilip dizlerime kapandım, ağladım.

"Gözlerime bak, lütfen."

Aniden doğrulup başımı geriye doğru yatırdım ve göz pınarlarımda biriken yaşlar bakışlarımı silileştirirken derin bir nefes bıraktım aramıza bir ah gibi.

"Sen, sana kavuşmak için ölmem gerektiğine inandırdın beni."

"Yapma."

Güçsüzleştim, hareketlerim azaldı, dinginleştim.

"Ben senin için yaşamdan vazgeçtim. Öldün sandım, ölmek için dua ettim. Ben sana son bir defa sarılmak için her saat başı bir günün bittiğine inandırdım kendimi! *Bugün de bitti*, dedim! *Bugün de bitti, Karan'a kavuşmana çok az kaldı! Bugün de bitti, ölmeye bir gün daha yakınsın!*" Son kez araladım dudaklarımı ve diğer cümlelerim gibi güçlü fakat bir yandan da tükenmiş bir ses tonuyla konuştum: "*Bugün de bitti, Karya; ömründen bir gün daha azaldı...*" Karan'ın omzuna avuç içlerimle, onu geriye itercesine vurdum. "*Karan bekliyor seni! Karan özlüyor seni!*"

"Bekledim!" diye bağırdı benim gibi hecelerin üzerine basa basa. "Bekledim! Ben sana kavuşacağım günü, sana sarılacağım günü deli gibi bekledim! Sana bir kez bile *seni seviyorum* demeden arkamı dönüp gitmek, yüzüne bile bakamamak ne kadar acı, bilemezsin, Karya! Ben, sen yaşa diye öldüm! Sen yaşa, sen hayata tutun, sen hayallerini kur diye öldüm ben! Karan Kerimoğlu öldü! Belki bir ömür karşına çıkmayacak, seni kollarımın arasına alamayacaktım ama ikimiz de öldüğümüz gün... Orada kavuşacaktık işte. Ben, seni bir ömür özlemeyi göze alarak öldüm! Ben, bu dünyada iyi bir hayat hak etmiyordum ama sen hak ediyorsun, Karya."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyor, cümlelerinin içini dolduramıyordum. Bakışlarımız birbirine sarılmıştı ama ben ondan uzak duruyor, inanmazcasına yüzünü izliyordum.

"Keşke... Keşke ölseydim. O zaman belki," deyip durdum, çenem titredi, yanağımdan süzülen yaşı sağ elimle yok ettim. "İnsan, sevdiği birini kaybedince hayatla nasıl savaşıyor, anlardın. Ben, yokluğun beni öldürmesin diye onunla savaştım."

"Öyle söyleme, yalvarırım."

"Seni görmek istemiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Seni de, yalanlarını da dinlemek istemiyorum. Sen benim yabancım değilsin! Başkasısın. Başkası olmuşsun! Benim yabancım bana yalan söylemezdi; benim yabancım bana kitaplar okur, beni kucağında uyutur, benimle oyunlar oynardı. Bana hikâyeler anlatır, yapamadığım her şeyin doğrusunu gösterirdi. Bana sarılır, beni her şeyden korurdu. Rüzgârdan bile... Yağmurdan bile... Ama asla, asla beni bir mezara itmezdi."

"İtmedim... Ben sarıldım sana sıkı sıkıya, hayata sarılır gibi. Ne çekip gitmeyi başarabildim ne de ölmeyi ama yemin ederim, canını yakmak istemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ben sadece... Ben sadece korkmadan hayatını yaşayabilmeni istedim! Niyetim hiçbir zaman seni büyütmek değildi. Her zaman o masumiyetinde, küçüklüğünde kalmanı istedim."

"Ben istedim mi?" diye bağırdım öfkeyle. "İstedim mi, Karan? Söyle! Ben senden masumiyet istedim mi? Bir sabah çekip gittin! Yetmedi, öldün! Beni bir bilinmezliğe savurdun! Bakıyorum sana; yaşıyor musun, yaşamıyor musun, ayırt edemiyorum! Gerçekliğini sildin benden! Aklımla oynadın! Ben sayende... Gerçeğini, hayalini seçemiyorum."

"Özür dilerim..."

"Benim tek istediğim sendin, Karan. Acın değil..."

Ayaklandım, yalpalayarak yanından geçtim ve kapıya doğru adımladım fakat Karan da ayaklanmış ve bana tutunmaya çalışmıştı. O bana tutundukça ben ondan kaçmış, bir uçurum kenarında aradığı dalı kırar gibi acımasızlaşmıştım. Arkamdan elime uzandı, elimi çektim. Diğerini tutmak istedi yalvarırcasına, izin vermedim. Dirseklerime, omuzlarıma tutundu; *gitme* diye bağırdı, *yapma* diye ağladı, durmadım. En sonunda kollarını omuzlarımın etrafına sardı, sırtımı göğsüne bastırdı, başımı omzuna yasladı. Bense dokunamadım ona, ellerimi pantolonumun kumaşına sardım, tırnaklarımı acımadan tenime geçirdim, canımı yaktım.

"Gidemezsin." Fısıldadı bir sırrı dudaklarından döker gibi. "Gidemezsin, bana bir şiir borcun var daha."

Bir yol vardı önümde, Karan o yola dağları serdi gitmeyeyim diye. Gökyüzünü, yeryüzüne indirip bulutlardan kaleler yaptı; eğer giderken çarparsam canımın yanmasın diye ama benim canım çoktan yanmıştı.

"Gitme..." dedi çaresizce, nefesi boynuma değdi. "Gitme, sevgilim."

Sesi bir balyoz oldu; kaburgalarımı kırdı, kalbimi çırılçıplak ortada bıraktı. Oysa eskiden sesinin pamuksu elleri vardı yüreğimi sarıp sarmalayan, saçımı okşayan.

"Bunu bana yapma, Karya. Bunu bize yapma. Sen benim kadar kötü olamazsın. Ben kötüyüm, tamam. Ben acımasızım, tamam. Ben iğrenç bir herifim, tamam." Ardı ardına sıralarken cümleleri, kelimeler bir ok gibi deliyordu tenimi. Sesindeki o titreyiş, güç arayan avare harfler, kendine öfkeli ritimler öyle harmanlanmıştı ki ölüsüne katlanamadığım adamın bu hâli perişan etmişti beni. "Sen öyle değilsin. Bize kıyma, bize bunu yapma. Son bir kez bak gözlerime, gör içimde kıvranan çocuğu. Biz seninle çocuklar gibi anlaşırız. Anla beni yine, oyun arkadaşım."

Bir kolu göğsümü sağdan sola sararken diğer kolu da onun altındaydı. Sırtımı göğsüne bastırıyor, tek bir adım atmamam için beni bir mıh gibi bedenine saplıyordu. Ellerimi, birbirine değen kollarının üzerine atıp ona tutundum. Ensem omzundayken yanağını başıma yasladı. Burnu şakaklarıma değerken hıçkıra hıçkıra ağladı. Ben de ağlıyordum fakat onun gibi hıçkırarak değil; gözlerim kapalı bir şekilde, sessiz ve sakince.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, son bir kez dön yüzünü bana."

Sırtımda hançeri olan bir adama *göğsümü* teslim edemedim, yüzümü ona dönemedim.

Kollarımdaki ellerimle bedenimi onun hapsinden kurtardım, *öne doğru* bir adım attım. "Doğru, ben senin kadar kötü, senin kadar acımasız değilim. Ne öldürüm ne de mezarıma seni getirtirim. Ama sana söyledim, Karan. *Eğer bir gün dönecek olursan karşılaşacağın tek şey yokluğum olacak,* dedim." Yutkundum, soluklandım, boğazıma dizilen aşkımın dudaklarımdan fırar etmemesi için kendimi zorladım. "Ben büyüdüm, senin aksine *sözlünün* arkasında duran biri oldum. Kalbim acıyor..." Burnumu çektim, *gözyaşlarımı* yok edip titreyen vücuduma hükmetmeye çalıştım. "Kalbim çok acıyor ve ben bununla yaşamak istemiyorum."

"Karya..." Bir adım yaklaştı bana. "Yapma. Bu defa inan bana. Seni öyle sıkı tutacağım ki hiçbir rüzgâr, seni benden alamayacak. Sana öyle bakacağım ki gözlerim, gözlerinden öteye gidemeyecek. Bu şehri yakarım gerekirse, bir daha üşümene müsaade etmem. Ben seninle... Ben seninle öyle yaşarım ki Karya... Kuşlar gibi, kediler gibi, çiçekler gibi... Ölümün bir daha aklının ucundan geçmesine bile izin vermem. İnan bana. Bunu yaparım. Sana ölümü hatırlatan her ne varsa yok ederim."

Başımı yana doğru çevirdim, yüzüne bakmadan omzumun üzerinden arkamdaki varlığını teyit ettim.

"Sen varsın, Karan. Sen ölümün ta kendisisin."

Başını iki yana salladı.

"Karya..."

"Adımı anma bir daha. Ben anmayacağım. Yabancısın bundan böyle bana. Gerçek bir yabancı... Buradan gideceğim. Karşı dairenden, bu apartmandan, bu semtten, bu şehirden... Sana ait olan ne varsa terk edeceğim." Ağladığımı saklamadım bu defa, hıçkırıklarımı bıraktım evinin içine. "Bende kalan hatıranla daha güzelsin çünkü."

Sözlerim bittikten sonra hiç beklemeden birkaç adımda kapıya ulaştım ve evinden çıktım, kapıyı ardımdan kapattım. Sırtımı yasladım.

Kendine iyi bak, yabancı. Kendine öyle iyi bak ki bir daha ölme, olur mu? Çünkü hiçbir kalp, ikinci defa durmaz.

"İstemeden varım, istemeden öleceğim. Olduğum şeyle olmadığım şey arasında, hayal ettiğim şeyle hayatın beni yaptığı şey arasında bir boşluğum."

Fernando Pessoa

BÖLÜM 8
YARA BANTLARI VE YAMALI SÖKÜKLER

Bağır. Sana yaşatılanı dilinde sakla, sonra zehrinle tükür. Susma, haydi, bağır. Kalbin sökülmüşken o öfkeli nehirden karşıya nasıl dimdik geçtiğini anlat ona. Sen yaralarınla yaşadın, susma.
Bağır...

7 Eylül 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

İçimde bir oyuk açıldı. Adını bulamadım, koyamadım da. O oyuk günden güne daha derine indi, dibimi kazıdı. Yaşadıklarımın ne kadarını hak edip ne kadarını hak etmediğimi düşünüyordum sürekli. Neden her zaman birilerinin ihaneti ve sakladıklarıyla yüzleşmek zorundaydım? Neden hayatım, birbirine dolanmış ip yumağı gibi bir kedinin önüne atılmıştı? Sanki o kedi, o ip yumağının ucunu yakalamak için hayatımı oradan oraya savuruyor ve her savuruşunda daha da karmaşıklaşıyordu. Her şey birbirine giriyor, kördüğüm oluyordu. Çözemiyordum. İstesem ve bunun için çabalasam bile hayatımın iplerini elime alamıyordum. Ne zaman düze çıktığımı, sona geldiğimi ve yeni bir başlangıç yapacağımı zannetsem, geçmişimden bir el omzuma uzanıyor ve beni tüm gücüyle yerle bir ediyordu.

Hayatımda öyle çok sır, öyle çok günah, öyle çok savaş vardı ki ben ne o sırları çözebiliyor ne de o savaştan günahsız ayrılabiliyordum. Alnıma kazınan kaderden ne kadar kaçarsam kaçayım, âdeta bana biçilmiş bir ömür vardı ve ben o ömrü yaşamak zorundaydım.

Sessizce, hiç kıpırdamadan, gözlerimi karşımda duran ahşap pencereden dışarıya dikmiş; gökyüzünde uçan kuşları seyrediyordum. Cenin pozisyonundaydım ve ellerim sol yanağımın altındaydı. Gözlerimden yaşlar akmıyordu, ağlamıyordum. Herkes benden ağlamamı bekliyordu belki ama ben ağlamıyor, yalnızca düşünüyor ve sessizliğimi koruyordum. O gün, o evden çıkıp yabancıyı arkamda bıraktıktan sonra kendi evime geçmiş, kimseye bir şey söylemeden odama gitmiş ve yalnızca sırt çantamı alarak dışarı çıkmıştım. Herkes önüme geçmişti, beni durdurmak istemişlerdi fakat ben gözlerimdeki yaşlarla onları ittirerek kaçmıştım oradan. Ne Bahar'ı dinlemiş ne de Korhan'ın benimle gelmesine müsaade etmiştim.

Nehir'in evindeydim. Sığınabileceğim bir tek o vardı. Hastanede onu tanıdığım günden bu yana bana öyle iyi gelmiş, öyle iyi davranmıştı ki yanındayken kendimi güvende hissediyordum. Oysa kimseye güvenmiyordum ben. Tenimde açılan yaralar ve yaşadığım ihanetlerden sonra hayatımdaki insanları çok sevsem hatta onlardan kopamasam da onlara güvenmiyordum. Kaan'a, Bahar'a, o yabancıya... Hiçbirine. Kendime sürekli kimseye güvenmemem gerektiğini ve bir gün hayatımdan herkesin çıkabileceğini telkin ediyor, herkese şüpheyle yaklaşıyordum ama Nehir'de durum farklıydı. Onun yanındayken kendime bu cümleleri hatırlatamayacağım kadar dinginleşiyordum. Belki de mesleki bir deformasyondu ondaki, fark etmeden bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Duvarlarla bir hayli iyi anlaşmaya başlamıştım geçen üç günde. Nehir hâlimi anlamış ve beni, yemek getirmek dışında hiç rahatsız etmemişti. Bana verdiği odada geçirmiştim tüm vaktimi. Ama artık böyle devam etmemem gerektiğinin de farkındaydım. Yattığım yatakta yavaşça doğruldum, ayaklarımı ahşap zeminle buluşturdum. Yataktan güç alarak ayaklandığımda başım bir anlığına dönse de dengemi sağladım. Odadan çıktığım an karşımda beliren ahşap döner merdiven, bana İzmir'deki evimizi hatırlatmıştı. Odam asma kat gibi olduğu için kapısını açar açmaz ahşap merdivenle aşağı inmem gerekirdi.

Gülümseyecektim ki o evi kendi ellerimle nasıl yaktığımı anımsadım, kendimi bir buhran çukuruna itmeden toparlandım ve merdivenden indim. Tam bu sırada, mutfakla birleşik açık salonda oturmuş, kucağındaki fotoğraf albümünü inceleyen Nehir'i gördüm basamak aralıklarından. O da adım seslerinden geldiğimi anlamış olacak ki bakışlarını bana çevirdi. Günler sonra odadan çıktığımı görünce tebessüm etti fakat herhangi bir girişimde bulunmadı, yanına ulaşmamı bekledi. Çekingen adımlarla ilerleyip sağ tarafındaki boşluğa kuruldum, o da kucağındaki fotoğraf albümünün kapağını kapattı. Kucağında tutmaya devam etti.

"Günaydın," diye mırıldandı hiçbir sorun yokmuş gibi. "Rahat uyuyabildin mi?"

"Günaydın... Üç gündür uyuduğumu bile bile mi soruyorsun bu soruyu? Rahat mıyım, değil miyim, anlamaya bile çalışmadım."

Önüne dönerek gülümsedi. Ben de onunla beraber gülümserken bir süre sonra sessizleşti ortam, birbirimize baktık. Dudaklarını birbirine bastırdı ve fotoğraf albümünün üzerinde olan elini kucağımdaki elime attı. O, bir ayağını kalçasının altına alarak otururken ben, tamamen koltuğa çıkmış, dizlerimi kendime çekerek yan bir şekilde arkaya yaslanmıştım.

"İyi misin?" diye sordu sakince. Bir yandan da tenimi okşuyordu. "Ama gerçekten... İyi misin?"

Başımı da omzum gibi koltuğa yasladım, bilemezcesine baktım Nehir'e.

"İyiyim sanırım." Uzaklara daldım bir süre. İstanbul'a geldiğim ilk gün, o yabancının bana sorduğu *'İyi misin?'* sorusunu içimde başka bir yere koymuştum. O yeri yakacağını bilememiştim. Şimdiyse çok sıradandı bu soru, alışmıştım çoğu şeye. Bana bıraktığı bir mirastı bu. "Bilmiyorum, Nehir," diyerek toparladım kendimi, yutkundum. "Sürekli yara alıyorum, sürekli elimde olmayanlarla sınanıyorum. Bakıyorum hayatıma, yaşadığım hiçbir acı benim seçimim değil. Benim seçimimin sonuçları da değil. Kendi seçimlerim ve kendi hatalarımla savaşmıyorum, sanki başka birinin hayatını yaşıyorum. Birileri, bir yerlerde benim yerime kararlar alıyor, hatalar yapıyor ama tüm bedelleri ben ödüyorum."

"Artık bedel ödemek istemiyorsun," diyerek devam ettirdi cümlemi. Onayladım onu. "Eğer ödeyeceksen de kendi seçimlerinin bedelini ödemek istiyorsun."

Başımı salladım. "Kimseye karşı bir hata yapmadım bugüne kadar. Kimseyi üzmedim. Kimseyi kırmadım. Kendimi savunabileceğim, *hayır, ben böyle yapmadım, bunu istemedim, amacım bu değildi,* diyebileceğim hiçbir olay yok hayatımda. Ben sürekli başkalarını savunuyorum, Nehir. *O böyle yapmadı, bunu istemedi, amacı bu değildi...* Ama ben yaşadım. O acı beni yıkıp yok ettikten sonra ne anlamı var ki tüm bunların?"

"Bir defa da hata yapan taraf olmak istiyorsun çünkü affetmenin, affedilmekten zor olduğunu biliyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorum, Nehir." Başımı tavana doğru kaldırdım, öylece baktım boş gözlerle. "*Kıyıya çıktım, artık özgürlüğün tadını çıkarabilirim,* dediğim her an bir dalga geliyor, beni yeniden içine çekiyor. Bir medcezir, beni kıyımdan alıp uzaklara savuruyor. Ben yine yaşamak için kulaç atmak zorundayken buluyorum kendimi."

Nehir elini elimden çekerek sırtıma doğru attı. Beni kendine çekip omzuna doğru yatırdı, arkama attığı eliyle sırtımı okşadı.

"Savaşmadığın günler de gelecek, Karya," diye mırıldandı oldukça sessiz bir şekilde. "Bir gün her şey çok güzel olacak. Bu kargaşadan, bu hengâmeden kurtulacaksın, inan bana." Söyledikleri, umut aşılayan cümleler değil de kesinlik içeren, güven verici cümlelerdi. Ses tonu öyle hissettirmişti. "Bir yerlerde, senin için de güzel bir gelecek vardır."

"İhtimallere sığınmayacağım bir seçenek varsa onu seçiyorum," diyerek doğruldum ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. Derin bir nefes aldım. "Neyse, beni boş verelim. Sen nasılsın? O gün evden alelacele çıktın, sonrasında da konuşamadık. Anlatmak ister misin?"

Nehir o günü hatırlatmamla gözlerini kaçırarak yutkunsa da uzun sürmedi, kendini hızla toparladı. Yüzüne dökülen ve gözlerini görmemi engelleyen karamel rengi saçlarını sırtına doğru savurup yüzüme baktı yeniden.

"Önemli bir şey değildi," dedi *çok önemliydi* dercesine ve buna kendisi dahi inanmadı. "Üstesinden geldim bir şekilde." Dudaklarını birbirine bastırdı. *Üstesinden gelemedim*, diye bağırıyordu gözleri. "İyiyim şimdi hatta o kadar iyiyim ki..." deyip kucağında duran fotoğraf albümünü gösterdi bakışlarıyla. "...eski anılara bakabilecek cesareti gösterdim. Malum, fotoğraf albümleri insanlara iyi davranmaz."

Konuyu değiştirme çabasını fark ettiğimde üstelemedim ve gülümseyerek kucağında duran albüme baktım.

"Özel değilse ben de incelemek isterim," diye bir teklifte bulundum. "Küçükken ben de annem ve babamın gençliklerine ait albümü incelemeyi çok severdim. Bir film izlemek gibi gelir bana. Fotoğraf, *bir an* demek sonuçta."

"Tabii, istersen bakabilirsin," dedi Nehir omuz silkerek. "Sorun değil."

Albümün kapağını dizlerime doğru açtım, büyük bir albüm olduğundan yarısı Nehir'in kucağında, diğer yarısı da benim kucağımda duruyordu. Uzunca bir süre fotoğrafları inceledik. Nehir'in bebekliğinden çocukluğuna, genç kızlığına ve yetişkinliğine kadar olan tüm fotoğrafları vardı albümde. İnsanların fotoğraf karelerine yakalandıkları anlardaki bakışlarında birçok sırrın gizli olduğuna inanırdım. Nehir'in de çocukluk fotoğraflarından itibaren, yani bir şeylerin farkına varmaya başladığı andan itibaren yüzündeki gülümseme hep daha çekingendi. Gülümsüyordu fakat gözlerindeki yansımada karşısını değil, içini görüyordum, koyuydu çünkü. Buruk gibiydi.

O fotoğraflarına bakarak gülümserken ben sağ tarafından kaçamak bakışlarla yüzüne bakıyordum. Dışarıdan bakılsa soğuk, belki biraz itici, duvarları ve sınırları olan birine benzetilirdi. Öyleydi de kısmen. Belki önceleri seanslarıma girmiyor olsa onun sınırlarını ben de aşamazdım. Tanımadığı insanlara karşı mimiksiz bir çehreyle bakardı fakat bu, özellikle yaptığı bir şey değildi. Anladığım kadarıyla böyle büyümüştü. Oysa çocukluk fotoğraflarına ve şimdi yanımda oturan kadına baktığımda içinde, duvarları olmayan kır bahçesini görebiliyordum. Papatyaları solmuştu belki ama hâlâ üzgârı esiyordu, hâlâ umudu vardı.

"Bak, bu annem," diyerek düşüncelerimden alıkoydu beni Nehir. Hızla önümüzdeki albüme döndüm ve gösterdiği fotoğrafa baktım. Annesinin gençliği olmalıydı. Otuzlarında, kahverengi saçlı ve keskin yüz hatları olan bir kadındı. Çok olmasa da hafiften çekik gözleri vardı ve tıpkı Nehir gibi dudağının üstünde bir beni bulunuyordu. "Benim, okuldaki ilk doğum günü kutlamama gelmişti. Yüzünden hiç eksik etmediği o gülüşüyle arkamda duruyor, sıcacık."

"Sen neden gülmüyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Sıra tını asmışsın."

Nehir parmaklarını annesinin yüzünde gezdirirken duraksadı. Dilini dudaklarında gezdirdi.

"Sınıf arkadaşlarımın doğum günlerinde hem anneleri hem de babaları yanlarında olurdu," dedi, yanağını ısırıyordu. "Annem doğum günümde babamın da geleceğini söylemişti ama gelmedi." Yutkundu. "Babam hiçbir zaman gelmedi..."

Kahvaltı masasına davet edildiğindeki mutluluğunu ve gözlerinin doluşunu şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Mutlu bir aile özlemi vardı muhtemelen ve bunun eksikliğini çekiyordu. Elimi, eline atıp tuttum sıkıca; başımı omzuna yasladım ve o da kendi başını, benim başımın üzerine düşürdü.

"Neden?"

"O zamanlar bilmiyordum, anlamlandıramıyordum daha doğrusu. Çocuktum... Babam hep uzakta olurdu; hep başka bir yerde, başka bir şehirde, bir iş gezisinde. Tüm anılarım annemleydi. Annemle beraber yalnızlığı paylaşırdık. Hırçın bir çocuktum. Babam gelmedikçe ağlar, ağladıkça babama nefretle dolardım. Belli bir yaşa kadar doğru düzgün tanıyamadım bile onu. Arada sırada evimize girip çıkan bir yabancı gibiydi. Büyüdükçe suçlamaya başladım, ben suçladıkça o yaklaştı bana. Tanıdım, bir yabancı olmaktan çıkıp baba oldu gerçekten. Çok üzüldüm belki ama sonrasında anladım çoğu şeyi," deyip duraksadı, sesi titredi. "Anlattı babam."

"O yüzden mi hiç fotoğrafı yok albümde?" dedim çekingen bir ses tonuyla.

"Yok," dedi, durgun bakışlarıyla ileriye baktı. "Babamın fotoğraflarını ayrı bir yerde saklarım, tıpkı onun bana yaptığı gibi."

"O ne demek?"

Bakışlarını sabitlediği yerden aldı, iki yana salladı başını. "Boş ver," diye sayıkladı kırgınlıkla. "Bir insanın sırrı olmanın ne demek olduğunu bilmesen daha iyi..."

"Biraz olsun biliyorumdur belki."

"Umarım, bilmiyorsundur, Karya," dedi, gözlerindeki cam parçalara ayrıldı ve eline bir yaş düştü, hızla yok etti yaşını.

"Bilmediğim zamanlar olmuştu," diye mırıldandım başım omzundayken sessizce. "Evimiz bir ormanın içindeydi, şehirden uzakta, insanlardan izole. Korumalarla dolu bir hayatımız vardı. Kocaman, yüksek duvarları olan bir bahçemiz... Annemle ben gözden uzak bir hayat yaşardık orada, babam vakit buldukça yanımıza gelirdi. Bizi korurdu yaşayalım diye ama kendisi yoktu işte. Annemle saklanırdık sanki. Ama ben babama hiç kızma-

dım, kırılamadım da. Güzel anılar bıraktı bana. Uzakta olmasının sebebi gerçekten yaşamamız içinmiş, sonradan anladım." Babamı hatırladım bir anlığına, sonrasında da o yokken yaşadıklarımı. "Keşke anlamasaydım."

İkimiz de düşüncelerimizle boğuşuyorduk. Ben onun omzunda, o benim başımın üzerinde öylece kaldık bir süre. Daha sonra konuyu açtığım gibi kapatmam gerektiğini anladım, iyi gelmemişti bize.

"Annene çok benziyorsun, bir kopyası gibisin. Yüzün onun gibi ince, uzun, sivri. Dudaklarınızın üzerinde benleriniz var. Saçlarınız ince telli, ipek gibi. Gülünce de o oluyorsun sanki." diye mırıldandım. "Adı ne?"

"Nilüfer."

Tebessüm ettim. "Senin adın da o yüzden mi Nehir?" diye sordum, hoşuma gitmişti bu detay. Nilüfer çiçekleri durgun nehir kenarlarında, bataklıklarda açardı.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı, evin içerisinde kapı zili sesinin yankılanmasıyla toparlandı. Kendisinin bakacağını söyleyerek kucağındaki albümü bana bıraktı ve ayaklandı. Odadan çıkıp koridora geçtikten bir süre sonra kapının açılma sesi de ulaşmıştı kulaklarıma fakat daha başka herhangi bir ses duymadım bir süre.

"Nehir," diye seslendim fakat bir cevap gelmedi. "Nehir, kim gelmiş?"

İçime ekilen endişe tohumlarıyla hızla kucağımda duran albümü kenara bıraktım. Oturduğum kanepeden kalkarak kapıya doğru ilerledim koşar adım. "Nehir?" diye seslenerek koridora ve aynı zamanda dış kapıya açılan girişten geçtiğimde bir elimi duvara atarak tutunmuş, öyle bakmıştım. İrislerimin, Nehir'in sırtına değmesiyle rahat bir nefes alsam da Nehir'in arkasındaki bedeni net göremiyordum. "Nehir?" Ona seslenişimle beraber bir eli kapının üzerindeyken bedenini çevirmeden yüzünü bana döndü. Gözlerime baktı. Bu sayede, kapının önünde bekleyen kişiyi de görebilmiştim. Armin'di.

"Kim gelmiş diye soracaktım." Çekingence döküldü harfler dudaklarımdan tane tane. "Ses gelmeyince... Endişelendim."

"Arkadaşın gelmiş," diye mırıldandı Nehir ben onlara doğru ilerlerken.

Armin ve ben kapının önünde birbirimize bakarken Nehir ortamızdaydı fakat duvara yaslanmış, hafifçe kenara çekilmişti.

"Habersiz geldim, kusura bakmayın." Armin elleri ceplerindeyken gözlerini bir Nehir'in bir de benim üzerimde dolaştırdı. "Rahatsız etmek istemedim. Haber vermeni söylemiştim ama sen vermeyince ben gelip görmek istedim."

Nehir'e çevirdim bakışlarımı. "O gün, beni evine Armin getirmişti. O yüzden adresi biliyor."

"Sorun değil," dedi Nehir. Yutkunmuş ve başını kaldırarak yüzüne dökülen saçları ufak bir omuz hareketiyle sırtına doğru savurmuştu. "Kapıda kaldın, içeri gelsene," diyerek az önceki durgun tavrını üzerinden bir anda silip attı ve gülümsedi. Muhtemelen aile konusu açıldığı için kendini kötü hissetmişti. "Burada konuşmayın."

Armin alt dudağını ısırırken bana baktı ve ceplerindeki ellerini çıkardı, omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Peki," diye mırıldandı kısık bir ses tonuyla ve içeri girdi.

"Hoş geldin," diyerek Armin'e sarıldıktan sonra ikimiz önden ilerlerken Nehir de kapıyı kapatıp arkamızdan geldi.

Salona girdiğimizde Armin ve ben oturma grubuna doğru adımladık fakat Nehir, bu kısmın karşısında kalan mutfak tezgâhına yönelmişti.

"Siz sohbet ederken ben de size atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım, Karya henüz kahvaltı bile etmedi."

Armin bilemez gibi arkasında kalan mutfağa baktı, "Olur," diye mırıldanıp tekrar bana döndü.

Az önce Nehir'le beraber oturduğumuz kanepeye şimdi karşılıklı olarak Armin'le kurulmuştuk. O bir ucunda otururken ben de diğer ucundaydım fakat dizlerimiz birbirine dönüktü. Armin dirseklerini diz kapaklarına yaslayarak öne doğru eğilmişti hafifçe. Bense bacaklarımı birleştirmiş, ellerimi de kucağıma indirmiştim. Onun aksine daha kapalı bir şekilde oturuyordum.

"Nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum."

Üzgünce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tekrar tekrar aynı konuları açmak istemiyorum, Karya," diye söze yeniden giriş yaptı Armin. "Belki yaşadıklarını sana hatırlatacağım ve canın yanacak ama seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Unutmak konusunda pek başarılı olduğum söylenemez," diye muzip bir ses tonuyla alaya aldım kendimi. "O yüzden rahat olabilirsin, artık eskisi kadar yıkmıyor hatırlamak."

Armin'in yüzünde bir anlığına gülümseyişini, ardından da o gülümseyişi bastırarak takdire çevirişini gördüm. Elleri birbirine kenetliydi, gözlerime bakıyordu.

"Bilmiyorum, sana söylendi mi ama Mey'in kimliği tespit edildi. Üç yıl önce öldüğü sanılan psikiyatristin, Barbaros Kaynarca. Sanıyorum ki sen, bunu en başından beri biliyorsundur," diye soru mahiyeti taşıyan bir sesle konuştu, kaşlarını kaldırarak gözlerime baktığında onayladım onu. En başından beri biliyordum fakat kendimi iki yıl boyunca katil zanneder-

ken aniden hayatıma giriş yapan bir canavarın, öldürdüğümü zannettiğim adam oluşuna ihtimal vermek istememiştim. Kucağımdaki ellerimi içe doğru kıvırmıştım ve tırnaklarımı etime batırıyordum. "Sen tedavi görürken Barbaros hakkındaki çoğu sır ortaya çıktı. Sana yanlış teşhis koyduğu ve yanlış ilaç tedavisi uyguladığı, seni kaçırdığı, bir odaya kapattığı, psikolojik şiddete maruz kaldığın..."

Uğradığım haksızlık yüzüme sirayet etmişti, çehrem üzgündü.

"Bunlar polisin bildikleri. Bir de polisin bilmedikleri, yalnızca senin bildiklerin ve bizim öğrendiklerimiz var. Seni anlatman için zorlamıyorum, yanlış anlama. Üzerine toprak atıp kapatabiliriz, hiç konuşmayabiliriz." Gözlerime baktı uzun uzun. "Biz, sen anlatmasan da her şeyin farkındayız, Karya," dedi güven verir bir şekilde. "Sana yapılanların, senin hissettiklerinin, savaştıklarının... Bu konuyu, yaşadıklarını hatırlatmak için açmadım. Aksine, artık rahat bir nefes alabileceğini söylemek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordum boğazımı tırmanmaya cesaret edemeyen sessiz harflerle.

"Barbaros şu an ülke çapında aranan bir suçlu. Polis peşinde. Yüzü tanınıyor, biliniyor. Sana bundan sonra yaklaşamayacak. Buna cesaret edemeyecek." Bilemez gibi dudaklarını büktü, acımı anlayamayacağını hissettiriyordu bakışlarıyla. "Bu seni mutlu eder mi, içini soğutur mu, bilmiyorum. Yaşadıklarınla denk değil, asla da olamaz ama Barbaros şu anda yaralı. Köprücük kemiğinden ve el bileğinden derin yaralar aldı, iyileşmesi bir hayli zor. Uzun sürecek. Rahat bir nefes alman ve geceleri korkmadan uykuya dalman için anlatıyorum sana bunları."

"Yaralı mı?" diye sordum, dudaklarım acıyla kıvrılmıştı. Gözlerimde hüzün vardı. "İki kurşun yarası var diye sevinmeli miyim, emin değilim. Denklik aramıyorum ama ruhumda açtığı yara, bin kurşun yarasına bedel. İçim, etim, hissim, benliğim delik deşik. Bir söküğe bin sökük var, bir iğneye bin iğne. Ben onun kesiklerini dikmeye kalksam hayatımın sonuna kadar iğne düşmez elimden." Yutkundum zorlukla. Ağlamıyordum, ağlamak da istemiyordum fakat sitemkâr çıkan ses tonum, hayata karşı bir meydan okuma gibi ve bir hayli içliydi. "O yara onu öldürmez, Armin. Onu hiçbir yara öldürmez."

Yarayı tanırım ben, yaraları ezbere bilirim. Bir insanı hangi yara öldürür, hangi yara ruhu bedenden söker, bilirim.

"Sana yaşattıklarının bedelini ödemeden ölmeyecek, merak etme."

"Etmiyorum," dedim keskin bir şekilde başımı iki yana sallayarak. "Ödemesin hiçbirinin bedelini. Ödeyemez de zaten. Dilerim ki omzunda o günahın yüküyle versin son nefesini."

"Korkuyor musun?" diye sordu Armin, elini dizime attı.

Yanaklarımı ısırarak başımı geriye yatırdım, gözlerimi kaçırdım. "Korkuyorum," dedim dürüst olmam gerektiğini düşünerek. "Her gece titreyerek uyanıyorum uykumdan. Yataklara sığamıyorum. Her yatak görüşümde beni kapattığı o odayı hatırlıyorum ama direniyorum da hatırlamamak için. Pes etmiyorum." Gözlerimi Armin'e çevirip kararlılıkla baktım irislerine. "Pes etmeyeceğim. Onun izlerini tenimden de, benliğimden de silip atmadan durmayacağım. Bu hikâyenin kazananı olur muyum, bilmiyorum ama yıllar sonra harcanmış bir hayat hikâyesinden ibaret olmak istemiyorum."

"Öyle olmayacaksın," diyerek konuya giriş yaptı Nehir. Elinde bir tepsiyle yanımıza kadar geldi ve önümüzdeki sehpaya bıraktı. İçinde sandviç olan tabağı ve sıcak süt dolu kupayı benim önüme bırakırken Armin'in önüne de bir kahve fincanı bıraktı. "Nasıl içtiğini bilmiyorum ama şekersiz ve sütlü yaptım," diye mırıldandı Armin'in gözlerine bakarak. Öne doğru eğilmişti, saçları yüzüne dökülüyordu. Armin duruşunu hiç bozmadı ve Nehir'in eğilmesinden dolayı aralarında oluşan yakınlığı bozmayarak gözlerine baktı. "Umarım süt hassasiyetin yoktur. Afiyet olsun."

"Şekersiz ve sütlü severim," dedi Armin. "Teşekkür ederim."

Nehir hiçbir şey demeden doğruldu, orta sehpanın etrafından dolaşarak sol çaprazımda bulunan berjere kuruldu. Dikkatini bana verdi.

"Bu hikâyenin kazananı sen olacaksın, Karya." Az önceki konuya giriş yaptı yeniden. "Sana daha önce de söyledim. Hiçbir savaş yara almadan kazanılmıyor ama o savaşı kazanmayı becerebilirsen de aldığın yaralar canını acıtmıyor."

Haklıydı. Kazandığım bazı savaşlar vardı, kaybettiklerim olduğu gibi. Yara almıştım ama artık acımıyordu canım. Üstesinden gelmiştim. Büyümek, üstesinden gelme durumuydu sanırım. Ne kadar çok şeyin üstesinden gelebilirsen o kadar büyüyordu omuzların. Taşıyabileceğin kadarından fazlasını aldığında sırtına kamburlaşıyordun belki ama büyüyordu kemiklerin. Büyümüştüm işte ben de, istemediğim kadar... Kamburlaşmıştım belki ama bu yükümü taşıyabildiğimin, yerle yeksan olmadığımın bir göstergesiydi. Başarmıştım.

"Karya, bir şey soracağım." Armin tüm dikkatimi ona vermemi sağladı, Nehir'den çektim gözlerimi. "Eğer anlatmak istemezsen, o geceyi hatırlamak istemezsen anlarım. Zorlamam seni. Sen hastanedeyken hikâyeyi kendimizce tamamladık bir şekilde. Taşları yerine oturttuk, yapboz parçalarını birleştirdik ama bir nokta var, orayı dolduramıyorum." Dilini dudaklarında gezdirdi, emin değildi. Kelimeler dudaklarından utana sıkıla çıkıyordu. "İki buçuk yıl önce... Defterine yazdığın bir gece var," deyip irisleri irislerime

kilitliyken göz temasını hiç çekmeden ekledi: "Barbaros'u öldürdüğünü zannettiğin gece."

Göz temasımız kesildi, önümüzde duran sehpanın köşesine kilitli kaldım. Öylece baktım.

"Melek olmayı dileyip cani olduğum gece..."

Kanatlarımın kanıyla kirlendiği gece...

Elimi tuttu ve oturduğumuz kanepedeki boşluğu varlığıyla doldurarak yanıma yaklaştı.

"O gece, orada ne yaşandı, Karya? Ne yaptı sana? Birini öldürdüğünü zannedecek kadar nasıl uyuşturdu seni?" İki avucunun arasındaki elimi ısıttı, bense hâlâ o kilitlendiğim köşeye bakıyordum. Tıpkı Barbaros'un beni kucaklayıp götürmeye çalışırken parmaklarımın sarıldığı çekmecenin köşesi gibi... "Barbaros o gece kayıtlara ölü olarak geçti. Sen oradan nasıl kurtuldun, nasıl tutuklanmadın? Anlat bana."

O geceyi hatırladım kanlı bir kameranın dürbününden seyreder gibi. Kırmızı, saydam bir perdenin ardından kendimi gördüm. O, kanlar içerisinde yerde yatarken ben ayak uçlarında, bir dolabın dibine sinmiş; ağlıyordum. Üzerimde benim için sakladığı pijama vardı, ayaklarım çıplak ve kanlıydı. On altıncı yaşımın son günüydü, on yedime giriyordum ve daha önce hiç bu kadar çaresiz, korkulu, pis hissetmemiştim.

"Anne, yardım et bana! Yardım et, anne!"

Bir anahtar sesi, kapının kasasından ayrılışı, hızlı adımlar...

"Bir şey yapmadım, bir şey yapmadım... Ben katil olmadım!"

Mutfak girişinde bir insan bedeni, bedenimde ve yerdeki cesette gözleri, irisleriyle rastlaşan paramparça irislerim...

Kurtarıcı meleğim geldi.

"Karya?" diye seslendi Armin. "Karya, iyi misin? Tamam, boş verelim."

Beni düştüğüm karanlık kuyudan bir anda çekip çıkarmıştı fakat ona cevap vermeme kalmadan evin içinde zil sesi yankılandı. Nehir hızla kalkıp kapıya giderken Armin'le yalnız kalmıştık ama hiç konuşmadık. Sehpanın üzerinde duran kupama uzandı, ellerime tutuşturup bana sıcak süt içirdi. Bir yandan da kupayı tuttuğum ellerime destek veriyordu. Kendime geldiğimde gözlerimi odanın içinde dolaştırmaya başladım.

"İyiyim," diye mırıldandım az önceki sorusuna istinaden. Oysa üzerinden bir dakikaya yakın süre geçmişti.

Bu sırada gözlerim içeri giren ve kapının pervazına yaslanarak kollarını birbirine bağlayan Korhan'a değdi. Sol ayağını dikey bir şekilde sağ ayağının yanına konumlandırmıştı. Yanında da Nehir duruyordu. Önce

gülümsedi fakat gülümseyişinde biraz kırgınlık, biraz da kızgınlık vardı. Başını omzuna doğru yatırdı. *Ben seninle ne yapacağım,* dercesine bakındı. Kaşları kalkıktı. Ben de sanki kardeşiymiş gibi ellerimi bacaklarımın arasına sokup omuzlarımı silktim.

"Favori insanın ayağına geliyor ve sen, onu oturarak mı karşılıyorsun, kuzucuk?" diye sordu. Memnuniyetsiz bir ifade takındı oyun olduğu belli olsa da. "Çok kırıldım. Hemen gönlümü alman gerekiyor."

"Favori insanım olduğuna sen mi karar verdin?"

"Evet," dedi, *aksi mümkün mü* dercesine. "Bir problem mi var?"

Ayaklandım ve ona doğru ilerledim gülerek. "Yok, ben bir problem göremedim," deyip kollarımı boynuna doladım, sıkıca sarıldım. O da kollarını belime sararken beni kaldırarak iyice kendine çekti, sarılırken hafif mırıltılarla iç geçirdi. Yanağıma bir öpücük kondurduğunda saçları yüzümü gıdıkladı, gülerek yanağımı kaçırdım. Öpücüğünden rahatsız olduğumu düşünerek huysuzca geri çekildi fakat ellerini belimden almadı. Bedenlerimiz hâlâ birbirine değerken ve sarılma pozisyonundayken başlarımızı birbirimizin yüzünü görebileceğimiz kadar geriye çektik. Tek kaşını kaldırdı, meraklı ama huysuz bir bakış vardı yüzünde.

"Öpücüğümden rahatsız mı oldun sen?" dedi hesap sorarcasına.

"Hayır," diye yanıtladım onu harfleri uzatarak. "Ne münasebet?"

"Bence de," dedi imalı bir şekilde başını sallayarak ve ardı ardına yanağıma öpücükler kondurdu. "Ben kuzucuğu istediğim kadar öperim! Bu sürünün çobanı benim!"

"Ya, Korhan!" dedim katıla katıla gülerken. "Gıdıklanıyorum! Yavaş!"

"Peki, peki, peki," diyerek onu dinlememi sağladı. Duraksadı ve yeniden ciddiyetle baktı gözlerime. "Favori insanın ben miyim?" dediği an kahkahalarımın sayısı da, şiddeti de arttı.

"Evet," diyebildim zorlukla, gülüşümü durdurmaya çalışıyordum. "Favori insanım sensin!"

Korhan belimdeki kollarını sıkılaştırıp beni havaya kaldırdı ve etrafında dönerek kapı eşiğinden odanın içine doğru ilerledi. Ardından beni yere indirdi ve elimden tutarak koltuklara ilerledi. "Gel bakalım," diyerek koltuğa kurulduktan sonra bedenimi de yanına çekti. Armin'le arasında kısa bir selamlaşma gerçekleşirken Nehir de karşımızdaki berjere kurulmuştu. Çok şaşırtıcı değildi ki Korhan, bu sırada orta sehpanın üzerinde bulunan şekerlemelere atılmış, birkaç tanesini ağzına atmıştı bile.

"Bazen gerçekten Bahar'a hak veriyorum," diye mırıldandı Nehir hayretle Korhan'a bakarken.

"Hangi konuda?" dedi Korhan hiç üzerine alınmayarak. "Benim de hak verdiğim zamanlar oluyor tabii, olmuyor değil."

Armin, "Onlar nerede?" diye sordu. "Bahar, Azra, Kaan..."

Korhan derin bir nefes alıp verdi ve bana baktı. Az önceki tavrının aksine durağanlaşmıştı.

"Kuzucuğu evde bekliyorlar," dedi, başını bana doğru indirmişti. Ben de sağıma dönmüş, gözlerine bakıyordum. "*Eğer yeterince dinlendiyse, toparlandıysa kendini gelsin,*" dedi Bahar. Kasımpatıların susuz kalmış sen yokken, yaprakları solmuş."

Kaşlarım eğildi, omuzlarım düştü üzerime çöken hüzünle.

"Toprağından kopardıktan sonra bir çiçeği, yapraklarının solmasına şaşmamalı," diye mırıldandım yorgunluğum yüzümden okunurken. "Kasımpatılar zaten ölmüştü," diyerek kendimi toparladım ve yeniden Korhan'a baktım. "Yapraklarının solması canlarını acıtmayacaktır."

Söylediklerimle Korhan'ın ifadesi ciddileşti, ardından oturuşunu düzeltti. Yüzünde, o benimle konuşan çocuksu tarafı kayboldu. Armin ve Nehir'e dönüp bize müsaade etmelerini istedi. Armin ve Nehir odadan çıkarken Korhan koltukta bana doğru döndü. Elini elime attı.

"Karya..." Sesi titremişti belki de ilk defa. "Gidecek misin?"

Bir cevap veremedim ona. Burada kalmak istemiyordum, burada kalıp savaşmaya gücüm yoktu ama onları terk etmek de ağır geliyordu.

"Bilmiyorum, Korhan," dedim çaresizce. "Gidecek miyim, bilmiyorum ama burada kalamam."

"Neden? Bu hayatta ihanete uğrayan bir tek sen misin, Karya? Bir tek sen mi kandırıldın? Bir tek senin mi korkuların var? Neden kaçıyorsun? Bırak, sinsin içine acın. Kaçtıkça seninle birlikte büyüyecek. Kaçma. Kal burada, gerekirse bak gözlerine," dediğinde *acın* diye bahsettiği insanın o olduğunu anladım. Doğruydu, içimde bir acı vardı ve canımı yakıyordu. "Kalbin kırıldı diye bizi bırakmayı göze mi alıyorsun, Karya? Karan sana yalan söyledi diye beni mi sileceksin? Hiç mi önemim yok gözünde?"

"Korhan... Ne demek o?" Hızla doğruldum, onun gibi yan döndüm ve iki elimi de yüzüne attım. "Çok önemlisin benim için. Ben bir tek senin sözüne inanıyorum. Bir tek senin, beni kandırmayacağını biliyorum. Çok seviyorum seni, söyleme böyle."

"O zaman neden Karan'a kırgınsın diye bana da sırtını dönüyorsun? Sen gidince ben ne olacağım? Gitme, Karya. Evine dön." Bakışlarında küçük bir çocuk vardı. O her zamanki ağabey duruşunun aksine küçülmüş ve çocukluk arkadaşına dönmüştük âdeta. "Ben seni kaybetmek istemiyorum."

"Buradayken köşeye sıkışmış gibi hissediyorum, Korhan. Her yanımda mutsuzluk var, gülemiyorum."

"Ben güldürürüm seni," dedi aniden. "Şakalar yaparım sana sürekli. Olmaz mı?"

"Korhan..."

"Gerekirse tüm gün atçılık oynarız. Kaan'a takılırız istersen, hem beni dövmeyeceğine de söz verdi. Ortalığı birbirine katarız. Seninle parka bile gelirim... Üzülmek istersen yanına oturup ben de üzülürüm," deyip kaşlarını kaldırdı ve altını çizercesine konuştu: "Ki bu benim için çok büyük bir vaat! Bilirsin ki kendim hariç hiç kimsenin dramını çekemem." Ağlamasa da sesindeki o titreyiş canımı acıtıyordu. "Ama sen istersen seninle beraber ağlarım, Karya." Parmaklarını içe doğru büktü ve benim parmaklarımı da aynı şekilde büküp ellerimizi birbirine bağladı. "Ellerinden tutarım, seni tüm *yabancı*lardan korurum eğer istersen. Eğer korkun buysa..."

"Korhan..." Ani bir nefesle beraber gülümsedim, tek bir yaş dökülmüştü yanağımdan aşağı. "Bu kadar kolay olmadığını biliyorsun sen de. Parkta oyun oynamak geçirmiyor artık üzüntümü, çocuk değilim."

"Tamam, düşün. Biraz düşün, Karya. Hemen karar verme, lütfen." Bakışlarını birbirine değen ellerimize indirdi, ağlamamak için kendini sıkıyordu sanki ve bunu devam ettirmek adına parmak uçlarımla oynamaya başladı. "Ben hayatım boyunca giden hiç kimseye *kal,* demedim, Karya. Hiç kimseye de *gel,* demedim. Birini sevmek, ona bağlanmak, aile olmak... Öyle korkutucu gelirdi ki... Bu yüzden anlaşamayız Bahar'la. O korkusuzca sever kimi severse, hemen bağlanır, sarar, sarmalar. Bense korkağımdır. Öyle kolay sevemem, bağlanmaktan kaçarım, sararım belki ama kollarım hep güçsüzdür."

"Sen harika bir insansın, Korhan. Hissettiklerin, bu gerçeği değiştirmez."

"Bahar yıllar önce bana, beni sevdiğini söylediğinde ben de onu sevmeme rağmen *olmaz,* dedim. Bir gün onu, babamın annemi bıraktığı gibi bırakmaktan korktum. Onu ağlatmaktan, ona bağlanmaktan, onunla aile olmaktan çok korktum. Hâlâ korkuyorum... Ama ben kardeşimi hiç bırakmadım, Karya. O beni bıraktı, küçücüktü. Ama ben onu hiç bırakmadım. O yüzden sana *gitme,* diyorum. *Kal,* diyorum. Seni sevmekten korkmuyorum çünkü sana olan sevgim, Atahan'a olan sevgim gibi. O gitti, sen gitme istiyorum."

"Korhan," deyip oynadığı parmaklarımı yüzüne götürdüm, yanağına dokunup gözlerime bakmasını sağladım. "Kardeşin mi vardı?"

Başını salladı. "Vardı," dedi, gözünden damlayan yaş elime düştü. "Çok küçüktü, çok hastaydı. Ona şakalar yapmamı öyle çok severdi ki," deyip gü-

lümsedi aklına gelen hatıralarla. "Gün boyu onu güldürür, onunla oyunlar oynar, korkmasın diye onunla uyurdum. Çok sevgi dolu ama çok yorgun bir çocuktu. Kanser tüm bedenine yayılmıştı."

Elimi kaldırıp ısırdığım dudaklarımın üzerine kapattım acıyla. Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi ve nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Bir gece onunla uyumak yerine odamda uyudum, eve çok geç gelmiştim. Sabah odasına gittiğimde bir daha uyanmadı, bir daha güldüremedim onu. Çok şaka yaptım, oyun oynamak istedim ama..." deyip elini bana doğru uzattı, yaşadığı an gözlerinin önünde canlanıyor gibiydi. "Elimi göğsüne koydum. Sessizdi. Çok sessiz... Parmak uçlarımla bir boşluğu eşeliyordum sanki. Bir insana değil de bir hayalete dokunuyordum. O gün Atahan gitti, ben arkasında öylece kalakaldım. Oynadığımız oyunlar yarım kaldı o sabah. Bir daha hiçbirini tamamlayamadık."

Hızla omuzlarından tuttum ve kendime çektim bedenini, sıkıca sarıldım. Başı göğsümde, elleri kucağımdaydı.

"Biliyor musun? Küçük Prens'i çok severdi. Ona, *Küçük Prens Krallığının Varisi*, derdim. O da muhtemelen onun krallığının olduğu bir evren buldu kendine. Daha mutlu olabileceği, onu üzen insanların olmadığı, daha sağlıklı ve kahkaha dolu... Umarım öyledir, Karya. Onun gülüşü, dünyada gördüğüm en güzel gülüştü. O sabah bir daha gülsün istedim ama gülmedi. Ölen oydu ama hayat benim için durdu."

"Atahan seni çok özlüyordur eminim ki," deyip göğsüme değen saçlarını okşadım. "Sen çok güzel sevmişsin onu."

"Ben de onu özlüyorum. O gittikten sonra belki beni duyuyordur, belki bir yerlerde beni izliyordur diye hep şaka yapmaya devam ettim. Canım çok yandı yaptığım şakalar yüzünden ama hiç belli etmedim. *Olsun*, dedim. *Atahan seviyordu hepsini...* Onun için güldüm, eğlendim, oyunlar oynadım. Hiç ağlamadım üzülmesin diye. Belki bir gün yanına gidebilirim diye bekledim."

"Şimdi değil belki ama bir gün yollarınız yeniden kesişecek, Korhan. Bir gün yeniden göz göze geleceksiniz. Yeniden şakalar yapıp güldüreceksin onu. Beraber oyunlar oynayacaksınız... Belki yarım kalan oyununuzu tamamlarsınız. O gece onunla uyuyacaksın ve ertesi sabah o senden erken uyanacak bu defa." Sık nefeslerim saçlarının arasında kaybolurken yumuşak ve kıvırcık saçlarına küçük bir öpücük kondurdum. "Atahan da bunun hayalini kuruyordur belki. Onun hiç yorulmadığı ve senin kalbinin kırılmadığı bir ihtimali bekliyordur."

Korhan'ın başı göğsümdeyken dizlerime doğru düştü, kıvrılıp yattı dizlerimin üstünde ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Belki de Atahan'ın gidişinden sonra ilk defa böyle hıçkırarak ağlıyordu.

"Atahan gitti ama sen gitme, Karya. Lütfen, gitme... Ben gidenlerin arkasından ağlayamıyorum, şaka yapıyorum. Şakalar benim canımı yakıyor."

1 hafta sonra | İstanbul

Ağır ağır çıktım merdivenleri. Aradan bir hafta geçmişti fakat ben hâlâ ilk günkü gibi hissediyordum. Ne söyleyebilecek bir cümlem ne de yapacak bir eylemim kalmıştı. Tükenmiştim işte. Günden güne büyüyen hislerim vardı yalnızca. İlk duyduğumda büyük bir hayal kırıklığı yaşamış ve öfkelenmiştim. Hâlâ öfkeliydim fakat tüm vücudumu saran o duygusuzluk canımı sıkmaya başlamıştı. Öfkemi, hayal kırıklığımı, üzüntümü kaybetmek istemiyordum. Diri ve hep ona karşı bir kalkan gibi tutmak istiyordum lakin gün geçtikçe hislerim köreliyordu. Bir önemi kalmıyordu fakat önemliydi, öyle kalmalıydı. Bu konuda kendimi sıkıyor, rahat bırakamıyordum.

İki katı tamamlayıp oturduğum üçüncü katın merdivenlerini tırmanmaya başladığımda oval merdivenin yarısına gelmiştim ki bir anahtar, ardından da kapı açılma sesi ulaştı kulaklarıma. Merdiven basamaklarının tam ortasında öylece kalakaldım. Yüzüm kendi kapıma, sırtımsa yabancının kapısına dönüktü. Bedenimin yönünü çevirmeden başımı sağa doğru döndürüp onun kapısına baktım bir anlığına. Gözlerimiz sanki gitmesi gereken yeri biliyormuşçasına kesişti. Beni görmesiyle olduğu yerde duraksadı, kapısı üzerine kapandı. Adımı mırıldandı. Kulaklarıma ulaşan kısık sesiyle önüme döndüm ve beni etkisi altına almasına müsaade etmeden merdivenden yukarı çıkmaya başladım.

"Karya, Karya dur biraz, lütfen," diyerek önüme geçtiği an görkemli cüssesiyle merdivende bana yanından geçebileceğim bir alan bırakmamıştı. "Lütfen."

Hemen kapımın bitişiğindeki merdiven basamaklarının ilk basamağındaydı ve ben de ikincisindeydim. Bir eli tırabzanlardayken diğer elini de kapımın yanında bulunan duvara atmıştı. Başım öne eğikti, yüzüne bakmıyordum. Yutkunup kurduğu setten kurtulmak için bir basamak yükselip geçmeye çalışmıştım ki önüme geçmesiyle ani bir şekilde duraksadım. Yüzü yüzümün önünde, nefesleri nefeslerimin içindeydi. İçime doğru kapanmış, omuzlarımı kendime çekmiş, kendimi savunur gibi ellerimi göğsümün önüne siper etmiştim fakat o öyle yakındı ki teni, tenime değmese de yanağının varlığını şakaklarımda hissediyordum.

"Lütfen..." diye fısıldadı, bir anlığına gözlerine bakma gafletinde bulundum. "Dinle beni, sadece beş dakika."

Sustum, hiçbir cevap vermedim ona. İrislerimiz birbirine sarılırken saniyeler aktı. Ne o hareket edebildi yerinden ne de ben. Bir şey söylemek istedi ama gözlerimdeki hayal kırıklığı susturdu onu. Dudaklarına kadar gelen kelimeler, dilinin ucunda yok oldu. Sırtım duvara yaslıydı, iki omzumun yanında elleri vardı. Göğsüm, gözlerinin önündeydi ve ben korkuyordum. Göğsümün altında atan kalbimin sesini duymasından, onun adını nasıl haykırdığını anlamasından, kalbimi susturmak isterken durdurmaktan çok korkuyordum.

Yabancı... Uzak dur benden, yalvarırım. Tüm yabancılar uzaktır çünkü. Sen niye böyle yakınsın? Niye böyle içimdesin ve yaşıyorsun?

Gözlerine bakarken fark etmiştim onu ne kadar özlediğimi. Ona duyduğum özlemin beni mahvedebileceğini. Ona duyduğum sevginin benim felaketim olabileceğini. O tek bir bakışıyla benim dünyamın zeminini yerle bir edebilirdi.

Ve ben, o bu kadar güçlüyken bana karşı, bu gücünü canımı yakarak kullanmasından dolayı ona öyle kırılmıştım ki kalbim ellerimde, paramparça, darmadağındı.

Yutkundu ve harelerini üzerimden ayırmadan dudaklarını araladı. Fısıltıyla karışık, titreyen nefesleriyle beraber tane tane, zamanın geçtiğini inkâr ediyormuş gibi yavaşça konuştu:

"Avuçlarında bir mermi var. Eğer öldürmekse niyetin, silaha dahi ihtiyacın yok. Parmak ucunla değsen tenime yok olurum. Beni tek kelimenle yakıp kül edecek güce de sahipsin." Bir adım yaklaştı bana. Başını öne eğip sağ şakağını titreyen yüzümde yerini ararcasına gezdirdikten sonra sağ şakağıma yasladı. Nefesi kulağıma değdi. Göz kapakları yuvalarına kapandığında benim gözlerim de perdelerini indirmişti. "Ama sen gözlerime kırgın bakmayı seçiyorsun."

Ellerim, ellerini özler çünkü. Parmak uçlarım tenini sayıklar. Dudaklarımda adın, bir seni çağırır. Gözlerim, senin evin ama sen evini terk ettin. Şimdi dön geriye, aç kapıyı, gir içeriye. Bıraktığın sıcaklıkta bulabilir misin yakıp gittiğini? Sonuna kadar çektiğin perdelerden ışık girmezse içeri, soğumaz mı kalbin gibi?

"B-Bırak," dedim aniden, tüm direncimi kaybetmiştim. Kelimelerimin ucu keskin olsa da gözlerine bakmaktan çekinen gözlerimde biriken yaşlarım vardı. "Evime girmek istiyorum, çekilir misin?"

"Evin burası senin..."

Ev üşütmez, sen üşüttün beni.

"Lütfen. Çekil."

"Çekilmeyeceğim, Karya." Harflerin üzerine öyle bir basmıştı ki tüm heceler, bütün köşeleriyle kulağıma çarpmıştı. Diretiyordu. "Beni dinleyene kadar çekilmeyeceğim. Evine giremezsin, merdivenlerden de inemezsin. Dinleyeceksin beni!"

"Eşkıya mısın sen, Ka-," diye bağırdığım an kendimi susturdum, adını anmamaya yemin etmiştim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektim ciğerlerime. Kendimi çok zor tutuyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma gömmüş, etimi sıkıyor, ona karşı güçsüzlüğümü göstermemek için direniyordum lakin bu mümkün değildi. O karşımdayken, gözlerime bakarken ve dahası nefesi boynuma değecek kadar yakınımdayken ondan kırgın kalbimi saklamak dünyanın en zor şeyiydi. "Önümü kesmeler, geçmeme müsaade etmemeler, *dinleyeceksin*, diye emir vermeler... Ne yapacaksın? Zorla mı tutacaksın? Kollarınla duvar arasına mı hapsedeceksin beni?" deyip duvara yasladığı iki kolunun kapımın tarafında olanını ittirmeye çalıştım fakat kımıldamadı bile. "Çekil! Çekil!"

"Gerekirse evet, Karya!" dedi net bir biçimde. Kaba değildi fakat kararlıydı, vazgeçmiyordu. "Adımı ağzına almayacak kadar mı nefret ediyorsun benden? Adım mı kirletiyor dudaklarını?"

Nefesi dudaklarıma değdi, göğüs kafesimin içindeki deniz çekildi.

"Lütfen, bırak beni," dedim çaresizce. Yüzümü öne eğmiş, ayak uçlarımıza bakıyordum. Ben tek bir basamakta ayaklarımı birbirine yaslamış şekilde dururken onun bir ayağı, diğerinden bir alt basamaktaydı. Cüssesi varlığımı sarıyordu. "Konuşmak istemiyorum. Biliyorsun sen de... Kabul et artık."

"Neyi, Karya? Neyi kabul edeyim?"

"Beraber olamayacağımızı." Bakışlarımı kaldırdım ve hiç çekinmeden gözlerine sabitledim. "Ben hayatımda ilk defa sana güvendim. Sen, benim ilk arkadaşımdın. Kandırdın beni. Oyun oynadın benimle ama hiçbir oyun bu kadar yakmamıştı canımı. O parkın altında kaldığımda bile böyle acımamıştı... Söyle şimdi. Bundan sonra nasıl güveneceğim sana?"

"Bak aramıza, Karya," diye mırıldandı, nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yakındık. "Tüm mesafeleri katedebiliriz. Tüm yıkımları inşa edebiliriz yeniden. Tüm kırıkları tamir edebiliriz en baştan. Yeter ki inan oyun arkadaşına. Yeter ki inan bana."

İrislerinin içindeki dalgaların arasında can veren bir kızdım. Sarıları içimi ısıtıyor, yeşilleri bir okyanus olup beni dibe çekiyordu.

Gözleri gözlerimden hiç ayrılmazken yutkundum, titreyen elimi kaldırdım, sol göğsüne uzattım. Parmak uçlarımla tişörtünün üzerinden kalbine dokundum.

"Sen aramıza bir mezar kazdın."

Kırgınlığımın bir hançeri olsaydı eğer, kalbine saplanır ve etini deşerek dışarı çıkarırdı.

"O mezara giren de bendim."

"Bu yüzden canım böylesine yanıyor."

"Gel yanıma öyleyse," dedi yalvarırcasına. "Beraber ölelim."

Hastane bahçesinde, ben onu hayal sanırken okuduğu şiir gelmişti aklıma. *"Sonra, sen de ölünce kavanozuma gelirsin. Ve orada beraber yaşarız; külümün içinde külün,"* diyordu şiirde. Benim küllerim, yabancının küllerine karışmıştı ama onunla aynı kavanoza girmeye örselenmiş yüreğim müsaade etmiyordu. Gururum aramıza bir set çekmişti.

"Sevmiyor musun beni, Karya?" diye sordu, sessizliğim ağırına gitmiş gibi. "Yarım bıraktılar bizi, sen de öyle kalalım, yarım kalalım mı istiyorsun?" Çaresizce aman dilendi. "Yapma bunu bize."

"Dünyadaki tek mutsuz sonlu hikâye bizim hikâyemiz mi, Karan?" Hafifçe geriye çekilmişti sözlerimle. Ellerini duvardan indirmiş ve arkasında kalan tırabzanlara doğru sendelemişti. "Bir biz mi yarım kaldık? Bir bizim mi mürekkebimiz sayfanın ortasına dağıldı? Niye inat ediyorsun?" Başımı iki yana salladım sitemle. "Bir şiir, bir masal olmak zorunda değiliz. Bizim kalemimizden kan akıyor, görmüyor musun?"

Sözlerimin oku vicdanına değmiş olmalıydı ki utançla kaçırdı gözlerini.

"Sevmekse mesele... Çok seviyorum seni," dediğim an kelimelerim titredi, taşıyamadım sanki sevgimi. "Seni sevmek hücrelerime sığmıyor. Seni sevmek içimden taşıyor ama ben..." Sesim inceldi, küçüldü, dudaklarım birbirini baskıladı. "Utanıyorum hâlâ seni seven o kız olmaktan. Utanıyorum seni sevmekten. Aynaya bakamıyorum, kendimden kaçıyorum. Bırak... Gururunu sırtına asmış bir kadın olmaktansa yarım kalmış bir aşk hikâyesinin tarafı olarak kalayım."

Hiçbir şey söylemedi. Ben de birkaç saniye daha yüzünü seyrettim bir yabancıyla vedalaşır gibi ve arkamı dönüp cebimdeki anahtarı kapı deliğine soktum, kilidi açıp içeri girdim. Onu orada, öylece bıraktıktan sonra kendim de pek uzağa gidememiştim. O kapının ardında, sırtımı varlığından hiç ayırmadan dakikalar boyu kaldım.

Özür dilerim, yabancı. Aramızdaki şeyin bir masal olmasını isterdim ama beni sen büyüttün. Acı bir aşk romanının sayfalarında yapayalnız yürüyorum. Artık masallara kanmayacak kadar büyüğüm.

15 gün sonra | İstanbul

04.10

Karan'ın yaşadığını öğreneli neredeyse yirmi beş gün oluyordu. İlk on gün boyunca yaşadığım her şeyi sorguladım. İçimde hissettiğim sevgiyi. Karan'la geçirdiğim anları, onun bana geldiği ve gittiği günleri, bizi bu hâle getiren şeyin ne olduğunu... Her şeyi sorguladım. Bir cevap bulamadım sorularıma ama zihnimdeki sesler de bir türlü susmadı. Savaşamadım, direnemedim. Üçüncü günün sonunda Korhan gelip bana içini döktüğünde onun için İstanbul'da kalabileceğimi zannettim. *Tamam*, dedim. Aradan bir hafta geçti ve evime döndüm. Onu, o yabancıyı kapımda gördüğümde kalbimde bir deprem yaşandı. Tüm doğrularım silindi, tüm kurallarım yerle bir oldu, tüm sınırlarım aşıldı. Ben doğrusuz, kuralsız ve sınırsız kaldım.

İkinci haftayla beraber sanki Karan benden kaçtı. Benimle rastlaşmaktan, gözlerinin gözlerimi bulmasından, aynı ortamda nefes almaktan, karşı karşıya gelip de bir daha sırtını dönememekten kaçtı. Kafeye girdiğim zamanlar kafede değildi. Eve geliyordum, bazı zamanlar perdelerimin ardından penceresini gözetliyordum lakin ışıklarını dahi açmıyordu. İçerideydi ama orada değilmiş gibi davranıyordu. Bir iki defa apartmanımızın bulunduğu sokakta ve evden çıkarken merdivenlerde karşılaşmıştık lakin ben onun yüzüne bakmazken o da yüzünü benden kaçırmıştı. Onun sessizliği günden güne beni eritiyordu doğruyu söylemem gerekirse. Dudaklarımdan çıkan cümleler benden uzak durması içindi, kalbini kırmak için değildi ancak görüyordum ki kalbi kırılmıştı.

Yalnızca tek bir an... Tek bir an bakıp yüzüme. Apartman kapısının önünde karşılaştığımızda o içeri giriyordu, bense dışarı çıkıyordum. Başıma beyaz bir kurdele bağlamıştım. Hafifçe uzayan saçlarım bir perçem gibi kıvır kıvır alnıma dökülüyordu kurdelenin üzerinden. Karan kurdeleye baktı, saçlarıma baktı. Dudaklarını aralayıp bir şey diyecekti ki yutkundu ve yanımdan geçip gitti, içeri girdi.

Konuşsa belki yeniden uzayan saçlarımın bu defa kıvırcık oluşuyla ilgili bir şeyler diyecekti. Belki o çok sevdiği renginden bahsedecekti ama susmuştu.

Üçüncü hafta Korhan, tüm vaktini bana ayırmıştı. Beni İstanbul'da tutmak için elinden gelen ne varsa yapmıştı. Beraber lunaparka gitmiştik. Sonrasında evde Mavi'yi ortamıza almış, ip yumağıyla oynamıştık. Korhan'ın sevdiği dizileri izleyip komik olmayan taklitlerine büyük övgüler yağdırmıştım. Ona bende kaldığı gece pijamalarımı giydirip fotoğraflarını çekmiştim. Benden yirmi beş santim kadar uzun olduğunu düşünürsek pijamalarımın içindeki duruşu bir hayli komikti ve o fotoğrafları Korhan ne kadar dirense de buzdolabımın kapağına asmıştım. Her sabah süt içerken

kahkaha atıyor ve Korhan'a o fotoğrafları göndererek, '*Günaydın, prenses,*' yazıyordum.

Çok inat etmiştim burada kalmak için. Çok sabretmiştim. Ama bu geçen yirmi beş günün sonunda anlıyordum ki olmuyordu. Bazı şeylerde ne kadar ısrar edersen et, bir noktada vazgeçmen gerekiyordu. Vazgeçmiştim.

Belki bu yaptığım bencillikti, Korhan'a söz vermiştim kalacağım konusunda ama ben hayatımda ilk defa bencil olmak istiyordum. İlk defa kendimi düşünmek ve kalp ağrımı hafifletmek istiyordum.

Başımı yana çevirdim ve komodinimin üzerinde duran saate baktım. Geceydi, dördü on geçiyordu. Yaklaşık olarak iki saat yirmi dakika sonra uçağım vardı. Kimseye belli etmeden, kimseye veda etmeden buralardan gidecektim. Böylesi daha kolaydı çünkü. Onlara kalacağımı söylesem de üç haftadır her gün içim içimi kemiriyordu. Gizliden gizliye yeni hayatımın planını yapıyor, araştırmalara girişiyordum. Şimdi son noktadaydım, hem bir bitiş çizgisinde hem de bir başlangıç bayrağının yanı başında.

Uzandığım yatakta doğruldum. Telefonumun ekranını aydınlatıp kayıtlı olan taksi durağının numarasına tıkladım ve evimin adresini verip kapattım. Ayaklandım. Hiç uyumadığım için kıyafetlerimi değiştirmeme gerek yoktu. Siyah bir pantolon ve ekim ayının ilk haftasının soğuklarında beni koruyabilecek ince bir kazak giymiştim. Üzerime kapımın arkasında asılı olan ceketimi de geçirdikten sonra kıyafet dolabımı açtım ve askıdaki kıyafetlerimin arkasına sakladığım valizimi çıkardım. İki gün önce hazırlamıştım. Yatağımın kenarında duran sırt çantamı da omuzlarıma astıktan sonra odama dönüp baktım uzunca. İyi kötü, pek çok anım vardı bu odada. İlk defa bu odada güvenmiştim bir yabancıya. Bana kitap okumuş, yanımda uyumuştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım acıyla. Sırtımdaki çantamın duruşunu düzeltip valizimi tuttuğum elimi de sıkılaştırdıktan sonra odamdan çıktım. Yavaş adımlarla koridorda ilerleyip dış kapının yanına geldiğimde içimdeki his adımlarımı ağırlaştırıyordu.

"Böylesi daha kolay, Karya," diye mırıldandım kendi kendime. "Veda etmeye kalksan hiçbir zaman gidemeyecektin. Çok kırılacaklar ama bir gün geçecek, seninki de geçti."

"Miyav."

Kulaklarıma ulaşan Mavi'nin sesiyle arkama döndüm, uyku yastığında uzanan bedenini gördüm. Ufak bir tebessümle yanına kadar ilerleyip kucağıma almadan tüylerini sevdim, başından öptüm.

"Minik bebeğim... Seni yanımda götürmeyi çok isterdim ama senin evin burası. Azra da burada... Küsme bana, olur mu? Her zaman seveceğim seni."

Hissetmiş olmalıydı ki sesi çok az çıkıyordu. Normal zamanlarda, şimdiye miyavlamalarıyla evi ayağa kaldırmıştı ama öylece yatıyordu.

Eğildim, ensesinden öptüm. "Karan'a iyi bak, olur mu?" diye sordum, ardından doğrulup ayaklandım.

Karan'ın penceresine bakan pencerelerimin çaprazına, evimin güney cephesine doğru ilerledim. Perdeyi kenara çekip sokağa bakındım. Evin önünde birkaç dakika sonra bir taksi durduğunda artık gitme vaktimin geldiğini anlamıştım. Bir taksiye bir de tam arkamda kalan pencerelerimden Karan'ın evine baktım. Gece geç saatler olmasına rağmen oturma odasında bir ışık yanıyordu. Mum ışığı gibi güçsüz, ince ama odayı az da olsa aydınlatabilecek bir ışıktı. Uyanık olmalıydı. O beni bırakıp giderken ben uykumun en güvenli yerinde, en güzel rüyayı görüyordum. Ama gittiğimden haberdar olmasa da onun gözleri açık olacaktı.

Ayaklarım olduğu yere bir mıh gibi saplansa ve dakikalar akarken karanlık sokakta ışıklarını yakmış bekleyen taksiyi seyretsem de öylece, elimde tuttuğum telefonum titremeye başladığında buna bir son vermem gerektiğini fark ettim. Pencerenin önünden çekilerek kapımın önüne ilerledim, yerdeki valizimi alıp sessizce tüm kilitleri açtım. Zinciri de indirdikten sonra kapıyı araladım ve evden çıkmadan önce duraksayarak solumda bulunan balkon kapısından Karan'ın balkonuna baktım. Omuzlarımda sırt çantam olduğu için mi böylesine yıkılmış bir binaya benziyordum, bilmiyordum ama üzerime çöken ağırlık hiç bu kadar belli ettirmemişti kendini.

Elim kapı kolunun üzerinden kayarak sıyrılırken ve adımlarım apartmanın soğuk boşluğuna ilerlerken irislerimde son defa can buldu onun aydınlığı. Merdivenlerden indim, sokağa çıktım, rüzgâr kirpiklerime kadar değdi, taksiye bindim ve tüm hayal kırıklıklarımı ardımda bıraktım. İçimde bir mektup yazıldı tüm bunlar yaşanırken. O mektubu kalbime okuyabildim ancak.

Karan...

Sen ve ben, iki duvar kenarının birleştiği bir köşedeyiz artık. Senin yüzün batıya dönük, benimkiyse kuzeye. Bir gün ellerimiz o köşede birleşebilir belki ama yönümüz ayrı, yolumuz farklı. Sen gün batımlarını yaşayacaksın, bense güneşin hiç doğmadığı karanlık soğukları. Sen güneşin her batışında beni hatırlayacaksın, bense ışık girmeyen göğüs kafesimin içinde ihanetini yaşatacağım.

Hoşça kal, omzu omzuma değen, duvarın öteki yüzünde açmış çiçek. Göz bebeklerim evini özleyecek.

Taksi hareket ettiğinde havalimanına gidene dek camdan dışarıyı seyrettim. İçimden bir ses, gitmememi söylüyordu fakat ben o sesi dinlemek istemiyordum. Doğru olan buydu. Yaklaşık yarım saat süren yolculuğum boyunca her an şoförü durdurup yolu değiştirmeyi ya da araçtan inmeyi düşünsem de yapmadım. Gözyaşlarım aktı yanaklarımdan aşağı, sessiz ve

sakince ağladım. Bu noktaya kadar gelebilmiş olmak canımı yakıyordu. Bu şehre gelirken böyle hayal etmemiştim ve kelimenin tam anlamıyla şu an ilerlediğim yol, ayaklarıma dikenler batan bir gül bahçesine benziyordu. Bana mutluluk vadeden adam, ayaklarıma dikenler batırmıştı.

İçimde yaşadığım vedalaşmalardan sonra çok geçmemişti ki taksi havalimanında, iç hatlar yolcu girişinde durdu. Ücreti ödeyip taksiden indim ve içeri girdim. Güvenlik kontrollerinden geçip biletimi almak için gişelerin olduğu kısma adımladım.

"Merhabalar, hoş geldiniz."

"Hoş buldum, 06.30, İzmir uçağı."

"Kimliğinizi alabilir miyim?"

"Tabii, bir saniye," deyip sırtımdaki çantamı omuzlarımdan indirdim, önüme doğru kaydırıp en küçük gözünü açtım. Cüzdan kullanmayı sevmediğim için kimliğimi, çantamın en küçük gözünde taşırdım. Elim çantamın içinde dolaşırken küçük gözde, kimliğimin yanında gördüğüm kasetle duraksadım. Hem kimliği hem de kaseti avuçlayıp çantamdan çıkardığımda çok incelemeye fırsatım olmadığı için kimliğimi görevli kadına uzattım fakat gözüm kasetin üzerinde kaldı. Kadın işlemleri yaparken ben kasetin arkasını çevirdim, bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Bakışlarımı titreten, göğsümün üzerine çöken yazı, Karan'ın el yazısıydı.

"Tüm yaşattıklarım için özür dilerim. Hoşça kal."

Parçalara ayrılan kemiklerimin kıymıkları yüreğime batmaya başladığında kulaklarımda görevli kadının sesi yankılanıyordu fakat ben cevap veremiyordum. Yutkundum, kaseti alelacele ceketimin cebine atıp kadına döndüm.

"Bagaj teslimi yapmak istiyor musunuz?" diye yineledi sorusunu görevli kadın.

Valizimde babamın radyosu vardı. Çok düşünmeye ve plan yapmaya vaktim olmasa da içimdeki dürtüler kaseti dinleyebileceğimi söyleyip bu teklifi reddetti.

"Hayır, teşekkürler."

"Buyurun, kimliğiniz ve biniş kartınız. İyi uçuşlar."

Kadının aramızdaki boşluktan uzattığı kimliğim ve biniş kartımı hızla aldım, valizimi de çekerek ayrıldım gişelerden.

Aklım durmuştu sanki. Düşünmeye fırsatım kalmamış gibi hissediyordum. Karan İstanbul'dan ayrıldığımı, onları terk ettiğimi biliyor muydu? O yüzden mi evinde inceden bir ışık yanıyordu? *Ben buradayım,* demeye mi çalışmıştı bana? Gideceğimi bile bile penceresinden seyretmişti belki de

beni ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona gerçek bir yabancı gibi hissettirmiş olmalıydım ki beni kollarının arasına hapsetmek isteyen, penceresinin önünü bana ayıran adam, uçmama müsaade etmişti. Karşıma çıkmaktan kaçınırken bu kaseti sırt çantama nasıl koymuştu ve İstanbul'dan gideceğimi nasıl öğrenmişti?

Kalbime bıraktığı izi peşimdeydi. O yüzdendi bir suç gibi bu davadan cezasız sıyrılamamam.

Kendime geldiğimde ikinci güvenlik kontrolünden de geçmiştim. Artık hareketlerimi ve adımlarımı kontrol edemiyordum. Bir şeyler yapıyor, rutine uyuyordum fakat zihnim berrak değildi. Koşarcasına uçuş saatim gelmeden kimsenin olmadığı, beni kimsenin göremeyeceği bir köşeye gidip oturdum. Valizimi açıp içinden babamın radyosunu çıkardım, ceketimin cebindeki kaseti radyoya yerleştirdim. Avucumda duran kulaklığımın kablo ucunu radyonun girişine soktuktan sonra iki tamponu da kulağıma sabitledim. Titreyen elimi radyonun *başlat* düğmesine attım, hazır olduğumda gözlerimi kapatıp açtım ve işaret parmağımla düğmeyi baskıladım.

İnsanlar önümden gelip geçiyor, dakikalar akıyor, ben donuk ama buğulu gözlerle uçak pistini seyrediyordum. Kaset çalmaya başladı. Karan'ın sesi kulağımın içinde yankılandı, zihnime sızdı.

"Karya..." dedi bir şiir gibi. *"Bugün günlerden pazartesi, saat gece 02.23. Hikâyemizin bitişine iki gün, dört saat, yedi dakika var. Bu defa giden tarafta sen varsın. Şehri terk ediyorsun. Bense bile bile göz yumuyorum bu vedaya. Seni avuçlarımda sıkı sıkıya tutmanın bir anlamı olmadığını anladım. Sen gökyüzüne ait bir kırlangıçsın, bense ömrünü doldurmaya çalışan hasta ve yaşlı bir adam. Penceremin önüne konduğunda kalbim iyileşir, sevgin beni gençleştirir sandım ama benim hastalığım, seni yaraladı. Özür dilerim. Sana verdiğim sözleri tutamadım. Seni içeri alamadım. Kara kışta dışarıda bıraktım. Buna rağmen sen inatla tüm kışı benim penceremin önünde geçirdin ama yaz gelince yaşamdan vazgeçtin.*

Seni o balkon kapısının önünde, ayaklarının altında bir tabure ve boynunda urganla gördüğümde senin sırtına vuran güneş, benim göğsümü üşütüyordu. Sen orada, üzerinde bembeyaz bir gecelikle ve güneşten daha turuncu saçlarınla bana hayal kırıklığı içinde bakarken benim gözlerimde yalnızca annem vardı. Seni izliyordum ama annemin ölümünü yaşıyordum sanki. Dünyama girdiğinde, kafede yarı baygın bir şekilde yerde uzanırken seni gördüğüm ilk anda hissettiğim tek bir şey vardı: "Annemin dolap kapağına asılı cesedini kucağımda taşımıştım ama bu defa kucağımda bu küçük kızın cesedini değil, nefesini taşıyacağım. Onu yaşatacağım." O an... Seni yaşamdan vazgeçmişken gördüğüm an, benim de yaşamak için bir sebebim kalmamıştı. Sana bir söz vermiştim ve tutabildiğim tek söz de buydu. Bedenine sarıldım, o balkondan seninle beraber yere çakıldım.

Anladım ki bizi beraber ölmek de bir araya getirmiyor. Aynı mezara gire-miyoruz, aynı toprakta çürüyemiyoruz.

Sana gerçekleri anlatacağım, Karya. Bunu bilmeye hakkın var. Üç yıl önce bir trafik kazası geçirdim. Arabada dört kişiydik. Ben, Bahar, Bahar'ın ikizi ve benim kardeşim. Bu bir yalan sayılır mı, bilmiyorum ama senden doğru-yu gizledim. Bir kardeşim vardı, o geceki kazada kaybettim. Bahar'ın ikizi, Elif... O kazada, ölen bir diğer kişi de oydu; üzerinde gelinliğiyle. Biz... Biz o gece Elif'le evlenmiştik. Elif, benim çocukluk arkadaşımdı. Beni karanlık evimden çekip kurtaran kişiydi. Ama o gece ben, onu o arabanın içinden çekip kurtaramadım. Sırtına saplanan o demir parçası onu aldı benden. Elif öldü. Kardeşimi koruyamadım, Nisan öldü. Bahar ve ben, buna kurtulmak denirse kurtulduk.

Sana bunları anlatınca fark ediyorum aslında gerçekten bir yabancı oldu-ğumu. Beni yeni tanıyorsun. Hiç tanımadığın bir adama âşıktın. Bu tanıdığın adamı ise hiç sevmeyeceksin...

Karya... O gece, o kazada, çığlıkların kulağımdaydı. Seninleydim. Sana kimsenin olmadığı kadar yakındım. O sıcak, cehennemden bile sıcak temmuz gecesi... İkimiz de ailelerimizi kaybettik. O kaynayan asfaltta yapayalnız, bir başımıza kaldık. Ben, o kazadan sonra sürekli hastaneye seni ziyarete geldim; yüzünü bir defa bile görmeden, adını bilmeden. Sen aylarca yoğun bakımda, vücudunun her yanı yanık bir şekilde sargı bezleriyle kaldın. Ben her seferinde gelip yaşadığını, hayata tutunup tutunmadığını öğrenip gittim. Senin o kaza-da ailesini kaybeden kız olduğunu öğrendiğim gece, sen oturma odamda annen ve babanın fotoğrafına bakıyordun. O an dünyam başıma yıkıldı. Yaşadığın her şeyden kendimi sorumlu tuttum. Öyle ki yüzüne bakmaktan kaçarken gün-ler sonra kapına dayanıp seni psikoloğa götürmek istedim.

Kalbim çok acıdı, Karya. Anlıyor musun beni?

Bu bir kumpas mıydı, oyun muydu, bilmiyordum. Ama o günden sonra hiç-bir an, senin bana gülerek baktığın hiçbir an, gözlerine utanmadan bakamadım.

Suçumdan kaçtım. Senden kaçtım. Ama sen... Öyle güzel geliyordun ki bana. Öyle güzel gülüyordun ki... Yenik düştüm. Sana yenilmek dünyanın en güzel hissiydi, Karya Eşsiz. Günler, geceler boyunca kalbimin yerini aradım zira bu, benim için imkânsız bir şeydir. Kalbim her gün kendini öyle bir belli eder ki keskin bir ağrıyla, unutmam mümkün dahi değildir. Ama sen, yine sen... Sen, beni sadece var oluşunla sarhoş ettin. Ben tüm kurallarımdan, tüm değerlerimden, tüm insaniyetimden sıyrıldım. Seni sevmek, bir bıçağı çevire çe-vire tenimden içeri sokmak demekti; ben kendi ellerimle kesikler açtım tenime.

Aramızdaki mesafeleri aşıp birbirimize sarıldığımız sabah ve o gün bo-yunca benimleyken ne kadar mutlu olduğunu gördüm. O gün, ilk defa bir insanın yalnızca dudaklarıyla değil, gözleriyle bile gülümseyebileceğine şahit

olmuştum. Senden gittim çünkü o gülüş hiç solmasın istedim, sevgilim. Gülüşlerini senden almayayım istedim. Yanında kalıp da bu gerçekleri öğrendiğin gün, o kazadaki diğer aracı kullanan şoföre âşık olduğun için kendinden nefret edişini seyredemezdim. Ben seni terk etmedim, ben suçumu terk ettim. Senin yaşaman, kendine umut dolu bir hayat kurman için yanında olmamalıydım. Dördüncü bir mezara sarılmaktansa kendi mezarımı kazdım ve Karan Kerimoğlu'nu kendi ellerimle öldürdüm.

Şimdi sen gidiyorsun. Gittiğin yer incitmesin seni. Her gece yıldızlara bakarak bunu dileyeceğim.

Kendine, sana yalanlar söylemeyen, seni senden çok seven, değerini bilen, kalbine denk insanlar bul. Onları tanı. İnanıyorum ki çok mutlu olacaksın. Ben, bensiz de olsa senin için her zaman mutluluğu dileyeceğim, eşsizim. Hak ettiğin hayatı yaşa istiyorum.

Kalbinde bir yerim var mı, bilmiyorum ama benim kalbimde, bir lekenin içinde gizlisin. Ben seninle nefes almaya başladım, ilelebet senin adınla çürüyecek ciğerlerim.

Bir gün, adımların geriye sarmak isterse eğer, penceremden evine yansıyan o ince ışık senin için yanmaya hep devam edecek.

O mum hiç sönmeyecek, sevgilim."

Ani bir cızırtıyla kesildi sesi. Ben yüzüme çarpan gerçeklerle oturduğum yerde öylece kalakaldım. Göğüs kafesimi parçalayan acı, beni olduğum yere bir mıh gibi saplamıştı. Gözlerimden dökülen damlalar kuruyan toprağımı ıslatıyor, kökümü sarsıyordu.

Derin bir nefes almaya çalıştım, sistematik bir şekilde devam ettim bu döngüye. Bu sırada havalimanında yankılanan anonsla gözlerimi soluma, anonsta bahsedilen kapıya doğru çevirdim.

"TK2763 sayılı İstanbul-İzmir uçağı için yolcu alımına başlanmıştır. Yolcuların 219 numaralı kapıya müracaat etmeleri önemle rica olunur."

Gözyaşlarımı sildim alelacele ve radyomu valizime yerleştirip fermuarını çektim. Çöktüğüm yerde ayaklandım, gitmem gereken yere doğru ilerledim koşar adım.

Şimdi ne yapacaktım? Gidip tüm bu gerçeklerle tek başıma mı savaşacaktım yoksa kalıp yeni ama üzerinde kan lekeleri olan bir sayfa mı aralayacaktım hikâyemde? Bilmiyordum. Tek bildiğim, vereceğim kararın bir daha geri dönüşü olmayacağıydı.

Burası bir uçurum kenarıydı, dalgalar falezlere vuruyordu. Medcezir yoktu, giden bir daha gelemezdi.

Bir saat sonra | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Saat yediyi elli geçiyor. Karya gideli tam yirmi dakika oldu. Kalbim acıyor.

Ona giderken gerçekleri söylemiştim çünkü neden onu terk ettiğimi ve neden öldüğümü bilmek hakkıydı. O, bu hayatta terk edilmesi gereken son kişiydi zira. O, bir insanın hayatını güzelleştirebilecek en güzel detaydı. O, bir insanın başına gelebilecek en güzel vakaydı. O, bir insanın sahip olabileceği en güzel şanstı. Ve o, onun sevgisi, bir insanın sıkı sıkı sarılması gereken tek sevgiydi. Ona gerçekleri söylemiştim çünkü ne kadar büyümüş olsa da hayatın henüz çok başındaydı ve sevmekten korkmasını, sevilmekten korkmasını istemiyordum. Kendini sevilmeye layık olmayan, sevmeyi beceremeyen biri gibi görmesini istemiyordum. Onda böyle bir iz, böyle bir yara bırakmak istemiyordum.

Giderken dürüst olmaya çalışsam da o kazanın, babamın suikastı olduğunu ve o suikasttan haberdar olduğumu itiraf edememiştim. Bununla ne ben başa çıkabilirdim ne de o. Belki de sonsuza dek bilmemesi en iyisiydi. Böylece hayatına daha kolay devam edebilir, beni daha kolay silebilirdi. Ona hiçbir iyiliğim dokunmasa da, bugüne kadar hep zarar ziyan etsem de tüm şanslarımı, en azından vedalaşırken hakkını vermek istemiştim. Belki sarılamamıştım ama benim kollarım, hiçbir zaman onu saracak kadar kuvvetli olmamıştı zaten. Hiçbir zaman onun kadar güçlü değildim.

Yere çökmüş, dizlerimi kendime çekmiş ve ellerimi de bacaklarımın etrafından birbirine kenetlemiş, oturuyordum. Sırtım, salonumdaki L koltuğun sırtına değiyordu; gözlerimse önümde duran balkon kapısındaydı. Hava aydınlanmak üzereydi, çok az kalmıştı. Gözlerimde yaşlar vardı. Sessiz ve sakince ağlıyordum. Ne öfke dolu ne de sitemkârdım. Tüm bunları ve bu vedayı hak etmiştim. Bu yüzden sesim çıkmamıştı zaten. Bu yüzden göz yummuştum. Benim onu terk ettiğim gibi onun da beni terk etmeye hakkı vardı. Bu, kısasa kısas bir yarış değildi belki ama acısı şimdi içime oturmuştu. Ona yaşattığım her şeyi bir bir yaşamış, nasıl bir yanılgıya düştüğümü anlamıştım.

Bu sabah, ikimizin de yeni bir hikâye yazmaya başlayacağı gündü. Onun hikâyesi muhteşem olacaktı, bundan emindim. Peki, ya ben? Ben ne yapacaktım şimdi? Tüm amaçlarım tükenmişti. Süveydam gitmişti. Onu kaybetmiştim. Ben, bundan sonra nasıl devam edecektim hayatıma? Neyin peşinde koşacak, neyi dert edinecektim kendime? Okula giderdim; kafeye uğrar, kurabiye yapardım; eve gelir, kitap okurdum biraz; olmadı, şarkı dinlerdim, o da yetmediğinde Mavi'yi severdim... Ya sonra? Karya'sız hayatım bir bilinmezliğin içindeydi.

Senden önce ve senden sonra, Karya Işık.

Doğum ve ölüm.

Ciğerlerime derin bir nefes çekerek ayağa kalktım ve sol tarafımda bulunan mutfağa ilerledim. Buzdolabını açtım, süt şişesini çıkardım. Karya gibi mavi bir kupa aldım, içine soğuk sütü doldurdum. *Belki bir bildiği vardır, belki biraz olsun hafifler acım,* dedim. Bir yudum aldım, iki yudum aldım, üçüncü yuduma yeltendiğimde dudaklarım titremeye ve az öncekinin aksine hıçkırarak, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ağlarken ani bir öfkeyle, aslında çaresizliğimin yansıyışı olan bir öfkeydi, mavi kupayı karşımdaki duvara fırlattım. Bardak, duvara çarptığı an parçalara ayrıldı ve içindeki süt etrafa saçıldı. Bağırarak olduğum yere, mutfak tezgâhı ve ada tezgâh arasındaki bacaklarımın sığamayacağı kadar dar alana çöktüm.

"Seni kaybettim." Elimi sertçe yere vurdum ardı ardına. "Kaybettim!"

O iki tezgâh arasında öylece ne kadar kaldım; kaç dakika, kaç saat geçti, bilmiyordum. Zaman kavramını yitirmiştim. Saatler boyu ağladım, saatler boyu uyudum, saatler boyu tavanı izledim. En sonunda kapı zilim çaldı ama ben yerimden kalkmadım. Tepki dahi vermedim. Korhan ve Kaan gelecekti bu sabah kahvaltı için. Kapıyı açasım yoktu. Bir defa çaldı, açmadım. Saniyeler geçti, bir defa daha çaldı. Açmadım. En sonunda ahşap kapıdan gelen tıklatma sesiyle başımı geriye yatırdım, gözlerimi kapattım.

"Asla vazgeçmeyeceksin, Korhan," diye mırıldanarak çöktüğüm yerden kalktım ve sersemce kapıya doğru adımladım. Yüzüm gözüm kızarmış, ağlamaktan her yerim ıslanmış, bol gelen pijamalarımın içinde kaybolurken kapı kulpunu öfkeyle tuttum ve kapıyı sonuna kadar açtım. "Asla vazgeçmeyeceksin!"

Göz bebeklerimde bir hayal kırıldı gördüğüm manzarayla.

Karya...

Şimdi de ben mi hayalini görmeye başlıyordum?

Kapımın tam çaprazında, en üst kat olduğu için katın zeminiyle merdiven boşluğu arasına boydan boya uzanmış tırabzanların önünde gözleri kızarmış, yanakları gözyaşlarından ıslanmış, çenesi titrek, omuzları çökük bir şekilde bana bakıyordu. Yerde valizi, onun yanındaysa sırt çantası vardı.

"Gidemedim," diye mırıldandı çatallaşmış sesiyle. Başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. "Gitmek istedim, uçağa bindim ama gidemedim." Tane tane, yavaş yavaş, yorgun bir şekilde konuşuyordu. Gerçek bir hayal gibiydi. Öyle ki hayal olma ihtimali yüzünden bir elim kapının üzerinde, diğeri pervazında öylece bakıyordum sadece. "Sana gelmemek için binlerce sebep saydım kendime. Deniz kenarına gittim, vapura bindim, karşıya geçip bir daha buraya döndüm... Ama olmadı, Karan. Gidecek başka yerim yoktu.

Kendime yenildim." Yüzü bana dönükken bakışlarını tavana kaldırdı, işaret parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Baş edemedim öğrendiklerimle."

"Karya..."

Bir adım attı bana doğru, kapımın tam önündeydi. Aramızda bir sarılma mesafesi kadar boşluk vardı.

"Bu acı beni öldürecek... Beraber ölelim mi?"

"Mum hâlâ yanıyor."

"Yansın. O mum hiç sönmesin, Karan. Evime dönemem yoksa..."

"Evindesin."

Karya hızla öne doğru atıldı ve ayak uçlarında yükselip kollarını boynuma sardı. Ellerim, belini sıkı sıkıya kavrayıp bedenime bastırdığında varlığı, kollarımın arasında can buluyordu. İkimiz de ağlıyorduk ve ikimizin de kalbi göğüs kafesimizi sarsıyordu. Titriyorduk. Öyle sıkı, öyle sert, bir duvara çarpar gibi sarılmıştık ki kemiklerimiz birbirine değmişti ama bu sarılış, her şeyin ilacıydı. Nefeslerimiz birbirine karışırken Karya geri çekildi, yüzüme baktı. İkimiz de ağlarken ve ikimizin de yanakları yaşlar içindeyken alnını alnıma yasladı. Nefesi, dudaklarımın arasından ciğerlerime karıştı.

"Seni seviyorum, Karya," diye fısıldadım dudaklarının içine doğru.

"Seni seviyorum, yabancı," dedi titreyen sesiyle.

Gözyaşlarımın arasından eğildim ve dudaklarını öptüm bir daha kaybetmekten korkarcasına, sıkı sıkıya tutunur gibi, biraz da sertçe.

Bir kilit, bir anahtar; ellerim tenindeyken açılır tüm kapılar.

Bir parmak izi, iki dudak arası... Ona dokunmak kazır bir açık yarayı.

"Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç.
Başka şehirleri özleyelim orada seninle.
Bu evler, bu sokaklar, bu meydanlar
İkimize yetmez."
Özdemir Asaf

BÖLÜM 9
PERDESİZ PENCERELER VE GÜN BATIMLARI

Duy beni. Kulağında bir şarkı var, dinle. Sana söylediklerimi duy, beni duy. Kalbim elinde, o şarkı adın senin. Kalbimden yükselir sesi. Duy beni...

1 Ekim 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

Tenimden akan sıcak suyun altında gözlerimi açtım, ıslak saçlarımı ellerimle geriye doğru tarayıp enseme yatırdım. Dakikalardır duştaydım ve çıkmak da istemiyordum. Öyle mutluydum ki aniden kendimi gülümserken buluyor ve buna bir anlam veremiyordum. Şu anda olduğu gibi banyo buhar içinde ve sıcaktan neredeyse bayılmak üzereyken benim tek düşündüğüm Karan'dı. Ona sığındığım gün kapısını kilitlemiş ve tüm günü birlikte geçirmiştik. Ayrı ayrıyken hiçbir şeyin üstesinden gelemediğimiz için bu defa yanlışlarımızla da olsa üstesinden gelmeyi, sevgili olabilmeyi deneyecektik. O gün her şeyi baştan sona konuşmuş, bana hayatı hakkında bilmediklerimi anlatmıştı. Babasından gördüğü şiddete, Nisan'la arasındaki ağabey kardeş ilişkisine, annesinin Nisan'ın ölümünden sonra yaşadığı zorluklara ve Elif'le nasıl tanıştıklarına kadar... Her şeyi öğrendim.

Açıkçası ilk duyduğumda içime bir ağırlık çöktüğünü inkâr edemezdim fakat düşününce kabullenebiliyordum. Karan çok iyi bir insan olduğunu, Bahar'ın durgun ve narin hâline benzediğini söylemişti. Elif, on üç yaşındayken tanıştığı ilk arkadaşıymış. Sonrasında yaşadıkları bir hayatı paylaşmak gibiymiş onlar için. Bir aşktan ve bir sevgiden daha çok aralarında hayata tutunma birliği varmış. Çok düşünmüştüm üzerine fakat sonrasında bununla baş edebileceğime, kendimi bir ölüyle yarıştırmayacağıma karar vermiştim. Karan için değerli biriydi ve dahası Bahar'ın ikiziydi, diğer yarısıydı. Bahar'ın kaza yaptığımı ve o gazete kupürlerinde yazılanları öğrendiğinde bana neden *'Daha önce niye gelmedin?'* dediğini çok iyi anlıyordum. Beni neden kız kardeşi gibi sevip benimsediğini de...

Karan'ın söylediğine göre annesi, Nisan'ı kaybettikten sonra aklını kaybetmişti. O kazadan sonra Karan'la beraber babasından ayrı bir evde yaşamaya başlamışlar. Karan çalışıp para kazanıyor, annesine bakıyormuş. Bir gün eve döndüğünde annesinin cesedini dolap kapağına asılı bulmuş. Boğazından kanlar akıyormuş beyaz geceliğine, boynundaki ip boğazını kesmiş. Kucağına almış cesedini, taşıyamamış. O günden sonra bir buz dağı gibi yaşamış. Ne arkadaşlarıyla görüşmüş ne de bir amaç uğruna çabalamış. Hissizleşmiş, soğuklaşmış, donuklaşmış. Ta ki beni kucağına alıp yüzümü görene kadar... Annesine çok benzediğimi söylediğinde, bana her bakışında acı çekip çekmediğini düşünmüştüm ama o, *bana ölümü değil, yaşamı hatırlatıyorsun*, demişti.

Gülümsedim durup dururken. İşaret parmağımı kaldırdım ve buharlaşan duş kabinin camında gezdirdim.

Karan yazdım. Yanına bir kalp çizdim. Sonra utanıp hemen sildim. *Karya* yazdım. Yanına bir çizgi çektim. *An* yazdım.

Karya ve An.

Karan.

Sanki isimlerimizde tüm yaşadıklarımız kısa bir ana sıkışmış gibi... O kısa an, bir kelebeğin ömrü gibi.

Elimi musluk başlığına attım ve suyu kapattım. Duştan çıkıp kurulandım, saçlarımın nemini aldım, ardından serbest bıraktım. Üzerime beyaz pijamalarımı giydikten sonra banyodan çıktım. Evimin koridorunda mutfağa doğru ilerlerken saat henüz çok erkendi. Dün geceyi beraber geçirdiğimiz için Nehir ve Bahar'dan burada kalmalarını istemiştim. Azra ve Nehir, Azra'nın odasında uyuyor olmalılardı. Mavi'yi pencere önündeki uyku yastığında gördüğümde gülümsedim. Hemen sağındaki kanepeye baktığımda Bahar'ı görmemle yanına adımladım. Üstü açılmıştı. Karın hizasındaki pikeyi sonuna kadar çektim, hava girebileceğini düşündüğümden vücuduyla kanepe arasına sıkıştırdım.

Eğilip saçlarından öptüm uyandırmayacak kadar minik bir şekilde. Ardından arkamı döndüm ve mutfağa geçtim. Kendime buzdolabından süt çıkarıp cezveye döktükten sonra ısınmaya bırakmıştım ki kalçamı tezgâha yaslayıp beklemek yerine doğruldum, telefonumu avuçlayıp kameramı açtım. Buzdolabımın üzerine astığım, Korhan'ın pijamalarımla olan fotoğrafını çektim ve Korhan'a göndermek için rehberime girdim. Adını yazıp aratmıştım lakin numarası çıkmamıştı. Garipseyerek rehberimde dolanırken gördüğüm değişiklikle başımı iki yana sallayarak gülümsedim.

"Hiç şaşırtmıyorsun beni, Korhan," diye söylendim.

Kime: Favori İnsanım

Fotoğraf

"Günaydın, prenses. :)"

"Uyandın mı güzellik uykundan?"

"Şşt, cimcime."

"Neden bakmıyorsun mesajıma?"

Korhan'la aramızda kurduğumuz iletişimi, bir başkasıyla kurmam mümkün değildi. Ona eşlik etmek harika bir keyifti fakat telefonumda bu şekilde kayıtlı kalmasına müsaade etmeyecektim. Herkesi adıyla kaydetmek gibi bir huyum vardı, aksi takdirde içim rahat etmiyordu. Korhan da alışmıştı zaten buna. Ben adıyla kaydediyordum, o telefonumu eline aldığı ilk an değiştiriyor ve her defasında farklı bir isim yazıyordu. Yine aynı şekilde adıyla kaydettikten sonra rehberimden çıktım ve arama motoruna girdim. Dün gece kaydettiğim tarifi açıp telefonu tezgâhın üzerine bıraktım. Hemen soldaki duvara bitişik raftan bir kâğıt, bir de kalem aldım. Ardından tarifi kâğıda yazdım ve telefonumun ekranını kararttım.

"Haydi bakalım," diye mırıldandım kendime destek vererek. "Şimdi dünyanın en güzel kurabiyesini yapacağız." Bu sırada, Mavi uyku yastığında doğrularak bana baktı ve miyavladı. Isınan sütümü bir kupaya döküp tezgâha döndüm. "Evet, sen ve ben, minik bebeğim."

Mavi'nin mamasını ve suyunu tazeledikten sonra kurabiye hamurunu hazırlamaya koyuldum. Tarifteki her şeyi birebir yapmaya özen gösterdim. Önce tereyağıyla pudra şekerini karıştırmış, ardından diğer malzemeleri eklemiş ve ele yapışmayan bir hamur elde edene kadar yoğurmuştum. Bu sırada, Bahar ara ara uyanmış ve uyku bandını indirerek bana bakmış, sonrasında tekrar uykuya dalmıştı. Sabahın köründe ne yaptığımı anlamaya çalışsa da çok umursamamıştı. Korhan'la benzedikleri tek konu uykuya düşkünlükleri olsa gerekti. İkisi de saatlerce uyuyabilir ve hiçbir sese kulak asmazlardı.

Kurabiyelere şekil vermek için tüm tezgâha oklavayla hamuru yaydığımda Mavi, üzerine atlayıp patilerinin şeklini çıkarsa da ufak bir çığlıkla ona atılmış ve yakalayıp tezgâhtan indirmiştim. Bana küsmüş olmalıydı ama kulağına ödül maması vereceğimi fısıldayınca sakinleşmişti. Hamurun elime yapışıp çıkmaması gibi ufak sıkıntılar da yaşamıştım tabii. Fakat sonunda tüm kurabiyelere yuvarlak şekiller verip ortasına bastırarak kalp çukuru oluşturmuş, ardından fırına vermiştim. Pişiklerinde oluşturduğum kalp çukurlarına böğürtlen reçeli dolduracaktım. Böylece kalpli kurabiyelerim olacaktı.

Fırının önüne oturmuş, kurabiyelerin başında nöbet tutarken tezgâhın üzerindeki telefonumun titremesiyle uzandım ve telefonumu avuçladım. Mesaj bildirimiydi.

Kimden: Korhan

Fotoğraf

Hâlâ yataktaydı, uykulu gözleriyle kameraya baktığı ve yüzünü buruşturduğu bir fotoğraf göndermişti.

"Rahat bırak beni, manyak."

Yazıyor...

"O fotoğrafları da Bahar görmeden yok et."

"Yoksa ben seni yok ederim."

Dudaklarımı dişleyerek gülümsediğimde artık son isteğini gerçekleştirmek için çok geç kalmıştım. Dün gece Bahar fotoğrafları görmüş ve dakikalar boyu katılarak gülmüştü. Hatta o anların dahi fotoğrafını çekmiştim. Bahar öyle çok gülmüştü ki hiçbir fotoğrafta yüzü net olarak görünmüyordu. Her birinde yüzü kaymıştı. Galerime girip Bahar'ın kameraya bakarak kahkaha attığı ve Korhan'ın fotoğrafını yaklaştırdığı anı seçtim, Korhan'a gönderdim.

Kime: Korhan

Fotoğraf

"Niye öyle diyorsun? Çok sevdi."

"Birini telefon kılıfının arkasına koydu hatta."

"Korhan, ben senin kanınım, benden vazgeçme. <3"

Telefon ekranını kararttığımda evin içinden adım sesleri gelmeye başlamıştı. Çok geçmeden sesin sahibi olan kişi görüş alanıma girdi. Nehir'di.

"Karya, ne yapıyorsun?" diye mırıldandı ve dağılan saçlarını eliyle tarayarak arkaya doğru savurdu. "Bu koku ne?"

"Günaydın," diye yanıtladım onu sorularını es geçerek. Gülümsedi. "Kurabiye yapıyorum, sever misin?"

Dudak büktü. "Sabahları pek tercih etmem."

"Sen kaybettin," deyip omuz silktim. "Çok güzel olmuşlardı ama zaten sizin için yapmadım."

"Kimin için yaptın?" diye sordu cevabını bildiği hâlde. Dudaklarımdaki gülümseme yanaklarıma doğru yayıldığında perdeleri açık pencerelerimden Karan'ın evine doğru baktım. İki elim tezgâha yaslıydı ve omuzlarım yüzüme doğru kalkmıştı. Üst dişlerimle alt dudağımı dişliyordum gülümserken. Nehir bu hareketimle kaşlarını kaldırıp indirdi *anladım* dercesine.

"Ah, tamam... Sırıtıp duruyorsun. Daha fazla âşık Karya çekemeyeceğim. Ben elimi yüzümü yıkayayım."

Kaşlarımı çattım sırtını bana döndüğünde. "Hiçbirinizin aşka saygısı yok!" O banyoya doğru ilerlerken arkasından bağırmıştım. "Yazık!"

"Aşk diye bir şey yoktur, Karya," diye seslendi banyoya girip kapıyı ardından kapattıktan sonra. "Yalnızca kalp kırıklıkları vardır."

Söylediği sözlerle yüzüm düştü fakat moralimi bozan, bana karşı olan tavrı değildi; şaka yaptığını biliyordum. Onun için üzülmüştüm. Geçmişinde ne yaşadığını merak ediyordum. Umursamaz ve sert tavrının altında yatan o kırılgan kadını bir tek bana gösteriyordu zaten, başkalarına her zamanki buz gibi bakışlarıyla bakıyordu. Zor olmalıydı.

Dudak bükerek yerime oturacağım sırada telefonumdan bir bildirim daha geldi.

Kimden: Korhan

"Seni, bir gece yarısı, sağır cellatların eline bırakayım da gör gününü."

Cevap yazacağım sırada fırından yükselen siren sesiyle hızla kendime geldim ve telefonumu bir kenara fırlattım. Alelacele fırının ayarlarını sıfırlayıp durdurdum, kapağını açtım ve ellerime geçirdiğim eldivenlerle sıcak tepsiyi tuttum. Ardından fırından çıkardım ve tezgâhın üzerine yerleştirdim. Biraz soğumalarını bekleyip kalp çukurlarına reçel doldurduktan sonra Karan için aldığım kutuya koydum hepsini. Tüm bunları büyük bir özenle yapmıştım. En küçük detayla bile dakikalarca uğraşmış, elime yüzüme kurabiyenin üzerine serptiğim pudra şekeri ve reçelden bulaştırmıştım.

Her şeyi en güzel hâliyle yaptığıma emin olduktan sonra bir kâğıt çıkarıp onun bana yaptığı gibi bir not yazdım ve kurabiyelerin üzerine bıraktım. Kutunun kapağını kapattım, kucakladım ve kapının hemen yanında bulunan aynaya doğru koştum. Kendime baktım.

Burnumun ucuna bulaşan pudra şekerini temizledim, dudağımın kenarında kalmış reçeli yalayarak yok ettim. Saçlarım kısa olduğu için kendimi güzel hissetmiyordum ama bunu düzeltebilecek bir gücüm yoktu.

"Olsun," diye sayıkladım sessizce çeneme kadar uzanan dalgalı, kısa olduğundan dolayı kıvırcıklaşan saçlarıma bakarak. "Kurabiyelerim güzel en azından."

Yüzümü düşürmemeye gayret ederek terliklerimi geçirdim. Kapının kilitlerini açıp anahtarı da deliğinden çekerek kulpu tuttum, indirdim. Kapı sonuna kadar açıldığında karşımda, kendi kapısının önünde duran Karan'ı görmeyi beklemiyordum. Elinde bir kutu vardı ve o da benim ona baktığım gibi bana bakıyordu. Kirpiklerimi kırpıştırdım, kucağımda tuttuğum ku-

tuyu sırtıma doğru kaydırmaya çalıştım ama Karan bana fırsat tanımadan hafifçe yana eğilerek kutuma baktı. Tek kaşı kalktı.

"Ya, Karan ya!" diye bağırarak inledim olduğum yerde. "Ne işin var burada senin?"

Evden çıktım hınçla, kapıyı kapatıp dairelerimiz arasındaki apartman boşluğunda ona doğru yürüdüm. O da kapısını kapattı ve bana doğru adımladı. Ortada buluştuk. Üzerinde beyaz bir tişört ve siyah pijama altı vardı.

"Niye çıktın evinden?" dedim hesap sorarcasına, kaşlarım çatıktı.

"Karya?" diye sordu garipseyen bir ses tonuyla. "İyi misin?"

"Hiç iyi değilim." Dudaklarımı büzmüş, başımı hafifçe yana çevirmiş, gözlerine bakıyordum huysuzca. "Tüm planlarımı mahvettin! Kurabiye yapmıştım sana, kapına bırakacaktım. Ama sen her zaman olduğu gibi benden önce davranmışsın!"

Karan güldü bu hâlime. Elini, beni korkutmamaya özen göstererek yüzüme doğru attı. İşaret parmağını çenemin altına yerleştirdi, başparmağıysa yanağımdaydı. Tenimi okşadı dudakları yanaklarına doğru kıvrılmışken, bir süre yüzümü seyretti.

"Dur," diye mırıldandı sessizce, bir fısıltı gibi. "Önce şu kaşlarını düzeltelim," diyerek yanağıma ufak bir öpücük bıraktığında çatık kaşlarım eski hâline döndü, yumuşadım. Dudakları hâlâ tenime değiyordu. "Şimdi de sıktığın çeneni halledelim," deyip işaret parmağıyla yüzümü yönlendirerek diğer yanağımı dudağının önüne getirdi, yumuşak bir biçimde tekrar öptü. Çenemi sıkmayı da bıraktığımda gözlerime baktı. "Ee, gülmeyelim mi? Ne dersin?" diye sordu küçük bir tebessümle. Dilini dudaklarında gezdirip dudaklarıma yönelmişti ki kendimi tutamayıp güldüm.

"Güldüm! Tamam, Karan!" dedim, üzerime doğru eğilmişken hızla elimi göğsüne attım ve yavaşça ittirdim bedenini.

"Yine de gülmeyelim mi?" diye ısrarla üzerime eğilerek sormasıyla yerimde kıkırdadım.

Gözlerimi kaçırdım gözlerinden, utanmıştım. İki elimi de kucağımda tuttuğum kurabiye kutusuna sardım. Bir anlığına tekrar ona bakacak olmuştum ki beni seyrettiğini görmemle yeniden kestim göz temasımızı. Her ne kadar rahatmış gibi davranıyor olsa da onun da utandığı kızaran elmacık kemiklerinden belliydi. Bir elinde bir kutuyu tutuyor; diğer elini ensesine atmış, saçlarını kaşıyordu.

"Niye kızdın sen bana? Anlat bakalım."

"Sabahın köründe kalktım, duş aldım, hazırlandım. Mutfağa girdim. Gece bir tarif kaydetmiştim, onu yaptım. Mavi bile yardım etti hatta! Beraber kurabiye yaptık sana..."

"Hım..."

Konuşmamı kesse de bu anlatmaya devam etmem için çıkardığı bir sesti. Elini belime atmıştı ve keyifle beni seyrediyordu.

"Reçelini bile kendi ellerimle hazırladım. Elime yüzüme bulaştırdım biraz ama olsun. Tadı çok güzel oldu. Yani, Korhan yatağından kalkıp gelmesin, sana vermeden önce hepsini yemesin diye ona bile haber vermedim."

"Hım..."

Yutkundum, bu tavrı anlatmamı daha da zorlaştırıyordu.

"Kapının önüne koyup kaçacaktım işte... Ama karşılaştık, ne hikmetse!"

"Birincisi," deyip gülüşünü durdurmaya çalıştı, dudaklarını ıslattı ve hafif bir öksürükle yutkunarak dikkatini toparladı. "Sen böyle tatlı tatlı mı konuşacaksın hep?"

"Nasıl?" diye sordum yavaşça.

"Böyle..." Belimdeki eliyle pijamamın üzerinden tenimde gezdirdi parmaklarını. "Heyecanlı, bir yere yetişmeye çalışır gibi hızlı hızlı..."

"Şikâyetçi misin?"

"Yok," dedi, omuz silkti. "Anlat yeter ki. Sabaha kadar dinlerim ben seni. Bana bir şeyler anlatmanı, en ince detayını bile atlamamanı, soluklanmadan konuşmanı çok seviyorum."

"Ya..." Kaşlarım havalandı, dudaklarım birbirine değerken kenara doğru kıvrıldı. Yerimde sağa sola sallanıyordum. "Tamam, o zaman anlatırım bundan sonra. Ama sonra *başım şişti* demek yok! Benden bıkarsan sana bir daha kurabiye yapmam! Görürsün!"

"Sen bana kurabiye mi yaptın?" dedi, cevabını bildiği ve bir yanıt beklemediği bir soruydu. Sesindeki o tatlı tını içimi okşamıştı. Gözlerimi yerden kaldırıp gözlerine baktım, başımı salladım. "Kendi ellerinle mi?"

Nemli saçlarım yüzüme doğru döküldü. "Her şeye en baştan başladık ya... Bu defa da ben sana kurabiye yapayım dedim. Belki bir şeyleri tersine döndürmek daha iyi olur diye düşündüm."

"Hım..." Küçük bir mırıltı döküldü dudaklarından anladığına dair, hoşuna gitmiş olmalıydı. "Ee, ben de sana kurabiye yaptım, ne yapacağız şimdi?" deyip kaşlarıyla kucağında tuttuğu kutuyu işaret etti.

"Ya..." diye mırıldandım. "İkimiz de aynı anda birbirimize kurabiye mi yapmışız?" Dudaklarımı büktüm, omuz silktim. "Benimkisi daha güzeldir."

"Ona ne şüphe?" dedi ıslak, vişneçürüğü dudakları sağ yanağına doğru kıvrılmışken. Yanağında üç tane, kısa kısa çizgiler oluşmuştu.

"Not yazdın mı?"

"Belki."

"Ben de yazdım!" dedim heyecanla. Alt dudağımı ısırdım gülümseyerek. "Haydi, o zaman değiş tokuş yapalım kutuları!"

Bu heyecanıma oldukça sakin bir şekilde karşılık verdi. "Al bakalım," diyerek kucağında tuttuğu kutuyu bana doğru uzattı. Uzattığı kutuyu aldım, kucakladım ve kendi kucağımda tuttuğum kutuyu da ona uzattım. "Ayrıca, bir şeyleri tersine döndürmek zorunda değiliz, küçüğüm. Sen ve ben, biz bir arada olduğumuz müddetçe, el ele olduğumuz sürece, su üzerimize aksa da akıntıya kapılmayız." Yaklaştı, burnu ıslak saçlarıma değerken alnımın kenarından öptü. "Merak etme. Bu defa yenilmeyeceğiz."

Gözlerimi kapattım ve şakağımı çenesine yasladım. Yutkunuşunun sesini işittim.

"Korkuyorum, Karan. Bu defa da yenilmekten ve seni kaybetmekten çok korkuyorum."

"Korkularını bir kenara bırak, Karya. Tüm korkularından ve tüm acılarından kaç kaçabildiğin kadar. Geçmişimizi unut, yaşadıklarımızı unut." Gözlerime bakabilecek kadar uzaklaştı benden. Bir eliyle yanağımı kavradı, sıcaklığıyla tenimi ısıtıyordu. "Biz kendimize bir şans verdik. Biz, o kazada ailelerini kaybetmiş, yapayalnız iki çocuğa bir şans verdik. Eğer her şey bambaşka olsaydı, biz seninle gündelik bir hayat rutininin içinde tanışmış olsaydık, o zaman da birbirimizi sever miydik? Bunu göreceğiz işte. Beraber deneyeceğiz."

"Hep yanımda olacaksın, değil mi? Hiç gitmeyeceksin..."

"Gitmeyeceğim," dedi üzerine basa basa. "Ben gerçek bir yabancıyım, Karya. Tanı beni. Tanış benimle. Sıfırdan."

"Ben seni her ihtimalinde seveceğim ama."

"Ben de," dedi ani bir şekilde dudaklarının arasından bir nefes vererek. "Ama bu ihtimalimizde her şey bambaşka olsun, Karya. Ne sen o kaza gecesi orada olmuş ol ne de ben annemi kaybetmiş olayım. Ben hiç gitmemiş olayım, sen de hiç uçmamış ol pencere kenarımdan." Titreyen nefesi dudaklarıma çarptı, burnu burnuma değecek kadar yakınımdaydı. Gözlerini kapattı. "Soyunalım kimliklerimizden. Soyunalım geçmişimizden. Kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi, ne yaşadığımızı unutalım. Kör olalım, sağır olalım, hissiz olalım. Hafızamız silinsin. Yalnızca beni gör, beni duy, beni hisset. Beni hatırla, Karya. Sen sadece Karya ol, ben sadece Karan. *Sadece*lerimizle sevelim birbirimizi, olur mu?"

"Karan ve Karya..."

Karya Eşsiz yok. Karan Kerimoğlu yok. Ailelerimiz yok. O kaza yok. Birbirimizden aldıklarımız yok...

"Sadece Karya," diyerek yanağımı okşadı, bir uykuda gibiydi. "Sadece adın, sadece bakışların, sadece dudakların, sadece varlığın... Benim için sadece sen varsın."

"Sadece Karan." Elimi kaldırıp parmak uçlarımla yüzüne dokundum incitmekten korkarcasına. "Kim olduğun umurumda değil, benim doğrum da yanlışım da sensin."

Karan ve Karya... Yin ile Yang.

Biz birbirimize sarılacak ve kendi varlığımız içinde kaybolacaktık.

17 Ekim 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

Ağır apartman kapısını zorlukla geriye çekerek dışarı çıktım ve ekim ayında olmamıza rağmen sanki yaz mevsimindeymişiz gibi tenimi yakan güneşin esareti altına girdim. Hafif, ılık bir meltem saç diplerimi okşuyordu. Her şeyiyle, kelimenin tam anlamıyla huzur dolu bir gündü. Sabah erken saatlerde kalkmış, kendime ve Azra ile Kaan'a kahvaltı hazırlamış, biraz onlarla vakit geçirdikten sonra odama çekilip kitap okumuştum. Aslına bakarsak saat üçteki randevuma kadar zamanı doldurmaya çalışmıştım. Her saat başı telefonumdan saati kontrol ederken sonunda hazırlanmam gereken vakit gelince mutlulukla duşa girmiş, çok geçmeden tepeden tırnağa hazır hâle gelmiştim.

Kalçalarımın altında biten ve bedenimi sıkı sıkıya saran siyah bir etek giymiş, üzerine de beyaz bir bluz geçirmiştim. Hava sıcak olmasına rağmen mevsimi göz önüne almış, ne olur ne olmaz diyerek eteğimle aynı boyda olan hatta belki bir karış daha uzun olan salaş bir deri ceket almıştım. Diz kapaklarımın altına kadar uzanan beyaz çoraplarımı da uçları dikdörtgen, siyah ve kalın topuklu makosen ayakkabılarımla tamamlamıştım. Çenemin altına kadar gelen saçlarımı serbest bırakmış, bir yanı yüzüme dökülürken diğer yanını kulağımın arkasına sabitlemiştim. Son olarak küçük, siyah bir çantayla da giyimimi tamamlamıştım. Karan'la olan planlı ilk randevumuz için yeterince özenli olduğumu düşünüyordum.

Saat ikiyi yirmi beş geçiyordu. Otuz beş dakika sonra sahilde buluşacak ve vapura binecektik. Tüm günü beraber geçirecek ve yakında çalışma odam olarak düzenleyeceğim için boyamak istediğim odanın duvar renklerini seçecektik. Üniversite sınavına hazırlanmaya karar vermiştim. Kendim için en uygun bölümü sonunda bulmuştum ve bunun için çabalamam gerekiyordu. Karan; Radyo, Televizyon ve Sinema öğrencisi olmasına rağmen -sözel bir bölümdü- matematiğinin iyi olduğunu ve bana yardımcı olabileceğini söylemişti. Bu, çalışma şevkimi daha da artırmıştı açıkçası. Ondan

hayatım herhangi bir alanında yeni şeyler öğrenmeyi ve onunla birlikte yeni şeyleri deneyimlemeyi seviyordum.

Hayatın ne kadar güzel olduğunu, tüm olumsuzluklara rağmen en ufak şeyin dahi insanı mutlu etmeye yettiğini düşündüğümü ve ilahiyat kararıyla ilgili hayallerimin yanına yeni hayaller eklediğim onu dakikasını sonuna yürüyerek sahile indim. Bu yürüyüşü yapmak bana iyi geldi.

Birkaç dakika içinde bakerye yaklaştığımda Karan'ı görmemle durakladım. Sırtı bana dönüktü fakat varlığı gülümsememe yetiyordu. Aramızda beş altı metrelik bir mesafe varken sanki geldiğimi hissetmiş gibi denize bakarak arkasını döndü. Gözleri gözlerime değil, Güneş omzumun üzerinden irislerime akıyordu fakat ben onu açık seçik görebiliyordum. Çünkü gözlerim en iyi onu tanırdı. Elinde tuttuğu çiçeklerle başını hafifçe yana eğdi, dudakları kenara kıvrıldı. Üzerinde boğazlı, hâki yeşili bir kazak vardı ve vücudunu çepeçevre sarıyordu. Onun üzerine de siyah, kazağın aksine daha salaş bir ceket giymiş ve ceketle aynı renkte yüksek belli bir pantolon tercih etmişti. Ellerindeki çiçekler, tüm bu görüntünün aksine bembeyazdı.

Göğsüm heyecanla kalkıp inerken nefeslerimi kontrol etmek adına gülümsememi alt dudağımı dişleyerek baltaladım, ardından bakışlarımı bakışlarından hiç çekmeden ona doğru ilerlemeye başladım. Tam önünde durduğumda aramızda iki adımlık boşluk vardı. Omuzları güneşi perdelediği için gözlerimi kısmama gerek kalmamıştı.

Baktı bana, sanki ona bir büyü yapmışım gibi.

Yutkundu yavaşça, sanki soluğunu kesiyormuşum gibi.

"Sadece dururken bile aklımı başımdan alman yetmiyormuş gibi böyle gülümsemen adil mi?" diye sordu ve aramızdaki iki adımlık boşluğun bir kısmını bir adım atarak yok etti. "Çok güzelsin ve hiçbir şey, beni güzelliğin kadar sarhoş edemez."

"Bu kazak sana çok yakışmış," dedim utanarak. Yeşil gözleriyle bir uyum içerisindeyken beyaz teni ve siyah saçlarıyla yakaladığı zıtlık baş döndürücüydü. "Niye daha önce hiç giymedin?"

"Aslına bakarsan seninle buluşacağımız için yeni aldım."

"Ya..." dedim şaşkınlıkla. "Hep giy öyleyse."

Karan utanarak başını salladı. Bakışları kucağında duran çiçeklere değince kaşlarını kaldırıp indirdi, çiçekleri bana uzattı. Bir avucuma sığabilecek kadar küçük ama şık bir buketti. Ben, buketi avuçlayıp kolumla paralel bir şekilde kucağımda tutarken Karan, sakalını kaşıdı.

"Seninle çiçekleri yetiştirmek daha güzel olsa da lilyum çiçekleri bile senin yanında masumiyetlerinin gölgeleneceklerini bilmeli." Eğildi, saçlarımı yüzümden çekerek yanağıma ufak bir öpücük bıraktı. "...ve kokularının."

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım. "Biraz daha iltifat etmeye devam edersen şuracığa bayılacağım. Karan. Ve birazdan kalkacak olan vapura yetişemeyeceğiz."

Karan gözlerime bakarken elini elime attı, parmaklarımla oynadı. Göz temasımızı hiç kesmeden elimi avucunun içine aldı.

"Peki." dedi sırıtarak. "Vapura binelim, biraz da orada iltifat edeyim o zaman."

Karşımdan yanıma doğru kaydığında bir elimde çiçek buketi, bir elimde de Karan'ın eli olduğu için ona vurmak istesem de vuramadım. Kaşlarını çattım.

"Bayılmama tamamsın yani!" diye sızlandım olduğum yerde.

"Kollarıma bayılacaksan..." deyip kaşlarını kaldırıp indirdi ve cümlenin devamını getirmedi.

"Fırsatçı birisin." Bakışlarımı ondan çekrim, bu halleri hoşuma gitse de beni çok utandırıyordu. Flörtöz Karan'a alışmam uzun sürecekti. "Ama bunu daha sonra tartışacağım seninle. Haydi, gidelim. Odama en çok yakışacak olan rengi seçeceğiz daha."

"Pekâlâ, bana *fırsatçı* demeni göz ardı ediyorum," dedi ve yürürken ondan uzaklaşmamam adına tuttuğu elimi daha sıkı kavrayarak bedenimi yanına çekti. "Gidelim."

El ele turnikelerden geçip bir dakika içinde kalkacak olan vapura bindik. Herkes üst kata çıkmayı veya içeri girmeyi tercih ederken biz alt katta kaldık. Karan elimden tutarak beni peşi sıra götürdü ve bir yer seçip orada durdu. Vapur hareket etmeye başladığında sırtlarımız trabzanlara yaslıydı. İç kısma ait olan camların tam karşısında durmuş, yansımamıza bakıyordum. İkimiz de siyah ağırlıklı giyindiğimiz için her zamankinden daha havalı gözüktüğümüzü söyleyebilirdim. O, bir elini ceketinin cebine atarken diğer elini trabzanlara paralel bir şekilde arkamdan uzatmıştı ve böylece beni kolunun altına almıştı. Bacaklarını hafifçe kırarak yanımda dururken ben, dümdüz bir şekilde duruyor ve Karan'a bırakıyordum ağırlığımı. Buketi iki elimle kavramıştım. Karan başını benden yana çevirdi; burnunu, kulağımın arkasına sabitlediğim saçlarımdan dolayı açıkta kalan şakaklarıma yasladı.

Uzun bir adamdı, bir doksanın üstünde olduğunu düşünüyordum. Bense bir altmış beştim ve bu boy farkı, yansımamıza bakınca ilk defa gözüme çarpmıştı. Bacaklarını kırarak demirlere yaslanmış olmasına rağmen hâlâ oldukça fazlaydı.

Kıkırdadım aklıma gelen düşünceyle.

"Ne oldu?" diye sordu, burnu şakaklarımdaydı ve denizi seyrediyordu.

"Yansımamıza baksana." Başımı ona doğru kaldırdım o da yansımamıza bakarken. "*Maşa ve Koca Ayı* gibiyiz."

"Kendine neden *Koca Ayı* diyorsun, güzelim?" dediğinde gülüşüm ani bir şekilde silindi ve gözlerine kelimenin tam anlamıyla dik dik baktım.

"Karan!" diye bağırarak elimde tuttuğum buketi ona doğru kaldırdım bir darbe tehdidi gibi. "Komik değildi!"

Karan kahkaha atarak yaslandığı tırabzanlardan ayırdı bedenini ve yansımamıza baktığım camla arama girdi; bir elini buketi kaldırdığım elime, diğer elini de belime attı. Buketi indirdi, beni dans eder gibi etrafımda döndürdü ve bedenimi eliyle yöneterek yüzümü denize doğru çevirdi. Ardından iki eliyle de belimi kavrayarak bedenimi çepeçevre sardı. Çenesini omzuma yasladı, derin bir nefes çekti ve yanağımdan öptü.

"Şaka yapıyorum, Karya," dedi dudaklarının arasından sakince. Sesi huzur doluydu. "Sen benim küçük, minicik, tatlı Maşa'msın."

"Ben de sana *Koca Ayı* demeyeceğim, merak etme." Sahte de olsa sinirim yatışmıştı. "Sana en çok *yabancı* demek geliyor içimden. *Bir tanıdık* der gibi. Oysa en yakınımsın."

"Neden?"

"Eğer çok sevdiğimi söylersem seni benden alırlar. O yüzden hep *yabancı* diyorum... Sanki kandırabilirmişim gibi. Ne bileyim işte... Bir daha seninle sınanmak istemiyorum."

Belimdeki ellerini sıkılaştırdı, kollarının arasına kilitledi beni. Onun çenesi omzuma yaslıyken ben de başımı geriye atarak göğsüne yaslanıyordum.

"Kimse alamaz seni benden, korkma."

Nefesi, saçlarımın arasından boynumu öptü.

"İzin vermezsin, değil mi?"

"Göğü yere indiririm gerekirse, kıyameti olurum bu dünyanın. Senin için, Karya. Her şey senin için."

"Ellerimden tut sadece."

Gülümsedi Karan bu isteğimle ve cevap vermek yerine başını salladı yalnızca.

Saniyeler öylece akıp giderken içimde yeşeren bir hayalimi gerçekleştirme isteğiyle Karan'ın hâkimiyet alanından çıkarak yüzümü ona döndüm. Ne olduğunu sorarcasına gözlerime bakıyordu. Elimi çantama attım ve içinden kulaklığımı çıkardım. Kablosunun ucunu telefonuma takarak bir tarafını kendi kulağıma, diğer tarafını da Karan'a hiçbir şey söylemeden onun kulağına yerleştirdim. Merakla beni izliyordu. Telefonumun ekranını aydınlatıp birkaç saniye içinde geçen gün keşfettiğim şarkıyı açtım, ardından bakışlarımı Karan'a çevirdim. Elimi onun ceketinin ceplerine atarak kendime doğru çektim, bedenini bedenime yasladım.

"Bu şarkı bana seni hatırlatıyor. Birlikte dinleyelim istedim."

"Peki... Ama sana beni hatırlatan şarkıyı senin sesinden duymak isterim. Eğer söylemek istersen tabii." Şarkı söylemek konusundaki tavrımı hatırlıyordu. Ellerim onun ceplerindeyken bir elini kendi cebinin içine attı ve elimi kavradı. Diğer elini yüzüme yöneltti ve vapura uğrayan rüzgârdan dolayı gözlerimin önüne doğru dağılan saçlarımı kenara çekti. "Bence bunu da aşabiliriz," diye mırıldanıp ekledi: "...beraber."

Şarkının melodisi kulaklarımıza dolmaya başladığında irislerimi irislerinden hiç çekmedim. *Canozan&Ezgi Türkeli – Lavinia* şarkısıydı.

Sessizleştik o an. Yirmi saniye boyunca şarkının giriş kısmındaki melodiyi dinledik, birbirimizi izledik. En sonunda solist şarkının sözlerini söylemeye başladığında ben de onunla birlikte dudaklarımı araladım.

Karan ilk defa sesimi duyacaktı ve bunun için heyecanlıydım çünkü normal sesimden çok daha ince bir tonda söylerdim şarkıları.

"Tam bitmişken tüm inancım,

Dünyama girdin, yabancı.

Cennetim biraz senin gibi...

Yönleri de var, çeker beni."

Karan hayran gözlerle beni seyrediyordu. Vişneçürükleri sağ yanağına doğru kıvrılmıştı ve o üç çizgi yine gözlerimin önündeydi. Dudaklarımdan dökülen kelimeler bir şarkının sözleri olsa da içimden geçirdiklerim kendi cümlelerimdi ve tam olarak şu an, şu saniye, göz bebeklerinde yansımam bir güneş gibi parıldadığında düşündüğüm tek şey, karşımda duran adama ne kadar âşık olduğumdu. Onun güneş ve okyanusun kesiştiği yerdeki gibi parıldayan irisleri benim cennetimdi.

Evet, dedim içimden. *Aşk bu. Aşktı bu.*

"Korkardım kalbimi açmaktan.

Ve sır paylaşmaktan, ölümüne.

Bir baktım ki sen beni anlarsın.

Her hücreme kök saldın, gidiyorsun."

Eğer Karan için bir şarkı yazacak olsaydım belki de bu şarkıyı yazardım, belki de bu cümleler dökülürdü yüreğimden. Çünkü ben korkak bir kızken ve sırlarımı insanlara açmaktan delicesine çekinirken o karşıma çıkmıştı. Bir yabancıydı. Tüm inancımı başka ihtimallerde harcamıştım, ona hiç kalmamıştı ama o, bana acıyıp acımadığını soran ilk kişiydi. O an, bir inanç yeşermişti kalbimde. Onun gözlerine baktığımda beni anlayabileceğini görmüştüm.

"Yüzündeki her bir köşe,

Tanık olduğum bir mucize..."

Elimi ceplerinden çıkardım ve parmak uçlarımı bir sırrı çözer gibi yüzünde dolaştırdım. O, bir mucize gibiydi gerçekten.

"Gözlerimi ıslak yakan bir güneş gibi,

Acıtır beni ifaden."

Onun bakışlarının ardında her zaman küçük bir çocuk vardı. *Yaşlı adam*, derdim ona çünkü o yorgunluğunun arkasındaki sessiz çocuğu görmek canımı yakardı. Yüzüne bakmak, güneşi görmek gibiydi ama o çocuk beni ısıtırken yanaklarımı ıslatırdı. Islak yakan bir güneşti...

Karan, uzun kirpiklerinin arasından cam gibi parlayan gözleriyle gözlerimi buldu ve şarkının son kısmını benimle beraber, bana bakarak söyledi.

"Anlardım, kendinle savaştaydın.

Ve hiç kulak asmazdın ölümüme.

Bambaşka biri var sanki karşımda.

Yüzüme asılı hatıranla gidiyorum."

Alnını alnıma yasladı ve o an ikimiz de aynı anda nefeslendik. Yutkunup hafifçe geri çekildi, dudaklarıma baktı. Alt dudağını dişlerinin arasına almıştı, gülümsedi. Başını iki yana salladı.

"Bu defa gitmek yok, ikimiz de kalıyoruz."

Vapur kıyıya yanaşıyordu. Eli yanağımdayken başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Beni boynumdan tutup kendine doğru nazikçe çekerek ayak uçlarımda yükselmemi sağladı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Yumuşakça, içi titreyerek, bir kedinin başını okşarcasına, bir suyun akışı gibi, dudaklarımdan kalbime dokunarak öptü beni. Belki de hayatımda hiçbir zaman, Karan'ın beni öptüğü andaki gibi sevildiğimi hissetmemiştim. Çünkü onun öpüşünde, onun dudaklarında sevginin kelime anlamı yatıyordu. Beni öperek bana dünyanın ne kadar güzel olduğunu söylüyor, bana aşk hikâyeleri anlatıyor, beni varlığıyla donatıyordu.

Dudakları dudaklarımdayken o an hiç bitmesin, ben o ana kilitli kalayım ve Karan benim ruhuma sonsuza dek şarkılar söylesin istedim. Çünkü onun pamuksu elleri olan sesinden şarkılar işitmek gibiydi onu öpmek.

Ruhumu okşuyordu dudaklarıyla.

10 saat sonra | İstanbul

Gece yarısı olmuştu. Şehir yalnızlaşmıştı ve biz, Karan'la o yalnızlığın içinde el ele, Beyoğlu'nun dar sokaklarında evimize doğru ilerliyorduk.

Bir hayli yorulmuştuk çünkü saatlerdir ayaktaydık ve dolaşıyorduk. Önce odam için renk seçmeye gitmiştik. İçimize sinen renge karar verince siparişini vermiştik fakat biraz uzun sürebileceği söylenmişti. Bunu duyduğumda moralim biraz bozulsa da Karan, beni keyiflendirmek için çok iyi olduğunu söylediği bir makarnacıya ve ardından da İstanbul'daki en iyi tatlının orada olduğunu iddia ettiği kafeye götürmüştü. Birlikte çatalımıza doladığımız uzun makarnaları birbirimize yedirmiş, çoğu zaman da yüzümüze bulaştırmıştık. Karan makarnayı yüzüme bulaştırdığımda büyük bir keyifle dudağımın kenarını silmişti. En iyi tatlı olduğunu iddia ettiği yerse gerçekten öyleydi, hayatımda yediğim en güzel *brownie* olabilirdi.

Karnımızı doyurduktan sonra sahile inmiş ve kayalıkların üzerinde oturmuştuk bir süre. İleriye dönük hayaller kurmuş, iki ay sonra gelen yılbaşının, beraber geçireceğimiz ilk yılbaşı olduğundan söz etmiştik. Bunun için de ayrı heyecanlıydım. Çünkü hem ilk yılbaşımız hem de dört gün sonrasında onunla beraber alacağım ilk yaş olacaktı. Gerçekten onunla büyüyecektim.

Saatler aktıkça artık yürümekte zorlanıyordum çünkü ayağıma giydiğim kalın topuklu makosen ayakkabıların önü dikdörtgendi ve pek de rahat olduğunu söyleyemezdim. Yorgunlukla sokaklarda savrulurken Karan, tuttuğu elimden beni kendine doğru çekti, saçlarımdan öptü. Ardından birbirimizden uzaklaştık ve dar sokakta bir kenarda o, bir kenarda ben, öylece yürüdük.

"Tüm İstanbul duysun!" diye bağırdı Karan gece yarısı olmasını hiç umursamadan. "Bu kız, dünyanın en güzel kızı!"

"Karan!" diyerek uyardım onu ve elini sıktım susması için. Başarılı olamayınca ona doğru yaklaştım, boşta olan elimi dudaklarına kapatmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Yalan mı?" diye bağırdı elimden kaçmaya çalışırken. "Bu kız, dünyanın en güzel kızı!" dedi kelimelerin üzerine basa basa.

"Sen de dünyanın en yakışıklı erkeğisin ama ben bağırmıyorum," dedim gülerek.

"Bağır o zaman! *Bu çocuk benim her şeyim,* de! *Ona bayılıyorum,* de! *Bitiyorum, eriyorum, deliriyorum,* de!"

Kahkaha atmaya başladım söyledikleriyle, o da bana eşlik ediyordu. Gözleri, gülerken gözlerimi bulduğunda sanki bir anahtar kilide oturmuş gibi gülümseyişini sildi, yaklaşıp yanağımdan öptü ve kaçtı. Sokaklarda birbirimize takılarak, şakalaşarak, el ele tutuşup sonrasında ayrılarak, bazı zamanlar koşarak, bazı zamanlarsa sakince yürüyerek geçen dakikaların ardından, onunla yıldızları topladığımız parkın önünde bulduk kendimizi. Park yıkılmamıştı, yıldızlar yerindeydi ve gökyüzü henüz yeryüzüne inmemişti. Her şey bıraktığımız gibiydi. Biz de... El eleydik, birbirimize baktık.

"Benimle oyun oynar mısın, Karya?" diye sordu Karan. Gülümseyişi tüm yıldızları sönük bıraktı.

"Seninle çocuk olurum, Karan."

Karan'ın beni onaylarcasına verdiği baş işaretiyle parkın içine doğru koştuk. Çiçeğimi bir kenara bıraktım ve eskiden olduğu gibi ben yine oyunbozanlık yaparak elimi çektim, omzuna vurdum. *Ebe,* diye bağırarak beni yakalamasını söyleyip kaçtım ondan. O beni parkta kovalarken ben ondan kaçıyor ve özellikle şaşırtmaca yapmak için kaydırakların altından geçiyordum. Merdivenlerden tırmanıyor, o benim en üstteki kaydıraktan kayacağımı sanırken ben ilk kattan aşağı atlıyordum. Yine boyunun uzunluğuyla dalga geçiyor, kısa olsaydı beni yakalayabileceğini iddia ediyordum. Karan'sa o her zamanki durgun, yorgun hâlini bir kenara bırakıp benimle gerçekten çocuk oluyor, küçülüyordu. Tek bir gerçek vardı ve o gerçek hiçbir zaman değişmiyordu. Karan beni oyunda da, hayatta da önünde sonunda yakalıyor ve bir daha bırakmıyordu.

"Karan!" diye bağırarak debelendim kucağında bu sırada. Beni arkadan yakalamış ve sarılarak ayaklarımın yerle temasını kesmişti. Kollarının arasına hapsolmuştum. "Karan, bıraksana! Kaçamıyorum! Haksızlık bu! Bıraksana be adam! Alo, yetkililer! Polis Bey!"

"Seni bırakmamı istiyorsan kefaret bedelini ödemelisin, hanımefendi," dedi nefeslerinin arasında soluklanarak, sesi ensemdeydi.

"Neymiş kefaret?" dedim memnuniyetsizce.

"Beni hayatının sonuna kadar seveceğine söz verirsen bırakırım."

"Vermiyorum söz falan."

"O zaman ben de seni bırakmam. Her hâlükârda benim istediğim oluyor." Aniden sesini filmlerdeki kötü adam sesine çevirdi, bunda okuduğu bölümün de etkisi olmalıydı. "Ya söz verir, özgürlüğüne kavuşursun ya da ömrünü, bu adamın kollarında geçirmek zorunda kalırsın, küçük kız."

Hafifçe başımı yana çevirdim, arkamdaki yüzüne gülümseyerek baktım. Ayaklarım hâlâ havadaydı.

"Ben senin kollarında dünyanın en özgür bölgesindeyim, Karan."

"Beni kandıramazsın," dedi gözlerini kısarak. "İstediğim cevap bu değil. Söz ver!"

"Tamam, söz!" diye bağırdım. "Söz veriyorum, seni ömrümün son gününe kadar seveceğim. Son nefesimde bile adın dilimde olacak."

"Oh," diye bir nefes verişle beraber yere bıraktı beni Karan. "Bir an hiç söz vermeyeceksin sandım, çok korktum."

"Eğer bir daha beni oyunlarda yenersen sözümü bozarım, ona göre!" diyerek işaret parmağımı kaldırdım ve ona doğru salladım tehdidkâr bir şekilde.

"Boz da göstereyim sana gününü."

"Kızarım bak!"

Karan beni ciddiye almayarak salladığım işaret parmağıma ısırmak için atıldığında elimi korkuyla çektim, kaçtım ondan kahkahalarımla beraber. Gidip salıncakların birine oturdum ve ayaklarımı birbirine çarptım. Karan dudaklarında ufak bir tebessümle geldi, yanıma oturdu. Çok yavaş bir şekilde sallanırken elini bana doğru uzattı, açtığı avucuna yerleştirdim parmak uçlarımı. Başparmağıyla tenimin üzerini sevdi, kaldırıp yumuşak bir şekilde öptü. Ayak uçlarımızla hafifçe yere dokunuyor ve kendimizi sallıyorduk, yine de el eleydik. Gözlerini gözlerimden çekerek yıldız dolu gökyüzüne dikti, saniyeler boyu sessizce gökyüzünü izledi ve bir şeyler düşündü.

"O kadar huzurluyum ki şu an. Sanki yirmi iki yıldır bugünü beklemişim gibi. Sanki yirmi iki yıllık hayatımı bugünü yaşamak için geçirmişim gibi."

"İçimdeki mutluluk ilk defa korkutmuyor beni. İlk defa o kadar güveniyorum ki mutluluğuma... O kadar gerçek, sahici bir duygu ki gelip geçmeyeceğinden çok eminim."

İrislerini, irislerime çevirdi. Kirpiklerinin ardından istiridyenin içindeki bir inci gibi parıldadı göz bebekleri.

"Teşekkür ederim, Karya. Yanımda olduğun için, bana bir hayat verdiğin için, bana nefes almayı hatırlattığın için, yalnız savaşmama müsaade etmediğin için..." Oturduğu salıncakta ayaklarının yardımıyla bana doğru yanaştı salıncakla beraber ve yanağıma bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim var olduğun için."

Dudaklarımı büktüm, duygusallaşmıştım. Burukça gülümsedim.

"Benim senden başka bir ihtimalim yoktu, Karan. Ama olsaydı da yine seni seçerdim... Çünkü tüm zorluklar kolaylaşıyor seninle. Canım çok yanıyor, kalbim yerinden sökülecekmiş gibi geliyor ama senin sevgin büyülü sanki. Bana her şeyi unutturuyor."

Gülümsedi. "Bence iki haftalık flört deneyimimizi başarıyla atlattık, ne diyorsun?"

"Bence de."

"O hâlde," deyip oturduğu salıncaktan kalktı ve yanı başıma geldi. Beni ayağa kaldırdı. "Sevgilim olur musun, Karya? Seni sevmeme müsaade eder misin?"

O sırada gökten bir yıldız kaydı, ikimizin de bakışları gökyüzüne döndü. Güldük.

"Bizim yıldızımız," diye mırıldandım usulca.

"Bir dilek tut öyleyse. Yıldızımız, bizim için kendini feda etti."

Elimi kaldırdım ve göğsünün üzerine koydum. Kalbinin göğüs kafesine değişini hissettim.

"Kalbinin benimle birlikte atmasını diliyorum," dedim bir fısıltı gibi. "Hasta kalbinin bizim sevgimize yetebilecek kadar direnmesini diliyorum."

Çenesi titredi Karan'ın. "Kalbim, içinde adının olduğu her gün yaşayacak, Karya. Korkma."

"Süveydanı bulana dek..."

"Buldum, sevgilim." Bedenimi göğsüne çekti ve sıkı sıkıya sarıldı bana, kollarının arasından bir toz gibi sıyrılıp kaybolmamdan korkarcasına. "Benim kalbim, süveydasıyla beraber yaşayacak."

3 Kasım 2021 | İstanbul

Evimin içinde zil sesinin yankılanmasıyla odamdan çıktım ve koşa koşa kapıya ulaştım. Kilitli olmadığından dolayı kulpu tuttuğum gibi aşağı indirdim ve kapıyı sonuna kadar araladım.

Karşımda Karan'ı görmemle yorgunluğumu attım, derin bir nefes verdikten sonra gülümsedim. "Sevgilim!" diye bağırarak kollarımı iki yana açtım. "Hoş geldin."

Karan elindeki fırçalar ve boya kutularıyla beraber içeri girdi, bana sarıldı.

"Hoş buldum, sevgilim," dedi ve omzuma küçük bir öpücük bıraktı. "Nasılsın?"

"İyiyim ama yoruldum. Odadaki eşyaları koridora taşıyıp yere naylon brandayı serdim, belim koptu."

"Karya, *ben yaparım,* demiştim. Neden yordun kendini?" deyip elini belime attı, okşadı.

"Olsun, zaten her şeyle sen ilgilendin, Karan. Çok yoruluyormuşsun gibi hissediyorum böyle olunca."

"Seninle yaptığım hiçbir şeyden yorulmam ben," dedi ve elimden tutup getirdiği malzemeleri de taşıyarak boyayacağımız odaya götürdü beni. "Unuttun mu? Koca Ayı'yım ben."

"Ah, doğru," deyip başımı iki yana salladım, gülümsememiz durulduğunda ona döndüm. "Bizimkiler nerede?" diye sordum, boş odanın içinde dolanıyordum. "Geleceklerdi."

Karan kapı eşiğinde durup pervaza yaslandı ve bana baktı sırıtarak. "Ben erken geldim birazcık. Baş başa kalalım istedim. Kötü mü etmişim?"

Bilemez gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim, hoşuma gittiğini belli etmemeye çalışıyordum. Karan yaslandığı yerle bedeninin ilişiğini kesip bana doğru adımlamaya başladı, minik bir tebessümle karşıladım onu. "Sevgilimi bir türlü yalnız yakalayamıyorum, kendisi çok insansever biri. Ben de böyle oyunlara başvuruyorum mecburen. Beğendiremedik mi?"

"Yok, beğendik. Beğendik de..." Ellerimi arkama attım, o bana doğru adımlarken ben geriye kaçıyordum ufak hareketlerle. En sonunda dayanamayıp ne yapacağımı bilemez bir surat ifadesiyle, "Ayy!" diye bağırdım. Heyecanlanmış hatta stres yapmıştım. Ani bir nefes verdim ve dudaklarımı dişledim. "Karan, şimdi sen gelip öpeceksin beni, ben kızaracağım. Her yerimden belli olacak öpüldüğüm. Biliyorsun! Korhan'ın gözünden kaçmıyor zaten, bekçi gibi her geldiğinde yüzüme bakıyor. Bin yıl dilinden kurtulamam! Uzak dur, lütfen. Ne olur, sevgilim..."

Karan dudaklarının arasından keyifli olduğunu belli eden mırıltılarla yanıma yanaştı, bana kaçacak bir yer bırakmadı ve elini belime atıp giydiğim tulumu kavradı. Baştan ayağa süzdü vücudumu. İçime beyaz bir tişört giymiş, üzerine de mavi bahçıvan tulumu geçirmiştim. Saçlarım artık dağınık da olsa topuz yapabileceğim kadar uzamıştı, bir topuz yapmış ve kurdeleyle bağlamıştım.

"Ama sen böyle tatlı olursan ben nasıl durdururum kendimi?" diye sordu.

"Karan, yalan söyleme!" diye çıkıştım sahte bir öfkeyle. "Korhan beni yorgan kılıfının içine koyup odadan odaya taşıdığında da beni öpmek istemiştin! Nasıl gözüktüğümle alakalı bir mevzu değil bu!"

"Yine çok tatlıydın."

"Tabii," dedim alaya alarak. "Küçük buldunuz ya, ortanıza aldınız, yuvarladınız beni. Oradan oraya eğlendiniz benimle! Kaan olmasa beni elinizden kimse alamayacaktı." Kaşlarımı çattım beni ciddiye alabilmesi için. "Hâlâ çok sinirliyim ve seni affetmiş değilim!"

"Tamam," dedi Karan bir öneri sunarmışçasına. "Affettireyim o zaman kendimi."

Eğilip yanağımdan öpecekti ki tam o anda, evin içinde kelimenin tam anlamıyla kapı yumruklama sesi yankılanmaya başladı. Benim bir elim Karan'ın göğsünde, diğer elim omzundayken sırtım da duvara değiyordu. Karan'sa üzerime doğru eğilmişti ve iki eli de belimdeydi fakat yüzü odanın çıkışına doğru dönmüştü. Kapı yumruklanmaya devam ederken ciddi bir mesele olmadığının ikimiz de farkındaydık. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, ardından Karan'ın bedeniyle duvar arasından sıyrıldım. Karan gözlerime bakarak derin bir nefes verdi sabır dilercesine.

"Suç ortağın geldi," dedim kaşlarımla kapıyı göstererek.

Karan iki elini beline attı, dilini dişlerinde gezdirdi, memnuniyetsizce gözlerime bakıyordu.

"Ya," diye mırıldandı. "Sana her yaklaştığımda hissediliyor. Dedektör sanki!"

"Kalp gözü açık diyelim."

Odadan çıktım ve koridorda koşar adım yumruklanan kapıya doğru ilerledim. Kapıyı sonuna kadar açtığımda karşımda Korhan'ı görmem beni şaşırtmamıştı, tahminim de bu yöndeydi. Arkasında duran Bahar, Nehir ve Azra; Korhan'a kapıyı yumruklamayı bırakması gerektiğini söylese de Korhan'ın onları dinlemediği, kapıyı açtığımda havada olan ellinden belliydi. En arkada duvara yaslanmış olan Kaan ise diğerlerinin aksine daha tepkisizdi ve Korhan'a umutsuz vakaymış gibi bakıyordu.

"Savaşta mıyız, Korhan?" diye mırıldandım.

Korhan içeri girdi. "Oh, şükürler olsun Rabb'ime, yetiştim."

"Birkaç saniye beklesen de yetişecektin, Korhan."

"Kuzucuk," deyip bakışlarını bana çevirdi. "Eğer *Muhteşem Yüzyıl* izlemiş olsaydın saniyelerin ne kadar önemli olduğunu biliyor olurdun. Hürrem'im az koşmadı sarayın koridorlarında."

Anlam veremezcesine yüzümü buruşturduğumda arkasında kalan Bahar'la kesişti gözlerim. Boş vermem gerektiğini söyleyen bakışlarla geçiştirdi beni ve Korhan'ı sırtından ittirerek tamamen içeri girdi. Korhan boyayacağımız odaya doğru ilerlerken önce Bahar'a, ardından Azra'ya ve en sonunda da Nehir'e sarıldım. Bir elim Nehir'in sırtındayken diğer elimle kapıyı kapattım. Kaan da içeri girmiş, Nehir'den ayrılmamı bekliyordu fakat ayrıldığımda bana sarılmaktansa ceketinin ceplerinde olan ellerinin tekini çıkardı ve saçlarımı karıştırdı. Kendini zorlayarak gülümsedi. Benimle iletişim kurmaya çalışırken ne yapacağını kestiremiyordu.

"Ne haber, minik kedi?"

"İsmimle hitap edebilirsin, Kaan," dedim rahat olabilmesi adına.

"Ne bileyim? Kimse sana *Karya* demiyor."

"Sen de lütfen," dedim diğerlerinin yaptığındansa bunu tercih edeceğimi belli ederek.

Kaan sırıttı ve omzunu omzuma değdirdi. "Gittikçe bana benziyorsun, sevdim bunu."

"Saf değiştirdim, diyelim."

Azra ile beraber birbirimizin koluna girip Kaan'ın peşi sıra boya yapılacak olan çalışma odama doğru ilerledik. Nehir ve Bahar ise atıştırmalık bir şeyler ile içecek hazırlamak için mutfağa geçmişlerdi. Odaya girdiğimizde

Karan boyaları hazırlarken Korhan başında durmuş, bir müfettiş edasıyla yaptığı işi teftiş ediyordu. *Onu öyle karıştırmayacaksın, adabı vardır boya karıştırmanın,* gibi cümlelerle Karan'ın sinirini bozduğuna emindim fakat Karan, cevap vermek yerine susuyor ve işine devam ediyordu. Bazen, hele ki ciddi bir iş üzerinde çalışıyorsan, Korhan'a tahammül etmek çok zordu ancak onun varlığı bir süre sonra sinir bozucu bir gülümsemeye yol açıyordu.

"Haydi, herkes işinin başına!" diye mırıldandı Korhan ve kenarda duran boya fırçalarını dağıttı. "Eğer verimli çalışırsanız size kola ikram edeceğim. Bilirsiniz ki böyle işlerin vazgeçilmezi koladır."

"Sen bizimle çalışmayacak mısın?" diye sordu Azra.

"Ben burjuvayım, canım. Ne münasebet?"

Kaan, gözlerini Korhan'a dikti. "Korhan, beni delirtme, güzel kardeşim. Canımı sıkma."

"Bu işçi sınıfı da pek bir alıngan..."

"Hanımlar ve beyler," diyerek doğruldu Karan. Gözlerini her birimizin üzerinde gezdirdi. "Şu işi halledelim."

Azra ve Kaan, Karan'ın yönlendirmesiyle kapının yanında bulunan şeffaf tulumları giydi. Karan da ben kapıyı açmaya gittiğimde giymişti. Çoktan hazırdı. Korhan'ın pek de umurunda olmadığı için giymemeyi tercih ederken benim üzerimde boya bulaşmasını göze aldığım bir kıyafet olduğundan gerek duymamıştım. Korhan elindeki küçük detay fırçasıyla oyalanarak işten kaçmaya çalışıyordu. Azra ve Kaan ise fırçalarını ve boya kutularını alarak kapının hemen yanındaki duvarın önüne geçmişlerdi. Ben de boyum kadar olan fırçayı gövdesinden tutup odanın ortasında bulunan boya kutularından birini aldım, bir duvar kenarına geçecektim ki Karan bileğimden yakalayarak yanına çekti bedenimi. Dirseğim karın boşluğuna çarparken elini, bileğimden belime doğru kaydırdı.

"Sen benim yanımda mı kalsan?" diye mırıldandı, aslında bir soru değildi bu fakat nezaketini korumak adına soru cümlesiymiş gibi kurmuştu. "Boya yapmakta pek iyi değilimdir. Mahvederim odanı."

"İyi, odamı mahvetmene izin vermeyeceğim."

Boya kutusunu yere koyup kapağını açtım, güzelce karıştırdım. Karan da bir tahta parçası yardımıyla işimi kolaylaştırıyordu. En sonunda fırçayı boyaya daldırdım ve kaldırıp duvarın üzerine yerleştirdim, dipten başa kadar çektim. Birkaç defa daha tekrar ettim. Rulo fırça olduğu için boyamak çok keyifliydi.

"Bak, böyle," diye mırıldandım Karan'a göstererek. "Aynı yönde yapmalısın hep ve her yerin üzerinden aynı sayıda geçmelisin yoksa kat araları belli olur."

Karan dudak büktü. "Tam anlayamadım ya," diye söylenip arkama geçti, eğilip çenesini omzuma yerleştirdi ve fırçayı tuttuğum iki elimin üzerine koydu iki elini. "Bir defa da böyle gösterir misin?"

"Sana *fırsatçısın*, derken yalan söylemiyordum."

"Ben de inkâr etmiyordum."

"Kötü birisin."

Dudakları yanağıma değiyordu fakat ikimizin de yüzü duvara dönüktü.

"Sevgilime temas etmenin fırsatını kolluyorsam ne olmuş? Ayıp mı?"

"İçim şişti, of," diye hafifçe bağırarak seslendi Korhan. Ortaya konuşmuştu fakat odadaki çiftlere bakmasından neyi kastettiğini hepimiz anlamıştık. "Sizinle vakit öldüremem, ne yapıyorsanız yapın. Ben de gidip biraz Nehir ve Bahar'ın huzurunu kaçırayım."

Korhan fırçayı yere atarak odadan çıkarken biz de atışmayı bir kenara bırakmış ve işimize odaklanmıştık. Odanın üç duvarı vardı, dördüncü kenarın neredeyse tamamı Fransız balkonun kapısı ve kapının yanlarında kalan camlardan oluşuyordu. Azra ve Kaan tek bir duvarla ilgileniyordu, Karan ve ben de diğer iki duvarı kendimize ayırmıştık. Önce seçtiğimiz ana renklerden biri olan koyu ekru rengiyle pencerenin karşısında kalan duvarı; ardından seçtiğimiz ana renklerden diğeri olan mat yosun yeşiliyle de kalan iki duvarı boyamıştık. Esas boyama bittiğinde Kaan ve Azra içeri geçmiş, diğerleriyle oturmayı tercih etmişlerdi. Bizse bu boyama işinin hakkını vermeyi seçip Karan'la birbirimizin yüzlerine istediğimiz her şeyi çizmiştik. Birbirimizin yüzlerini birer boyama kitabı gibi kullanmıştık.

O benim yanaklarımı laciverte boyayıp üzerine beyaz yıldızlar çizmiş, ardından alnımdan yanaklarıma dökülen peri tozları gibi rengârenk noktalarla süslemişti yüzümü. Turuncu saçlarıma bu çizimin çok yakıştığını söylemişti. Bense biraz adaletsiz olsa da çizim yeteneğim sayesinde yüzünü gerçek bir tuval gibi kullanarak o güzel çehresine bir tablo çizmiştim. Gözleri bana her daim okyanusun ufkunda batmış bir güneşi hatırlatırdı. Bu yüzden göz altlarını okyanus yeşiline boyamış, göz kapaklarına bir güneşin batışını resmetmiştim. Böylece kirpiklerini her kırpıştırdığında o inci tanesini, bir manzarayı seyreder gibi seyredebilecektim. Bana, birkaç gün önce onun evinde beraber uyurken gördüğü bir rüyadan bahsetmişti. Beni deniz kızlarına benzetiyordu. Bu yüzden göz altlarına çizdiğim okyanusu sonrasında dudaklarına kadar indirmiş ve sağ yanağından sol yanağına doğru kıvrılarak yüzen bir deniz kızı eklemiştim çizimime.

Bunu yapmak saatler sürse de beraber geçirdiğimiz vakitler saniyelere bedeldi. Çok eğlenmiş, güneşi beraber batırmıştık.

"Her geçen gün daha da hayran oluyorum sana," diye mırıldandı Karan ve yüzüme baktı öylece. Boyadığımız ilk duvarın önünde bağdaş kurmuş, oturuyorduk. "Gülüşüne, sevdiğin şeylere, elinden gelenlere... Sana."

"Bir şey yapmadım ki."

"Kendini hafife alma, Karya. Sen harika bir insansın. Bunu, seni seven adam olarak söylemiyorum, sana hayran olan adam olarak söylüyorum. Bir kere tertemizsin, kalbinde kötülüğe dair hiçbir iz yok. Sevdiğin insanlara çok iyi geliyorsun. Onları düşünüyorsun, onlar için endişeleniyorsun ve sevgini hiç esirgemiyorsun. Sonra, çok yeteneklisin. Parmak uçlarından bir dünya akıyor sanki! Ben kendimi seni gururla izlemekten alıkoyamıyorum. Sen bir şeyler yapıyorsun, belki sadece gülümsüyorsun, ben de öyle hayran hayran seni seyrediyorum çünkü senin gülüşünde bile bir emek var. O gülüş için bile mücadele ediyorsun..."

"Keşke senin sevdiğin kadar sevebilsem kendimi," diye söylendim dudaklarımın arasından ve utançla önüme eğdim başımı.

"Seveceksin," deyip elini yüzüme attı ve çizdiği resmin üzerinden yanağımı okşadı. "Bir gün, bu hayatta senden daha fazla sevilmeye değer bir insan olmadığını göreceksin, sevgilim."

Gözlerine teşekkür edercesine bakarken odaya Mavi girdi ve salına salına yürüyerek yanımıza kadar geldi. Karan'ın dizlerine sürtünüp kucağına oturdu. Karan bir süre kucağında dinlenen Mavi'yi sevdi, patilerini avuçlayıp onunla oyunlar oynadı. Bense onları izledim.

"Evet, gelelim asıl meseleye. Anlat bakalım, nasıl dekore edeceksin odanı?" diye sordu Karan.

"Pencerenin karşısında kalan ekru duvara çizim yapacağım. Pembe ve beyaz kasımpatılar o duvara çok yakışır." Gülümsedi Karan söylediklerimle. "Bir de Mavi'yi çizeceğim. Çalışma masamın göreceği bir duvar olduğu için sevdiğim şeylerle dolu olsun istiyorum," deyip eğildim ve Karan'ın bağdaş kurduğu bacaklarının arasına yayılmış olan Mavi'nin tüylerini kaşıdım. Azra ile Kaan'ın boyadığı, kapının yanında kalan mat yosun yeşili duvara döndüm ardından. "Bu duvarı boyamayacağım, oraya tablolarımı asabilirim çünkü."

"Peki, bu duvar?"

Karan kaşlarıyla önünde oturduğumuz duvarı gösterdi, rengi yine mat yosun yeşiliydi.

Gözlerimi kıstım. Uzun zamandır hayalini kurduğum şeyin tam zamanı olduğunu anlayınca hızla bacaklarımı çözdüm ve ayaklandım.

"Haydi, ayağa kalk," dedim.

Karan, kucağındaki Mavi'yi severken bana bakakaldı. "Ne oldu?"

"Ya kalp!" deyip iki elimle sağ elini sardım ve onu çekiştirdim. Mavi boyasından Karan'ın kucağındaki kaçarken Karan da ayaklanmıştı. "Aman yarabbim, pardi."

"Tamam," deyip ürkmüş durdu Karan ve bana bakmaya devam etti. Bir dediğimi ne olduğunu merak ediyordu. "Kalkıyım, öyle bakalım."

"Elini beyaz boyaya daldır," dedim heyecanla. Karan anlam veremez gibi gözlerime bakarken, "Haydi, daldır!" diyerek direttim. Ne yapmak istediğimi çözmeye çalışıyordu fakat onun yapmasını bekleyemeyecek sağ bileğinden tuttum ve elini kaldırıp beyaz boya kutusunun içine, avucunun yüzeyi denk gelecek şekilde daldırdım. "Evet, böyle," diye mırıldandım, dilim dudaklarımdaydı. Karan'ın bileğinden tutarak elini duvarın tam ortasına, parmak uçları sağ üst köşeye bakacak şekilde bastırdım. Beyaz boya kurumuş olan mat yeşil boyanın üzerine Karan'ın elinin iziyle bulaştığında elini geri çektim ve çıkan şekle baktım. "Oldu işte!"

"Karya, ne yapıyorsun?" diye sordu, kaşları kalkmıştı.

"Büyü yapıyorum, izle!"

Karan hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam ettiğinde ben de avucum ve parmaklarım boyanacak şekilde kutuya daldırdım elimi. Onun aksine sol elimi daldırmıştım. Yeteri kadar boya aldığıma kanaat getirince elimi boyadan çıkardım. Karan'ın avucunun ortası, benim avucumun ortasına denk gelecek; parmak uçlarımsa duvarın sol üst köşesini görecek şekilde elimi duvara bastırdım. Birkaç saniye bekleyip geri çekildiğimde ortaya çıkan şekille gözlerimin içi parıldadı. Gülümserken üst dişlerimle alt dudağımı kavradım ve Karan'a bakıp boyalı elimle boyalı elini kavradım. Birkaç adım geriye çekilip tam ortamızda duran şekle daha rahat bakmasını sağladım.

Duvarın tam ortasında ikimizin el izlerinden oluşan bir kalp figürü vardı. Kalbin sağ kısmını onun el izi, sol kısmını ise benim el izim tamamlıyordu. Bu kalp... Parmak izlerimizin olduğu gibi dünyada tek, eşsiz ve benzersizdi.

"Kalbimiz..." diye mırıldandım.

"Bizim kalbimiz," dedi duvardaki kalbe gözleri dolu dolu bakarken.

"İkimize de yetecek."

"Sana yetsin." Gözlerini gözlerime indirdi. "Sen bana yetersin yaşamak için."

Derler ki insanın kalbi, yumruğu kadardır. Biz iki yarım kalbe sahip hasta çocuklar, el ele tutuşmuş ve ikimizi de yaşatabilecek yeni bir kalp yaratmıştık.

O benim yüreğime sır diye sakladığım, başkalarından leke diye sakındığım süveydamdı.

Karan, elim elinin içinde kilitliyken bana doğru döndü ve benim de ona dönmemi sağladı. Boyalı ellerimizi serbest bırakıp temiz olan ellerimizi birbirine kenetledi. Ardından kalp izimiz tam ortamızda dururken beyaza boyalı elini kaldırdı, çenemi işaret parmağı ve başparmağıyla narince kavradı. Boya yüzüme bulaştı ama parmakları, belki de ruhuma değen en güzel fırçaydı.

"Ruhların da renkleri vardır, Karya. İnsan öldüğünde siyaha boyanır. Sen beni sevdiğinde ruhum kaldığı karanlıktan sıyrıldı, dünya bir sahneyse o sahnedeki tek ışık da benim üzerime yansıdı." Tenime öyle nazik dokundu, bana öyle güzel baktı ki ben onunla bu dünyada hiç var olmayan bir hissi var ettiğimizi anladım. "Sevgin beni yaşattı. Sen, eline bir fırça aldın, beni baştan ayağa kendine boyadın."

Soluğum kesilircesine bir heyecanla ama ciğerlerime yeni bir soluk katar gibi öptü dudaklarımı.

Karan... Karanlığım ve gün ışığım. Yabancım ve bir tanıdığım.

Dudaklarımız birbirine değerken duraksayarak soluklandım, gözlerim kapalıydı. Elim, çenemi kavrayan elinin bileğindeydi.

"Bu duvarda yalnızca bizim kalp izimiz olacak, Karan... Çünkü o yeterince büyük, sevgilim."

27 Kasım 2021 | İstanbul

Uykulu gözlerimi araladığımda evin içinde ışık yoktu. Uykumun açılmaması için biraz direnseм de başarılı olamadım. Karan'ın salonundaki L koltukta yatıyordum fakat bilincim yerine geldiğinde elimi yanıma atıp da Karan'ı bulamadığım an hızla doğruldum. Endişeyle etrafıma bakındım. Hiçbir yerde yoktu. Oysa gece küçücük koltukta birbirimize sarılmış, üzerimize ikimize örtmeye yetmeyen bir battaniye almış ve soluksuz bir uykuya dalmıştık. Bakışlarım karşımdaki duvarda asılı olan saate kaydığında henüz sabah yediyi gösteriyordu ve güneş doğmamıştı. Karan neredeydi?

"Karan?" diye seslendim, üzerimdeki battaniyeyi kenara atıp ayaklarımı zemine indirdim. "Karan, uyandın mı?"

Koltuktan ayaklanacağım sırada orta sehpanın üzerinde gördüğüm küçük, kare not kâğıdıyla koltuğa oturdum ve kâğıda uzanıp parmaklarımın arasına aldım.

"Günaydın, sevgilim. Çatıdayım."

Okuduğum yazıyla derin bir nefes verirken ellerimi saçlarımdan geçirdim ve yüzüme dökülen telleri ensemde toparladım. Çok korkmuştum. Karan'la uzun zamandır beraber uyuyorduk ve ben her uykuma ister istemez *uyandığımda ya onu yanımda göremezsem* korkusuyla dalıyordum. Bazı

gecelerse uyumuyordum. Bu korkuma engel olamadığım için Karan'a öyle sıkı sarılıyor, göz kapaklarımı öyle hafif kapatıyordum ki eğer giderse haberim olsun istiyordum.

Endişeden kuruyan boğazımı yutkunarak bir nebze ıslattım ve kâğıdı, koltuğun üzerine bırakıp az önce kenara doğru attığım battaniyeyi omuzlarıma aldım. Terliklerimi giyip evden çıktım. Karan'ın ve benim dairemin arasındaki boşlukta bulunan siyah demir kapıyı aralayıp dar ve dönemeçli merdivenleri tırmandım, kendimi binamızın terasına attım. Güneş doğmamıştı fakat emareleri ufuktaydı. Gökyüzü pembemsi bir renge bürünmüştü ve rüzgâr ılık ılık esiyor, tenime değiyordu. Bakışlarımı ileriye diktiğimde kiremitlerin olduğu eğimli çatının üzerine oturmuş, ufku izleyen Karan'ı gördüm.

Bugünlerde bir hayli düşünceliydi, biraz içine kapanmıştı. Ona ne olduğunu sorduğumda bana yanıt vermese de beni bir bilinmezliğin içine bırakmıyor, içimi ferahlatmak adına güzel şeyler söylüyordu. Başarılı olduğunu söyleyemezdim. O, benim sevdiğim adamdı ve içindeki fırtınayı görebiliyordum. Hâliyle ben güneş açtı diye sevinemezdim. Üzerinde bir yorgunluk, köşeye sıkışmışlık, çaresizlik ve dahası ne yapacağını bilememe hâli vardı. Her koşulda yanında olacağımı söyleyip ellerini tutsam da bana açamıyordu derdini. Öylece duruyor, uzun uzun bir yerleri seyrediyordu.

O, kiremitlerin üzerinde dizlerini kendine çekmiş, üşüdüğünü belli edercesine titreyerek otururken ben sağ arka çaprazında, terasın giriş kapısının önünde omuzlarımdaki battaniyeye sarılarak onu seyrediyordum.

Karan... Kaçırma benden çocukluğunu. Benim hiç dizleri kanayan bir oyun arkadaşım olmadı.

Yanına kadar ilerledim ve terasın betonuyla çatı arasındaki üç basamaklı merdiveni çıkıp ona geldiğimi belli ettim. Gözleri bana kaydığında dudaklarını birbirine bastırdı. Ses etmedim, konuşmadım, kiremitlerin üzerinde dengemi sağlayarak yanı başına çöktüm, aramızda boşluk kalmayacak şekilde oturdum ve hızla omzumdaki battaniyeyi onun da omuzlarına attım. Bana doğru sokuldu ürkmüş bir kedi gibi. Ellerini avuçlarımın arasına aldığımda kaç saattir burada oturduğunu düşündüm kendi kendime, teni fazlasıyla soğuktu. Eğilip elinin üzerinden öptüm ve avuç içimle ellerini okşamaya başladım.

"Günaydın," diye mırıldandım sessizce.

"Günaydın, sevgilim," dedi ama sesi öyle bitkindi ki... İçime bir ağırlık çöktü. "Kâbus mu gördün?"

Erken uyandığım için soruyor olmalıydı. Başımı iki yana salladım.

"Yanımda olmadığını hissettim sanırım, uyanıverdim birden." Omzuma yaslı başının üzerine yasladım çenemi. "Sen neden buradasın, Karan? Çok soğuk değil mi?"

"Soğuk. Soğuk olsun. Soğuğu hissetmek istiyorum bu sabah."

"Neden?"

Yutkundu. "Annemi düşünüyorum, bugün doğum günüydü. Üşüyordur."

Gözlerimi kapattım bir anlığına acıyla, içim sızlamıştı. Çeneme değen saçlarına küçük bir öpücük bıraktım.

"Eminim gittiği yerde sıcacık yataklarda yatıyordur, Karan. Üzülme onun için. O, orada daha mutlu," dedim Karan'ın bana anlattığı gerçekleri hatırlayarak. Annesinin bu dünyada zor bir hayatı olmuştu.

"Öyle, daha mutlu..."

İçinde annesini mutlu edemeyişinin, ona güzel bir hayat veremeyişinin ve koruyamayışının ukdesi vardı. Bunu her daim hissediyordum. Hikâyemizin en başında, bana öyle güzel yaklaşmasının ve üzerime gerçek anlamda titremesinin sebebi de buydu.

Annesini iyileştirememişti, beni iyileştirmek istemişti.

Annesine güzel bir hayat verememişti, bana vermek istemişti.

Annesini o ipten kurtaramamıştı, beni kurtarmak istemişti.

"Neden üzgünsün bu günlerde, Karan?" diye sordum, ikimiz de çok dingindik. "Neyi paylaşamıyorsun benimle? Seni anlamamamdan mı korkuyorsun? Anlarım, Karan. Sen sussan bile ben seni sustuklarından anlarım. Ben seni her zaman anlarım, sevgilim."

Başını omzumdan kaldırdı, geri çekilmeden gözlerime baktı. İrislerindeki o sönük parıltı canımı yaktı.

"Sen benim sığınağımsın, Karya. Ne zaman dünya başıma yıkılacak olsa sana sığınırım." Yutkunup elini yanağıma attı, üzgün simamda parmaklarını dolaştırdı. "Kendini suçlama, lütfen. Korkum da, çekincem de senden değil."

"Ne o zaman?" diye sordum fakat soruş tarzım direten bir tavırda değildi. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

"Ruhumda bin insanın sığabileceği kadar derin bir oyuk açıldı ve bedenim o oyuğun içine düştü sanki. Kurtulamıyorum. Elimi uzatmak istiyorum ama uzatamıyorum."

"Buradayım, Karan. Görmüyor musun?" Avucumun içine aldım elini. "Eğer yükünü sırtlanamayacağımı düşünüyorsan korkma. Sandığından daha güçlüyüm."

Gülümsedi acıyla, belki de ilk defa gülümseyişinin acısını hissettim kalbimde.

"Sen güçlüsün," dedi titrek nefeslerinin arasından. "Ama benim yüküm senin gücünden de ağır."

"Karan..."

"Dinle beni, Karya," diyerek susturdu kelimelerimi. "Sana yükümden veremem ama onu gösterebilirim."

Elimi yanağına atıp tenini okşamamla gözlerini kapattı fakat gözleri kapalıyken dahi çehresinde acı vardı. Birkaç saniye durdu öylece, sonra kendini geri çekip önüne döndü, gözlerini araladı ve ufukta doğan güneşe baktı. Göğüs kafesini titreten bir nefes verdi.

"Kendini sevmeyen insan, başkasını da sevemezmiş. Öyle söylediler bana. Buna inandım, bununla büyüdüm ben." Sesindeki tını kalbimin atışını güçleştirmişti. Acısı bir kurşun gibiydi ve etimi parçalıyordu. O dizlerine sarılmış, doğan güneşi seyrederken ben, ona dönmüş ve yan bir şekilde oturmuştum. "Yalan söylemişler meğer. Koca bir yalanmış bu. Ben... Ben kendimi sevemiyorum, Karya. Aynaya baktığımda gördüğüm adamdan tiksiniyorum. Günahlarımdan kaçamıyorum. Kendimden nefret ediyorum." Çenesi titremeye başladığı an bir yutkunuşla gölgeledi bunu ve yüzünü bana döndü. Doğan güneş kirpiklerine vuruyordu. "Her sabah içinde uyandığım bu beden bana azap veriyor."

Göz pınarlarında biriken yaşlarla dolup taşan göz bebeklerinde yansımamı gördüm. Gözlerime baktıkça umut doldu sanki ama onun umudunun kırıntıları birer kıymık gibi benim boğazıma battı. Geçmedi boğazımdan. Kursağımda gözyaşlarının kesikleri vardı sıra sıra, yedirememiştim kendime karşımda böylesine çaresiz oluşunu. Onun acısını... Kendime yedirememiştim.

"Ben kendimi sevemiyorum ama seni çok seviyorum, Karya. Ben aynada kendime bakamıyorum bile ama sen gözümün önünden gitmiyorsun bir türlü." Biriken yaşlar yanaklarına döküldü. "Bunu unutma istiyorum. Ne olursa olsun, benim içimdeki kötülüğe rağmen sana duyduğum sevginin masumiyetine inan istiyorum. Adım Karan. Ama içimde seni sakladığım yeri aydınlattığımı bil istiyorum. Sen karanlıkları sevmezsin çünkü. Ben biliyorum." Alt dudağını içe doğru kıvırarak dişledi, elini saçlarıma atıp yüzümde kendine bir rota çizerek kulağımın arkasına doğru taradı saçlarımı. "Karya... Ben sırtında üç mezar taşını taşıyan bir adamım. Senin bu yaşam dolu yüzüne ölümün gölgesini düşürürsem ne yaparım?"

"Karan... *Beraber ölelim,* demedim mi ben sana? Bırak, yaşayalım ne kadar günümüz kaldıysa. Sonra tutuşuruz el ele," deyip parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. "Ölürüz gerekirse. Ben korkmuyorum artık, dizginlemiyorum iplerimi. *Yarın öleceksem de bugün yaşamak istiyorum.*"

"Yarın ölürsek," diye mırıldandı, alnı alnıma değerken yüzüme tenimi okşayan bir nefes bıraktı. Gözleri kapalıydı. "Benden nefret eder misin?"

"Etmem."

"Nefretini istemiyorum."

Başımı yavaşça omzuna doğru düşürdüm ve yüzüm gün doğumuna bakacak şekilde şakağımı köprücük kemiğine yasladım.

"Vermem."

Sevgilim... Korkma.

Her şeyden öte, seni kendi içimde defalarca suçlayıp yine kendi başıma defalarca masum kıldım. Bu, dünyanın hiçbir mahkemesinde görülmemiştir. Çünkü bizim hikâyemizde ben, seni kendi nefretimden bile sakındım.

Geçmiş - 16 Mayıs 2021 | Bursa

Karan Kerimoğlu

"Armin."

Depo kapısının önünde bize doğru ilerleyen Karya'nın çocukluk arkadaşını görmemle kaşlarım çatıldı. Etrafımda neler olup bittiğini anlamak için sessizleşirken Kenan, Armin'e doğru adımladı. Yanı başına varınca elini omzuna attı, güç verircesine sıvazladı. Bense az önce Kenan'ın boğazını sıkarak bedenini yasladığım duvarın önünde durmuş, onları seyrediyordum. Armin bir anlığına bana baktı, keskin bakışlarını bakışlarımdan esirgemedi ve meydan okudu. Ardından babam olacak adama dönüp ufak bir baş selamı verdi. Kenan'ın arkasında bir koruma gibi dikiliyordu fakat onu diğerlerinden ayıran bir şey vardı, belliydi.

"Sen..." diye mırıldandım kısılmış olan gözlerimi üzerinden çekmeden. "Karya'nın çocukluk arkadaşı-" Kenan'ın histerik bir şekilde gülümsemesiyle cümlem yarım kaldı, olanları anlamlandırmaya başladığım saniye dudaklarım aralandı şaşkınlıkla. Başımı iki yana salladım. "Kenan'ın maşası..."

"Sana, Karya ile ilgili uzun yıllardır çok güzel planlarım olduğunu söylemiştim, oğlum." Kenan ellerini ceplerine soktu ve duruşunu dikleştirdi. "Onu mutlu edecek planlar."

"Nasıl... Nasıl bir oyun lan bu?" diye bağırdım bir hışımla. Arkamda bulunan duvara yaslı demir parçalarına vurarak onları etrafa savurdum. "Nasıl bir oyunun içindeyim? Aklımı kaçıracağım! Nasıl insanlarsınız siz? Küçücük kız lan!" diye bağırarak Armin'e yöneldim. "Küçücük kız! Çocukluk arkadaşın o senin! Ne istiyorsunuz ondan? Kimsesi yok o kızın, bu dünyada bir başına!" Sıktığım dişlerimi serbest bıraktım, bağırırken dudaklarımdan çıkan tükürüklerimin yüzüme sıçramasına engel olamadım. Deliye dönmüştüm. Gözlerim büyümüş, yüzüm kızarmış, boğazımdaki damarlar belirginleşmişti. Kenan'a döndüm. "Ailesini aldın kızın elinden! Başına gelmeyen kalmadı, ne yaşadıysa hepsi senin yüzünden! Ne istiyorsun daha fazla? Piç kurusu!"

Ardı ardına ettiğim küfürlerle Kenan'ın üzerine yürürken Armin silahını çıkardı ve önüme geçerek göğsüme yasladı.

"Sakin ol, aslan," dedi oldukça rahat bir tavırla. "Ölmeye bu kadar meraklıysan söyleseydin, öleceğin şekilde sıkardım kurşunu."

"Üç kurşunu beni yaşatmak için sıkmadın, öyle değil mi? Laf ebeliği yapma."

"Ölmeni isteseydim ölürdün," dedi, göz kırptı. "Bundan emin olabilirsin."

Öfkemi Kenan'ın üzerinden alıp Armin'e yönelttim. "Tetiğini çekmeyeceğin silahı göğsüme yaslamayacaksın! Eğer o tetiği çekiyorsan da öldüreceksin. Anladın mı?" dedim üzerine doğru kükrerken. "Acıyorum lan sana, acıyorum," diyerek tiksinen yüz ifademi sakınmadım ondan. "Aşağılık bir adamın maşası olmuşsun, karnını doyursun diye küçücük bir kızın hayatını zindana çeviriyorsun. Doyuyor mu bari karnın? Korkak bir it gibi arkasına saklanmana değiyor mu?" Göğsümdeki namluya bastırıyordum kendimi. "Ha? Söyle lan! Her sabah aynaya baktığında göremediğin şerefinin yerine geçiyor mu aldığın para?"

Armin tepkisiz kaldı, yüzünde sözlerimin hiçbir karşılığı yoktu. Aksine, silahın horozunu başparmağıyla aşağıya indirip hazır hâle getirdi.

"Seni kurşunlayıp etkisiz hâle getirmek de, o kurşun sayısını belirlemek de benim inisiyatifimdeydi. Anlayacağın, seni öldürmemek kendi seçimimdi," diye mırıldandı duvar gibi suratıyla. Kirpiklerinin arasında saklanan göz bebeklerini keskinleştirdi ve bir ok gibi bana yöneltti. "Ama bu, seni öldüremeyeceğim anlamına gelmez."

Birbirimize meydan okurcasına ve gözlerimizle savaşırcasına bakarken Kenan ortamızda durdu, elini Armin'in silahının namlusuna atıp aşağı indirdi. Ufak bir baş hareketiyle Armin'e, silahını beline sokması gerektiğini söylediğinde Armin, hiç söz etmeyip aldığı emri yerine getirmişti.

"Hiçbir zaman... Hiçbir zaman kötülüğüne bir neden aramadım," diye mırıldandım *baba* demeye utandığım adama dönerek. "Seni bildim bileli katran karasıydı kalbin. Ben siyah nedir, zifir nedir, senden öğrendim. O gece, bir aileyi öldüreceğini öğrendiğim gece hiç şaşırmamıştım. *Hayır, benim babam yapmaz,* dememiştim. Yapabilirdin. Sen benim bile yaşamamı istemiyordun çünkü. Safi kötüydün, kalbin yoktu senin. Kabul ettim bunu. Ama..." Gözlerimi kıstım içindeki kötülüğün boyutunu anlamlandıramadığım için. "Ama içinin bir türlü soğumayışına, yıllar boyunca küçük bir kız için plan yapabilecek kadar gözünü kararтmış olmana bir neden aramak istiyorum. Neden? Bana bir neden söyle."

Kenan bakışlarını kaçırdı. Suçunun o da farkındaydı lakin o, öyle bir adamdı ki bu suçla bile yaşayabilirdi. Ona göre bu dünyadaki her şey onun hakkıydı.

"Benim davamı sen anlayamazsın, Karan. Benim neyi ne için yaptığımı, benim yaşadıklarımı yaşamadan anlayamazsın."

"Herkesin hayatını mahvettin! Bak etrafına, bak lan! Mutlu tek bir insan var mı? Yüzünü güldürebildiğin, seni seven tek bir insan var mı?" Ellerimi iki yana açtım. "Yok!" diye bağırıp indirdim. "Bunu sen yarattın, Kenan Kerimoğlu! Bu hazin tablo, senin fırçanın eseri! Sen, attığı her adımda hayatındaki insanların mezarının üstüne basan bir adamsın." Omuzlarım çöktü. "Ne yazık ki ben de senin oğlunum, yazgım seninkinden farklı değil."

"Karan... Çok isterdim." Bana doğru bir adım attı, elini yüzüme doğru atacak oldu ama hızla başımı geri geçtim. Kaşlarımı kaldırıp *sakın* dercesine baktım gözlerine. "Beni sevebilmeni çok isterdim, oğlum."

Alaya alırcasına güldüm. "Ben de," diye mırıldandım, dudaklarımı birbirine bastırdım bir hayal kırıklığını susturur gibi. "Yatağımın altına saklanmış, odama gelip beni dövmeni beklerken o kadar çok isterdim ki beni sevmeni. *Belki babam bugün beni sevmeye başlamıştır, belki babam artık beni dövmez,* diye umut ederek büyüdüm. Sen beni sevmedin hiçbir zaman!" Dudaklarım titredi fakat bu artık gururuma dokunan bir mesele de değildi. Çocukluğumun yürek incinmesiydi. "Kalbimde bir delikle doğdum diye beni oğlun olarak göremedin hiçbir zaman! Utandın benden. Koskoca Kenan Kerimoğlu'nun oğlu hasta, aciz, yarım olamazdı çünkü!"

"Oğlum..."

"Ben mi istedim? Ben mi istedim, söyle bana! Senin günahının bedelini ödemeyi ben mi istedim, *baba?*"

"Affet beni. Çok pişmanım, Karan. Sana yaşattığım her şey için çok pişmanım."

Hızla toparladım kendimi. Az önceki sitemkâr tavrımdan geriye hiçbir iz bırakmadım. "Geçti. Affedecek bir şey kalmadı, Kenan Kerimoğlu." Karşımdaki iki insanın gözlerine, kurdukları oyunların ve planların canavarlığına inanamazcasına bakarken daha fazla burada kalıp onlarla aynı havayı soluyamayacağıma kanaat getirmiştim. Yüzümü ekşittim. "Ne hâliniz varsa görün!" deyip ayak uçlarına tükürerek yanlarından geçtim. Seri adımlarla deponun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Adımı haykırmasıyla duraksadım. "Karan! Buradan benimle anlaşmadan çıkarsan çok pişman olacaksın, oğlum!"

Yavaşça ona döndüm, yüzüne baktım.

Bana, kendi elleriyle var ettiği yaratıktan korkarcasına bakıyordu fakat bu beni etkilememişti. Onun her zaman olmasını istediği Karan'dım ve bu yüzden yanında olmamı istiyordu. Onun sevdiği ben değildim, güçtü.

"Anlaşma falan yok. Karya'yı aklından sil. Bir dahakine değil üç kurşunla, tek kurşunla bile kurtulamazsın elimden. Yarım bıraktığım işi tamamlar, onu kalbine saplarım."

Yüzsüzce güldü. Az önce benden af dilemiyormuşçasına, pişman değilmişçesine tüm kötülüğüyle karşıma dikildi. Şaşırmamıştım, böyle bir adamdı işte. Eskiden de eve her gelişimde annemi çok sevdiğini söylerken evden her çıkışımda annemin yüzünde yara izleri olurdu. Onun fıtratı buydu, değişmiyordu.

"Karya'dan ne istediğimi merak etmiyor musun?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum gözlerimi devirerek.

Başını dikleştirdi Kenan, büyük bir ciddiyetle irislerime baktı. Göz temasımızı hiç kesmeden elini pantolonunun cebine attı ve bir fotoğraf karesi çıkardı. Bana çevirdi, gözlerimin önüne doğru tuttu. Aramızdaki mesafelere rağmen fotoğraf karesinde gördüğüm çehreyi binlerce metre öteden tanır, çıkarırdım. Karya'ydı. Vapurun kenarındaki banklara oturmuş, kitap okurken uzaktan, gizlice çekilmiş bir fotoğrafıydı. Göz kapaklarım yuvalarına doğru kısılmaya başladığında Kenan fotoğrafı kendine çevirdi. Bir süre inceledi, çok geçmeden gülümsedi ve dudaklarını araladı.

"Kerimoğlu gelini olmasını."

"Ne?" diye bağırdım aniden. Yüzümü buruşturdum. Ardından planladığı şeyi tamamen idrak ettiğimde önce sessizce, sonrasında hiç saklamayarak gülmeye başladım. "Ne istiyorsun?" diye sordum alaya alırcasına. Başımı iki yana sallayarak kahkaha atarken birkaç saniye sonra gülüşümü yavaşlattım. Ona olanları hatırlatırcasına sıra sıra saydım. "Öldüm lan ben! Ben senin yüzünden kendimi ölü gösterdim! Karan Kerimoğlu öldü! Karya'nın hayatında bir yerim yok, anlıyor musun? Bitti. İstanbul'a dönmeyeceğim. Ha, eğer yaşasaydım da... Bunu yapar mıydım sence?" Dilimi damağıma vurdum, kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Karya'ya körkütük âşık olmama rağmen onunla hiçbir zaman evlenmezdim." Gözlerimi bir şahin gibi Kenan'ın gözlerine diktim. "Ona bu kötülüğü yapmam. Onu, ailesini öldüren adamın oğluyla evlendiği gerçeğini yaşatmam. Ona, senin o kanlı soyadını taşıtmam."

Sözlerim onu bozguna uğratmıştı. Daha farklı hayal ediyor olmalıydı. Oğlunun, ailesini öldürdüğü kıza âşık olmasının işine geleceğini düşünmüştü muhtemelen.

"Taşıyacak!" diye bağırdı hiddetle. Sesi yeri göğü inletti. "Senin utanarak taşıdığın o soyadı, Karya şerefle taşıyacak!" Konu, itibarı ve soyadı olunca içindeki canavar gün yüzüne çıkmıştı. Dişlerinden salyalarını akıtıyordu. Elini havaya kaldırdı, tehdit edercesine salladı. "Karya, Kerimoğlu gelini olacak ve üzerimdeki bu suikast şüphesi ortadan kalkacak! İstese de, istemese de olacak! İster seve seve, ister zorla! Bitti!"

"Şüphe mi?" Histerik bir şekilde gülümsedim. "O kaza senin eserin, Kenan. Kaçma. İlmek ilmek planını işlediğin geceleri ne çabuk unuttun?"

"Şimdi de ilmek ilmek Karya için bir gelecek planlıyorum! Ondan çaldığım hayatı ona geri veriyorum!"

Ellerimi yüzüme attım; önce tenimi, ardından da saç diplerimi sıvazladım. Küçük mırıldanışlarla kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"*İnsan olmadığına daha fazla şaşırmayacağım,* dediğim her andan sonra beni yine şaşırtıyorsun! Hayat lan bu, hayat! İstediğinde bozup istemediğinde kuramıyorsun! Legoları üst üste dizip kurduğun bir oyuncak değil bu! Yıktığında yeniden inşa edemiyorsun!" Dudaklarımı ıslatıp ona doğru yöneldim hızlı adımlarla, tam önünde durup aramızdaki boy farkından dolayı üstten gözlerine baktım. "Seni son defa uyarıyorum," diye mırıldandım sabrımın sonuna geldiğimi belli edercesine. "Karya'dan uzak duracaksın. Ellerin ona uzanmayacak. O elleri kırarım, Kenan. Sana yemin olsun, kırarım."

"Karan!" diye bağırdı Armin. Yanıma gelip kolunu Kenan'dan uzak durmam için aramıza soktu ve elini yakama attı. "Uzak dur!"

Bakışlarımı hiç çevirmedim ona, odağımı Kenan'dan almadım.

"Karya hiçbir zaman Kerimoğlu olmayacak, bunu o aklına sok," deyip elinde tuttuğu Karya'nın fotoğrafını çekip aldım parmaklarının arasından. Avucuma sakladım. "Sana gelince... Bundan böyle her gece, *Karan ne zaman gelecek de kalbimi yerinden sökecek,* diye bekle. Tamam mı?" Yemin eder gibi tüm ant cümlelerini gözlerimden okumasını sağlarcasına baktım gözlerine. Adımın hakkını verdim, karanlığa boyandım. "Geleceğim."

Arkamı döndüm ve deponun sürgülü kapısından içeri sızan ışığa doğru ilerledim. Avucumda sakladığım fotoğrafı ceketimin cebine atıp fermuarını çektim. O adamda fotoğrafının kalmasına dayanamayacak kadar çok seviyordum Karya'yı. Çünkü o öyle bir adamdı ki bana yaşattıklarını Karya'ya da yaşatırdı. Fotoğraf da olsa onu, o güzel ve özlediğim gülüşünü, o caninin eline bırakamazdım.

Deponun önüne geldiğimde karanlığın tesiri altından çıkmıştım. Gün ışığı bir hüzme şeklinde gözlerime yağarken elimi sürgülü kapıya attım ve var gücümle ittirdim. Kapı büyük bir gürültüyle sonuna kadar açıldı, güneş ışığı hızla deponun içine doldu.

"Karan!" diye seslendi o adam. Işık gözümü alırken yönümü ona çevirdim. "Sana, Karya'nın, Kerimoğlu olmasını isteyip istemediğini sormuyorum. Bu bir seçenek değil. Sana, sevdiğin kızla evlenme şansı veriyorum! Ha, eğer istemiyorsan önümden çekileceksin." Sesinin tonunu artırdı, kızgınlığı depodan taşıyordu. "Sevdiğin kızın, ağabeyinle evlenmesine göz yumacaksın. Karya ya seninle evlenir, gelinim olur ya da ağabeyinle evlenir, gelinim olur. Seçim senin, Karan. Seçim senin!"

Dudaklarından dökülen cümlelerle zaman durdu bir anlığına. "Ne?" diyebildim yalnızca, dudaklarımdan dökülen tek kelime buydu. Kaşlarım çatıldı saniyeler geçtikçe. Gözlerine inanamazcasına baktım. "Ne ağabeyi? Ne dedin sen? A-Anlamadım. B-Bir... Bir kardeşim mi var benim?"

Babam eline geçen güçle yükseldiği konumdan memnun bir şekilde sırıttı. Artık yardımıma muhtaç tarafta değil de teklif sunan tarafta olması omuzlarını dikleştirmişti. O, gözlerime meydan okur gibi, istediklerini yapmazsam bu savaşın kaybedeni ben olurmuşum gibi ve çoktan sonucu belliymiş gibi bakarken ben neler olduğunu, geçmişten beri ne dolaplar çevirdiğini, Karya hakkında planladığı geleceğin korkunçluğunu çözmeye çalışıyordum. Saniyeler akıp geçtiğinde aramızdaki sessizliğe bir son verdi ve solunda duran Armin'in bedenine doğru ilerledi. Elini sırtına attı, sıvazladı.

Armin, göz bebeklerinde yaşayan ve anlam veremediğim bir bakışla bana bakıyordu. Az önceki keskinliği yoktu.

"Bu kadar geç tanışmanızı istemezdim."

Tam o an, babam olacak o adamın dudaklarından o beş kelimenin döküldüğü an, dünyama karanlık bir bulut gelip baş ucumda durdu ve Armin'in göz bebeklerinde gördüğüm o bakış anlam kazandı.

"Levent Kerimoğlu."

"Bu kapkaranlık dünyada üzerime
düşen ışıksın sen."

Jack London

BÖLÜM 10
KAPIDA UĞULDAYAN KIŞ VE ÜŞÜYEN KALPLER

Uzan mezarına. Okuduğun baş ucu kitabının son sayfasındasın. Hikâye bitti. Şimdi kendi öykünün başındasın. Ve senin öykün, ölümünden başlıyor. Uzan mezarına...

31 Aralık 2021 | İstanbul

20.00

Karya Eşsiz

Son üç buçuk yılımın en huzurlu üç ayını geçirmiştim. Karan'la el ele tutuştuğumuz günden bu yana aramıza hiçbir sorun girmemişti. Birbirimizi sevmeye ve anlamaya odaklanmış, başka hiçbir şeyin bizi üzmesine müsaade etmemiştik. Bazı günler birbirimize küstüğümüz olsa da hiçbir gece o küslükle girmemiştik yataklarımıza. Gözlerimi kırgın kapatacak olduğum her gece yanağımda dudağını hissetmiştim. Beni üzmekten korkuyordu ve ben de onu anlayamamaktan çekiniyordum. Tam anlamıyla bir çift olmuştuk. Ve geçmişimizi, haricimizdeki olayları bir kenara bıraktığımızda hayatın beraberken ne kadar kolaylaşabildiğini görmüştük.

Onu seviyordum. Tüm ömrümü yanı başında yüzünü seyrederek geçirebilecek kadar çok seviyordum.

Bu hayatta en sevdiğim şey, onunla anılar biriktirmekti. Başka hiç kimseyle değil, bir tek onunla biriktirdiğim anılar bana geçmiş gibi değil, hiç geçmemiş gibi geliyordu. Sanki tüm anılarımız sonsuza dek yaşıyordu ve böylece beni de ölümsüz kılıyordu. Onunla yaptıklarım benimle yaşıyor ve beni yaşatıyordu. Yenileniyor, filizleniyor, büyüyor ve çiçek açıyordum. Karan, toprağımın üzerini mezara benzeten tüm kuru dalları temizleyerek çeşit çeşit, rengârenk ve çok güzel kokan çiçeklerle donatmıştı. Bana bu dünyanın yaşanılabilir bir yer olduğunu öğretmişti.

Ben, hayatımda ilk defa onunla pikniğe gitmiştim. Ben, hayatımda ilk defa onunla geceyi dışarıda geçirmiş ve güneşin doğuşuyla sıcak bir çorba içmiştim. İlk tatilim onunlaydı. Mevsim kış olmasına rağmen beni dünyanın bir ucuna götürmüş ve yazı yaşatmıştı. Sürekli fotoğraflarını çekmiştim.

Ne zaman arkamı dönsem, onunla gözlerine bakmadan konuşuyor olsam ya da bir işle meşgul olsam aniden Karan'ın perspektifinde kendimi görüyordum. *Gülümse*, diyordu. Hiç vazgeçmeden... Beni gülümsetiyor ve sonra deklanşöre basıyordu.

Karan ve Karya olmayı başardığımızda dünya daha güzel bir yerdi. Onunlayken gezdiğimiz müzeler, gördüğümüz yerler, boyadığımız duvarlar, anlamasam da hiç pes etmeden bana anlattığı dersler, onu bir camın ardından dinlediğim radyo programları, çocuklar gibi koştuğumuz sokaklar, geceleri mutfağın loş ışığının altında yediğimiz yemekler ve küçücük bir kanepeye birlikte sığıp bizi üzen veya mutlu eden gündelik telaşlarımızdan bahsettiğimiz gün sonu sohbetleri anlam buluyordu.

Bu dünyanın, o yanımdayken bir anlamı vardı.

Gözüme baktığında bir şarkı çalıyordu kulaklarımda ve yüzünden bir filmi seyrediyordum hiç bitmesini istemediğim.

O bana gülümserken içimde bir bahar meltemi yüreğimi okşuyordu.

Ben, o beni severken bu dünya üzerindeki her insana, her hayvana, her bitkiye; yaşayan her şeye kucak açabilecek birine dönüşüyordum. Onun sevgisi beni iyileştiriyordu. Onun sevgisi beni yeniliyordu.

Şimdi, onunla birlikte geçireceğimiz ilk yılbaşı gecesi için hazırlanıyordum. Çok mutlu, huzurlu ve bir yandan da heyecanlıydım. Ailemi kaybettiğim günden sonra hiçbir yılbaşında yanımda sevdiğim bir insan yoktu. Her yıla yapayalnız *merhaba*, derdim. Ama şimdi sevdiğim adamın yanımda olması bir yana, etrafımı çepeçevre saracak bir sürü dostum vardı. Yalnız değil, çok kalabalıktım.

"İşte, hazırsın," diye mırıldandığında Bahar, dalan gözlerimi önümdeki aynada yansımama diktim. Bahar boynuma kolyemi takmış ve ellerini çıplak omuzlarıma yerleştirmişti. "Karya, çok güzel oldun."

"Gerçekten mi?" diye sordum yansımamdaki görüntümle bakışırken. Hiç alışık olmadığım bir Karya vardı karşımda. Başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım ve baş ucumda bekleyen Bahar'a kaldırdım bakışlarımı. Omzumdaki elinin parmak uçlarını tuttum destek ister gibi. "Karan beğenir mi beni böyle?"

"Sen kendini beğendin mi?" diye yanıtladığında önüme dönüp aynadan kendime baktım yine. "Önemli olan o. Karan seni beğenir."

Beyaz tülleri olan mor ve lila tonlarında bir elbise giymiştim. Elbisenin korsesi belimi sıkı sıkıya sararken göğüs ve etek kısmı kabarıyor, tüller birer yelpaze gibi kenara doğru açılıyordu. Omuzlarım ve kollarım açıktaydı, etek boyu da her zaman giydiğime göre alışık olmadığım kadar kısaydı fakat gördüğüm ilk anda, hayalimdeki o elbise olduğu için hiç dert etmemiştim.

Daha önce böyle şık parçalar giymediğim için öz güven problemi yaşasam da Bahar, elbisenin beyaz tenime çok yakışacağını; bacaklarım ince ve uzun olduğu için bu elbiseyi taşıyabileceğimi söylemişti. Ben de ona güvenmiştim. Şimdi baştan ayağa kendime bakınca yanılmadığını görebiliyordum. Elbisem, takılarım ve özenle yapılmış makyajımla Karya gibi gözükmesem de oldukça şıktım.

Saçlarım artık yeterince uzamıştı. Kürek kemiklerime kadar uzanıyordu ve garip bir şekilde eskisine nazaran bukleleri daha belirgindi. Fakat bu gece kıvırcık kullanmıyordum, Nehir saçlarıma fön çekmiş ve sonrasında enseme doğru kabartarak sırtıma uzatmıştı. Saçlarımın kabardığı kısmın başlangıcında Karan'ın birkaç gün önce aldığı parıldayan ince telli bir taç vardı. Özellikle onu takmak istemiştim. Azra, bu gecenin makyajsız olmayacağını söyleyince dudaklarıma, elbisemin açık renklerini kıran ve beyazlığını parlatan kırmızı ruj sürmüştüm.

Oturduğum makyaj masasının koltuğundan kalktım ve arkamda duran Bahar'a, ardından çaprazımdaki kanepede oturarak birbirlerine takılarını takmakta yardımcı olan Nehir ile Azra'ya döndüm. Derin bir nefes verdim.

"Yani... Biraz farklıyım. Bana benzemiyorum. Ev için de fazla şık oldum sanki," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Kaşlarımı kaldırdım, soran gözlerle baktım her birinin gözlerine. "Ama yine de güzel oldum bence."

Kiraladığımız bir dağ evinde biz bize geçireceğimiz yılbaşı gecesi için fazla özenli olsam da bunu yapmak her zaman hayalim olduğundan dolayı diğerleri de bana ayak uydurmuştu. İlk başta şehir merkezinde bir partiye mi katılmalıyız yoksa şehirden uzak bir evde baş başa mı olmalıyız, karar veremesek de sonrasında bunu bir tatil planına çevirmiş ve üç günlüğüne dağ evine gelmiştik. Korhan'ın planıydı ve beni de zorla ikna etmişti. Üzerimdeki elbiseyi neredeyse üç hafta önce yılbaşını düşünerek aldığım için ani bir karar değişikliğiyle yılbaşını evde de kutlasak bu elbiseyi giyeceğimi söylemiş, diretmiştim. Bu yüzden onları da benim gibi, sanki dışarı çıkıyormuşçasına giyinmeye mecbur bırakmıştım.

Nehir kulağına küpesini takıp ayaklandı ve yanıma kadar geldi, elimden tutup kendi etrafımda bir tur dönmemi sağladı.

"Çok güzel oldun, Karya..." dedi küçük harflerle, hayran bakışlarını gizlememişti. "Su perisi gibisin."

"Kelimenin tam anlamıyla," diyerek destekledi Azra, Nehir'i.

"Ya..." O her zamanki mutlu olduğumda sevincimle beraber dudaklarımdan dökülen şaşırma tepkim yine döküldü dudaklarımdan. "Teşekkür ederim! Sizin sayenizde biraz da... Elbisemden saçıma, makyajıma kadar beni hazırladınız. Yük oldum size. Ee, bir de mecbur bıraktım, pijama giymek varken."

"Boş verseniz, iyi oldu." Boy aynasının karşısına geçip kendine bakındı Bahar. "Korhan'a, *kaybettiğin kızı dün de bir bak*, mesajı vereceğim."

"Küçük güzellik sırları verdik sadece, alış bir tanem," deyip önündeki aynaya bakarak kirpiklerine sürdüğü rimel fırçasını kutusuna sokan Azra Yüzünü bana döndü. "Bugün yetimhane günlerimi hatırlattı biraz bana. O zamanlar da biri özel bir yere gidecekse hepimiz el birliğiyle onu hazırlardık. Herkes dolabındaki en güzel kıyafetleri çıkarır, makyaj malzemelerini ortaya sererdi. Kös olanlar bile birbirine yardım ederdi."

"Ne güzel... Keşke benim de hayatı beraber öğrenebileceğim arkadaşlarım olsaydı. Bu kadar geç kalmazdım belki."

Bahar aynadan bana baktı, yüzümün düştüğünü görmesiyle kaşlarını çattı. "Aa, yeter! Kızacağım ama. Hiçbir yere geç kalmış değilsin! Yirmi yaşına bile girmedin!"

"Dört gün sonra gireceğim," diyerek küçük bir bilgi sıkıştırdım araya.

"Sana küçük bir sır daha veriyorum, Karyacığım. Makyajına son dokunuşu yaptığın saniyeden sonra hiçbir şeyin seni üzmesine müsaade edemezsin!" Bahar gözlerini kıstı, işaret parmağını kaldırmış ve yüzüme doğru sallamıştı. "Özellikle de erkeklerin! Biri kalbini mi kırdı?" Önemsizce göz devirdi ve tiye alırcasına bir tavır takındı. "Omuz silkip saçlarını savuracaksın, arkanda parfümünün rüzgârı eserken *catwalk*una devam edeceksin."

Bahar omuz silkip saçlarını savurduktan sonra odayı bir podyum gibi kullanarak yatağın etrafında söylediği model yürüyüşünü yaptığında ona alkış tutmuş, ardından ıslıklarla şovuna devam etmesini sağlamıştık.

"Yürü be, kraliçem!" diye bağırıyordu Azra bir yandan.

"Senden öğrenecek çok şeyimiz var!" diye eşlik etti Nehir de ona.

Bense sadece gülüyor ve onlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Odanın içerisinde kahkahalarımız birbirine karışıyor, bir yandan da el ele tutuşup birbirimizi dansa kaldırıyorduk. Öpücükler ve sevgi sözcükleri havada uçuşurken eğlencemiz kapının ardından gelen tıkırtılarla son buldu. Dördümüz de gülüşlerimizi sonlandırıp kapıya döndük yüzümüzü.

"Kızlar!" diye seslendi Korhan. "Müsait misiniz?"

"Gelebilirsin!"

İçeri davet etmemle kapı açıldı ve oluşan küçük aralıktan bedeninin yarısını sokup bize baktı Korhan. Her birimizde tek tek gözlerini gezdirip ıslık çalıyordu ki bakışlarının Bahar'a değmesiyle ıslığı yarıda kaldı. Baştan ayağa Bahar'ı süzdü. Bahar, siyah bir elbise giymiş ve kızıl saçlarını oldukça sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Korhan yutkunup hafifçe boğazını temizledi, kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Çok güzel olmuşsunuz," diye mırıldandı zorlukla fakat gözleri bizim üzerimizde değil, yalnızca Bahar'ın üzerindeydi. Onu inceliyordu. Hâliyle iltifatı da bir tek o kabullenip yarım bir şekilde gülümsedi. "Yani..." Korhan alışık olmadığımız bir tavır sergilerken o da bunu fark etmiş olmalı ki aniden toparladı kendini. Gözlerini kıstı. Meraklı bakışlarla Bahar'a bakmaya devam etti. "Sen bu kadar güzel miydin ya?"

Korhan'ın son cümlesiyle Bahar yüzündeki gülümsemeyi hızla sildi, derin bir nefes çekti içine. "Korhan, defol," diye mırıldandı tekdüze bir ses tonuyla. "Defol!"

Korhan bana döndü. "Ne dedim ben şimdi? Kötü bir şey mi dedim? Ne oldu?"

"Korhan, zorlama," diyerek uyarıda bulundu Nehir. Kaşlarıyla Bahar'ın buz kesmiş suratını gösteriyordu.

Korhan ne diyeceğini bilemez bir şekilde kekelemeye başladığında Azra kapıya doğru yürüdü ve Korhan'ı, konuşmaya çalışırken omzundan tutup hafifçe odadan dışarı itti, kapıyı ardından kapattı.

"Eğer padişah olsaydım gözdem olurdun! Yemin ederim! Hatta nikâh bile kıyardım! Çok güzel olmuşsun, Bahar! Onu söylemek istedim!"

Bahar histerik bir şekilde güldü, başını tavana kaldırdı. "*Padişah olsaydım gözdem olurdun,* diyor! Allah'ım, ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmadım!" Bakışlarını kapıya indirdi. "Sen iltifat etme ya!"

"Gönlümün kızıl yanı! Ne diyeyim başka? Ben âlemin padişahıyım, sen de benim!"

Korhan, izlediği dizinin replikleriyle cevap vermeye devam ettiğinde Bahar, sinirleri bozulmuşçasına gülmeye başladı. Ellerini yüzüne atıp sabır dilerken daha fazla sabredemeyeceğini anlamış olmalı ki bir hışımla kapıya doğru ilerledi. Sert bir biçimde kapı kulpunu tutup indirdi ve kapıyı sonuna kadar aralayıp Korhan'ın karşısına dikildi. Korhan pervaza yaslanmış, sırıtarak Bahar'a bakıyordu; onun aksine çok sakindi.

"Bana bak, çok dayandım sana! Sabrımın sonundayım! Eğer bir daha ağzını açacak olursan yemin ediyorum ki salon kadını çizgimden kayar, topuğumu çıkarır, alnının ortasını yararım!" Uzunca ve tek nefeste kurduğu cümleden sonra öfkeyle soludu Bahar. Ellerini iki yana açmışken Korhan'a vurmak istedi fakat vuramayınca dişlerini sıkarak inledi ve Korhan'ın gömleğinin kumaşını kavrayıp sıktı, ardından serbest bıraktı. "Allah'ın cezası, pislik şey! Ben sana küfretmesini de bilirim! Hem de çok iyi bilirim! Çerkez kızıyım ben! Duydun mu beni?"

Korhan kolları göğsünde bağlıyken hâlinden memnun bir şekilde gülümsemeye devam etti. Bahar'ın söyledikleri onu bozguna uğratmak yerine keyiflendirmişti hatta çok daha çekici bulmuş olabilirdi.

"İşte, benim kızım..." diye mırıldandı Korhan bakışlarını kısıp hayran hayran Bahar'ı seyrederken.

Bahar bize döndü, parmak uçlarını şakaklarına yaslayıp gözlerimize baktı. Sınandığını düşünüyor olmalıydı.

"Bu çocuk delirtecek beni! Kafayı yiyeceğim!"

Azra elini dudaklarının üzerine kapatıp, "Ben de utançtan öleceğim," diye mırıldandı. "Bazen Kaan'a duvar gibi olduğu için haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Hatta tam da şu anda."

"Tamam, bu kadar çene çalmak yeterli," diyerek durumu toparladı Nehir. Ardından hepimizi odanın çıkışına doğru yöneltti. "Siz de kavganıza sonra devam edin, bugün yılbaşı! Kaan ve Karan aşağıda bekliyorlar, inelim artık."

Bahar hiçbir şey söylemeden ve Korhan'ın yüzüne dahi bakmadan onu kenara ittirerek odadan çıktı, üçüncü katın merdivenine doğru ilerledi. Korhan peşine takılıp arkasından bir şeyler söyleyerek dikkatini çekmeye çalışıyor, Bahar'ın hızını yavaşlatıyordu. Biz ise onlardan birkaç adım geride kalmış, ses çıkarmadan gülerek Bahar'ın sınanma anlarını seyrediyorduk. Teker teker ahşap basamaklardan aşağı inmeye başlamıştık ki Korhan hızla iki üç basamağı aynı anda aşarak Bahar'ın ensesinde bitti. Bir yandan merdivenden iniyor, diğer yandan da konuşuyordu:

"Beni seviyor musun, Bahar?" Hiçbir tepki alamadığında tırabzanlara tutunarak basamaklardan ikinci katın zeminine atladı Korhan ve Bahar'ın önüne geçti. "Sana bir şey soruyorum! Beni seviyor musun? Çok acil cevap ver! *Sevmiyorum* dersen kendimi buradan aşağı atarım!"

Bahar gözlerini devirip ikinci katın merdiveninden aşağı inmeye başladı.

"Bahar, beni seviyor musun?" diye bağırdı Korhan feryat figan.

"Sevmiyorum," dedi Bahar tekdüze bir ses tonuyla.

"Aa, darılırım ama! Yalan söyleme."

"Korhan, benden sana ne köy olur ne de kasaba. Bırak beni, yalvarırım."

"Bırakmam," dedi keskince Korhan. Ardından aniden sesine cilve kattı. "Seviyorsun!"

"Sevmiyorum."

"Seviyorsun! Gözlerime bak, Bahar!"

"Sevmiyorum."

"Hayır, gözlerime bak! Sen seviyorsun beni!

Bahar, tüm bunları hak edecek ne yaptığını sorgularken ben, arkada kahkaha atıyordum.

Korhan yine internette popüler olan videoların repliklerini kullanarak eğlenmeye çalışıyordu. Huyu buydu. Hatta telefonunu ele geçirdiğimde sosyal medyada bu tarz videoları paylaştığı bir hesabının olduğunu görmüştüm fakat ısrarla inkâr etmiş, gözlerimin bozuk olduğunu söylemişti.

"Korhan, lütfen rahat bırak beni! Bu gece eğlenmek istiyorum." Bahar aniden duraksadı ve ondan bir basamak yukarıda olan Korhan'ın yüzüne baktı. "Nihayetinde ben kalbi boş, bekâr bir kadınım."

"Dağ başında benden başka kiminle eğleneceksin acaba, hanımefendi? Ayılarla kadeh tokuşturursun artık!"

Bahar, önüne dönüp zemin kata indiğinde Korhan, basamakların başındaki Nehir, Azra ve bana döndü yüzünü. Üçümüz de yan yana dizilmiş, dudaklarımızı içe doğru kıvırarak gülmemek adına bir savaş veriyorduk. Korhan'ın bakışıyla duruşumuzu toparladık.

"Duydunuz mu ne dediğini? *Kalp*, dedi! Seviyor!" Hızla önüne döndü ve koşar adım aşağıya inmeye devam etti. "Bahar, seviyorsun beni!"

Bahar mutfaktaydı muhtemelen ama Korhan'ın sesini duymuş olmalıydı ki aşağıdan yukarıya bağırdı:

"Sevmiyorum! Bu saatten sonra çocuk büyütemem ben! Allah, bana sabır versin!"

Bahar'ın uzaktan gelen sesinin ardından Korhan, birinci katın zemin kata bakan balkonunun ahşap tırabzanlarına tutundu, aşağıya doğru eğilip mutfaktaki Bahar'a baktı.

"Sevmiyorsan sevme be, manyak kadın! Benim nafakamı, tazminatımı öde, boşanalım!"

Korhan'ın cümleleriyle zemin kata inmiştik ki üçümüz de yere eğildik ve birbirimize tutunarak, avuçlarımızın içine etlerimizi sıkıştırıp sıkmaya, kahkahalar atmaya başladık. Bu son raddeydi. Azra evin ortasındaki ahşap kolona tutunuyor, Nehir bir eliyle ona sarılıyor, diğer eliyle zeminden destek alıyordu. Bense ikisinin arasında onları ayakta tutmaya çalışıyordum. Mutfaktaki Bahar'ın ve katlar asma kat olduğu için birinci katın balkonundan bize bakan Korhan'ın arasında kalmıştık. Atışmaya ara vermişlerdi, ev bizim seslerimizle inliyordu.

"Senin yüzünden dillere düştük!" diye bağırdı Bahar bu durumu fırsat bilerek. "Memnun musun?"

"İzin verseydin aşka düşerdik. Ne yapalım? Düşe düşe benim de kaderime sen düştün!"

"Haydi oradan, alçak adam!"

"Ya yeter artık!" diye inledim gülüşlerimin arasında. "Yetmiş yaşındaki çiftler gibi kavga etmeyin!"

Korhan yanımıza indiğinde şükür ki aralarındaki tartışma sona ermişti. Yalnızca gözleriyle anlaşıyorlardı. Azra ve Nehir de toparlanmıştı bu sırada. Hep birlikte salonun ortasında bulunan on kişilik devasa masayı, yılbaşı yemeğimiz için hazırlamaya başlamıştık. Yemekler çoktan hazırdı. Sabah erken saatlerde gelmiş, bir kısmımız evin temizliğiyle ilgilenirken bir kısmımız da yemekleri yapmıştık. Kaan, hiç tarzı olmamasına rağmen özenle yılbaşı ağacı kurmuş, ardından evi süslemişti. Her yerde balonlar, ışıldayan parlak lambalar ve her birimiz için ayrı ayrı şapkalar vardı. Yemekleri masaya taşıdığımız sırada Korhan, dudaklarının arasına kaynanadili adında uzayan bir düdük almış, Bahar yanından geçtiği an ona bakarak üflemişti.

Yaklaşık on dakika sonra masa baştan sona yemeklerle donatılmış bir şekilde hazırdı. Buna rağmen yine de bir şeyler eksik gibi hissediyordum. Bakışlarımı etrafta gezdirirken kenarda duran pikabı görmemle eksik olan şeyin ne olduğunu anlamıştım. Yemek yerken arkada kısık sesle bize eşlik edecek müziğe gereksinim duyduğum için masanın çaprazında bulunan pikaba doğru ilerledim. Pikabın hemen yanında duran, Karan'ın evinden getirdiği plakların olduğu kasayı avuçlayıp koltuğun üzerine kaldırdım. Parmak uçlarım tek tek plakların üzerinde dolanıyor, hangisini seçeceğime karar vermeye çalışıyordum ki gördüğüm albüm plağıyla gülümsedim. Tam olarak aradığım şeyi bulmuştum, hızla çıkarıp zarar görmemesine özen göstererek pikaba yerleştirdim ve iğne kolunu kaldırıp plağın başlangıç noktasına getirdim. Çevirdiğim düğmeyle plato dönmeye başladı ve kol aşağı indi, pikap çalıştı.

Elliott Smith'in *Either/Or* albümüydü.

Evin içinde oldukça düşük bir tonda albümün ilk şarkısı yayılmaya başladığında gülümseyerek arkama dönüp diğerlerine bakacaktım ki yanı başımda duran Karan'ı görmemle yerimde sıçradım. Korkuyla geriye sendelediğim an Karan ellerini belime sardı, beni kendine çekti ve bedenimi bedenine yasladı. Gözlerimin içine baktı.

Hafif mırıltılar döküldü dudaklarımın arasından, utanmıştım.

"İzinsiz dokundum plaklarına, özür dilerim."

"Güzel seçim, sevgilim," diye mırıldandı sessizce. "Yine gitmiş, en sevdiğimi bulmuşsun onca plağın arasından."

"Ya... Ben de çok severim."

"Ya..." dedi benim her zamanki tepkimi taklit ederek.

Beraber güldüğümüzde başımı omzuna yaslamıştım ki belimdeki ellerini gevşetti ve bir adım geri çekilip baştan ayağa süzdü bedenimi. Diliyle alt dudağını ıslatıp başını iki yana salladı inanamazcasına. Gözlerinde gördüğüm bakışın birçok anlamı vardı. O bakışı, saatler boyu tasvir edebilir-

dim çünkü bana hissettirdikleri öylesine fazla, öylesine dolu dolu, öylesine gerçekti ki... Göz bebeklerindeki yansımamda kalbinin derinliklerini görüyordum.

"*Prenses olacağım*, dediğinde dünyanın en güzel prensesi olacağını tahmin etmeliydim."

Başımı omzuma doğru düşürdüm gülümseyerek. Ben, açık tonlarda bir elbise giymişken o, baştan ayağa simsiyah giyinmişti, tıpkı adı gibi. Yüksek belli kumaş pantolonun üzerine gömlek giymiş ve uçlarını pantolonunun içine sokmuştu. Belinde bir kemer vardı.

Etrafıma baktığımda diğerleri kendi aralarında sohbet ediyordu, herkes başka bir köşedeydi. Bir adım atarak az önce aramıza açtığı mesafeyi katettim ve ellerimi gömleğinin yakalarının birleştiği kısma attım, parmak uçlarım gömleğin açık kısmından göğsüne değdi. Karan'ın içi titrediğinde boy farkımızdan dolayı başımı hafifçe geriye yatırıp gözlerine baktım.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Eminim ki dünyadaki hiçbir prensesin böyle bir prensi olmamıştır."

Kaşlarını kaldırdı. "O hâlde, bu dansı bana lütfeder misiniz, prenses?"

"Onur duyarım, prensim."

Elini yana doğru açtığında dudaklarımdaki tebessüm tüm yüzüme yayıldı. Elimi avucuna bıraktım. Sağ ayağımı, sol ayağımın arkasına atarak eğildim ve reverans yapıp doğruldum. Oynadığımız bu küçük oyunla gülmeye başladığımızda ben geri çekilecektim ki Karan'ın, diğer elini belime atıp aniden beni dans pozisyonuna sokmasıyla yüzüne hayretle baktım. Kaşlarımı kaldırdım gülümserken ne yaptığını sorarcasına. O ise yalnızca başını öne doğru sallayıp yaptığı şeyden emin olduğunu göstermekle yetinmişti. Şaşkın ama mutlu bir ifadeyle suratına bakmaya devam ederken Karan, beni ani bir şekilde etrafımda döndürüp hızla belimden kavrayarak yüzüm yüzüne bakacak şekilde kucağına yatırmıştı. Sırtım, koluyla bacağından destek alırken hafifçe üzerime doğru eğilmişti. Dudaklarımdan, bu beklemediğim hareket dolayısıyla ufak bir çığlık döküldüğünde Karan gülmeye başladı.

"Pratik yapmanız gerek, prenses. Dans etmek konusunda bir hayli yetersizsiniz. Bir prensle dans etmek kolay değildir."

Gerçek bir prens gibi davranıyordu, haksız da değildi. Siyah gömleğinin içinde parlayan beyaz teni; ıslak görünümlü, iki taraftan alnına doğru dökülen uzun saçları ve sakallarını yeni kesmiş olduğundan dolayı pürüzsüz gözüken yüzüyle eski zamanlardaki prenslere benziyordu.

"Öyle mi?" diye fısıldadım dudaklarımdaki hafif sırıtışla.

Meydan okurcasına elimi ensesine atıp kucağından doğrularak yüzüne yaklaşacaktım ki oyunumu, evin içinde yankılanan tanıdık bir ses bozdu.

"Hindi pişti, herkes toplansın!" diye bağırdı Bahar, ardından elindeki kadehe bıçağıyla üç defa vurdu.

"Haydi, geçelim!"

"Kaan, hindiyi taşımaya yardıma gelir misin?"

Herkes dikkatini aynı noktaya topladığında dikkat çekmemek adına Karan'dan uzaklaştım ve ona kaçamak bakışlar atarak gülümsedim. Yavaş yavaş masaya yerleşilmeye başlandığında Bahar, pişen hindiyi servis tabağına almış ve Kaan da mutfaktan getirerek masanın ortasına yerleştirmişti. Bu sırada ben de masanın en ucunda duran iki sandalyeden birini çekip oturacaktım ki Karan benden önce davrandı ve sandalyemi çekti. Vişneçürüğü ve sürekli ıslak gözüken dudaklarında bastırmaya çalıştığı çapkın gülüşe odaklandım bir anlığına anlamsız bir şekilde. O da bunu fark ettiğinde boşta olan diğer elini gizliden gizliye belime attı, beni yavaşça sandalyeye doğru yöneltti.

"İnsan içinde eşiniz olmayan bir prense böyle bakmayınız, prenses." Dudakları saçlarıma değerken hafifçe geriye çekildiğimde kaşlarıyla sandalyeyi işaret etti ve aramızdaki özel konuşmadan sıyrılıp, "Buyurun. Oturun, lütfen," diye mırıldandı.

"Bu gece Korhan'la beraber uyuyorsun," deyip gözlerimi kırpıştırdım ve gösterdiği sandalyeye oturmak için yüzüne dahi bakmadan çekip oturdum.

Karan'ı arkamda bıraktığımda suratındaki ifadeyi tahmin edebilsem de bunun bana verdiği keyfi yüzüme yansıtmadım, tepkisiz bir şekilde önüme baktım. Yanımdaki sandalyede bir hareketlilik fark ettiğimde Karan tam sandalyesine oturacaktı ki iki defa tıklatılan ahşap kapıyla ayakta kaldı. Herkes çoktan masaya yerleştiğinden dolayı tek yerleşmeyen kişi olarak, "Ben bakarım," dedi ve sandalyesini hafifçe geriye ittirip masanın çaprazında bulunan kapıya doğru adımladı.

Bahar ve Azra hindiyi servis ediyor, Korhan da kadehlere içecekleri dolduruyordu. Kaan, Azra'ya yardımcı olurken masanın diğer ucunda, sağ tarafta oturan Nehir'e kaydı bakışlarım. Gülümseyip bana öpücük attığında ben de ona karşılık verdim. Karan'ın kapıyı açması ve bir nidayla donakalmasıyla gözlerimi ona çevirdim. Nehir de göz temasımızın aniden kesilmesinden dolayı kapıya dönmüştü. Karan, bir eli kapının üzerinde, diğer eli belinde, kapının ardındaki kişiye baktı öylece. Neden sessiz kaldığını anlayamadığımda ayaklandım, masanın sağ tarafından ilerleyip Nehir'in arkasında durarak tam kapının karşısında duraksadım. Gözlerim elindeki şarap şişelerinin olduğu paketle dışarıda bekleyen Armin'e değdi.

Karan'ın tekdüze ses tonu, ortamdaki sessizliği bozdu. Masadaki herkes kapıya döndü. "Armin..."

"Haberiniz yoktu sanırım," dedi Armin.

Karan'ın yanına ilerleyip elini tuttum. "Haber vermeye gerek duymadım. Ben davet ettim. Armin'in de burada olması gerekiyor, öyle değil mi? Mutsuzluğumuzu paylaştıysa mutluluğumuza da dâhil olmalı."

Armin ve Karan'ın arasında anlayamadığım, ne gergin ne de yumuşak olan bir iletişim vardı fakat buna rağmen Armin'in bu gece burada olmasını istemiştim. O her şeye rağmen benim çocukluk arkadaşımdı ve bana çok yardımı dokunmuştu. O adamın elinden kurtulduğumda gidecek hiçbir yerim yokken Armin kucaklamıştı beni. O açmıştı kapısını. O temizlemişti yaralarımı. Sonrasında ben hastanedeyken Karan'la birlik olmuşlar, o adama karşı mücadele etmişlerdi. Tüm bunlar varken onun da bu masada pek tabii yeri olmalıydı.

Karan başını salladı ve Armin'e döndü. "Gelsene, dışarıda kaldın," dedi, Armin içeri girdi ve ardından kapıyı kapattı. "Bir anda görünce şaşırdım sadece."

"Hoş geldin, Armin!" diye seslendi Korhan, el sallamıştı.

"Hoş buldum."

Korhan'ın ardından herkes sırasıyla Armin'e *hoş geldin,* dediğinde yeniden yerlerimize kurulmuştuk ki gözüme çarpan detayla duraksadım. Armin'e karşı sessiz kalan bir tek Nehir vardı. Bakışları kaçamak değildi fakat yoldan geçen birine nasılsa, Armin'e karşı da öyleydi. Tepkisiz. Hâliyle onun normali, duvar gibi bir soğukluk yaratıyordu. Bunu kötü niyetli olduğundan ya da Armin'i sevmediğinden yapmıyordu. Daha öncesinde de sormuştum. Armin'i öncesinden tanımadığı ve bizim arkadaş grubumuzdaki diğer kişilerle olduğu kadar samimiyeti olmadığı için nasıl davranacağını bilemiyordu. İnsanlara karşı ister istemez bir mesafesi olduğundan dolayı o mesafe Armin'e de vardı.

"Şefimiz Karan Bey'in ellerinden," diyerek çoktan masaya kurulmuş olan Armin'in tabağına hindi etinden koydu Bahar. Bu sayede bakışlarımı Nehir'den alabilmiştim. "Afiyet olsun."

"Ee, bir saniye!" diyerek herkesin bana bakmasını sağladım. "Yemeğe başlamadan önce biraz konuşabilir miyim?"

"Uzun değilse, lütfen," dediğinde Korhan, Karan'ın delici bakışlarıyla sustu. "Tabii, kuzucuk. Anlat, bir tanem. Anlat, yavrum."

Oturduğum sandalyeyi hafifçe geriye ittirerek ayaklandım. Parmak uçlarımla ince ve uzun kadehimi nazik bir şekilde kavramış, karın hizamda tutuyordum. Ben ayaktayken Karan elini bacağıma atmış, beni destekler cesine tenimi okşamıştı. Bakışlarım bir anlığına ona döndüğünde güven verici gülümseyişi karşıladı gözlerimi. Ben de ona gülümseyip yeniden

önüme döndüm. Tek tek masada oturan sevdiklerime baktım. Karan ve ben masanın kısa kenarında otururken sırasıyla Korhan, Bahar ve Nehir sağ kenarda; Kaan, Azra ve Armin de sol kenarda oturuyordu. Her birinin bakışları benim gözlerimdeydi ve bu, konuşmakta güçlük çekmemi sağlıyordu. Yutkunup kendimi cesaretlendirdim.

Sözlerime başladığımda arkamızda kalan pikapta *Elliott Smith – Between The Bars* çalmaya başladı.

"*Bazı insanlar, bazı insanların evidir,* derler. Benim için, anne ve babasıyla yaşadığı evi cayır cayır yanan biri için *ev* kelimesinin ne demek olduğunu bilemezsiniz. O evin ateşinde kendimi gördüğümde bir daha hiçbir dört duvarın bana ev olamayacağını, beni o yangının ısıttığı kadar ısıtamayacağını düşünüyordum. Yanılmamıştım. Ta ki... İstanbul'a ayak bastığım gün, yabancılarla dolu bir kafenin içinde, kıvırcık saçlı bir garsonun bana nasıl olduğumu sormasıyla kriz geçirip bayılana kadar. O gün, o yabancıların arasından tek bir yabancı dünyama dâhil oldu ve beni kucağına alıp hayatın kapılarını araladı."

Gözlerim önce Karan'da, ardından Korhan'da gezindi; dudaklarım titriyordu fakat yüzümde minik bir tebessüm vardı. Karan kadehi tuttuğum ellerimden birini tuttu, sevdi.

"Her biriniz bugüne kadar bana adım dışında pek çok isimle seslendiniz. *Yavru kuş, kuzucuk, minik kedi, küçük kız çocuğu*... Hiç itiraz etmedim. Adımla seslenmenin ağırlığının ben de farkındaydım çünkü. Belki de hayatın bu kadar acımasız oluşuyla böyle acı bir şekilde tanışmamalıydım ama şimdi olduğum kişiden öyle memnun ve olmak istediğim kişiden öyle umutluyum ki... Büyüdüm. Artık ne yavru kuşum ne de küçük bir kız çocuğu... Sadece Karya'yım. Yaşadığım her şeye rağmen, çektiğim her acıya rağmen dizlerim kanarken bana uzanacak birçok el olduğunun farkındayım. Bu yüzden, sizin sayenizde, hayata karşı sayısız yenilme hakkım var. Çünkü biliyorum ki ne zaman yenilsem beni başka bir savaşa hazırlarsınız. Ne zaman yenilsem yaralarımı sararsınız. Ben ne zaman pes etsem size gelirim, acımı alırsınız, dinlenirim ve ayağa kalkarım. Tıpkı ev gibi..."

Bahar'ın gözlerinin dolduğunu ve benimle birlikte ağladığını gördüm. "Hayır, Bahar! Sen de ağlama, lütfen. Kimse durduramaz bizi yoksa!" diye gülerek kadehimi uyarırcasına ona doğru uzattığımda masadaki herkes benimle beraber gülmeye başladı.

"Metanetinizi koruyun, lütfen. Ben ağlamıyorsam kimse ağlayamaz..." diye söylendi Korhan yanaklarını sırılsıklam eden gözyaşlarını masadaki peçeteyi avuçlayıp silerken. Burnunu çekti. "Herkes haddini bilsin!"

"Tamam, aman be! Ağlamıyorum!" dedi Bahar.

Gülüşlerimiz sessizleştiğinde her birinin gözlerine minnetle baktım. Bakışlarımın son durağı Karan'dı, parmak uçlarımı tutarken gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı.

"Kısaca... Beni varlığınızla ısıttığınız, sevginizle doyurduğunuz, şefkatinizle saçlarımı okşadığınız ve bana hayalini kurduğum o evi geri verdiğiniz, yuvam olduğunuz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız."

"Sen de iyi ki varsın, kuzucuk!" diye yanı başımda olmasına rağmen bağırdığında Korhan, bir yandan da sahte gözyaşları dökmeye devam ediyordu.

Bana *kuzucuk* demesiyle az önce söylediklerimi hiç dinlememiş olduğunu anlamış ve gülmüştüm.

"İyi ki aramıza dönmüşsün, kız kardeşim," diye bir mırıldanış ulaştığında kulaklarıma, Korhan'ın tam aksi yönünde ve çaprazında oturan Kaan'a döndüm. Masadaki tüm gözler onun üzerindeydi. Çok sessiz bir şekilde söylemişti. Herkesin ona baktığını fark edince başını kaldırdı ve bana baktı. "İyi ki varsın, Karya."

Azra ona tebessümle bakarak masanın üzerindeki eline attı elini ve sıkıca tutup sıktı. Ben de teşekkür edercesine baktım ona, ardından tüm masaya dönüp parmak uçlarımla tuttuğum kadehi hafifçe göğüs hizama kaldırdım.

"Ailem olan insanlara," diye adadığımda kadehimi, her birinin gözlerinde gidip gelirken zorla da olsa arkamda bıraktığım mektubun ilk cümlesinin burukluğu belirdi. Ardından yerine çok daha güzelini bıraktığım için hareleri parıldarken gülümsediler. "...sizlere!"

Karşılık verip onlar da kadeh kaldırdıktan sonra küçük bir yudum aldım içeceğimden ve yavaşça yerime oturdum. Herkes birbirine iyi dileklerde bulunarak yemeğe başladığında ben de kadehimi masaya bırakıp elime çatal ve bıçağımı almıştım ki ensemde, yanımda bulunan Karan'ın nefesini hissettim. Elini sandalyeme atmış, beni hafif bir kuvvetle yanına çekmişti. Ona dönmeden masaya bakmaya devam etsem de nefes sesinden gülümsediğini anlamıştım. Sağ omzu, sol omzuma değerken kulağıma iyice yaklaşıp diğerlerine duyurmamak adına küçük harflerle fısıldadı:

"Sizi seviyorum, prenses."

31 Aralık 2021 | İstanbul

23.55

Yemeğimizi yedikten sonra hep beraber masayı toplamış, ardından bulaşıkları yıkamıştık. Sonrasında salona geçmiş, dört kanepenin kare bir şekil oluşturduğu alanda oyunlar oynamıştık. Gruplar hâlinde oynadığımız sessiz sinemanın kazananı ne yazık ki Armin ve Nehir olmuştu. Karan'la son ana kadar direnseksek de Armin ve Nehir bizden iki kelime fazla bilmişti.

Bu kadar anlaşamamalarına rağmen birbirlerine anlattıkları her kelimeyi bilmeleri sinirlerimizi bozdu ama neyse ki bir Korhan ve Bahar değildik. Oyuna başladıktan bir süre sonra Bahar sinir krizi geçirmeye başlamış ve Korhan'a saldırmıştı. Kaan dahi Bahar'ı, Korhan'ın üzerinden zor almıştı.

Keyifli saatler geçiriyorduk ve yeni yıla girmemize de tam olarak beş dakika kalmıştı. Karan, kanepede yanı başımda otururken ben, sırtımı kanepenin yanına yaslamış, bacaklarımı Karan'ın kucağına doğru uzatmıştım. Karan elini tenimde gezdiriyor ve ısınmamı sağlıyordu. Azra da sırtını Kaan'a yaslamıştı ve Kaan, Azra'nın saçlarıyla oynuyordu. Korhan'a baktığımda kanepede oturmak yerine hemen önüne çökmüş, başını orta sehpaya yaslayarak çaprazındaki Bahar'a dil çıkarıyordu. Armin ve Nehir'se paylaştıkları kanepede iki uç kenardalardı, oyunu kazanmalarına rağmen birbirlerini tanımak adına hiç çaba sarf etmiyorlardı.

"Haydi," diyerek herkesin bana bakmasını sağladım ve bacaklarımı Karan'ın kucağından çekip doğruldum. "Son beş dakika! Herkes yeni yıldan ne istediğini söylesin ve bir mum yakıp pastaya diksin! Yeni yılın ilk saniyesinde hepimiz mumlara farklı yönlerden üfleyeceğiz, kimlerin mumları sönerse onların dileği kabul olur."

"Tamam," diyerek oturduğu yerden kalktı Bahar. "Ben pastayı getireyim!"

Bahar hızla mutfağa gitti, çok geçmeden elinde yeni yıl pastasıyla geri geldi. Ev şeklinde bir pastaydı ve giriş kısmında *'Çatı Apt.'* yazıyordu. Pastayı orta sehpanın üzerine yerleştirip geri çekildi, yanında getirdiği çakmağı da sehpaya bırakıp mumları teker teker hepimize dağıttı.

"Ben başlıyorum o hâlde," deyip sırtını Kaan'ın göğsünden ayırdı Azra, sehpaya doğru eğilip çakmağı aldı ve Kaan'a döndü. Kaan kendi mumunun ucunu Azra'nın mumuna yaklaştırdı. "İki tıp fakültesi öğrencisi olarak ikimiz de komitelerden finale kalmayarak geçmeyi diliyoruz tabii ki. Bu hayattan başka hiçbir beklentimiz ve arzumuz yok. Kalan yarışmacılara başarılar diliyoruz. Teşekkürler," diyerek ikisi de yanan mumlarını havaya doğru kaldırdılar, ardından eğilip pastanın üzerine diktiler.

Mumlar uzun oldukları için yanmaları epey uzun sürecekti, biz dileklerimizi söyleyene kadar eriyip biteceğini zannetmiyordum.

"Sadece," diye mırıldanıp mumu yanana kadar bekledi Bahar. Ardından pastaya doğru eğildi ve yanan mumunu dikerken dileğini ekledi. "Kalbimin iyi insanlarla rastlaşmasını diliyorum." Geriye çekildiğinde o kadar hâlsizdi ki kelimenin tam anlamıyla kanepeye yığıldı. Korhan'a baktı yüzünü ekşiterek. "Ek bir dilek hakkım var mı?" diye sorup gözlerimize baktı, hiçbir yanıt beklemeden kendi kendini onayladı. "Sonsuz bir uyku diliyorum. Mümkünse Korhan'ı bir beş yıl görmeyeyim. Bu hayata ancak böyle katlanabilirim."

Korhan, Bahar'a hiç cevap vermeden önüne döndü. Yüzü düşmüştü fakat belli etmeden toparladı kendini. Kimin sırası olduğunu kontrol ediyor gibi davranırken Nehir mumunu yaktı bu sırada ve hiç beklemeden pastanın üzerine dikti.

"Ben sevdiklerimle beraber geçireceğim uzun, sağlıklı, hiç kimsenin canının yanmadığı ve hiçbir sevdiğimin kılına bile zarar gelmediği çok mutlu bir ömür diliyorum. Ailem yanımda olsun."

Annesinin hasta olduğundan bahsetmişti daha öncesinde, o yüzden böyle bir dilek dilemiş olmalıydı. Gülümsedim dileğine, umarım onun mumu sönerdi çünkü bunu fazlasıyla hak ediyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde o da bana bakıp gülümsedi.

"Ben hayatta sahip olmak istediğim her şeye sahibim şu an. O yüzden bir dileğim yok." Armin mumunu yaktı ve uzanıp pastanın üzerinde, Nehir'in mumunun yanına dikti. "Sadece geçmişte çizdiğim bir tablo vardı, benim için çok değerliydi. Dünyanın en güzel insanının portresiydi. Onu kaybettim. Belki o portreyi bulmayı dileyebilirim."

"Aa, *belki* diyerek olmaz ama!" diye sızlandım yerimde. "*Bulmak istiyorum*, demelisin!"

Armin gülümsedi burukça. "Tamam," deyip derin bir nefes verdi. "Kaybettiğim portreyi bulmak istiyorum."

"Normalde dileklerinizle *sıkıcı* diye dalga geçmek vardı ama yeni yılda benim de gerçekleşmesini istediğim çok önemli mevzular var. O yüzden şanslısınız, dilimden kurtuldunuz," diyerek oturduğu yerden doğruldu Korhan ve mumunu yaktı. Mumu pastanın üzerine getirip gözlerini kapattı. Hepimiz can kulağıyla Korhan'ın dileğini söylemesini bekliyorduk. "Her uykunun bir sonu olmasını ve uyuyanların uykusundan kalkmasını diliyorum, kalbim dâhil."

Mumu dikip gözlerini açtı ve geriye çekildi. Herkes şaşkınlıkla Korhan'a bakarken Korhan, hiçbir şey demeden ayaklandı ve kanepede Bahar'ın yanına oturdu. Ona şaşırmış bir şekilde bakmayan tek kişi, yıllardır hayatlarında olmalarına rağmen diğerleri değil, bendim. Neden böyle bir dilek dileğinin farkındaydım, Atahan içindi. Oysa herkes Bahar için olduğunu düşünüyordu, belki de öyleydi ve Atahan uykusundan uyanmadığı için Bahar'ın dileğinin kabul olmaması adına böyle bir şey yapmıştı.

Daha fazla kimsenin Korhan'a bakmaması için sıra bana geldiğinde öne doğru atıldım. Sehpanın üzerindeki çakmağı avuçlayıp mumumu yaktım. Karan'a dönüp gülümsedim.

"Ben bu mumu sevgilim için dikiyorum. *Onun mumu hiç sönmesin.*"

Karan parmak uçlarında tuttuğu mumu yaktı.

Bana, gözlerinde bir cenneti yaşatırmış gibi baktı.

"Karya'nın elinde her zaman benim için hiç sönmeyecek bir mum olsun."

İkimiz de uzanıp mumlarımızı diktik. Kaan hızla ayaklanıp girişe doğru koştu ve dağ evinin tüm ışıklarını kapattı. Ani bir karanlığa hapsolduğumuzda yalnızca mum ışıkları vardı yüzlerimizi aydınlatan. Hepimiz oturduğumuz kanepelerden kalkıp orta sehpanın kenarlarında diz çöktük, pastanın çevresinde birbirimize baktık. Karan elini belime attı, Kaan ve Azra el eleydi, Bahar ve Korhan birbirlerine bakmamak için bir savaş verseler de bunu başaramıyorlardı, Nehir ve Armin'se omuzları birbirlerine değmeyecek kadar birbirlerinden uzakta, pastaya doğru eğilmeden mum alevlerinin gölgesinde kalacak şekilde dümdüz duruyorlardı.

"On!" diye bağırdı Kaan. Onunla beraber geri sayıma eşlik ettik. "Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, sıfır!"

Her birimiz aynı anda pastanın üzerindeki mumlara doğru üfledik. Yalnız biri hariç: *Karan'ın mumu. Ona kimse üflemedi. O, hep yandı.*

Yeni yıla girmemizle beraber hepimiz çığlıklar atıp alkışlamaya, ıslıklar çalmaya başladık. Korhan hızla kalktı ve ışıkları yaktı, ardından kurduğu ses sisteminden bir şarkı açtı. Geri çekildiğimizde yanan mumlar Azra, Kaan, Nehir ve Karan'ındı. Azra ve Kaan aralarında yine başaramadıklarına ve tıp fakültesinin bir pişmanlık olduğuna dair şakalar yaparken ben, Nehir'e çok önemli olmadığını ve batıl bir inanç olduğunu aşılıyordum. O da çok dikkate almamıştı zaten, oldukça gerçekçi bir insandı. Evin içinde Korhan'ın açtığı şarkı son sesle yankılanırken kimsenin başkasını duyması mümkün değildi. Herkes dans ediyor ve ellerindeki tabaklardan birbirlerine pasta yediriyorlardı.

Ben de tam pastama uzanacaktım ki arkadan bir el uzandı elime, parmaklarını parmaklarıma kenetledi, ardından önüme geçti ve beni peşinden sürükledi. Karan'dı.

"Karan!" diye çığlık attım yalpalayarak beni çekmesine müsaade ederken. "Nereye?"

"Gel benimle."

Kapıyı açtı ve dışarı çıkıp beni yanına çekti. Evin önünde yaktığımız ateşin başına geçtik, iki armut minder çekip oturduk. Elinde bir tabak vardı, kendi pastası olmalıydı. Alevler oldukça şiddetli bir şekilde gökyüzüne yükselirken yüzlerimiz, alevin ışığıyla aydınlanmıştı. Gözlerimizin içinde ateşten etrafa dağılan küller yaşıyordu. Karan elindeki tabağı önümüze bırakıp ana döndü ve çocuksu bir heyecanla gülümsedi. Ben, bacaklarımı birbirine yaslayıp yan bir şekilde otururken o, bağdaş kurmuştu.

"Ne oldu, Karan?" dedim merakla. "Çekiştirdin beni peşinden."

"Bir şey olmadı. Sevgilimle özel bir an yaşamak istedim, olamaz mı? Baş başa kalamadık bir türlü."

"Korhan nerede?" diye sordum aniden tedirgin bir şekilde.

İkimiz de gülmeye başladığımızda bakışlarımızı eve doğru çevirdik ve pencereden içeri baktık.

"Muhtemelen Bahar'la dans ediyor ve Kaan'a zorla pasta yedirmeye çalışıyordur."

"Hiç akıllanmayacak."

"Ben de hiç akıllanmayacağım," diye fısıldayıp bana doğru eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırıp burunlarımızın ucunu birbirine değdirdi. Başını iki yana sallıyor ve gülümsüyordu. "Sonsuza dek, deli gibi seveceğim seni."

Deli gibi, derken dişlerini sıkmıştı. Utanıp alt dudağımı emdim, bir yandan da gülümsüyordum. Alınlarımızı birbirine yasladığımızda iki elimle yüzünü kavradım, başparmaklarımla yanaklarını sevdim.

"Ben de deliririm o hâlde."

Derin bir nefes bıraktı dudaklarıma. "Ateşin yanındayız, Karya."

"Tenin ateşten daha sıcak ama."

"Tam şu an, seni öpmemem için bir neden söyle bana."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir neden yok, sevgilim."

Dudaklarıma doğru eğileceği an, ateşin yanında olmamıza rağmen esen rüzgârla beraber bacaklarım ve omuzlarım açıkta olduğundan dolayı içim ürperdi. Karan ani bir şekilde duraksadı, geri çekilip gözlerime baktı.

"Üşüdün mü?" Önemsizce başımı salladım. "Tamam, ben bir battaniye alıp geleyim."

Oturduğu armut minderden destek alarak ayaklandığında eline sarıldım gitmemesi adına.

"Dur, çok önemli değil! Sarılırız, geçer. Gitme."

Gülümsedi. "Bekle sen," deyip kapıya yönelmişti ki ani bir şekilde duraksayıp tekrar bana döndü yüzünü, yanıma geldi. "İçimde kalmasın, ufak bir avans alayım," diyerek elini boynuma atıp beni kendine çekti, dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum."

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdıktan sonra hızla içeri girip kapıyı ardından kapattı. Arkasından gülümseyerek bakakaldım. Çocuklar gibiydi, içi içine sığmıyordu. Bana olan sevgisini bazen öyle çok hissediyordum ki o sevgi, içimde sığacak yer bulamıyor, benden taşıyordu. Gözlerimi dağ evinin penceresinden aldım, ateşe çevirdim. Ellerimi kaldırıp ateşe uzattığımda avuç içlerim ısınmaya başlamıştı. Tıpkı Karan'ın kalbimi ısıtmaya başladığı gibi buzlarım çözünüyordu. Gözlerimi huzurla kapatıp başımı

omzuma yatırdığımda saniyeler akıp geçiyordu ki omuzlarımda hissettiğim ellerin varlığıyla gülümsedim. Üzerime bir battaniye bırakıp o eller arkamdan beni sıkı sıkıya sarmaladı.

Dudaklarımdaki tebessüm yerini korurken kirpiklerimi kırpıştırdım ve göz kapaklarımı yuvalarından ayırdım. İrislerimde, karşımda yanan ateşin parıltısı ışıldarken başımı omzumdan kaldırıp ateşe uzattığım ellerimi battaniyeyi tutan ellere attım. Bakışlarımı arkamdaki bedene doğru çevirdim.

"Sevgilim..." diye mırıldandım.

Gözlerim, o tek gözle buluştuğunda zaman durdu.

İçeride dans eden sevdiklerim için çalan şarkı durdu, tenimi saran ateş durdu, damarlarımda akan kan durdu, dünya durdu.

Ben durdum, öylece kalakaldım.

"Sevgilim," diye fısıldadı baktığım kızarık gözün bir karış altındaki yaralı dudaklar. "Agape'm."

Kalbim göğüs kafesimi kırarcasına vururken kaburgalarıma, nabzımın dahi sesini unuttum. Yutkunmak istedim, dilim damağıma değmedi. Çığlık atmak istedim, dudaklarım birbirine kelepçelendi sanki. Aramızın Ateşin yansıdığı gözlerimin uçurumlarında yaşlar birikti. Göz bebeklerim birer su birikintisinde kaldı, buğulandı, etrafı pus bastı.

Yanaklarıma iki damla yaş düştüğünde hikâyemin sonuna geldiğimi anlamıştım.

Mey buradaydı.

"Seni cennetimize götürmeye geldim, gel benimle."

1 Ocak 2022 | İstanbul

00.05

Nehir Yılmazer

Evin içerisinde son ses bir şarkı çalarken Azra, Kaan, Bahar ve Korhan dans ediyor, bir yandan da birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Karan ve Kerem dışarı, ateşin başına çıkmışlardı. Armin ve bense yan yana oturuyorduk. Hiçbir şey konuşmuyor, hiçbir şeyden söz etmiyorduk. İkimizin de kucağında birer tabak pasta vardı fakat yemiyorduk. Diğerlerinin aksine mutlu değildik fakat evin içindeki yılbaşı ruhunu öldürmemek adına onlara eşlik etmeye çalışıyorduk. Derin bir nefes verdim ve yanımda oturan bedenime kaçamak bir bakış attım. Tam o an, o da aynı bakıştan attığı için birbirimize yakalanmış ve göz göze kalmıştık. İkimiz de yutkunduk bir anlığına.

Kimsin sen, Armin? Kimden çaldın bu göz bebeklerini?

Gözlerimi korkakça kaçırıp ayaklandım ve elimdeki pasta tabağını su-

kıca tutup mutfağa doğru ilerledim. Oysa o gözlerin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum fakat Armin'i tanımıyordum. Onun gözlerine bakmak beni korkutuyor hatta bir dipsiz kuyu gibi geçmişe düşürüyordu. Kendime hâkim olarak ellerimin titremesini engelledim ve pasta tabağını tezgâhın üzerine bırakıp ellerimi de tezgâha yasladım. Soluklanacağım sırada yanı başımda biten Armin'in bedeniyle hızla geri çekildim. Peşimden gelmişti. Tüylerim diken diken olurken endişeyle öne doğru eğildim ve solumuzda bulunan salona baktım. Diğerleri eğlenmelerine devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Armin oldukça rahat bir tavırla." Bizi burada baş başa görmelerinden mi korkuyorsun?" Histerik bir şekilde güldü. Bir eli tezgâha yaslıyken diğer eli cebindeydi ve tam önümde duruyor, beni iki tezgâhın birleştiği köşeye sıkıştırıyordu. "Neden? Sakladığın bir şey mi var?"

"Armin, bırak," diye mırıldandım gözlerimi kaçırıp derin nefesler alırken. "Konuşmak istemiyorum."

"Armin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırıp histerik bir şekilde gülerek. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra gülüşünü sildi. "Pekâlâ."

"Ne dememi bekliyorsun?" Bakışlarımı yüzüne kaldırdım, titresem de bunu başardım. "Ne duymak istiyorsun benden? Ne söylersem gözlerime böyle bakmayacaksın?"

"Nasıl?" diye sordu yorgun bir şekilde. Başını iki yana sallıyordu.

Yutkundum. "Yarım kalmış gibi. Geride kalmış gibi."

"Kalmadım mı?"

"Hâlâ mı?"

"Hâlâ," dedi keskince fakat dudakları titremişti gücüne gitmiş gibi.

"Çekil önümden," deyip ittirdim göğsünden fakat o iki el bileğimden tutarak sıkıca hatta biraz canımı acıtırcasına beni olduğum yere mıhladı. Şiddetlendi ses tonum. "Armin, bırak!"

"Gidemezsin," diye mırıldandı, yaralayıcı bir nefes bıraktı tenime. "Bu defa gidemezsin."

"Bırak! Çekil şuradan! Biri görecek!"

"Görsün. Ben korkmuyorum. Sen korkuyorsun benden."

"Korkmuyorum."

"Neden kaçıyorsun o hâlde her seferinde?"

Yutkundum. "Kaçamıyorum."

Bir adım attı bana doğru, ardından bir adım daha ve sonra bir adım daha... Bileklerimden tuttuğu için ellerim ikimizin göğsü arasına sıkıştı. Yüzüme dökülen saçlarım gömleğine değiyordu. Yutkunuşu kulaklarımda yaşadı, nefesleri saçlarımın arasında dolaştı. Pes etmeyip bileklerimdeki gü-

cümü kullanmaya devam etsem de beni kollarının arasına hapsetmesine müsaade etmiştim. İçimdeki özlem, kalbimdeki burukluk, kaburgalarımın arasında yaşayan tamamlanamamış o his, zihnimin içini bir kurt gibi eşeleyen öfkeme ve nefretime galip gelmişti. Yine de cümlelerim tam aksini savunuyordu. Ben yenilmemesi gereken bir savaşçıydım çünkü. Önümde başka bir mücadele yoktu, bu sondu.

"Armin, bırak," dedim yeniden fakat bu defa harflerimin boynu bükük-tü. Sesim titremişti.

"Olmaz," diye sayıkladı nefes nefese. "Bir defa bıraktım, bir daha olmaz. Yapamam."

"Yalvarırım..." İçimde biriken yaşlarımın kalbimin zeminine değmesiyle oluşan o zelzele, dudaklarımı ve dahası göğsümü titretti. Çaresizce yardımını dilendim. "Bırak ellerimi."

Yalvarırım, bırakma. Çok muhtacım bana sarılmana.

"Bana neden gittiğini söyle, konuş benimle. Korkma. Seni buldum, bırakmam bir daha, korkma." Şakaklarımız birbirine yaslıydı, saçlarım aramızda bir perde gibiydi. Yüzlerimizi görmüyorduk fakat her milimini ezbere biliyordum. "Neden gittin? Neden bir *hoşça kal* bile demedin? Beni bir sabah, göğsümde bir ağrıyla bir başıma bırakıp bir daha dönmedin."

"Bazı şeylerin cevabı yoktur, Armin. Gittim çünkü gitmeliydim. Bizim için de doğru olan buydu, başka bir ihtimalimiz yoktu."

Hafifçe geri çekildi, şakağını şakağımdan ayırdı ve gözlerime baktı. Kırgındı.

"Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sordu.

"İki kere iki her zaman dörttür. *Neden* diye soramazsın. Yok sayamazsın. Silip atamazsın. Bana da sorma."

Bakışlarımız birbirine sarılır gibi olduğunda ikimiz de kör bir kuyuya düşecektik ki solumuzda bulunan mutfak çıkışının yanındaki dağ evinin ahşap kapısı aniden aralandı. İçeri Karan'ın girmesiyle hızla Armin'le tezgâh arasından çıktım, mutfakta bir işle meşgulmüş gibi davrandım. Saçlarım yüzüme doğru dökülürken Karan beni görmüyor, ben de Karan'ı görmüyordum. Kapıyı kapatıp içeri geçmiş olmalıydı. Armin'in varlığını hâlâ hissediyordum. Gözlerim ayaklarıma indiğinde, ayaklarımın arkasındaki ayaklarını gördüm. Sırtı sırtıma bakıyordu.

"Olsun," dedi. "Sen savaşma. Ben savaşırım. Senin gibi ölmekten korkmuyorum zira."

Oysa ben, ondan değil, onun ölümünden kaçmıştım. Bilmiyordu.

1 Ocak 2022 | İstanbul

00.15

Karan Kerimoğlu

Kapıyı aralayıp içeri girdim, ardımdan kapattım ve merdivenden çıkarak birinci kattaki yatak odasına ilerledim. Hızla yatağın üzerinde bulunan battaniyeyi kapıp odadan çıkmış, merdivenlere adımlıyordum ki merdivenlerin başındaki Armin'i görmemle duraksadım. Adımlarımı yavaşlattım. Basamakları tamamlayıp yanıma gelmesini bekledim kuşkulu bakışlarla. Çok geçmeden karşıma dikilmişti. O her zamanki iplemez tavrının aksine çok durgun ve ciddi görünüyordu. Bakışlarında yorgunluk vardı.

"Biraz konuşalım," dediğinde tek kaşım kalktı.

"Ne hakkında?"

"Babamızın sana haberleri var," demesiyle kolundan tuttum ve çekiştirerek az önce çıktığım yatak odasına soktum bedenini. Karşı koymak istese bunu yapabilecek güce sahipti fakat yapmadı, onu yönlendirmeme izin verdi. Kimsenin duymaması adına kapıyı kapattıktan sonra yüzümü ona döndüm, gözlerine baktım.

"Biri duyacak, sessiz ol."

Armin zorlukla gülümsedi. "Korkmasana bu kadar ağabeyin olduğumun öğrenilmesinden. Öcü değilim."

Sanki söylediğim her söz onun için çok önemliymişçesine davranıyordu, oysa önceleri hep düşman gibiydi. Bir farklılık vardı onda lakin ne olduğunu adlandıramıyordum.

"Neyse," deyip bakışlarımı kaçırdım. "Karya dışarıda bekliyor. Ne söyleyeceksen söyle, gitmem gerekiyor."

"Karya'yla ya evlen ya da onu yurt dışına kaçır, Karan."

"Anlamadım."

"Babam, Karya'yla evlenmediğin takdirde ona gerçekleri anlatacağını söylüyor. Onu kaybetmeyi göze alıyorsan evlenme. Kal burada, İstanbul'da. Eğer göze alamıyorsan götür onu, babamın bulamayacağı bir yere sakla."

Sinirim bozulmuşçasına güldüm, başımı iki yana salladım anlam veremediğim için.

"Seninle evlendirme planları suya düştü herhâlde."

"Ben hiçbir zaman Karya'yla evlenmek istemedim," dedi keskin ve net bir biçimde. Üzerinde ölü toprağı gibi bir şey vardı. Ruha benziyordu. Tepkisizdi ve ses tonu hiç değişmiyordu. "Hiçbir zaman ona âşık olmadım. O, benim için her zaman yalandan da olsa çocukluk arkadaşımdı."

"Kenan'ın yanındayken neden böyle konuşmuyorsun?" dedim onu alaya alarak. "Arkasına saklanıp bir köpek gibi ne derse onu yapıyorsun!"

Yutkundu. Sözlerim canını acıtmıştı.

"Sen," dedi, yanaklarındaki titremeyi gördüm. "Sen sadece kendinin mi bok gibi bir çocukluk geçirdiğini zannediyorsun?" Sitemkâr ses tonu suratıma bir küfür gibi çarptı. "Senin baban, benim de babamdı ve emin ol, sana olduğundan çok da farklı değildi bana. Elinden kurtulabildin diye kendini melek mi sanıyorsun? Bir tek ben mi kötüyüm? Prangalarını *çözmeden* önce sustuğun şeyleri hatırla!"

"Tamam, kes!" diye bağırdım hatırlattıklarıyla. "Senden de, yalanlarından da, o baban olacak adamdan da nefret ediyorum! Bana iyi polisi oynamayı bırak artık!"

"Karan... Ben senin ağabeyinim. Sen bilmiyorsun belki ama seni o adamdan koruyan şey sustuğun suçları değil, benim. Sen sanıyor musun ki babam, ben olmasaydım eğer seni bırakır, o yokmuşsun gibi yaşamana müsaade ederdi?" Başını iki yana salladı. Yüzündeki o çaresizlik bakiydi fakat yaşadığı haksızlıkların tesirlerini çok iyi gizliyordu. "Birimiz kurban seçilecekti ve o ben oldum. İtiraz etmedim. Boyun eğdim ama istediğimden değil! Senin için!"

"Sus!"

"Dinleyeceksin beni!" Bağırıyordu. Sesindeki üzüntü yüreğimi parçalasa da gözlerinde biriken yaşları serbest bırakmıyor, kendini tutuyordu. "Ben, sen kendini ölü gösterdiğinde bile Karya'ya yaklaşmak, babamın planlarını uygulamak yerine ona senin emanetinmiş gibi sahip çıktım! Ben her zaman senin tarafındaydım! Sen bunu bilmiyordun sadece!"

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. Söylediklerini inkâr etmek, kabullenmekten daha kolay geliyordu.

"Ben, sen hayatını yaşa diye kendi hayatımı yaşamadım! Kendi adımı taşımadım! Ben, kendimden vazgeçtim!"

"Yalan söylüyorsun! Bu da o baban olacak adamın bir oyunu!"

"Kardeşim..." dedi, bu kelimeye bugüne kadar hiç özlem duymasam da onun dudaklarından döküldüğünde sanki özlemişim gibi hissettim. "Söz veriyorum, sana ve Karya'ya babamdan zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Bir adım attı bana doğru.

"Dur orada!" diyerek sertçe kaldırdım avucumu, ardından yumruk yaptım. "Sen de ona benziyorsun! Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum sizden! O babana söyle, ona verdiğim sözü tutmaya geleceğim."

Hiç beklemeden ve daha fazla konuşmasına müsaade etmeden kapıyı açtım, bir hışımla odadan çıkıp aşağı indim. Diğerleri salonda oturmuş, arkada bir şarkı çalarken kendi aralarında bir oyun oynuyorlardı. Oldukça hararetli bir sohbet dönüyordu ortada, rekabetli geçiyor olmalıydı. Bakışlarımı onlardan çekip kapıya adımladım, kulpu tuttum ama indirmeden bekledim. Kendimi sakinleştirdim. Karya'nın karşısına böyle dağılmış ve öfke dolu çıkarsam korkar, endişelenirdi. Onun içine huzursuzluk tohumu ekmek istemiyordum. Bu gece çok mutluydu ve öyle bitmeliydi.

"Tamam, sakinim, iyiyim," deyip kulpu aşağı indirdim, kapıyı sonuna kadar açtım fakat dışarı bir adım bile atamadım. Olduğum yere sabitlendim. Gözlerim Karya'nın yokluğuyla bakışıyordu. Yanan ateşin etrafında hiç kimse yoktu, tabaktaki pasta erimişti. "Karya?" diye sorarcasına adını sayıkladığımda hiçbir ses gelmedi. Kapıdan dışarı sarkarak etrafa bakındığımda ne bir ses ne de bir hareketlilik vardı ateşten başka. İçeri girip arkamı döndüm ve salondakilere baktım. Birkaç adımda yanlarına ilerleyip şarkıyı kapattım. Hepsi bir hışımla birbirleriyle tartışırken bana döndüler aniden. "Karya nerede? Tuvalete falan mı gitti?"

Bahar duraksadı. "Hayır, görmedim ben."

"Karya!" diye evin içinde bağırmaya başladım. Tüm katlar asma kat olduğu için herhangi bir katta olması hâlinde sesimi duyacaktı. "Karya, içeride misin? Sevgilim!"

Nehir aniden mutfak tezgâhının ardından dolanarak giriş kapısının yanında belirdi. Gözlerime baktı. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Karya nerede?"

"Dışarıdaydı, hiç içeri girmedi ki."

Nehir'in dudaklarından dökülen cümlelerle hızla dışarı koştum. Evden çıkıp etrafta Karya'nın adını bağırarak bir sağa bir sola koşmaya başladığımda kulaklarımda yankılanan arabanın egzoz sesiyle olduğum yerde kalakaldım. Gözlerim sesin geldiği yöne, dağ evinin arkasındaki yamaçta bulunan yola döndü. Çok geçmemişti ki ağaçların ve çalılıkların arasında bir arabanın farları gözüme iliştiğinde parmaklarımın arasında tuttuğum battaniye yere düştü. Adını sayıkladı dudaklarım, göz bebeklerim kıpırdayamadı. O araba, gözümün önünden bir hızla geldi, geçti ve karanlığın içinde kayboldu.

"Karya!" diye çığlık çığlığa ormanı inlettim. "Hayır!"

İçimde yeşeren korku tohumlarının bedenimi ele geçirip beni hareketsizleştirmesine müsaade etmeden nefretimi ön plana aldım ve arabaya koştum. Arkamda diğerlerinin bağırışları, adımı seslenişleri yankı yaparken Korhan'ın arabasına atladım. Dağ evine alışveriş yapmaya beraber gittiğimiz için anah-

tarı bendeydi. Hiç vakit kaybetmeden çalıştırdım ve dağ evinin park alanından çıkıp arkamda kocaman bir toz bulutu bırakarak yola koyuldum. Pantolonumun cebindeki telefona avuçlarıma alıp Karya'yı aradım defalarca fakat açmadı. Belki de açamadı. Onun, 'yapamama' hâlini düşündükçe boğazım düğüm düğüm oluyor, yutkunamıyor, kalbim kasılıyordu.

"Bir şey olmasın, bir şey olmasın, bir şey olmasın..." diye sayıklayıp direksiyonu yerinden koparırcasına bir güçle kavradım, gaza basabildiğim kadar sert bastım.

Tanrı'm, yalvarırım, alma onu benden. Çalma mutluluğumu ellerimden.

Ne hissedeceğimi bilemediğim, nasıl davranacağımı kestiremediğim, ne yapmam gerektiğini düşünemediğim ve yalnızca Karya'nın ne hâlde olduğunu, nasıl hissettiğini dert ettiğim bir saat geçmişti ömrümden. Bir yıl gibi gelmişti bana. Aştığım yolları hiç aşmamışım, bu yaşanan gerçek değilmiş gibiydi. Geçen bir saat içinde Korhan'la konuşmuş ve Karya'nın telefonuna yüklediğimiz uygulamadan onu takip etmesini istemiştim. Telefonu kapalı olsa dahi konumunu öğrenebiliyorduk. Bu sayede izini kaybettiğim o arabanın hâlâ peşindeydim. Anlaşılan o ki Karya'nın telefonu sessizdeydi ya da Karya telefonunu saklayabilecek kadar iyi durumdaydı, o adam aramalarımızı duymuyordu.

Sadece on dakika, on dakika ayrılmıştım yanından ve o yok olmuştu. Koruyamamıştım. Belki çığlık bile atamamıştı, duymamıştım. Öyle sessizce, yanı başındakilerden yardım bile isteyemeden götürülmüştü. Bu düşünceyle haykırışlarım arabanın içini kapladı. Gözlerim yolun üzerindeyken eğilip torpidoyu açtım ve içinden silahımı çıkardım, sıkıca tuttum. Ardından belime yerleştirdim. Gözlerimde büyüyen yangın artık beni dahi korkutuyordu.

"Bu defa babamın oğlu olacağım," diye mırıldandım. "Beni buna mecbur bıraktınız."

İçimde yarattığım nefret, yapışkan ve boğucu kolları olan bir canavara dönüşüyordu her geçen saniye. Elimde avucumda sevgiyle büyüttüğüm ne varsa kaybediyordum. Bildiğim tek bir şey vardı: Bize bunları yaşatan kişinin nefes almasına izin vermeyecektim. Ben nefretle doğmamıştım ama nefretle büyümüştüm. Buna rağmen hiçbir zaman bir canavara dönüşmemiş, kendimi kara bir kutuda muhafaza etmiştim. Lakin şimdi ellerinden tutup yaralarını öptüğüm o kız çocuğunun canı yanıyordu. Bu, canavar olmam için içimde saklanan nefreti harlıyor, küllerinden bir yangın doğuruyordu. Kendim için yapamadıklarımı, onun için yapabilir hâle geliyordum. Karartamadığım kalbimi, onun gözyaşlarıyla siyaha boyuyordum.

Biz, Karya ve Karan; sırtımızda bunca yükle, geçmişimizde bunca acı ve suçla, adımızdaki lekeyle, hikâyemizin orta yerine kalemin ince ucundan

sızan mürekkebin siyahlığıyla ve hak etmediklerimizle nefes alamıyorduk. Bunu bize yapanlara karşı her zaman affedici olmuştuk. Çünkü biz, karanlık bir odanın içinde çiçek açmış pembe ve beyaz kasımpatılardık. Şefkati ve masumiyeti hep yüreğimizin orta yerinde taşımıştık, bu yüzdendi yaşadıklarımızı hak etmeyişimiz. Şimdiyse buna bir son vermem gerekiyordu. İkimizden birinin bu yükü sırtlanması gerekiyorsa o kişi ben olmalıydım. Karya bunun için fazla yorgundu.

O tüm zorluklara rağmen gökyüzüne sarılmış bir çiçek tomurcuğuydu, bir defa daha kasırgaya kurban gitmesine müsaade etmeyecektim.

Bu hâle nasıl geldiğimi bilmiyordum. Suratıma kapatılan tüm kapılara, yanağıma yediğim tüm tokatlara, yarı yolda bırakıldığım tüm yolculuklara ve nefrete sarıldığım tüm gecelere rağmen iyi bir insandım. En azından bu kocaman bedenimin içinde bir yerlerde, görüntümün aksine küçücük bir çocuk nefes alıyor ve benim gerçeğimden titreyerek saklanıyordu. Bu gece o çocuk ölmüştü. Bir çukur kazmış, yağan yağmur toprağını çamurlaştırırken onu o bataklığa gömmüştüm. O ölmüştü, ben de razı gelmiştim. Artık eski Karan değildim.

Ben, ölümden kaçan masum bir kadının dudak izlerini avuçlarında taşıyan bir adamdım.

Bir canavara nasıl dönüşebilmiştim?

Bilmiyordum.

Kalbimde onca ağrı biriktirmiştim yirmi iki yaşıma kadar... Dokuz yaşımda, on iki yaşımda, on beş yaşımda, her yaşımın her gününde ağrıyla uyanırdım uykularımdan. Kaygı dolu gecelerimin sabaha kavuşması öyle zor olurdu ki bir ağabey olarak kardeşimin odasına koşar, beni yanına alması için ona yalvarırdım. Bir tek onunla rahatlar, kesintisiz bir uyku çekerdim. Bir tek onun yanında dinerdi kalp ağrım. Oysa o benim kardeşimdi. Korkup yanıma sığınması gereken kişi oydu fakat benim kalbimin ağırlığı, kalbimin orta yerindeki delikten olsa gerek ki onun kalbinin ağırlığından hafif kalmıştı. Ben ona sığınmıştım. Şimdiyse kalbimdeki ağrı, daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu ve benim sığınabilecek kimsem yoktu.

Hayat, uykuyla uyanıklık arasında kaldığın o gece yarısında akrebin saat dördü gösterdiği an gibidir. Kaçmış bir uyku, düşmüş bir düş, kan ter içinde kalmış bir ten, huzursuzlukla kıvranan bir zihinden ibarettir. Ayakların yere sağlam basmasa da sen o yatakta yatmak istemezsin. İlla doğrulursun. Pencerenden içeri sızan ay ışığı yüzünü gölgeler, düşünceler kalbini dişler. Boynundan aşağıya süzülen ter damlası, içini gıdıklayarak sana varlığını hatırlatır ama sen var olmamak adına büyük bir savaş verirsin. Canın yanar. Elini yanına atarsın, boşluk karşılar avucunu. Dahası, elinden önce kalbin-

deki o boşluğun da her daim farkındasındır. O yatakta tek yatıyor olmak, senin için bir tabutta yatmak gibidir.

Karanlık ve perdeleri sonuna kadar açık bir odada, ayın son demleri bir hüzme şeklinde göz bebeklerini delerken senin savaştığın ne karanlığın vadettiklerinin hiçliği ne de aydınlığın korkutucu varlığıdır. Yüreğin bir isim ve bir çift göze efsunlanmışsa, sen o bakışların yokluğuyla savaşırsın. Arar durursun; o göz sana denk düşene kadar yalnızca bakar, bir türlü göremezsin. Dünyayı artık siyah-beyaz değil, sadece siyah görürsün. *Siyah, koyu, kapkara...*

Aşkın büyüsünün bir ismi vardı ve o Karya'ydı. Ben her saniye o büyünün etkisiyle yaşarken ve tek çaresi de yine oyken elimi yan tarafıma attığımda rastlaşamadığım o el çok uzaklardaysa eğer; bu büyü, hasta kalbimi bir fareyi kapana kıstırırcasına köşeye kıstırırdı. Aşk, acımasız bir oyundu ve ben, oyun oynamayı hiçbir zaman beceremediğim bir çocuktum. Dışlanmış, bir de üstüne örselenmiştim. Bu içine düştüğüm büyüden kurtulmak değildi niyetim, ben o büyüye mutlak bir sadakatle bağlıydım lakin çaresi de yanımda olmalıydı. Yoksa bu büyü, aşk, insanı günden güne eritir; en sonunda da yok ederdi.

Gözlerimi, oturduğum şoför koltuğunun yanındaki boş koltuğa çevirdiğimde çaremin yanımda olmadığını tekrar ve tekrar gördüm. Yutkunup hızla önüme döndüm, arabanın farlarını uzun mesafeye göre ayarladım ve gaza bastım. Boşlukta savrulur gibi yerini arayan ellerimi direksiyona sarmış, yerinden sökercesine bir kuvvetle sıkıyordum. Her yanı ay ışığının delip geçmekte zorlandığı gür ağaçlarla kaplı, iki şeritli yolda ilerliyordum. Yol çakıl taşlarıyla dolu ve toprak içindeydi. Terk edilmiş bir köye giden yollardan farksızdı. Gaza bastıkça arkamda büyük bir toz bulutu bırakıyordum.

"Neredesin? Neredesin, Karya?" diye bağırdım arabanın içinde ve ardı ardına direksiyona yumruklar attım.

İçimdeki his, nefretin rüzgârı, bir ateşi harlayan nefes gibi tenimin duvarlarına çarpa çarpa savruluyordu. O rüzgârın ardından yağmur başlıyordu. Her damlasında özlemim, kaybetme korkum ve yakarışlarım vardı.

Bir yağmur, insanın tenini un ufak eder miydi?

Ediyordu.

"Bir daha kaybedemem seni. Bir daha izin veremem buna."

Başımı iki yana sallayarak duruşumu düzeltttim ve arabanın vitesini yükseltip gaza daha sert bastım. Kulaklarımda telefon sesi yankılanmaya başladığında elimi yan koltuğa attım. Gelişigüzel fırlattığım telefonumu güç de olsa avuçladım. Karanlık arabanın içinde mavi ekran ışığı yüzümü aydınlatırken gözlerime yansıyan isimle telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Ne var, Kaan? Ne?"

"Karan!" Sesimi duymasıyla bir anlığına şaşkınlıkla duraksamıştı fakat bu çok sürmedi, hızla toparladı kendini. "Karan, beni dinle! Korhan'la beraber peşindeyiz, kardeşim. Yakınız sana. Yakalayacağız onları, merak etme. Sen sakin ol, tamam mı? Sakin ol!" Onu dinlemeyeceğimin farkındaydı ve bu yüzden sesinin hiddeti her geçen saniye katbekat artıyordu. "İ-İyi misin şu an? İyi misin? Karan, ses ver!"

"İyiyim," diyerek geçiştirdim onu. "O herifi bulacağım. Bu ormandan çıkamayacak. Aldığı her nefes için onu pişman edeceğim! Kalbini yerinden sökeceğim!"

"Kardeşim, beni dinle! Sakın yanlış bir şey yapma, sakın! Biz geliyoruz, sen de sakin ol." Duraksadı bir anlığına, sesinin şiddetini düşürdü. "Biliyorsun, artık çok daha fazla dikkat etmelisin. Doktorun söylediklerini unutma!"

"N-Ne doktoru?"

Arkadan bir ses ulaştı kulaklarıma, Korhan'ın sesiydi. Gözlerimi kapattım, bunu öğrenmemesi gerekiyordu.

"Bir şey değil," diyerek geçiştirdi Kaan, Korhan'ı.

Derin bir nefes verip göz kapaklarımı araladığımda etrafa bakınıyor, yanından geçtiğim ağaçlık alanı bakışlarımın mızrağıyla tarıyordum.

"Korhan!" diye seslendim telefona doğru. "Bulabildin mi bir şey?"

"Bakıyorum! Bakıyorum, bir saniye," dedi nefes nefese. Tekrar konuşana dek yalnızca sesinden hissettiğim korkusu soluklandı telefonun ucunda. "Çok uzakta değil! Bir kilometre sonra karşına bir yol ayrımı çıkacak, oradan sağa sap."

Bir anlığına duraksadı, dudaklarına kadar gelen kelimeyi yutmuştu sanki.

"Ne oldu?" diye bağırdım. "Ne oldu, söyle! Korhan!"

"K-Karan! Karan!" diye heyecanla yanıtladı Korhan beni. "Karya'nın telefonu birkaç dakika önce kapandı ama iyi haber, hâlâ hareket hâlinde! Karya ormanda! Telefon sinyali ormanın içinden geliyor!" Birkaç saniye sessizlik oluştu, muhtemelen sinyali takip ediyordu. "Araba yolunda değil, patikada ilerliyor. Her saniye değişiyor konumu. Koşuyor olmalı... Muhtemelen kaçmayı başarmış! Karya kaçmayı başarmış, Karan!" Gülmeye başladı. Kahkahasına sirayet eden sevinç ve gururu hissedebiliyordum. "İşte, benim kızım be! İşte, benim kızım! Aferin, kuzucuk!"

Pes etme, sevgilim. Yalvarırım sana, pes etme.

Umut dolu bir gülümseme yayıldı yüzüme endişeyle dudaklarımı kemirirken fakat çok uzun sürmedi.

"Tamam, takip etmeye devam et!" diye bağırarak gaza bastım ve telefonu yan tarafımdaki boş koltuğun üzerine bıraktım. "Sekiz yüz metre sonra bir yol ayrımı gözüküyor, nerede durmam gerektiğini söyle bana, Korhan."

"Bakıyorum, bir saniye!"

"Karan, ormana girme! Bizi bekle!" diye araya girdi bir hışımla Kaan.

"Bekleyecek vakit yok, kardeşim," dedim onun aksine daha sakin, ne yapması gerektiğini bilen bir ses tonuyla. "Bekleyecek vakit yok. O ormanda bizim kaderimiz gizli. Ölüm de kalım da... Bu gece ne yaşanacaksa yaşanacak, kimsenin kaçışı yok."

Kararlılıkla direksiyonu sıkı sıkı tuttum, gözlerimi araba farlarının aydınlattığı karanlık yolun ilerisine diktim. İçimde bir kurt uluyor, bir şahin gözlerini kısarak bakışımı keskinleştiriyor, bir yırtıcıysa tüm öfkesini diri tutuyordu.

"Karan, beni dinle bir kere de! Bir kere de ben ne dersem onu yap be!"

"Kaan, konu Azra olduğunda seni dinlerim ama konu Karya! Benim sevdiğim kız! Konu, onun canı!"

"Lan-" diye öfkeli bir ses tonu ve şiddetli bir kelimeyle söze girişmişti ki onun sözünü Korhan'ın sesi kesti:

"Karan, yol ayrımında durursan Karya'nın ilerlediği patikaya girebilirsin! Ç-Çok uzakta değil!" Birkaç saniye bekledi. "Üç yüz metre kadar içeride, hâlâ koşuyor!"

"Zaman daralıyor..." diye hayıflandım kendi duyabileceğim bir sesle. "Karya hızlı koşamaz, yorulur. Yetişmem lazım."

"Merak etme," dedi Kaan. "Karya'nın ona karşı koyabilecek gücü var. Pes etmez! Hem biz yetişeceğiz!"

"Umarım, kardeşim... Umarım."

Kaan haklıydı. Karya pes etmezdi. Ne olursa olsun, hiçbir şeye boyun eğmez, teslim olmazdı. Savaşırdı. Hep savaşmıştı. O savaşlarda canı çok acısa da, çok yara alsa da bir şekilde hayatta kalmayı başarırdı. Ayağa kalkar, üstüne bulaşan tozu toprağı silkeler, gözyaşlarını silerdi. Belki açılan yaralarını saramazdı ama onları da ben sarar, sıkı sıkıya kapatırdım. Hep öyle olmuştu, yine öyle olurdu. Ama şimdi... Şimdi korkan bendim. Karya, o adamla hep bir başına savaşmıştı. Hep yapayalnız ve savunmasızken, küçücük bedeni korku ile titrerken ona karşı koymuştu. O korkmazdı tek başına kalmaktan. O korkmazdı bu kocaman ormanda karanlığın içinde aydınlığı aramaktan. Ama ben korkuyordum. Onu bu karanlığın içinden çekip çıkaramazsam nasıl yaşardım, bilmiyordum.

Onu bir kez daha yalnız bırakırsam bir daha nasıl tam olurdum, bilmiyordum.

İçimdeki korkularla yüzleştiğim sırada, gözlerim yaklaşık otuz metre uzağımda, yolun kenarında bir ağaca çarparak durmuş, arka farları yanıp sönen, ön kaputundan dumanlar yükselen bir araçla buluştu. Ani bir frenle durdum. Öne doğru savrulmamla ön camdan araca doğru bakarken ufak bir küfür döküldü dudaklarımın arasından. Yan koltuğumdaki telefondan kulağıma ulaşan Korhan ve Kaan'ın endişeli seslerini anlamayı reddedercesine elimi kapının kulpuna attım. Bir an bile gözlerimi araçtan ayırmadan aşağı indim. Bedenim, açılan kapının arkasındayken ellerim, kapının sıcak metalinden aşağıya doğru kaydı.

"Karya!" Nefesim dudaklarımı yakıp geçti. "Karya!"

Sesim, karanlığın içinde bir rüzgâr gibi tüm ağaçların varlığını hatırlattığı an kapıyı sertçe kapatıp hurdaya dönmüş araca doğru koşmaya başladım. O araca ulaşana kadar kaç saniye geçti, ayaklarım ve bacaklarım beni paramparça olmuş arabanın yanına nasıl ulaştırdı, bilmiyordum. Kendimi, yıllar önceki gibi yine kaza yapmış bir aracın o tanıdık cehennem sıcaklığının etrafında bulduğumda anılarım zihnimde canlanacaktı ki buna izin vermeden kendimi o çukurdan çekip çıkardım.

Hızla arabaya doğru atılıp kırılan pencere camından içeriye baktım fakat kimse yoktu. Ne yapacağını bilemez bir hâlde etrafa bakındım. Her yerde Karya'yı aradım.

"Karya!" diye bağırdım boğazımı yakarak dudaklarıma tırmanan acı dolu bir sesle. "Karya! Neredesin, sevgilim?"

Tam bu sırada etrafı bir kamera gibi tarayan gözlerime, arabanın sağ tarafındaki çalılıkların arasında parlayan beyaz ve açık mor renkli bir tül takılınca duraksadım. Dudaklarım korkuyla aralanırken koşup çalılıkların önünde eğildim ve dikenlerin arasına sıkışmış olan tülü, ellerime dikenler bata bata çıkardım oradan. Karya'nın bu gece giydiği, üzerinde parlak taşları olan elbisenin kumaşıydı. O hep istediği elbisenin kumaşı... Giymek için gün saydığı, benim görmemem için türlü oyunlar kurguladığı, benimse yanağına öpücükler kondurarak onu ikna etmeye uğraştığım elbisesi... Üzerinde kan vardı.

Hayatımda görüp görebileceğim en güzel prensesin, sevgilim. Tıpkı hayal ettiğin gibi...

Gözlerim acıyla yaşarırken avucumda sıktım kumaşı, diğer elimi de yumruk yapıp yanı başımdaki ağaca bir yumruk savurdum çığlık çığlığa. Eklemlerim kan içinde kaldığında ayaklandım ve çalılıkların yanındaki patika yola atıldım. Hiç durmadan koşmaya başladım. Koşmam yasaktı ama ben durmayı aklıma dahi getirmedim. Bacaklarım birbirine karışana dek,

nefeslerim zehir olup ciğerlerimi sıkana dek, tüm gücüm vücudumdan sıyrılıp etimle kemiğimle bir çuvaldan farksızlaşana dek koştum. Aklımda tek bir düşünce, dudaklarımda tek bir isim, avucumda onun kanlı elbisesinin kumaşı, göğüs kafesimde keskin ve derin bir ağrı vardı.

"Karya!" diye bağırdım, ormanın içindeki hayvan sesleriyle beraber yankılandı sesim.

Karanlık öyle bir bastırmıştı ki göz gözü görmüyordu. Etrafta sis vardı, bir perde gibi çekilmişti her metreye. Attığım adımların ve her adımımda kumaş pantolonuma takılıp bacaklarımı yırtan çalılıkların kırılma sesi ulaşıyordu kulaklarıma. Gözlerimin önünde acıdan ve hırstan yaşlar birikmiş, beyazlarım kızarmıştı. Sonunda kendimi ileriye doğru atarak tek elimle bir ağaca tutundum, nefes nefese öne eğilerek irislerimi bir şahin gibi ileriye doğru diktim. Kirpiklerimin arasından bir ok çıktı sanki. Aradığını buldu ve ona saplandı. Bakışlarım karanlık bir gölgeyi saptadığında bir an olsun kırpmadım göz kapaklarımı.

"Buldum seni," dedim öfkeyle soluyarak. "Bu sefer kaçamayacaksın. İzin vermeyeceğim buna. Seni öldüreceğim."

Tutunduğum ağacın kabuğunu sıktım, koşmaya devam ettim. Ona ulaşana dek durmayacaktım, duramazdım. Bu, benim için bir seçenek değildi artık, bir mecburiyetti. Hayatta hiçbir şeyi başaramayan o küçük çocuk, sekiz yaşındaki Karan artık büyümüştü. Yatağının altına saklanıp her şeyin geçmesini, öfke dolu seslerin susmasını, babasının gitmesini bekleyemezdi. Ne arkasına sığınabileceği bir kardeşi ne de tüm acılara onun için katlanması gereken bir annesi vardı. Yapayalnız kalmıştı ve artık bir şeyleri değiştirmeliydi.

"Karya! Buradayım, sevgilim! Buradayım. Korkma, güzelim!"

Kelimelerim ormanın içinde yankılandığında takip ettiğim o karanlık gölge bir anlığına duraksayıp arkasına baktı. Yerinde kalakaldı. Gözlerimiz karanlığın içinde birbirine değdi. Vücut dili burada olmama şaşırdığını belli etse de bu şaşkınlık pek uzun sürmedi, önüne dönüp koşmaya devam etti. Bense bir yandan koşarken diğer yandan bu karanlık ormanda kaybolmuş dünyanın en güzel prensesine sesimi duyurmaya ve ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalıştım.

"Yalnız değilsin, Karya! Korkma! Çıkaracağım seni buradan!"

Göğüs kafesimin altında küçülüp duran, tekmeler yemiş gibi kıvranan kalbimi dinlemedim. Nefes almak zorlaşmaya başladı ama ben azıyla yetindim, durmadım. Vücudum bir deprem anındaymış gibi sarsılmaya başladı ama ben, o depremde toprağa sıkı sıkıya sarılan bina oldum, durmadım. Camlarım kırıldı, duvarlarımdaki boyalar döküldü, durmadım. Evim, yuvam, yaşam alanım, tüm varlığım yerle bir oldu ama ben durmadım. Duramazdım. Durmak bir ihtimal bile değildi.

O yanımda değilken göğüs kafesimin altında atan bir kalbi ne yapabilirdim ki?

"Karya! Kuzucuk, geldik! Korkma! Karan!"

"Karya! Geldik, ağabeyim! Geldik!"

Korhan ve Kaan'ın seslerini duyduğumda gülümsedim. Peşinde olduğum o gölgenin sahibi iyice köşeye sıkıştığını anlamış olmalıydı. Sona yaklaşıyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. Başaramamıştı, başaramayacaktı. Bu ormandan çıkamayacaktı. Gitgide yaklaşırken elimi belime attım ve pantolonumla tenimin arasına yerleştirdiğim silahı çıkardım. Mermiyi namluya sürdüm.

"Bitti," deyip silahı göz hizama kaldırıp nişan aldım. "Yolun sonuna geldin."

İşaret parmağım tetiği baskıladığı anda ormanda kulak zarımı zorlayan, adımlarımı yavaşlatan ve beni bir çivi gibi olduğum yere mıhlayan silah sesi duyuldu. Bana ait değildi. Parmağım tetikten ayrıldı, gücünü azalttı. Kuşların kanat sesi, kurtların uğuldaması, uçuşan ateş böcekleri... Hepsi sustu. Tüm orman sağırlaştı. Yalnız bir ses duyuldu. Yalnız yüreğimin en iyi tanıdığı o ses kulaklarımda can buldu.

Bir çığlık...

Kalbimin etini soyan o titreşim...

Karya.

Yüreğim yerinde ağırlaştı. O ağırlaştıkça toprak, içinde adını yeşerttiğim hasta kalbimi bedenimden çekip almak ister gibi dizlerime sarıldı. Beni kendine çekti. Bu bir savaşsa eğer, diz kapaklarımın yere değmemesi için son kurşunuma kadar dayandım lakin başaramadım. O son kurşun, namlumun ucundan hiç çıkmadı. Çaresizce yere kapaklanırken sağ elimdeki silah parmaklarımın arasından sıyrıldı, sol elim göğsümün üzerine gitti. Kasılan damarlarım daha fazla ayakta tutamıyordu beni. Canımı yakan taşlı toprağın üzerine yüzüstü serildim. Bir elim, Karya'ya yetişmek istercesine ileri doğru uzanırken diğer elim, kalbimi benden isteyen toprağa rağmen göğsümle yeryüzü arasına sıkıştı.

"Karya..." diye fısıldadım acıyla.

Belki de bu, adını son kez zikredişimdi. Dudaklarım son defa seviyordu onu.

Hislerim köreliyordu. Saniyeler akarken vücudumdan çekilen o hissi tanıyordum. Tıpkı bir dalganın kıyıyı terk edişi gibiydi. Bu, ilk ölüşüm değildi.

Ben yine kaybediyordum. Bir yenilgiye daha hazırlanıyordu içimdeki okyanus. Rüyalarıma giren o deniz kızını bir kez daha hayal kırıklığına uğ-

ratacaktım. Bu düşünceyle gözlerimden yaşlar aktı. Onu okyanusun ortasında yalnız bırakmıştım ama ben de teknemi bulamamıştım. Yüzmeyi yüzme almıştım ama artık olacakları da kabullenmiştim. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım; üzerimizdeki o lanet, okyanusun dalgalarıyla beraber yutacaktı beni; kaybolup gidecektim. Bu defa onun gözyaşları dahi mezar olamayacaktı bana. Yine de o yaşasın istedim. Yaşasın ve âşık olduğum gözlerinden tek bir inci dahi dökülmesin istedim.

Belki, dedi kalbim. *Belki onun kulaçları yeter bize.*

O deniz kızıyla yaşamak için her şeyimi feda etmiştim. Eğer imkânım olsaydı, eğer denizin altında benim için bir hayat olduğuna inanabilseydim, onunla yaşayabilseydim gökyüzünden dahi vazgeçip okyanusun karanlık sularını seçerdim. Ben, o sonsuza dek özgür olsun diye ondan vazgeçmeyi seçtim ama onun özgürlüğü benim kollarımın arasındaydı. Bilemedim.

Deniz kızım... Özür dilerim. Kalbimi avuçlarına bıraktım, okyanusuna göm beni.

Dudaklarımı kilitledim. Yardım dilenemedim. Elimle sertçe toprağı avuçladım ve kalkmaya niyetlenip başımı zeminden ayırdım ama sadece ormanın sonsuz karanlığını görebildim.

Kara bulutlara eşlik ederken zifiri gece, yağmur yağmaya başladı üzerimize. Islanan yüzüme dokundum, yanağımda gezindi parmaklarım ve gülümsedim. Bitmişti işte.

Bu defa sözümü tutabilmiştim sanırım.

Son nefesimde, dudaklarımın andığı son kelime onun adıydı. Benim son nefesim onu yaşatıyordu.

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.25

Kaan Sezer

Karan'dan dakikalardır ses gelmiyordu. Telefonun diğer tarafından bir küfür, ardından ani bir fren sesi gelmiş ve Karan çığlık çığlığa Karya'nın adını haykırmıştı. Arabanın farlarını yakıp gaza daha sert bastım ve yanımdaki Korhan'a dönüp kucağındaki dizüstü bilgisayarının ekranına baktım. Karya'nın telefon sinyalini takip ediyordu. Hastaneden taburcu olduktan sonraki her gece kâbus görerek uyandığı için telefonuna konumunu görebileceğimiz bir takip uygulaması indirmiştik. Korhan'ın teklifiydi. Karya, kendini daha güvende hissetmişti böylece. Bu yaptığımızın şimdi lazım olabileceğini hiçbirimiz tahmin bile edemezdik fakat hep beraber kahkahalarla yılbaşını kutladığımız geceyi, kimsesizliğin cirit attığı bu ormanda sonlandırıyorduk işte.

Göz bebeklerim karanlık gecenin içinde, araba farlarının aydınlattığı yolda, yine farları yanık üç araca rastladığında ayağımı gazdan çektim, sert bir şekilde frene bastım.

"Korhan!" diye bağırdım, elimi yanımda oturan Korhan'ın omzuna attım. Korhan ani frenim ve ona bağırarak dokunuşumla başını kaldırdı, endişe dolu gözleriyle önümüzdeki manzaraya baktı. "Korhan! İn, in!"

Korhan ve ben aynı anda arabanın kapılarını açtık ve aşağı indik. Açık kapıların ardından birbirimize baktık. En önde Mey'in arabası vardı. Üzerinden dumanlar yükseliyordu. Bir ağaca çarpmış ve neredeyse yarısı yok olmuştu. Onun hemen arkasında Karan'ın arabası vardı, yolun sağına doğru kırarak durmuş ve kapısını açık bırakmıştı. Karan'ın arabasının birkaç adım arkasında ise Armin'in arabası vardı. Karan'ın aksine, tek şeritli yolun soluna doğru kırmıştı ve bu yüzden tüm yolu ikisinin arabası kapatmıştı. İrislerimde, birkaç metre önümdeki enkazın yansıması dalgalanırken zorlukla yutkundum.

"Kaan..." diye mırıldandı Korhan, girdiği şokun etkisinden kurtulamamıştı. "Armin'in arabasının ne işi var burada? O, kızlarla dağ evinde kalmamış mıydı?"

"Bilmiyorum! En son Nehir'i sakinleştirmeye çalışıyordu!" Cümlelerim biter bitmez duraksadım ve arkasından çekilip ufak bir dokunuşla kapıyı kapattım. "Korhan... Azra ve Bahar," dediğimde Korhan başını reddedercesine iki yana salladı. "Ara çabuk! Çabuk Bahar'ı ara!"

"Ya of!" diye bağırdı Korhan. Telefonuna davranmıştı. Ben de aynı şekilde elimi pantolonumun cebine atmış ve rehberime girerek en baştaki isme, Azra'ya tıklamıştım. "Evde kalacaklardı! *Bana güven, Karya'yı alıp geleceğim,* demiştim! *Karışmayın siz, biz halledeceğiz,* demiştim!"

"Aç, Azra," diye yalvarırcasına sayıkladım. "Aç, yalvarırım, aç!"

"Bahar... Bahar... Bahar... Yapma, şimdi yapma."

İkimizin de telefonlarından yükselen sistematik o sese bir yanıt bulamadığımızda Korhan'la göz göze geldik. Başımızı iki yana salladık. Telefonumu cebime attım, hızlı adımlarla arabanın arkasından dolanarak Korhan'ın yanına ulaştım ve omzuna dokunup aynı anda ormana giren patika yola doğru koştuk. Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar sıkken zifirî karanlık ormanın içinde bir aydınlık arıyor, sis ve çalılıkların arasından bir insan bedeni seçmeye çalışıyorduk lakin yoktu. Hava öylesine kararmış, gece ormanın üzerine tüm günahları saklar gibi öylesine çökmüştü ki bu soğuk ve ıssız yerde omzuma değerek yanımdan geçen birini dahi görmem çok güçtü.

"Karya!" diye haykırdı Korhan. Ses tellerinin yıprandığını hissetmiştim bağırışıyla, tüm orman yankılanmıştı. İçindeki acı, hırıltılı bir şekilde boğazına tırmanmıştı. "Kuzucuk, geldik! Korkma! Karan!"

"Karya, geldik, ağabeyim! Geldik!" diye bağırdım sesim Korhan'ın sesi ne karışırken. "Geldik, dayan!"

"Karya! Neredesin? Bahar!"

"Karan! Karan, ses ver! Buradayız!"

Cümlelerim dilimden döküldükten sonra dudaklarımın arasındaki boşluk kapanmadan ormanda bir silah sesi duyuldu. Korhan da ben de olduğumuz yere sabitlendik. O, öne doğru savrularak bir ağaç kovuğuna tutunurken ben, bastığım çalılıkların kırılma sesiyle o çalının üstüne bir mıh gibi saplanmıştım. Tek bir kurşun atılmıştı. Korhan'la göz göze geldiğimiz an titreyen nefeslerimiz birbirine sarılacaktı ki tüm ormanı yakıp yıkan, feryat figan bir yakarış yankılandı ağaçların arasında. Bir çığlıktı. Tüm kuşlar, o çığlığın etkisiyle kanat çırptı; kurtlar ve tilkiler uludu. Karya'nın sesi, bedenini aşarak tenini yırtarcasına yükselmişti göğe.

"Korhan... B-Bir şey oldu! Birine bir şey oldu!"

Korhan başını iki yana salladı. Korkuyla etrafa bakıyor, her yeri kolaçan ediyordu ama kimse yoktu.

"Karan! Azra! Bahar! Ya delireceğim, biriniz ses verin! Neredesiniz?" Sesim çaresizce kısıldı, gitgide gücüm tükendi. "Hangi birinizi bulacağım ben bu cehennemde?"

Bağırışlarım fayda etmezken Korhan silah sesinin geldiği yöne doğru baktı ve "Ses buradan geldi, haydi!" diye bağırdı. Ne ironiydi ki Korhan'la yerleri değiştirmiştik sanki. Ben, o görkemli ve hiçbir şeyden etkilenmeyen duvar gibi görüntümün aksine çok daha umutsuz, çaresiz bir hâldeyken hiçbir olayı gözünde büyütmeyen ve çok daha kırılgan olan Korhan, benim suretime bürünmüş, pes etmeden savaşıyordu. Bağırışıyla beraber yeniden koşmaya başlayacaktık ki ikimiz de işittiğimiz küçük bir fısıltıyla duraksadık. Elimi Korhan'ın koluna attım ve bir adım önümde dururken hareket etmemesini sağladım. Gelen fısıltıyı duyup duymadığını anlamak için gözlerine baktım. O da aynı bakışla beni teyit ediyordu.

Başımı soluma doğru çevirdiğimde kulaklarımda can bulan fısıltının kaynağını birkaç metre ötemde, ruhum tenime değse dahi görmeyeceğim karanlıkta, bir çalılığın önünde gördüm.

"K-Kaan... K-Kaan, buradayım... K-Kor-"

"Karan, kardeşim!" diye acıyla ismini mırıldanarak ona doğru koştum. Ben aramızdaki metreleri adımladıkça o karanlık, Karan'ın baştan ayağa siyah giyinmiş bedenine dönüştü. Yüzüstü yatan bedeninin yanına çöktüm ve bedenini sırtı toprağa değecek biçimde çevirip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Korhan da Karan'ın diğer tarafına geçtiğinde korku dolu bağırışlarımız dolduruyordu aramızdaki boşluğu. "Karan! Bak bana! İyi mi-

sin? Aç gözlerini! Karan, aç gözlerini, yalvarırım! Karan, yapma! Yapma, ne olursun! Ne olursun, yapma, kardeşim!"

Hayatım boyunca her zaman duvar gibi bir suratım, soğuk bir meltemim, hissiz cümlelerim, sert bakışlarım olmuştu fakat konu Karan olduğunda bunların hiçbiri kalmıyordu. Çünkü ben onunlayken annesinin mezarının başında ağlayan kimsesiz bir çocuğa dönüşüyordum. Çünkü ne o ne de ben annelerimizi zalim bir yazgıdan sakınabilmiştik. Yine eskiden olduğu gibi hıçkırarak ağlamaya başladığımda, onun canı çekilmiş gibi avuçlarımdan düşen başını tutan kişi, yirmi iki yaşındaki Kaan değil, on dört yaşındaki Kaan'dı. Küçülmüştüm, arkadaşımın ölmemesi için yalnızca ağlayabiliyordum.

"Karan..." diye adını mırıldandı dudaklarım titreyerek. "Dedim sana! *Bekle bizi*, dedim!" Kucağımda duran Karan'ın başına doğru kapandım ve alnımı alnına yasladım. "Karan, aç gözlerini..."

"Karan! Karan, buradayız, kardeşim! Karan, aç gözlerini, yalvarırım! Aç!"

"Korhan!"

Ormanın içinden ağlayarak bir yardım çığlığı yükseldiğinde Korhan, Karan'ı sarsmayı bırakmış ve kısa bir anlığına ileriye doğru bakınmıştı. Karya'nın feryadıydı bu. Korhan aceleci, endişe duyan gözleriyle Karan'ın bedeninin etrafını taradı. Çok geçmemişti ki aradığı şeyi bulmuş olmalıydı, kenarda duran silahı avuçladı. Ardından hızla bana döndü yüzünü. Gözlerimin içine baktı kararlılıkla. Tek eliyle ensemi kavradı, benim de onun gözlerine bakmam için yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Kaan, beni dinle. Sakin ol ve işini yap! Ben, Karya'nın peşinden gidiyorum. Onun ve diğerlerinin bize ihtiyacı var! Anlıyor musun?" Onu dinlesem de işitemediğimin farkındaydı. Ellerini omuzlarıma atıp aniden sarstı tüm vücudumu. Bu ani sarsılmayla dikkatimi topladım, yanağımı ıslatan yaşlarımı yok edip derin bir nefes çektim içime. "Kendine gel ve Karan'a yardım et! Doktor olan ben değilim lan! Ağlayacak vaktimiz yok! Duydun mu? Bu ormandan hep beraber çıkmak istiyorsak soğukkanlı olmalıyız!" Gözlerime baktı, bir cevap aradı. "Kaan, tamam mı?" diye yineledi bir cevap istediğini belli edercesine. Yutkunup başımı salladım ve gözyaşlarımı silip hızla oturduğum yerden kalktım. "Güzel," deyip omzuma dokundu ben ayaklanırken. "Karan'ı yaşat!" diye bağırdıktan sonra az önce silah sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Avuç içlerimle ıslanan yüzümü sıvazlayıp kuruttum ve hızla yapmam gereken işe koyuldum. Karan'ın siyah gömleğinin düğmelerini açtım. Nabzını yokladım, işaret ve orta parmağımın altında atan damarıyla derin bir nefes verdim. "Karan, haydi, diren. Diren, kardeşim," diye beni duyması için seslendim, baygındı. "Sen nelere direndin, bunun da üstesinden gele-

ceksin! Duyuyor musun beni? Karya da iyi olacak, merak etme!" Ses tonumu yükselttim ve bir yandan işimi yaparken bir yandan da Karan'ın beni duyması için çabaladım. Bedenini yana doğru çevirip tek bacağını karnına çektim ve vücut ağırlığını düz bir şekilde uzanan bacağının üstüne verdim. "Kendine gel, kardeşim, haydi! Yapabilirsin, yapabilirsin, Karan!"

Aldığım tüm eğitimler, gördüğüm tüm vakalar ve seçtiğim mesleğin gereklilikleri, konu kendi canımdan bir insan olunca aniden silikleşmişti. Belki normal bir zamanda çok daha kolay bir şekilde üstesinden gelebileceğim bu his, şimdi Karan'ı kurtarmaya çalışırken benim boğazıma sarılıyor, nefesimi kesiyordu.

"Kaan!"

Kulaklarımda çınlayan sevdiğim kızın sesiyle bakışlarımı ormanın derinliklerinde dolaştırdım. Tam varlığına ihtiyacım olduğu anda adımı haykırmıştı.

"Azra," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Azra, buradayım! Sevgilim, buradayım! Sesime gel! Azra!"

Azra'nın sesinin ardından küçük mırıltılar ve fısıldamalar da ulaşmıştı kulaklarıma. Yalnız değildi. Gözlerim Karan'ın üzerindeyken bir yandan da etrafımda, bir boşluğun içinde Azra'yı arıyordu. İleride, ağaç kovuklarının ardında hızla koşan birkaç gölge gördüğümde yaklaşık olarak kırk beş saniye sonra Azra'nın irisleri irislerimi buldu. Önce bana baktı, sonra yanı başımda boylu boyunca uzanan Karan'a döndü ve hâlini görmesiyle olduğu yerde kalakaldı. Göz bebeklerim, Azra'nın arka çaprazında duran Armin'in bedeniyle karşılaştığında Armin, Azra'dan çok daha çevik bir şekilde öne atıldı.

"Karan!" diye bağırarak bir hışımla yanıma kadar koştu ve diz çökmesine bile gerek kalmadan yere kapaklandı. Karan'ın baş ucuna düştü. Toz toprak birbirine karıştı. Eline batan dikenleri ve canını yakan taş parçalarını umursamadı. "Karan, aç gözlerini! Ne oldu?" Gözlerini gözlerime çevirdi aniden, eli ayağına dolanmıştı. Yakamdan tutup silkeledi. "Kaan, bir şey söylesene! Neyi var Karan'ın? Susma!"

Donakalmış bir şekilde fısıldadım: "H-Hastaydı... Hastalığı ilerlemişti."

"Hayır..."

Onunla göz gözeyken Azra yanı başıma çöktü ve benim şokta olduğumu fark edip ellerimi Karan'ın üzerinden çekmemi sağladı. Benim aksime çok daha büyük bir soğukkanlılık ve titizlikle Karan'ı kendine getirmeye çalıştı. Hızlıydı fakat bu hızın yanında ne yapacağını bilememe durumu yoktu. Oldukça hâkimdi meseleye. Bir yandan Karan'ın adını mırıldanırken diğer yandan üzerini yokluyor, bir şey arıyordu. Elini, yüzüne dökülen saçlarına attı ve iki taraftan da kulaklarının arkasına sabitledi ıslak saç tutamlarını.

Bana baktı ardından. Gözlerimdeki yaşları gördü, birkaç saniyeliğine bedenini bana çevirip bir duvar gibi duran suratımı avuçlarının arasına aldı. Umutla baktı yüzüme, okşadı elleriyle.

"Kaan, bana bak! Karan iyi, merak etme, tamam mı? İyi! Hâlâ nabzı var! Kalp ritimleri yerinde. Sadece baygın, güçsüz! Onu kendine getireceğim, bana güven. Bana güven, olur mu?" Bir tepki bekledi benden, başını öne eğerek şefkatle izledi gözlerimi. Başımı salladım, gülümsedi. "İyi olacak," deyip bana umut aşıladıktan sonra yeniden Karan'a döndü.

"Azra, bir şey yap," diye yalvardı Armin. "Ölmemeli. Karan ölmemeli!"

"Ölmeyecek!" diye baskıladı harflerin üzerini Azra ve elini Karan'ın gömleğinin yakasına attı. Yakalarını dikleştirdi, ensesindeki boşluğu böylece doldurdu. Ardından ellerini gömleğinin önündeki cebe attığında aradığı şeyi bulmuş olmanın verdiği keyifle küçük bir mırıltı döküldü dudaklarından. "Karya'nın koyduğu ilaçlar. Karan'ın gömleğini ona göndermeden önce belki yılbaşı telaşıyla içmeyi unutur diye her ihtimale karşı gömleğinin cebine koymuştu." deyip güldü işe yaramasından kaynaklanan mutlulukla.

Küçük saklama poşetini açıp bir ilaç kapsülü aldı avuçlarına, ardından Karan'ın başını dizlerine kadar yükseltti ve birkaç defa yanağına küçük tokatlar attı. "Karan, ilacını içmen lazım!" diye nefes nefese konuştuktan sonra önüne tekrar düşen saçlarını geriye doğru savurdu.

Bu sırada Karan öksürerek sayıklamaya başladı. Tek bir isim dökülüyordu dilinin ucundan: "Karya."

"K-Karya iyi olacak! Karya iyi olacak, kardeşim!" diye bağırdım biraz olsun kendisini önemseyebilmesi için.

Azra, Karan'ın aralık dudaklarının arasından ilacı diline yerleştirdi ve Karan yarı baygınken ilacı yutmasını sağladı. Yutkunmasının kolaylaşması adına Karan'ın başını dikleştirmiş ve yan duran bedenini sıkıca tutmuştu. Armin de ona destek veriyor, Karan'ın gözlerini tamamıyla aralaması için adını sayıklıyordu küçük harflerle.

"Haydi, Karan... Haydi!" diye destek verdi Azra, sesi yalvarırcasına tırmanmıştı boğazını.

"Ölemezsin, Karan! Şimdi ölemezsin, izin veremem buna! Ayağa kalkman gerekiyor!" dedi Armin. Bu isteği, duygudan yoksun bir istek değildi fakat Karan'la arasındaki çatışmalı iletişimi düşünecek olursak göz yaşartacak cinstendi. Ölmesini istemiyordu, bunu görebiliyordum lakin kendi çıkarını gözetiyor gibiydi ya da bile isteye öyle davranıyordu. "Uyan..."

Karan gözlerini araladığında dudaklarından dışarıya inlemeleri dökülüyordu. Göz kapaklarını birkaç defa kapatıp açtı. Elini zar zor kaldırıp göğsüne attı, kalbinin üzerine koydu. "Kalbim..." diye mırıldandı sık nefeslerinin arasından.

"Nefes almaya çalış, Karan! Derin nefesler alıp ver, tamam mı?" diye direktifler vererek durumu yönetmeye çalıştı Azra. Bir eli Karan'ın kalbinin üzerinde, diğeri de ensesindeydi. "Yapabilirsin, dayanabilirsin, haydi! Pes etme, daha yolun başındayız... Pes etme, Karan!"

"Kardeşim!" deyip bileğine attım elimi ve sıvazladım. "Haydi, diren!"

"Y-Yaşayacağım..." dedi Karan oldukça kısık ve güçsüz çıkan sesiyle.

"Buradayım, kardeşim! Yanındayım, korkma, tamam mı? Kardeşin burada," dediğimde başparmağımla elinin üstünü okşamıştım ki Armin'le göz göze geldik. Karan'ın elinin üzerindeki elime baktı bir süre. Sonra çekti gözlerini hemen. Karan'ın uyanışıyla derin bir nefes almıştı. Karan, tuttuğum elini hareketlendirip parmaklarımı sıktığında sevinçle gülmeye başladım. "Elimi sıktı, Azra! Bilinci yerine geliyor! Kendine geliyor! İlaç işe yaradı!"

Azra derin bir *oh* çekerek gülmeye başladı. Hemen ardından bana döndü, gözlerime kilitledi gözlerini. Teşekkür edercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. Kollarını boynuma dolayıp ellerini ensemdeki saçlarıma attı, okşadı, sırtımı sıvazladı.

"Sana, *uyanacak*, demiştim," dedi sevinçle. Geriye çekilip alnı alnıma değecek kadar yakınımdayken bir ok gibi göz bebeklerini göz bebeklerime sapladı fakat hiçbir ok, bu kadar canı besleyen türden olamazdı. Beslendim. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," deyip elini elime attı. Bir eli ıslanmış saçlarımdayken diğer eliyle parmaklarımı parmaklarına kilitledi. Karan konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyordu ve artık beni anlıyordu. Tüm korkularımı, üzüntülerimi, zihnimin içinde dönüp duran her düşünceyi... Azra benim yalnızca göğsümün sol yanının değil, her zerremin haberdarıydı. "Beraber her şeyin üstesinden geleceğiz, Kaan. Ağlama."

"Armin..." diye bir sayıklama ulaştığında kulaklarımıza, ikimiz de duraksadık ve bakışlarımızı Karan ile başında bekleyen Armin'e çevirdik. Karan nefes nefese bir şekilde Armin'e bakıyor, onu daha iyi görebilmek için başını geriye yaslıyordu. Armin'in onu dinlemesi için çırpınıyordu âdeta. "Bana söylediğin o kelimenin hakkını ver." Yutkundu zorlukla. "Senden ilk defa bir şey istiyorum. K-Karya... Karya'yı kurtar." Dudakları titredi. "Lütfen. B-Ben yapamadım, sen yap. Y-Yalvarırım, Armin. Git!"

Armin hiçbir şey söylemeden Karan'ın gözlerine baktı saniyelerce. Yuttu dilinde biriktirdiği tüm kelimeleri. Çenesi titrerken dudaklarını içe doğru kıvırmış, birbirine bastırmıştı. Gözlerini bir anlığına ormanın sonsuzluğunda ileriye doğru dikti, ardından tekrardan Karan'a baktı. Elini boynuyla yanağının arasına atıp kısa bir an da olsa okşadı. *Bana güven*, dedi sanki dudaklarından dökülmese de.

"Armin!" Karan aniden elini Armin'in eline atarak durdurdu onu. Zorlukla soluklandı. Cümleleri dudaklarından bir fısıltı gibi kesik kesik ve

birkaç saniye aralıklarla dökülmeye başladığında Armin kaçırdığı gözlerini onun gözlerine sabitledi. "Yalan söyledim. Ona benzemiyorsun. Sana inanıyorum. Bunu bil. Nefret etmiyorum..." Yutkundu. "...senden."

Armin dudaklarını birbirine bastırdı buruk bir ifadeyle.

"Sen yaşamaya bak, Karan. İnan, sözümü tutacağım, tamam mı?"

Hiç beklemeden ayaklanıp az önce baktığı zifiri karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Karya!" diye bağırdı gözden kaybolurken ve sesi bir uğultuya dönüştüğünde bir isim daha döküldü dudaklarından: "Nehir!"

Onların arasında ne geçmişti, neden böyle konuşuyorlardı, bilmiyordum. Bana hayatında olanlardan, hiç kimseye bahsetmediği kadar bahseden Karan, Armin'den hiç söz etmemişti. Yalnızca ondan hazzetmediğini ve ona güvenmediğini biliyordum. Ama şimdi söyledikleri ve Armin'in ona, daha önce hiç olmadığı kadar şefkatli bakan gözleri, içime bir şüphe düşürmüştü. Karya'dan dolayı birbirlerine kötü bakmadıkları tek bir an yokken Armin, Karan'ın başında ölmemesi için yalvarmıştı. Ve Karan'ın da ben burada dururken, yanındayken Karya'yı kurtarması için Armin'den yardım istemesine anlam veremiyordum.

Karan, neden Armin'e ondan nefret etmediğini söylemişti?

Ben zihnimdeki tonlarca soruyla boğuşurken Azra, Karan'ın durumuyla ilgilenmişti. Sırtını bir ağaç kovuğuna yaslamış, dinlenmesini sağlamıştık. Ormanın içinde bir ölüm kalım savaşı yaşanırken üçümüz o savaşın dışında kalmıştık. Sesler geliyor, çığlıklar ve korku dolu haykırışlar duyuyorduk. Bazen sessizleşiyor ve yalnızca nefeslerimizi işitiyorduk, bu daha korkunçtu doğruyu söylemek gerekirse. Ne olduğunu bilememek insanı bitiriyordu. Karan'ı sakinleştirmek için elimizden geleni yaparken seslere kulak asmamaya çalışsak da başarılı olduğumuz söylenemezdi.

Bu sırada dakikalar akmış, zaman geçmişti. Armin gideli neredeyse yirmi dakika oluyordu. Karan yavaş yavaş kendine geldi, nefesleri düzeldi, bakışları netleşti ve kalp ritmi düzene girdi.

"İyi misin?" diye mırıldandım sakince Karan'ın saçlarını okşayarak.

Uykulu gözlerle baktı gözlerime, gücünü yeni topluyordu.

"Karya..." diye sayıkladı. "Kaan, gidelim," deyip elini giydiğim deri ceketin yakasına attı. Yüzünden aşağıya akan ter damlalarını gördüğümde gözleri kapalıyken bile rahat etmediğini anlamıştım. "Gidelim... Lütfen, Kaan. Yalvarırım, burada durmayalım."

"Karan, dinlenmen gerekiyor. Herkes onun peşinde, Karya yalnız değil. Bahar, Korhan, Nehir, Armin... Herkes Karya'yı arıyor."

"Yetmez..."

"Merak etme, Karya'yı çıkaracağız bu ormandan."

"Bekleyecek vaktimiz yok. Onu bir kez daha yalnız bırakamam. Herkes olsa da gözleri beni arar, kalbi beni ister, biliyorum. Ben olmayınca korkar o, Kaan."

Gözlerimi Azra'ya çevirdim ne yapacağımı bilemez şekilde. Azra düşünceli ve endişe dolu gözlerle etrafına bakarken zihninin içinde bir plan kurdu, kararsız bakışlarını netleştirdi. Kumar oynarcasına hareket ederek öne atıldı ve bir eli Karan'ın omzundayken diğer eliyle elimi tuttu güven vermek için. Karan'ın söylediklerini bakışlarıyla onayladı.

"Burada beklemek hiçbirimize iyi gelmeyecek," dedi fısıltıyla karışık. O da Karya'yı merak ediyordu. "Karan'ı burada yalnız bırakamayız. Gidelim. Onu geride tutarız."

"Emin misin?" diye sordum.

"Kaan," diye yalvarırcasına araya girdi Karan. "Bunu çok görme bana, lütfen."

İçinin rahat olmadığını görünce daha fazla ısrar edemedim. Aynı korkuları tekrar tekrar yaşıyordu. Azra da ben de Karan'ın kollarından tuttuk ve onun omuzlarının altına girdik. Karan ayağa kalktı, duruşunu düzeltti ve nefes aldı. Elimi destek vermek adına kalbinin üzerine koydum.

"İyi misin? Yürüyebilecek misin?"

Bu sırada aniden şimşek çaktı ve yağmur hızlanmaya başladı. Yavaş yavaş değil, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Öyle sert ve hırçın düşüyordu ki yağmur damlaları, saniyeler içerisinde her tarafımız sırılsıklam olmuştu. Gökyüzü öfkeyle kükremeye, gök gürültüleri ormanın içinde her tarafı sarmaya devam ederken birbirimize daha sıkı tutunduk. Korkunç ve yürekleri hoplatan bir şimşek daha çaktığında yuvalarındaki tüm kuşlar uykularından uyandı.

Azra duraksadı, başını sola doğru çevirdi ve ardından bize döndü.

"Sesler bu taraftan geliyor."

Yönümüzü değiştireceğimiz sırada ormanda yankılanan son bir şimşek sesi bizi olduğumuz yere mıhladı. Çünkü kulaklarımızda yankılanan tek ses o değildi. Tam o an gökyüzüne bir feryat, bir yardım çığlığı, boğazları yırtan ve kulakları tırmalayan bir haykırış, kalbimi olduğu yerde sancılar içinde kıvrandıran bir figan yayıldı.

"Korhan, yapma! Hayır!" diye bağırdı yorgun bir kalbin sesi.

Karya.

Hiçbir kırlangıcın sesi, göğe böylesine acı verici yükselmemiş olmalıydı.

Gözlerimiz yerinden çıkarcasına büyürken ve irislerimizin etrafındaki beyazlıkların içindeki damarlarımız dahi belirginleşirken aramızda öyle bir sessizlik oluşmuştu ki göğüs kafesimizden dışarıya sızan titrek nefesler tenimize çarpıyor ve birer yankıya dönüşüyordu âdeta. O yankı bir acı oldu, bir mızrak gibi kaburgalarımızın tam ortasına saplandı, ikiye yardı.

İki kurşun fırlar etti bir namlunun ucundan; bir çığlık yükseldi nefes nedir, unutan bir soluk borusundan.

Karanlığın içinden gelen ürkütücü bir isyan, bir ruh gibi süzüldü bedenlerimizin arasında, soluğunu ensemize bıraktı ve üfledi.

"Ölüm."

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.40

Nehir Yılmazer

Ben kimim?

Tüm hayatım, bu sorunun gölgesinde geçti. Her zaman bir amaç uğruna yetiştirildiğimi hissettim. Her an bunun bilincinde olarak yaşadım. Kalbimde hayallerimi filizlendirdim belki ama gözümün önünde yitip gidenler, hayallerimi de kılıcından geçirmişti gitmeden önce. Bir an büyülenecek olsam mutluluktan, bir sonraki an kendime bunun uzun sürmeyeceğini ve yine canımın yanacağını hatırlattım. Her zaman olgun olmak zorundaydım. Her zaman dik durmak, gözyaşlarımı saklamak, boyumdan büyük cümleler kurmak, hayallerden kaçmak zorundaydım. Hiç çocuk olamadım ama hiçbir zaman da çocuk olmanın hayalini kurmadım. Sanki bu dünyaya gerçekten yetişkin biri olmaya gönderilmiştim. Çocukluk ne demekti, nasıl çocuk olunurdu, bilmediğimden bu duyguya bir özlem ya da bir istek duymadım.

Kendimi bildim bileli birilerinden kaçtım. Birilerinin nefretinden, birilerinin öfkesinden, birilerinin savaşından, birilerinin çıkarından... Onların zarar vereceği korkusuyla ben hayatıma zarar verdim. Her saniye peşimdeydi onlar ama beni hiçbir zaman tanımadılar. Başka bir adım, başka bir yuvam, başka bir hayatım vardı. Buna rağmen, bir gün beni saklandığım bu çukurda bulurlarsa diye o korkuyu içimde hep dipdiri tuttum. Şimdiyse güç bendeydi, benim elimdeydi. Adımlarım korkak değil, cüretkârdı. Gözlerim titremiyordu, birinin etini kesip atabilecek kadar keskindi. Yüreğim yerinde kıvranmıyor, bir ölü gibi mezarında hareketsiz uyuyordu. Artık hiçbir şeyden ve hiç kimseden çekinmiyordum.

Kararlıydım. Acısını fazlasıyla ödediğim bu hayatın bedelini söke söke almaya ve canımdan kopan parçaları tekrardan canıma katmaya gelmiştim.

Tüm hayatımı uğruna feda ettiğim şeyi gerçekleştirmeden de bu şehirden gitmeyecektim. Ant içmiştim.

"Karya!"

"Neredesin? Karya, korkma! Hepimiz buradayız!"

"Karan! Ses ver bize!"

Etrafıma bakındım. Azra, Bahar ve Armin vardı. Her birinin dudaklarından ya Karya'nın ya da Karan'ın adı dökülüyordu. Korkuyorlardı. Endişelilerdi. Üzgünlerdi. Ne olacağını bilmiyorlardı ve bu bilinmezlik, onları bitiriyordu. Bense suskundum, dudaklarımdan yalnızca karanlık ormanın içinde bulut bulut yayılan nefeslerim dökülüyor, göğsümün altında çarpan kalbimin sesi yankılanıyordu. Dağ evinde, Karya'nın kaçırıldığını öğrendikten sonra kendime hâkim olamamış, diğerlerinin evde kalmamız gerektiğini söylediği cümleleri dinleyememiştim bile. Belki de ilk defa Armin'den bir şey rica etmiştim: Beni Karya'ya götürmesini. O yolun üzerinde kaza yapmış olan aracı gördüğümde içimde bir şeylerin koptuğunu hissetsem de acımı saklamak zorunda kalmıştım. Gücüme gitmişti ama alışık olmadığım bir durum da değildi.

Korkmuyordum, endişeli ve üzgün değildim. Bu ormanda ne yaşanması gerekiyorsa yaşanacaktı ve ben, onun elinden tutup buradan çıkacaktım. Bu cehennemde bir ölüm yaşanacaksa, birinin nefesi kesilecekse de bu o değildi, tek bildiğim gerçek buydu. Körü körüne de olsa buna inanıyordum.

"Karya," diye fısıldadım ismini kendime hatırlatmak ister gibi. "Neredesin?"

Birbirine karışan adımlarla patika yolda yürüyorduk. Dört kişiydik, bir yandan etrafı kolaçan ederken diğer yandan göğüslerimizin önüne bir kalkan gibi gerdiğimiz kollarımızla birbirimizi kolluyorduk. Kendi eksenimiz etrafında dönerek bir iz arıyor, bu yırtıcı ormanda yaşamdan bir köşe bulmaya çalışıyorduk.

"Karan!" diye bağırarak ellerini saçlarından geçirdi Bahar ve oflayarak bir nefes bıraktı ormanın içine. Patika girişinde Karan'ın arabasını görmüştük. Yolun ortasına doğru kırmış ve kapısını açık bırakmıştı. O da buradaydı fakat sesi çıkmıyordu. "Ya neredeler?" diye isyankâr bir ses tonuyla haykırdı çok geçmeden. "Korhan ve Kaan da bizden önce evden çıkmışlardı! Niye kimseden ses gelmiyor? Kafayı yiyeceğim!" Gözlerimize baktı teker teker ve başını umutsuzca iki yana salladı. "Yetişememekten çok korkuyorum."

"Yetişeceğiz," dedi Armin oldukça kararlı bir şekilde. Gözlerinde gördüğüm öfke, tanıdığım o öfke değildi. Çok daha farklı, çok daha acımasızdı. "O adamı bulacağım ve bu defa kurşunlarımdan kurtuluşu olmayacak."

"Armin, sakin ol. Temkinli olmamız gerek," dedi Azra uyarıcı bir tonda.

"Buradan!" deyip seslerin geldiği yöne doğru ilerledi Armin.

Önüme dönüp Armin'in peşinden ilerledim ve yüzüme değen saçlarımı arkaya doğru savurdum. Nefeslerim savrulan saçlarımın arasında dağılırken uzaktan gelen haykırışlar, ormanın içerisinde eko yapıyordu. Öyle ki kulaklarımda yankılanan her seste, kalbimdeki korku düğümü daha da sıkılaşıyor, çözülmez hâle geliyordu. Bu sırada ormanın içinde, öncekilerin aksine çok daha güçlü ve yakından bir haykırış, acı dolu bir çığlık can buldu. O sesle beraber dördümüz de durduk. Üçümüzün gözleri tek bir kişinin üzerinde toplanmıştı: Azra. Onun gözleri ise önce büyüdü, ardından bulutlandı ve sonra da titredi. Bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi, titreyen dudaklarını araladı.

"Kaan," diye mırıldandı. Bir fısıltı gibiydi... Nefesleriyle ismi karışmışken bağırdı: "Kaan!"

Çok geçmedi, az önce duyduğumuz o acı yakarış, kulaklarımızda ve sonra zihnimizde noktasından virgülüne kadar açık seçik bir şekilde yaşamaya devam etti.

"Duyuyor musun beni? Karya da iyi olacak, merak etme!" Kaan öyle yüksek sesle bağırıyordu ki tüm ormanda onun sesi duyuluyordu. İlk başta denizin altına hapsolmuş boğuk bir ses gibiydi ama saniyeler geçtikçe ona yaklaşmamızdan kaynaklı olmalıydı ki içindeki acı katlanıyordu âdeta. Ve acısı katlandıkça sesinin şiddeti de artıyordu. "Kendine gel, kardeşim, haydi! Yapabilirsin, yapabilirsin, Karan!"

Armin'e kaydı bakışlarım istemsizce, kendimi alıkoyamadım. Yutkundu.

"Karan," diye sayıkladı Azra'yla beraber.

"Armin," deyip dikkatini bana vermesini sağladım. "Siz Azra'yla birlikte Kaan'ın sesine doğru gidin, belli ki size ihtiyaçları var. Biz Bahar'la, Karya'nın peşinden gideceğiz, tamam mı? Eğer Korhan ve Karan onunla değilse bu ormanda yapayalnızdır," dedim dehşete düşmüş bir ses tonuyla. Armin güçsüzce bana baktı, koluna attığım elimi tuttu. "Haydi, Armin!" diye bağırdım. "Azra'yı da al ve git buradan!" Bir bana bir de Kaan'ın sesinin geldiği tarafa doğru bakındı. "Armin, git!"

"Haydi!" diye seslendi Azra.

Armin kabullenerek başını salladıktan sonra bana döndü çok küçük bir an yakalayarak. "Kendine dikkat et, tamam mı?" diye fısıldadı diğerlerinin duyamayacağı bir sessizlikte. Titreyen nefesleri önce yüzüme, ardından dudaklarıma çarptı. Ölmek istedim. Kalbimdeki bu his gerçekse eğer, kendimden nefret ettim. Çünkü Armin'in nefesleri dudaklarıma kazınırken kalbime gömdüğüm ceset mezarından çıksın istedim. Armin ise benim isteklerimin aksine gözlerime daha derin, daha korkusuz baktı. Elini çıplak

koluma attı. Tenim karıncalanmaya başladığında başparmağıyla okşadı. "Bu ormandan kurtulduğumuzda sana sorduğum o sorunun cevabını vereceksin." Sesindeki geç kalmışlık hissinin burukluğu ve buna rağmen yine de var olabilen umut, bana bir darbe daha indirdi. "Her şeye rağmen bilmek istiyorum."

Kolumu bıraktı, arkasını döndü ve gitti.

Azra'yla birlikte sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladılar. Karanlığın içinde uzaklaştıkça kaybolan vücuduna dolan gözlerimle baktım.

Gitmesin istedim, ardından bu isteğime bir hançer sapladım. Tırnaklarımı avucuma geçirip ayağımı yere vurdum.

"Bana bunu yapma, Armin," diye sayıkladım. Öfke ve sevgi aynı cümlede var olabilirmiş, o an anladım. "Bana, bunu, yapma!"

"Nehir!" diye bağırdı Bahar. "Haydi, biz de gitmeliyiz! Karya tek başına ne kadar dayanabilir, bilmiyoruz."

"Karya..."

Her şeyi yok ettim. Ne hissettiklerimin bir önemi vardı ne de isteklerimin. Bahar'ın elinden tuttum, ona hak vererek kalbimin perdelerini sonuna kadar çektim. Onu karanlıkta bırakıp yeniden koşmaya başladım.

İkimizin de dudaklarından tek bir isim dökülüyor, ikimiz de tek bir isim için savaşıyorduk. İkimizin de yara aldığı yerler aynıydı ve bir daha yara almamak için direniyorduk. Adımlarımız birbirine değecek kadar yakın bir mesafede, vücudumuzdaki tüm gücü tüketircesine koşarken ayağımın bir ağaç kovuğuna takılmasıyla aniden öne doğru savrularak yere kapaklanmam bir oldu. Bahar elinden kayıp giden tenimi fark ettiğinde, "Nehir!" diye bir çığlık attı, yanıma çöktü ve kollarımdan tutarak doğrulmamı sağladı. "Nehir, iyi misin?"

Elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarım soyulmuş, kanamaya başlamıştı. Avuç içlerim yanıyordu. Sızlandım dişlerimi sıkarak. Kanayan avuçlarımı ışığa doğru tutup baktım. Tam bu sırada birkaç metre önümde duran çalılıkların içinde, irislerimi alan parıltıyla gözlerimi kıstım. Ay ışığı üzerine vuruyor ve karanlığın içinde onu aydınlatıyordu. Zor da olsa ayaklandım, acımı es geçip o parıltıya doğru atıldım. Dikenli çalılıkların arasından elimin yaralanmasını umursamadan aldım onu. Bahar'a gösterdim.

"Karya'nın tacı bu! Saçını yaptıktan sonra kendi ellerimle takmıştım..."

Yanıma geldi, bir elini sırtıma atıp diğer elini taca attı. Ardından tacı aldığım çalılığa ve o çalılığın hemen yanı başındaki patika yola baktı.

"Bahar! Bahar, neredesin?"

Ormanın kuytularından bir uğuldama gibi işittiğimiz Korhan'ın sesiyle ikimiz de gözlerimizi patika yoldan almış ve sesin geldiği yokuşun yukarısına doğru çevirmiştik. Bahar umutla, "Korhan, buradayız!" diye bağırdıktan saniyeler sonra görüş alanımıza Korhan girmişti. Bizi fark ettiğinde gözleri ilk önce Bahar'a değdi. Duraksadı, ardından aralarındaki mesafeyi üç adımda aşıp kollarını Bahar'ın bedenine sardı. Öyle bir çekmiş ve öyle bir sarılmıştı ki Bahar'ın vücudunun sarsılışını hissetmiştim. Elleri tenine bir kazmanın toprağa saplanması gibi sıkı sıkıya saplanmıştı. Aynı anda isimlerini telaffuz etmiş, korku ve özlemlerini birbirlerinde gidermişlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Korhan, Bahar'ın saçlarını defalarca kez okşarken. "İyi misin? Bir şey söyle."

"Çok korkuyorum, Korhan." Titriyordu. Bana döndü hızla ve elimdeki tacı kavrayıp ona gösterdi. "Karya'nın tacını bulduk. O adam, onu bizden yine alacak diye çok korkuyorum."

Korhan tek eliyle Bahar'ın boynundan tuttu ve kendine doğru çekip şakaklarına derin bir öpücük bıraktı sakinleşmesi için. Ardından dudaklarının teniyle ilişiğini kesmeden hafifçe geri çekildi.

"Merak etme. Karya pes etmez, etmeyecek de. Kaçmayı başarmış. Bir yerlerde saklanıyor olmalı."

"Ne yapacağız, Korhan?" diye hayıflandım bir çözüm önerisi bulmasını umarak. "Daha fazla dört dönerek Karya'yı aramak istemiyorum, onu bulmak istiyorum! Saatler oldu! Bu kadar korku çok fazla! Daha tam anlamıyla iyileşememişken aynı travmalarla tekrar yüzleşmesi çok fazla! Eğer biraz daha geç kalırsak Karya'yı o adamdan kurtarsak dahi tedavi sürecinin en başına dönebiliriz! Karya ne hâlde, bilmiyoruz. Belki bir yerlerde kriz bile geçiriyor olabilir! Her şey için çok geç olmadan bir şey yapa-"

Cümlemi tamamlayamadan, Korhan ve Bahar'a yardım dilenir gibi bir adım atmışken ormanın derinliklerinden korkutucu derecede yüksek ve yürek hoplatan bir ses yükseldi göğe. Olduğum yerde kalakaldım, destek almak istercesine elimi yanımda bulunan ağaç kovuğuna attım. Zihnimde can bulan o tanıdık sesle göz bebeklerim büyüdü. Bir gece yarısı evime girip bana saldıran o adamın sesiydi, dün gibi hatırlıyordum. Az önce Karya'nın tacını bulduğumuz patika girişinin tam tersi yönüne doğru baktım. O ses tekrar, tekrar ve tekrar yankılandı. Yankılandıkça büyüdü, büyüdükçe o korkutuculuğu her birimizi, tüm ormanı kapladı. Bir çukurdan yükseliyormuşçasına kudretliydi.

"Karya!" diyordu bir canavar gibi. "Karya, kaçamazsın artık! Senin kaderini ben yazdım! Anlıyor musun beni? Oyun oynamaktan çok sıkıldım! Çocukluğu bırak ve yanıma gel! Ben sabırlı bir adamım ama her duygunun bir sonu vardır. Duyuyor musun beni? Kaçamazsın. Ben senin içindeyim, ben-

den saklanamazsın!" Bağırsa da sesindeki öfkeyi çok iyi yönetiyordu, oldukça profesyoneldi. Öyle konuşuyordu ki cümleleri bizim tenimizde bir korku yangını başlatıyordu ama kendisinde ne endişe ne de sinir vardı. Her cümlesi histen yoksundu, tekdüze bir ses tonuna sahipti. "Bu ormanı herkese mezar ederim! Yine de seni bırakmam! Duyuyor musun beni, Agape'm?"

O kudretli ses sustu. Birbirimize baktık.

Bahar başını iki yana sallayarak ağlamaya başladığında ona doğru yaklaşıp bir elimi ensesine attım, diğer elimi de dudaklarının üzerine kapattım. O adama çok yakındık ve ses çıkarmamamız, sakinliğimizi korumamız gerekiyordu. Eğer Karya'ya yaklaştığımızı fark ederse gözünü karartabilirdi. Bakışlarımı karanlığın içinde ikisinin de gözlerinde gezdirdiğimde Korhan'ın harelerinde gördüğüm o ateş beni dahi yakmıştı. Bahar'a göstermemeye çalışıyordu ama bir yangın yaşanıyordu. Onu ilk defa böyle, nefret dolu görüyordum.

"Korhan, beni iyi dinle," deyip gözlerini gözlerime indirmesini sağladım. "Sesler Karya'nın kaçtığı yönün tam aksi yönünden geliyor. Bu iyi haber, tamam mı?" Sesim bir fısıltı gibiydi. "Karya kaçmış ve izini kaybettirmiş dediğin gibi. Şu an çok korkuyor, muhtemelen bir yerde saklanıyor. Gidin. Lütfen, o patikadan gidin ve onu bulun. Tamam mı?" Bahar'a baktım, ses çıkarmayacağına dair göz işaretiyle bana güvence verince ellerimi üzerinden çektim. "B-Ben, Mey'in peşinden gideceğim. Ne olursa olsun, o adamın Karya'ya ulaşmasına engel olacağım. Bunu yapacağım. Ama ne olur, lütfen, size yalvarıyorum... Karya'yı bulun ve bu cehennemden çıkarın."

"Onu öldüreceğim!" diye öfkeyle dişlerinin arasından soludu Korhan. Sesi biraz gür çıkacak olduğunda elimi bileğine atarak onu durduracaktım ki parmaklarının arasında bir silah gördüm. "Ant olsun ki onu bu ormandan sağ çıkarmayacağım."

"Korhan... Bu silah..."

"Karan'ın silahı."

Gözlerimi kapatıp açtım, ne yapacağımı bilemez şekilde kekeledim. "K-Korhan, gidin! Gidin ve Karya'yı bulun."

"Nehir, sen tek başına o adamla nasıl başa çıkacaksın?" dedi Bahar kırılgan bir ses tonuyla.

"Çıkarım!" dedim inleyerek. Ayağımı yere vurmuştum. "Çıkarım ben! Siz gidin, halledeceğim."

Bana güvenmekten başka çareleri yoktu. Keza benim de öyle. Korhan başını salladı, Bahar'ı sol kolunun altına alıp sağ elinde tuttuğu silahla kendilerine bir koruma alanı yarattı. Karya'ya gittiğini düşündüğümüz patika yolda ilerlemeye başladılar. Arkalarından bakarken Bahar bana döndü ve dolu gözleriyle, "Dikkat et, Nehir," diye fısıldadı.

Zoraki bir şekilde gülümsedim, sonrasında önüme döndüm ve gülümseyişimi yüzümden sildim. Mey'in sesinin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım ufak adımlarla. Adımlarımın sesi dahi yoktu ve etraftaki sesleri daha iyi duyabiliyordum. Fakat kendime yalan söyleyemeyecektim, artık korkuyordum. Sonunda Karya'yı kurtarmak olsa da ondan ayrılacak olmak kalbimi kırıyordu.

Ne kadar süre karanlığın içinde sessizce ilerledim, bilmiyordum. Dakikalar akıp giderken bir ağacın arkasına geçtim. Elimi sırtıma atıp elbisemin fermuarını bir parmak kadar aşağı indirdim. Kürek kemiklerimle elbisemin arasına sıkıştırdığım uzun, bir insanı delip geçebilecek kadar keskin bıçağı çıkardım. Evden çıkmadan önce tezgâhta gözüme çarpan, içecekleri hazırlarken limon kesmek için kullandığım bıçağı kimseye göstermeden yanıma almıştım. Karya'nın kaçırıldığını öğrendiğim an, benim için tüm ihtimaller sıfırlanmıştı ve tek düşündüğüm, onu korumam gerektiğiydi. Buna mecburdum.

Bıçağı tek elimle kavradım ve ağacın arkasından çekilip etrafa bakınarak yürümeye devam ettim. Bir başıma bu ürkütücü ormanda, bir yokuşun ucunda aşağı doğru ilerliyordum. Kulaklarıma uzaklardan gelen sesler birbirine karışıyordu, hiçbirini seçemiyordum. Seçebildiğimse yalnızca ayaklarıma batan çalıların kırılma sesi ve o çok korktuğum kurtların uğuldamalarıydı.

Korkuyorum.

Korkuyorum, baba. Başaramayacağımdan korkuyorum, duy beni. Yardım et bana. Kurtlar evimize indi, sen yine gelmedin. Neredesin?

O an içimdeki çocuk bir köşeye sindi ve yardım bekledi. Göz bebekleri dalgalandı, başını iki yana salladı, ellerini kulaklarına kapattı ve dizlerini karnına çekti. Kırgınlığıma yenik düşmek üzereyken bileklerimle göz pınarlarımda biriken yaşları sildim, dalgalanan gözlerimi keskinleştirdim ve yirmi metre kadar uzağımda, hızlı adımlarla yağmurun altında ilerleyen, patika yolları dönerek inen bir silüet gördüm. Başında kapüşon vardı, yüzünü göremiyordum lakin bu ormanda, aramızda ondan başka kapüşonlu giyen kimse yoktu. Onu bulmuştum.

"Mey," diye fısıldayıp elimdeki bıçağı sıkıca kavradım.

Adımlarımın sessizliğini koruyarak ilerlemeye başladım lakin o gölgeyi takip etmek zordu. Her an kayboluyor ve beni de karanlığın kör kuyusuna çekiyordu. Metreleri aşarken aniden durdum, etrafıma bakındım. Kendi eksenimde döndüm, göğe uzanan onlarca metrelik ağaçların kovukları arasında kendimden başka hiçbir yaşam belirtisine rastlamadım. Karanlığın beni de siyaha hapsetmemesi için gözlerimi tüm karalıklardan kaçırsam da olmadı. Bir anda ne yapacağımı bilemezken, nerede olduğumu göremezken buldum kendimi.

Sağ tarafımdan bir çalının ezilme sesi geldiğinde zihnimde de yaklaşan adım sesleri yer edinmeye başlamıştı. Elimi solumda duran ağacın kovuğuna attım, destek alarak bedenimi oraya doğru çektim ve arkasına saklandım. Sırtımı ağaç kovuğuna yasladım, kalkıp inen göğsümü dizginlemeye çalıştım. Bıçağı iki elimle kavramış, sırt kısmını karnıma bastırıyordum. Gözlerimi kapatmıştım. Bana doğru yaklaşan o adım seslerinden de, o seslerin sahibinden de saklanmayı umuyordum. Parmaklarım, sıkıca tuttuğum bıçağın sırtından dolayı kasılmıştı. Nefesimi tuttum, sesimin çıkmasını engelledim. Yutkunmak istedim lakin kuruyan boğazım acıdı. Yağmur damlaları ağaçların üzerinden bir bir yüzüme damlarken gözlerimi kapattım.

Çirkin ördek yavrusu... Sana ihtiyacım var. Beni kurtar.

Başımı ağaç kovuğuna yaslayıp sağıma döneceğim sırada çok ama çok yakınımdan bir adım, ardından bir çalının kırılma sesi daha geldi. Olduğum yerde hareketsizce kaldım. Gözlerimi açtığımda yukarıdan aşağıya doğru bir kozalak yuvarlandı, tam önümde durdu. Çok kısa bir anlığına, kalp ritimlerim arasındaki boşluk kadar kısa bir anlığına yerimi sağlamlaştırmak için hareketlenecek olmuştum ki başımı sağa doğru çevirmemle ağacın gövdesinden bir silah namlusunun ileri doğru uzandığını gördüm. Göz bebeklerim büyüdü, dudaklarımı içe doğru kıvırıp birbirine bastırdım. Sağ elimle bıçağı daha sıkı kavradım. Yokuşta duran bir ağacın arkasına saklandığım için ayaklarımın kaymaması adına parmaklarımı içe doğru kıvırmıştım. Daha fazla hareketsiz kalamayacağımı, direnemeyeceğimi anlayınca dilimi dudaklarımda gezdirdim, korkak bir nefes çektim içime ve bir karar verdim.

Ya şimdi ya hiç, çirkin ördek yavrusu...

Ağaç gövdesinin yanından ileri doğru uzanan namluya, çocukluğumda aldığım dövüş eğitimleri sayesinde ani bir şekilde sağ ayağımla tekme savurdum. Saniyelerin dahi akmasına müsaade etmeden karşımdaki insanın elleri boğazıma sarılıp beni sertçe ağaca yaslamaya çalıştı, gözlerimi kapattım, hiç tereddüt etmeden varlığıyla beni gölgeleyen bedene keskin ve soğuk metali sapladım.

Avucumdaki bıçak bir tene değdi, kesti, içine girdi.

Bir ciğer soludu havayı, bir dudaktan dökülen nefesler kirpiklerime değdi.

Gözlerimi benden yüksekte duran, bıçağı tenine bastırdığım için acıyla inleyen, karnıyla göğsüm arasında duran bıçağın sırtını nefesiyle titreten kişiye kaldırdım, o an gördüğüm bakışlarla donakaldım. Gözleri, bu karanlığa rağmen yüzümü seçtiğinde boğazıma sarılan parmakları gevşedi, tenimden sıyrılır gibi güçsüzce iki yanına düştü. Ölüm kokan bu ormandaki tüm ağaçların yıkılmasını ve beni ezip geçmesini istedim. Yok olmak istedim.

Çünkü bu duyduğum kesik atışlar, o kalbe ait olmasın istedim.

Çünkü bu titreyen nefesler, bir zamanlar içime karışması için yalvardığım nefesler olmasın istedim.

Çünkü tutunacak bir dal arayıp tenime değen o parmaklar, bir zamanlar uçlarından öptüğüm parmaklar olmasın istedim.

Çünkü o...

"Ressam," diye mırıldandım kısık bir ses, kesilmiş bir ten ve çekilememiş bir nefes gibi.

Sırrımdı.

Adı, dudaklarımdan zehrimi emmesin diye yutkundum ama o yutkunamadı bile. Gözünden acıyla bir damla yaş aktı. Gülümser gibi oldu ama dudakları kıvrılmadı. *Kıvrılamadı.*

Ellerimi korkuyla bıçağın sırtından çektim ve dudaklarımın üzerine kapatıp ardı ardına çığlıklar atmaya başladım. Başımı iki yana sallıyordum. Haykırışlarım kesik kesikti. Geçmişte, beni karşısına alıp dünyanın en güzel tablosunu çizeceğini iddia ederek yüzümü resmeden adam, öne doğru savrularak yere düşmemek için bana tutunduğunda onun fırçasıyla siyaha boyandım. Nefesi saçlarıma değdiğinde tüm saçlarımın yandığını, saç diplerimden başlayan o ateşin, varlığımı küle çevirdiğini hissettim.

Acı ne demekmiş, o an öğrendim.

Yıllardır çevresine ördüğüm kalbimin tüm duvarları yıkıldı ve o et parçası, yalnızca bir ressamın adını yaşattığım o şey, duvar dökümtülerinin altında kaldı. Adını bir sır, bir günah, bir utanç gibi gizlediğim kalbim, o enkazda bile bir tek onun adını sayıkladı. Zaman durdu. Ne saniyeler aktı, dakika oldu ne de dünya döndü, yağan yağmur durdu. Ben o an, tam o an, sevdiğim adamın karnında benim bıçağım olmasına rağmen ayakta kalmak için yine bana tutunmak istediği an gözlerimi, gerçekleri reddedercesine yumarken ve başımı iki yana sallarken acı içinde kısılıp kaldım.

"Nehir," diye fısıldadı, histerik bir şekilde tebessüm etti. Bu yalana kendisi de inanmış gibi... Gözlerimi açtım karşımda acıyla inleyen gerçekten kaçamayacağımı anlayınca. Kirpiklerim tenime değdi, bir neşter oldu, kesti. Ona baktım, bakışları bir mızrak gibi bakışlarıma saplandı. Hiçbir mızrak, yaşatmak için çıkmazdı bir elden ama onun mızrağı canımı dahi acıtmadı. Kırgındı. Olanca ağırlığıyla bana tutunurken bugüne kadar bu kadar güçlü olduğumu bilmiyordum. Ressamımın kan sızan bedenini taşıyana dek kollarımdaki bu gücün farkında değildim. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Benden neden gittiğini biliyorum ve seni şimdi sonsuza dek kaybediyorum." Bir nefes daha verdi; o nefes, benim düğümümdü. "...*Alya.*"

Ellerimin arasından kayarak yere düştü bedeni. Ben boşluğuna bakakaldım.

Alya.

Ressam'ın Alya'sı.

"Sana bir gün aşkı anlatacağım, Alya."

Omzuma yüklenen geçmişle daha fazla ayakta kalamadım, baş ucuna düştüm ve başını kucağıma alarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yüzümü bir kimsesiz gibi önüme doğru eğdim, göğsüne koydum, onun başını da kendi göğsüme bastırdım. Ben kimsesizken yine ona sığındım. Nefesi göğsüme hapsolsun istedim ama alnımı yasladığım göğsünün durgunluğu, kalbimi yavaşlattı. Gözyaşlarım yanaklarıma birer birer dökülmeye devam ederken doğruldum, başımı içimde biriken tüm acıyı sarf ederek geriye yatırdım ve bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Çığlıklarım boğazımı yırtarcasına tırmandı soluk borumdan. Kelimesiz yakarışlarla yalvardım Tanrı'ya.

Hayır, bile diyemedim, bağıramadım. Onun yaptığını yapamadım.

Geri dön, diyemedim. *Bana dön*, diyemedim.

"Geri dön, Alya. Bana dön."

Ellerim titriyor, parmaklarım yerini şaşırıyor, dilimdeki kelimeler boynumu bir darağacına asıp başında bekliyordu.

Kaburgalarımın içindeki boşlukta büyüyen acı, göz bebeklerimin önünde biriken yaşların ardından gözlerine bakmamla gözyaşımın içine gizlendi ve yanağına düştü. Sanki onun gözyaşıymış gibi şakaklarına doğru aktı.

Bana, her şeye rağmen yıllar önceki gibi şefkatle bakması tüm büyüyü bozdu. Bir anda tüm bu karmaşanın içinden onun cennetine çekildim.

Yeniden Alya'sı oldum.

Yüzünde kırgın çiçekler yetiştiren Alya'sı...

Gülümsedim ağlarken ve uzanıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Ellerimizi birbirine kenetledim.

"İki kere ikinin dört etmediği ihtimaller de vardır, Alya. Senin, beni öldürmen gibi." Tutmadığım elini kaldırdı, yüzüme atıp gözyaşıma dokundu. "Üzülme. Bu da doğru değil, güzelim."

"Gitme... Hayır! Lütfen! Yalvarırım, böyle gitme!"

Çehresine, ölümün ağırlığı çöktü.

Gülümserken aniden dudakları titredi, teni kırıştı, gitmek istemiyormuş ama gitmek zorundaymış gibi bir çaresizlikle gözlerime bakıp ağladı.

"Alya burada, Levent. Alya seninle... Alya sana döndü." Başımı, başına yasladım. Burnum boynuna değdiğinde tanıdığım o koku bir anlık da olsa ciğerlerimdeki solgun çiçekleri filizlendirdi ama bıçağın ucundan yayılan kanının kokusu, onun matemini tutan çiçeklerimin yine boynunu büktü. "Sen de bana dön, Levent. Sen benim, benden arta kalan yanımsın." Gök-

yüzüne bir ah bıraktım sonu gelmeyen. "Yalvarırım... Yalvarırım, Levent, böyle gitme. Ölme..."

Geri dön, Levent. Bana dön.

Alya'na dön.

1 Ocak 2022 | İstanbul

01.55

Korhan Asilsoy

Nehir'den ayrılıp Bahar'la beraber Karya'yı aramaya koyulmuştuk. O bir adım arkamdan gelirken ben önden ilerliyordum. Sağ elimde kurşununu namlusuna sürdüğüm bir silah, sol elimdeyse Bahar'ın parmak uçları vardı. Titriyordu ama bana tutunuyor, sıcaklığını bedenime akıtıyordu. O yanımdayken kendimi evimde, yatağımda, huzurlu uykumda gibi güvende hissediyordum. Sanırım birine yuva olmak, aile olmak böyle bir şeydi. Oysa ben hep bu duygudan kaçmıştım. Yıllar boyu Bahar'a bir adım atamayışımın, ona varamayışımın ama sırtımı dönüp gidemeyişimin sebebi buydu. Hiçbir zaman birini ailem olacak kadar çok sevmek istememiştim. Babamın annemi terk ettiği gibi terk edilmekten, annemin de babamın gidişinden sonra beni bırakıp başka insanları aile bilmesi gibi unutulmaktan, kimsesiz kalmaktan korkmuştum her zaman.

Birini sevmezsem; yuvama, kalbime, odama almazsam ne terk edilir ne de bırakıp giderdim.

Ben, boyundan büyük duvarların arasına hapsedilen ama onları bir gece yarısı gökkuşağının renklerine boyayan bir çocuktum. Bazı hislerim anlaşılmadı, bazıları yadırgandı, bazı zaman hırpalandı ama ben o çocuk olmaya devam ettim. İnsanlara göre kusurlarım vardı, sevilmedim, sevilmedikçe duygularımdan ve olduğum kişiden utandım. Kendimden kaçtım. Ama kaçabildiğim yer yine bana aitti. İçimde bir yolculuğa çıktım. Tüm sokaklarımı dolaştım, saatler boyu kimseye rastlamadım. Öyle bir boşluğun, öyle bir yoksunluğun içinde tutunacak bir şey aradım.

Bir şey... Bahar.

Bahar, etrafıma örülen duvarları balyozla yıkarak, belki o duvarların altında kalmamı bile göze alarak göğsümden içeri girdi. Beni bir yıkımdan çıkarıp olduğumu sandığım kişinin aksine bana başka bir Korhan'ı gösterdi. Karşıma geçti, bir ayna tuttu yüzüme, *içini gör*, dedi. *İçini gör, orada başka renkler ve başka ihtimaller var. Eğer göremiyorsan ben eklerim, ben boyarım seni. Korkma,* dedi.

Tüm bildiğim renklerin yanına en sevdiğim rengi, Bahar'ı ekledi. Beni kendine boyadı.

Parmak uçları avuçlarımdayken onu arkamdan yanıma doğru çektim, gözlerim etrafta dolaşırken kısa bir süreliğine korku dolu gözlerine baktım.

"İyi misin?"

"Korkuyorum," dedi harfler dudaklarından zar zor dökülürken.

Elini daha sıkı kavradım, parmaklarımı tenine baskıladım.

"Korkma," deyip derin bir nefes verdim, duraksadım ve benim duraksamamla o da duraksadı. Ellerimiz birken aramızdaki mesafeyi bakışlarımızla katedip yan yana geldik. "Ben yanındayım." Bir adım attım ona doğru, kalbimdeki ateşi bir çıra gibi harlayan saç tellerinden öptüm. "Ben buradayım. Seninleyim."

Bahar'ın korku dolu gözlerinde yaşlar birikmişti. "Kaybetmekten korkuyorum, Korhan. Ben artık birini kaybetmek istemiyorum, birini arkamda bırakmak istemiyorum. Sevdiğim insanları özlemekten, onları koruyamamaktan çok yoruldum."

Başparmağımla avucumdaki elinin üzerini okşadım.

"Bu ormandan beraber çıkacağız," dedim onunkinin aksine umut vadeden bir ses tonuyla. Parmakları parmaklarıma kenetliyken yürümeye devam ettik. O sol tarafı kolaçan ediyor, bense sağ tarafı gözetliyordum. Kara ormanın içinde Karya'dan bir iz, bir adım arıyorduk. "Karya'yı bulacağız, onu bu karanlıktan beraber çıkaracağız. Sen ve ben, beraber başaracağız, Bahar. Bugüne kadar yan yana, diz dize, el ele olup da üstesinden gelemediğimiz ne oldu?" Yutkunup dudaklarımı ıslattım. "Belki şimdiye kadar sustuğum için bundan sonra da hep susmalıydım ama ben artık konuşmak istiyorum, Bahar."

Gözlerime bakmadı, karanlığın içinde kaybolurken derin bir nefes verdi.

"Şaşırtmıyorsun." Sesindeki kırgınlık bir çığlık gibi kalp kırıcıydı. Ani bir şekilde gülümsemişti. "Ölüm ensemizde solurken nefesini, bugüne kadar susmuşken ben sana konuşman için yalvardığım hâlde, sen şimdi konuşmayı seçiyorsun. Korhan olmak böyle bir şey işte... Senden kaçar, kendinden kaçar, gerçeklerden kaçar... Sonra karşına dikilir, sana dünyanın en gerçek şeyini anlatır."

"Sana, seni anlatmalıyım o hâlde."

"Korhan..." Sesi titredi. "Yapma. Buradan sağ çıkıp çıkmayacağımız belli değilken bana yaşayan hâlinin en umut verici yanını gösterme."

"Ölmemden mi korkuyorsun?"

"Gelmemenden korkuyorum," dedi sitem eder gibi. "Çünkü sen hiç gelmezsin. Hep buradasındır ama hiç gelmezsin. Öylece durur, sırtını döner, dizlerine sarılırsın ama sen hiç gelmezsin, Korhan."

Yutkundum, onu bugüne kadar çok defa kırmıştım, haklıydı. İçimdeki sancılardan onun sancısına ilaç olamamıştım. Kendimi aramaktan onu bulamamıştım. Hep buradaydım, yanındaydım, hiçbir yere gidememiştim ama ona sarılamamıştım da. Gözlerime bakmış, benden bir ışık yakmamı istemişti ama ben ışıksız odalarda büyümüş bir çocuktum. Işıktan kaçardım. Yine kaçmıştım.

Bahar'la hep kavga eder, atışır, iyi geçinemezdik. Buna rağmen her zaman bir aradaydık. Onunla iyi anlaşmak, bir aile olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlamak demekti. O yüzden hep ters giderdim sözlerine, bir laf bulup inat ederdim benimle aynı fikirde olmasın diye. Bana kızsın, bana ters ters baksın, bana inanmasın ama yine de beni hep sevsin isterdim. Çünkü o beni severken gözlerime umutla bakarsa, yaralarımı sarmak için bir şifacı gibi yaklaşırsa ben korkularıma bir defa daha yenilirdim. Onu mutsuz, başıma yıkılan evime çeker; akşam yemeğinin soğuduğu sofralarda sıcağı özletirdim. Oysa Bahar, kalbinin sıcaklığıyla bir evin tüm odalarını ısıtabilecek kadar mutluluk dolu bir kadındı.

"Bahar," dedim düşüncelerimin arasından sıyrılıp gerçekliğe dönerek. "Eğer bu ormandan sağ çıkabilirsek, eğer güneş doğduğunda ellerin hâlâ ellerimde olursa..." İrisleri irislerime değdi, bugüne kadar onu üzdüğüm her anın izini gördüm. Onun gözleri bulutluydu, benimkilerde ise yağmur yağıyordu. "Eğer kalbinde hâlâ adımın bir yeri varsa... Ailem olur musun? Benimle aile olmak, bize bir yuva inşa etmek ister misin?" Dilimi dudaklarımda gezdirip bilemez gibi başımı iki yana salladım. "Korkularımdan kaçıp sana sığınmak istemiyorum. Yanlış anlama. Sen, tüm korkularımı yıkıp dağıtan, yok eden bir hissin içimde. Ben her zaman gülen bir adamım ama bir tek senin yanında gülemiyorum, Bahar. Çünkü bir tek seni güldüremiyorum."

"Korhan..."

"Seni güldürmeme izin ver. Ailem ol."

Bahar gözlerini kaçırdı benden. Parmaklarıma kenetli parmaklarını çekti tenimden, önüne dönüp yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Korhan, lütfen. Karya'yı bulalım," diye geçiştirdi beni kısık sesiyle. "Bize ihtiyacı var."

Bakışlarımı önüme eğdim, başımı sallayıp suratıma kapanan kapının yüzüme çarptığı rüzgârını sindirmeye çalıştım. Haklıydı, hem de her konuda. Karya'nın bize ihtiyacı olduğu gerçeği bir yana, onun bu tavrına da hak veriyordum. Bazı şeyler için çok geç kalmıştım. Aklımın başımda olmadığı, hayatı alaya aldığım, acımla ancak böyle başa çıkabildiğim yıllarda, Bahar'ın güvenini ve sevgisini kaybetmiştim. Bana güvenmemekte haklıydı. Bana inanmamakta haklıydı. Ama yine de... Beni sevdiğini biliyordum.

Bazen hayat, geç kalanlar için affedici olmuyordu. Çünkü saatin akrep ve yelkovanı olduğu gibi zamanın da görünmez bir kılıcı vardı.

"Haklısın."

Kendimi toparladım ve Bahar önden ilerlerken ben de adımlarını takip ettim. Hislerimi bir kenara bırakıp tekrar Karya'yı bulmaya odaklandım. Bu ormanda yapayalnızken çok korkuyor olmalıydı. Bunu düşündükçe buzu çözünen kalbim kapkara kesildi, bakışlarım yeniden sertleşti; nefeslerim daha acımasız oldu, ciğerime batmaya başladı. O adama karşı duyduğum nefret perçinlendi, avucumda tuttuğum silahın şarjöründeki kurşunu keskinleştirdi. Bahar'la koşar adım etrafı tarıyor, Karya'ya giden bir yol arıyorduk. Saatlerdir bu ormanda bir köşeye sinmiş, saklanıyor ve çıkmak için küçük bir gün ışığı arıyor olmalıydı.

Oysa Karya, karanlıktan korksa da her daim *karan*lığa sığınırdı. Şimdiyse karanlıktan kaçıyordu.

"Neredesin, Karya?" diye hayıflandı Bahar. Kaygılıydı. Saçlarını tek hamlede geriye savurdu. "Neredesin, bir tanem? Çık artık ortaya."

"Karya! Sesimizi duyuyorsan bize bir işaret ver, korkma! Seninleyiz!"

Dakikalar akıp giderken Karya'nın umudunun tükenmeye başladığını da biliyordum. Bana bir ses vermesi için içten içe yalvardım. Sözüm vardı ona. Oynadığı her oyunda yanında olacaktım. Her gün daha fazla ortalığı birbirine katıp Kaan'ın başına bela olacak ve onu hayattan bezdirecektik. Yatak odasının duvarına, *'Korhan'ı çok seviyorum!'* yazıp her güne bu cümleyi görerek başlamasını sağlayacaktım. Ağladığında onunla dalga geçip sinirlerini bozacak ve gülmesi için defalarca gıdıklayacaktım.

Ben onun hiç olmamış ağabeyi, hiç tanımadığı çocukluk arkadaşıydım.

"Karya..."

"Korhan."

İncinmiş sesini duydum ve tüm orman sustu. Dudaklarımdan adı dökülürken Bahar'la birbirimize bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştık, ardından umutla gülümsedik.

"Karya, buradayız," diye mırıldandım oldukça sessiz bir şekilde. "Ses ver, kuzucuk. Ses ver bana, yanındayım."

"Korhan..."

Gözlerimi hızla sağ çaprazımda bulunan ağaç ile çalılıkların arkasına diktim. Bahar koluma tutunduğu an beraber o yöne doğru adımlamıştık ki birkaç adım sonra Karya'nın beyaz ve lila tonlarındaki tülden elbisesinin yırtık parçalarını görmem bir olmuştu. Elimi ağaç kovuğuna atıp yaklaşık beş altı insan bedeni genişliğindeki çalılıkların arasına bakındığımda tam

ortada, mezarına kurulmuş gibi uzanan, cenin pozisyonunda yatıp ellerini başının altına saklayan Karya'yı gördüm. Nefesini tutuyor ve tenimizi parçalayan bu soğukta titremesini engellemeye çalışıyordu.

"Sessiz olun," diye fısıldadı, şokta olmalıydı ki gözleri tek bir noktaya sabitli ve sonuna dek açıktı. "Bizi öldürecek."

1 Ocak 2022 | İstanbul

02.10

Karya Eşsiz

Üşüyorum.

Üzerime yağmur damlaları düşüyor, tenim ıslanıyordu. Ormanın içinde sevdiklerimin seslerini duyuyordum ama ben, o adam fısıltımı işitir diye korkuyor, yardım isteyemiyordum. Ateşin başındayken arkamda belirdiğinde korkudan hareket dahi edememiştim. Beni bayıltmış, arabasına taşımıştı. Gözlerimi açtığımda dağ evinden, Karan'dan çok uzaktaydım. Yanımdaki telefonumun ekranında defalarca Karan'ın aramalarını görsem de o fark eder diye hiçbirini yanıtlayamamıştım. En sonunda da şarjım bitmişti. Artık hiç şansım kalmadığını anladığımda, bu oyunu başlattığım gibi bitirmeye de kararlıydım. Arka koltuktan öne doğru atılmış ve direksiyonu kırıp bana engel olmasına müsaade etmeden hâkimiyeti kaybetmesini sağlamıştım. Başarmıştım da.

İçimdeki kaza korkusunun üstesinden gelip, ölmeyi göze alarak kaza yaptırmıştım ona. Ne kadar süre o aracın içinde kalmış, ne zaman kendime gelmiştim, bilmiyordum ama gözlerimi araladığımda Mey, arabanın ön koltuğunda direksiyonla koltuk arasına sıkışmıştı ve yarı baygın yatıyordu. Başı direksiyona yaslıyken şakaklarından kanlar akıyordu. Benim de omzumda bir kesik açılmıştı ve bacağımda delici bir ağrı vardı fakat tüm gücümü tüketerek o arabadan dışarı çıkmış, ormana doğru koşmuştum. Çok kez tökezleyip çalılıklara takılarak elbisemi yırtsam da pes etmemiş, o arabadan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmıştım.

Ondan kurtulduğumu zannetsem de çok geçmeden peşimde olduğunu anlamıştım. Bu orman aniden karanlık bir yere dönüşmüş ancak dakikalar sonra sevdiğim adamın sesi yankılanmış ve bana yalnız olmadığımı hissettirmişti. O adam bunu anladığında ormanda bir silah sesi yankılanmış, kalbimden parçalar eksilmişti ama bunu, beni korkutmak ve umutsuz bırakmak için yaptığının bilincindeydim. Onu tanıyordum. Tek isteği, ondan korkmam ve ona boyun eğmemdi ama ben boyun eğmedim, kaçmaktan hiç vazgeçmedim. Sonunda saklanmak için hiç düşünmeden, bacaklarımın kesilmesini umursamadan çalılıkların aralarına girmiş, diplerine doğru yaklaşarak gizlenmiştim.

Dakikalar akıp geçiyordu. Yağmur hızlanıyor, hava soğuyordu. Uzandığım yerde omuzlarımı kendime çekmiş, titremeyi engellemeye çalışırken etraftan adım sesleri gelmeye başladı. Bir elim başımın altındaydı, diğer elimi de hızla dudaklarımın üzerine kapattım ses çıkarmamak için. Adımı işittim.

"Neredesin, Karya?" diye fısıldadı bir ses. "Neredesin, bir tanem? Çık artık ortaya."

"Karya! Sesimizi duyuyorsan bize bir işaret ver, korkma! Seninleyiz!"

Korhan ve Bahar'dı. Seslerini duymamla içimde ümit tohumları filizlense de onlara seslenmekten korktum. Bir süre daha sessiz kaldım.

"Karya..." diye bir kez daha fısıldadığında Korhan, dudaklarımın üzerindeki elimi çektim ve diğer elimin altına yerleştirdim.

"Korhan," dedim oldukça sessiz bir şekilde.

"Karya, buradayız! Ses ver, kuzucuk. Ses ver bana, yanındayım."

"Korhan..."

Dudaklarımdan adının dökülmesiyle birkaç saniye içinde yanıma yaklaşan adımların sesi de, hızı da arttı. Bir anda, yüzüme Korhan'ın görkemli bedeninin gölgesi düştü. Bana bakıyordu. Adımı haykırmasıyla başımı saklarcasına çalılıklara yaklaştım, bunu yapmamalıydı.

"Sessiz olun," diye fısıldadım, gözlerimi tek bir noktaya sabitlemiştim. "Bizi öldürecek."

Cümlemi bitirir bitirmez Korhan çalılıklara doğru atıldı ve yanı başımda dizlerinin üzerine çöktü. Beni, uzandığım yerden çekip çıkardı; kucağına alıp tüm bedenimi kollarıyla sardı. "Karya'm. Geldim. Geldim, korkma. Buldum seni. Güvendesin." Açıkta kalan omzumu öptü, dudaklarına kanım bulaştı. Kucağındaki bedenimle çalılıkların üzerinden geçip patika yola bastığında beni yere indirdi. Bahar karşımda, endişe ve korku dolu gözlerle vücudumu süzüyordu. Korhan hızla yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İyi misin? Konuş benimle, haydi!"

Hiçbir şey söyleyemedim; korku dolu gözlerle ormanın içine bakınıyor, etrafımı yokluyordum.

"Karya, bir şey söyle, yalvarırım," diye inledi Bahar. "Korkutma bizi."

Etrafa korkuyla bakıp ormanın derinliklerinde onu ararken Korhan'a döndüm aceleci bir tavırla. Ellerimi göğsüne atıp bir şeyler söyleyecektim ki ay ışığı yüzüne vurdu. Çehresi aydınlandı. Donuk gözlerim aniden titremeye başladı. Gerçekten buradaydı. Hayal değildi. Beni kurtarmaya gelmişti. Gülümsedim fakat bu gülümseme, bir mutluluk tepkisi değildi; acının yansımasıydı. Çok sürmeden hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Hem korkuyor hem de şükrediyordum. Yalnız değildim, Korhan ve Bahar gelmişlerdi, yanımdalardı.

"Öleceğim sandım, Korhan. Beni öldürecekti!" Başımı Korhan'ın göğsüne yasladığımda elini, dağılmış olan saçlarıma attı ve yavaşça aşağıya doğru taradı. "Ona boyun eğmediğim; onu, bunu yapmaya mecbur bıraktığım için beni cezalandıracağını söyledi." Ellerimi Korhan'ın beline sardım, bedenimi bedenine bastırdım. "Çok korktum, Korhan. Öleceğim diye çok korktum! Yapayalnız hissettim..."

Korhan'ın dudaklarından sakinleşmem adına ufak mırıltılar döküldükten sonra saçlarımın üzerinden öptü defalarca.

"Bitti, Karya. Güvendesin, merak etme."

"Gidelim buradan, Korhan. Lütfen... Lütfen, gidelim. Evime gitmek istiyorum, Karan'ı görmek istiyorum."

Bahar sırtımı sıvazlıyordu. Uzanıp sırtımla omzumun birleştiği kısmı öptü.

"Gideceğiz, Karya. Korkma."

Bahar'ın sözleriyle Korhan, bedenini bedenimden ayırdı. Bir eliyle elimi kavradı, diğer elinde silah tutuyordu. Beni yanına çekti. Diğer yanında da Bahar vardı. Korhan'ın gösterdiği yoldan ilerliyor, ormanın içinden çıkıp uzaklaşmaya çalışıyorduk. İlerlediğimiz patikada ağaçların seyreldiği, geniş bir alana geçiş yapmıştık ki ürkütücü orman sessizliğinde, bir silahın horozunun indirilme sesi kulaklarımızda can buldu. Ardından o sesi adımlar takip etti ve Korhan birden duraksadı. Onun duraksamasıyla Bahar ve ben de durmuş, gözlerimizi yüzüne kaldırmıştık. Korhan bir anlığına gözlerini kapatıp açtı, dudaklarını birbirine bastırdı. Ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada, bir anda elimi bıraktı ve arkasını dönerek kolunu Bahar ile bana siper edip elinde tuttuğu silahı ileriye doğrulttu.

Silahı doğrulttuğu yöne döndüğümüzde gözlerim, yalnızca on adım kadar uzağımızda duran Barbaros Kaynarca'ya rastladı. Bir ağacın arkasında durmuş, bize silah doğrultuyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Yavaşça ağacın arkasından çekilip boşta kalan kolunu bir boğaza sardığını, elini o boğazın sahibinin dudaklarına kapattığını gördüm. Göz bebeklerim kilide aldığı o bedeni teşhis ettiği an içimde bir hıçkırık koptu.

"Nehir..." Elimi ağzıma kapattım, şaşkınlık ve korkuyla başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Sürpriz!" diye bağırdı Barbaros. Üzerinde yine deri bir trençkot ve beyaz gömlek vardı. Fakat bu defa ne başına bir fötr şapka ne de gözüne göz bandı takmıştı. O korkunç, yara izleriyle dolu, yarısı parçalanmış ve tek gözü kapanmış yüzü gözler önündeydi. "Nereye gidiyorsun, Agape'm?" Sesine çocuksu bir üzüntü katıp başını salladı. "Nehir'e veda etmeyecek misin?" Dudaklarını büktü. "Darılır ama! Değil mi, Nehir?" Nehir, dudak-

larında Barbaros'un elleri varken söylediklerini umursamadı bile, yalnızca ağlıyordu. Dağılmış hâldeydi fakat tavrı öyle boş vermişlik barındırıyordu ki bu hâlinin başka bir sebebi olduğu çok açıktı. "Anlıyorum seni de, acın çok taze. Saygı duymak lazım."

"Nehir!" diye bağırarak öne atılmıştım ki Korhan kolunu önümde tutarak engelledi beni, geçmeme izin vermedi. "Bırak onu! Senin derdin benimle!"

Nehir'in yüzünde korkudan ziyade acı vardı. Saçları dağılmış, göz makyajı yüzüne akmış, elbisesinden bir parça yırtılmıştı. İrislerim yüzünden aşağıya doğru kaydığında bağlı olan ellerindeki kanı görmemle donakaldım. Avuçları kan içindeydi ve dahası o kan, hem elbisesinin uçlarına hem de bacaklarına bulaşmıştı. Neler olduğunu anlayamıyordum fakat Nehir sessizce, sadece yaşlarını yanaklarından aşağıya akıtarak ağlıyordu. Ne hıçkırıyor ne de Barbaros'un elinden kaçmaya çalışıyordu. Belki tek isteği çığlık atmaktı fakat dudaklarının üzerindeki baskı yüzünden onu da yapamıyordu.

"Barbaros!" Korhan oldukça hiddetli bir şekilde seslendi. "Nehir'i bırak, biz bize hesaplaşalım. Azıcık yürekli ol, karşıma geç."

Bir an olsun Nehir'e bakmaktan vazgeçmiyordum, Barbaros umurumda bile değildi. Daha fazla bu duruma, Nehir'in yardım dahi istemeden kendini bırakmasına dayanamayarak Korhan'ın kolunu ittirdim. "Sana *onu bırak,* dedim!" Hızla Barbaros ile aramızdaki mesafenin üçte birini katettim ve Korhan'ın çaprazında, Barbaros'un karşısında dimdik durdum. Korhan ve Bahar endişeyle bağırıp geri dönmem için baskı yapsalar da dinlemedim. "Nehir'i bırak, Barbaros!"

"Karya, geri gel! Karya!"

Barbaros gülümsedi. "Bırakmazsam ne olur, Agape'm?" diye sordu.

"Eğer," deyip soluklandım ve sarsılan göğsüme hükmetmeye çalıştım. Gözlerim bir Nehir'in üzerinde bir de Barbaros'un yüzünde dolanıyordu. "Eğer Nehir'i bırakırsan seninle gelirim. Buradan gideriz." Çaprazımdaki Korhan ve Bahar'ın dudaklarını aralayıp bana doğru yöneleceklerini gördüğümde onları durdurdum. Tekrar Barbaros'a döndüm. "Eğer seninle gelmemi istiyorsan kimseye zarar vermeyeceksin, anladın mı? Sevdiklerimden birinin dahi kılına zarar gelirse," diyerek başımı iki yana salladım, oldukça kararlı ve net bir görüntü çiziyordum. "...seninle gelmem. Gerekirse ölürüm, kendi canımı kendim alırım ama seninle gelmem. Duydun mu beni?"

"Uslu kızlar izin almadan hareket etmezler, Agape'm," dediğinde uyarıcı bir şekilde elimi kaldırıp susmasını sağladım.

"Hiçbir şey için senden izin almam gerekmiyor, bunu sen de biliyorsun! Eğer istersem yaparım. Daha önce yaptım, sana ölümümün de yaşamımın da sana bağlı olmadığını, kendi ellerimde olduğunu gösterdim!"

Barbaros ani bir şekilde gülümsedi. Keyifli gözüküyordu fakat bu tavrımın hoşuna gitmediğinin farkındaydım. "Benim küçük kızım büyümüş mü?" Başını omzuna doğru yatırdı, yüzümü seyretti. "O dudaklarının arasından zar zor kelimeler dökülen, sevgiye muhtaç kızıma ne oldu? Yoksa sen de mi bana benzedin?"

"Karşında o küçük kız çocuğu yok, Barbaros!" dedim sert bir biçimde. "Adını ağzıma alacak, dudaklarımı kirletecek kadar büyüdüm."

"Eğer benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevseydin her şey çok farklı olabilirdi, Agape'm."

"Bizim başka bir ihtimalimiz yoktu, Barbaros. Sen benim katilimsin. Benden çocukluğumu, masumiyetimi çaldın! Beni, bir gecede hayatın acımasızlığıyla tanıştırdın. Ben bir gecede masumiyet ne demek, öğrendim ve kaybettim. Senin yüzünden kendimi yıllarca katil zannettim! Oldum da!" Tüm gerçekleri yüzüne haykırıyordum hiç çekinmeden. İçimdeki zehri, öfkeyi ve nefreti bir bir kusuyordum. Artık kalbimde korku kalmamıştı, onun aciz biri olduğunu anlayabilecek kadar büyümüştüm. "Ben senin yüzünden merhametimi öldürdüm! Kendimi sevemedim, kimseyi sevemedim, sevgimi öldürdüm! Sen, beni korkak bir kız çocuğuna dönüştürmek için elinden geleni yaptın. Sırf sana boyun eğeyim diye beni zehirledin, sapasağlam aklımı oyunlarınla kirlettin!" Meydan okurcasına başımı iki yana salladım. "Ama bak... Başaramadın. Ben kazandım, Barbaros. Ben kazandım. Ben, bana doğrulttuğun silahtan çıkacak olan o kurşunu, göğsüme saplansa dahi vücudumdan kazıyarak atacak bir kadına dönüştüm."

Dilimden dökülen her cümleyle Barbaros'un kaşları biraz daha çatıldı ve tek gözünde yanan ateşi gördüm. Kaybettiğini anlamıştı.

"Karya," diye mırıldandı öfkeyle. "Karya, Karya, Karya..." Adımı sayıklıyordu onaylamazcasına. Silahının namlusunu bana çevirdiğinde arkamdaki Bahar'dan bir korku iniltisi yükseldi. "Beni zorluyorsun, bir tanem."

"Karya! Yanıma gel, yalvarırım!"

"Barbaros, indir o silahı!" diye kükredi Korhan.

Barbaros, Nehir'in boğazına sardığı kolunu hızla çekti ve onu öne doğru ittirerek belinden bir silah daha çıkarıp Korhan'a doğrulttu. Nehir, Barbaros'un elinden kurtulduğunda hıçkırıklarını tutmadan hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öne doğru itilmesiyle yalpalayarak birkaç adım atmış, sonrasında olduğu yere çökmüştü. Barbaros ve Korhan'ın arasında, tam ortadaydı. Güçsüzce dizlerine kapandı ve ellerini sertçe toprağa geçirdi. Ağlamaya devam etti. Toprağı sıkıyor, avuçlarında her zerresini un ufak edip tenine kazınan kandan kurtulmaya çalışıyordu. Perişan hâldeydi.

"Karya, sakın!" dedi Korhan. "Sakın. Yanına gidemezsin."

Yutkundum. "Korhan... Onu orada bırakamam."

"Karya!"

Başımı iki yana sallayıp Nehir'e döndüm. Onu oracıkta öylece, acısıyla bir başına bırakamadım. Yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm ve başını avuçlarımın arasına aldım. Sersem gibiydi.

"Nehir..." Kanlı ellerinden tuttum ve kendine zarar vermesine engel olmaya çalıştım. "Nehir, bana bak!"

"Hoş geldin, Karya," diye mırıldandı Barbaros. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana bakıyordu fakat gözlerinde bir boşluk vardı. Ona sarf ettiğim son sözlerimden sonra bana *Agapem* demeye bir son vermişti. "Akıllıca bir karar verdin, aferin," dedi donuk bakışlarıyla. "Bunun için seni affedeceğim. Üzülme, sana bir şans daha vereceğim ama bu, son şansın olacak."

"Nehir, kendine gel, yalvarırım! Ne oldu sana? Bu ellerindeki kan ne? Bir şey söyle, lütfen!"

"Öldürdüm onu..." İki kelimelik cümleyi söylerken sona doğru gücü tükenmiş, çatallı sesi kısılmıştı. İşittiğim o iki kelimeyle neye uğradığımı şaşırdım, yutkunamadım. Bakışlarımı Barbaros'a kaldırdığımda canice güldü, Nehir ise yalnızca sayıklıyordu. "Kendi ellerimle öldürdüm. Yardım bile isteyemedi. Kabul etti ölümü. Öldürdüm onu..."

"Ne acı..." Dilini birkaç kez damağına vurdu Barbaros. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok üzgünüm, Nehir. Acını paylaşıyorum inan ki. Sevdiğin adamın katili olmanı istemezdim."

"Öldürdüm onu!" diye bağırıp sarsılarak ağlamaya ve elini toprağa vurmaya devam etti Nehir. "Öldürdüm!"

"Neyse. *Allah taksiratını affetsin,* derler, değil mi? Yazık oldu." Barbaros'un söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Nehir kimi öldürmüştü, sevdiği adam kimdi? Bunun Barbaros'la bağlantısı neydi? Zihnimde bunca soru dolanırken Barbaros, iki silahını da Korhan'a doğrulttu. Bakışlarını bir ok gibi Korhan'ın gözlerine sapladı. "Şimdi, deli çocuk," diye mırıldandı. "Sevgilini ve az önce sevdiği adamı öldürmüş olan bu zavallı genç kızı da alıp buradan götürmen için son bir şansın var. Sana bir yaşam veriyorum. Nefes almak istiyorsan, dahası sevgilinin nefes almasını istiyorsan..." deyip namlusunu Nehir'e indirip tekrardan kaldırdı. "Bu kızı da alır, buradan gidersin. Aksi takdirde kurşunlarım size acımayacak."

"Korhan, bir şey yap, lütfen!" diye acıyla bağırdı Bahar. Gözlerimiz birleştiğinde başını iki yana sallayarak ağladığını gördüm. "Karya'yı almasına izin verme."

Korhan yutkundu.

Gözlerini bana indirdi, anlamlandıramadığım bir bakışla uzunca irislerime kilitlendi. Bir veda, bir özür dileyiş, bir burukluk gibiydi.

"Buradan tek bir kişinin cesedi çıkacak," deyip bakışlarını çekti üzerimden ve Barbaros'a döndü. Artık ikisi de silahlarının ardından avına odaklanmış birer aslan gibi gözlerini birbirlerinden hiç ayırmıyorlardı. Bahar yavaşça Korhan'ın arkasından çekildi ve sağ omzuna tutunarak yanına geldi. Bahar'ın göğsünde atan kalbinin nasıl can çekiştiğini ve gırtlağına yerleşen korku yumrusunu hissedebiliyordum. Korhan bir elinde silahı tutarken diğer elini Bahar'ın eline attı, odağını hiç bozmadan parmaklarını parmaklarına kenetledi. Başladığı cümleye nokta koymak için gözlerini kıstı. "...o da sen olacaksın, Barbaros."

"Korhan, yapma! Hayır!"

O an, bu kocaman ormanda dört tetik çekildi, dört fitil ateşlendi.

Namludan çıkıp ete saplanansa yalnızca ikisiydi.

Korhan'ın silahı tutukluk yaptı, tetiğe iki defa bassa da namlusundan kurşun çıkmadı. Barbaros, bir daha tetiği çekmesine fırsat dahi bırakmadı. Çığlıklarım yeri göğü inletirken silahından bir kurşun ateşlendi. Tam o sırada Bahar, büyüyen korku dolu gözlerinde kurşunun yanan fitili can bulurken Korhan'ın önüne geçti. Kurşun Bahar'ı deldi, siper olduğu Korhan'a saplandı. Ellerimi yüzüme atıp tırnaklarımla tenimi kazıya kazıya gördüklerimi reddettim. Bir kurşun daha ateşlendi Barbaros'un silahından. Acımasızca Bahar'ın siper olmuş göğsüne saplandı bu defa, ciğerlerinde yarım kalan nefesi kesti. Bahar sendeleyerek tam arkasında bulunan Korhan'ın göğsüne doğru düştü fakat Korhan'ın vücudundaki kurşun gücünü tüketmişti. Bahar'ı taşıyamadı. Göz pınarlarımda biriken yaşların arkasından onların canice katledilen bedenlerine baktım, ikisi birlikte yere düştü. Elleri birbirlerine kenetliydi hâlâ.

Yüzümden akan kanlar yaşlarıma bulaştığında hızla çöktüğüm yerde yalpalayarak ayaklandım ve Korhan ile Bahar'ın yere düşen bedenlerinin yanına koştum. Yan yanalardı, ikisinin arasına girip ellerimi üzerlerine attım.

"Korhan!" diye bağırdım titreyen parmaklarımla yüzünü kavramaya çalışarak ama olmadı. Sanki yüzü ellerimin arasından kayıp gidiyor, durmak istemiyor, toprağı buluyordu. Kan sızıyordu gömleğinin üzerinden. "Korhan, canım... Canım, kalk! Haydi!"

"Bahar! Bahar, kalk! Bahar... Bahar!" Ellerimi saçlarına attım, o güneşten bile sıcak, kıvılcım gibi yanan saçlarına... Göğsünden aşağı doğru akan kanları silmeye çalıştım ama dokunamadım bile. Kelimesi olmayan çığlıklarla yardım dilendim. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Öyle çok bağırdım, haykırdım ve çaresizce ağlayıp dilimin ucundaki kelimeleri dışarı dökemedim ki bu karanlık ormandaki tüm kuşlar şahit oldu acıma. Her biri kanat çırptı, uçtu gökyüzüne. Onlar bile benim sesim kadar acı verici olanı duymamıştı.

"Karya..." diye acıyla inledi Bahar. Yorgun gözlerini göğsündeki yaraya yöneltti, titreyerek ağlarken yutkundu. "Çok korkuyorum."

"Bahar, Bahar, dayan! Korhan, yapma! Yapma, dayan, yalvarırım!"

Korhan, bir eli Bahar'ın elindeyken diğer elini bana doğru uzattı, son gücünü kullanıyordu.

"Özür dilerim... Koruyamadım," dedi ve derin bir nefes verip ekledi: "...seni."

Gözlerini kapattı.

"Korhan! Korhan, aç gözlerini! Bahar! Y-Yapmayın, yalvarıyorum size, kapatmayın gözlerinizi!"

"Gel buraya!" diye bağırarak bileklerimden kavranıp yukarı çekildiğimde gözyaşlarımın arasından irislerimi arkamda kalan Nehir'e çevirdim, yerde öylece yattığını gördüm. Bayılmıştı. "Bitti, buraya kadar!" diye tükürürcesine konuştu Barbaros. "Sana dedim, *sevdiğin kim varsa teker teker elinden alırım*, dedim! Gördün mü? Bana itaat etmemenin cezası neymiş, gördün mü, Karya?" Yüzü, nefesleri tenime değecek kadar yakınımdaydı ve dişlerinin arasından konuşuyordu. Ağlayarak yerde yatan Korhan ile Bahar'a bakarken ne dediği umurumda değildi. Onu dinlemiyordum. "Şimdi buradan gidiyoruz. Sen ve ben... Yalnızca ikimiz varız bundan böyle."

"Bırak beni..." diye ağladım sessizce.

"Kes sesini! Yürü!"

"Bırak, bırak, ölecekler! Yardım çağırmazsak ölecekler!"

Dinlemedi. Bir elinde silahını tutarken diğer eliyle bileklerimi yerinden koparırcasına kavradı ve beni peşinden sürüklemeye başladı. Acımasızca, canice; hiç merhameti, vicdanı yokmuşçasına bir canavar gibi kükrüyordu. Sözleriyle canımı yaktığı yetmiyor, bir de fiziksel olarak uyguladığı baskıyı şiddetlendiriyordu. Gitmemek için direnSem de, ayaklarımı yere sürtüp arkamda kalan Bahar ve Korhan'ın yerde uzanan bedenlerine bakarak feryat figan ağlasam da, Barbaros'un bacaklarına vurmaya çalışsam da o durmadı. Canımı yaka yaka, saçlarımdan çeke çeke beni sürüklemeye devam etti. Olmadı... Yapamadım. Ona gücüm yetmedi.

"Bırak! Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum bana yaşattıklarından! Bırak beni!"

Bir anda ormanın içerisinde ardı ardına iki büyük gürültü koptu ve bileklerimi kavrayan o canavarın elleri, saniyeler sonra hissizleşti. Tenimi ezen parmaklarının gücü azaldı, suyun akışı gibi tenimden kayıp düştü. Korkudan kapattığım gözlerimi araladığımda karşımda kocaman bir yokluk ve ormanın korkutucu karanlığı ile bakışıyordum. Sessizdi, çok sessiz. Ne bir kuş uçuyordu artık ne de bir adım sesi vardı. Kendime çektiğim

omuzlarımı yavaşça serbest bıraktığımda gökyüzünden çıplak omuzlarıma bir kar tanesi düştü. Tenimin altında akan kanımın sesi ve göğüs kafesime vuran kalbimin feryatları bir fısıltı gibi kulağıma işlendiğinde bakışlarımı tedirgince yere eğdim.

Toprağın üzerine boylu boyunca uzanmış, tek gözüyle kirpiklerini dahi kırpmadan gözlerime bakan Barbaros'un alnının ortasındaki iki kurşun yarasını görmemle elimi kalbime atarak geriye sendeledim. Başının arkasından sızan kan, çevresindeki toprağı ıslatıyordu.

Dudaklarım aralı kalmış, çektiğim nefesleri vermeyi unutmuştum.

Mey... Barbaros Kaynarca. Bana hayatımın kötülüğünü yapan, beni çocukluğumda dünyanın zalimliğiyle tanıştıran, benden gülüşlerimi çalan, huzurlu uykularımı ve yaşam sevincimi elimden alan adam, yere serilmiş, cansız bedeniyle ayak uçlarımda yatıyordu.

O... Ölmüştü.

Göğsümün üzerindeki elimi, tenimden hiç ayırmadan kendi eksenimde dönmeye başladığımda gökyüzünden düşen kar taneleri hızını artırdı. Ben ne kadar süre geçtiğini fark edemeden yeryüzünü, düşen kar tanelerinin beyazlığı kapladı. Hınçla yağan karın altında, ağaç gövdelerinin arasında birini aradım. İrislerim, birkaç metre ötemdeki bir ağaca yaslanarak beni seyreden silüetle karşılaştığında savunmasız ve korkakça eksenimde dönmeye bir son verdim. Bir kapüşonun gölgesindeki bir çift gözle rastlaştığımda ayaklarım birer ok gibi yere saplandı, hareketlerim durağanlaştı, nefeslerim yavaşladı.

Göz temasımızı hiç kesmedi, avucunda bir silah tutarken elini kapüşonuna attı ve saçlarından sıyırıp omuzlarına yatırdı.

"Narkissos suya düştü," diye mırıldandı karanlık ormanın ürkütücü sessizliğinde.

O tanıdık çehre, ay ışığının altında saniyeler akıp giderken yağan karın ardından koyu gözleriyle beni seyretti.

"Sen..." diye fısıldayabildim yalnızca.

Kurtarıcı meleğim... Buradaydı. Yine gelmişti.

Devam Edecek...

Dalgalar geri çekildi, o deniz kenarı kurudu.
Ben kıyıda kaldım.

